DEBORAH HARKNESS

ȘCOALA NOPȚII

Continuarea bestsellerului
CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR

Deborah Harkness

Școala Nopții

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Editura LITERA
2014

Shadow of Night
Deborah Harkness
Copyright © 2012 Deborah Harkness
Ediție publicată prin înțelegere cu Viking, parte a Penguin Group (USA) Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Școala Nopții
Deborah Harkness

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Lorina Chițan
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ana Cioclo

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

ISBN ePUB: 978-606-686-832-7
ISBN PDF: 978-606-686-833-4
ISBN Print: 978-606-686-759-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Lacey Baldwin Smith, maestru istoric
și povestitor, care acum ceva vreme mi-a sugerat
să mă gândesc să scriu un roman.

PARTEA ÎNTÂI

WOODSTOCK OLD LODGE

CAPITOLUL 1

Am aterizat într-un morman diform, vrăjitoare şi vampir. Matthew nimerise sub mine, cu mâinile şi picioarele lungi îndoite într-o poziţie ciudată. Strivisem între noi o carte uriaşă, iar forţa aterizării îmi zburase pe podea figurina din argint pe care o strângeam în mână.

— Suntem unde trebuie?

Îmi ţineam ochii strâns închişi, în caz că am fi fost încă în şopronul lui Sarah din statul New York, secolul al douăzeci şi unulea, şi nu în Oxfordshire, secolul al şaisprezecelea. Chiar şi aşa, mirosurile nefamiliare îmi confirmau că nu ne mai aflam în vremea sau în locuinţa mea. Printre ele se simţea o aromă dulce, ca de iarbă, împletită cu un miros de ceară ce-mi amintea de miresmele verii. Am detectat şi o boare de fum de lemne şi am auzit trosnetul focului.

— Deschide ochii, Diana, şi convinge-te singură!

Atingerea uşoară ca puful a unor buze reci îmi mângâie obrazul. Lângă mine răsună un chicot blând. Mă priveau doi ochi de culoarea mării furtunoase deasupra unor obraji atât de palizi încât nu puteau fi decât ai unui vampir. Mâinile lui Matthew îmi alunecară de pe gât pe umeri.

— Eşti bine?

După ce călătorisem atât de departe în trecutul lui, simţeam că trupul mi s-ar fi putut dezintegra la cea mai mică adiere de vânt. Senzaţia nu semăna deloc cu ceea ce simţeam după scurtele noastre călătorii în timp din gospodăria mătuşilor mele.

— Sunt bine. Tu cum eşti?

Preferam să-mi concentrez atenţia asupra lui Matthew. Nu îndrăzneam să privesc în jur.

— Uşurat că sunt acasă.

Capul îi căzu cu o bufnitură uşoară pe scândurile podelei, eliberând şi mai mult din aroma vărătică de papură şi levănţică strânsă în ea. Chiar şi în 1590, conacul Old Lodge îi era prea bine cunoscut.

Ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă. Am reuşit să disting un pat încăpător, o masă mică, bănci înguste şi un singur scaun. Printre stâlpii ce susţineau baldachinul de deasupra patului am zărit cadrul unei uşi care dădea într-o altă încăpere. Prin el lumina se revărsa pe cuvertură şi pe podea, formând un dreptunghi strâmb auriu. Pereţii camerei erau acoperiţi cu aceleaşi lambriuri în relief pe care mi le aminteam din cele câteva vizite făcute casei lui Matthew din Woodstockul contemporan. Dând capul pe spate, am privit tavanul – tencuiala groasă era împărţită în mici nişe, pătrate, cu câte un trandafir vopsit în alb şi roşu şi reliefat cu auriu în fiecare adâncitură.

— Trandafirii erau obligatorii atunci când a fost construită casa, comentă sec Matthew. Nu pot să-i sufăr. O să-i vopsim pe toţi în alb cu prima ocazie.

Flăcările albastru-aurii ale lumânărilor de pe un stativ pâlpâiră în adierea unui curent stârnit brusc, luminând colţul unei tapiserii viu colorate şi cusăturile lucioase, întunecate, ce conturau modelul de frunze şi fructe de pe cuvertura deschisă la culoare. Un asemenea luciu nu mai găseai în zilele de azi.

Am zâmbit, brusc entuziasmată.

— Chiar am reuşit! Deci n-am dat-o în bară! N-am ajuns cine ştie pe unde, în Monticello[1], de pildă, sau…

— Nu, spuse el întorcându-mi zâmbetul, te-ai descurcat de minune. Bine ai venit în Anglia elisabetană!

Pentru prima dată în viață, eram absolut încântată că mă născusem vrăjitoare. Ca istoric, studiasem trecutul. Datorită faptului că eram vrăjitoare îl puteam efectiv vizita. Hotărâsem să ne întoarcem în timp în 1590 ca să pot să mă şcolesc în arta pierdută a magiei, şi totuşi erau atâtea altele pe care le puteam învăța aici. Mi-am înclinat capul pentru un sărut festiv, dar sunetul unei uşi care se deschidea mă opri.

Matthew îmi lipi un deget de buze. Întoarse capul uşor, iar nările îi fremătară. Se relaxă când recunoscu persoana intrată în camera vecină, de unde am auzit un foşnet înfundat. Matthew mă ridică dintr-o singură mişcare – şi cartea odată cu mine. Luându-mă de mână, mă conduse către prag.

În odaia vecină, un bărbat cu păr castaniu ciufulit stătea la o masă plină de scrisori. Era de înălțime medie, bine clădit şi îmbrăcat în haine scumpe, croite pe măsură. Melodia pe care o fredona nu-mi părea cunoscută şi era punctată din când în când cu vorbe rostite prea încet ca să le pot auzi.

Pe chipul lui Matthew se aşternu uimirea, după care buzele i se curbară într-un surâs afectuos.

— Unde eşti de fapt, scumpul meu Matt?

Bărbatul ridică o pagină în lumină. Într-o fracțiune de secundă, ochii lui Matthew se îngustară, şi expresia de indulgență făcu loc uneia de nemulțumire.

— Cauţi ceva, Kit?

Auzind vorbele, tânărul scăpă hârtia pe masă şi se răsuci. Bucuria îi lumină fața. Mai văzusem chipul acela pe coperta exemplarului meu broşat din *Evreul din Malta* de Christopher Marlowe.

— Matt! Pierre mi-a zis că eşti în Chester şi că s-ar putea să nu ajungi acasă. Dar ştiam eu că n-ai rata întâlnirea noastră anuală.

Cuvintele lui Marlowe îmi erau destul de familiare, dar însoțite de o cadență ciudată, care îmi cerea să mă concentrez asupra lor ca să le pot înțelege. Engleza elisabetană nu era atât de diferită de cea modernă pe cât fusesem învățată, nici atât de uşor de înțeles pe cât sperasem, bazându-mă pe faptul că știam bine piesele lui Shakespeare.

— De ce fără barbă? Ai fost bolnav?

Privirea lui Marlowe licări când se opri asupra mea, împungându-mă cu presiunea aceea insistentă specifică demonilor.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă repezi către unul dintre cei mai mari dramaturgi englezi, de a-i strânge mâna şi de a-l asalta cu întrebări. Puținele informații pe care le avusesem cândva despre el îmi zburaseră din minte acum că se afla în fața mea. Oare piesele lui fuseseră deja jucate în 1590? Câți ani avea? Cu siguranță, era mai tânăr decât mine şi Matthew. Nu putea să fi împlinit încă treizeci de ani. I-am zâmbit cu căldură.

— Unde ai găsit-o?

Marlowe arătă cu degetul. Glasul îi era încărcat de dispreț. M-am uitat peste umăr, aşteptându-mă să văd vreo operă de artă hidoasă. Dar în spatele meu nu era nimic.

Dramaturgul se referea la mine. Zâmbetul îmi păli.

— Uşurel, Kit! spuse Matthew încruntându-se.

Marlowe nu luă în seamă mustrarea.

— Nu contează! Satură-te de ea, dacă trebuie, înainte să sosească ceilalți. George e aici de ceva

timp, bineînțeles, mâncându-ți mâncarea și citindu-ți cărțile. Încă nu și-a găsit ocrotitor și n-are nici o lețcaie în buzunar.

— George poate oricând să se servească din tot ce am, Kit. Matthew rămase cu privirea ațintită asupra tânărului și, cu chipul lipsit de expresie, duse la buze degetele noastre împletite. Diana, acesta este dragul meu prieten Christopher Marlowe.

Prezentarea îi oferi lui Marlowe ocazia de a mă cerceta fățiș. Privirea îi alunecă dinspre degetele mele de la picioare până în creștetul capului. Aerul lui batjocoritor era evident, însă gelozia și-o ascundea mai bine. Marlowe era într-adevăr îndrăgostit de soțul meu. Bănuisem lucrul acesta în Madison, când îmi trecusem degetele peste inscripția de pe exemplarul lui Matthew din *Doctorul Faust*.

— Habar nu aveam că există un bordel în Woodstock specializat în femei peste măsură de înalte. Majoritatea târfelor tale sunt mai delicate și mai atrăgătoare, Matthew. Asta e o adevărată amazoană, strâmbă din nas Kit, privind peste umăr la mormanele dezordonate de hârtii ce acopereau tăblia mesei. Conform ultimelor vești de la Bătrâna Vulpe, afacerile, și nu plăcerea, te-au purtat spre nord. Când ți-ai mai găsit timp s-o tocmești?

— E remarcabil, Kit, cu câtă ușurință îți risipești afecțiunea, spuse Matthew tărăgănat, deși în tonul lui se simțea o notă de avertizare.

Marlowe, aparent concentrat asupra corespondenței, n-o simți și rânji. Matthew îmi strânse degetele într-ale lui.

— Diana e numele ei adevărat sau l-a adoptat ca să-și sporească farmecul de dragul clienților? Poate s-ar cuveni să-și dezgolească sânul drept sau să poarte un arc și o săgeată, sugeră tânărul, luând în mână o foaie de hârtie. Îți amintești când Bess din Blackfriars[2] ne-a cerut să-i spunem Afrodita înainte de a ne lăsa să…

— Diana e soția mea.

Matthew dispăruse de lângă mine. Mâna lui n-o mai strângea pe a mea, ci răsucea gulerul lui Marlowe.

— Nu se poate!

Pe fața lui Kit se citea uimirea.

— Ba da. Asta înseamnă că e stăpâna acestei case, îmi poartă numele și se află sub protecția mea. Date fiind toate acestea, precum și îndelungata noastră prietenie, bineînțeles, pe viitor nu vreau să mai aud nici o critică și nici o șoaptă împotriva virtuții ei.

Am mișcat degetele ca să repun sângele în circulație. Presiunea furioasă a strânsorii lui Matthew îmi vârâse în carne inelul aflat pe al treilea deget, lăsând acolo o urmă roșiatică. În ciuda faptului că nu era fațetat, diamantul din montură reflecta lumina caldă a focului. Inelul fusese un dar neașteptat din partea mamei lui Matthew, Ysabeau. Cu câteva ore în urmă (cu câteva secole în urmă? cu câteva secole înainte?), Matthew îmi repetase cuvintele străvechii ceremonii de căsătorie și îmi trecuse inelul peste încheieturile degetului.

Doi vampiri își făcură apariția în cameră, însoțiți de un zăngănit de vase. Unul era un bărbat slab, cu o figură expresivă, cu pielea de culoarea alunei, aspră de vreme, cu părul și ochii negri. Ținea în mână o cană de vin și un pocal la care cupa era așezată în echilibru pe coada unui delfin, ce închipuia piciorul. Celălalt vampir era o femeie costelivă, care ducea un platou cu pâine și brânză.

— Sunteți acasă, milord! spuse bărbatul, evident nedumerit. În mod ciudat, accentul lui francez îl

făcea mai uşor de înţeles. Mesagerul de joi spunea… dădu el să continue.

— Mi-am schimbat planurile, Pierre. Matthew se întoarse către femeie. Lucrurile soţiei mele s-au pierdut în timpul călătoriei, Françoise, iar hainele pe care le purta erau atât de murdare, încât le-am ars.

Rostise minciuna cu o încredere neobrăzată. Nici vampirii, nici Kit nu părură convinşi.

— Soţia dumneavoastră? repetă Françoise cu un accent la fel de francez ca al lui Pierre. Dar e o…

— … fiinţă cu sânge cald, sfârşi Matthew propoziţia, luând pocalul de pe tavă. Spune-i lui Charles că mai e o gură de hrănit. Diana nu s-a simţit bine şi, la sfatul doctorului ei, trebuie să mănânce carne proaspătă şi peşte. Cineva o să trebuiască să meargă la piaţă, Pierre.

Acesta clipi.

— Da, milord.

— Şi va avea nevoie de nişte haine, observă Françoise, măsurându-mă din ochi.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare, şi femeia dispăru, urmată îndeaproape de Pierre.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Matthew ridică o şuviţă ondulată, de culoare blond-căpşună.

— O, nu! am murmurat.

Mi-am ridicat mâinile. În locul obişnuitului meu păr blond-pai, lung până la umeri, am dat peste nişte bucle aurii-roşcate, neobişnuit de elastice, care îmi ajungeau până la talie. Ultima dată când părul meu dovedise voinţă proprie eram în liceu şi jucam rolul Ofeliei în *Hamlet*. Şi atunci, ca şi acum, creşterea rapidă şi schimbarea culorii fuseseră semne rele. Vrăjitoarea din mine se trezise odată cu călătoria noastră în trecut. Cine ştie ce alte însuşiri magice se dezlănţuiseră în mine?

Vampirii ar fi fost poate în stare să simtă mirosul adrenalinei şi al atacului de panică ce însoţiră această revelaţie sau să-mi audă vuietul sângelui. Dar un demon precum Kit putea să perceapă amplificarea energiei mele de vrăjitoare.

— Pe barba tuturor sfinţilor, Matthew! Zâmbetul lui Marlowe era maliţios. Ai adus acasă o vrăjitoare! Ce rău a făcut?

— Las-o baltă, Kit! Nu te priveşte. Glasul lui Matthew căpătă din nou nota aceea poruncitoare, însă atingerea îi rămase blândă în părul meu. Nu-ţi face griji, *mon coeur*[3]. Sunt sigur că de vină e numai oboseala.

Cel de-al şaselea simţ al meu se răscoli în semn de dezaprobare. Transformarea părului meu nu putea fi explicată prin simpla oboseală. Proveneam dintr-o familie de vrăjitoare, dar încă nu-mi cunoşteam cu siguranţă măsura puterilor. Nici măcar mătuşa mea Sarah şi partenera ei Emily Mather (amândouă vrăjitoare) nu fuseseră capabile să spună cu certitudine ce capacităţi aveam şi cum să le mânuiesc mai bine. Testele ştiinţifice ale lui Matthew scoseseră la iveală însemnele genetice ale potenţialului magic din sângele meu, dar nimeni nu putea spune când şi dacă aceste posibilităţi se vor materializa vreodată.

N-am apucat să-mi mai fac şi alte griji, căci Françoise se întoarse ţinând între buze o mulţime de bolduri şi aducând ceva ce semăna cu un ac de stopat. O însoţea un morman ambulant de catifea, lână şi pânzeturi. Picioarele subţiri şi negricioase ce se iveau la baza grămezii sugerau că Pierre se afla îngropat undeva pe acolo.

— Pentru ce sunt? am întrebat bănuitoare, arătând către bolduri.

— Ca s-o îmbrac pe *madame* în astea, bineînțeles.

Françoise culese din vârful grămezii de haine o rochie maronie ce semăna cu un sac de făină. Nu părea alegerea ideală pentru o ținută în fața unor oaspeți, dar, cum știam foarte puține despre moda elisabetană, eram la mila ei.

— Du-te la parter, unde ți-e locul, Kit! îi spuse Matthew prietenului său. Te vom urma îndată. Și ține-ți gura! Aceasta este povestea mea, nu a ta.

— Cum dorești, Matthew.

Marlowe trase de tivul pieptarului său purpuriu cu un gest nonșalant, contrazis de tremurul mâinilor, apoi făcu o mică plecăciune batjocoritoare – în semn de recunoaștere, dar și de discreditare a poruncii lui Matthew.

După ce demonul plecă, Françoise întinse sacul pe o băncuță aflată în apropiere și îmi dădu târcoale, cercetându-mi silueta pentru a stabili cea mai potrivită cale de atac. Cu un oftat exasperat, începu să mă îmbrace. Matthew se îndreptă către masa de lucru, și atenția îi fu atrasă de grămezile de hârtii risipite pe suprafața ei. Deschise un pachet dreptunghiular frumos învelit și sigilat cu un guguloi de ceară rozalie și își aruncă ochii pe literele micuțe, scrise de mână.

— *Dieu*! Am uitat. Pierre!

— Milord? se auzi o voce înfundată din adâncurile mormanului de țesături.

— Pune alea jos și povestește-mi despre ultima plângere a lui Lady Cromwell!

Matthew îi trata pe Pierre și pe Françoise cu un amestec de familiaritate și autoritate. Dacă așa trebuia să te comporți cu servitorii, atunci avea să-mi ia ceva timp să stăpânesc arta asta.

Cei doi se apucară să mormăie lângă foc, în timp ce eu eram înveșmântată, prinsă cu bolduri și în cele din urmă strâns legată ca să pot arăta prezentabil. Françoise plescăi din limbă la vederea singurului meu cercel – niște sârmulițe răsucite, din aur, împodobite cu giuvaiere, care îi aparținuseră inițial lui Ysabeau. Asemenea exemplarului lui Matthew din *Doctorul Faust* și micuței figurine din argint ce o reprezenta pe Diana, cercelul era unul dintre cele trei obiecte care ne ajutaseră să ne întoarcem în trecut. Françoise scotoci printr-un cufăr din cameră și-i găsi cu ușurință perechea. Odată rezolvată problema podoabelor mele, îmi trase o pereche de șosete groase peste genunchi și le prinse cu panglici stacojii.

— Cred că sunt gata, am spus, nerăbdătoare să cobor și să-mi încep vizita în secolul al șaisprezecelea.

A citi cărți despre trecut nu era totuna cu a trăi vremurile de demult, lucru pe care mi-l dovediseră scurta mea interacțiune cu Françoise și micul curs intensiv despre moda acelei perioade.

Matthew îmi cercetă înfățișarea.

— E acceptabil… pentru moment.

— E mai mult decât acceptabil, căci arată modestă și ușor de uitat, spuse Françoise, exact așa cum ar trebui să arate o vrăjitoare în casa asta.

Matthew nu-i luă în seamă replica și se întoarse către mine.

— Înainte să coborâm, Diana, nu uita să-ți măsori cuvintele! Kit e demon, iar George știe că sunt vampir, însă până și creaturile cele mai deschise la minte sunt bănuitoare față de o persoană nouă și altfel decât ele.

Când am coborât în sala mare, i-am urat lui George, prietenul falit și lipsit de ocrotitor al lui

Matthew, un „bună seara” formal și – credeam eu – potrivit epocii elisabetane.

— Femeia aceasta vorbește *engleza*? se arătă uluit George și-și ridică pe nas o pereche de ochelari rotunzi, care îi măreau ochii albaștri, făcându-i ca de broască.

Cealaltă mână și-o ținea în șold, într-o postură pe care o văzusem ultima oară într-o miniatură pictată din Muzeul Victoria și Albert[4].

— A locuit în Chester, spuse repede Matthew.

George avea un aer sceptic. Se părea că nici măcar sălbăticia din nordul Angliei nu putea justifica felul meu ciudat de a vorbi. Accentul lui Matthew se îmblânzea, transformându-se în ceva mai potrivit cu cadența și ritmul vremii, dar al meu se încăpățâna să rămână modern și american.

— E vrăjitoare, îl corectă Kit, luând o gură de vin.

— Serios?

George mă studie cu un interes reînnoit. N-am simțit împunsăturile care mi-ar fi semnalat că bărbatul era demon, nici furnicăturile specifice vrăjitorilor, nici răceala lăsată în urmă de privirea unui vampir. George era doar un om obișnuit, cu sânge cald, de vârstă mijlocie și parcă obosit, ca și cum viața l-ar fi epuizat deja.

— Dar, Matthew, ție nu-ți plac vrăjitoarele, cum nu-i plac nici lui Kit. Mereu m-ai îndemnat să nu mai abordez subiectul. Când m-am apucat să scriu un poem despre Hecate[5], mi-ai spus să…

— Aceasta îmi place. Într-atât de mult, încât am luat-o de nevastă, îl întrerupse Matthew, sărutându-mă apăsat pe buze pentru a-l convinge.

— Ai luat-o de nevastă? repetă George, și privirea i se îndreptă către Kit. Își drese vocea: Deci avem două bucurii neașteptate de sărbătorit: n-ai fost reținut cu treburi, așa cum credea Pierre, și te-ai întors la noi cu o soție. Felicitările mele!

Tonul lui pompos îmi amintea de discursurile din ziua înmânării titlurilor universitare, și mi-am înăbușit un zâmbet. George îmi răspunse cu un surâs radios și făcu o plecăciune.

— Mă numesc George Chapman, doamnă Roydon.

Numele îmi era cunoscut. Am scotocit printre informațiile dezorganizate din creierul meu de istoric. Chapman nu era alchimist (aceasta era specializarea mea de cercetător) și nu i-am găsit numele în spațiile dedicate acestui misterios subiect. Era un alt scriitor, asemenea lui Marlowe, dar nu reușeam să-mi amintesc nici una dintre lucrările lui.

Odată prezentările terminate, Matthew fu de acord să se așeze pentru câteva minute în fața focului, împreună cu oaspeții săi. Se apucară să discute politică, iar George făcu eforturi să mă includă în conversație, întrebându-mă despre starea drumurilor și despre vreme. Am vorbit cât mai puțin cu putință și am încercat să observ micile trucuri de gestică și de vorbire care m-ar fi putut ajuta să trec drept elisabetană. George se arătă încântat de atenția pe care i-o acordam și mi-o răsplăti cu o lungă disertație pe tema celor mai recente strădanii literare ale sale. Kit, căruia nu-i plăcea să joace un rol secundar, puse capăt prelegerii lui George, oferindu-se să lectureze cu voce tare din *Doctorul Faust*.

— Va servi drept repetiție între prieteni, spuse demonul cu un licăr în privire, înaintea adevăratei reprezentații de mai târziu.

— Nu acum, Kit. E trecut de miezul nopții, iar Diana e obosită după călătorie, zise Matthew, ridicându-mă în picioare.

Kit ne urmări cu privirea în timp ce ieșeam din încăpere. Știa că ascundem ceva. Se repezise asupra fiecărei expresii mai ciudate ori de câte ori mă aventurasem în discuție și devenise gânditor

când Matthew nu reușise să-și amintească unde își lăsase lăuta.

Soțul meu mă avertizase încă dinainte să plecăm din Madison că prietenul său Kit era deosebit de intuitiv chiar și pentru un demon. Mă întrebam cât va mai dura până ca Marlowe să-și dea seama ce ascundeam. Răspunsul la întrebarea mea sosi peste doar câteva ore.

A doua zi de dimineață stăteam de vorbă cuibăriți în patul nostru cald, în timp ce restul casei fremăta.

La început, Matthew fu dornic să răspundă întrebărilor mele despre Kit (fiul unui cizmar, după cum se dovedi) și George (care nu era cu mult mai în vârstă decât Marlowe, după cum am aflat cu surprindere). Se plictisi însă repede când eu am trecut la aspectele practice ale administrării gospodăriei și ale comportamentului femeiesc.

— Și hainele mele? am întrebat, încercând să-i atrag atenția asupra preocupărilor mele imediate.

— Nu cred că femeile măritate dorm în așa ceva, spuse Matthew, trăgând de cămașa mea de noapte din pânză fină.

Îi dezlegă gulerul cu volane și se pregătea să mă sărute sub ureche pentru a mă convinge să-i accept punctul de vedere, când cineva trase perdelele patului. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui.

— Ei bine? întrebă Marlowe.

Un al doilea demon cu piele măslinie privi peste umărul lui. Aducea a spiriduș energic cu silueta lui suplă și bărbia ascuțită, subliniată de o barbă cafeniu-roșcată la fel de ascuțită. Era clar că părul lui nu mai văzuse un pieptăn de săptămâni bune. Mi-am înșfăcat cămașa de noapte peste piept, conștientă de transparența ei și de faptul că nu purtam lenjerie de corp.

— Ai văzut desenele din Roanoke[6] ale maestrului White, Kit. Vrăjitoarea nu seamănă deloc cu băștinașii din Virginia[7], replică dezamăgit demonul necunoscut, observându-l cu întârziere pe Matthew care îl privea furios. Ah! Bună dimineața, Matthew! Îmi îngădui să-ți împrumut raportorul? Promit ca de data asta să nu-l mai duc la râu.

Matthew își plecă fruntea pe umărul meu și închise ochii gemând.

— Trebuie să fie din Lumea Nouă. Sau din Africa, insistă Marlowe, refuzând să-mi spună pe nume. Nu e din Chester, nici din Scoția, Irlanda, Țara Galilor, Franța sau din Imperiu. Nu cred că e nici olandeză, nici spanioloaică.

— Bună dimineața și ție, Tom! Există vreun motiv pentru care tu și Kit trebuie să discutați despre locul de naștere al Dianei acum, și încă în dormitorul meu?

Matthew îmi legă șnururile cămășii de noapte.

— E prea frumos afară ca să zaci în pat, chiar dacă tu ți-ai pierdut mințile de febră. Kit zice că trebuie să te fi însurat cu vrăjitoarea în toiul epidemiei de malarie. Altfel nu poate fi justificată o asemenea nesocotință. Tom continua să trăncănească într-un fel cu adevărat demonic, fără să dea vreo atenție întrebării lui Matthew. Drumurile erau uscate și noi am ajuns acum câteva ore.

— Iar vinul s-a terminat deja, se plânse Marlowe.

— Noi? am repetat.

Erau mai mulți? Old Lodge părea deja plin până la refuz.

— Afară! *Madame* trebuie să se spele înainte de a-l întâmpina pe alteța sa.

Françoise intră în cameră ținând în mâini un lighean cu apă aburindă. Ca de obicei, Pierre se ținea

după ea.

— S-a întâmplat ceva important? se interesă George de dincolo de perdele. Intrase în dormitor neanunțat, zădărnicind cu eleganță eforturile lui Françoise de a-i alunga pe ceilalți bărbați din încăpere. Lordul Northumberland a fost lăsat singur în sala mare. Dacă ar fi ocrotitorul meu, eu nu l-aș trata astfel.

— Hal citește tratatul despre construcția unei balanțe pe care mi l-a trimis un matematician din Pisa. E destul de mulțumit, răspunse Tom pe un ton arțăgos, în timp ce se așeza pe marginea patului.

„Trebuie să fie vorba despre Galileo", mi-am dat eu seama cu entuziasm. În 1590, Galileo era profesor debutant la Universitatea din Pisa. Lucrarea lui despre echilibru nu era publicată… încă.

„Tom. Lord Northumberland. Cineva care corespondează cu Galileo."

Am căscat gura de uimire. Demonul cocoțat pe cuvertura matlasată trebuia să fie Thomas Harriot[8].

— Françoise are dreptate. Afară! Toată lumea! spuse Matthew.

Părea la fel de supărat ca Tom.

— Ce-ar trebui să-i spunem lui Hal? întrebă Kit, aruncându-mi o privire cu subînțeles.

— Că voi coborî în curând, zise Matthew.

Se rostogoli și mă trase mai aproape.

Am așteptat până când prietenii lui au ieșit din cameră, apoi i-am tras un pumn în piept.

— Asta pentru ce? se chirci el, prefăcându-se că-l doare.

Însă nu făcusem decât să-mi rănesc propriul pumn.

— Pentru că nu mi-ai spus cine sunt *prietenii* tăi! M-am sprijinit într-un cot și l-am privit de sus în jos. Marele dramaturg Christopher Marlowe. George Chapman, poet și cărturar. Matematicianul și astronomul Thomas Harriot, dacă nu mă înșel. Iar jos ne așteaptă Contele Vrăjitor!

— Nu-mi amintesc când și-a căpătat Henry porecla asta, dar nimeni nu-i spune așa încă.

Matthew părea amuzat, ceea ce nu făcea decât să mă înfurie și mai tare.

— Mai lipsește Sir Walter Raleigh, am spus, și am avea în casă toată Școala Nopții.

Soțul meu se uită pe fereastră când mă auzi pomenind legendarul grup de radicaliști, filozofi și liber-cugetători. „Thomas Harriot. Christopher Marlowe. George Chapman. Walter Raleigh. Și…"

— Tu cine ești mai exact, Matthew?

Nu mă gândisem să-l întreb înainte să plecăm.

— Matthew Roydon, spuse el plecând ușor capul, ca și cum tocmai am fi fost prezentați unul altuia. Prieten al poeților.

— Istoricii nu știu aproape nimic despre tine, am zis uluită.

Matthew Roydon era cea mai obscură figură asociată misterioasei Școli a Nopții.

— Nu ești surprinsă, nu-i așa, acum că știi cine e cu adevărat Matthew Roydon?

Ridică o sprânceană neagră.

— Ah, sunt surprinsă cât pentru o viață întreagă! Ai fi putut să mă avertizezi înainte să mă arunci în mijlocul a toate astea.

— Și ce-ai fi făcut? Înainte de plecare abia dacă am avut vreme să ne îmbrățișăm, darămite să mai facem și un proiect de cercetare. Se ridică și își puse picioarele pe podea. Perioada noastră de intimitate fusese lamentabil de scurtă. N-ai nici un motiv să-ți faci griji. Sunt doar niște bărbați obișnuiți, Diana.

Indiferent ce-ar fi spus Matthew, prietenii lui nu erau nici pe departe oameni obişnuiţi. Şcoala Nopţii avea opinii eretice, îşi bătea joc de curtea coruptă a reginei Elisabeta şi lua în râs pretenţiile intelectuale ale Bisericii şi universităţii. „Nebuni, răi şi periculoşi când îi cunoşti”[9] era o expresie perfectă pentru acest grup. Nu nimeriserăm într-o tihnită reuniune prietenească în noaptea de Halloween. Aterizaserăm într-un cuib de viespi şi de intrigi elisabetane.

— Lăsând la o parte nechibzuinţa prietenilor tăi, nu te poţi aştepta să fiu indiferentă când tu mă prezinţi unor oameni pe care i-am studiat toată viaţa din facultate până acum, am spus. Thomas Harriot e unul dintre cei mai mari astronomi ai vremii. Prietenul tău Henry Percy e alchimist.

Pierre, obişnuit cu semnele de nervozitate ale unei femei, îi aruncă iute soţului meu o pereche de jambiere, astfel încât acesta să nu fie în picioarele goale atunci când furia mea avea să explodeze.

— La fel sunt şi Walter şi Tom.

Matthew nu luă în seamă îmbrăcămintea primită şi îşi scărpină bărbia.

— Şi Kit cochetează cu alchimia, însă fără succes. Încearcă să nu insişti asupra lucrurilor pe care le ştii despre ei. Oricum, probabil că nu sunt corecte. Şi ar trebui să ai grijă şi cu etichetele istorice moderne, continuă el, luându-şi în sfârşit pantalonii şi îmbrăcându-se. Will inventează denumirea de Şcoala Nopţii ca o împunsătură la adresa lui Kit, dar mai sunt câţiva ani până atunci.

— Nu-mi pasă ce a făcut, ce face sau ce o să facă pe viitor William Shakespeare, asta dacă nu cumva se află în clipa asta în sala mare, alături de contele de Northumberland! am replicat, alunecând din patul uriaş.

— Bineînţeles că nu se află. Matthew flutură din mână nepăsător. Walter nu e de acord cu felul în care stăpâneşte versificaţia, iar Kit îl consideră un scriitor de duzină şi un hoţ.

— Foarte bine, mă bucur să aud asta. Ce-ai de gând să le spui despre mine? Marlowe ştie că ascundem ceva.

Matthew îşi pironi ochii verzi-cenuşii asupra mea.

— Adevărul, presupun.

Pierre îi întinse un pieptar negru vătuit şi privi într-un punct fix, undeva peste umărul meu, ca un servitor model.

— Că eşti o călătoare în timp şi o vrăjitoare din Lumea Nouă.

— Adevărul, am spus sec.

Pierre auzise fiecare cuvânt, dar nu vădea nici o reacţie. Matthew îl ignora de parcă ar fi fost invizibil. M-am întrebat dacă aveam să rămân aici suficient de mult încât să uit şi eu de prezenţa lui.

— De ce nu? Tom o să-şi noteze tot ce spui şi o să facă o comparaţie cu notiţele lui despre limba algonkiană[10]. Altfel, nimeni n-o să-ţi acorde prea multă atenţie.

Matthew părea mai preocupat de haine decât de reacţia prietenilor lui.

Françoise se întoarse însoţită de două tinere cu sânge cald, cu braţele pline de haine curate. Făcu semn către cămaşa mea de noapte, şi eu m-am pitit în spatele tăbliei patului ca să mă dezbrac. Recunoscătoare pentru faptul că timpul petrecut prin vestiare îmi alungase toate scrupulele cu privire la schimbatul în faţa persoanelor străine, mi-am tras pânza peste şolduri în sus, până la umeri.

— Kit o să-mi acorde atenţie. Caută un motiv ca să nu mă placă, iar informaţia asta o să-i dea deja câteva.

— Kit n-o să fie o problemă, spuse încrezător Matthew.

— Marlowe îți e prieten sau e marioneta ta?

Încă mă luptam să-mi scot capul din rochie, când am auzit pe cineva ținându-și respirația de teamă, apoi rostind un *mon Dieu* înfundat.

Am înghețat. Françoise îmi văzuse spatele, adică cicatricea în formă de semilună care se întindea dintr-o parte în alta a șalelor și steaua dintre omoplați.

— O îmbrac eu pe *madame*, le spuse Françoise cu răceală slujnicelor. Lăsați hainele și întoarceți-vă la treburile voastre!

Servitoarele se îndepărtară cu o plecăciune și un aer de curiozitate leneșă. Nu văzuseră urmele. După plecarea lor, toți am început să vorbim deodată. Întrebarea „Cine a făcut asta?” rostită cu groază de Françoise se prăvăli peste replica „Nimeni nu trebuie să știe” a lui Matthew și peste propria mea afirmație ușor defensivă „E doar o cicatrice”.

— Cineva v-a marcat cu un însemn al familiei de Clairmont, insistă Françoise scuturând din cap, pe care îl folosește și milord.

— Am încălcat legământul.

M-am luptat cu senzația de greață care îmi răsucea stomacul ori de câte ori mă gândeam la noaptea în care o altă vrăjitoare îmi pusese pecetea de trădătoare. Aceasta a fost pedeapsa Congregației.

— Deci ăsta e motivul pentru care sunteți amândoi aici! pufni Françoise. Legământul ăla a fost o idee prostească de la bun început. Philippe de Clairmont n-ar fi trebuit să-l accepte niciodată.

— A fost o idee care ne-a apărat de oameni.

Nu îndrăgeam legământul și nici pe cei nouă membri ai Congregației care o impuseseră, dar succesul ei pe termen lung în a feri creaturile supranaturale de atenția nedorită a oamenilor nu putea fi contestat. Străvechile promisiuni pe care și le făcuseră demonii, vampirii și vrăjitoarele interziceau amestecul în politica sau religia oamenilor, precum și alianțele personale între cele trei specii diferite. Vrăjitoarele trebuiau să-și vadă de ale lor, la fel vampirii și demonii. Nu le era îngăduit să se îndrăgostească și să se căsătorească între ei.

— Apărat? Să nu credeți că sunteți apărată în Anglia, *madame*. Nici unul dintre noi nu este. Englezii sunt un popor suspicios, care tinde să vadă stafii în fiecare curte de biserică și vrăjitoare în jurul fiecărui cazan. Congregația e singura care ne mai păzește de distrugerea totală. Sunteți înțeleaptă să vă refugiați aici. Haideți, trebuie să vă îmbrăcați și să coborâți lângă ceilalți!

Françoise mă ajută să ies din cămașa de noapte, apoi îmi întinse un prosop ud și un vas cu o pastă lipicioasă ce mirosea a rozmarin și portocale. Mi se părea ciudat să fiu tratată ca un copil, dar știam că era un lucru obișnuit ca persoanele de rangul lui Matthew să fie spălate, îmbrăcate și hrănite precum niște păpuși. Pierre îi întinse soțului meu o cupă plină cu ceva prea întunecat ca să fie vin.

— Nu e doar vrăjitoare, ci și *fileuse de temps*? îl întrebă Françoise în șoaptă pe Matthew.

Termenul nefamiliar („torcătoare de timp”) îmi trezi imagini ale firelor de diverse culori pe care le urmaserăm ca să ajungem în trecut.

— Da.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare. În vreme ce sorbea din cupă, atenția îi era concentrată asupra mea.

— Dar, dacă provine dintr-o altă epocă, înseamnă că… începu Françoise cu ochii mari.

Apoi expresia îi deveni gânditoare. Probabil că Matthew vorbea și se purta altfel.

„Bănuiește că Matthew nu e același”, mi-am dat eu seama alarmată.

— Pentru noi e îndeajuns să știm că ea se află sub protecția lui milord, spuse Pierre cu asprime și cu o nuanță clară de avertisment în glas și-i întinse soțului meu un pumnal. Nu contează ce înseamnă asta.

— Înseamnă că o iubesc, iar ea mă iubește la rândul ei. Matthew își privi cu insistență servitorul. Indiferent ce le spun celorlalți, acesta este adevărul. Ne-am înțeles?

— Da, răspunse Pierre, deși tonul lui sugera exact opusul.

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare lui Françoise, care își țuguie buzele și încuviință în silă.

Femeia își îndreptă din nou atenția către pregătirea mea și mă înveli într-un prosop gros din pânză. Îmi observase probabil și celelalte cicatrice de pe corp căpătate în cursul interminabilei zile petrecute cu vrăjitoarea Satu, dar și pe cele mai recente. Totuși nu puse alte întrebări, ci mă așeză pe un scaun lângă foc și-mi trecu un pieptăn prin păr.

— Și insulta a fost adusă după ce v-ați declarat dragostea pentru vrăjitoare, milord? întrebă Françoise.

— Da.

Matthew își prinse pumnalul la brâu.

— Deci cel care a însemnat-o n-a fost un *manjasang*, murmură Pierre. Folosise vechiul termen din occitană pentru vampir – „mâncător de sânge”. Nici unul n-ar risca mânia familiei de Clairmont, adăugă el.

— Nu, a fost o altă vrăjitoare, precizează Matthew.

Chiar dacă eram apărată împotriva aerului rece, mărturisirea mă făcu să mă înfiorez.

— Cu toate acestea, doi *manjasang* au stat pe margine fără să intervină, continuă Matthew cu un aer întunecat. Și vor plăti pentru asta.

— Ce-a fost a fost, am spus.

Nu voiam să stârnesc vrajbă între vampiri. Aveam destule probleme de rezolvat.

— Dacă milord vă acceptase deja ca soție în momentul în care ați fost răpită de vrăjitoare, atunci nu s-a terminat. Degetele agere ale lui Françoise îmi răsuciră părul în codițe strâns împletite pe care mi le învârti în jurul capului și le prinse cu agrafe. Poate că vă cheamă Roydon în țara asta mizerabilă, în care nu se poate vorbi despre loialitate, dar noi nu vom uita că sunteți o de Clairmont.

Mama lui Matthew mă avertizase că familia de Clairmont era o adevărată haită. În secolul al douăzeci și unulea mă iritaseră obligațiile și restricțiile ce însoțeau statutul de membru al acestei familii. În 1590 însă, magia mea era imprevizibilă, cunoștințele mele despre vrăjitorie aproape că nu existau, iar cel mai vechi strămoș al meu încă nu se născuse. Aici nu mă puteam baza decât pe propria inteligență și pe Matthew.

— Pe atunci intențiile noastre unul față de celălalt erau clare. Dar acum nu vreau necazuri.

Am privit în jos către inelul lui Ysabeau și l-am pipăit cu degetul mare. Speranța mea că ne vom putea integra fără probleme în trecut părea în momentul de față tot atât de improbabil de împlinit pe cât era de naivă. Am privit în jur.

— Iar această…

— Ne aflăm aici din două motive, Diana: ca să-ți găsim un profesor și ca să localizăm

manuscrisul alchimic, dacă putem.

Misteriosul manuscris numit *Ashmole 782* fusese cel care ne făcuse cunoştinţă mie şi lui Matthew. În secolul al douăzeci şi unulea fusese îngropat în siguranţă printre milioanele de cărţi ale Bibliotecii Bodleiene din Oxford. Când completasem fişa de împrumut, habar nu avusesem că gestul meu simplu avea să descătuşeze o vrajă complicată ce lega manuscrisul de rafturi sau că acea vrajă urma să se reactiveze în clipa returnării volumului. Nu cunoşteam nici numeroasele taine despre vrăjitoare, vampiri şi demoni pe care se zvonea că le-ar fi dezvăluit paginile volumului. Matthew se gândise că ar fi fost mai înţelept să dăm de urma lui *Ashmole 782* în trecut, în loc să încercăm să dezlegăm vraja pentru a doua oară în lumea modernă.

— Până când ne vom întoarce, acesta va fi căminul tău, continuă el, încercând să mă liniştească.

Mobila trainică din încăpere îmi era cunoscută din muzee şi din cataloagele de licitaţii, însă niciodată nu aveam să mă simt acasă în Old Lodge. Am pipăit pânza groasă a prosopului, atât de diferită de cele flauşate pe care le aveau Sarah şi Em, toate rărite şi decolorate de prea multe spălări. Glasurile din cealaltă cameră unduiau şi fluctuau într-un ritm pe care nici o persoană modernă, istoric sau nu, nu l-ar fi putut anticipa. Însă trecutul era singura noastră opţiune. O serie de alţi vampiri ne convinseseră de acest lucru în ultimele zile petrecute în Madison, când fuseserăm vânaţi, iar Matthew fusese aproape omorât. Dacă voiam ca restul planului nostru să funcţioneze, trecerea drept o adevărată femeie elisabetană trebuia să fie prioritatea mea numărul unu.

— „O, lume nouă, frumoasă eşti!”

Era o grosolană încălcare a istoriei să citez din *Furtuna* lui Shakespeare cu două decenii înainte ca aceasta să fi fost scrisă, dar avusesem o dimineaţă grea.

— „E pentru tine nouă”, răspunse Matthew. Deci eşti gata să-ţi întâmpini necazurile.

— Sigur. Lasă-mă să mă îmbrac! Mi-am îndreptat umerii şi m-am ridicat de pe scaun. Cum se salută un conte?

1 Conac în statul american Virginia unde a locuit al treilea preşedinte american Thomas Jefferson (n.red.)

2 Mic cartier al Londrei, pe malul Tamisei, la sud-vest de Catedrala Saint Paul (n.tr.)

3 Inima mea (în limba franceză în original) (n.red.)

4 Muzeu londonez care adăposteşte cea mai mare colecţie de artă decorativă din lume (n.tr.)

5 Zeiţă din mitologia greacă, ocrotitoare a magiei şi a vrăjilor (n.tr.)

6 Colonie engleză timpurie în sud-vestul actualului stat american Virginia, înfiinţat sub tutela lui Walter Ralesh. Primul ei guvernator a fost artistul John White. (n.tr.)

7 Referire la indienii americani (n.red.)

8 Matematician, astronom şi cercetător al naturii (1560–1621), a lucrat sub patronajul lui Sir Walter Raleigh (aventurier şi scriitor britanic, preferatul reginei Elisabeta) şi al lui Henry Percy (al nouălea conte de Northumberland). A publicat o singură lucrare, în 1588, despre ţinutul Virginia de peste ocean. (n.tr.)

9 *Mad, bad and dangerous to know,* expresie folosită de lady Caroline Lamb, aristocrată şi scriitoare engleză, pentru a-l caracteriza pe Byron (n.red.)

10 Limbă a unui grup de indieni americani (n.red.)

CAPITOLUL 2

Grija mea de a folosi eticheta adecvată nu-şi avea însă rostul. Titlurile şi formulele de adresare nu aveau importanţă când contele în cauză era un uriaş blând pe nume Henry Percy.

Françoise, pentru care buna-cuviinţă conta, plescăi din limbă şi se fâţâi în jurul meu până când mă îmbrăcă într-o ţinută la mâna a doua: jupoanele altcuiva, un corset matlasat care să-mi modeleze silueta atletică într-o formă mai tradiţional feminină, o cămaşă brodată ce mirosea a levănţică şi cedru, cu un guler înalt, încreţit, o fustă neagră în formă de clopot, făcută din catifea, şi cea mai bună haină a lui Pierre, singurul articol de îmbrăcăminte croit care îmi venea cât de cât. Oricât se strădui, Françoise nu reuşi să-mi încheie haina peste sâni. Mi-am ţinut respiraţia, mi-am supt burta şi am sperat la un miracol în vreme ce ea strângea şireturile corsetului, însă numai o intervenţie divină mi-ar fi putut da o siluetă de silfidă.

În timpul acestui proces complicat i-am pus mai multe întrebări lui Françoise. Portretele epocii mă făcuseră să mă aştept la o colivie dizgraţioasă numită malacov, care să-mi ţină fustele ridicate în dreptul şoldurilor, dar ea îmi explică răbdătoare că acest accesoriu era destinat ocaziilor mai oficiale. Îmi legă, în schimb, în jurul taliei, pe sub fuste, o gogoaşă din pânză umplută. Singurul ei avantaj era că îmi ţinea straturile de material departe de picioare, permiţându-mi să merg fără prea mari dificultăţi – asta cu condiţia să nu existe nici o piesă de mobilier în drum şi să pot ajunge la destinaţie înaintând în linie dreaptă. Dar urma să fac şi reverenţe. Françoise mă învăţă iute cum să procedez, în timp ce-mi explica felul în care erau folosite diferitele titluri ale lui Henry Percy – i se spunea „Lord Northumberland”, chiar dacă numele de familie era Percy, şi el era conte.

N-am avut însă ocazia să folosesc vreuna dintre noile mele cunoştinţe. De îndată ce eu şi Matthew am intrat în sala mare, în întâmpinarea noastră sări un tânăr înalt şi slab, îmbrăcat în haine de călătorie din piele maronie stropite cu noroi. Faţa lată îi era animată de o privire întrebătoare, ce-i ridica sprâncenele stufoase şi cenuşii către fruntea care începuse să-i chelească pe laturi.

— Bună ziua, Hal!

Matthew zâmbi cu familiaritatea indulgentă a unui frate mai mare. Însă contele nu-şi luă în seamă vechiul prieten şi se îndreptă către mine.

— Bună ziua, d-d-doamnă Roydon!

Vocea profundă de bas îi era lipsită de tonalitate şi aproape că nu avea nici o urmă de inflexiune ori accent. Înainte de a coborî, Matthew îmi explicase că Henry era uşor surd şi se bâlbâia încă din copilărie. Se pricepea însă foarte bine să citească de pe buzele celorlalţi. Iată pe cineva cu care puteam vorbi fără să mă simt complexată.

— Kit mi-a luat-o din nou înainte, din câte văd, spuse Matthew cu un surâs mâhnit. Sperasem să-ţi dau vestea eu însumi.

— Ce importanţă are cine împărtăşeşte asemenea veşti fericite? Lordul Northumberland făcu o plecăciune. Vă mulţumesc pentru ospitalitate, doamnă, şi îmi cer scuze că vă întâmpin în această stare. E frumos din partea dumneavoastră să-i acceptaţi atât de curând pe prietenii soţului. Ar fi trebuit să plecăm de îndată ce am auzit despre sosirea dumneavoastră. Hanul ar fi fost mai potrivit.

— Sunteţi cât se poate de bine venit aici, lordul meu.

Era momentul potrivit pentru o reverenţă, însă fustele mele negre şi grele nu erau uşor de mânuit,

iar corsetul îmi fusese strâns atât de tare încât nu mă puteam apleca din talie. Mi-am potrivit picioarele în poziţia cuvenită pentru reverenţă, însă m-am clătinat când mi-am îndoit genunchii. O mână mare, cu degete boante, se întinse iute să mă sprijine.

— Sunt doar Henry, doamnă. Toată lumea îmi spune Hal, aşa că numele meu de botez e considerat destul de formal. Ca mulţi oameni tari de urechi, contele vorbea deliberat cu un glas blând. Îmi dădu drumul şi îşi îndreptă atenţia către Matthew. De ce fără barbă, Matt? Ai fost bolnav?

— Un acces de friguri, nimic mai mult. Căsătoria m-a vindecat. Unde sunt ceilalţi?

Soţul meu îşi roti privirea după Kit, George şi Tom.

Sala mare a conacului Old Lodge arăta foarte diferit la lumina zilei. Eu îl văzusem doar noaptea, dar în dimineaţa aceasta lambriurile grele se dovedeau a fi obloane, toate deschise. Ferestrele dădeau un aer spaţios încăperii, în ciuda monstruosului şemineu de pe peretele îndepărtat. Era decorat cu frânturi de sculpturi în piatră din epoca medievală, fără îndoială salvate de Matthew dintre ruinele abaţiei care se aflase cândva pe locul acesta: chipul bântuit al unui sfânt, un blazon, un trifoi gotic cu patru foi.

— Diana? Vocea amuzată a lui Matthew mă întrerupse din examinarea camerei şi a lucrurilor din ea. Hal zice că ceilalţi sunt în salon, citesc şi joacă nişte cărţi. Dar el n-a găsit cu cale să li se alăture înainte de a fi invitat să rămână de către doamna casei.

— Contele trebuie să rămână, desigur, iar noi ne putem alătura imediat prietenilor tăi.

În clipa aceasta, stomacul meu chiorăi.

— Sau am putea să-ţi aducem ceva de mâncare, sugeră Matthew cu un licăr în privire. Acum că făcusem cunoştinţă cu Henry Percy fără nici un accident nefericit, Matthew începea să se relaxeze. Pe tine te-a hrănit cineva, Hal?

— Pierre şi Françoise au fost atenţi ca întotdeauna, ne linişti el. Bineînţeles, dacă doamna Roydon doreşte să mi se alăture…

Vocea contelui se stinse, iar stomacul îi chiorăi laolaltă cu al meu. Omul era înalt cât o girafă. Probabil, corpul lui avea nevoie de mari cantităţi de mâncare.

— Şi eu sunt adepta unui mic dejun copios, milord, am spus râzând.

— Henry, mă corectă el blând, şi zâmbetul îi scoase la iveală gropiţa din bărbie.

— Atunci trebuie să-mi spui Diana. Nu pot să-i vorbesc contelui de Northumberland pe numele mic dacă el continuă să mi se adreseze cu „doamna Roydon”.

Françoise insistase asupra nevoii de a respecta titlul contelui.

— Foarte bine, Diana, spuse Henry, întinzându-mi braţul.

Mă conduse de-a lungul unui coridor străbătut de curenţi de aer către o încăpere confortabilă, cu tavan scund. Era tihnită şi îmbietoare, cu doar un şir de ferestre orientate către sud. În ciuda dimensiunilor relativ reduse, acolo fuseseră înghesuite trei mese cu taburete şi bănci. Forfota potolită, punctată de zdrăngănitul oalelor şi tigăilor, îmi spunea că ne aflam în apropierea bucătăriilor. Cineva rupsese o pagină dintr-un almanah de pe perete, iar pe masa din mijloc era întinsă o hartă. Un colţ fusese fixat cu ajutorul unui sfeşnic, iar celălalt, cu un vas scund din cositor, plin cu fructe. Aranjamentul îmi amintea de o natură moartă olandeză, cu detaliile ei casnice. M-am oprit brusc, ameţită de miros.

— Gutuile!

Am întins degetele să le ating. Arătau exact aşa cum le văzusem cu ochii minţii în Madison, când

Matthew îmi descrisese Old Lodge.

Henry păru nedumerit de reacţia mea în faţa unui vas cu fructe obişnuit, însă era prea bine-crescut ca să comenteze. Ne-am aşezat la masă, iar o servitoare adăugă naturii moarte din faţa noastră nişte pâine proaspătă, alături de un platou cu struguri şi un castron cu mere. Vederea unor mâncăruri familiare mă linişti. Henry se servi singur, iar eu i-am urmat exemplul, observând cu atenţie ce alimente alegea şi cât consuma din fiecare. Întotdeauna micile deosebiri sunt cele care îl dau de gol pe un străin, şi eu îmi doream să par cât mai obişnuită cu putinţă. În vreme ce noi ne umpleam farfuriile, Matthew îşi turnă un pahar de vin.

Pe tot parcursul mesei, Henry dădu dovadă de o curtoazie fără greş. Nu mă întrebă nimic personal, nici nu-şi băgă nasul în treburile lui Matthew, ci ne făcu să râdem cu poveşti despre câini, despre proprietăţile sale şi despre pedanta lui mamă, oferindu-ne în tot acest timp pâine prăjită deasupra focului. Tocmai începea o istorisire despre mutarea la Londra, când în curte se iscă zarvă. Contele, care stătea cu spatele către uşă, nu observă.

— E imposibilă! Toţi m-aţi avertizat, dar n-am crezut că cineva ar putea fi atât de nerecunoscător. După toţi banii pe care i-am băgat în tavanele alea, măcar atât ar putea face, să… Ah!

Umerii laţi ai noului nostru oaspete umplură cadrul uşii. Era învelit într-o mantie la fel de întunecată precum părul ce i se ivea în bucle în jurul splendidei pălării cu pană.

— Matthew! Eşti bolnav?

Henry se întoarse surprins.

— Bună ziua, Walter! De ce nu eşti la curte?

Am încercat să înghit o bucăţică de pâine prăjită. Nou-venitul era aproape sigur ultimul membru din Şcoala Nopţii, Sir Walter Raleigh.

— Alungat din paradis din lipsă de poziţie socială, Hal. Şi ea cine este? Doi ochi albaştri, pătrunzători se opriră asupra mea, iar din mijlocul bărbii întunecate sclipi un şir de dinţi albi. Henry Percy, drăcuşor viclean ce eşti! Kit mi-a spus că ţi-ai pus în minte s-o cucereşti pe frumoasa Arabella. Dacă aş fi ştiut că gusturile tale se îndreaptă către ceva mai matur decât o fată de cincisprezece ani, te-aş fi împerecheat de mult cu o văduvă voluptuoasă.

Matură? *Văduvă?* Abia împlinisem treizeci şi trei de ani.

— Farmecele ei te-au convins să lipseşti de la biserică duminica asta şi să stai acasă. Trebuie să-i mulţumim doamnei că te-a ridicat din genunchi şi te-a suit pe un cal, acolo unde ţi-e locul, continuă Raleigh cu un accent gros precum smântâna de Devonshire.

Contele de Northumberland îşi sprijini furculiţa de prăjit pâinea pe vatră şi îşi cercetă prietenul. Clătină din cap şi îşi văzu de treabă.

— Ieşi afară, intră din nou şi întreabă-l pe Matt ce veşti are! Şi ai grijă să pari cuprins de remuşcări.

— Nu se poate! Walter îl privi pe Matthew cu gura căscată. E a ta?

— Cu inelul de rigoare. Soţul meu împinse un scaun de sub masă cu piciorul lung, încălţat în cizmă. Stai jos, Walter, şi bea nişte bere!

— Ai jurat că n-o să te însori, spuse Walter, vădit nedumerit.

— A fost nevoie de ceva muncă de convingere.

— Cred şi eu! Privirea evaluatoare a lui Walter Raleigh se opri încă o dată asupra mea. Păcat că

se irosește pe o creatură cu sânge rece. Eu n-aș fi stat nici o clipă în locul ei.

— Diana îmi cunoaște natura și n-o deranjează „răceala” mea, cum îi spui tu. În plus, ea a fost cea care a trebuit convinsă. Eu m-am îndrăgostit de la prima vedere, spuse Matthew.

Walter pufni drept răspuns.

— Nu fi atât de cinic, bătrâne prieten! Cupidon poate încă să te prindă.

În ochii cenușii ai lui Matthew apăru un licăr ștrengăresc, pe care i-l permitea cunoașterea anumitor evenimente din viitorul lui Raleigh.

— Cupidon va trebui să mai aștepte până să-și îndrepte săgeata asupra mea. În prezent sunt ocupat până peste cap cu respingerea avansurilor neprietenoase ale reginei și ale amiralului.

Walter își aruncă pălăria pe o masă din apropiere, unde aceasta alunecă pe suprafața lucioasă a unui joc de table, tulburând partida în desfășurare. Gemu și se așeză lângă Henry.

— Se pare că toți vor câte o bucățică din pielea mea, dar nimeni nu vrea să-mi acorde nici cea mai mică avansare atâta vreme cât povestea asta cu colonia îmi atârnă ca o sabie deasupra capului. Ideea aniversării de anul acesta a fost a mea, și totuși femeia aia l-a numit responsabil pe Cumberland.

Furia i se înteți din nou.

— Încă nici o veste de la Roanoke? întrebă Henry cu blândețe, întinzându-i o cană plină cu bere groasă și brună.

Am simțit că mi se strânge stomacul la auzul vorbelor despre aventura lui Raleigh în Lumea Nouă, care urma să fie sortită eșecului. Era prima dată când cineva se întreba cu voce tare în prezența mea care aveau să fie urmările unui eveniment viitor, însă nu avea să fie și ultima.

— White s-a întors la Plymouth săptămâna trecută, împins spre casă de vremea urâtă. A fost nevoit să abandoneze căutarea fiicei și a nepoatei lui. Walter luă o înghițitură zdravănă de bere și se holbă în gol. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu ei!

— La venirea primăverii te vei întoarce și îi vei căuta.

Henry părea sigur, însă eu și Matthew știam că, dintre coloniștii dați dispăruți în Roanoke, nici unul nu va mai fi găsit vreodată, iar Raleigh nu va mai pune piciorul pe pământul Carolinei de Nord.

— Mă rog să ai dreptate, Hal. Dar destul despre necazurile mele! Din ce parte a țării provine neamul dumneavoastră, doamnă Roydon?

— Cambridge, am spus încet, scurt și cât mai sincer cu putință.

Orașul se afla în Massachusetts, nu în Anglia, dar, dacă începeam să inventez lucruri de pe acum, n-aveam să mai țin șirul propriilor născociri.

— Deci sunteți fiică de cărturar. Sau poate că tatăl dumneavoastră a fost teolog? Matt ar fi încântat să aibă pe cineva cu care să discute probleme legate de credință. Cu excepția lui Hal, prietenii lui sunt complet neajutorați în chestiuni doctrinare.

Walter sorbi din bere și așteptă.

— Tatăl Dianei a murit când ea era destul de tânără.

Matthew mă luă de mână.

— Îmi pare rău pentru tine, Diana. Pierderea unui t-t-tată e o lovitură teribilă, murmură Henry.

— Iar primul dumneavoastră soț v-a lăsat cu fii și fiice care să vă aline? întrebă Walter cu o urmă de simpatie în glas.

În vremurile acestea, o femeie de vârsta mea ar fi fost măritată de mult și ar fi născut deja trei sau patru copii. Am clătinat din cap.

— Nu.

Walter se încruntă, dar, înainte să apuce să insiste, în cameră intră Kit, cu George și Tom pe urmele lui.

— În sfârșit! Bagă-i mințile în cap, Walter! Matthew nu poate să joace la nesfârșit rolul lui Odiseu[11] alături de Circe[12], zise el și înșfăcă pocalul din fața lui Henry. Bună ziua, Hal!

— Cui să-i bag mințile în cap? întrebă Walter iritat.

— Lui Matt, bineînțeles! Femeia aia e o vrăjitoare. Și are ceva ciudat. Kit miji ochii. Ascunde ceva.

— O vrăjitoare, repetă cu băgare de seamă Walter.

O servitoare ce căra un braț de lemne încremeni în pragul ușii.

— Exact cum îți spun, afirmă Kit, dând din cap în semn de aprobare. Eu și Tom am recunoscut semnele imediat.

Slujnica lăsă lemnele în coșul special pregătit și o zbughi afară.

— Pentru un dramaturg, Kit, ai un lamentabil simț al orientării în timp și spațiu, comentă Walter și ochii lui albaștri se întoarseră către Matthew. Ar trebui să mergem în altă parte și să discutăm problema sau e doar una dintre plăsmuirile deșarte ale lui Kit? Dacă așa stau lucrurile, atunci aș prefera să rămân aici, la cald, și să-mi termin berea.

Cei doi bărbați se cercetară unul pe altul. Expresia de pe chipul lui Matthew rămase nechimbată, și Walter înjură în barbă. Pierre își făcu apariția ca la un semn.

— Am făcut focul în salon, milord, îi spuse el lui Matthew, și au fost aduse vin și mâncare pentru oaspeții dumneavoastră. Nu veți fi tulburați.

Salonul nu era la fel de confortabil precum camera în care ne luaserăm micul dejun, dar nici atât de impozant ca sala mare. Abundența de fotolii sculptate, tapiserii bogate și tablouri în rame ornate sugera că scopul principal al încăperii era acela de a-i întreține pe cei mai importanți musafiri ai casei. O splendidă reprezentare a Sfântului Ieronim cu leul său, pictată de Holbein[13], atârna lângă șemineu. Îmi era necunoscută, la fel ca portretul, tot de Holbein, al unui Henric al VIII-lea cu ochi porcini, ținând în mână o pereche de ochelari și uitându-se gânditor către public, lângă o masă presărată cu obiecte prețioase. Fiica lui Henric, regina Elisabeta I, îl privea cu aroganță din cealaltă parte a încăperii. Răceala lor tensionată nu contribui deloc la destinderea atmosferei în vreme ce ne așezam la locurile noastre. Matthew se așeză lângă foc, cu brațele încrucișate la piept. Arăta la fel de măreț ca reprezentanții dinastiei Tudor de pe pereți.

— Mai ai de gând să le spui adevărul? i-am șoptit.

— În general e mai simplu așa, doamnă, spuse Raleigh tăios, ca să nu spunem că e mai potrivit între prieteni.

— Nu-ți ieși din fire, Walter! îl avertiză Matthew, scăpărând de mânie.

— Să nu-mi ies din fire! Asta mi-o spune unul care s-a încurcat cu o vrăjitoare?

Walter nu pregeta să-i răspundă soțului meu cu aceeași iritare. Și nici nu se simțea vreo urmă de frică în vocea lui.

— E soția mea, replică Matthew. Își trecu mâna prin păr. Cât despre faptul că e vrăjitoare, toți cei din camera asta suntem huliți pentru câte ceva, fie real, fie imaginar.

— Dar să te căsătorești cu ea… ce-o fi fost în mintea ta? întrebă Walter indiferent.

— O iubesc, răspunse Matthew.

Kit îşi dădu ochii peste cap şi îşi turnă o cupă de vin dintr-un urcior de argint. Visul meu de a sta cu el lângă un foc plăcut, discutând despre magie şi literatură, pălea şi mai mult în lumina aspră a dimineţii de noiembrie. Eram în 1590 de nici douăzeci şi patru de ore, dar deja mă simţeam complet sătulă de Christopher Marlowe.

Odată cu răspunsul lui Matthew, în cameră se lăsă tăcerea. El şi Walter se studiau reciproc. Cu Kit, soţul meu era indulgent şi uşor exasperat. George şi Tom îi scoteau la iveală răbdarea, iar Henry, afecţiunea frăţească. Dar Raleigh era egalul lui Matthew în inteligenţă, putere, poate chiar şi în cruzime, ceea ce însemna că opinia lui Walter era singura care conta. Îşi arătau unul altuia un respect precaut, precum doi lupi ce hotărăsc care dintre ei are puterea de a conduce haita.

— Deci aşa, rosti Walter lent, acceptând autoritatea lui Matthew.

— Aşa.

Matthew îşi propti şi mai ferm picioarele în podea.

— Ai prea multe secrete şi prea mulţi duşmani ca să-ţi iei o soţie. Şi totuşi ai făcut-o. Walter părea uimit. Au fost unii care te-au acuzat că te bizui prea mult pe propria-ţi ingeniozitate, dar eu niciodată nu le-am dat dreptate până acum. Foarte bine, Matthew! Dacă eşti atât de iscusit, spune-ne ce să răspundem când ni se vor pune întrebări.

Kit trânti cupa pe masă, vărsându-şi vin roşu peste mână.

— Nu te poţi aştepta ca noi să…

— Taci! Walter îi aruncă lui Marlowe o căutătură furioasă. Date fiind minciunile pe care le spunem de dragul tău, mă miră că îndrăzneşti să obiectezi. Continuă, Matthew!

— Mulţumesc, Walter. Sunteţi singurii cinci oameni din regat care ar putea să-mi asculte povestea şi să nu mă creadă nebun. Matthew îşi trecu mâinile prin păr. Vă amintiţi de ultima dată când am discutat ideile lui Giordano Bruno despre un număr infinit de lumi, nelimitate de timp sau spaţiu?

Bărbaţii făcură schimb de priviri.

— Nu sunt sigur, începu Henry cu delicateţe, că înţelegem ce vrei să zici.

— Diana *este* din Lumea Nouă. Soţul meu făcu o pauză, ceea ce-i dădu ocazia lui Marlowe să se uite triumfător prin încăpere. Din Lumea Nouă care va veni.

În tăcerea care urmă, toţi ochii se întoarseră către mine.

— A zis că e din Cambridge, spuse Walter pierdut.

— Nu din acel Cambridge. Cambridge-ul meu e în Massachusetts. Vocea îmi scârţâia de încordare şi de prea multă tăcere. Mi-am dres glasul. Colonia va exista la nord de Roanoke peste patruzeci de ani.

Se iscă un vuiet de exclamaţii, şi am fost asaltată de întrebări din toate părţile. Harriot întinse mâna şovăitor spre umărul meu. Când degetul lui îmi atinse carnea tare, el se retrase uluit.

— Am auzit despre creaturi care pot modela timpul după bunul plac. Aceasta e o zi minunată, nu-i aşa, Kit? Te-ai gândit vreodată că vei cunoaşte o torcătoare de timp? Bineînţeles, trebuie să avem grijă cu ea, altfel putem să ne încurcăm în pânza ei şi să ne rătăcim.

Chipul lui Harriot era gânditor, ca şi cum s-ar fi putut de fapt să-i placă să fie prins într-o altă lume.

— Şi ce vă aduce aici, doamnă Roydon? răzbătu, prin larma discuţiilor, vocea profundă a lui

Walter.

— Tatăl Dianei a fost cărturar, răspunse Matthew în locul meu.

Se auzi un murmur de interes, potolit de mâna ridicată a lui Walter.

— Și mama ei la fel. Amândoi au fost vrăjitori și au murit în circumstanțe misterioase, continuă soțul meu.

— Avem ceva în comun, D-D-Diana, zise Henry cutremurându-se.

Înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, Walter îi făcu semn lui Matthew să continue.

— Prin urmare, educația ei de vrăjitoare a fost… neglijată, vorbi soțul meu mai departe.

— O asemenea vrăjitoare e ușor de atacat, conchise Tom încruntându-se. De ce în Lumea Nouă viitoare nu este îngrijită mai bine o asemenea creatură?

— Magia și lunga experiență a familiei mele în acest domeniu nu au însemnat nimic pentru mine, am spus. Probabil înțelegeți cu toții cum e să vrei să depășești restricțiile ce ți-au fost impuse din naștere.

L-am privit pe Kit, fiu de cizmar, sperând să găsesc la el măcar aprobare, dacă nu înțelegere, însă demonul îmi întoarse spatele.

— Ignoranța e un păcat de neiertat, replică el și își făcu de lucru cu un petic de mătase roșie ițit din una dintre zecile de tăieturi zimțate făcute în pieptarul lui negru.

— La fel e și lipsa de loialitate, zise Walter. Continuă, Matthew!

— Poate că Diana n-a fost instruită în arta unei vrăjitoare, dar e departe de a fi ignorantă. Și ea e o erudită, spuse Matthew mândru, are o pasiune pentru alchimie.

— Femeile alchimiste nu sunt decât niște filozofi de bucătărie, pufni Kit, mai interesate să-și îmbunătățească aspectul pielii decât să înțeleagă secretele naturii.

— Eu studiez alchimia în bibliotecă, nu în bucătărie! m-am răstit la el, uitând să-mi modulez tonul sau accentul.

Kit făcu ochii mari.

— Pe urmă le predau cursuri pe această temă studenților de la universitate.

— *Femeile* o să aibă voie să predea la universitate? spuse George, fascinat și dezgustat în egală măsură.

— Și să se înscrie la cursuri, murmură Matthew, trăgându-se de vârful nasului ca și cum și-ar fi cerut scuze. Diana a studiat la Oxford.

— Asta trebuie să fi crescut prezența la cursuri, comentă sec Walter. Dacă li s-ar fi permis femeilor să intre la Oriel[14], până și eu aș mai fi obținut o diplomă. Și femeile erudite sunt atacate în această viitoare colonie aflată undeva la nord de Roanoke?

Era o concluzie rezonabilă a poveștii de până acum a lui Matthew.

— Nu toate, nu. Dar Diana a găsit la universitate o carte pierdută, explică soțul meu.

Membrii Școlii Nopții ciuliră urechile. Pentru grupul acesta, cărțile pierdute erau mai interesante decât vrăjitoarele ignorate și femeile erudite.

— Care conține informații secrete despre lumea creaturilor supranaturale.

— Cartea Misterelor, care ar trebui să ne spună cum am fost creați? Kit părea uluit. Dar până acum n-ai fost niciodată interesat de poveștile astea, Matthew. De fapt, le-ai considerat niște superstiții.

— Acum cred în ele, Kit. Descoperirea i-a adus Dianei mulți dușmani.

— Iar tu erai împreună cu ea. Aşa că duşmanii au fost şi mai aţâţaţi.

Walter clătină din cap.

— De ce a atras protecţia lui Matthew asemenea consecinţe nefaste? întrebă George.

Degetele îi umblau peste grogrena neagră care îi lega ochelarii de nasturii pieptarului. Acesta era umflat peste stomac, aşa cum se purta, iar umplutura foşnea precum un sac de ovăz ori de câte ori se mişca. George îşi ridică lentilele rotunde în dreptul feţei şi mă examină ca şi cum aş fi fost un obiect de studiu nou şi interesant.

— Pentru că vrăjitoarelor şi vârcolacilor nu le este îngăduit să se căsătorească, răspunse prompt Kit.

Îmi plăcea cuvântul „vârcolac”, cu „v”-ul lui şuierător la început şi cu sunetul sec de la sfârşit.

— Nici demonilor şi vârcolacilor.

Walter îşi aşeză o mână pe umărul lui Kit, în semn de avertizare.

— Serios?

George clipi către Matthew, apoi către mine.

— Regina interzice o astfel de căsătorie?

— E un vechi legământ între creaturi pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l încalce, explică Tom cu un aer înspăimântat. Cei care o fac trebuie să dea socoteală în faţa Congregaţiei şi sunt pedepsiţi.

Numai vampirii bătrâni ca Matthew îşi puteau aminti perioada de dinainte ca legământul să stabilească modul în care diferitele creaturi puteau să se poarte unele cu altele şi să interacţioneze cu oamenii. „Nici un fel de fraternizare între specii” era regula cea mai importantă, iar Congregaţia veghea la respectarea graniţelor. Talentele noastre (creativitatea, forţa, puterile supranaturale) nu puteau fi ignorate în grupuri mixte. Era ca şi cum puterea unei vrăjitoare ar fi scos în evidenţă energia creatoare a oricărui demon din preajmă, iar geniul unui demon ar fi făcut ca frumuseţea unui vampir să fie şi mai izbitoare. Cât despre relaţia noastră cu oamenii, trebuia să fim discreţi şi să ne ţinem departe de politică sau religie.

Exact în dimineaţa aceea, Matthew insistase că, în secolul al şaisprezecelea, Congregaţia se confrunta cu prea multe probleme (războiul religios, arderea ereticilor şi curiozitatea nesăţioasă a poporului faţă de lucruri stranii, bizare, care începea să fie hrănită de tehnologia tiparului) pentru ca membrii ei să-şi mai bată capul cu un lucru atât de trivial precum faptul că o vrăjitoare şi un vampir se îndrăgostiseră. Îmi venea greu să cred asta, date fiind evenimentele uluitoare şi periculoase ce avuseseră loc de când ne cunoscuserăm noi doi, la sfârşitul lui septembrie.

— Care Congregaţie? întrebă George cu interes. E vreo nouă sectă religioasă?

Walter nu luă în seamă întrebarea prietenului său şi îi aruncă lui Matthew o privire pătrunzătoare. Apoi se întoarse către mine.

— Şi mai aveţi această carte?

— Nimeni n-o mai are. S-a întors în bibliotecă. Vrăjitoarele se aşteaptă s-o rechem pentru ele.

— Deci sunteţi vânată din două motive. Unii vor să vă ţină departe de un vârcolac, iar alţii vă privesc ca pe un mijloc de a-şi atinge un scop. Walter se ciupi de nas şi se uită obosit la soţul meu. Atragi necazurile ca un magnet, prietene! Iar istoria asta nici că putea să apară într-un moment mai nepotrivit. Festivităţile legate de aniversarea reginei vor avea loc peste nici trei săptămâni. Eşti aşteptat la curte.

— Lasă festivităţile reginei! izbucni Kit. Nu suntem în siguranţă cu o torcătoare de timp printre noi. Ea poate să vadă ce ne rezervă soarta fiecăruia. Va putea să ne schimbe viitorul, să ne aducă ghinion, ba chiar să ne grăbească moartea, sări el de pe scaun şi se postă în faţa lui Matthew. Cum, pentru Dumnezeu, ai putut să faci aşa ceva?

— Se pare că mult lăudatul tău ateism te-a părăsit, Kit, spuse Matthew cu voce egală. Ţi-e teamă că până la urmă va trebui să dai socoteală pentru păcatele tale?

— Poate că nu cred într-o zeitate binefăcătoare şi atotputernică, aşa cum faci tu, Matthew, dar lumea înseamnă mai mult decât ceea ce e descris în cărţile tale de filozofie. Iar femeia asta, vrăjitoarea asta, nu poate fi lăsată să se amestece în treburile noastre. *Tu* poate că eşti înrobit de ea, însă *eu* n-am nici o intenţie să-mi pun viitorul în mâinile ei.

— Un moment! interveni George cu o expresie de uimire crescândă pe chip. Ai venit la noi din Chester, Matthew, sau…?

— Nu. Nu trebuie să răspunzi, Matt, interveni Tom, devenind brusc lucid. Ianus[15] a coborât între noi cu un scop, şi nu trebuie să intervenim.

— Vorbeşte logic, Tom… dacă poţi, spuse Kit cu răutate.

— Cu o faţă, Matthew şi Diana privesc către trecut. Cu cealaltă, ţin seama de viitor, continuă Tom, fără să dea atenţie întreruperii lui Kit.

— Dar, dacă Matt nu e…

Vocea lui George se stinse în tăcere.

— Tom are dreptate, zise Walter cu asprime. Matthew e prietenul nostru şi ne-a cerut ajutorul. Din câte îmi amintesc, este prima dată când o face. Asta e tot ce trebuie să ştim.

— Cere prea mult, răspunse Kit.

— Prea mult? După părerea mea, e prea puţin şi prea târziu. Matthew a plătit pentru una dintre corăbiile mele, i-a salvat proprietăţile lui Henry şi le-a permis multă vreme lui George şi lui Tom să zăbovească printre cărţi şi visuri. Cât despre tine (Walter îl măsură pe Marlowe din cap până în picioare), tot ce ai în tine şi pe tine, de la ideile tale până la ultima cupă de vin şi până la pălăria de pe cap, se datorează bunăvoinţei lui Matthew Roydon. A oferi un liman soţiei lui în aceste vremuri de furtună e o nimica toată prin comparaţie.

— Îţi mulţumesc, Walter.

Matthew părea uşurat, însă zâmbetul pe care mi-l adresă era şovăitor. Să-şi câştige prietenii de partea lui, mai ales pe Walter, se dovedise mai dificil decât anticipase.

— Va trebui să născocim o poveste pentru a explica felul în care soţia ta a ajuns aici, spuse Walter gânditor, ceva care să distragă atenţia de la ciudăţeniile ei.

— Diana are nevoie şi de o profesoară, adăugă Matthew.

— Cu siguranţă, trebuie să înveţe bunele maniere, mârâi Kit.

— Nu, profesoara ei trebuie să fie o altă vrăjitoare, îl corectă soţul meu.

Walter scoase un sunet gutural de amuzament.

— Mă îndoiesc că există vreo vrăjitoare la mai puţin de treizeci de kilometri de Woodstock. Nu cât timp locuieşti tu aici.

— Şi ce e cu această carte, doamnă Roydon? întrebă George şi scoase un beţişor cenuşiu ascuţit, înfăşurat în sfoară, dintr-un buzunar ascuns în conturul umflat al pantalonilor săi scurţi. Linse capătul

creionului și îl ridică, în așteptare. Îmi puteți spune ceva despre dimensiunile și conținutul ei? Am s-o caut la Oxford.

— Cartea poate să mai aștepte, am spus. Mai întâi am nevoie de niște haine potrivite. Nu pot ieși din casă îmbrăcată cu haina lui Pierre și cu fusta pe care sora lui Matthew a purtat-o la înmormântarea lui Jane Seymour[16].

— Să ieși din casă? se încruntă Kit. Dar e o nebunie!

— Kit are dreptate, spuse George, parcă cerându-și scuze, și notă ceva în carnețelul său. Vorbirea dumneavoastră vădește că sunteți străină de Anglia. Aș fi bucuros să vă dau lecții de elocuțiune, doamnă Roydon.

Ideea ca George Chapman să facă pe Henry Higgins, cu mine în rolul Elizei Doolittle[17], fu de ajuns ca să trezească în mine dorința de a ieși la aer.

— N-ar trebui să i se îngăduie să vorbească deloc, Matt. Trebuie s-o faci să tacă! insistă Kit.

— Ce ne trebuie e o femeie, cineva care s-o sfătuiască pe Diana. De ce n-are nici unul dintre voi cinci o fiică, o soție sau o amantă? întrebă Matthew.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— Walter? întrebă Kit strengărește, făcându-i pe ceilalți să izbucnească în hohote de râs și ușurând atmosfera încărcată, de parcă o furtună de vară s-ar fi abătut prin încăpere. Până și Matthew li se alătură.

Pierre intră când râsetele începuseră să se domolească, stârnind cu picioarele lui miresmele de rozmarin și levănțică presărate printre firele rogojinilor din papură care fuseseră întinse pentru a împiedica umezeala să se răspândească prin casă. În aceeași clipă, clopotele începură să sune, anunțând ora douăsprezece. Asemenea imaginii gutuilor, combinația de sunete și mirosuri mă purtă înapoi în Madison.

Trecutul, prezentul și viitorul se întâlniră. În locul unei desfășurări lente și continue, am simțit că totul încremenește pentru o clipă, ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc. Am început să gâfâi.

— Diana? spuse Matthew, prinzându-mă de braț.

Atenția mi-a fost atrasă de ceva albastru și chihlimbariu, un val de lumină și culoare. Era strâns întrețesut în colțul camerei, acolo unde nu putea să încapă nimic decât pânzele de păianjen și praful. Fascinată, am încercat să mă îndrept către el.

— Are o criză? întrebă Henry, căruia am reușit să-i disting chipul peste umărul lui Matthew.

Dangătul clopotelor se opri, iar mirosul de levănțică se risipi. Albastrul și chihlimbariul se preschimbară în gri și alb, după care dispărură.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd ceva în colț. Probabil un joc de lumină, am spus, apăsându-mi obrazul cu mâna.

— Poate că suferi din cauza schimbării de fus orar, *mon coeur*, murmură Matthew. Ți-am promis o plimbare prin parc. Vrei să ieși cu mine și să-ți limpezești mintea?

Poate că erau urmările călătoriei în timp și poate că aerul curat avea să mă ajute. Dar abia sosiserăm, iar Matthew nu-i mai văzuse pe bărbații aceștia de peste patru secole.

— Ar trebui să stai cu prietenii tăi, am spus cu hotărâre, deși ochii îmi alunecau către ferestre.

— Ei o să fie tot aici, în fața paharelor cu vin, și când ne întoarcem, zise Matthew zâmbind și se întoarse către Walter. O să-i arăt Dianei casa și o să am grijă să nu se rătăcească prin grădini.

— Trebuie să mai vorbim, îl avertiză Walter. Avem multe de discutat.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare și mă luă de talie.

— Treburile pot să aștepte.

I-am lăsat pe prietenii din Școala Nopții în salonul cald și am ieșit. Tom își pierduse deja interesul față de problemele vampirilor și ale vrăjitoarelor, acaparat de lecturile lui. George era la fel de absorbit de propriile gânduri și scria cu sârguință într-un carnet. Privirea lui Kit era vigilentă, a lui Walter, precaută, iar ochii lui Henry erau plini de înțelegere. Cei trei bărbați arătau ca un mic stol de corbi, cu hainele lor negre și expresiile atente. Îmi aminteau de ceea ce Shakespeare avea să spună curând despre acest grup extraordinar.

— Cum începe? am murmurat. „Neagră-i emblema iadului”?

Matthew părea îngândurat.

— „Neagră-i emblema iadului/ Culoarea temnițelor și școala nopții.”[18]

— „Culoarea prieteniei” ar fi mai potrivit, am spus.

Îl văzusem pe Matthew descurcându-se cu cititorii din Biblioteca Bodleiană, însă influența lui asupra unora precum Walter Raleigh și Kit Marlowe încă nu putea fi anticipată.

— E ceva ce ei n-ar face pentru tine, Matthew?

— Roagă-te la Dumnezeu să nu aflăm vreodată, îmi spuse el cu un aer sumbru.

11 Celebru erou grec care a avut un rol important în războiul troian. Aventurile îi sunt cunoscute din *Iliada*, dar mai ales din *Odiseea*. (n.tr.)

12 Vrăjitoare din insula Eea, a încercat să-l rețină prin farmece pe Odiseu lângă ea, după ce i-a transformat pe însoțitorii lui în porci. (n.tr.)

13 Hans Holbein cel Tânăr, pictor german, recunoscut pentru precizia desenelor și pentru realismul convingător al portretelor sale, mai ales al acelora în care era reprezentată curtea regelui Henric al VIII-lea al Angliei (n.tr.)

14 Colegiu din cadrul Universității Oxford (n.red.)

15 Una dintre cele mai vechi divinități din mitologia romană. Creatorul universului și personificarea divină a oricărui început și sfârșit, a oricărei intrări sau ieșiri, Ianus este zeul porților și ocrotitorul drumurilor. (n.tr.)

16 Regină a Angliei (1536–1537), a treia soție a regelui Henric al VIII-lea și mama regelui Edward al VI-lea (n.tr.)

17 Personaje din piesa *Pygmalion* de George Bernard Shaw. Eliza Doolittle este o florăreasă care îi solicită lecții de elocință profesorului Henry Higgins, după ce-l întâlnește întâmplător la Covent Garden. Higgins e de acord și face un pariu: că o va putea transforma într-o persoană admirată de elita societății londoneze. (n.tr.)

18 Citat din piesa *Zadarnicele chinuri ale dragostei* de William Shakespeare (actul IV, scena 3) (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Luni dimineaţă eram cuibărită în biroul lui Matthew. Acesta se afla între apartamentul lui Pierre şi o cameră mai mică, folosită pentru treburile domeniului. Ferestrele dădeau către porţi şi către strada principală din Woodstock.

Cei mai mulţi dintre „băieţi” (acum că îi cunoşteam mai bine, apelativul acesta părea un termen mult mai potrivit decât cel de „membru” al pompoasei Şcoli a Nopţii) erau închişi în ceea ce Matthew numea „camera de mic dejun”, bând bere şi vin şi folosindu-şi remarcabila imaginaţie pentru a-mi născoci povestea. Walter mă asigurase că, atunci când va fi gata, ea va explica sătenilor curioşi brusca mea apariţie în Woodstock şi va potoli întrebările în legătură cu accentul şi purtările mele ciudate.

Varianta pe care o născociseră până acum era extrem de melodramatică. Lucru deloc surprinzător, având în vedere că cei care inventaseră elementele-cheie ale intrigii fuseseră cei doi dramaturgi ai casei, Kit şi George. Printre personaje se numărau părinţi francezi decedaţi, nobili avari care jefuiseră o orfană lipsită de apărare (eu) şi bătrâni libidinoşi, hotărâţi să-mi răpească virtutea. Povestea căpăta proporţii de epopee graţie suferinţelor mele spirituale şi trecerii de la catolicism la calvinism. Aceasta din urmă însemna un exil voluntar pe ţărmurile protestante ale Angliei, ani de sărăcie abjectă, apoi salvarea întâmplătoare şi grija neprecupeţită a lui Matthew. George (care *avea* cu adevărat ceva de dascăl în el) promisese că mă va instrui în privinţa detaliilor după ce aveau să adauge întregii istorii ultimele tuşe.

Mă bucuram de puţină linişte, lucru rar într-o locuinţă elisabetană de asemenea dimensiuni. Aidoma unui copil neastâmpărat, Kit dibuia fără greş cele mai nepotrivite momente pentru a livra corespondenţa, a anunţa cina ori a-i cere ajutorul lui Matthew în vreo problemă. Iar soţul meu era, firește, nerăbdător să petreacă mai mult timp cu prietenii pe care nu crezuse să-i mai revadă vreodată.

În momentul acesta era cu Walter, iar eu îmi concentram atenţia asupra unui caiepel, aşteptându-l să se întoarcă. Îşi lăsase masa de lângă fereastră încărcată cu săculeţe de pene ascuţite şi călimări din sticlă, pline de cerneală. Printre ele erau risipite şi alte unelte: un baton de ceară pentru sigilarea corespondenţei, un cuţit subţire pentru scrisori, o lumânare, o solniţă din argint. Aceasta din urmă nu era plină cu sare, ci cu nisip, aşa cum o dovediseră ouăle crănţănitoare pe care le mâncasem de dimineaţă.

Şi pe masa mea se aflau o solniţă similară, folosită pentru a fixa cerneala pe pagină şi a o împiedica să se întindă, o călimară cu cerneală neagră şi rămăşiţele a trei pene de scris. Iar în momentele acelea eu o distrugeam pe a patra, în încercarea de a-mi însuşi înfloriturile complicate ale caligrafiei elisabetane. Alcătuirea unei liste cu lucruri pe care le aveam de făcut ar fi trebuit să fie o bagatelă. Ca istoric, îmi petrecusem ani de zile citind texte vechi scrise de mână, aşa că ştiam exact cum trebuiau să arate literele, ce cuvinte erau folosite mai des şi că alegerile întâmplătoare în materie de ortografie îmi aparţineau, într-o vreme în care existau puţine dicţionare şi reguli gramaticale.

Provocarea, după cum se dovedise, nu stătea în a şti ce să faci, ci în a face efectiv. După ce muncisem ani întregi ca să devin specialistă, acum eram din nou elevă. Doar că de data asta obiectivul meu nu era să înţeleg trecutul, ci să trăiesc în el. Până acum fusese o experienţă umilitoare şi nu reuşisem decât să mâzgălesc prima pagină a caietului cu pagini albe pe care Matthew mi-l dăruise de dimineaţă.

— E echivalentul elisabetan al unui laptop, îmi explicase, întinzându-mi volumașul subțire. Ești o femeie de litere și ai nevoie de un loc în care să le așterni.

Deschisesem caietul, trosnind legătura strânsă și scoțând la iveală mirosul proaspăt al hârtiei. Cele mai virtuoase femei din acea vreme foloseau asemenea caiețele pentru rugăciuni.

Diana

O pată groasă se vedea acolo unde apăsasem la începutul D-ului, și, până să ajung la ultimul A, pana rămăsese fără cerneală. Totuși, rezultatul eforturilor mele era o mostră respectabilă a scrisului de mână din epocă. Îmi mișcam mâna mult mai încet decât o făcea Matthew atunci când își scria scrisorile folosind încârligatul stil *Secretary*. Acela era specific avocaților, doctorilor și altor profesioniști, dar prea dificil pentru mine în clipa de față.

Bishop

Cuvântul arăta și mai bine decât cel anterior. Dar zâmbetul îmi păli repede. Mi-am tăiat numele de familie. Acum eram măritată. Am înmuiat din nou pana în cerneală.

de Clairmont

Diana de Clairmont. Mă făcea să par contesă, nu istoric. O picătură de cerneală căzu pe pagina de dedesubt. Mi-am înăbușit o înjurătură la adresa petei negre. Din fericire, nu-mi acoperea numele. Însă nici acesta nu era numele meu. Am întins pata peste „de Clairmont”. Încă se mai putea citi… cu greu. Mi-am încordat mâna și am trasat cu grijă literele corecte.

Roydon

Așa mă chema acum. Diana Roydon, soția celui mai obscur personaj asociat misterioasei Școli a Nopții. Am privit pagina cu un ochi critic. Scrisul meu era un dezastru. Nu semăna deloc cu caligrafia îngrijită și rotundă pe care o văzusem la chimistul Robert Boyle, nici cu cea a genialei lui surori Katherine. Nu puteam decât să sper că scrisul oamenilor din anii 1590 era mult mai dezordonat decât în 1690. Încă vreo câteva mișcări de pană, apoi o înfloritură și aveam să termin.

Caietul ei.

Voci bărbătești răsunară de afară. Încruntată, mi-am pus pana jos și m-am dus la fereastră.

Matthew și Walter erau jos. Ochiurile de geam le înăbușeau vorbele, dar subiectul conversației era evident neplăcut, judecând după expresia agasată a lui Matthew și după cuta dintre sprâncenele lui Raleigh. Când soțul meu flutură din mână în semn de renunțare și întoarse spatele să plece, Walter îl opri cu o mână fermă.

Ceva îl preocupa pe Matthew încă de dimineață, când primise prima tranșă de corespondență. Atunci rămăsese nemișcat, tăcut, cu săculețul în mână, fără să-l deschidă. Deși îmi explicase că scrisorile erau legate de administrarea obișnuită a domeniului, cu siguranță, ele reprezentau mai mult decât cereri de taxe și impozite ajunse la scadență.

Mi-am lipit palma caldă de sticla rece, de parcă numai geamul ar fi stat între mine și Matthew. Jocul temperaturilor îmi amintea de contrastul dintre vrăjitoarea cu sânge cald și vampirul cu sânge rece. M-am întors la locul meu și am ridicat pana.

— Până la urmă te-ai hotărât să lași o urmă în secolul șaisprezece.

Matthew ajunsese brusc lângă mine. Micul tremur din colțul buzei indica amuzament, însă nu reușea să-i ascundă pe de-a-ntregul încordarea.

— Încă nu sunt sigură că e o idee bună să creez o amintire durabilă a şederii mele aici, i-am mărturisit. Un viitor cărturar şi-ar putea da seama că e ceva ciudat.

„Exact aşa cum Kit a ştiut că e ceva în neregulă cu mine.”

— Nu-ţi face griji. Caietul nu va ieşi din casa asta.

Matthew întinse mâna spre teancul de scrisori.

— Nu poţi fi sigur, am protestat.

— Lasă istoria să se îngrijească de sine însăşi, Diana, spuse el hotărât, de parcă subiectul ar fi fost încheiat.

Dar eu nu puteam renunţa la viitor. Şi nici la grijile mele în legătură cu efectele pe care le-ar fi putut avea asupra acestuia prezenţa noastră în trecut.

— Tot nu cred că ar trebui să-l lăsăm pe Kit să păstreze piesa aia de şah.

Imaginea lui Marlowe ridicând triumfător mica statuetă a Dianei încă mă bântuia. Fusese regina albă în preţiosul joc de şah din argint al lui Matthew şi unul dintre obiectele pe care le folosiserăm pentru a ajunge în locul potrivit din trecut. Doi tineri demoni necunoscuţi, Sophie Norman şi soţul ei, Nathaniel Wilson, o aduseseră pe neaşteptate în casa mătuşilor mele din Madison, tocmai când ne hotăram să călătorim în timp.

— Kit a câştigat-o cinstit de la mine ieri-seară, exact aşa cum trebuia să se întâmple. Măcar de data asta am putut să-mi dau seama cum a reuşit. Mi-a distras atenţia cu tura.

Matthew scrise un răvaş cu o viteză de invidiat, apoi împături ordonat paginile. Lăsă să cadă peste el un guguloi roşu aprins de ceară topită, după care îşi adânci în el inelul cu sigiliu. Suprafaţa aurie a inelului purta simbolul simplu al planetei Jupiter, nu emblema mai elaborată cu care Satu îmi arsese carnea. Ceara trosni în timp ce se răcea.

— Într-un fel sau altul, regina mea albă a ajuns de la Kit la o familie de vrăjitoare din Carolina de Nord. Trebuie să credem că lucrul ăsta se va întâmpla din nou, cu sau fără ajutorul nostru.

— Înainte Kit nu mă cunoştea. Şi nu mă place.

— Un motiv în plus să nu-ţi faci griji. Atâta vreme cât nu suferă să se uite la o reprezentare a Dianei, nu va fi în stare să se despartă de ea. Christopher Marlowe e un masochist de primă clasă.

Matthew luă o altă scrisoare şi o deschise cu cuţitul.

Am cercetat celelalte obiecte aflate pe masa mea şi am luat în mână un fişic de monede. Educaţia mea universitară nu cuprinsese cunoaşterea practică a banilor din perioada elisabetană. Nici administrarea unui domeniu, nici ordinea corectă în care se îmbrăcau articolele de lenjerie intimă, nici modurile de adresare către servitori sau tehnica de preparare a unei doctorii pentru durerea de cap a lui Tom. Discuţiile cu Françoise despre garderoba mea îmi scoseseră la iveală ignoranţa în privinţa denumirilor populare ale culorilor obişnuite. „Verdele găinaţ-de-gâscă” îmi era familiar, însă ciudata nuanţă de maro-cenuşiu cunoscută drept „păr de şobolan”, nu. Experienţele acestea mă făcuseră să plănuiesc să-l strâng de gât pe primul istoric specializat în dinastia Tudor pe care aveam să-l întâlnesc la întoarcere, pentru neglijenţă crasă în serviciu.

Dar descoperirea detaliilor vieţii cotidiene era captivantă, aşa că mi-am uitat repede supărarea. Am răscolit printre monedele din palmă căutând un penny de argint. Acesta reprezenta baza pe care erau clădite precarele mele cunoştinţe. Bănuţul nu depăşea în dimensiuni unghia degetului meu mare, era subţire ca o foaie de napolitană şi purta pe el acelaşi profil al reginei Elisabeta ca majoritatea

celorlalte monede. Am organizat restul banilor în funcție de valoarea lor relativă și am început să-i consemnez ordonat pe următoarea pagină curată din caieţelul meu.

— Mulţumesc, Pierre, murmură Matthew, abia ridicând privirea când servitorul îi luă scrisorile sigilate și depuse alte plicuri pe masă.

Am scris într-o tăcere camaraderească. După ce, în scurt timp, am terminat cu lista de monede, am încercat să-mi amintesc ce mă învățase Charles, laconicul bucătar al casei, despre prepararea unui șodou. Sau era o poţiune?

Șodou pentru dureri de cap

Mulţumită că scrisesem în linie aproximativ dreaptă, că făcusem numai trei pete minuscule și un „C” tremurat, am continuat.

Pune apa la fiert. Bate două gălbenușuri de ouă. Adaugă vin alb și mai bate puțin. Când apa fierbe, las-o la răcit, apoi adaugă vinul și ouăle. Amestecă în timp ce fierbe din nou, adăugând șofran și miere.

Amestecul rezultat fusese revoltător, de un galben aprins, de consistența brânzei de vaci, însă Tom îl înghiţise fără să se plângă. Mai târziu, când îl întrebasem pe Charles care erau proporţiile corecte de miere și vin, acesta își ridicase mâinile, dezgustat de ignoranța mea, și plecase fără un cuvânt.

Întotdeauna îmi dorisem în secret să trăiesc în trecut, dar realitatea se dovedea mult mai dificilă decât îmi închipuisem vreodată. Am oftat.

— Caietul ăla n-o să-ţi fie de ajuns ca să te simţi aici ca acasă. Matthew nu-și ridică ochii din scrisorile lui. Ar trebui să ai și o cameră a ta. De ce n-o iei pe asta? E îndeajuns de luminoasă pentru a servi drept bibliotecă. Sau ai putea s-o transformi într-un laborator de alchimie. Deși s-ar putea să-ți dorești un spațiu mai intim dacă ai de gând să schimbi plumbul în aur. Există o cameră lângă bucătărie care ar merge.

— S-ar putea ca bucătăria să nu fie locul ideal. Charles nu mă agreează, am răspuns.

— Charles nu agreează pe nimeni. Nici Françoise nu agreează pe nimeni, cu excepţia lui Charles, desigur, pe care îl venerează ca pe un sfânt neînţeles, în ciuda pasiunii lui pentru băutură.

Din hol răzbătu tropăitul unor picioare vânjoase. Françoise cea care nu agrea pe nimeni își făcu apariţia în prag.

— Au venit niște bărbați pentru doamna Roydon, anunță ea, apoi păși într-o parte, dezvăluind un septuagenar cu părul cărunt și mâini bătătorite, însoţit de un bărbat mult mai tânăr, care își tot muta greutatea de pe un picior pe altul. Nici unul dintre ei nu era, ființă supranaturală.

— Somers! Matthew se încruntă. Iar acela e tânărul Joseph Bidwell?

— În persoană, stăpâne Roydon.

Tânărul își scoase pălăria.

— Doamna Roydon vă va îngădui să-i luați măsurile, spuse Françoise.

— Măsurile?

Privirea pe care Matthew ne-o aruncă mie și lui Françoise cerea un răspuns. Și încă repede.

— Pantofi și mănuși. Pentru garderoba lui *madame*, spuse servitoarea.

Spre deosebire de jupoane, pantofii nu făceau parte din categoria „măsură unică”.

— Eu am rugat-o pe Françoise să trimită după ei, am explicat, sperând să câştig sprijinul lui Matthew.

Somers făcu ochii mari la auzul accentului meu ciudat, apoi chipul lui îşi recăpătă expresia de politeţe neutră.

— Călătoria soţiei mele a fost neaşteptat de dificilă, spuse Matthew pe un ton mieros, venind lângă mine, iar bunurile ei s-au pierdut. Din păcate, Bidwell, nu avem pantofi pe care să-i copiezi.

Îşi puse o mână pe umărul meu, în semn de avertizare, sperând să reducă la tăcere orice alte comentarii.

— Se poate, doamnă Roydon? întrebă Bidwell, lăsându-se în jos până când degetele ajunseră să i se învârtească pe deasupra şireturilor care îmi prindeau de picioare o pereche de pantofi nepotriviţi pentru măsura mea. Încălţămintea împrumutată trăda faptul că nu eram cine pretindeam a fi.

— Te rog! replică Matthew înainte ca eu să apuc să răspund.

Françoise îmi aruncă o privire înţelegătoare. Ştia cum e să fii redus la tăcere de Matthew Roydon.

Tânărul tresări când intră în contact cu piciorul cald. Era clar că se aşteptase la o extremitate mai rece şi mai puţin vioaie.

— Vezi-ţi de treabă! spuse Matthew tăios.

— Domnule! Milord! Stăpâne Roydon!

Tânărul bâigui majoritatea titlurilor curente, în afară de „Maiestatea Voastră” şi de „Prinţe al Întunericului”. Dar şi acestea din urmă erau implicite.

— Unde ţi-e tatăl, flăcău?

Vocea lui Matthew se mai îmblânzi.

— Bolnav la pat în ultimele patru zile, stăpâne Roydon.

Bidwell luă o bucată de pâslă dintr-o geantă pe care o avea legată în jurul taliei şi îmi puse fiecare picior deasupra ei, trasând contururile cu un cărbune. Făcu câteva însemnări pe bucata de pâslă, termină repede şi îmi eliberă piciorul. Apoi scoase un volum curios alcătuit din pătrate de piele colorată, cusute între ele cu fire din piele tăbăcită, şi mi-l oferi.

— Ce culori sunt populare, meştere Bidwell? am întrebat, împingând la o parte mostrele de piele.

Aveam nevoie de un sfat, nu de un test cu răspunsuri multiple.

— Doamnele care merg la curte aleg alb cu auriu sau argintiu.

— Noi nu mergem la curte, spuse Matthew repede.

— Atunci negru şi un maro-roşcat frumos.

Bidwell ridică pentru aprobare un petic de piele de culoarea caramelului. Matthew îl aprobă înainte ca eu să apuc să scot vreun cuvânt.

Apoi fu rândul bătrânului. Şi el fu surprins când îmi luă mâna şi îmi simţi bătăturile din palmă. Doamnele bine-crescute, care se măritau cu bărbaţi asemenea lui Matthew, nu vâsleau. Îmi observă apoi nodul de pe degetul mijlociu. Doamnele nu aveau nici umflături datorate stiloului ţinut prea strâns în mână. Îmi puse o mănuşă moale ca untul, mult prea mare pentru mâna mea dreaptă. Un ac cu aţă aspră fu înfipt în cusătură.

— Tatăl tău are tot ce-i trebuie, Bidwell? îl întrebă Matthew pe pantofar.

— Da, vă mulţumesc, stăpâne Roydon, răspunse tânărul, dând din cap.

— Charles o să-i trimită cremă de ouă şi vânat. Matthew măsură cu ochi cenuşii silueta subţire a

tânărului. Și niște vin.

— Meșterul Bidwell vă va fi recunoscător pentru bunătatea dumneavoastră, spuse Somers, trăgând cu degetele ața prin pielea mănușii, astfel încât aceasta să mi se potrivească perfect.

— Mai e cineva bolnav? întrebă Matthew.

— Fata lui Rafe Meadows a suferit de o febră îngrozitoare. Ne-am temut pentru bătrânul Edward, însă el e prins doar de friguri, răspunse scurt Somers.

— Sper că fiica lui Meadows și-a revenit.

— Nu, explică Somers și rupse ața. Au îngropat-o acum trei zile. Dumnezeu s-o odihnească!

— Amin! spuse toată lumea din cameră.

Françoise ridică din sprâncene și arătă cu capul înspre Somers. M-am alăturat cu întârziere corului.

După ce își terminară treaba și promiseră că pantofii și mănușile vor fi gata spre sfârșitul săptămânii, cei doi bărbați se înclinară, apoi plecară. Françoise se întoarse pentru a-i urma, însă Matthew o opri.

— Fără alte întâlniri pentru Diana, spuse el cu gravitatea-i inconfundabilă. Și vezi ca Edward Camberwell să aibă o femeie care să-l îngrijească și suficientă mâncare și băutură.

Françoise făcu o reverență în semn de încuviințare și plecă aruncându-mi încă o privire înțelegătoare.

— Mă tem că oamenii din sat știu că locul meu nu e aici, am spus, trecându-mi o mână tremurătoare peste frunte. Vocalele mele sunt problema. Iar propozițiile mele o iau în jos când ar trebui să urce. Când se cuvine să spui „amin”? Ar fi cazul ca cineva să mă învețe cum să mă rog, Matthew. Trebuie să încep de undeva și…

— Ia-o mai ușor! spuse el, strecurându-și mâinile în jurul corsajului meu. Chiar și prin mai multe straturi de haine, atingerea lui era liniștitoare. Nu dai un examen oral la Oxford și nici nu-ți faci debutul pe scenă. Nu te ajută să te îndopi cu informații și să-ți exersezi replicile. Ar fi trebuit să mă întrebi înainte de a-i chema pe Bidwell și pe Somers.

— Cum poți să te prefaci iar și iar că ești altcineva, o nouă persoană? l-am întrebat.

Matthew făcuse asta de nenumărate ori de-a lungul secolelor: se prefăcuse mort, doar pentru a renaște într-o altă țară, vorbind o altă limbă, sub un alt nume.

— Primul pas e să încetezi a te mai preface. Nedumerirea mea era probabil evidentă, căci continuă: Amintește-ți ce ți-am spus la Oxford! Nu poți trăi în minciună, fie că vrei să te dai drept om când tu ești de fapt vrăjitoare, fie că încerci să treci drept elisabetană când tu vii din secolul douăzeci și unu. Pentru moment, asta e viața ta. Încearcă să n-o consideri un rol.

— Dar accentul meu, felul în care merg…

Până și eu observasem că făceam pași mult mai mari decât ai celorlalte femei din casă, însă felul cum Kit îmi parodiase fățiș mersul masculin pusese punctul pe i.

— Te vei adapta. Între timp, oamenii vor vorbi. Dar în Woodstock nu contează părerea nimănui. Curând le vei deveni familiară, iar bârfele vor înceta.

L-am privit cu îndoială.

— Nu știi prea multe despre bârfe, nu-i așa?

— Destul cât să știu că ești doar curiozitatea săptămânii. Aruncă apoi o privire către caietul meu și îmi observă petele și scrisul nehotărât. Ții pana prea strâns. De aceea vârful ți se tot rupe, iar

cerneala nu curge. Și de noua ta viață te agăți prea strâns.

— Niciodată n-am crezut că o să fie atât de greu.

— Înveți repede și, atâta vreme cât ești la Old Lodge, în siguranță, te afli printre prieteni. Dar, pentru moment, fără alți vizitatori. Acum, hai să vedem ce ai scris?

— Numele meu, în general.

Matthew răsfoi paginile caietului, cercetându-mi notițele, și ridică o sprânceană.

— Văd că te-ai pregătit și pentru examenele la economie și gastronomie. Dar de ce nu scrii despre ce se petrece aici, în casă?

— Pentru că trebuie să știu cum să mă descurc în secolul șaisprezece. Sigur, și jurnalul mi-ar fi de folos.

Am luat în calcul această posibilitate. Cu siguranță, m-ar fi ajutat să-mi limpezesc percepția încă neclară asupra timpului.

— N-ar trebui să folosesc nume întregi. Oamenii din 1590 folosesc inițiale, pentru a face economie de hârtie și cerneală. Și nimeni nu-și notează gândurile și emoțiile. Se înregistrează starea vremii și fazele lunii.

— Nota maximă la cursul despre jurnalele englezești din secolul șaisprezece, spuse Matthew râzând.

— Femeile scriu aceleași lucruri ca bărbații?

Soțul meu îmi luă bărbia între degete.

— Ești imposibilă! Încetează să-ți mai faci griji în legătură cu ceea ce fac femeile. Comportă-te în felul tău extraordinar.

Când am dat din cap în semn de aprobare, el m-a sărutat, apoi s-a întors la masa lui.

Ținând pana cât mai lejer cu putință, am început o nouă pagină. M-am hotărât să folosesc simbolurile astrologice pentru zilele săptămânii, să menționez starea vremii și să fac câteva note criptice despre viața la Old Lodge. În felul ăsta, nici o persoană care le-ar fi citit în viitor nu ar fi găsit ceva ieșit din comun. Sau cel puțin așa speram.

31 octombrie 1590 ploaie, se înseninează
Astăzi mi-a fost prezentat bunul prieten al soțului meu CM

1 noiembrie 1590 rece și uscat
În primele ore ale dimineții am făcut cunoștință cu GC. După apus au sosit TH, HP, WR, toți prieteni ai soțului meu. A fost lună plină.

Vreun om de știință din viitor ar fi putut suspecta că inițialele se refereau la Școala Nopții, mai ales datorită numelui Roydon de pe prima pagină, dar n-ar fi avut cum s-o dovedească. În plus, în ultima vreme, puțini oameni de știință mai erau interesați de acest grup de intelectuali. Educați în cel mai rafinat stil renascentist, membrii Școlii Nopții erau capabili să treacă de la limbile străvechi la cele moderne cu o viteză alarmantă. Toți cunoșteau opera lui Aristotel și pe față, și pe dos. Iar când Kit, Walter și Matthew începeau să discute politică, cunoștințele lor enciclopedice în materie de istorie și geografie făceau ca oricui altcuiva să-i fie imposibil să țină pasul cu ei. George și Tom reușeau să mai strecoare câte o părere din când în când, însă lui Henry bâlbâiala și ușoara surzenie nu-i permiteau să participe pe deplin la aceste discuții complexe. El își petrecea majoritatea timpului

observându-i în tăcere pe ceilalți, cu un respect timid de-a dreptul admirabil, ținând cont că era cel mai înalt în rang din încăpere. Dacă n-ar fi fost atât de mulți, poate că aș fi reușit și eu să țin pasul cu ei.

Cât despre Matthew, el nu mai era omul de știință gânditor, care medita la rezultatele analizelor sale și își făcea griji pentru viitorul speciilor. Mă îndrăgostisem de acel Matthew, dar m-am trezit că mă îndrăgostesc din nou de versiunea lui din secolul al șaisprezecelea, că sunt fermecată de fiecare hohot de râs al lui și de fiecare replică pe care o rostea în cursul luptelor iscate din pricina vreunei rafinate idei filozofice. Matthew făcea glume în timpul cinei și fredona pe coridoare. Se hârjonea lângă șemineul din dormitor cu câinii lui, două exemplare enorme și flocoase din rasa mastif, pe nume Anaximandru și Pericle. În Oxfordul modern sau în Franța, Matthew păruse mereu ușor trist. Însă aici, în Woodstock, era fericit chiar și atunci când îl surprindeam privindu-și prietenii de parcă nu i-ar fi venit să creadă că erau reali.

— Ți-ai dat seama cât de dor îți era de ei? am întrebat, incapabilă să mă abțin și să nu-l întrerup din treabă.

— Vampirii nu se pot gândi prea mult la cei pe care îi lasă în urmă, îmi răspunse el. Am înnebuni. Eu am avut mai multe lucruri care să îmi amintească de ei decât e cazul în mod obișnuit: cuvintele lor, portretele. Totuși am uitat micile detalii: o expresie a feței, sunetul râsului.

— Tatăl meu ținea caramele în buzunar, am șoptit. Până să ajung în La Pierre nu aveam nici o amintire legată de el.

Când am închis ochii, încă simțeam mirosul caramelelor și auzeam foșnetul celofanului pe pânza moale a cămășilor lui.

— Iar acum n-ai renunța la amintirea aceasta, spuse Matthew cu blândețe, nici măcar pentru a scăpa de durere.

Luă o altă scrisoare, iar pana începu să-i scârțâie pe hârtie. Pe chip i se așternu din nou expresia concentrată, laolaltă cu micuța cută de deasupra nasului. Am imitat unghiul în care ținea pana, perioada de timp care trecea înainte să înmoaie instrumentul în cerneală. Într-adevăr, era mai ușor să scrii când nu strângeai pana între degete ca pe un colac de salvare. Am ținut-o în echilibru deasupra hârtiei și m-am pregătit să mai însemnez ceva.

Astăzi era Ziua Morților, ziua în care, după tradiție, erau pomeniți cei trecuți în neființă. Toți ai casei remarcaseră gerul cumplit care înghețase frunzele din grădină. Pierre promitea că mâine avea să fie și mai frig.

2 noiembrie 1590 ger
Măsuri pentru pantofi și mănuși. Françoise coase.

Françoise îmi croia o pelerină care să mă apere de frig și un rând de haine călduroase pentru iarna ce se apropia. Își petrecuse toată dimineața în pod, sortând garderoba abandonată a Louisei de Clairmont. Rochiile surorii lui Matthew erau vechi de șaizeci de ani și, bineînțeles, demodate, cu gulerele lor pătrățoase și mânecile în formă de clopot, însă Françoise le modifica pentru a le potrivi cu ceea ce Walter și George insistau că e stilul actual, dar și cu silueta mea mai puțin sculpturală. Nu fusese încântată să destrame cusăturile unei rochii splendide, de culoare neagră cu argintiu, însă Matthew insistase. Cât timp prietenii lui erau cazați la noi, aveam nevoie de îmbrăcăminte formală, dar și de haine mai practice.

— Dar Lady Louisa s-a căsătorit în rochia aceasta, milord, protestase Françoise.

— Da, cu un bătrân de optzeci şi cinci de ani, fără moştenitori în viaţă, bolnav de inimă şi cu numeroase proprietăţi profitabile. Faptul acesta cred că a recuperat cu asupra de măsură investiţia familiei în rochie, răspunsese Matthew. Va merge pentru Diana până când îi vei putea croi ceva mai bun.

Bineînţeles, jurnalul meu nu putea face referire la această conversaţie. Mi-am ales în schimb cu grijă toate cuvintele, astfel încât să nu însemne nimic pentru nimeni altcineva, deşi mie îmi deşteptau imagini vii ale anumitor oameni, sunete şi discuţii. Dacă jurnalul avea să supravieţuiască, un cititor din viitor urma să considere aceste fărâme din viaţa mea seci şi lipsite de spirit. Istoricii sunt fascinaţi de asemenea documente, sperând în van să întrezărească în el viaţa bogată şi complexă ascunsă în spatele rândurilor simple.

Matthew înjură în barbă. Deci nu eram singura din casă care ascundea ceva.

Soţul meu a primit azi multe scrisori şi mi-a dat acest caiet pentru a-mi păstra amintirile.

Când am ridicat pana ca s-o înmoi din nou în cerneală, în încăpere intrară Henry şi Tom, căutându-l pe Matthew. Cel de-al treilea ochi al meu se trezi brusc la viaţă, luându-mă prin surprindere. De când sosisem aici, celelalte puteri înnăscute ale mele (focul vrăjitoresc, apa vrăjitorească şi vântul vrăjitoresc) amorţiseră în mod ciudat. Graţie neaşteptatei sensibilităţi suplimentare date de al treilea ochi al unei vrăjitoare, am putut discerne nu doar intensitatea negru-roşiatică a atmosferei din jurul lui Matthew, ci şi lumina argintie a lui Tom sau abia perceptibila sclipire negru-verzuie a lui Henry, fiecare unică precum o amprentă.

Amintindu-mi firele albastre şi chihlimbarii pe care le văzusem într-un colţ al conacului Old Lodge, m-am întrebat ce semnificaţie putea să aibă dispariţia unor puteri şi apariţia altora. Mai fusese şi episodul de dimineaţă…

Ceva dintr-un colţ îmi atrăsese atenţia, o altă sclipire chihlimbarie cu urme de albastru. Urmase un ecou, un sunet atât de slab încât mai mult îl simţisem decât îl auzisem. Când întorsesem capul să-mi dau seama de unde vine, senzaţia se estompase. Zăream cu coada ochiului nişte fire licărind, ca şi cum timpul m-ar fi ademenit să mă întorc acasă.

Încă de la primul meu salt în timp, petrecut în Madison, ori de câte ori călătoream pe durata a câteva minute, mă gândeam la timp ca la o substanţă făcută din fire de lumină şi culoare. Concentrându-te suficient, îţi puteai îndrepta atenţia asupra unui singur fir şi îl puteai urma până la sursă.

Acum, după ce călătorisem la distanţă de câteva secole, ştiam că aparenta simplitate masca nişte noduri de posibilităţi ce legau un număr inimaginabil de trecuturi de un milion de prezenturi şi de infinite potenţiale viitoruri. Isaac Newton credea că timpul e o forţă esenţială a naturii, ce nu poate fi controlată. După ce ne străduiserăm să ne întoarcem în 1590, eram dispusă să-i dau dreptate.

— Diana? Eşti bine?

Vocea insistentă a lui Matthew mă smulse din reverie. Prietenii lui mă priveau îngrijoraţi.

— Bine, am spus automat.

— Nu eşti bine, mă contrazise el şi aruncă pana pe masă. Ţi s-a schimbat mirosul. Cred că şi magia s-ar putea să ţi se schimbe. Kit are dreptate. Trebuie să-ţi găsim o vrăjitoare cât se poate de repede.

— E prea curând să aduci o vrăjitoare, am protestat. E important să arăt și să mă comport ca și cum aș fi de-a locului.

— O altă vrăjitoare va ști că ești o călătoare în timp, spuse el, neluându-mi în seamă îngrijorarea. O să facă o excepție. Sau mai e ceva?

Am scuturat din cap, nevrând să-l privesc în ochi.

Matthew nu trebuia să vadă timpul deșirându-se într-un colț ca să simtă că era ceva în neregulă. Dacă el bănuia deja că magia mea îmi făcea mai multe figuri decât eram dispusă să dezvălui, atunci n-aș fi avut cum să-mi ascund secretele de nici o vrăjitoare ce urma să ne viziteze.

CAPITOLUL 4

Grupul de prieteni ai lui Matthew se arătase nerăbdător să-l ajute să-mi găsească o seamănă. Sugestiile lor scoseseră la iveală un dispreț colectiv față de femei, vrăjitoare și toți cei fără educație universitară. Henry era de părere că Londra putea oferi cel mai fertil teren pentru căutări, însă Walter îl asigurase că ar fi fost imposibil să mă ascundă de vecinii superstițioși din marele oraș. George se întrebase dacă învățații de la Oxford n-ar fi putut fi convinși să-și împrumute cunoștințele, de vreme ce ei măcar aveau acreditările intelectuale cuvenite. Tom și Matthew criticaseră cu brutalitate punctele forte și slăbiciunile naturaliștilor de la universitate, așa că și această idee fusese dată deoparte. Kit nu credea că era înțelept să i se încredințeze sarcina unei femei și alcătuise o listă cu gentilomii din localitate care ar fi putut fi dispuși să-mi facă un program de ucenicie. Lista îi includea pe parohul bisericii Saint Mary, care era atent la semnele apocaliptice ale cerului, pe un proprietar de terenuri din vecinătate numit Smythson, care cocheta cu alchimia și care căuta o vrăjitoare sau un demon care să-l asiste, și pe un student al Colegiului Christ Church, care își achita cărțile luate pe datorie făcând horoscoape.

Matthew respinse toate aceste sugestii și o chemă pe văduva Beaton, moașa și doftoreasa Woodstockului. Era săracă și femeie, exact genul de creatură disprețuită de cei din Școala Nopții, însă asta, explică Matthew, garanta faptul că avea să coopereze. În plus, văduva Beaton era singura făptură pe o rază de câțiva kilometri cu presupuse talente magice. Toate celelalte, recunoscu el, preferaseră să fugă cu mult timp în urmă, iar nu să locuiască lângă un vârcolac.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună s-o chemi pe văduva Beaton, i-am spus mai târziu în seara aceea, în timp ce ne pregăteam de culcare.

— Ai mai spus asta, replică Matthew, ascunzându-și cu greu iritarea. Dar, dacă văduva Beaton nu ne poate ajuta, ne va recomanda pe cineva care poate.

— Sfârșitul secolului șaisprezece nu e nici pe departe cea mai potrivită perioadă să te interesezi fățiș de vrăjitoare, Matthew.

Cât timp fusesem în compania membrilor Școlii Nopții putusem să fac doar niște aluzii la viitoarele vânători de vrăjitoare, însă Matthew știa ce orori aveau să vină. Încă o dată îmi neglijă îngrijorarea.

— Procesele vrăjitoarelor din Chelmsford sunt acum doar o amintire și vor mai trece douăzeci de ani până să aibă loc vânătoarea din Lancashire. Nu te-aș fi adus aici dacă în Anglia ar fi stat să înceapă o vânătoare de vrăjitoare.

Matthew răsfoi cele câteva scrisori pe care Pierre i le lăsase pe masă.

— Cu o asemenea gândire, e bine că ești om de știință, și nu istoric, i-am spus pe șleau. Chelmsford și Lancashire au fost izbucniri extreme are unor neliniști mult mai răspândite.

— Crezi că un istoric poate înțelege caracterul prezentului mai bine decât cei care îl trăiesc?

Matthew ridică o sprânceană, vădit neîncrezător.

— Da, am spus zbârlindu-mă. Deseori, așa se întâmplă.

— Nu asta mi-ai spus de dimineață, când nu reușeai să-ți dai seama de ce nu e nici o furculiță în casă, observă el.

Era adevărat că scotocisem în lung și în lat vreme de douăzeci de minute, până când Pierre îmi

spusese cu blândeţe că asemenea ustensile nu erau încă populare în Anglia.

— Cu siguranţă, nu eşti unul dintre cei care cred că istoricii nu fac decât să memoreze date şi să înveţe fapte obscure, am spus. Treaba mea e să înţeleg *de ce* s-au întâmplat anumite lucruri în trecut. Când un eveniment are loc chiar sub ochii tăi, e greu să înţelegi motivele, însă percepţia ulterioară îţi oferă o perspectivă mai limpede.

— Atunci te poţi relaxa, pentru că eu am atât experienţa, cât *şi* percepţia ulterioară, zise Matthew. Îţi înţeleg rezervele, Diana, dar chemarea Văduvei Beaton e decizia corectă.

„Şi cu asta, basta", transmitea clar tonul lui.

— În anii 1590 există prea puţină hrană, iar populaţia îşi face griji pentru viitor, am spus, numărând pe degete argumentele. Asta înseamnă că lumea e gata să caute ţapi ispăşitori pe care să-i învinovăţească de vremurile grele. Doftoroaiele şi moaşele din rândul oamenilor sunt acuzate de vrăjitorie, deşi prietenii tăi bărbaţi nu-şi dau seama de asta.

— Sunt cel mai puternic personaj din Woodstock, spuse Matthew, luându-mă de umeri. Nimeni n-o să te acuze de nimic.

Eram uimită de trufia lui.

— Eu sunt o străină, iar văduva Beaton nu-mi datorează nimic. Dacă atrag priviri curioase, reprezint o ameninţare serioasă la adresa siguranţei ei, am răspuns. Cel puţin ar trebui să pot trece drept o nobilă elisabetană înainte de a-i cere ajutorul. Mai lasă-mă câteva săptămâni!

— Nu mai putem aştepta, Diana! se răsti el.

— Nu-ţi cer să ai răbdare ca să pot învăţa cum să brodez după şablon sau să fac gem. Există nişte motive întemeiate, am spus şi l-am privit cu amărăciune. Bine, cheamă-ţi doftoroaia! Dar să nu fii surprins când se va termina prost.

— Ai încredere în mine!

Matthew îşi coborî buzele către ale mele. Ochii îi erau fumurii, iar instinctul de a-şi urmări prada şi a o sili să i se supună i se trezi. Nu era vorba doar de soţul din secolul al şaisprezecelea care voia să-şi domine soţia, ci şi de vampirul care voia s-o prindă pe vrăjitoare.

— Certurile nu mi se par câtuşi de puţin excitante, am spus, întorcându-mi capul.

Totuşi era clar că lui Matthew aşa i se păreau. M-am depărtat câţiva centimetri de el.

— Eu nu mă cert, spuse el încet, cu buzele aproape de urechea mea. Tu te cerţi. Iar dacă ai impresia că te-aş atinge vreodată la furie, nevastă, te înşeli amarnic. Mă ţintui lângă stâlpul patului cu o privire glacială, apoi se întoarse şi îşi înşfăcă pantalonii. Mă duc jos. O mai fi cineva treaz să-mi ţină companie, zise el şi se îndreptă cu paşi mari către uşă. Dar, odată ajuns lângă ea, se opri. Iar dacă vrei cu adevărat să te comporţi ca o femeie elisabetană, încetează să mă mai iei la întrebări, spuse cu asprime şi ieşi.

A doua zi, un vampir, doi demoni şi trei oameni îmi cercetau în tăcere înfăţişarea din cealaltă parte a camerei. Clopotele bisericii Saint Mary anunţau ora exactă, şi ecouri slabe ale muzicii lor mai stăruiau în atmosferă după ce dangătele încetaseră. Gutuile, rozmarinul şi levănţica înmiresmau aerul. Eram cocoţată pe un scaun de lemn deloc confortabil, îmbrăcată într-o mulţime strâmtă de cămăşi, jupoane, mâneci, fuste şi într-un pieptar strâmt cu dantelă. Viaţa mea din secolul douăzeci şi unu, cu visurile ei de carieră, pălea tot mai mult cu fiecare răsuflare încorsetată. Mă uitam pe geam la lumina mohorâtă a zilei, acolo unde ploaia stropea ochiurile de sticlă ale ferestrelor chituite cu plumb.

— *Elle est ici*[19], anunță Pierre, aruncându-mi o privire. Vrăjitoarea a venit la întâlnirea cu *madame*.

— În sfârșit! zise Matthew.

Cusăturile aspre ale pieptarului îl făceau să pară și mai lat în umeri, în vreme ce ghindele și frunzele de stejar brodate cu ață neagră pe marginile gulerului alb îi accentuau paloarea feței. Își înclină într-un alt unghi capul acoperit cu păr brunet ca să-și poată da seama dacă arătam cât de cât ca o respectabilă soție elisabetană.

— Ei bine? întrebă el. Merge?

George își lăsă în jos ochelarii.

— Da. Maroniul-roșcat al acestei rochii i se potrivește mult mai bine decât culoarea celeilalte și dă părului o nuanță plăcută.

— Doamna Roydon arată cum se cuvine, George, e adevărat. Dar nu-i putem explica vorbirea ciudată spunând pur și simplu că vine de la ț-ț-țară, zise Henry cu glasul lui de bas lipsit de tonalitate și făcu un pas în față pentru a-mi aranja faldurile fustei de brocart. Și apoi înălțimea ei. Nu poate fi deghizată. E mai înaltă chiar și decât regina.

— Ești sigur că nu poate trece drept franțuzoaică, Walt, sau olandeză?

Tom duse la nas portocala împănată cu cuișoare pe care o ținea între degetele pătate de cerneală.

— Poate că până la urmă doamna Roydon ar supraviețui la Londra. Bineînțeles, nu va trece neobservată de demoni, dar s-ar putea ca oamenii obișnuiți să nu întoarcă totuși capul după ea.

Walter pufni amuzat și se ridică de pe o bancă scundă.

— Doamna Roydon are un trup frumos sculptat, dar și deosebit de înalt. Bărbații obișnuiți între treizeci și șaizeci de ani vor găsi suficiente motive s-o studieze. Nu, Tom, îi e mai bine aici, cu văduva Beaton.

— N-ar fi bine să mă întâlnesc cu văduva Beaton mai târziu, în sat, singură? am sugerat, sperând că unuia dintre ei ar putea să-i vină mintea la cap și să-l convingă pe Matthew să mă lase să procedez în felul meu.

— Nu! strigară șase voci bărbătești îngrozite.

Françoise apăru cu două bucăți de pânză și dantelă apretate și cu pieptul umflat ca al unei găini indignate ce înfruntă un cocoș bătăios. Și ea era la fel de enervată ca mine de amestecul permanent al lui Matthew.

— Diana nu merge la curte. Gulerul acela nu e necesar, spuse soțul meu cu un gest de nerăbdare. În plus, părul ei e problema.

— Habar nu aveți ce e necesar, replică Françoise.

Deși ea era vampir, iar eu vrăjitoare, ajunseserăm la un acord neașteptat în ceea ce privea nerozia bărbaților.

— Pe care îl preferă *madame* de Clairmont?

Îmi întinse un cuib plisat din material transparent și ceva de forma unei semiluni ce aducea cu niște fulgi de zăpadă ținuți laolaltă prin niște cusături invizibile.

Fulgii de zăpadă păreau mai confortabili. Am arătat către ei.

În vreme ce Françoise îmi prindea gulerul de marginea pieptarului, Matthew întinse mâinile într-o nouă încercare de a-mi așeza părul într-o coafură mai plăcută. Servitoarea îl plesni peste mână.

— Nu atingeți!

— O să-mi ating soția ori de câte ori poftesc. Și nu-i mai spune Dianei „*madame* de Clairmont”! mârâi Matthew, coborându-și mâinile pe umerii mei. Mă tot aștept s-o văd pe mama intrând pe ușă.

Trase de marginile gulerului, desfăcând cordonul negru din catifea ce ascundea boldurile lui Françoise.

— *Madame* este o femeie măritată. Pieptul ar trebui să-i fie acoperit. Și așa sunt destule bârfe pe seama noii stăpâne a casei, protestă Françoise.

— Bârfe? Ce fel de bârfe? am întrebat încruntată.

— Nu ați mers la biserică ieri, așa că se vorbește despre faptul că ați fi însărcinată sau bolnavă de variolă. Preotul acela eretic crede că sunteți catolică. Alții zic că ați fi spaniolă.

— Spaniolă?

— *Oui, madame*.[20] Cineva v-a auzit în grajd ieri după-amiază.

— Dar îmi exersam franceza!

Mă pricepeam să imit și credeam că, mimând accentul imperial al lui Ysabeau, aveam să dau mai multă credibilitate elaboratei mele povești de acoperire.

— Fiul grăjdarului n-a recunoscut vreun accent franțuzesc. Tonul lui Françoise lăsa să se înțeleagă că nedumerirea băiatului era justificată. Mă studie cu satisfacție. Da, arătați ca o femeie respectabilă.

— *Fallaces sunt rerum species*[21], spuse Kit, cu o notă de aciditate în voce care îl făcu pe Matthew să se încrunte din nou. „Aparențele pot fi înșelătoare.” Nimeni nu se va lăsa păcălit de purtarea ei.

— E mult prea devreme pentru Seneca, zise Walter, aruncându-i lui Marlowe o privire de avertisment.

— Niciodată nu e prea devreme pentru stoicism, răspunse Kit cu înverșunare. Ar trebui să-mi mulțumești că nu e Homer. În ultima vreme n-am auzit decât parafraze inepte ale *Iliadei*. Lasă greaca pe seama cuiva care o înțelege, George, a cuiva ca Matt!

— Traducerea mea din opera lui Homer nu e încă terminată! ripostă George enervat.

Răspunsul lui iscă o avalanșă de citate în latină din partea lui Walter. Unul dintre ele îl făcu pe Matthew să chicotească și să spună ceva într-o limbă pe care am bănuit-o a fi greacă. Uitând complet de vrăjitoarea care aștepta la parter, bărbații se apucară cu entuziasm de ocupația lor preferată: duelul verbal. M-am cufundat la loc în scaun.

— Când sunt așa binedispuși, sunt o minune, îmi șopti Henry. Sunt cele mai ascuțite minți din regat, doamnă Roydon.

Raleigh și Marlowe strigau acum unul la altul pe tema meritelor pe care le aveau (sau nu) politicile Maiestății Sale de colonizare și explorare de noi teritorii.

— Aș prefera să arunc săculețe cu aur în Tamisa decât să-i dau unui aventurier ca tine, Walter! exultă Kit.

— Aventurier! Tu nici nu ieși pe ușă la lumina zilei de frica creditorilor. Vocea lui Raleigh tremura. Uneori ești tare prost, Kit!

Matthew urmărise tot mai amuzat schimbul de replici.

— Cu cine mai ai necazuri acum, Kit? îl întrebă pe Marlowe, întinzând mâna după cupa cu vin. Și cât te-ar costa să scapi de ele?

— Cu croitorul meu… Kit flutură o mână către costumul lui scump. … cu tipograful, pentru *Tamerlan*… Șovăi, așezând sumele restante în ordinea importanței. … cu Hopkins, ticălosul care își spune proprietarul meu. Dar am asta.

Kit ridică mica figurină ce o reprezenta pe Diana, pe care o câștigase de la Matthew când jucaseră șah duminică seară. Temându-mă încă să las statueta să-mi scape din ochi, am făcut un pas în față.

— Nu poți fi atât de strâmtorat încât să amanetezi jucăria aia pentru un pumn de mărunțiș. Matthew îmi aruncă o privire, și o scurtă mișcare a mâinii lui mă făcu să mă așez la loc. Mă ocup eu.

Marlowe sări în picioare zâmbind și băgă în buzunar zeița din argint.

— Ești un om de ispravă, Matt. O să-ți înapoiez banii, bineînțeles.

— Bineînțeles, murmurară cu îndoială Matthew, Walter și George.

— Păstrează-ți totuși suficienți ca să-ți cumperi o barbă. Kit și-o mângâie cu satisfacție pe a lui. Arăți îngrozitor.

— Să cumpere o barbă? am repetat.

Nu se putea să fi auzit corect. Probabil că Marlowe folosea iar o expresie argotică, deși Matthew îl rugase să înceteze de dragul meu.

— Există în Oxford un bărbier care e vrăjitor. Părul soțului tău crește încet, ca la toți cei de felul lui, și e proaspăt bărbierit, mă lămuri Kit și, văzând că par în continuare năucită, continuă cu o răbdare exagerată: Dacă arată așa, Matt va sări în ochi. Are nevoie de o barbă. Din câte se pare, tu nu ești destul de vrăjitoare ca să-i oferi una, așa că va trebui să găsim pe altcineva care s-o facă.

Privirea îmi alunecă spre vaza goală de pe masa din lemn de ulm. Françoise o umpluse cu plante tăiate din grădină – muguri de stejar-de-piatră, ramuri de moșmon cu fructe maronii ce semănau cu niște șolduri ridicate și câțiva trandafiri albi – ca să aducă puțină culoare și o undă de parfum în cameră. Cu câteva ore în urmă îmi împletisem degetele printre ramuri, pentru a trage trandafirii și ramurile de moșmon în partea din față a vazei, gândindu-mă în același timp la grădină. Fusesem încântată de rezultat vreme de vreo cincisprezece secunde, până când florile și fructele se ofiliseră sub ochii mei. Uscăciunea îmi pornise din vârfurile degetelor și se răspândise în toate direcțiile, iar mâinile mă furnicaseră de la afluxul de informații venit dinspre plante: mângâierea razelor soarelui, senzația ploii care potolea setea, puterea rădăcinilor născută din rezistența la bătaia vântului, gustul solului.

Soțul meu avea dreptate. Acum, în 1590, magia mea se schimba. Erupțiile de foc, apă și vânt vrăjitoresc de care avusesem parte după ce-l cunoscusem pe Matthew dispăruseră. Vedeam în schimb firele luminoase ale timpului și aurele colorate ce înconjurau ființele vii. Un cerb alb mă fixa cu privirea din umbrele de sub stejari ori de câte ori mă plimbam prin grădină. Acum făceam plantele să se ofilească.

— Văduva Beaton așteaptă, ne aminti Walter, îndrumându-l pe Tom către ușă.

— Dacă îmi poate auzi gândurile? m-am speriat eu în vreme ce coboram treptele late din lemn de stejar.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult ce ați putea spune cu voce tare. Să nu faceți nici un gest care i-ar putea stârni gelozia sau animozitatea, mă sfătui Walter, urmându-mă împreună cu ceilalți din Școala Nopții. Dacă nimic altceva nu merge, mințiți! Eu și Matthew facem asta tot timpul.

— Vrăjitoarele nu se pot minți una pe alta.

— Pun rămășag că n-o să se termine cu bine, murmură Kit înnegurat.

— Destul!

Matthew se răsuci și îl înșfăcă de guler. Perechea de mastifi englezi adulmecă și mârâi la picioarele dramaturgului. Amândoi îi erau devotați lui Matthew și nici unul nu-l îndrăgea prea tare pe dramaturg.

— Am spus doar… începu Marlowe, zbătându-se să se elibereze.

Matthew nu-i dădu ocazia să-și termine fraza și îl izbi de perete.

— Ce ai spus nu interesează pe nimeni, iar ce insinuezi e destul de clar, zise el și-l strânse și mai tare.

— Lasă-l!

Walter stătea cu o mână pe umărul lui Marlowe, iar cu cealaltă pe al lui Matthew. Vampirul nu-l luă în seamă și își mai ridică prietenul cu câțiva centimetri deasupra podelei. Cu penele lui roșii și negre, Kit arăta ca o pasăre exotică prinsă cine știe cum între unghiurile lambriurilor din lemn sculptat. Matthew îl mai ținu acolo câteva clipe pentru a-și face clar punctul de vedere, apoi îi dădu drumul.

— Vino, Diana! Totul o să fie bine.

Matthew părea în continuare sigur pe sine, însă furnicăturile de rău augur pe care le simțeam în degetele mari mă avertizau că era posibil ca vampirul să aibă dreptate.

— Sfinte Sisoe! murmură Walter neîncrezător când am intrat în salon. Asta e văduva Beaton?

În capătul îndepărtat al încăperii, stând în umbră, se zărea vrăjitoarea arhetipală: mărunță, cocârjată și bătrână. Când ne-am apropiat, am văzut mai bine detaliile rochiei negre uzate, părul alb și slinos, pielea aspră. Unul dintre ochii ei era lăptos de cataractă, celălalt era de un căprui pătat. Pupila afectată de cataractă avea o tendință îngrijorătoare de a se roti în orbită, ca și cum vederea i s-ar fi putut îmbunătăți odată cu o nouă perspectivă. Și, tocmai când credeam că mai rău nu se poate, i-am observat negul de pe nas.

Văduva Beaton aruncă o privire spre mine și făcu în silă o reverență. Furnicăturile abia perceptibile care îmi gâdilau pielea îmi sugerau că era într-adevăr vrăjitoare. Fără nici un avertisment, cel de-al treilea ochi al meu se deschise bătându-și pleoapa, căutând mai multe informații. Spre deosebire de majoritatea celorlalte ființe, văduva Beaton nu emana nici o lumină. Îmi apărea cenușie din cap până-n picioare. Era deprimant să vezi o vrăjitoare străduindu-se atât de mult să pară invizibilă. Oare și eu fusesem la fel de palidă înainte să ating *Ashmole 782*? Cel de-al treilea ochi mi se închise la loc.

— Îți mulțumesc că ai venit să ne vezi, văduvă Beaton.

Tonul lui Matthew lăsa să se înțeleagă că ea ar fi trebuit să se bucure că fusese primită în casă.

— Bine v-am găsit, stăpâne Roydon!

Vorbele vrăjitoarei scrâșneau precum frunzele căzute ce se învârteau într-un vârtej pe pietrișul de afară. Își întoarse ochiul sănătos către mine.

— Ajut-o pe văduva Beaton să se așeze, George!

Chapman sări în față la auzul poruncii lui Matthew, în vreme ce noi, ceilalți, am rămas la o distanță prudentă. Bătrâna gemu în vreme ce-și așeza pe scaun oasele reumatice. Matthew o aștepă politicos să se instaleze, apoi continuă:

— Hai să intrăm direct în miezul problemei! Femeia aceasta, arătă spre mine, se află sub protecţia mea, iar în ultima vreme a avut nişte dificultăţi.

Matthew nu pomeni de căsătoria noastră.

— Sunteţi înconjurat de prieteni influenţi şi de servitori loiali, stăpâne Roydon. O biată femeie nu poate fi de mare ajutor unui gentilom de talia dumneavoastră.

Văduva Beaton încercă să-şi ascundă reproşul din vorbe cu o falsă notă de curtoazie, însă soţul meu avea un auz excelent. Miji ochii.

— Cu mine nu te juca! spuse el scurt. Nu cred că vrei să mă ai de duşman, văduvă Beaton. Femeia dă semne că ar fi vrăjitoare şi are nevoie de ajutorul tău.

— Vrăjitoare? Văduva Beaton arătă o îndoială politicoasă. Mama ei a fost vrăjitoare? Sau tatăl ei, vrăjitor?

— Amândoi au murit când ea era copilă. Nu ştim sigur ce puteri posedau, mărturisi Matthew, rostind una dintre jumătăţile lui de adevăr, specifice vampirilor, şi aruncă un săculeţ cu monede în poala femeii. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea s-o examinezi.

— Prea bine.

Văduva Beaton îşi întinse degetele noduroase către faţa mea. Când mă atinse, o inconfundabilă undă de energie se transmise între noi. Bătrâna tresări.

— Deci? întrebă Matthew.

Văduva Beaton îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală. Strânse între degete punga cu bani şi pentru o clipă dădu impresia că avea să i-o azvârle înapoi. Apoi îşi redobândi cumpătul.

— E aşa cum am bănuit. Femeia aceasta nu-i nici un fel de vrăjitoare, stăpâne Roydon.

Vocea îi era egală, deşi puţin mai ascuţită ca înainte. Un val de dispreţ îmi urcă din stomac şi îmi umplu gura de amăreală.

— Dacă asta crezi înseamnă că n-ai atâta putere pe cât îşi imaginează oamenii din Woodstock, am răspuns.

Văduva Beaton se îndreptă de spate cu un aer indignat.

— Sunt o doftoroaie respectată şi cunosc ierburile care-i păzesc pe bărbaţi şi pe femei de boli. Stăpânul Roydon îmi cunoaşte abilităţile.

— Acesta este meşteşugul unei vrăjitoare. Însă neamul nostru mai are şi alte talente, am spus cu grijă.

Matthew mă strângea dureros de mână, îndemnându-mă să tac.

— Nu ştiu nimic despre astfel de talente, răspunse ea iute.

Bătrâna era la fel de încăpăţânată ca mătuşa Sarah şi împărtăşea dispreţul acesteia faţă de vrăjitoarele ca mine, care puteau atrage forţa elementelor fără să studieze vreun pic tradiţia meşteşugului vrăjitoresc. Sarah cunoştea întrebuinţările fiecărei plante şi îşi putea aminti la perfecţie sute de vrăji, dar a fi vrăjitoare însemna mai mult decât atât. Văduva Beaton ştia şi ea asta, chiar dacă nu voia să recunoască.

— Cu siguranţă, există şi altă cale de a determina puterea acestei femei, nu doar o simplă atingere. Cineva cu abilităţile tale trebuie să ştie aceste alte căi, spuse Matthew pe un ton vag batjocoritor.

Văduva Beaton părea nehotărâtă, cântărind săculeţul în mână. În cele din urmă greutatea lui o

convinse să accepte riscul. Își vârî plata într-un buzunar ascuns sub fuste.

— Există anumite teste pentru a stabili dacă o persoană e vrăjitoare. Unele se bizuie pe recitarea unei rugăciuni. Dacă o ființă se poticnește la rostirea cuvintelor, dacă șovăie fie și pentru o clipă, atunci acesta este un semn că diavolul se află prin preajmă, decretă ea, adoptând un ton misterios.

— Diavolul nu umblă prin Woodstock, văduvă Beaton, spuse Tom.

Părea un părinte care încearcă să-și convingă copilul că nu e nici un monstru sub pat.

— Diavolul e pretutindeni, domnule. Aceia care cred altceva cad pradă vicleșugurilor lui.

— Astea sunt scorneli ale oamenilor, menite să-i sperie pe superstițioși și pe cei slabi de minte, spuse Tom cu nepăsare.

— Nu acum, Tom! murmură Walter.

— Mai sunt și alte semne, spuse George, nerăbdător să împărtășească din cunoștințele sale. Diavolul le însemnează pe vrăjitoarele lui cu cicatrice și beteșuguri.

— Într-adevăr, spuse văduva Beaton, iar cei înțelepți știu să le caute.

Sângele mi se scurse brusc din cap, lăsându-mă amețită. Dacă cineva ar fi vrut să caute, ar fi găsit asemenea însemne pe pielea mea.

— Trebuie să existe și alte metode, spuse Henry stânjenit.

— Da, există, milord. Ochiul lăptos al Văduvei Beaton mătură încăperea, și ea arătă către o masă cu instrumente științifice și mormane de cărți: Veniți cu mine acolo!

Își strecură mâna în același buzunar dintre fuste care îi servise drept ascunzătoare pentru monede și scoase un clopoțel uzat din alamă. Îl puse pe masă.

— Aduceți o lumânare, dacă binevoiți!

Henry se supuse iute, iar ceilalți bărbați se strânseră împrejur, intrigați.

— Unii spun că adevărata putere a unei vrăjitoare vine din faptul că e o creatură aflată între viață și moarte, între lumină și întuneric. Aflată la răscrucea lumii, ea poate să desfacă lucrările naturii și să dezvăluie legăturile ce alcătuiesc ordinea lucrurilor.

Văduva Beaton trase una dintre cărți și o alinie între lumânarea aflată în sfeșnicul ei greu din argint și clopoțelul de alamă, apoi vorbi cu o voce mai scăzută:

— Pe vremuri, când vecinii descopereau o vrăjitoare, o alungau din biserică sunând dintr-un clopot pentru a arăta că e moartă.

Bătrâna săltă clopotul și, scuturând din încheietură, îl făcu să se legene. Îi dădu apoi drumul, iar clopotul rămase deasupra mesei, continuând să sune. Tom și Kit se aplecară în față, George își ținu răsuflarea, iar Henry își făcu semnul crucii. Văduva Beaton păru mulțumită de reacțiile lor și își îndreptă atenția către traducerea în engleză a unei lucrări clasice grecești, *Elementele* lui Euclid, ce stătea pe masă alături de câteva instrumente matematice din vasta colecție a lui Matthew.

— Apoi preotul lua o carte sfântă, o Biblie, și o închidea, ca să arate că vrăjitoarei nu-i este îngăduit accesul la Dumnezeu.

Elementele se închise cu un pocnet. George și Tom tresăriră. Membrii Școlii Nopții erau surprinzător de impresionabili pentru niște bărbați care se considerau imuni la superstiții.

— În cele din urmă, preotul stingea o lumânare, pentru a face cunoscut faptul că vrăjitoarea nu are suflet.

Văduva Beaton întinse degetele în flacăra lumânării și strânse fitilul. Lumina se stinse și un firișor subțire de fum cenușiu se înălță în aer.

Bărbaţii erau hipnotizaţi. Până şi Matthew părea neliniştit. Singurele sunete ce se auzeau în cameră erau trosnetul focului şi clinchetul neîntrerupt al clopoţelului.

— O adevărată vrăjitoare poate să reaprindă focul, să redeschidă paginile cărţii şi să oprească sunetul clopotului. Ea e o fiinţă minunată în ochii lui Dumnezeu.

Văduva Beaton făcu o pauză pentru efect dramatic, iar ochiul ei lăptos se îndreptă către mine.

— Poţi face toate acestea, fetiţo?

Când vrăjitoarele moderne ajungeau la vârsta de treisprezece ani, erau înfăţişate sabatului local în cadrul unei ceremonii ce amintea în mod straniu de testele Văduvei Beaton. Clopotele altarelor vrăjitoreşti sunau pentru a-i ura bun venit în comunitate tinerei vrăjitoare, deşi acestea erau de obicei confecţionate din argint masiv, lustruite şi transmise din generaţie în generaţie. În locul unei Biblii sau al unei cărţi de matematică, era adusă cartea de vrăji a familiei tinerei vrăjitoare, pentru a da ocaziei o greutate istorică. Singura dată când Sarah îngăduise ca grimoarul Bishop să iasă din casă fusese în ziua când eu împlinisem treisprezece ani. Cât despre lumânare, poziţia şi scopul ei erau aceleaşi. De aceea tinerele vrăjitoare exersau aprinderea şi stingerea lumânărilor de la o vârstă fragedă.

Prezentarea mea oficială în faţa sabatului din Madison fusese un dezastru la care asistaseră toate rudele mele. Două decenii mai târziu aveam încă ciudatul coşmar cu lumânarea care nu voia să se aprindă, cartea ce refuza să se deschidă şi clopotul care suna pentru oricare altă vrăjitoare, mai puţin pentru mine.

— Nu sunt sigură, am mărturisit şovăitor.

— Încearcă! mă încurajă Matthew cu o voce încrezătoare. Acum câteva zile ai aprins nişte lumânări.

Era adevărat. Reuşisem în cele din urmă să luminez dovlecii aliniaţi pe aleea casei Bishop cu ocazia zilei de Halloween. Totuşi, atunci nu existase un public care să asiste la primele mele încercări ratate. Acum ochii lui Kit şi Tom mă îmboldeau nerăbdători. Abia dacă simţeam atingerea privirii pe care mi-o arunca văduva Beaton, însă eram mult prea conştientă de atenţia familiară şi rece a lui Matthew. Drept răspuns, sângele îmi îngheţă în vene, ca şi cum ar fi refuzat să genereze focul necesar pentru această frântură de vrăjitorie. Plină de speranţă, m-am concentrat asupra fitilului lumânării şi am murmurat vraja.

Nu se întâmplă nimic.

— Relaxează-te! murmură Matthew. Dar cartea? N-ar trebui să începi de acolo?

Lăsând la o parte faptul că ordinea corectă a lucrurilor e importantă în vrăjitorie, eu nici nu ştiam de unde să încep cu *Elementele* lui Euclid. Oare trebuia să mă concentrez asupra aerului prins între fibrele hârtiei sau să chem o adiere de vânt care să ridice coperta? Îmi era imposibil să gândesc limpede cu clinchetul acela necontenit.

— Poţi, te rog, să opreşti clopotul? am implorat, tot mai temătoare.

Văduva Beaton pocni din degete, iar clopotul de alamă căzu pe masă. Mai scoase un ultim clinchet, care îi făcu să vibreze marginile strâmbe, apoi tăcu.

— E aşa cum v-am spus, stăpâne Roydon, zise văduva Beaton cu o urmă de triumf în voce. Indiferent la ce soi de magie credeţi că aţi fost martor, n-a fost decât o iluzie. Femeia aceasta nu are nici o putere. Satul nu are de ce să se teamă de ea.

— Poate că încearcă să-ţi întindă o cursă, Matthew, interveni Kit. Aş crede-o în stare. Femeile sunt fiinţe duplicitare.

Alte vrăjitoare decretaseră acelaşi lucru ca văduva Beaton şi cu o satisfacţie similară. Am simţit brusc o nevoie intensă de a-i dovedi că se înşală şi de a şterge expresia aceea atotştiutoare de pe mutra lui Kit.

— Nu pot să aprind o lumânare. Şi nimeni n-a reuşit să mă înveţe cum să deschid o carte sau cum să opresc un clopot. Dar, dacă sunt lipsită de puteri, cum explici asta?

În apropiere se afla un vas cu fructe. Alte gutui, proaspăt culese din grădină, străluceau aurii în lumina mohorâtă. Am ales una şi am ţinut-o în palmă ca să poată fi văzută de toată lumea.

Pielea palmei mă furnică în vreme ce mă concentram asupra fructului cuibărit în ea. Pulpa moale îmi apărea limpede pe sub coaja groasă, ca şi cum gutuia ar fi fost făcută din sticlă. Privirea mi-a lunecat pe sub pleoapele închise, în vreme ce ochiul al treilea mi se deschidea şi îşi începea căutarea. Conştiinţa mi se răspândi din centrul frunţii în josul braţului şi prin vârfurile degetelor. Se întindea precum rădăcinile unui copac, şi firele ei se înfipseră în gutuie.

Am început să descopăr unul câte unul secretele fructului. În miezul lui exista un vierme care îşi croia drum muşcând din pulpa moale. Atenţia îmi fu atrasă de puterea încătuşată acolo, iar căldura ei îmi gâdilă limba, lăsându-mi gustul razelor de soare. Pielea dintre sprâncene îmi tremură de plăcere când am băut din lumina soarelui invizibil. „Atâta putere!” m-am gândit. „Viaţă. Moarte.” Publicul meu deveni nesemnificativ. Singurele care contau acum erau nelimitatele posibilităţi de cunoaştere ce se odihneau în mâna mea.

Soarele răspunse unei invitaţii tăcute şi părăsi gutuia, scurgându-mi-se în degete. Instinctiv, am încercat să mă opun luminii ce se apropia şi s-o păstrez acolo unde îi era locul, în fruct, însă gutuia deveni maronie, tremură şi se veşteji.

Văduva Beaton scoase un icnet, întrerupându-mi concentrarea. Speriată, am scăpat fructul diform pe podea. Când mi-am ridicat privirea, Henry îşi făcea din nou semnul crucii, cu o uimire evidentă în ochi şi în mişcările lente, automate, ale mâinii. Tom şi Walter se concentrau în schimb asupra degetelor mele, acolo unde firişoare minuscule de soare făceau încercări zadarnice de a repara legătura întreruptă cu gutuia. Matthew îmi cuprinse mâinile strălucitoare în ale lui, ascunzând semnele indisciplinatei mele puteri. Degetele îmi scânteiau încă şi am încercat să mi le retrag ca să nu-l frig. Soţul meu clătină din cap, fără să-şi retragă mâinile, şi îmi întâlni privirea ca pentru a-mi spune că era suficient de puternic ca să absoarbă orice fel de magie îndreptată către el.

— S-a terminat. Gata! spuse pe un ton autoritar.

— Pot să simt *gustul* razelor de soare, Matthew, am spus cu vocea subţiată de panică. Pot să *văd* timpul aşteptând pe la colţuri.

— Femeia asta a vrăjit un vârcolac. E lucrătura diavolului! şuieră văduva Beaton.

Se retrăgea precaută, cu degetele răşchirate de parcă voia să preîntâmpine pericolul.

— Nu există nici un diavol în Woodstock! repetă hotărât Tom.

— Aveţi cărţi pline de sigilii ciudate şi incantaţii magice, spuse bătrâna, arătând către *Elementele* lui Euclid.

Bine că nu-l auzise pe Kit citind cu voce tare din *Doctorul Faust*, m-am gândit.

— Asta e matematică, nu magie! protestă Tom.

— Spune-i cum poftești, dar eu am văzut adevărul. Sunteţi exact ca ei şi m-aţi chemat aici ca să mă atrageţi în planurile voastre întunecate.

— Care „ei”? întrebă Matthew pe un ton tăios.

— Învăţaţii de la universitate. Ei au alungat două vrăjitoare din Duns Tew cu întrebările lor. Voiau să posede cunoașterea noastră, însă le-au condamnat pe femeile care o aveau. Iar un sabat tocmai începuse să se formeze în Faringdon, dar vrăjitoarele s-au risipit când au atras atenţia unor bărbaţi ca voi.

Un sabat însemna siguranţă, protecţie, comunitate. Fără un sabat, o vrăjitoare era mult mai vulnerabilă în faţa geloziei şi fricii vecinilor ei.

— Nimeni nu încearcă să te alunge din Woodstock.

Am vrut doar s-o liniștesc, însă pasul pe care-l făcusem în direcţia ei o determină să se retragă şi mai mult.

— Casa aceasta adăpostește răul. Tot satul ştie. Ieri, domnul Danforth a predicat în faţa enoriașilor despre cât e de primejdios să-l lăsăm să prindă rădăcini.

— Sunt singură, sunt vrăjitoare ca şi tine, fără o familie care să mă ajute, am spus eu, încercând să-i stârnesc simpatia. Fie-ţi milă de mine înainte ca oricine altcineva să descopere ce sunt!

— Nu ești ca mine, iar eu nu vreau necazuri. Nimeni n-o să-mi arate milă când satul va cere sânge. Eu n-am un vârcolac care să mă ocrotească şi nici un lord sau gentilom de la curte nu va ieşi în faţă să-mi apere onoarea.

— Matthew, stăpânul Roydon, nu va lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Mâna mi se ridică în semn de jurământ.

Văduva Beaton se arată neîncrezătoare.

— În vârcolaci nu poţi avea încredere. Ce-ar face satul dacă ar afla ce e cu adevărat Matthew Roydon?

— Lucrurile acestea rămân între noi, văduvă Beaton, am avertizat-o.

— De unde ești, fetiţo, de crezi că o vrăjitoare o poate adăposti pe o alta? Lumea e plină de primejdii. Nici unul dintre noi nu mai e în siguranţă. Bătrâna îl privi pe Matthew cu ură. Vrăjitoarele mor cu miile, iar laşii din Congregaţie nu fac nimic. De ce, vârcolacule?

— Destul! spuse el cu răceală. Françoise, te rog s-o conduci afară pe văduva Beaton.

— Voi pleca, şi încă bucuroasă. Bătrâna se îndreptă cât îi îngăduiră oasele noduroase. Dar ascultă ce-ţi spun, Matthew Roydon. Orice creatură care locuieşte la mai puţin de o zi distanţă bănuieşte că eşti o bestie scârboasă ce se hrăneşte cu sânge. Când vor descoperi că adăposteşti o vrăjitoare cu asemenea puteri întunecate, Dumnezeu se va arăta nemilos cu cei ce s-au întors împotriva Lui.

— La revedere, văduvă Beaton!

Matthew îi întoarse spatele vrăjitoarei, însă bătrâna era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

— Ai grijă, soră! strigă văduva Beaton în drum spre uşă. Străluceşti prea tare pentru vremurile astea!

Toate privirile din încăpere erau aţintite asupra mea. M-am foit, stânjenită de atenţia ce mi se acorda.

— Explică! spuse scurt Walter.

— Diana nu-ţi datorează nici un fel de explicaţie, i-o întoarse Matthew.

Walter ridică mâna în semn de armistiţiu tăcut.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Matthew pe un ton mai măsurat.

Se părea că *lui* îi datoram totuşi o explicaţie.

— Exact ceea ce am prevăzut: am speriat-o pe văduva Beaton. Acum va face tot ce-i stă în putere ca să se desolidarizeze de mine.

— Ar fi trebuit să se lase mituită. I-am făcut destule favoruri, bombăni Matthew.

— De ce nu i-ai spus cine sunt pentru tine? am întrebat cu voce joasă.

— Probabil din acelaşi motiv pentru care tu nu mi-ai spus ce poţi face cu fructele obişnuite din grădină, răspunse el, prinzându-mă de braţ. Matthew se întoarse către prietenii lui. Trebuie să stau de vorbă cu soţia mea. Între patru ochi.

Mă conduse afară.

— Deci acum sunt din nou soţia ta! am exclamat, smulgându-mi braţul din strânsoarea lui.

— Niciodată n-ai încetat să fii soţia mea. Dar nu toată lumea trebuie să ştie detaliile vieţii noastre intime. Deci, ce s-a întâmplat acolo? întrebă el, oprindu-se în grădină, lângă una dintre ramurile de merişor tunse cu grijă.

— Aveai dreptate mai înainte: magia mea se schimbă, am răspuns şi mi-am ferit privirea. Ceva asemănător s-a întâmplat mai devreme cu florile din dormitorul nostru. Când le-am aranjat, am simţit gustul solului şi al aerului care le-au ajutat să crească. Florile au murit sub atingerea mea. Am încercat să fac razele soarelui să se întoarcă în fruct, dar n-au vrut să mă asculte.

— Purtarea Văduvei Beaton ar fi trebuit să-ţi dezlănţuie vântul vrăjitoresc, pentru că te simţeai prinsă în capcană, sau focul vrăjitoresc, pentru că erai în pericol. Poate călătoria în timp ţi-a modificat magia, sugeră Matthew încruntat.

Mi-am muşcat buza.

— N-ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul şi să-i arăt ce pot face.

— Ştia că eşti puternică. Mirosul fricii ei umplea camera. Matthew avea o privire gravă. Poate a fost prea devreme să te pun faţă în faţă cu un străin.

Dar acum era prea târziu.

Asociaţii lui din Şcoala Nopţii îşi făcură apariţia la ferestre, cu feţele palide lipite de geamuri ca nişte stele dintr-o constelaţie fără nume.

— Umezeala o să-i strice rochia, Matthew, şi e singura în care arată decent, îl mustră George, scoţând capul pe lângă tocul ferestrei.

Chipul de spiriduş al lui Tom se ivi peste umărul lui George.

— M-am distrat la culme! strigă Kit, deschizând o altă fereastră cu atâta putere, încât făcu să zăngăne geamurile. Cotoroanţa e vrăjitoarea perfectă. Ar trebui s-o pun pe văduva Beaton într-una dintre piesele mele. Ţi-ai închipuit vreodată că poate să facă aşa ceva cu un clopot vechi?

— Trecutul tău cu vrăjitoarele n-a fost uitat, Matthew, spuse Walter, şi paşii lui trosniră pe pietriş în vreme ce el şi Henry ni se alăturau afară. Fiinţa asta o să vorbească. Femeile ca văduva Beaton vorbesc întotdeauna.

— Dacă te vorbeşte de rău, Matthew, există vreun motiv de îngrijorare? întrebă Henry cu blândeţe.

— Suntem fiinţe supranaturale, Hal, într-o lume a oamenilor. Întotdeauna există motive de

îngrijorare, spuse Matthew cu un aer sumbru.

19 Este aici (în limba franceză în original) (n.red.)

20 Da, doamnă (în limba franceză în original) (n.red.)

21 Citat din lucrarea *De beneficiis* de Seneca cel Tânăr (n.tr.)

CAPITOLUL 5

Poate că inițiații din Școala Nopții se contraziceau pe teme filozofice, dar asupra unui subiect erau cu toții de acord: trebuia găsită neapărat o vrăjitoare. Matthew îi trimise pe George și pe Kit să se intereseze la Oxford, dar și să întrebe de misteriosul nostru manuscris alchimic.

Joi seara, după cină, ne-am ocupat locurile în jurul căminului din sala mare. Henry și Tom citeau și se certau pe teme de astronomie și matematică. Walter și Kit jucau zaruri la o masă lungă, făcând schimb de idei pe marginea celor mai recente proiecte literare ale lor. Eu citeam cu voce tare dintr-un exemplar al poemului *Regina zânelor*[22], care-i aparținea lui Walter, doar pentru a-mi exersa accentul, și nu-mi plăcea mai mult decât majoritatea romanelor elisabetane.

— Începutul e prea abrupt, Kit. O să-ți sperii într-atât spectatorii, încât o să plece din teatru înainte să înceapă a doua scenă, protestă Walter. Are nevoie de mai multă aventură.

Disecau *Doctorul Faust* de câteva ore. Grație Văduvei Beaton, piesa avea acum un alt început.

— Nu tu ești Faustul meu, Walt, în ciuda tuturor pretențiilor tale intelectuale, spuse Kit tăios. Uite ce-a făcut intervenția ta din povestea lui Edmund! *Regina zânelor* era un basm cât se poate de plăcut despre regele Arthur. Acum e un amestec dezastruos între Malory[23] și Virgiliu[24], se întinde la nesfârșit, iar Gloriana… te rog! Regina e aproape la fel de bătrână ca văduva Beaton și tot atât de capricioasă. M-ar mira ca Edmund să-l termine vreodată, când tu îi spui la tot pasul ce să facă. Dacă vrei să fii imortalizat pe scenă, vorbește cu Will. El e mereu în pană de idei.

— Îți convine, Matthew? interveni George.

Tocmai ne punea la curent cu rezultatele căutării manuscrisului ce avea să devină într-o zi *Ashmole 782*.

— Îmi pare rău, George. Ai spus ceva?

În privirea cenușie și neatentă a lui Matthew se zări un licăr de vinovăție. Știam cum e să te gândești la mai multe lucruri în același timp. Genul ăsta de activitate mentală mă ajutase să trec prin multe ședințe de la facultate. Probabil că mintea lui era împărțită între conversațiile din cameră, recapitularea a ceea ce mersese prost cu văduva Beaton și conținutul sacilor cu scrisori care continuau să sosească.

— Nici unul dintre vânzătorii de cărți nu a auzit despre vreo lucrare alchimică rară care să circule prin oraș. L-am întrebat pe un prieten de la Christ Church și nici el nu știe nimic. Să mai întreb?

Matthew dădu să răspundă, dar în holul din față se auzi un trosnet și ușa grea de la intrare se deschise brusc. Într-o clipă, soțul meu fu în picioare. Walter și Henry săriră în sus și își înșfăcară precipitați pumnalele pe care începuseră să le poarte cu ei dimineața, la prânz și seara.

— Matthew! bubui o voce necunoscută, la al cărei timbru părul mi se zbârli instinctiv pe brațe. Era prea clar și prea muzical ca să fie omenesc. Ești aici?

— Bineînțeles că e aici! răspunse altcineva cu o voce cântată, a cărei cadență vădea un nativ din Țara Galilor. Folosește-ți nasul! Cine altcineva mai miroase ca o băcănie în ziua în care vin mirodeniile proaspete de la docuri?

Câteva clipe mai târziu, două siluete solide, înfășurate în mantii maroniu-închis, își făcură apariția în celălalt capăt al camerei, acolo unde Kit și George încă stăteau așezați cu zarurile și cărțile lor. Pe vremea mea, nou-veniții ar fi fost recrutați de echipele profesioniste de fotbal american. Aveau

brațe enorme, cu tendoane proeminente, încheieturi mari, picioare groase, musculoase și umeri puternici. Unul era un uriaș blond, cu vreo trei centimetri mai înalt decât Matthew, celălalt era un roșcat cu cincisprezece centimetri mai scund și cu ochiul stâng vizibil afectat de strabism. Nici unul nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani. Blondul era uşurat, deşi îşi ascunse iute starea de spirit. Roșcatul era furios și nu-i păsa cine îl vede.

— Aici erai! Ne-ai speriat de-a binelea, dispărând așa, fără o vorbă, spuse blând blondul, oprindu-se și băgându-și în teacă sabia lungă, excesiv de ascuțită.

Walter și Henry îşi puseră și ei armele la loc. Îi recunoscuseră pe cei doi.

— Gallowglass! Ce cauți aici? îl întrebă Matthew pe războinicul blond, cu o urmă de nedumerire precaută în voce.

— Te căutăm pe tine, bineînțeles. Eu și Hancock am fost cu tine sâmbătă. Văzând că nu primește nici un răspuns, Gallowglass îşi miji ochii de un albastru glacial. Semăna cu un viking pe cale să comită un masacru. În Chester.

— Chester, repetă Matthew și chipul lui luă o expresie îngrozită. Chester!

— Aha, Chester! repetă roșcatul Hancock, privi încruntat și îşi dădu jos de pe brațe mănușile de fier pline de apă, apoi le aruncă pe podea, lângă foc. După ce n-ai mai venit la întâlnirea cu noi duminică, așa cum era plănuit, am făcut cercetări. Hangiul ne-a spus că ai plecat, ceea ce ne-a surprins oarecum, și nu doar pentru că nu achitaseși nota de plată.

— A spus că stăteai lângă foc, bând vin, și în clipa următoare ai dispărut, povesti Gallowglass. Slujnica, fetișcana aia mică și brunetă care nu-și mai lua ochii de la tine, a făcut ceva tevatură. Insista că ai fost răpit de fantome.

Am închis ochii, dându-mi brusc seama ce se întâmplase. Matthew Roydon cel din secolul al șaisprezecelea dispăruse pentru că fusese înlocuit de Matthew cel care călătorise până aici din Oxford-ul modern. Când aveam să plecăm, era de presupus că Matthew cel din secolul al șaisprezecelea urma să reapară. Timpul nu le permitea celor doi Matthew să fie în același loc, în același moment. Modificaserăm deja istoria fără să vrem.

— Era ajunul Zilei Morților, așa că povestea ei avea oarecare sens, admise Hancock, îndreptându-și atenția către propria mantie.

Îi scutură apa dintre cute și o întinse pe un scaun din apropiere, răspândind în aerul iernii miros de iarbă primăvăratică.

— Cine sunt bărbații aceștia, Matthew?

M-am apropiat pentru a-i privi mai bine pe cei doi. El se întoarse și mă prinse de brațe, ținându-mă pe loc.

— Sunt prieteni, răspunse soțul meu, însă efortul lui vizibil de a se reculege mă făcu să mă întreb dacă îmi spunea adevărul.

— Măi să fie! Ea nu e fantomă.

Hancock se uită peste umărul lui Matthew. Am simțit cum îmi îngheață sângele în vine.

Bineînțeles că Hancock și Gallowglass erau vampiri. Ce alte ființe puteau fi atât de mari și cu o înfățișare așa de sângeroasă?

— Și nici din Chester nu e, spuse Gallowglass gânditor. Mereu are așa o aură strălucitoare în jur?

Deci iar sclipeam. Uneori mi se întâmpla când eram furioasă ori concentrată asupra unei probleme. Era tot o manifestare obișnuită a puterii unei vrăjitoare, iar vampirii detectau strălucirea

aceasta palidă cu privirea lor neobișnuit de ageră. Simțind că ieșeam în evidență, am pășit în umbra lui Matthew.

— Asta n-o să ajute, coniță. Urechile ne sunt la fel de agere ca și ochii. Sângele tău de vrăjitoare ciripește precum o pasăre. Hancock ridică din sprâncenele roșcate stufoase și își privi cu răceală camaradul: Necazul călătorește mereu în tovărășia femeilor.

— Necazul nu e prost. Dacă aș avea de ales, și eu aș prefera să călătoresc cu o femeie mai degrabă decât cu tine, replică tovarășul lui cel blond și i se adresă apoi lui Matthew: A fost o zi lungă, pe Hancock îl doare șezutul și îi e foame. Dacă nu-i spui ce caută o vrăjitoare în casa ta, și încă repede, nu-mi fac mari speranțe pentru siguranța ei pe mai departe.

— Trebuie să aibă vreo legătură cu Berwick, declară Hancock. Afurisitele astea de vrăjitoare! Mereu fac probleme.

— Berwick?

Pulsul mi se acceleră. Recunoscusem numele. De el se lega unul dintre cele mai cunoscute procese ale vrăjitoarelor din insulele britanice. Am scotocit prin memorie după date. Cu siguranță, avusese loc cu mult înainte sau după 1590, altfel Matthew n-ar fi ales acest moment pentru călătoria noastră în timp. Însă următoarele cuvinte ale lui Hancock îmi alungară din minte orice gând legat de cronologie.

— Asta sau vreo nouă treabă de-a Congregației pe care Matthew o să vrea s-o rezolvăm pentru el, continuă Hancock.

— De-a Congregației? Marlowe miji ochii și îl măsură din priviri pe Matthew. E adevărat? Ești unul dintre misterioșii membri?

— Bineînțeles că e adevărat! Cum îți închipui că te-a ferit de spânzurătoare, tinere Marlowe? Hancock se uită prin încăpere. E și altceva de băut pe aici în afară de vin? Detest pretențiile astea franțuzești ale tale, de Clairmont. Berea ce are?

— Nu acum, Davy, îi murmură Gallowglass prietenului său, deși privirea îi era pironită asupra lui Matthew.

Și eu mă uitam fix la el. Simțeam că mă năpădește o înfiorătoare senzație de limpezire.

— Spune-mi că nu ești! am șoptit. Spune-mi că nu mi-ai ascuns asta.

— Nu-ți pot spune așa ceva, zise sec Matthew. Ți-am promis secrete, dar nu minciuni.

Am simțit că mi se face rău. În 1590, Matthew era membru al Congregației, iar Congregația devenise dușmanul nostru.

— Și Berwick? Mi-ai spus că nu există nici un pericol să fim prinși în toiul unei vânători de vrăjitoare.

— Nimic din cele întâmplate la Berwick nu ne va afecta aici, mă asigură Matthew.

— Ce s-a întâmplat la Berwick? întrebă Walter neliniștit.

— Înainte să plecăm din Chester, au venit vești din Scoția. În ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților a avut loc o mare adunare a vrăjitoarelor într-un sat la est de Edinburgh, spuse Hancock. S-a vorbit iar despre furtuna pe care vrăjitoarele daneze au stârnit-o vara trecută și despre volburile de apă de mare ce au prevestit apariția unei creaturi cu puteri înfricoșătoare.

— Autoritățile au adunat zeci de biete păcătoase, urmă Gallowglass, continuând să-l fixeze pe Matthew cu ochii lui de un albastru arctic. Văduva Sampson, doftoroaia din orașul Keith, așteaptă în

temnițele palatului Holyrood să fie interogată de rege. Cine știe câte altele vor avea aceeași soartă înainte ca povestea asta să se termine?

— Tortura în temnițele regelui, vrei să spui, bombăni Hancock. Se zice că femeii i s-a pus un căluș de vrăjitoare ca să nu mai poată rosti vrăji împotriva Maiestății Sale și a fost legată cu lanțuri de zid, fără apă sau mâncare.

M-am așezat brusc.

— Deci aceasta este una dintre acuzate? îl întrebă Gallowglass pe Matthew. Și aș vrea și eu să știu ce înțelegere ai făcut cu vrăjitoarea, dacă se poate: secrete, dar nu minciuni.

Urmă o lungă tăcere înainte ca Matthew să răspundă.

— Diana e soția mea, Gallowglass.

— Ne-ai abandonat în Chester pentru o *femeie*? Hancock era îngrozit. Dar aveam o treabă de făcut!

— Ai infailibilul talent de a apuca toiagul de capătul greșit, Davy, zise Gallowglass și își îndreptă privirea către mine. *Soția* ta? rosti el cu grijă. Deci acesta e doar un aranjament legal pentru a-i mulțumi pe oamenii curioși și pentru a justifica prezența ei aici până când Congregația îi va decide viitorul?

— Nu e doar soția mea, recunoscu Matthew. E și perechea mea.

Vampirii se împerecheau pe viață dacă erau împinși de o combinație instinctivă de afecțiune, afinitate, poftă trupească și chimie. Legătura rezultată nu putea fi destrămată decât de moarte. Se puteau căsători de mai multe ori, însă majoritatea nu se împerecheau decât o dată.

Gallowglass înjură, cu toate că vorbele lui fură aproape imediat înăbușite de amuzamentul prietenului său.

— Și Sfinția Sa, care proclama că vremea miracolelor a trecut! jubilă Hancock. Matthew de Clairmont s-a împerecheat în sfârșit! Dar nici o femeie obișnuită și placidă din specia umană și nici o femeie-vârcolac educată, care își cunoaște locul, n-au fost îndeajuns de bune. Nu pentru Matthew al nostru. Acum că s-a hotărât în cele din urmă să se așeze la casa lui cu o singură parteneră, aceasta trebuia să fie o vrăjitoare. Înseamnă că avem și alte motive de îngrijorare în afara bunilor cetățeni din Woodstock.

— Ce s-a întâmplat în Woodstock? l-am întrebat pe Matthew, încruntându-mă.

— Nimic, răspunse el nepăsător.

Însă blondul mătăhălos îmi atrase atenția.

— O cotoroanță bătrână a făcut crize în ziua târgului. Dă vina pe tine.

Gallowglass mă cercetă din cap până în picioare, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cum putea cineva atât de neatrăgător ca mine să provoace atâtea necazuri.

— Văduva Beaton, am spus cu răsuflarea tăiată.

Apariția lui Françoise și a lui Charles amână alte discuții. Slujnica aducea turtă dulce aromată și vin cu mirodenii pentru cei cu sânge cald. Kit (care nu se sfia niciodată să testeze conținutul pivniței lui Matthew) și George (care încă era cam verde la față în urma revelațiilor din seara aceea) se serviră. Amândoi aveau aerul unor spectatori care așteaptă să înceapă actul următor.

Charles, a cărui sarcină era să se îngrijească de vampiri, ducea un urcior delicat, cu mânere din argint, și trei cupe de sticlă. Lichidul din interior era mai închis la culoare și mai opac decât orice vin. Hancock îl opri în timp ce servitorul se îndrepta către stăpânul casei.

— Eu am mai multă nevoie de o băutură decât Matthew, spuse el, înşfăcând un pocal, deşi Charles se arătă uluit de acest afront. Adulmecă lichidul din urcior şi îl luă şi pe acela. N-am mai băut sânge proaspăt de trei zile. Ai gusturi ciudate la femei, de Clairmont, dar nimeni nu-ţi poate tăgădui ospitalitatea.

Matthew îi făcu semn lui Charles să se ducă la Gallowglass, care bău şi el însetat. După ultima înghiţitură, blondul se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Ei bine? întrebă el. Eşti scump la vorbă, ştiu, dar se cuvine să ne dai o explicaţie despre cum te-ai băgat în povestea asta.

— Ar fi mai potrivită o discuţie în particular pe tema asta, spuse Walter, privind către George şi cei doi demoni.

— De ce, Raleigh? Vocea lui Hancock căpătă un ton certăreţ. De Clairmont are de dat multe răspunsuri. La fel şi vrăjitoarea lui. Iar răspunsurile acelea ar face bine să-i vină uşor pe limbă. Venind încoace, am trecut pe lângă un preot. Era însoţit de doi gentilomi cu burdihane zdravene. Dacă e să mă bizui pe ce am auzit, perechea lui de Clairmont mai are trei zile…

— Cel puţin cinci, îl corectă Gallowglass.

— Poate cinci, spuse Hancock, înclinându-şi capul înspre tovarăşul său, până să fie supusă unui proces, două zile ca să-şi dea seama ce să le spună magistraţilor şi mai puţin de jumătate de oră ca să născocească o minciună convingătoare pentru bunul părinte. Ai face bine să începi prin a ne spune adevărul.

Toată atenţia se îndreptă asupra lui Matthew, care rămase tăcut.

— Curând, ceasul va bate sfertul de oră, îi aminti Hancock după o vreme.

Am luat problema în mâini.

— Matthew m-a apărat de semenele mele.

— Diana! mârâi Matthew.

— *Matthew* s-a amestecat în treburile vrăjitoarelor?

Ochii lui Gallowglass se măriră uşor. Am încuviinţat dând din cap.

— Odată ce pericolul a trecut, am devenit pereche.

— Şi toate astea s-au întâmplat sâmbătă, de la prânz şi până la căderea nopţii? Gallowglass scutură din cap. Va trebui să te descurci mai bine la interogatoriu, mătuşă.

— Mătuşă? Consternată, m-am întors către Matthew. Mai întâi Berwick, apoi Congregaţia, iar acum asta! Acest… războinic scandinav e nepotul tău? Lasă-mă să ghicesc! E fiul lui Baldwin!

Gallowglass era aproape la fel de musculos precum fratele cu păr arămiu al lui Matthew. Şi la fel de insistent. Mai cunoşteam şi alţi de Clairmont: Godfrey, Louisa şi Hugh (care fusese menţionat criptic şi doar în treacăt). Gallowglass putea fi al oricăruia dintre ei. Sau al altcuiva din arborele genealogic convolut al lui Matthew.

— Baldwin?

Blondul se cutremură cu delicateţe.

— Chiar şi înainte să devin vârcolac, ştiam că nu trebuie să-l las pe monstrul ăla să se apropie de gâtul meu. Hugh de Clairmont a fost tatăl meu. Şi, ca să ştii, poporul meu e Úlfhéðnar[25], nu scandinav. Sunt doar în parte norvegian, partea blândă, dacă ţii să ştii. Restul e scoţian, *via* Irlanda.

— Aprige firi, scoţienii! adăugă Hancock.

Gallowglass reacționă la remarca prietenului său trăgându-l ușor de ureche. Un inel de aur scânteie în lumină, incrustat cu silueta unui sicriu. Un om ieșea din el, și pe margini se putea citi un motto.

— Sunteți cavaleri ai ordinului.

M-am uitat după un inel asemănător pe degetul lui Hancock. Iată-l, așezat în mod ciudat pe degetul lui mare. În sfârșit, aveam dovada că Matthew era implicat și în treburile ordinului Cavalerilor lui Lazăr.

— Păăăi, tărăgănă Gallowglass, vorbind brusc ca scoțianul care se pretindea a fi, întotdeauna a existat o dispută pe tema asta. Noi nu suntem tocmai genul în armură strălucitoare, nu-i așa, Davy?

— Nu. Dar familia de Clairmont are buzunare adânci. Asemenea sume sunt greu de refuzat, observă Hancock, mai ales când ți se promite o viață lungă în care să te bucuri de ele.

— Și mai sunteți și luptători teribili.

Gallowglass își frecă iar nasul. Era turtit, ca și cum ar fi fost rupt și nu s-ar fi vindecat niciodată corect.

— O, da! Ticăloșii m-au ucis înainte de a mă salva. Iar dacă tot s-au apucat, mi-au vindecat și ochiul bolnav, spuse Hancock vesel, arătând către pleoapa slabă.

— Înseamnă că sunteți loiali familiei de Clairmont.

Am fost brusc cuprinsă de o senzație de ușurare. Dat fiind dezastrul ce se prefigura, preferam să-i am pe Gallowglass și pe Hancock aliați, nu dușmani.

— Nu întotdeauna, răspunse blondul cu un aer întunecat.

— Nu lui Baldwin. E un tip viclean. Iar când Matthew se poartă prostește, nu-l luăm nici pe el în seamă, zise Hancock, adulmecând aerul. Arătă apoi către turta dulce care zăcea uitată pe masă: Mănâncă cineva aia ori o putem arunca în foc? Între mirosul lui Matthew și mâncarea gătită de Charles, simt că mi se face rău.

— Având în vedere ce vizitatori se apropie, ne-am petrece mai cu folos timpul făcând un plan de acțiune, în loc să discutăm despre istoricul familiei, spuse nerăbdător Walter.

— Dumnezeule mare, n-avem timp de planuri! spuse vesel Hancock. Matthew și domnia sa lordul ar trebui să spună în schimb o rugăciune. Ei sunt devotați Domnului. Poate că El ascultă.

— Poate vrăjitoarea reușește să zboare, murmură Gallowglass și își ridică mâinile în semn de capitulare când Matthew se uită urât la el.

— Ah, dar nu poate! zise Kit, și toate privirile se îndreptară către el. Nu poate nici măcar să facă farmece ca să-i crească lui Matthew o barbă.

— Te-ai încurcat cu o vrăjitoare, în ciuda tuturor restricțiilor impuse de Congregație, iar ea *nu e bună de nimic*? Gallowglass părea indignat și neîncrezător în egală măsură. O soție care poate să iște o furtună sau să-i dea adversarului tău vreo boală nenorocită de piele prezintă anumite avantaje, recunosc. Dar la ce folos o vrăjitoare care nu poate nici măcar să facă pe bărbierul pentru soțul ei?

— Numai Matthew se putea însura cu o vrăjitoare de Dumnezeu știe unde, despre care nu se poate spune că ar avea vreo putere vrăjitorească, îi șopti Hancock lui Walter.

— Tăceți cu toții! explodă Matthew. Nu pot să gândesc cu toată sporovăiala asta fără sens. Nu e vina Dianei că văduva Beaton e o bătrână proastă și băgăcioasă sau că nu poate face magie la comandă. Soția mea a fost legată printr-o vrajă. Și există un sfârșit. Dacă vreo persoană din camera

asta se mai îndoiește de mine sau o mai critică pe Diana, îi smulg inima din piept și i-o vâr pe gât cât încă bate.

— Iată-l pe lordul și stăpânul nostru! spuse Hancock, prefăcându-se că face o plecăciune. Pentru o clipă m-am temut că *tu* ești cel vrăjit. Dar stai așa! Dacă a fost legată printr-o vrajă, ce e în neregulă cu ea? E periculoasă? Nebună? Amândouă?

Enervată de afluxul de nepoți, parohi agitați și probleme din Woodstock, am întins mâna în spate, spre scaun. Întrucât mișcările mi-erau limitate de hainele cu care nu eram obișnuită, mi-am pierdut echilibrul și am dat să cad. O mână aspră țâșni și mă prinse de braț, coborându-mă pe scaun cu o surprinzătoare blândețe.

— E în regulă, mătușă. Gallowglass scoase un sunet ușor, în semn de simpatie. Nu știu sigur ce e anapoda în capul tău, dar Matthew o să aibă grijă de tine. Mereu a avut o slăbiciune pentru sufletele pierdute, Dumnezeu să-l binecuvânteze!

— Sunt amețită, nu țicnită, am răspuns.

Gallowglass avea o privire neînduplecată. Își apropie buzele de urechea mea.

— Vorbirea ta e destul de ciudată ca să trimită cu gândul la nebunie, și mă îndoiesc că preotului o să-i pese dacă-i una sau alta. Dat fiind că nu ești din Chester sau din vreun alt loc în care am fost – și am fost în destule locuri, mătușă – poate ar fi bine să te porți mai manierat, dacă nu vrei să te trezești încuiată în cripta bisericii.

Niște degete lungi se încleștară pe umărul lui Gallowglass și îl traseră deoparte.

— Dacă ai terminat cu încercările de a-mi speria soția – strădanie inutilă, te asigur –, ai putea să ne povestești despre oamenii pe lângă care ai trecut, spuse Matthew cu răceală. Erau înarmați?

— Nu.

Aruncându-mi o privire lungă, interesată, blondul se întoarse către unchiul său.

— Și cine era preotul?

— De unde naiba să știu, Matthew? Toți trei erau creaturi cu sânge cald și nu meritau să te gândești de două ori la ei. Unul era gras și cărunt, celălalt era de statură medie și se plângea de vreme, spuse Gallowglass agasat.

— Bidwell, rostiră Matthew și Walter în același timp.

— Și Iffley, probabil, remarcă Walter. Ei doi mereu se plâng, ba de starea drumurilor, ba de zgomotul de la han, ba de calitatea berii.

— Cine-i Iffley? am întrebat cu voce tare.

— Un bărbat care se crede cel mai bun mănușar din toată Anglia. Somers lucrează pentru el, răspunse Walter.

— Meșterul Iffley croiește totuși mănușile reginei, atrase atenția George.

— I-a făcut o singură pereche de mănuși pentru vânătoare acum două decenii. Nu prea e suficient ca să-l transforme pe Iffley în cel mai important om pe o rază de cincizeci de kilometri, oricât de mult ar râvni el la onoarea asta. Matthew pufni cu dispreț. Nici unul dintre ei, luat în parte, nu e teribil de inteligent, zise el. Împreună sunt de-a dreptul proști. Dacă asta e tot ce poate scoate satul mai bun, atunci ne putem întoarce la lecturile noastre.

— Asta-i tot? izbucni Walter cu o voce arțăgoasă. Ne așezăm și-i lăsăm pe ei să vină la noi?

— Da. Dar Diana nu pleacă de sub ochii mei. Sau ai tăi, Gallowglass, avertiză Matthew.

— Nu trebuie să-mi amintești care îmi sunt îndatoririle familiale, unchiule. O să am grijă ca

certăreața de nevastă-ta să ajungă la noapte în patul tău.

— Certăreață, nu-i așa? Soțul meu face parte din Congregație. O poteră de oameni o să vină călare să mă acuze că i-am făcut rău unei bătrâne lipsite de prieteni. Mă aflu într-un loc străin și mă tot rătăcesc în drum spre dormitor. Încă n-am pantofi. Și locuiesc într-un cămin plin de adolescenți cărora nu le mai tace gura! am spus exasperată. Dar nu e nevoie să-ți bați capul cu mine. Sunt în stare să-mi port singură de grijă!

— Să-ți porți de grijă? Gallowglass râse și clătină din cap. Nu, nu poți. Iar după terminarea luptei va trebui să vedem ce putem face cu accentul ăla al tău. N-am înțeles nici jumătate din ce ai zis.

— Trebuie să fie irlandeză, spuse Hancock, uitându-se urât la mine. Cred că așa se explică faptul că e legată printr-o vrajă și vorbirea asta anapoda. Neamul ăla e complet nebun.

— Nu e irlandeză, replică Gallowglass. Nebună sau nu, i-aș fi înțeles accentul.

— Liniște! zbieră Matthew.

— Oamenii din sat sunt în dreptul casei de la poartă, anunță Pierre în tăcerea care se lăsase.

— Du-te și adu-i! îi ordonă soțul meu, apoi își îndreptă atenția asupra mea: Lasă-mă pe mine să vorbesc! Nu le răspunde la întrebări decât dacă și când îți spun eu. Acum, continuă el în grabă, nu ne putem permite să se întâmple nimic… neobișnuit în seara asta, ca atunci când a venit aici văduva Beaton. Mai ești amețită? Simți nevoia să te întinzi?

— Curioasă. Sunt curioasă, am spus, cu pumnii încleștați. Nu-ți face griji pentru magia sau pentru sănătatea mea. Fă-ți griji pentru câte ore îți vor trebui ca să-mi răspunzi la întrebări după plecarea preotului. Iar dacă încerci să scapi de ele cu scuza că „nu-i povestea mea”, te fac una cu pământul.

— Deci ești perfect în regulă. Buzele lui Matthew tresăriră, și el mă sărută pe frunte. Te iubesc, *ma lionne*[26].

— Ai putea să-ți păstrezi declarațiile de dragoste pentru mai târziu și să-i dai mătușii răgaz să-și vină în fire, sugeră Gallowglass.

— De ce simte oare toată lumea nevoia să-mi spună cum să mă comport cu propria soție? se răsti Matthew.

Calmul începea să i se fisureze.

— N-aș prea putea să-ți spun, răspunse senin Gallowglass. Totuși, Diana îmi amintește oarecum de bunica. Îl sfătuim pe Philippe dimineața, la prânz și seara cum s-o controleze mai bine. Nu că ne-ar asculta.

Bărbații se așezară cu toții. Pozițiile lor aparent întâmplătoare formau un fel de pâlnie, mai largă la intrarea în cameră, mai îngustă în dreptul focului, acolo unde stăteam eu și Matthew. Pentru că George și Kit aveau să fie primii care să-i întâmpine pe slujitorul Domnului și pe însoțitorii acestuia, Walter le luă zarurile și manuscrisul piesei *Doctorul Faust* și le dădu în schimb un exemplar din *Istoriile* lui Herodot. Deși nu era o Biblie, Raleigh ne asigură că volumul acesta avea să imprime situației seriozitatea cuvenită. Kit încă protesta față de nedreptatea schimbului, când se auziră pași și voci.

Pierre îi conduse înăuntru pe cei trei bărbați. Unul semăna atât de mult cu tânărul care îmi luase măsurile pentru pantofi, încât mi-am dat seama numaidecât că era Joseph Bidwell. Acesta tresări la auzul sunetului ușii ce se închidea în spatele lui și se uită neliniștit peste umăr. Când își îndreptă din nou în față ochii urduroși și văzu dimensiunea adunării ce-l aștepta, tresări iar. Walter, care ocupa o

poziție de importanță strategică în mijlocul încăperii, alături de Hancock și Henry, îl ignoră pe pantofarul agitat și îi aruncă o privire dispreţuitoare bărbatului îmbrăcat într-un veşmânt religios mânjit cu noroi.

— Ce vă aduce aici într-o astfel de seară, domnule Danforth? întrebă Raleigh.

— Seară bună, Sir Walter! spuse Danforth cu o plecăciune, scoţându-şi pălăria şi răsucind-o între degete. Îl observă apoi pe contele de Northumberland. Milord! Nu ştiam că vă aflaţi încă printre noi.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă Matthew pe un ton plăcut.

Rămăsese aşezat, cu picioarele întinse într-o poziţie de aparentă relaxare.

— Ah! Stăpâne Roydon!

Danforth mai făcu o plecăciune, de data aceasta adresată nouă. Îmi aruncă o privire curioasă, după care frica puse stăpânire pe el şi îi îndreptă din nou ochii către pălărie.

— Nu v-am mai văzut la biserică sau prin oraş. Bidwell s-a gândit că poate sunteţi bolnav.

Pantofarul se mută de pe un picior pe altul. Cizmele din piele pe care le purta scârţâiră şi se văitară, iar plămânii le răspunseră îndată cu şuierături şi o tuse lătrătoare. Un guler ofilit îi strângea gâtlejul, tremurând de fiecare dată când proprietarul încerca să tragă aer în piept. Pânza pliată era ponosită, iar o pată maronie şi unsuroasă în dreptul bărbiei indica faptul că mâncase ceva cu sos la cină.

— Da, m-am îmbolnăvit în Chester, dar mi-a trecut prin mila lui Dumnezeu şi mulţumită îngrijirilor soţiei mele. Matthew se întinse şi îmi prinse mâna cu devotamentul unui soţ. Doctorul s-a gândit că ar fi mai bine dacă mi-aş rade părul pentru a scăpa de febră, însă băile reci pe care le-am făcut la insistenţele Dianei au fost hotărâtoare.

— Soţie? spuse cu voce slabă Danforth. Văduva Beaton nu mi-a spus…

— Nu împărtăşesc problemele mele personale unei femei ignorante, spuse Matthew pe un ton tăios.

Bidwell strănută. Matthew îl cercetă mai întâi cu îngrijorare, apoi cu o privire atent compusă, în care se citea începutul unei revelaţii. În seara aceasta aflam o grămadă de lucruri despre soţul meu, inclusiv faptul că putea fi un actor surprinzător de bun.

— Ah! Bineînţeles, sunteţi aici ca s-o rugaţi pe Diana să-l vindece pe Bidwell. Matthew scoase un sunet în semn de regret. Umblă atâtea bârfe fără rost. Deci vestea despre priceperea soţiei mele s-a răspândit deja?

În perioada aceasta, cunoştinţele medicale se apropiau periculos de mult de învăţătura unei vrăjitoare. Matthew *încerca* să mă bage în belele?

Bidwell vru să răspundă, dar nu reuşi să scoată decât un gâlgâit şi să scuture din cap.

— Dacă nu sunteţi aici pentru vindecare, atunci trebuie să fi venit pentru a-i aduce Dianei pantofii. Matthew mă privi cu drag, apoi se întoarse către preot: Aşa cum fără îndoială aţi auzit deja, bunurile soţiei mele s-au pierdut în timpul călătoriei noastre, domnule Danforth. Atenţia i se îndreptă iar către pantofar, iar în ton i se strecură o urmă de reproş: Ştiu că eşti un om ocupat, Bidwell, dar sper că ai terminat măcar galoşii. Diana e hotărâtă să meargă la biserică săptămâna aceasta, iar drumul spre sacristie e deseori inundat. Ar trebui să se ocupe cineva de el.

Pieptul lui Iffley pornise să se umfle de indignare încă din clipa în care Matthew începuse să vorbească. Până la urmă, omul nu mai rezistă.

— Bidwell a adus pantofii pentru care aţi plătit, dar nu suntem aici ca s-o servim pe soţia

dumneavoastră sau ca să sporovăim despre bălți și galoși! Își trase mantia în jurul șoldurilor, într-un gest menit să-i confere demnitate, însă lâna udă nu făcu decât să-i sporească asemănarea cu un șobolan murat, cu nasul ascuțit și ochii ca niște mărgele. Spuneți-i, domnule Danforth!

Părintele Danforth arăta ca și cum ar fi preferat să fie pârlit în iad decât să stea în casa lui Matthew Roydon, înfruntându-i soția.

— Dați-i drumul! Spuneți-i! îl îndemnă Iffley.

— Au fost formulate anumite acuzații…

Atât reuși să spună Danforth, pentru că Walter, Henry și Hancock strânseră rândurile.

— Dacă sunteți aici pentru a face acuzații, domnule, mi le puteți adresa mie sau luminăției sale, spuse Walter tăios.

— Sau mie, vorbi George. Sunt citit în ale legii.

— Ah… ăăă… Da… Păi…

Preotul se pierdu cu firea.

— Văduva Beaton s-a îmbolnăvit. La fel și tânărul Bidwell, spuse Iffley, hotărât să continue în ciuda faptului că Danforth cedase nervos.

— Fără îndoială, e aceeași febră care m-a afectat pe mine, iar acum pe tatăl băiatului, spuse blând soțul meu.

Îmi strânse degetele între ale lui. În spatele meu, Gallowglass înjură în barbă.

— Mai exact de ce-mi acuzi soția, Iffley?

— Văduva Beaton a refuzat să i se alăture în niște treburi malefice. Drept urmare, doamna Roydon a jurat să-i provoace dureri de încheieturi și de cap.

— Fiul meu și-a pierdut auzul, se plânse Bidwell, cu o voce îngroșată de tristețe și de flegmă. Aude un zbârnâit îngrozitor în urechi, ca al unui clopot. Văduva Beaton spune că a fost vrăjit.

— Nu se poate! am șoptit.

Sângele mi se scurse pur și simplu din trup instantaneu. Într-o clipă, Gallowglass fu cu mâinile pe umerii mei, ținându-mă dreaptă.

Cuvântul „vrăjit” mă făcea să mă holbez într-un hău cunoscut. Cea mai mare temere a mea fusese întotdeauna că oamenii vor descoperi că mă trag din Bridget Bishop. Aveau să înceapă atunci privirile curioase și suspiciunile. Singura reacție posibilă era fuga. Am încercat să-mi desprind degetele din strânsoarea lui Matthew, însă el parcă ar fi fost de piatră, iar Gallowglass încă îmi ținea umerii ca într-un clește.

— Văduva Beaton suferă de multă vreme de reumatism, iar fiul lui Bidwell are accese recurente de puroi în gât. Acestea deseori provoacă dureri și surzenie. Bolile au apărut înainte ca soția mea să ajungă în Woodstock. Matthew făcu un gest leneș cu mâna liberă, în semn de „mare scofală”. Bătrâna e geloasă pe dibăcia Dianei, iar tânărul Joseph a fost captivat de frumusețea ei și e invidios pe statutul meu de om însurat. Acestea nu sunt acuzații, ci închipuiri fără rost.

— Ca slujitor al Domnului, stăpâne Roydon, e de datoria mea să le iau în serios. Am citit și eu câte ceva.

Domnul Danforth vârî mâna în roba neagră și scoase un teanc de foi mototolite. Erau vreo câteva zeci de hârtii legate grosolan cu o sfoară aspră. Timpul și folosirea îndelungată le înmuiaseră fibra, ferfeniținд marginile și dând paginilor o nuanță cenușie. Eram prea departe pentru a distinge titlul de

pe prima foaie. Toți trei vampirii îl văzură însă. La fel și George, care se albi la față.

— Aceea este o parte din *Malleus Maleficarum*[27]. Nu știam că latina dumneavoastră e îndeajuns de bună pentru a înțelege o lucrare atât de dificilă, domnule Danforth, spuse Matthew.

Malleus era cel mai influent manual de vânare a vrăjitoarelor conceput vreodată, care sădea frica în inima oricărei creaturi.

Preotul păru jignit.

— Am fost la universitate, stăpâne Roydon.

— Sunt ușurat să aud asta. Cartea aceea n-ar trebui să se afle în posesia celor slabi de minte ori a superstițioșilor.

— O cunoașteți? întrebă Danforth.

— Și eu am fost la universitate, răspunse Matthew blajin.

— Atunci înțelegeți de ce trebuie s-o interoghez pe această femeie.

Danforth încercă să înainteze prin cameră. Mârâitul gutural al lui Hancock îl opri în loc.

— Soția mea nu are probleme de auz. Nu e nevoie să veniți mai aproape.

— V-am spus eu că doamna Roydon are puteri supranaturale! spuse Iffley triumfător.

Danforth își strânse cartea în mâini.

— Cine v-a învățat astfel de lucruri, doamnă Roydon? strigă el între pereții răsunători ai sălii. De la cine ați deprins meșteșugul vrăjitoriei?

Așa începea nebunia: cu întrebări menite s-o păcălească pe acuzată și s-o silească să condamne alte creaturi. Una câte una, vrăjitoarele erau prinse în păienjenișul minciunilor și distruse. Mii de ființe din neamul meu fuseseră torturate și ucise cu ajutorul acestor tactici. Am simțit că îmi vine să împroșc pe gură toate tăgăduielile învinuirilor acestora nemeritate.

— Nu!

Matthew își rostise avertismentul într-un murmur glacial.

— Se întâmplă lucruri ciudate în Woodstock. Un cerb alb i-a tăiat calea Văduvei Beaton, continuă Danforth. S-a oprit pe drum și s-a holbat până când femeii i-a înghețat sângele în vine. Noaptea trecută, un lup cenușiu a fost văzut pe lângă casa ei. Ochii îi străluceau în beznă mai puternic decât felinarele atârnate afară pentru călătorii prinși de furtună. Care dintre aceste animale vă este familiar? Cine vi le-a dăruit?

De data asta nu mai era nevoie ca Matthew să-mi spună să tac. Întrebările preotului urmau un tipar bine cunoscut, pe care îl studiasem în facultate.

— Vrăjitoarea trebuie să vă răspundă la întrebări, domnule Danforth, insistă Iffley, trăgându-l de mânecă pe tovarășul său. O asemenea insolență din partea unei creaturi a întunericului nu poate fi îngăduită într-o comunitate cu frica lui Dumnezeu.

— Soția mea nu vorbește cu nimeni fără consimțământul meu, spuse Matthew. Și ai grijă pe cine numești vrăjitoare, Iffley.

Cu cât era provocat mai fățiș, cu atât mai greu îi venea lui Matthew să nu-și piardă firea.

Privirea preotului se îndreptă de la mine la Matthew și înapoi. Mi-am înăbușit un scâncet.

— Învoiala ei cu diavolul o împiedică să rostească adevărul, spuse Bidwell.

— Taci, meștere Bidwell! îl mustră Danforth. Ce ai de spus, copila mea? Cine ți-a arătat vicleșugurile diavolului? O altă femeie?

— Sau un bărbat, murmură Iffley. Doamna Roydon nu e singurul copil al întunericului din casa

asta. Aici sunt cărți și instrumente ciudate, iar la miezul nopții se țin întruniri pentru a invoca spiritele.

Harriot oftă și îi aruncă lui Danforth cartea sa.

— Matematică, domnule, nu magie. Văduva Beaton a zărit un text de geometrie.

— Nu dumneavoastră puteți să măsurați tăria răului ce zace aici! izbucni Iffley.

— Dacă răul e ceea ce căutați, atunci căutați-l la văduva Beaton.

Deși se străduise din răsputeri să rămână calm, Matthew își pierdea repede cumpătul.

— Deci pe ea o acuzați de vrăjitorie? întrebă iute Danforth.

— Nu, Matthew! Nu așa! am șoptit, smucindu-l ușor de mână pentru a-i atrage atenția.

El se întoarse către mine. Fața îi era inumană, cu pupilele enorme și sticloase. Am scuturat din cap, iar soțul meu trase adânc aer în piept, încercând să-și potolească atât furia iscată de invadarea casei sale, cât și nevoia feroce de a mă apăra.

— Astupați-vă urechile la vorbele lui, domnule Danforth! Roydon ar putea fi și el un instrument al diavolului, avertiză Iffley.

Matthew se întoarse cu fața către delegație.

— Dacă aveți motive să-mi acuzați soția de vreo fărădelege, găsiți un judecător și apucați-vă de treabă! Altfel ieșiți afară! Și, înainte de a te întoarce, Danforth, gândește-te dacă alierea cu Iffley și Bidwell e o mișcare înțeleaptă.

Parohul înghiți în sec.

— L-ați auzit, lătră Hancock. Afară!

— Se va face dreptate, stăpâne Roydon – dreptatea lui Dumnezeu! proclamă Danforth în vreme ce se retrăgea cu spatele din cameră.

— Doar dacă versiunea mea de dreptate nu va rezolva prima problema, Danforth, promise Walter.

Pierre și Charles apărură din umbră și deschiseră ușile pentru a-i conduce pe oaspeții uluiți spre ieșire. Afară vântul bătea cu putere. Înverșunarea furtunii ce stătea să înceapă n-avea decât să le confirme bănuielile despre puterile mele supranaturale.

„Afară, afară, afară!” striga un glas insistent în mintea mea. Panica îmi inundă trupul cu adrenalină. Încă o dată fusesem redusă la condiția de pradă. Gallowglass și Hancock se întoarseră către mine, intrigați de mirosul fricii care îmi ieșea prin toți porii.

— Rămâneți pe loc, îi avertiză Matthew, apoi se ghemui în fața mea. Diana simte nevoia să fugă. O să-și revină într-o clipă.

— N-o să se termine niciodată. Am venit în căutare de ajutor, dar până și aici sunt vânată.

Mi-am mușcat buza.

— N-are de ce să-ți fie teamă. Danforth și Iffley o să se gândească de două ori înainte să ne mai facă probleme, spuse Matthew ferm, luându-mi mâinile încleștate într-ale lui. Toți se tem să le fiu dușman, și celelalte creaturi, și oamenii.

— Înțeleg de ce ființele supranaturale s-ar teme de tine. Ești membru al Congregației și ai puterea să le distrugi. Nu e de mirare că văduva Beaton a venit aici când i-ai poruncit. Dar asta nu explică reacția oamenilor în fața ta. Danforth și Iffley probabil bănuiesc că ești… vârcolac.

M-am oprit înainte să-mi scape cuvântul „vampir”.

— Ah, Matthew nu e în pericol din pricina lor, spuse Hancock cu dispreț. Oamenii ăștia sunt niște

nulități. Din păcate, e probabil ca ei să aducă problema în atenţia oamenilor care chiar *contează*.

— Nu-l lua în seamă! îmi spuse Matthew.

— Care oameni? am şoptit.

Lui Gallowglass i se tăie răsuflarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Matthew! Te-am văzut făcând lucruri îngrozitoare, dar cum ai putut să-i ascunzi şi *asta* soţiei tale?

Matthew privi către foc. Atunci când ochii lui îi întâlniră în sfârşit pe ai mei, erau plini de regret.

— Deci? l-am îndemnat.

Nodul care mi se formase în stomac odată cu apariţia primului sac de scrisori se strânse şi mai tare.

— Ei nu cred că sunt vampir. Ei ştiu că sunt spion.

22 Poem epic scris de Edmund Spenser, unul dintre cele mai lungi din literatura engleză (n.tr.)

23 Sir Thomas Malory, scriitor englez a cărui identitate rămâne incertă, dar care a devenit celebru ca autor al seriei de povestiri *Le Morte d,Arthur*, prima lucrare în proză scrisă în limba engleză despre mărirea şi decăderea legendarului rege Arthur şi despre cavalerii Mesei Rotunde (n.tr.)

24 Poet latin (70–19 î.e.n.), cunoscut în special pentru *Eneida* (n.tr.)

25 Categorie de războinici legendari, menționați în saga scandinave, care, în timpul luptelor, purtau pe cap o piele de lup (n.tr.)

26 Leoaica mea (în limba franceză în original) (n.red.)

27 Document legal şi teologic, datând din 1486, considerat până în secolul al XVIII-lea tratatul standard pe tema vrăjitoriei. Apariția lui a contribuit mult la naşterea şi întreținerea timp de două secole a isteriei vânătorilor de vrăjitoare. *Malleus* a fost opera a doi dominicani: Johann Sprenger, decanul Universității din Köln, Germania, şi Heinrich Krämer, profesor de teologie la Universitatea din Salzburg, Austria. (n.tr.)

CAPITOLUL 6

— Spion? am repetat amorțită.

— Preferăm să ni se spună agenți secreți, fu replica acidă a lui Kit.

— Ține-ți gura, Marlowe, mârâi Hancock, sau ți-o închid eu!

— Scutește-ne, Hancock! Nimeni nu te ia în serios când scuipi în halul ăsta, făcu Marlowe semn cu bărbia. Iar dacă nu folosești un limbaj civilizat cu mine, în curând o să se termine cu toți regii și soldații din Țara Galilor care apar pe scenă. Vă fac pe toți trădători și servitori nepricepuți.

— Ce e un vampir? întrebă George, întinzând o mână către carnețelul său, iar pe cealaltă către o bucată de turtă dulce.

Ca de obicei, nimeni nu-i dădu prea mare atenție.

— Deci ești un soi de James Bond elisabetan? Dar…

M-am uitat îngrozită la Marlowe. Urma să fie ucis într-o luptă cu cuțite în Deptford, înainte să împlinească treizeci de ani, iar crima avea să fie legată de viața lui de spion.

— Pălărierul londonez de lângă Saint Dunstan, cel care face niște boruri atât de netede? Acel James Bond? chicoti George. De ce ați crede vreodată că Matthew e pălărier, doamnă Roydon?

— Nu, George, nu acel James Bond. Matthew rămase ghemuit în fața mea, studiindu-mi reacția. Era mai bine dacă nu aflai asta.

— Aiurea-n tramvai! Nu știam și nici nu-mi păsa dacă era o înjurătură potrivită pentru epoca elisabetană. Merit să știu adevărul.

— Poate, doamnă Roydon, dar, dacă îl iubești cu adevărat, nu are rost să insiști, spuse Marlowe. Matthew nu mai poate face distincție între ce e adevărat și ce nu. De aceea e neprețuit pentru Maiestatea Sa.

— Ne aflăm aici ca să-ți găsim un profesor, insistă Matthew, privindu-mă în ochi. Faptul că sunt atât membru al Congregației, cât și agentul reginei te va feri de rele. Nimic nu se întâmplă în țară fără știrea mea.

— Pentru cineva care pretinde că le știe pe toate, ai trăit neștiutor ca un prunc pentru că de zile întregi mi se pare că ceva se întâmplă în casa asta. Sosesc prea multe scrisori. Iar tu și Walter v-ați certat.

— Vezi ceea ce vreau eu să vezi. Nimic mai mult.

Chiar dacă tendința dominatoare a lui Matthew crescuse exponențial de când sosiserăm la Old Lodge, tot am rămas cu gura căscată când i-am auzit tonul.

— Cum îndrăznești? am rostit calm.

Matthew știa că trăisem toată viața înconjurată de secrete. Și plătisem un preț mare pentru asta. M-am ridicat în picioare.

— Stai jos! scrâșni el. Te rog!

Mă luă de mână. Cel mai bun prieten al lui din lumea modernă, Hamish Osborne, mă avertizase că aici Matthew nu avea să mai fie același. Și cum ar fi putut, când totul era atât de diferit aici? Femeilor li se cerea să accepte fără discuție vorbele unui bărbat. Printre prieteni, soțului meu îi era foarte ușor să-și redobândească vechile purtări și scheme de gândire.

— Doar dacă îmi răspunzi. Vreau numele persoanei căreia îi raportezi și felul în care te-ai băgat

în povestea asta.

M-am uitat către nepotul și prietenii lui, îngrijorată că acestea ar putea fi secrete de stat.

— Ei știu deja despre Kit și despre mine, spuse Matthew, urmărindu-mi privirea. Se lupta să-și găsească cuvintele. Totul a început cu Francis Walsingham[28]. Am părăsit Anglia spre sfârșitul domniei lui Henric[29]. Am stat un timp în Constantinopol, am mers în Cipru, am umblat prin Spania, am luptat la Lepanto, ba chiar am pus pe picioare o tipografie la Anvers, îmi explică Matthew. E drumul obișnuit al unui vârcolac. Căutăm o tragedie, o ocazie de a ne strecura în viața altcuiva. Dar nimic nu mi se potrivea, așa că m-am întors acasă. Franța era în pragul unui război civil și religios. Cine a trăit cât mine învață să recunoască semnele. Un învățător hughenot s-a arătat bucuros să-mi ia banii și să plece la Geneva, unde își putea crește fetele în siguranță. Eu mi-am asumat identitatea unuia dintre verii lui, decedat cu multă vreme în urmă, m-am mutat în casa lui din Paris și am luat-o de la capăt ca Matthew de la Forêt.

— Matthew cel din Pădure?

Am ridicat ironic din sprâncene.

— Așa îl chema pe învățător, spuse el amuzat. Parisul era periculos, iar Walsingham, ca ambasador al Angliei, îi atrăgea ca un magnet pe toți rebelii nemulțumiți din țară. La sfârșitul verii anului 1572, toată furia care mocnea în Franța a izbucnit. Eu l-am ajutat pe Walsingham să supraviețuiască împreună cu protestanții englezi pe care îi adăpostea.

— Masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu[30].

M-am cutremurat gândindu-mă la nunta însângerată dintre o prințesă franceză catolică și soțul ei protestant[31].

— Am devenit agentul reginei mai târziu, când ea l-a trimis pe Walsingham înapoi la Paris. El ar fi trebuit să intermedieze căsătoria Maiestății Sale cu unul dintre prinții de Valois, pufni Matthew. Era clar că regina nu era cu adevărat interesată de partidă. În timpul acelei vizite am aflat despre rețeaua de agenți secreți a lui Walsingham.

Soțul meu mă privi în ochi pentru scurt timp, apoi întoarse capul. În continuare îmi ascundea ceva. Am recapitulat povestea, am detectat nepotrivirile din relatarea lui și am tras concluzia inevitabilă: Matthew era francez și catolic, deci nu avea cum să fie, din punct de vedere politic, de partea Elisabetei Tudor în 1572. Sau în 1590. Dacă lucra pentru Coroana engleză, o făcea cu un scop mai larg. Dar Congregația jurase să nu se amestece în politica oamenilor.

Însă Philippe de Clairmont și Cavalerii lui Lazăr, nu.

— Lucrezi pentru tatăl tău. Și nu ești doar vampir, ci și catolic într-o țară protestantă.

Faptul că Matthew lucra pentru Cavalerii lui Lazăr, și nu doar pentru Elisabeta creștea exponențial pericolul. În Anglia elisabetană nu doar vrăjitoarele erau vânate și executate, ci și trădătorii, ființele dotate cu puteri neobișnuite și oamenii de altă credință.

— Congregația nu ți-e de nici un ajutor dacă te amesteci în politica oamenilor. Cum a putut propria ta familie să-ți ceară să faci ceva atât de riscant?

Hancock rânji.

— De aceea există mereu câte un de Clairmont în Congregație. Ca să aibă grijă ca idealurile măreție să nu stea în calea unor afaceri profitabile.

— Nu e prima dată când lucrez pentru Philippe și nu va fi nici ultima. Tu te pricepi să descoperi secrete, iar eu mă pricep să le păstrez, spuse simplu Matthew.

„Om de știință. Vampir. Războinic. Spion.” Găsisem încă o piesă din puzzle-ul pe care îl reprezenta pentru mine Matthew și în clipa aceea am înțeles mai bine obiceiul lui adânc înrădăcinat de a nu împărtăși nimic, important sau nu, dacă nu era obligat să o facă.

— Nu-mi pasă câtă experiență ai! Siguranța ta depinde de Walsingham, iar tu îl înșeli.

Cuvintele lui nu făcuseră decât să mă înfurie și mai tare.

— Walsingham a murit. Acum îi raportez lui William Cecil.

— Cel mai șiret individ în viață, spuse încet Gallowglass. Cu excepția lui Philippe, desigur.

— Și Kit? El lucrează pentru Cecil sau pentru tine?

— Nu-i spune nimic, Matthew! interveni Kit. Nu poți avea încredere în ea.

— Aoleu, prefăcut mic și viclean ce ești! spuse Hancock încet. Tu ești ăla care i-a aţâţat pe săteni.

Obrajii lui Kit se înroșiră, confirmându-i vinovăția.

— Dumnezeule, Kit! Ce-ai făcut? întrebă Matthew uimit.

— Nimic, spuse Marlowe ursuz.

— Iar ai spus poveşti! Hancock îl admonestă cu degetul. Te-am mai avertizat că n-o să înghițim așa ceva, domnule Marlowe.

— Veștile despre proaspăta soție a lui Matthew umpluseră satul, protestă Kit. Zvonurile ar fi putut să ne trimită Congregația pe cap. De unde era să știu că ea se afla deja aici?

— Cu siguranță, acum ai să mă lași să-l omor, de Clairmont. Îmi doresc asta de o veșnicie, spuse Hancock trosnindu-și încheieturile degetelor.

— Nu. Nu te las, zise Matthew și-și trecu o mână peste chipul obosit. S-ar naște prea multe întrebări și în momentul ăsta n-am răbdare să născocesc răspunsuri convingătoare. Sunt doar bârfe ale satului. O să mă ocup eu de ele.

— Bârfele astea apar într-un moment nepotrivit, afirmă Gallowglass calm. Nu-i vorba doar de Berwick. Știi cât de temători erau oamenii din Chester față de vrăjitoare. Când ne-am dus apoi către nord, în Scoția, situația era și mai rea.

— Dacă povestea se răspândește spre sud, în Anglia, ființa asta o să ne aducă moartea, promise Marlowe, arătând către mine.

— Necazurile o să rămână în Scoția, replică Matthew. Și gata cu vizitele prin sat, Kit!

— Nu uita că și-a făcut apariția în ajunul Zilei Morților, tocmai când era prevestită sosirea unei vrăjitoare de temut. Nu înțelegi? Proaspăta ta soție a stârnit furtuna împotriva regelui Iacob, iar acum și-a îndreptat atenția către Anglia. Cecil trebuie să afle. Vrăjitoarea reprezintă o amenințare la adresa reginei.

— Liniște, Kit! îl avertiză Henry, trăgându-l de braț.

— Nu mă poți reduce la tăcere. E de datoria mea să-i spun reginei. Pe vremuri mi-ai fi dat dreptate, Henry. Dar, de când a venit vrăjitoarea, totul s-a schimbat! V-a fermecat pe toți cei de față, continuă Marlowe cu o privire turbată. Tu o iubești la nebunie ca pe o soră. George e pe jumătate îndrăgostit. Tom îi ridică în slăvi inteligența, iar Walter i-ar sălta fustele și ar lipi-o de primul perete dacă nu s-ar teme de Matt. Du-o înapoi unde îi e locul! Eram fericiți înainte.

— Matthew nu era fericit.

Tom fusese atras în partea noastră de cameră de energia furioasă a lui Marlowe.

— Spui că îl iubești, începu Kit și se întoarse către mine cu o mină rugătoare. Știi cu adevărat

cine este? L-ai văzut hrănindu-se, i-ai simțit foamea când o ființă cu sânge cald se află prin preajmă? Îl poți accepta complet, cu întunericul din sufletul lui, dar și cu lumina, așa cum fac eu? Tu ai magia drept consolare, însă eu nu sunt pe deplin viu fără el. Toată poezia mă părăsește când el pleacă și doar Matthew poate să vadă puțina bunătate pe care o am în mine. Lasă-mi-l! Te rog!

— Nu pot, am răspuns simplu.

Kit se șterse la gură cu mâneca, de parcă gestul ar fi putut să îndepărteze orice urmă a mea.

— Când restul Congregației îți va descoperi afecțiunea pentru el…

— Dacă afecțiunea mea pentru el nu e îngăduită, nici a ta nu e, l-am întrerupt.

Marlowe tresări.

— Dar nici unul dintre noi nu alege pe cine să iubească, am încheiat.

— Iffley și prietenii lui nu vor fi ultimii care să te acuze de vrăjitorie, spuse Kit cu o urmă de triumf amar. Ia aminte la ce spun, doamnă Roydon! Deseori, demonii văd viitorul la fel de limpede ca vrăjitoarele.

Matthew îmi înconjură talia cu brațul. Am simțit atingerea rece și familiară a degetelor lui dintr-o parte în alta a cutiei toracice, urmând linia curbă care mă însemna drept proprietatea unui vampir. Pentru el era o puternică amintire a faptului că, în trecut, nu reușise să mă protejeze. La vederea intimității gestului, Kit scoase un sunet de durere îngrozitor, pe jumătate înăbușit.

— Dacă vezi atât de bine viitorul, atunci ar fi trebuit să prevezi ce va însemna pentru mine trădarea ta, spuse Matthew, îndreptându-se de spate. Piei din ochii mei, Kit, sau, jur pe Dumnezeu, nu va mai rămâne nimic din tine!

— Ai alege-o pe ea în locul meu?

Kit părea uluit.

— Fără să șovăi. Ieși afară! repetă Matthew.

Kit ieși din cameră cu pași măsurați, însă, odată ajuns pe coridor, își iuți mersul. Pașii îi răsunară pe treptele din lemn, tot mai rapizi, în vreme ce urca spre camera lui.

— Va trebui să stăm cu ochii pe el. Privirea pătrunzătoare a lui Gallowglass se întoarse dinspre ușa pe care ieșise Kit către Hancock. Acum nu mai putem avea încredere în ceea ce va face.

— Marlowe n-a fost niciodată de încredere, murmură Hancock.

Pierre se strecură cu o mutră plouată pe ușa deschisă, ținând în mână o altă scrisoare.

— Nu acum, Pierre! gemu Matthew, așezându-se și întinzând mâna către paharul cu vin. Umerii îi căzură, sprijiniți de spătarul scaunului. Pur și simplu ziua asta nu mai suportă încă o criză, fie că e vorba de regină, de țară sau de catolici. Orice ar fi poate aștepta până dimineață.

— Dar… milord, se bâlbâi Pierre, întinzându-i scrisoarea.

Matthew aruncă o privire către scrisul apăsat de pe fața plicului.

— Pe toți sfinții!

Ridică degetele ca pentru a atinge hârtia, apoi încremeni. Gâtul i se încordă de parcă s-ar fi chinuit să se controleze. Ceva roșu cu negru i se ivi în colțul ochiului, apoi îi alunecă pe obraz și-i picură pe pliurile gulerului. Lacrima de sânge a unui vampir.

— Ce e, Matthew?

M-am uitat peste umărul lui, întrebându-mă ce-i provocase atâta suferință.

— Ah! Ziua nu s-a terminat încă, spuse Hancock neliniștit în vreme ce se retrăgea. Mai e o mică problemă care are nevoie de rezolvare. Tatăl tău te crede mort.

Pe vremea mea, tatăl lui Matthew, Philippe, era cel mort, şi încă într-un mod îngrozitor, tragic, irevocabil. Însă acum ne aflam în 1590, ceea ce însemna că Philippe era în viaţă. Încă de când ajunseserăm mă îngrijorau posibilitatea unei întâlniri întâmplătoare cu Ysabeau sau cu Miriam, asistenta lui Matthew, şi efectele pe care le-ar fi putut avea în viitor o asemenea întâlnire. Nici măcar o dată nu mă gândisem însă ce influenţă ar fi exercitat asupra soţului meu revederea cu Philippe.

Trecutul, prezentul şi viitorul se ciocniră. Dacă m-aş fi uitat în colţuri, cu siguranţă aş fi văzut timpul deşirându-se în semn de protest. Însă ochii îmi erau aţintiţi asupra lui Matthew şi a lacrimii de sânge de pe pânza albă ca zăpada a gulerului său.

Gallowglass reluă brusc povestea.

— Pentru că ştiam veştile venite din Scoţia, ne-am temut că dispariţia aceea bruscă însemna că o porniseşi spre nord, după regină, şi că fuseseşi prins în nebunia de acolo. Te-am căutat vreme de două zile. Când am văzut că nu dăm de urma ta… La naiba, Matthew, n-am avut încotro şi a trebuit să-i spunem lui Philippe că ai dispărut! Ori asta, ori dădeam alarma la Congregaţie.

— Mai e ceva, milord.

Pierre întoarse scrisoarea pe partea cealaltă. Sigiliul de pe ea semăna cu toate celelalte pe care le asociam cu Cavalerii lui Lazăr, doar că aici ceara era un amestec de roşu şi negru intens, iar pe suprafaţa ei fusese lipită o monedă cu margini uzate şi subţiri, care luase locul obişnuitei amprente a sigiliului folosit de ordin. Pe monedă erau gravate o cruce şi o semilună, două dintre simbolurile familiei de Clairmont.

— Ce i-aţi spus?

Matthew părea hipnotizat de semiluna palidă din argint ce plutea pe micul lac roşu şi negru.

— Cuvintele noastre au prea puţină importanţă, acum, că a sosit asta. În decurs de maximum o săptămână trebuie să pui piciorul pe pământ francez. Altfel Philippe va porni spre Anglia, bâigui Hancock.

— Tatăl meu nu are voie să vină aici, Hancock. E cu neputinţă.

— Bineînţeles că e cu neputinţă. Regina o să-i reteze capul pentru tot ce a făcut ca să tulbure apele politicii englezeşti. Trebuie să te duci tu la el. Dacă mergi zi şi noapte, o să ai suficient timp, îl asigură Hancock.

— Nu pot.

Privirea lui Matthew rămăsese aţintită asupra plicului nedeschis.

— Philippe va avea cai pregătiţi. Te vei întoarce repede, murmură Gallowglass, punând mâna pe umărul unchiului său.

Matthew ridică privirea, şi ochii lui căpătară brusc o căutătură sălbatică.

— Nu e vorba de distanţă. E vorba…

Dar apoi se opri brusc.

— E soţul mamei tale, unchiule. Cu siguranţă, poţi avea încredere în Philippe. Asta dacă nu cumva l-ai minţit şi pe el.

Hancock îşi miji ochii.

— Kit are dreptate. Nimeni nu se poate încrede în mine, spuse Matthew şi sări în picioare. Viaţa mea e o ţesătură de minciuni.

— Nu e locul şi nici momentul să debitezi prostiile tale filozofice, Matthew. Chiar în clipa asta

Philippe se întreabă dacă nu cumva a mai pierdut un fiu! exclamă Gallowglass. Las-o pe fată cu noi, urcă pe cal și fă ceea ce-ți poruncește tatăl tău. Dacă nu, să știi că eu te pun la pământ, iar Hancock te cară până acolo.

— Trebuie să fii foarte sigur de tine, Gallowglass, ca să-mi dai mie ordine, spuse Matthew pe un ton amenințător.

Își sprijini mâinile pe marginea șemineului și se holbă la flăcări.

— Sunt sigur de bunicul meu. Pe tine te-a făcut vârcolac Ysabeau, dar prin venele mele curge sângele lui Philippe.

Cuvintele tânărului îl răniră pe Matthew. Ridică brusc capul, și emoțiile brute îi copleșiră obișnuita impasibilitate.

— George, Tom, mergeți sus și ocupați-vă de Kit! murmură Walter.

Îi făcu apoi semn din cap lui Pierre, și servitorul se grăbi să-i scoată afară din cameră. În vestibul răsunară cereri noi de mâncare și vin. Cei doi bărbați ajunseră în grija lui Françoise, iar Pierre se întoarse, închise bine ușa, apoi se postă în fața ei. Doar eu, Walter, Henry și Hancock, plus servitorul cel tăcut, rămăseserăm martori la discuție. Gallowglass încerca în continuare să-l convingă pe Matthew.

— Trebuie să mergi la Sept-Tours. Tatăl tău n-o să aibă liniște până când n-o să capete cadavrul tău pentru îngropăciune sau până când n-o să te vadă viu în fața lui. Philippe nu are încredere în Elisabeta. Și nici în Congregație.

Gallowglass sperase ca, de data aceasta, vorbele lui să aducă alinare, însă Matthew își păstră aerul distant.

Nepotul lui scoase un sunet exasperat.

— N-ai decât să-i înșeli pe ceilalți – și pe tine, dacă trebuie! Poți să discuți variante toată noaptea, dacă poftești! Dar mătușa are dreptate: totul e aiurea. Vocea lui Gallowglass scăzu în intensitate. Diana ta nu miroase bine. Iar tu miroși a mai bătrân decât săptămâna trecută. Eu știu ce secret ascundeți. Și el va ști.

Gallowglass dedusese că eram o călătoare în timp. Dintr-o singură privire aruncată lui Hancock mi-am dat seama că și el știa.

— Destul! lătră Walter.

Gallowglass și Hancock tăcură numaidecât. Motivul sclipea pe degetul mic al lui Raleigh: un sigiliu pe care erau schițate contururile lui Lazăr și ale sicriului acestuia.

— Deci și tu ești cavaler! am spus uluită.

— Da, răspunse Walter scurt.

— Și ești mai mare în grad decât Hancock. Dar decât Gallowglass?

Prea multe declarații de loialitate și supunere se amestecaseră în încăpere. Îmi doream cu disperare să le organizez într-un text coerent.

— Sunt mai mare în grad decât oricare altul din această încăpere, doamnă, cu excepția lui Matthew, mă avertiză Raleigh. Iar „oricare altul” se referă și la dumneavoastră.

— N-ai nici o autoritate asupra mea, am replicat. Care e mai exact rolul tău în treburile familiei de Clairmont, Walter?

Raleigh îi aruncă lui Matthew o privire albastră furioasă peste capul meu.

— Totdeauna e așa?

— De obicei, răspunse sec soțul meu. Durează până te obișnuiești, dar mie îmi place. Cu timpul s-ar putea să-ți placă și ție.

— Am deja o femeie pretențioasă în viața mea. Nu-mi mai trebuie încă una, pufni Walter. Dacă țineți neapărat să știți, eu conduc frăția din Anglia, doamnă Roydon. Matthew nu poate face asta, dată fiind poziția lui în cadrul Congregației. Ceilalți membri ai familiei erau ocupați cu altele. Sau au refuzat.

Privirea lui Walter se îndreptă către Gallowglass.

— Deci tu ești unul dintre cei opt maeștri regionali ai ordinului și răspunzi direct în fața lui Philippe, am spus gânditoare. Mă miră că nu ești al nouălea cavaler.

Al nouălea cavaler reprezenta un personaj misterios în cadrul ordinului. Identitatea lui era ascunsă în fața tuturor, mai puțin a celor aflați la nivelurile cele mai înalte.

Raleigh înjură cu atâta înverșunare încât lui Pierre i se tăie răsuflarea.

— Îi ascunzi soției tale faptul că ești spion și membru al Congregației, dar îi povestești cele mai intime chestiuni legate de frăție?

— A întrebat, răspunse simplu Matthew. Dar cred că am discutat destul despre ordinul lui Lazăr pentru seara asta.

— Soția ta nu se va mulțumi să lase lucrurile așa. Se va agăța cu dinții de treaba asta ca un câine de os, spuse Raleigh, încrucișându-și brațele la piept și încruntându-se. Foarte bine. Dacă e musai să știți, Henry e al nouălea cavaler. Faptul că nu vrea să îmbrățișeze credința protestantă îl face vulnerabil în fața acuzațiilor de trădare aici, în Anglia, iar în Europa poate deveni o țintă ușoară pentru orice nemulțumit care ar dori ca Maiestatea Sa să-și piardă tronul. Philippe i-a oferit poziția ca să-l ferească de cei care ar putea să abuzeze de firea lui încrezătoare.

— Henry, rebel?

L-am privit uluită pe uriașul cel blând.

— Nu sunt rebel, răspunse acesta încordat. Însă protecția lui Philippe de Clairmont mi-a salvat viața în mai multe rânduri.

— Contele de Northumberland e un om puternic, Diana, spuse calm Matthew, ceea ce-l face un pion valoros în mâinile unui jucător lipsit de scrupule.

Gallowglass tuși.

— Putem să lăsăm deoparte discuțiile despre frăție și să revenim la chestiunile mai urgente? Congregația va apela la Matthew pentru a potoli spiritele în Berwick. Regina va vrea ca el să le agite și mai tare, căci, atâta vreme cât scoțienii sunt ocupați cu vrăjitoarele, nu pot să pună la cale vreo nelegiuire în Anglia. Acasă, proaspăta soție a lui Matthew se confruntă cu acuzații de vrăjitorie. Iar tatăl lui îl cheamă înapoi în Franța.

— Dumnezeule! spuse Matthew ciupindu-se de nas. Ce încurcătură!

— Și cum propui s-o descurcăm? întrebă Walter. Gallowglass, spui că Philippe nu poate veni aici, dar mă tem că nici Matthew n-ar trebui să meargă acolo.

— Nimeni n-a spus că a avea trei stăpâni și o soție o să fie ușor, declară posac Hancock.

— Deci care dintre cele patru rele să fie, Matthew? întrebă Gallowglass.

— Dacă Philippe nu primește din mâna mea moneda introdusă în sigiliul scrisorii, și încă repede, va veni să mă caute, spuse Matthew cu o voce cavernoasă. E un test de loialitate. Iar tatăl meu e

înnebunit după teste.

— Tatăl tău nu se îndoiește de tine. Neînțelegerea va fi lămurită când vă veți vedea, interveni Henry și, văzând că Matthew nu-i răspunde, continuă ca să umple tăcerea: Mereu îmi spui că trebuie să am un plan, altfel voi fi atras în uneltirile altora. Spune-ne ce trebuie făcut, iar noi ne vom ocupa de detaliile practice.

Fără un cuvânt, Matthew trecu în revistă opțiunile, respingându-le una câte una. Oricărui alt bărbat i-ar fi trebuit zile întregi pentru a recapitula toate argumentele și contraargumentele. Matthew avu nevoie doar de câteva minute. Chipul îi reflectă prea puțin zbuciumul interior – trădat însă de mușchii vizibil încordați ai umerilor și de mâna pe care și-o trecea distrat prin păr.

— O să mă duc, zise în cele din urmă. Diana va rămâne aici, cu Gallowglass și Hancock. Walter va trebui să găsească o scuză ca s-o amâne pe regină. Iar cu Congregația mă descurc.

— Diana nu poate să rămână în Woodstock, spuse ferm Gallowglass. Nu acum, când Kit s-a preumblat prin sat, răspândindu-și minciunile și punând întrebări despre ea. Fără prezența ta aici, nici regina, nici Congregația nu vor avea vreun motiv s-o ferească pe soția ta de judecător.

— Putem merge la Londra, Matthew, l-am îndemnat. Împreună. E un oraș mare. Sunt prea multe vrăjitoare acolo ca să fiu luată în seamă de cineva. Sunt vrăjitoare care nu se tem de puterile mele și mesageri care pot să ducă în Franța vestea că ești în siguranță. Nu trebuie să te duci tu personal.

„Nu trebuie să-ți revezi tatăl."

— Londra! pufni Hancock. N-ai rezista nici trei zile acolo, *madame*. Eu și Gallowglass o să te ducem în Țara Galilor, la Abergavenny.

— Nu. Privirea îmi era atrasă irezistibil de pata stacojie de la gâtul soțului meu. Dacă Matthew se duce în Franța, merg și eu cu el.

— În nici un caz. N-o să te târăsc printr-un război.

— Războiul s-a domolit odată cu venirea iernii, spuse Walter. Ar putea fi mai bine s-o iei pe Diana la Sept-Tours. Puțini sunt cei îndeajuns de curajoși ca să ți se opună, Matthew. Și nimeni nu-l va înfrunta de bunăvoie pe tatăl tău.

— Ai de ales, am spus cu înverșunare.

N-aveam să-i las pe prietenii și pe rudele lui Matthew să se folosească de mine pentru a-l sili să meargă în Franța.

— Da. Și te aleg pe tine.

Soțul meu îmi atinse conturul buzei cu degetul mare. Am simțit că mi se frânge inima. Avea să se ducă la Sept-Tours.

— Nu face asta! l-am implorat.

N-am avut încredere în mine să spun mai multe, de teamă să nu trădez faptul că, în epoca noastră, Philippe era deja mort și că avea să fie o tortură pentru Matthew să-l vadă din nou viu.

— Philippe mi-a spus că împerecherea e o chestiune de destin. Că, odată ce te voi găsi, nu-mi va rămâne decât să accept decizia sorții. Dar nu așa stau lucrurile. În fiecare clipă, pentru tot restul vieții mele, te voi alege pe tine – înaintea tatălui meu, înaintea propriului interes, chiar și înaintea familiei de Clairmont.

Buzele lui Matthew se lipiră de ale mele, reducându-mi la tăcere protestele. Fermitatea din sărutul lui era inconfundabilă.

— Atunci am stabilit, spuse blând Gallowglass.

Matthew îmi susținu privirea și dădu din cap în semn de aprobare.

— Da. Eu și Diana mergem acasă. Împreună.

— Sunt multe aranjamente de făcut, zise Walter. Lasă totul în seama noastră. Soția ta pare extenuată, iar călătoria va fi solicitantă. Ar trebui să vă odihniți amândoi.

După ce prietenii lui Matthew plecară în salon, nici eu, nici el n-am dat vreun semn că voiam să mergem la culcare.

— Șederea noastră în 1590 nu e chiar așa cum am sperat, recunoscu Matthew. Lucrurile ar fi trebuit să meargă fără piedici.

— Cum ar fi putut să meargă fără piedici când trebuie să-ți împarți permanent atenția între Congregație, procesele de la Berwick, serviciul elisabetan de spionaj și Cavalerii lui Lazăr?

— Faptul că sunt membru al Congregației și spion ar fi trebuit să ne ajute, nu să ne stânjenească, zise Matthew și se uită pe geam. Am crezut că o să venim la Old Lodge, o să ne folosim de serviciile Văduvei Beaton, o să găsim manuscrisul la Oxford și o să plecăm după câteva săptămâni.

Mi-am mușcat buza, abținându-mă să subliniez defectele strategiei lui – Henry și Gallowglass o făcuseră deja în repetate rânduri de-a lungul serii –, însă expresia de pe chip mă dădu de gol.

— Am fost nesocotit, spuse el oftând. Și problema nu e doar consolidarea credibilității tale sau ocolirea capcanelor evidente, precum procesele vrăjitoarelor sau războaiele. Mă simt copleșit. Am imaginea de ansamblu a ceea ce am făcut pentru Elisabeta și pentru Congregație, ca și a contraatacurilor pe care le-am inițiat pentru tatăl meu, însă detaliile s-au estompat. Știu data, însă nu și ziua săptămânii. Asta înseamnă că nu sunt sigur ce mesager urmează să vină și când se va face următoarea livrare. Aș fi putut să jur că m-am despărțit de Gallowglass și de Hancock înainte de Halloween.

— Diavolul se ascunde în detalii, am murmurat.

I-am atins dâra sfărâmicioasă de sânge uscat ce marca traseul lacrimii lui. Se vedeau rămășițe în colțul ochiului și un firișor subțire de-a lungul obrazului.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că tatăl tău te-ar putea contacta.

— Era doar o chestiune de timp. Ori de câte ori Pierre îmi aducea poșta, mă pregăteam sufletește. Însă curierul fusese deja astăzi și plecase. Scrisul tatei m-a luat prin surprindere, asta-i tot, îmi explică el. Uitasem cât de puternic era odată. Când l-am recuperat din mâinile naziștilor în 1944, trupul îi era atât de strivit încât nici măcar sângele de vampir nu l-a mai putut înzdrăveni. Nu putea nici să țină un stilou în mână. Lui, căruia îi plăcuse la nebunie să scrie, nu-i mai ieșea decât un mâzgălit ilizibil.

Știam despre capturarea și prizonieratul lui Philippe în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, însă doar prea puțin despre ceea ce suferise în mâinile naziștilor, care voiseră să determine câtă durere putea îndura un vampir.

— Poate că zeița a vrut să călătorim în 1590 și pentru altceva decât binele meu, am spus. Revederea lui Philippe ar putea să-ți redeschidă vechile răni… și să le vindece.

— Dar mai întâi să le agraveze.

Matthew își lăsă capul în jos.

— Și totuși, în cele din urmă te-ar putea tămădui, am insistat eu și i-am netezit părul de pe capul dur și încăpățânat. Încă n-ai deschis scrisoarea tatălui tău.

— Știu ce scrie.

— Poate ar trebui oricum s-o deschizi.

Într-un târziu, Matthew îşi strecură degetul sub sigiliu şi îl rupse. Moneda se rostogoli din patul de ceară, iar el o prinse în palmă. Când despături hârtia groasă, aceasta răspândi un miros slab de dafin şi rozmarin.

— E în greacă? am întrebat privind peste umărul lui la singurul rând de text şi la înfloriturile literei *phi* scrise dedesubt.

— Da.

Matthew urmări literele, luând primul contact şovăitor cu tatăl său.

— Îmi ordonă să mă întorc acasă. Imediat.

— Poţi îndura să-l revezi?

— Nu. Da. Matthew mototoli scrisoarea în pumn. Nu ştiu.

I-am luat foaia de hârtie şi am netezit-o în forma ei dreptunghiulară iniţială. Moneda sclipea în palma soţului meu. O fărâmă de metal stârnise atâtea necazuri.

— Nu trebuie să-l înfrunţi singur.

A sta lângă el când îşi întâlnea tatăl mort nu însemna mare lucru, însă era tot ce puteam face pentru a-i alina suferinţa.

— Fiecare dintre noi e singur cu Philippe. Unii cred că tata poate să vadă în sufletul celorlalţi, murmură Matthew. Mă îngrijorează faptul că te duc acolo. În cazul lui Ysabeau, puteam să prevăd cum avea să reacţioneze: răceală, furie, apoi acceptare. Când vine vorba de Philippe, habar nu am. Nimeni nu înţelege cum îi funcţionează lui mintea, ce informaţii are, ce capcane întinde. Dacă eu sunt secretos, atunci tatăl meu e de nepătruns. Nici măcar Congregaţia n-are idee ce pune el la cale, şi Dumnezeu ştie că membrii ei şi-au petrecut destul timp încercând să-şi dea seama.

— O să fie bine, l-am liniştit.

Philippe trebuia să mă accepte în familie. Asemenea mamei şi fratelui lui Matthew, nu va avea de ales.

— Să nu crezi că-l poţi birui, mă avertiză Matthew. Poate că semeni cu mama, aşa cum a spus Gallowglass, dar până şi ea îi mai cade în plasă din când în când.

— Faci parte din Congregaţie şi în prezent? Aşa ai ştiut că Knox şi Domenico sunt membri?

Vrăjitorul Peter Knox mă urmărise din clipa în care chemasem *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană. Cât despre Domenico Michele, el era un vampir cu o animozitate veche împotriva familiei de Clairmont. Fusese prezent în castelul La Pierre înainte ca un alt membru al Congregaţiei să mă tortureze.

— Nu, spuse scurt Matthew întorcându-mi spatele.

— Atunci ceea ce-a spus Hancock despre faptul că familia de Clairmont a făcut mereu parte din Congregaţie nu mai e valabil?

Mi-am ţinut răsuflarea. „Spune că nu”, l-am îndemnat în tăcere, „chiar dacă e o minciună”.

— Mai e valabil, răspunse el pe un ton egal, zdrobindu-mi speranţele.

— Atunci cine…? Vocea mi se stinse. Ysabeau? Baldwin? Cu siguranţă, nu Marcus!

Nu-mi venea să cred că mama lui Matthew, fratele sau fiul lui puteau fi implicaţi, şi fără ca vreunuia să-i scape ceva.

— Există în arborele meu genealogic fiinţe pe care nu le cunoşti, Diana. În orice caz, nu sunt liber

să divulg identitatea celui care stă la masa Congregaţiei.

— Vreuna dintre regulile astea care ne îngrădesc pe noi, ceilalţi, se aplică şi familiei tale? m-am întrebat. Vă amestecaţi în politică, am văzut registrele contabile care o dovedesc. Speri că, atunci când ne vom întoarce în prezent, acest misterios membru al familiei ne va apăra cumva de furia Congregației?

— Nu ştiu, spuse Matthew încordat. Nu mai sunt sigur de nimic.

Planurile noastre de plecare prinseră repede contur. Walter şi Gallowglass discutau despre cea mai bună rută, în vreme ce Matthew îşi punea treburile în ordine.

Hancock fusese trimis la Londra împreună cu Henry şi cu un pachet de scrisori învelit în piele. Ca pair al domeniului, contelui i se cerea să fie prezent la curte cu ocazia festivităţilor de ziua reginei ce aveau să aibă loc pe şaptesprezece noiembrie. George şi Tom fuseseră trimişi la Oxford cu o substanţială sumă de bani şi un Marlowe căzut în dizgraţie. Hancock îi avertizase cu privire la drasticele măsuri ce aveau să urmeze dacă demonul mai făcea valuri. Poate că Matthew era departe, însă Hancock rămânea la o sabie distanţă şi n-ar fi ezitat să lovească în caz de nevoie. În plus, Matthew îl instruise pe George ce întrebări anume despre manuscrisul alchimic le putea pune cărturarilor de la Oxford.

Propriile mele treburi erau mult mai simplu de rezolvat. Aveam puţine lucruri de împachetat: cerceii lui Ysabeau, noii mei pantofi, câteva haine. Françoise îşi concentrase toate eforturile asupra unei rochii trainice de culoarea scorţişoarei pe care mi-o croia pentru călătorie. Gulerul înalt, îmblănit, era menit să se strângă bine şi să mă apere de vânturi şi ploi. Pieile mătăsoase de vulpe pe care Françoise mi le cususe în căptuşeala mantiei aveau acelaşi scop, la fel şi fâşiile de blană pe care le inserase în marginile brodate ale noilor mele mănuşi.

Ultimul lucru pe care l-am făcut la Old Lodge a fost să pun bine micul caiet pe care Matthew mi-l dăduse în bibliotecă. Un astfel de obiect era uşor de pierdut pe drumul către Sept-Tours, iar eu îmi doream să fie cât mai bine ferit de ochii curioşilor. M-am aplecat deasupra rogojinilor din papură şi am luat din ele câteva firişoare de rozmarin şi levănţică. Apoi m-am dus la biroul lui Matthew, am ales o pană şi o călimară şi am făcut ultima menţiune în jurnal.

5 noiembrie 1590 ploaie rece
Veşti de acasă. Ne pregătim de călătorie.

După ce am suflat uşor peste cuvinte ca să usuc cerneala, am strecurat rozmarinul şi levănţica în despărţitura dintre pagini. Mătuşa mea folosea rozmarin pentru vrăjile de memorie şi levănţică pentru a da o notă de precauţie farmecelor de dragoste. Era o combinaţie potrivită pentru situaţia noastră actuală.

— Urează-ne noroc, Sarah! am şoptit în vreme ce strecuram micul volum la capătul raftului, sperând că aveam să-l regăsesc la întoarcere.

28 Sir Francis Walsingham (1532–1590), politician englez şi principalul secretar al reginei Elisabeta I din 1573 până în 1590. A fost un diplomat priceput, ale cărui cunoştinţe în materie de limbi străine şi capacitate de a organiza activităţi de spionaj l-au făcut indispensabil pentru politica externă a reginei. (n.tr.)

29 Henric al VIII-lea, rege între 1509 şi 1547, tatăl Elisabetei I (n.red.)

30 Masacru comis de nobilii romano-catolici asupra protestanților francezi în noaptea de 24–25 august 1572. Scrierile moderne estimează numărul victimelor la peste 5 000. (n.tr.)

31 Nunta dintre Henric de Navara și Margaret de Valois, sora regelui de atunci al Franței, Carol al X-lea. Henric era hughenot, Margaret, catolică. A fost pusă la cale de mama regelui, Caterina de Medici, ca simbol al politicii ei de reconciliere între catolicii și hughenoții care se luptau în Franța. Nunta a avut loc cu patru zile înainte de masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. (n.red.)

CAPITOLUL 7

Rima Jaén detesta luna noiembrie. Orele de lumină naturală se împuţinau, abandonând în fiecare zi cu câteva momente mai repede lupta lor cu crepusculul. Şi era o perioadă îngrozitoare în Sevilla, căci tot oraşul se pregătea de sezonul sărbătorilor, iar ploaia pândea după fiecare colţ. Obişnuitele apucături haotice ale şoferilor din oraş se accentuau cu fiecare oră ce trecea.

Rima era ţintuită la biroul său de săptămâni în şir. Şeful ei se hotărâse să cureţe spaţiile de depozitare din pod. Iarna trecută, ploaia străbătuse prin ţiglele vechi şi crăpate de pe acoperişul bătrânei case, iar prognoza pentru următoarele luni suna şi mai rău. Nu erau bani pentru rezolvarea problemei, aşa că personalul de serviciu căra pe scări cutii de carton mucegăite, pentru ca nimic valoros să nu fie distrus în timpul furtunilor care aveau să vină. Tot restul era aruncat discret, astfel încât nici un potenţial donator să nu descopere ce se petrecea.

Era o treabă murdară şi o escrocherie, însă trebuia făcută, reflectă Rima. Biblioteca era o arhivă mică, specializată şi săracă în resurse. Grosul colecţiilor sale provenea de la o familie de seamă din Andaluzia, al cărei arbore genealogic putea fi trasat până la perioada Reconquistei, când creştinii îşi luaseră înapoi peninsula de la războinicii musulmani care o ocupaseră în secolul al optulea. Puţini oameni de ştiinţă aveau motive să scotocească prin bizara adunătură de cărţi şi obiecte pe care neamul Gonçalve le colecţionase de-a lungul anilor. Cei mai mulţi cercetători se duceau puţin mai încolo pe aceeaşi stradă, la Archivo General de Indias, certându-se despre Columb. Concetăţenii Rimei îşi doreau în bibliotecile lor ultimele cărţi de suspans apărute pe piaţă, nu manuale de instrucţiuni iezuite din anii 1700 şi reviste de modă pentru femei din anii 1800.

Rima luă micul volum ce stătea pe colţul biroului ei şi îşi coborî perechea de ochelari viu coloraţi de pe creştetul capului, unde îi ţineau pe spate părul negru. Remarcase jurnalul cu o săptămână în urmă, când unul dintre oamenii de serviciu trântise în faţa ei o ladă de lemn, gemând nemulţumit. De atunci îl înscrisese în colecţie ca *Manuscrisul Gonçalve 4890*, cu descrierea „Jurnal obişnuit englezesc, anonim, sfârşitul secolului al XVI-lea”. Asemenea majorităţii jurnalelor obişnuite, era în mare parte gol. Rima văzuse un exemplu de jurnal spaniol, deţinut de un moştenitor Gonçalve şi trimis la Universitatea din Sevilla în 1628. Era frumos legat, liniat şi paginat cu numere ornamentale, scrise cu înfloriturişi cerneală colorată, dar în el nu apărea nici un cuvânt. Nici măcar în trecut oamenii nu se ridicau la nivelul propriilor aspiraţii.

Jurnalele obişnuite ca acesta erau depozite de pasaje biblice, frânturi de poezie, motto-uri şi citate din autori clasici greci şi latini. În plus, conţineau de regulă fleacuri sau liste de cumpărături, dar şi versuri ale unor cântece obscene ori relatări ale unor evenimente stranii şi importante. Iar acesta nu se deosebea prin nimic de celelalte, îşi spuse Rima. Din păcate, cineva rupsese prima pagină, care purtase probabil cândva numele proprietarului. Fără ea nu exista practic nici o şansă de a-l identifica pe deţinător sau pe oricare altul dintre cei menţionaţi doar cu iniţialele. Istoricii erau mult mai rar interesaţi de asemenea dovezi fără nume şi fără chip, de parcă anonimatul făcea cumva ca persoana din spatele lui să fie mai puţin importantă.

În paginile rămase era trecut un tabel al tuturor monedelor englezeşti folosite în secolul al şaisprezecelea, împreună cu valoarea lor relativă. Pe paginile de la urmă fusese scrisă în grabă o listă de haine: o mantie, două perechi de pantofi, o rochie tivită cu blană, şase cămăşi femeieşti, patru

jupoane şi o pereche de mănuşi. Erau câteva note datate care nu aveau nici o noimă şi un leac pentru dureri de cap: un şodou făcut cu vin şi lapte. Rima zâmbi şi se întrebă dacă ar fi avut vreun efect asupra migrenelor ei.

Ar fi trebuit să trimită micul jurnal înapoi în camerele încuiate de la etajul al treilea, acolo unde erau depozitate manuscrisele, însă ceva din el o făcea să-şi dorească să-l ţină pe aproape. Era clar că fusese scris de o femeie. Caligrafia rotunjită avea ceva fermecător în literele ei tremurate şi nesigure, iar cuvintele şerpuiau în sus şi în jos pe paginile stropite cu pete de cerneală. Nici o femeie învăţată din secolul al şaisprezecelea n-ar fi scris aşa decât dacă era bolnavă sau bătrână. Autoarea acestui jurnal nu era însă nici una, nici alta. Textele erau ciudat de vii, într-o contradicţie stranie cu scrisul şovăitor.

Îi arătase manuscrisul lui Javier López, un individ şarmant, dar complet nepriceput, angajat de ultimul moştenitor al neamului Gonçalve pentru a transforma casa familiei şi obiectele personale în bibliotecă şi muzeu. Uriaşul lui birou de la parter avea lambriuri din lemn de mahon de bună calitate şi singurele calorifere funcţionale din clădire. În timpul scurtei lor întrevederi, López refuzase să accepte că jurnalul merita un studiu mai atent. Îi şi interzisese să-l fotografieze (ea voise să trimită imaginile colegilor ei din Marea Britanie). Cât despre bănuiala ei că jurnalul ar fi aparţinut unei femei, directorul bombănise ceva despre feministe şi îi făcuse semn să iasă.

Aşa că volumul rămăsese pe biroul Rimei. În Sevilla, un asemenea jurnal avea să fie mereu inutil şi lipsit de importanţă. Nimeni nu venea în Spania să caute nişte banale caiete englezeşti. Pentru asta se duceau la Biblioteca Britanică sau la Biblioteca Folger Shakespeare din Statele Unite.

Exista un bărbat ciudat care venea din când în când şi răsfoia colecţiile. Era francez, iar privirea lui pătrunzătoare o stânjenea pe Rima. Herbert Cantal… sau poate Gerbert Cantal. Nu-şi putea aminti. Îi lăsase o carte de vizită ultima dată când trecuse pe acolo şi o încurajase să-l contacteze dacă mai apărea ceva interesant. Când Rima îl întrebase ce anume putea fi calificat drept interesant, bărbatul spusese că era interesat de orice. Un răspuns nu tocmai util.

Acum *apăruse* ceva. Din păcate, nu şi cartea de vizită a bărbatului, deşi tânăra îşi făcuse curăţenie pe birou în speranţa că o va găsi. Trebuia să aştepte până când vizitatorul avea să apară din nou, ca să-i împărtăşească descoperirea micului jurnal. Poate că bărbatul avea să fie mai interesat decât şeful ei.

Rima răsfoi paginile. Între două foi erau lipite un fir minuscul de rozmarin şi câteva frunze fărâmicioase de levănţică. Nu le mai văzuse până acum şi le luă cu grijă din scobitura legăturii. Preţ de o clipă, plantele ofilite răspândiră o urmă de miros, ca o punte de legătură între ea şi femeia care trăise cu sute de ani în urmă. Rima zâmbi melancolic, gândindu-se că n-avea s-o cunoască niciodată.

— *Más basura*. [32]

Daniel, unul dintre oamenii de serviciu ai clădirii, se întorsese din pod, cu salopeta lui cenuşie şi uzată murdară de atâtea cutii cărate. Dădu jos câteva din căruciorul scârţâitor şi le aşeză pe podea. În ciuda vremii reci, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Se şterse cu mâneca, lăsând o dâră de praf negru.

— *Café?*

Era a treia oară săptămâna asta când o invita în oraş. Rima ştia că o consideră atrăgătoare. Ascendenţa berberă a mamei sale se dovedea atrăgătoare pentru anumiţi bărbaţi, lucru deloc surprinzător de vreme ce o binecuvântase cu forme rotunjite, o piele caldă şi ochi migdalaţi. De ani de zile Daniel îi murmura complimente, îi atingea spatele când ea se ducea în camera de corespondenţă şi

se holba la sânii ei. Faptul că era cu doisprezece centimetri mai scund decât ea şi de două ori mai bătrân nu părea să-l descurajeze.

— *Estoy muy ocupada*[33], răspunse Rima.

Oftatul lui Daniel fu plin de scepticism. În vreme ce se îndepărta, privi peste umăr către cutii. Cea de deasupra avea în ea un manşon de blană mucegăit şi o pitulice împăiată, prinsă de o bucată de lemn de cedru. Daniel clătină din cap, uimit că femeia prefera să-şi petreacă timpul cu animale moarte, şi nu cu el.

— *Gracias*[34], murmură Rima când îl văzu plecat.

Închise jurnalul cu grijă şi îl puse la loc pe biroul ei. În vreme ce transfera conţinutul cutiei pe o masă din apropiere, ochii îi alunecară înapoi către micul volum învelit în coperta lui simplă de piele. Peste patru sute de ani, oare singurele dovezi ale existenţei ei vor mai fi o pagină din agendă, o listă de cumpărături şi un petic de hârtie cu reţeta bunicii pentru *alfajores*[35], toate aşezate într-un dosar cu eticheta „Anonim, neimportant” şi stocate într-o arhivă pe care n-o vizita nimeni niciodată?

Asemenea gânduri negre erau menite să aducă ghinion. Rima se cutremură şi atinse amuleta lucrată manual ce o reprezenta pe fata profetului, Fatima. Îi atârna la gât pe un şnur din piele şi fusese transmisă din generaţie în generaţie de către femeile din familia ei de cine ştie când.

— *Khamsa fi ainek*[36], şopti ea, sperând ca vorbele ei să alunge orice spirit rău pe care l-ar fi putut invoca fără să-şi dea seama.

32 Alte gunoaie (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

33 Sunt foarte ocupată (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

34 Mulţumesc (în limba spaniolă în original) (n.red.)

35 Un fel de prăjiturele tradiționale spaniole, cu miere, migdale şi diferite condimente (n.red.)

36 Formulă de îndepărtare a deochiului (în limba arabă în original) (n.red.)

PARTEA A II-A

SEPT-TOURS ȘI SATUL SAINT-LUCIEN

CAPITOLUL 8

— Locul obişnuit? întrebă Gallowglass calm, lăsând vâslele jos şi ridicând singura pânză.

Deşi mai erau peste patru ore până la răsărit, alte ambarcaţiuni se zăreau deja prin întuneric. Am văzut conturul umbrit al unei vele şi un felinar atârnat de un stâlp la pupa unui vas din apropiere.

— Walter zicea că mergem în golful Saint-Malo, am spus, întorcând capul uimită.

Raleigh ne însoţise de la Old Lodge până la Portsmouth şi condusese vasul ce ne dusese în Guernsey. Îl lăsaserăm la debarcaderul din vecinătatea satului Saint-Pierre-Port. Nu putea merge mai departe. În Europa catolică se pusese un preţ pe capul său.

— Îmi aduc aminte destul de bine unde mi-a zis Raleigh să mă duc, mătuşă, dar el e pirat. Şi englez pe deasupra. Plus că nu e aici. Eu îl întreb pe Matthew.

— *Immensi tremor oceani*, şopti Matthew în vreme ce contempla marea învolburată.

Cu privirea pironită asupra întinderii de apă, soţul meu părea o figură sculptată la prova. Iar răspunsul la întrebarea nepotului său era ciudat: „tremurul imensului ocean”[37]. Mă întrebam dacă nu cumva îi înţelesesem greşit vorbele în latină.

— Mareea va ţine cu noi, şi de la Fougères se ajunge mai repede călare decât de la Saint-Malo, continuă Gallowglass, ca şi cum replica lui Matthew ar fi avut vreo noimă. Pe vremea asta ei n-o să-i fie mai frig pe apă decât pe uscat. Oricum mai are mult de mers călare.

— Iar tu ne vei părăsi.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. Matthew aproape îşi închise pleoapele şi dădu din cap în semn de aprobare.

— În regulă.

Gallowglass strânse pânza, iar barca îşi schimbă cursul dinspre sud mai spre est. Matthew se aşeză pe punte, cu spatele lipit de proptelele curbate ale carenei, şi mă trase în braţele lui, înfăşurându-mă cu mantia.

Îmi era imposibil să dorm cu adevărat, dar am moţăit la pieptul lui Matthew. Fusese o călătorie istovitoare, în timpul căreia ne sleiserăm caii de puteri şi rechiziţionaserăm bărci. Era frig, şi un strat subţire de gheaţă se forma pe partea scămoasă a hainelor noastre din lână englezească. Gallowglass şi Pierre purtau o conversaţie monotonă într-un dialect francez, dar Matthew rămânea tăcut. Le răspundea la întrebări, însă îşi ascundea propriile gânduri în spatele unei măşti de un calm mohorât.

În preajma zorilor, starea vremii se schimbă într-o ninsoare ceţoasă. Barba lui Gallowglass se albi, transformându-l într-o plăcută imitaţie a lui Moş Crăciun. Pierre mânuia pânza la comenzile lui, şi un peisaj în tonuri de alb şi cenuşiu se dovedi în scurt timp a fi coasta franceză. După nici treizeci de minute, mareea începu să alerge către ţărm. Barca fu ridicată pe valuri, şi prin ceaţă se zări o clopotniţă ce străpungea norii. Era surprinzător de aproape, dar baza nu i se deslușea din pricina vremii. Mi-am ţinut respiraţia.

— Ţineţi-vă bine! spuse Gallowglass cu un aer sumbru, în vreme ce Pierre dădea drumul pânzei.

Barca ţâşni prin ceaţă. Ţipetele pescăruşilor şi plescăitul valurilor pe stânci însemnau că ne apropiam de ţărm, dar vasul nu încetini. Gallowglass înfipse vâsla în valurile ce creşteau, întorcând barca într-un unghi ascuţit. Cineva strigă în semn de avertisment sau de salut.

— *Il est le chevalier de Clairmont*![38] răspunse Pierre, făcându-şi mâinile pâlnie la gură.

Cuvintele îi fură întâmpinate de tăcere, apoi paşi zoriţi se auziră în aerul rece.

— Gallowglass!

Înaintam drept către un zid. Am bâjbâit după o vâslă care să ne scape de dezastru. Dar abia strânsesem degetele în jurul ei, că Matthew mi-o smulse din mâini.

— Gallowglass acostează în locul ăsta de secole, iar oamenii lui de şi mai multă vreme, spuse el calm, ţinând cu uşurinţă vâsla în mâini.

Pe neaşteptate, prova făcu un viraj strâmt la stânga, şi ne-am trezit pe o latură lângă nişte lespezi din granit tăiat grosolan. Mult deasupra noastră, patru bărbaţi înarmaţi cu cârlige şi funii reuşiră să prindă barca şi s-o ţină pe loc. Apa continua să se ridice cu o viteză alarmantă, purtând vasul în sus până când am ajuns la acelaşi nivel cu o căsuţă din piatră. Un şir de trepte urca în necunoscut. Pierre sări pe uscat, vorbind repede şi cu voce joasă şi arătând către barcă. Doi soldaţi înarmaţi veniră lângă noi pentru o clipă, apoi se repeziră în direcţia scării.

— Am ajuns pe Mont Saint-Michel, *madame*.

Pierre îmi întinse mâna. I-am luat-o şi am coborât din barcă.

— Aici vă puteţi odihni cât timp milord discută cu abatele.

Cunoştinţele mele despre insulă se limitau la istoriile relatate de prietenii mei care navigau în fiecare vară în jurul insulei Wright: în timpul refluxului era înconjurată de nisipuri mişcătoare, iar în timpul fluxului, de curenţi atât de periculoşi încât vasele se zdrobeau de stânci. M-am uitat peste umăr la bărcuţa noastră şi m-am cutremurat. Era un miracol că rămăseserăm în viaţă.

În timp ce eu încercam să mă orientez, Matthew îşi cerceta nepotul care rămăsese neclintit la pupa.

— Diana ar fi mai în siguranţă dacă ai veni şi tu.

— Când n-o bagă în bucluc prietenii tăi, soţia ta pare capabilă să se îngrijească singură.

Gallowglass ridică privirea spre mine şi zâmbi.

— Philippe o să întrebe de tine.

— Spune-i… Scoţianul se opri şi privi în zare. Ochii lui albaştri erau plini de dor. Spune-i că încă n-am reuşit să uit.

— De dragul lui trebuie să încerci să ierţi, spuse Matthew calm.

— N-o să iert nicicând, spuse cu răceală Gallowglass, iar Philippe nu mi-ar cere niciodată aşa ceva. Tatăl meu a murit de mâna francezilor şi nici măcar o singură creatură nu s-a împotrivit regelui. Până când n-o să mă împac cu trecutul, n-o să pun piciorul în Franţa.

— Hugh s-a prăpădit, Dumnezeu să-l odihnească! Bunicul tău trăieşte încă. Nu risipi timpul pe care îl mai ai cu el.

Matthew îşi ridică piciorul din barcă. Fără nici un cuvânt de rămas-bun, se întoarse şi mă luă de braţ, conducându-mă către un pâlc de copaci uzi, cu ramurile golaşe. Am simţit apăsarea rece a privirii lui Gallowglass, m-am întors şi l-am privit în ochi. El ridică mâna într-un salut fără cuvinte.

Matthew rămase tăcut în vreme ce ne apropiam de scări. Nu puteam să văd încotro duceau, şi curând le-am pierdut şirul. M-am străduit în schimb să-mi păstrez echilibrul pe treptele tocite şi alunecoase. Ace de gheaţă mi se desprindeau de pe tivul fustei, iar vântul îmi sufla prin gluga largă. O uşă masivă, ornată cu fâşii grele de fier, ruginite şi roase de stropii săraţi ai mării, se deschise înaintea noastră.

Iar trepte. Am strâns din dinți, mi-am ridicat fustele și am urcat mai departe.

Alți soldați. Când ne-am apropiat, aceștia se lipiră de ziduri ca să ne facă loc să trecem. Matthew își strânse ușor degetele pe brațul meu, dar altfel nu acordă oamenilor nici o atenție, de parcă ar fi fost niște umbre.

Am intrat într-o încăpere cu o pădure de coloane ce susțineau acoperișul boltit. Șemineuri încăpătoare erau presărate de-a lungul zidurilor, răspândind o căldură binecuvântată. Am oftat ușurată și mi-am dezbrăcat mantia, stropind în toate părțile cu apă și gheață. O tuse ușoară îmi atrase atenția către un bărbat ce stătea în fața unuia dintre focuri. Era îmbrăcat într-o robă roșie de cardinal și părea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Un chip teribil de tânăr pentru cineva care urcase atât de mult în ierarhia bisericii catolice.

— Ah, *chevalier de Clairmont*! Sau ți se spune altfel zilele acestea? Ești plecat de multă vreme din Franța. Poate că, odată cu poziția lui Walsingham, i-ai preluat și numele, acum că el s-a dus în iad, unde îi e locul. Engleza cardinalului era impecabilă, deși avea un accent puternic. Conform instrucțiunilor seniorului, v-am așteptat vreme de trei zile. Nu mi s-a pomenit nimic despre vreo femeie.

Matthew dădu drumul brațului meu ca să poată păși în față. Se lăsă în jos îndoind ușor genunchiul și sărută inelul de pe mâna întinsă.

— Bună ziua, *Éminence*[39]! Credeam că sunteți la Roma, să-l alegeți pe noul nostru papă. Sunt însă încântat să vă găsesc aici!

Matthew nu părea fericit. M-am întrebat neliniștită în ce ne băgaserăm venind pe Mont Saint-Michel în loc să mergem pe Saint-Malo, așa cum plănuise Walter.

— În momentul de față, Franța are mai multă nevoie de mine decât conclavul. Recentele ucideri de regi și regine nu sunt pe placul Domnului. Ochii cardinalului scăpărară în semn de avertisment. Elisabeta va afla asta singură, în curând, când Îl va întâlni.

— Nu mă aflu aici cu treburi ale Angliei, domnule cardinal Joyeuse. Aceasta este soția mea, Diana, spuse Matthew, ținând moneda subțire din argint a tatălui său între arătător și degetul mijlociu. Mă întorc acasă.

— Așa mi s-a spus. Tatăl tău a trimis asta ca să-ți asigure trecerea în siguranță. Joyeuse aruncă un obiect sclipitor în direcția lui Matthew, care îl prinse fără efort. Philippe de Clairmont uită cine este și se poartă de parcă ar fi regele Franței.

— Tatăl meu n-are nevoie să domnească, deoarece el este sabia ascuțită care face și desface regi, spuse Matthew cu blândețe.

Își strecură inelul greu din aur peste încheietura îmbrăcată în mănușă a degetului mijlociu. Pe inel era montată o piatră gravată de culoare roșie. Nu mă îndoiam că modelul întipărit pe bijuterie era același cu cel de pe spatele meu.

— Stăpânii dumneavoastră știu că, dacă n-ar fi fost tatăl meu, cauza catolică ar fi fost pierdută în Franța. Altfel nu v-ați afla aici.

— Poate ar fi mai bine pentru toți cei implicați dacă *segneur* ar fi cu adevărat rege, în locul actualului ocupant protestant al tronului[40]. Însă acesta este un subiect pe care să-l discutăm în particular, spuse ostenit cardinalul Joyeuse și făcu semn către un servitor ce stătea în umbră, lângă ușă. Condu-o pe soția cavalerului în camera domniei sale. Trebuie să vă părăsim, *madame*. Soțul

dumneavoastră a stat prea mult timp printre eretici. O perioadă îndelungată petrecută în genunchi pe o podea rece din piatră îi va aminti cine este cu adevărat.

Pe chipul meu se citea probabil teama de a rămâne singură într-un astfel de loc.

— Pierre va sta cu tine, mă liniști Matthew, apoi se aplecă și-și lipi buzele de ale mele. O să plecăm călare de îndată ce se va schimba mareea.

Aceasta a fost ultima licărire a lui Matthew Clairmont, omul de știință modern, pe care aveam s-o mai văd. Bărbatul ce se îndrepta către ușă nu mai era un profesor universitar la Oxford, ci un prinț renascentist. Asta se vedea în purtarea lui, în felul în care își ținea umerii, în aura de putere controlată și în privirea glacială din ochii lui. Sub înfățișarea aparent aceeași se petrecea o metamorfoză profundă.

Undeva mult deasupra noastră, clopotele sunară ora exactă.

„Om de știință. Vampir. Războinic. Spion.” O pauză se înstăpâni înaintea dangătului final.

„Prinț.”

M-am întrebat ce avea să-mi mai dezvăluie călătoria noastră despre bărbatul complicat cu care mă căsătorisem.

— Să nu-l lăsăm pe Domnul să aștepte, domnule cardinal! spuse Matthew pe un ton tăios.

Joyeuse îl urmă, de parcă Mont Saint-Michel ar fi aparținut familiei de Clairmont, și nu bisericii.

Lângă mine, Pierre răsuflă blând.

— *Milord est lui-même*, murmură el ușurat.

„Milord e el însuși.” Dar al meu mai era?

O fi fost Matthew prinț, dar nu încăpea îndoială cine era regele.

Puterea și influența tatălui lui Matthew creșteau cu fiecare kilometru străbătut de caii noștri pe drumurile înghețate ale Franței. Pe măsură ce ne apropiam de Philippe de Clairmont, fiul lui devenea tot mai distant și mai arogant, o combinație ce mă scotea din sărite și care stârni câteva certuri aprinse între noi. Când se liniștea, Matthew își cerea de fiecare dată scuze pentru purtarea lui autoritară, iar eu, știind cât era de tulburat la gândul reîntâlnirii cu părintele său, îl iertam.

După ce am răzbit prin nisipurile dezgolite de reflux din jurul insulei Mont Saint-Michel și am pornit mai departe pe continent, aliații familiei de Clairmont ne întâmpinară în orașul Fougères, unde am fost găzduiți într-un turn clădit confortabil pe meterezele înălțate deasupra regiunii rurale din jur. Două nopți mai târziu, valeți înarmați cu torțe ne ieșiră în întâmpinare pe drumul din afara orașului Baugé. Pe livrelele lor apărea un blazon cunoscut: însemnul lui Philippe, crucea și semiluna. Mai văzusem simbolul când scotocisem prin sertarul biroului lui Matthew din Sept-Tours.

— Ce e aici? am întrebat când valeții ne conduseră către o casă mare și pustie.

Era surprinzător de călduros pentru o locuință goală, iar mirosul delicios al mâncării gătite plutea pe coridoarele răsunătoare.

— Casa unui vechi prieten.

Matthew îmi scoase pantofii din picioarele înghețate. Îmi apăsă cu degetele mari tălpile reci, și sângele reîncepu să-mi circule prin extremități. Am gemut. Pierre îmi puse în mâini o cană cu vin cald, aromat.

— Aceasta a fost reședința de vânătoare preferată a lui René. Pe vremea când trăia el aici, conacul era plin de viață, toate camerele erau ocupate de artiști și cărturari. Acum, de el se ocupă tatăl meu,

dar, din pricina războaielor neîncetate, n-a avut ocazia să-i acorde atenţia de care are nevoie.

Pe când eram încă la Old Lodge, Matthew şi Walter îmi ţinuseră lecţii despre luptele ce aveau loc între protestanţii şi catolicii francezi pentru a stabili cine avea să controleze Coroana şi ţara. De la ferestrele noastre din Fougères văzusem fuioare îndepărtate de fum semnalizând cea mai recentă tabără a armatei protestante, iar drumul ne fusese punctat de case şi biserici ruinate. Eram consternată de amploarea distrugerilor.

Din pricina conflictului, povestea mea atent compusă trebuia schimbată. În Anglia se presupunea că sunt o franţuzoaică protestantă care fugise din ţara natală pentru a-şi salva viaţa şi a-şi putea practica credinţa. Aici era esenţial să fiu o englezoaică romano-catolică supusă unor îndelungi suferinţe. Matthew reuşea cumva să ţină minte toate minciunile şi jumătăţile de adevăruri necesare pentru a ne păstra multiplele identităţi asumate, ca să nu mai pomenesc de detaliile istorice ale fiecărui loc prin care treceam.

— Acum ne aflăm în provincia Anjou. Vocea gravă a soţului meu îmi atrase atenţia în prezent. Oamenii pe care îi vei întâlni te vor bănui că eşti spioană protestantă pentru că vorbeşti engleza, indiferent ce poveste le vom spune. Partea asta a Franţei refuză să accepte pretenţiile regelui la tron şi ar prefera un conducător catolic.

— La fel ca Philippe, am murmurat.

Nu doar cardinalul Joyeuse avea de câştigat de pe urma influenţei lui Philippe. Preoţi catolici cu obraji supţi şi priviri bântuite ne opriseră de-a lungul drumului ca să ne vorbească, să ne împărtăşească veşti şi să-i transmită mulţumiri tatălui lui Matthew pentru ajutorul acordat. Nici unul nu plecase cu mâna goală.

— Lui nu-i pasă de subtilităţile credinţelor creştine. În alte părţi ale ţării îi susţine pe protestanţi.

— E un punct de vedere remarcabil de ecumenic.

— Pe Philippe nu-l interesează decât să salveze Franţa de ea însăşi. În august anul trecut, Henric de Navara a încercat să silească Parisul să-i accepte punctele de vedere politice şi religioase. Parizienii au preferat să flămânzească în loc să se plece în faţa unui rege protestant. Matthew îşi trecu degetele prin păr – semn de neliniște.

— Câteva mii au murit, aşa că acum tatăl meu nu mai are încredere că oamenii pot ieşi singuri din încurcătură.

Philippe era tentat să nu-şi lase nici fiul să-şi vadă singur de treburi. Pierre ne trezi înainte de ivirea zorilor ca să ne anunţe că avem cai odihniţi, înşeuaţi şi pregătiţi. Primise vorbă că eram aşteptaţi într-un oraş aflat la mai bine de o sută şaizeci de kilometri distanţă. În două zile.

— E imposibil. Nu putem călători atât de repede!

Mă simţeam în formă, însă nici un sport modern nu egala parcurgerea călare a peste optzeci de kilometri pe zi, prin câmp deschis, în noiembrie.

— Nu prea avem de ales, spuse Matthew înnegurat. Dacă amânăm, nu va face decât să trimită şi mai mulţi oameni să ne zorească. Mai bine ne supunem.

Mai târziu, când mai aveam puţin şi plângeam de oboseală, Matthew mă luă în şaua lui fără să mă întrebe şi mână caii până la epuizare. Eram prea ostenită ca să mai protestez.

Am ajuns la zidurile din piatră şi casele de lemn ale satului Saint-Benoît conform programului, aşa cum ne poruncise Philippe. În clipa aceea eram suficient de aproape de Sept-Tours pentru ca nici lui Pierre, nici lui Matthew să nu le mai pese de buna-cuviinţă, aşa că eu am călărit bărbăteşte, cu

picioarele de o parte și de alta a spinării calului. În ciuda faptului că îi respectam programul, Philippe continua să ne trimită însoțitori, de parcă s-ar fi temut că ne-am putea răzgândi și întoarce în Anglia. Unii se țineau după noi pe drumuri. Alții ne pregăteau calea, asigurându-ne mâncare, cai și găzduire în hanuri aglomerate, case izolate și mănăstiri baricadate. După ce am urcat pe dealurile pietroase lăsate în urmă de vulcanii stinși din Auvergne, am zărit deseori, pe vârfurile amenințătoare, siluetele unor călăreți. După ce ne vedeau, făceau cale întoarsă, ducând la Sept-Tours vestea despre înaintarea noastră.

Două zile mai târziu, la lăsarea serii, eu, Matthew și Pierre ne opream pe una dintre aceste creste stâncoase, de unde castelul familiei de Clairmont abia se zărea prin viscol. Contururile drepte ale clădirii centrale îmi erau vag familiare, însă altfel aș fi putut foarte bine să trec pe acolo și să nu recunosc cetatea. Zidurile împrejmuitoare erau intacte, la fel și toate cele șase turnuri rotunde adăpostite sub acoperișuri conice din aramă, care se învechiseră, ajungând să bată în verde-închis. Din coșurile ascunse în spatele crenelurilor se ridica fum, iar marginile acelea zimțate lăsau impresia că un uriaș nebun, înarmat cu niște foarfeci de grădină, fasonase fiecare zid. În interiorul cetății exista o grădină acoperită de zăpadă, iar dincolo de ea se vedeau parcele dreptunghiulare cultivate.

În vremurile moderne, fortăreața părea amenințătoare. Acum, date fiind războaiele civile și religioase ce aveau loc pretutindeni, capacitățile ei defensive erau și mai evidente. O poartă uriașă stătea de strajă între Sept-Tours și sat. În interiorul zidurilor, oamenii alergau încoace și încolo, mulți dintre ei înarmați. Privind printre fulgii de zăpadă în lumina amurgului, am zărit mai multe construcții de lemn răspândite în curtea îngrădită. Lumina ce se revărsa prin micile lor ferestre crea cuburi de culoare caldă pe altfel neîntrerupta întindere de piatră cenușie și pământ acoperit de omăt.

Iapa mea expiră aer cald și umed. Era cel mai bun animal pe care îl călărisem în călătoria aceasta. Armăsarul lui Matthew era uriaș, de culoarea cernelii, și foarte nărăvaș. Se repezea la oricine se apropia, în afara ființei pe care o purta în spate. Amândoi caii proveneau din grajdurile familiei de Clairmont și știau drumul spre casă și cu ochii închiși. Erau nerăbdători să ajungă la gălețile lor cu ovăz și la boxele calde.

— *Dieu*! E ultimul loc de pe pământ în care mi-am imaginat că o să ajung.

Matthew clipi lent, ca și cum s-ar fi așteptat ca uriașul castel să-i dispară din fața ochilor.

M-am întins și mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Ai încă dreptul de a alege. Ne putem întoarce.

Pierre mă privi cu milă, iar Matthew îmi aruncă un zâmbet mâhnit.

— Nu-l cunoști pe tatăl meu.

Se uită din nou către castel.

O mulțime de torțe ne însoțeau când am intrat în sfârșit în Sept-Tours. Uși grele din lemn și fier ne așteptau deschise, iar o echipă de patru bărbați stătu tăcută de veghe în vreme ce treceam. Porțile se trântiră în urma noastră, iar doi oameni traseră o scândură uriașă din ascunzătoarea ei de pe zid pentru a bloca intrarea. Șase zile de călărit prin Franța mă învățaseră că acestea erau măsuri de precauție înțelepte. Lumea era bănuitoare în privința străinilor, temându-se de sosirea unei alte bande de soldați puși pe jefuit, de o nouă baie de sânge, de apariția unui nou stăpân ce trebuia mulțumit.

Înăuntru ne aștepta o adevărată armată, formată atât din oameni, cât și din vampiri. Șase dintre ei preluară controlul cailor. Pierre îi întinse unuia un mic pachet de scrisori, în vreme ce restul îi puneau

întrebări în șoaptă și mă priveau pe furiș. Nici unul nu se apropie de mine și nu-și oferi ajutorul. Am rămas călare pe calul meu, tremurând de oboseală și de frig, și m-am uitat prin mulțime după Philippe. Cu siguranță, avea să ordone cuiva să mă ajute la coborâre.

Matthew observă situația în care mă aflam și sări jos de pe calul său cu o grație de invidiat. Din câțiva pași mari ajunse lângă mine, îmi desprinse piciorul amorțit din scăriță și îl roti ușor pentru a-i reda mobilitatea. I-am mulțumit, căci nu voiam ca prima mea apariție la Sept-Tours să înceapă cu poticniri în zăpada bătătorită și în noroiul din curte.

— Care dintre acești bărbați e tatăl tău? i-am șoptit în vreme ce trecea pe sub gâtul calului ca să ajungă la celălalt picior al meu.

— Nici unul. E înăuntru, neinteresat, se pare, să ne vadă după ce a insistat să călărim ca goniți de poteră. Și tu ar trebui să fii înăuntru.

Matthew începu să dea ordine într-o franceză poruncitoare, împrăștiindu-i pe servitorii curioși în toate direcțiile, până când un singur vampir rămase la baza unei scări în spirală ce ducea către ușa castelului. Mi-am amintit brusc cum urcasem un șir de trepte din piatră, aici încă inexistente, și o întâlnisem pentru prima dată pe Ysabeau și am avut senzația unei coliziuni între trecut și prezent.

— Alain!

Chipul lui Matthew se îmblânzi de ușurare.

— Bine ați venit acasă!

Vampirul vorbea engleza. În timp ce se apropia șchiopătând ușor, i-am observat înfățișarea: părul cărunt, ridurile din jurul ochilor blânzi, silueta suplă.

— Îți mulțumesc, Alain. Ea e soția mea, Diana.

— Bună ziua, *madame* de Clairmont!

Alain se înclină, păstrând o distanță precaută, respectuoasă.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Alain.

Nu ne întâlnirăm niciodată, dar deja numele lui sugera pentru mine loialitate și sprijin statornic. Alain fusese cel pe care Matthew îl sunase în toiul nopții, când voise să se asigure că mă așteaptă ceva de mâncare în castelul Sept-Tours în secolul al douăzeci și unulea.

— Tatăl dumneavoastră vă așteaptă, spuse Alain, pășind într-o parte ca să ne lăse să trecem.

— Cere să ne fie trimisă mâncare în camere, i se adresă soțul meu. Ceva simplu. Diana e obosită și flămândă. Matthew îi dădu lui Alain mănușile sale. Eu o să merg să-l văd imediat.

— Vă așteaptă pe amândoi acum. O expresie studiată de neutralitate se așternu pe chipul lui Alain. Aveți grijă pe trepte, *madame*. Sunt înghețate.

— Ne așteaptă?

Matthew se uită în sus către turnul pătrățos și strânse din buze.

Am urcat scara fără probleme doar pentru că soțul meu mă ținu strâns de braț. Însă la capăt picioarele îmi tremurau atât de tare, încât m-am împiedicat de marginea unei lespezi zgrunțuroase de la intrare, stârnind furia lui Matthew.

— Philippe nu e deloc rezonabil, se răsti el în vreme ce mă prindea de talie. Diana a călătorit zile întregi.

— Ordinele sale au fost cât se poate de explicite, domnule.

Tonul formal și încordat al lui Alain era un avertisment.

— E în regulă, Matthew.

Mi-am împins gluga de pe frunte şi am cercetat cu privirea sala mare din faţa mea. Armurile şi lăncile pe care le văzusem expuse în secolul douăzeci şi unu dispăruseră. În locul lor se înălţa un paravan din lemn sculptat care devia curentul atunci când uşa era deschisă. Decoraţiunile pseudomedievale, masa rotundă, vasul din porţelan dispăruseră şi ele. Tapiseriile fluturau blând pe zidurile din piatră, iar aerul cald venit dinspre şemineu se unea cu cel rece care pătrundea de afară. Două mese lungi, flancate de bănci joase, umpleau restul spaţiului, iar între ele alergau bărbaţi şi femei, aşezând farfurii şi pahare pentru cină. La mese ar fi încăput zeci de persoane. Deasupra, galeria menestrelilor era plină cu muzicieni care îşi pregăteau instrumentele.

— Uluitor! am şoptit printre buzele încordate.

Matthew mă prinse cu degete reci de bărbie şi-mi întoarse faţa spre el.

— Eşti vânătă, spuse Matthew.

— O să-i aduc un mangal pentru picioare şi vin cald, promise Alain. Şi o să înteţim focurile.

Un om cu sânge cald îşi făcu apariţia şi îmi luă mantia udă. Matthew se întoarse brusc în direcţia a ceea ce ştiam că era încăperea pentru micul dejun. Am ciulit urechile, dar n-am auzit nimic.

Alain clătină din cap în chip de scuză.

— Nu e în toane bune.

— E limpede că nu. Matthew privi în jos. Philippe zbiară după noi. Eşti sigură, Diana? Dacă nu vrei să-l vezi în seara asta, am să-i înfrunt singur mânia.

Însă nu puteam să-l las singur la prima reîntâlnire cu tatăl său după mai bine de şase decenii. Îmi stătuse alături când eu însămi îmi înfruntasem spaimele, şi aveam de gând să fac acelaşi lucru pentru el. Apoi aveam să mă bag în pat, unde intenţionam să rămân până la Crăciun.

— Hai să mergem! am spus hotărâtă, ridicându-mi fustele.

Sept-Tours era prea vechi ca să aibă avantaje moderne precum coridoarele, aşa că ne-am strecurat pe o uşă boltită aflată la dreapta şemineului în colţul unei încăperi ce într-o zi avea să devină sala mare a lui Ysabeau. Nu mai era însă încărcată cu mobilă elegantă, ci decorată cu aceeaşi austeritate pe care o observasem în toate locurile unde poposiserăm în călătoria noastră. Mobilierul din stejar masiv rezista furturilor întâmplătoare şi putea suporta ocazionalele efecte negative ale unei lupte, aşa cum o dovedea tăietura adâncă ce brăzda în diagonală suprafaţa unui cufăr.

De acolo Alain ne conduse într-o cameră în care eu şi Ysabeau aveam să luăm într-o bună zi micul dejun între pereţi zugrăviţi în nuanţe calde de teracotă, la o masă aşternută cu vase de ceramică şi tacâmuri grele din argint. Decorul de acum arăta cu totul diferit, căci includea doar o masă şi un scaun. Blatul mesei era acoperit cu hârtii şi alte articole de papetărie. N-am avut timp să văd mai multe, căci a trebuit să coborâm pe nişte trepte din piatră tocite către o parte necunoscută a castelului.

Scara se opri brusc în dreptul unui palier spaţios. O galerie lungă se deschidea la stânga noastră, adăpostind o ciudată colecţie de mecanisme ingenioase, ceasuri, arme, portrete şi piese de mobilier. O coroană din aur tocit era sprijinită la întâmplare pe capul din marmură al unui zeu antic. Un rubin de culoarea sângelui de porumbel, mare cât un ou, sclipea parcă răuvoitor din mijlocul ei.

— Pe aici! spuse Alain, făcându-ne semn să intrăm în următoarea cameră.

O altă scară ducea de data aceasta în sus. Câteva bănci incomode erau aşezate de-o parte şi de alta a unei uşi închise. Alain aşteptă, răbdător şi tăcut, o reacţie la prezenţa noastră. În fine, cuvântul latinesc răsună prin lemnul gros:

— *Introite*![41]

Matthew tresări la auzul sunetului. Alain îi aruncă o privire îngrijorată şi împinse uşa, care se deschise fără zgomot, sprijinită pe balamale solide şi bine unse.

De cealaltă parte a uşii se afla un bărbat aşezat cu spatele la noi, cu un păr strălucitor. Chiar şi aşezat dădea impresia unui om înalt, cu umeri laţi de atlet. O pană scârţâia pe hârtie, scoţând o notă ascuţită ce se armoniza cu trosnetul intermitent al lemnelor care ardeau în şemineu şi cu şuierul vântului de afară.

O voce de bas bubui peste toate aceste sunete:

— *Sedete*![42]

Fu rândul meu să tresar. Fără vreo uşă care să-i înăbuşe impactul, glasul lui Philippe răsună până când îmi făcu urechile să ţiuie. Omul acesta era obişnuit ca lumea să i se supună numaidecât, fără discuţie. M-am îndreptat către două scaune pregătite, ca să mă aşez aşa cum poruncise. Am făcut trei paşi, apoi mi-am dat seama că Matthew rămăsese în prag. M-am întors lângă el şi l-am strâns de mână. Soţul meu privi în jos, uluit, şi se eliberă de povara amintirilor.

În câteva clipe am traversat amândoi încăperea. Eu m-am aşezat pe un scaun, cu vinul promis în mână şi cu un încălzitor pentru picioare din metal găurit, pe care îmi sprijineam tălpile. Alain se retrase, aruncându-ne o privire înţelegătoare şi dând din cap. Apoi am aşteptat. Pentru mine era greu, însă pentru Matthew era imposibil. Încordarea îi crescu până când am simţit că aproape vibra de atâtea emoţii înăbuşite.

Când tatăl lui ne luă în sfârşit în seamă, anxietatea şi furia mea erau amândouă pe punctul de a exploda. Mă holbam la propriile mâini şi mă întrebam dacă erau suficient de puternice ca să-l sugrum, când am simţit două puncte îngrozitor de reci pe capul plecat. Ridicându-mi bărbia, m-am trezit privind în ochii căprui ai unui zeu grec.

Când îl văzusem prima dată pe Matthew, reacţia mea instinctivă fusese să fug. Însă el, aşa solid şi îngândurat cum arătase în acea seară de septembrie în Biblioteca Bodleiană, nu păruse nici pe jumătate atât de nepământean. Şi asta nu pentru că Philippe de Clairmont ar fi fost un monstru. Dimpotrivă. Era, pur şi simplu, cea mai uluitoare fiinţă pe care o văzusem vreodată, fie ea supranaturală, sau umană.

Nimeni n-ar fi putut să se uite la Philippe de Clairmont şi să creadă că e om. Trăsăturile de vampir erau prea perfecte şi straniu simetrice. Sprâncenele drepte, întunecate, se întindeau deasupra ochilor de un căprui-auriu palid şi schimbător, cu sclipiri verzui. Expunerea la soare şi la capriciile vremii îi presărase în părul castaniu strălucitoare şuviţe aurii, argintii şi arămii. Gura îi era moale şi senzuală, cu toate că în seara asta furia îl făcuse să-şi strângă buzele.

Mi-am ţinut şi eu buzele strânse ca să-mi împiedic gura să se caşte de uimire şi i-am întâlnit privirea pătrunzătoare. Imediat după aceea, ochii lui Philippe s-au îndreptat încet şi deliberat către Matthew.

— Explică!

Cuvintele fuseseră rostite cu calm, însă nu-i ascundeau mânia. Şi totuşi, Philippe nu era singurul vampir furios din încăpere. După ce depăşise şocul revederii, Matthew încerca să preia controlul situaţiei.

— Mi-ai poruncit să vin la Sept-Tours. Iată-mă, viu şi nevătămat, în ciuda relatărilor isterice ale

nepotului tău.

Matthew aruncă moneda de argint pe masa din lemn de stejar a tatălui său. Aceasta ateriză pe margine şi se răsuci în jurul unei axe nevăzute, după care căzu pe o parte.

— Cu siguranţă, ar fi fost mai bine ca soţia ta să fi rămas acasă în această perioadă a anului.

Asemenea lui Alain, Philippe stăpânea o engleză fără cusur, de vorbitor nativ.

— Diana e perechea mea, tată. Nu puteam s-o las în Anglia cu Henry şi Walter doar pentru că se prevedea o ninsoare.

— Retrage-te, Matthew! mârâi Philippe.

Sunetul era la fel de leonin precum restul fiinţei sale. Familia de Clairmont era o adevărată menajerie. Matthew avea în el ceva de lup. Ysabeau aducea cu un şoim. Gallowglass mă trimitea cu gândul la un urs. Philippe semăna cu un alt prădător fatal.

— Gallowglass şi Walter îmi spun că vrăjitoarea are nevoie de protecţia mea. Leul întinse mâna către o scrisoare. O lovi cu marginea de masă şi se uită fix la Matthew. Credeam că ocrotirea fiinţelor mai slabe e treaba ta, acum că ocupi locul familiei noastre în cadrul Congregaţiei.

— Diana nu e slabă. Şi are nevoie de mai multă protecţie decât îşi poate permite Congregaţia, dat fiind că e căsătorită cu mine. Eşti de acord să i-o acorzi?

Şi tonul, şi purtarea lui Matthew erau provocatoare.

— Mai întâi trebuie să-i aud povestea, spuse Philippe.

Mă privi şi ridică din sprâncene.

— Ne-am întâlnit întâmplător. Ştiam că e vrăjitoare, însă legătura dintre noi s-a dovedit prea puternică, spuse Matthew. Propriul ei neam s-a întors împotriva ei…

O mână care semăna mai degrabă cu o labă se ridică, cerând tăcere. Philippe îşi îndreptă atenţia către fiul său.

— Matthaios! Cuvântul leneş, tărăgănat, păru un bici mişcat cu încetinitorul şi-l amuţi imediat pe soţul meu. Să înţeleg că *tu* ai nevoie de protecţia mea?

— Firește că nu, răspunse Matthew indignat.

— Atunci taci şi las-o pe vrăjitoare să vorbească!

Hotărâtă să-i dau tatălui lui Matthew ceea ce voia, ca să putem scăpa cât mai iute de prezenţa lui enervantă, m-am gândit cum puteam să povestesc mai bine cele mai recente aventuri ale noastre. Repetarea fiecărui detaliu mi-ar fi luat prea mult, iar şansele ca Matthew să explodeze între timp erau foarte mari. Am tras adânc aer în piept şi am început:

— Mă numesc Diana Bishop, şi părinţii mei au fost amândoi vrăjitori puternici. Au fost ucişi tot de vrăjitoare în timp ce se aflau departe de casă, pe vremea când eu eram încă mică. Înainte să moară, mi-au legat puterile printr-o vrajă. Mama era clarvăzătoare şi ştia ce avea să urmeze.

Philippe miji ochii bănuitor. I-am înţeles precauţia. Şi mie încă îmi era greu să înţeleg de ce doi oameni care mă iubiseră încălcaseră codul etic al vrăjitoarelor şi-şi încătuşaseră prin magie propria fiică.

— În adolescenţă am fost ruşinea familiei, pentru că nu puteam să aprind nici măcar o lumânare sau să fac o vrajă simplă. Am întors spatele tradiţiei noastre de familie şi am intrat la universitate.

În acest punct al povestirii mele, Matthew începu să se foiască neliniştit pe scaunul său.

— Am studiat istoria alchimiei.

— Diana studiază *arta* alchimiei, mă corectă soţul meu, aruncându-mi o privire în semn de

avertisment.

Însă întortocheatele lui jumătăţi de adevăr nu aveau cum să-l mulţumească pe tatăl său.

— Pot să călătoresc în timp.

Cuvintele stăruiră în atmosferă.

— Voi îmi spuneţi „torcătoare de timp”.

— Ah, știu foarte bine ce ești! spuse Philippe pe același ton leneș.

O expresie trecătoare de uimire licări pe chipul lui Matthew.

— Am trăit mult timp, *madame*, și am cunoscut multe ființe. Nu ești din vremurile acestea, și nici din trecut, deci trebuie să fii din viitor. Iar Matthaios s-a întors împreună cu tine, căci nu mai este același care era acum opt luni. Matthew pe care îl știu eu nici nu s-ar fi uitat la o vrăjitoare, anunță Philippe și inspiră adânc. Nepotul meu m-a avertizat că amândoi mirosiţi foarte ciudat.

— Dă-mi voie să-ți explic…

Însă în această seară lui Matthew nu-i era dat să-și termine propozițiile.

— Oricât ar fi de tulburătoare anumite aspecte ale acestei situaţii, mă bucur să văd că în anii ce vor veni ne putem aștepta la o atitudine de bun-simț în privința bărbieritului. Philippe își scărpină absent propria barbă și mustață, amândouă tunse cu grijă. La urma urmei, bărbile sunt o sursă de păduchi, nu de înțelepciune.

— Mi s-a spus că Matthew arată ca un invalid, am oftat eu obosită. Dar nu știu nici o vrajă care să rezolve problema.

Philippe îmi tăie vorba cu o fluturare din mână.

— O barbă e destul de ușor de aranjat. Îmi vorbeai despre interesul tău pentru alchimie.

— Da. Am găsit o carte, care fusese căutată de mulți alții. L-am cunoscut pe Matthew atunci când a venit s-o fure de la mine, pentru că eu deja o lăsasem să-mi scape din mâini. De atunci, orice creatură de pe o rază de câțiva kilometri e pe urmele mele. A trebuit să încetez lucrul!

Un sunet ce putea fi un hohot de râs înăbușit făcu să tresalte un mușchi pe obrazul lui Philippe. Am descoperit că, în cazul leilor, era greu de spus dacă se amuzau sau se pregăteau să se năpustească.

— Credem că e vorba de cartea originilor, spuse Matthew. Avea un aer mândru, deși eu chemasem manuscrisul complet întâmplător. Manuscrisul a căutat-o pe Diana. La vremea când celelalte ființe și-au dat seama ce descoperise ea, eu eram deja îndrăgostit.

— Deci relația asta durează de ceva timp.

Philippe își uni vârfurile degetelor în dreptul bărbiei, sprijinindu-și coatele pe marginea mesei. Era așezat pe un taburet simplu, deși lângă el stătea neocupat un scaun urât cu aer de tron.

— Nu, am spus după ce am făcut câteva calcule, doar de două săptămâni. Dar Matthew n-a vrut să-și recunoască sentimentele de la început. Abia când am ajuns la Sept-Tours. Însă nici aici n-am fost în siguranță. Într-o noapte m-am dat jos din patul lui Matthew și am ieșit. O vrăjitoare m-a răpit din grădină.

Privirea lui Philippe se mută fulgerător de la mine la Matthew.

— O *vrăjitoare* a pătruns între zidurile de la Sept-Tours?

— Da, răspunse scurt soțul meu.

— A coborât între ele, l-am corectat blând, atrăgând încă o dată atenția tatălui său asupra mea. Nu cred că piciorul vreunei vrăjitoare a atins vreodată pământul, dacă asta contează. Mă rog, doar al meu,

desigur.

— Desigur, recunoscu Philippe, dând ușor din cap. Continuă!

— Vrăjitoarea m-a dus la castelul La Pierre. Erau acolo și Domenico, și Gerbert.

Expresia de pe chipul lui Philippe îmi spunea că nici castelul, nici cei doi vampiri care mă întâmpinaseră înăuntru nu-i erau cunoscuți.

— Blestemele se întorc împotriva celui care le-a proferat, murmură Philippe.

— Congregația a fost cea care a ordonat răpirea mea, iar o vrăjitoare pe nume Satu a încercat să scoată cu forța magia din mine. Când a văzut că nu reușește, m-a aruncat în *oubliette*[43].

Matthew întinse mâna către mijlocul meu, așa cum făcea de fiecare dată când era pomenită noaptea aceea. Philippe îi urmări gestul, dar nu spuse nimic.

— După ce am scăpat, n-am mai putut să rămân la Sept-Tours și s-o pun pe Ysabeau în pericol. M-am trezit depășită de magie și de puteri pe care nu le puteam controla. Eu și Matthew ne-am dus acasă la mătușile mele. M-am oprit, căutând o modalitate de a explica unde se afla locuința lor. Cunoașteți legendele pe care le spune poporul lui Gallowglass despre un tărâm aflat de cealaltă parte a oceanului, înspre vest?

Philippe dădu din cap în semn de aprobare.

— Acolo locuiesc mătușile mele. Mai mult sau mai puțin.

— Iar aceste mătuși sunt amândouă vrăjitoare?

— Da. Apoi o *manjasang*, una dintre ființele lui Gerbert, a venit să-l ucidă pe Matthew și aproape că a reușit. Singurul loc unde puteam merge fără să fim ajunși de Congregație era trecutul. M-am oprit, consternată de privirea veninoasă pe care Philippe i-o aruncă lui Matthew. Dar aici n-am găsit un adăpost. Oamenii din Woodstock știu că sunt o vrăjitoare, iar procesele din Scoția ne-ar putea primejdui traiul în Oxfordshire. Așa că suntem din nou pe fugă.

Am recapitulat în minte ideile principale ale narațiunii, asigurându-mă că nu omisesem nimic important.

— Asta e povestea mea.

— Ai talentul de a reda informații complicate repede și succint, *madame*. Dacă ai avea bunătatea de a-i împărtăși metodele tale lui Matthew, ai face un serviciu familiei. Cheltuim mult mai mult decât ar trebui pe hârtie și pene.

Philippe își privi o clipă vârfurile degetelor, apoi se ridică de pe scaun cu acea eficiență a vampirilor ce transforma o simplă mișcare într-o mică explozie. De unde fusese până atunci așezat, mușchii lui intrară brusc în acțiune, astfel încât, pe neașteptate, se înălță înfricoșător deasupra mesei, înalt de aproape doi metri. Își concentră atenția asupra fiului său.

— Joci un joc periculos, Matthew, în care poți să pierzi totul și ai prea puțin de câștigat. Gallowglass mi-a trimis un mesaj după ce ai plecat. Călărețul a luat-o pe alt drum și a ajuns înaintea ta. În timp ce tu veneai agale încoace, regele Scoției a arestat peste o sută de vrăjitoare și le-a întemnițat în Edinburgh. Fără îndoială, Congregația crede că ești în drum spre regele Iacob pentru a-l convinge să renunțe la treaba asta.

— Un motiv în plus să-i oferi Dianei protecția ta, spuse Matthew încordat.

— Și de ce ar trebui s-o fac?

Calmul rece al lui Philippe îl provocă pe Matthew.

— Pentru că o iubesc. Și pentru că mi-ai spus că de asta există Ordinul lui Lazăr: ca să-i apere pe

cei care nu se pot apăra singuri.

— Eu apăr alți *manjasang*, nu vrăjitoare!

— Poate ar trebui să-ți lărgești orizontul, zise Matthew cu încăpățânare. În mod normal, *manjasang* își pot purta singuri de grijă.

— Știi foarte bine că n-o pot ocroti pe femeia aceasta, Matthew. Toată Europa e învrăjbită de chestiuni de credință, iar făpturile cu sânge cald caută țapi ispășitori pentru toate necazurile pe care le au. Inevitabil se întorc împotriva creaturilor din preajma lor. Și totuși, tu ai adus-o pe această femeie, o femeie despre care pretinzi că e perechea ta și pe deasupra și vrăjitoare, în mijlocul nebuniei. Nu! Philippe scutură din cap cu vehemență. Tu poate că nu te sfiești, însă eu nu voi pune familia în pericol sfidând Congregația și ignorând prevederile legământului.

— Philippe, trebuie…

— Să nu folosești cuvântul ăsta cu mine! Degetul seniorului părea să-l împungă pe Matthew. Fă-ți ordine în treburi și întoarce-te de unde ai venit! Cere-mi ajutorul acolo sau, și mai bine, cere-l mătușilor vrăjitoarei! Nu-ți aduce problemele în trecut, acolo unde nu le e locul!

Însă în secolul al douăzeci și unulea nu mai exista un Philippe pe care Matthew să se poată bizui. Pierise, era mort și îngropat.

— Niciodată nu ți-am cerut nimic, Philippe. Până acum.

Temperatura din cameră scăzu periculos cu câteva grade.

— Ar fi trebuit să te aștepți la răspunsul meu, Matthaios, dar, ca de obicei, tu n-ai chibzuit suficient. Dacă mama ta ar fi fost aici? Dacă nu s-ar fi stricat vremea în Trier? Știi că ea disprețuiește vrăjitoarele. Philippe își privi fiul țintă. Ar fi fost nevoie de o mică armată ca s-o împiedicăm s-o sfâșie pe femeia aceasta în bucăți, iar în clipa de față mie nu-mi prisosește o armată.

Ysabeau fusese mai întâi cea care voise să dispar din viața fiului ei. Baldwin nu făcuse nici un efort pentru a-și ascunde disprețul. Hamish, prietenul lui Matthew, mă privea cu precauție, iar Kit mă detesta fățiș. Acum era rândul lui Philippe. M-am ridicat în picioare, am așteptat ca tatăl lui Matthew să-și îndrepte privirea către mine și atunci m-am uitat drept în ochii lui. El tresări surprins.

— Matthew nu putea să se aștepte la asta, *monsieur* de Clairmont. A avut încredere că îi veți sta alături, deși în cazul acesta s-a înșelat. Am tras aer în piept ca să mă liniștesc. V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați îngădui să rămân la Sept-Tours în noaptea asta. Matthew n-a mai dormit de săptămâni întregi și e mai probabil s-o poată face într-un loc familiar. Mâine mă voi întoarce în Anglia. Fără el, dacă e nevoie.

Una dintre noile mele bucle îmi căzu pe frunte. Am ridicat mâna ca s-o dau la o parte și m-am trezit că Philippe de Clairmont mă înșfăcase de încheietură. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, Matthew era deja lângă tatăl său, cu mâinile pe umerii acestuia.

— De unde ai ăsta?

Philippe se uita la inelul de pe degetul meu mijlociu – inelul lui Ysabeau. Privirea îi deveni sălbatică și o căută pe a mea. Îmi strânse încheietura până când oasele începură să-mi pârâie.

— Ea n-ar fi dat niciodată inelul altcuiva câtă vreme eram amândoi în viață.

— Ysabeau trăiește, Philippe.

Vorbele lui Matthew fură iuți și aspre, menite mai degrabă să ofere o informație decât să liniștească.

— Bine, dar, dacă Ysabeau trăiește, atunci… Vocea lui Philippe se stinse. Preț de o secundă păru uluit, apoi chipul i se lumină. Deci până la urmă nu sunt nemuritor. Iar tu nu mă poți căuta în locul și în timpul în care au început problemele voastre.

— Nu.

Matthew se silise să-i răspundă.

— Și totuși, ți-ai lăsat mama să-ți înfrunte dușmanii?

Chipul lui Philippe fu cuprins de mânie.

— Marthe e cu ea. Baldwin și Alain au grijă să nu i se întâmple nimic rău.

Cuvintele lui Matthew curgeau acum liniștitoare, însă tatăl lui continua să-mi strângă mâna. Simțeam că încheietura începe să-mi amorțească.

— Și Ysabeau i-a dăruit inelul meu unei vrăjitoare? Extraordinar! Totuși îi stă bine, spuse Philippe absent, întorcându-mi mâna către lumina focului.

— *Maman* s-a gândit că i-ar sta bine, spuse Matthew cu blândețe.

— Când…? Philippe inspiră cu hotărâre și scutură din cap. Nu! Nu-mi spune! Nici o ființă n-ar trebui să-și cunoască moartea.

Mama mea își anticipase îngrozitorul sfârșit, la fel și tata. Înfrigurată, istovită de oboseală și bântuită de propriile amintiri, am început să tremur. Tatăl lui Matthew păru să nu observe – se uita la mâinile noastre –, însă soțul meu mă văzu.

— Dă-i drumul, Philippe! porunci el.

Leul mă privi în ochi și oftă dezamăgit. În ciuda inelului, nu eram iubita lui Ysabeau. Îmi dădu drumul, iar eu am făcut un pas înapoi, departe de locul în care mâna lui lungă m-ar fi putut ajunge.

— Acum că i-ai auzit povestea, îi vei oferi Dianei protecția ta?

Matthew cercetă chipul tatălui său.

— Asta îți dorești, *madame*?

Am dat din cap în semn de aprobare, strângându-mi degetele în jurul brațului sculptat al unui scaun din apropiere.

— Atunci da, Cavalerii lui Lazăr îi vor asigura siguranța.

— Îți mulțumesc, tată.

Matthew îl strânse de umăr pe Philippe, apoi se întoarse către mine.

— Diana e obosită. Ne vedem mâine-dimineață.

— În nici un caz! Vocea lui Philippe răsună strident în toată încăperea. Vrăjitoarea ta se află sub acoperișul și protecția mea. Nu va împărți patul cu tine.

Matthew îmi luă mâna într-a lui.

— Diana e departe de casă, Philippe. Nu e obișnuită cu această parte a castelului.

— Nu va sta în odăile tale, Matthew.

— De ce nu? am întrebat, încruntându-mă când la Matthew, când la tatăl său.

— Pentru că voi doi nu v-ați împerecheat, indiferent ce brașoave dulci ți-o fi îndrugat Matthew. Și slavă zeilor! Poate că până la urmă vom reuși să evităm dezastrul.

— Nu ne-am împerecheat? am întrebat stupefiată.

— Schimbul de promisiuni și acceptarea legăturii cu un *manjasang* nu reprezintă o înțelegere inviolabilă, *madame*.

— Matthew e soțul meu din toate punctele de vedere care contează, am zis îmbujorându-mă.

După ce-i spusesem lui Matthew că-l iubesc, el mă asigurase că eram împerecheați.

— Nu sunteți nici măcar căsătoriți așa cum se cuvine. Nu într-un fel care să reziste unor priviri scrutătoare, continuă Philippe, și veți avea parte de multe dacă veți continua prefăcătoria asta. La Paris, Matthew și-a petrecut într-adevăr întotdeauna mai mult timp reflectând asupra chestiunilor metafizice decât studiind legea. În cazul acesta, fiule, instinctul tău ar fi trebuit să-ți spună ce e necesar, chiar dacă intelectul n-a făcut-o.

— Ne-am făcut jurăminte unul altuia înainte de a pleca. Matthew mi-a dat inelul lui Ysabeau.

Organizaserăm un soi de ceremonie în acele ultime minute petrecute la Madison. Am revăzut rapid în minte succesiunea de evenimente, căutând fisura.

— Împerecherea unui *manjasang* este dovedită de același act care reduce la tăcere toate obiecțiile față de un mariaj atunci când preoții, avocații, dușmanii și rivalii ies la atac: raportul fizic. Nările lui Philippe fremătară. Iar voi doi nu v-ați unit încă în nici un fel. Mirosurile voastre nu sunt doar ciudate, ci și complet diferite, ca a două ființe separate, nu ale uneia singure. Orice *manjasang* ar ști că nu v-ați împerecheat pe deplin. Gerbert și Domenico au știut-o cu siguranță de îndată ce Diana s-a aflat în prezența lor. La fel și Baldwin, fără îndoială.

— Suntem căsătoriți și împerecheați. Nu e nevoie de nici o altă dovadă în afara asigurărilor mele. Cât despre restul, nu e treaba ta, Philippe, spuse Matthew, așezându-și cu hotărâre trupul între mine și tatăl său.

— Ah, Matthaios, am depășit de mult etapa asta! Philippe părea obosit. Diana e o femeie necăsătorită, fără tată, și nu văd nici un frate în cameră care să-i apere onoarea. E întru totul *treaba* mea.

— Suntem căsătoriți în ochii lui Dumnezeu.

— Și totuși ai întârziat s-o posezi. *Ce* aștepți, Matthew? Un semn? Te dorește. Îmi dau seama după felul în care se uită la tine. Pentru majoritatea bărbaților asta e destul.

Philippe ne țintui cu privirea când pe mine, când pe fiul lui. Amintindu-mi de ciudata reținere a lui Matthew în privința asta, îngrijorarea și îndoiala mi se împrăștiară în corp ca o otravă.

— Nu ne cunoaștem de multă vreme. Chiar și așa, știu că voi fi cu ea, și numai cu ea, pentru tot restul vieții. Diana e perechea mea. Știi ce spune inelul, Philippe: *a ma vie de coer entier*[44].

— Să-i dăruiești unei femei toată viața ta nu are nici un sens dacă nu-i dăruiești și toată inima ta. Ar trebui să citești mai atent sfârșitul acelei declarații de dragoste, nu doar începutul ei.

— Inima mea îi aparține, spuse Matthew.

— Nu toată. Dacă i-ar aparține cu adevărat, toți membrii Congregației ar fi morți, legământul ar fi rupt pentru totdeauna, iar tu te-ai afla acolo unde ți-e locul, și nu în această încăpere, spuse Philippe brutal. Nu știu ce înseamnă căsătoria în viitorul ăla al vostru, dar în zilele noastre ea e ceva pentru care merită să mori.

— Nu cred că a vărsa sânge în numele Dianei e soluția la dificultățile noastre.

În ciuda secolelor în care avusese de-a face cu tatăl său, Matthew refuza cu încăpățânare să recunoască ceea ce eu știam deja: că nu aveai cum să ieși învingător dintr-o ceartă cu Philippe de Clairmont.

— Sângele unei vrăjitoare nu contează?

Amândoi bărbaţii se întoarseră surprinşi către mine.

— Ai ucis o vrăjitoare, Matthew. Iar eu am ucis un vampir, un *manjasang*, în loc să te pierd pe tine. Dacă tot împărtăşim secrete în seara asta, tatăl tău ar putea foarte bine să afle adevărul.

Gillian Chamberlain şi Juliette Durand fuseseră două victime colaterale ale ostilităţilor stârnite de relaţia noastră.

— Iar tu crezi că mai e vreme de făcut curte? Pentru un bărbat care se consideră învăţat, Matthew, eşti de o nerozie stupefiantă, spuse Philippe dezgustat.

Matthew încasă fără să clipească insulta din partea tatălui său, apoi îşi folosi propriul atu.

— Ysabeau a acceptat-o pe Diana drept fiica ei, spuse el.

Însă Philippe nu avea de gând să se lase influenţat atât de uşor.

— Nici Dumnezeu, nici mama ta n-au reuşit vreodată să te facă să-ţi asumi consecinţele propriilor fapte. În privinţa asta nu pari să te fi schimbat. Philippe se sprijini cu mâinile de masă şi îl strigă pe Alain. De vreme ce nu v-aţi împerecheat încă, nu s-a produs nici un rău ireparabil. Situaţia poate fi îndreptată înainte să afle altcineva, iar familia să fie distrusă. Voi trimite la Lyon după o vrăjitoare care s-o ajute pe Diana să-şi înţeleagă mai bine puterile. Între timp, Matthew, tu te poţi interesa de cartea ei. Apoi veţi merge amândoi acasă, unde veţi uita de necuviinţa asta şi vă veţi continua vieţile separat.

— Eu şi Diana mergem în odăile mele. Împreună. Sau martor mi-e…

— Înainte să termini de rostit ameninţarea, fii sigur că ai suficientă forţă s-o susţii, replică Philippe cu răceală. Fata doarme singură şi în apropierea camerei mele.

Un curent de aer îmi dădu de veste că uşa se deschisese, lăsând să pătrundă în încăpere miresme distincte de ceară şi piper măcinat. Privirea glacială a lui Alain se roti prin încăpere, observând furia lui Matthew şi expresia neînduplecată de pe chipul lui Philippe.

— Ai fost întrecut în şiretenie, Matthaios, îi spuse Philippe fiului său. Nu ştiu cu ce te-ai ocupat, dar te-ai înmuiat. Acum vino! Dă-te bătut, sărută-ţi vrăjitoarea şi spune-i noapte bună! Alain, du-o pe femeia aceasta în camera Louisei. Ea e la Viena… sau la Veneţia. Nu pot să ţin pasul cu fata aia şi cu nesfârşitele ei preumblări. Cât despre tine, continuă Philippe, aruncându-şi ochii căprui către fiul său, tu vei merge jos şi mă vei aştepta în salon până când voi termina de scris mesajele către Gallowglass şi Raleigh. A trecut ceva vreme de când n-ai mai fost pe acasă, iar prietenii tăi vor să ştie dacă Elisabeta Tudor e un monstru cu două capete şi trei sâni aşa cum umblă vorba.

Nevrând să se dea complet bătut, Matthew îşi puse degetele sub bărbia mea, mă privi adânc în ochi şi mă sărută mai profund decât se aşteptase probabil tatăl său.

— Asta e tot, Diana! mă concedie Philippe pe un ton tăios când Matthew termină.

— Veniţi, *madame*! mă chemă Alain, arătând către uşă.

Trează şi singură în patul altei femei, am stat şi am ascultat vaietul vântului, răsucind pe toate feţele cele întâmplate. Erau prea multe subterfugii de lămurit, dar mă simţeam rănită şi trădată. Ştiam că Matthew mă iubeşte. Dar el trebuie să fi înţeles că ceilalţi aveau să ne conteste jurămintele.

Pe măsură ce orele se scurgeau, am renunţat la orice speranţă de a mai dormi. M-am dus la fereastră şi am privit răsăritul, încercând să înţeleg cum se destrămaseră planurile noastre atât de mult într-un timp atât de scurt şi întrebându-mă ce rol jucaseră Philippe de Clairmont şi secretele lui Matthew în destrămarea lor.

37 Motto-ul Ordinului cavaleresc francez al Sfântului Mihail, înființat de Ludovic al XI-lea în 1469, ca reacție la Ordinul Lânii de Aur, fondat de Filip cel Bun, duce de Burgundia (n.tr.)

38 El este cavalerul de Clairmont! (în limba franceză în original) (n.red.)

39 Eminență (în limba franceză în original) (n.red.)

40 Referire la Henric al IV-lea, fost Henric de Navara, care era la vremea respectivă suveranul legal al Franței. A putut însă să-și preia cu adevărat tronul abia în 1594, după ce a renunțat oficial la protestantism și s-a convertit la catolicism. (n.red.)

41 Intrați! (în limba latină în original) (n.red.)

42 Luați loc! (în limba latină în original) (n.red.)

43 Tip de temniță subterană, fără ferestre, accesibilă numai printr-o ușă în tavan (n.red.)

44 Toată inima mea, pentru toată viața (în franceza medievală în original) (n.red.)

CAPITOLUL 9

Când am deschis uşa camerei a doua zi de dimineaţă, Matthew era sprijinit de zidul de piatră din faţa ei. Judecând după cum arăta, nici el nu dormise deloc. Sări în picioare, spre amuzamentul celor două tinere servitoare care chicoteau în spatele meu. Nu erau obişnuite să-l vadă astfel, neîngrijit şi ciufulit. O uitătură încruntată îi întunecă faţa.

— Bună dimineaţa!

Am păşit înainte, legănându-mi fustele de culoarea merişoarelor. Asemenea patului meu, servitoarelor mele şi practic tuturor celorlalte lucruri pe care le atingeam, ţinuta îi aparţinea Louisei de Clairmont. Parfumul ei de trandafiri şi zibetă, înălţându-se din perdelele brodate ce înconjurau patul, fusese sufocant în timpul nopţii. Am inspirat adânc aerul rece şi curat, aşteptând aroma de cuişoare şi scorţişoară atât de specifică lui Matthew. O parte din oboseală îmi dispăru de îndată ce am simţit-o şi, alinată de mirosul acesta familiar, m-am cuibărit în pelerina fără mâneci din lână neagră pe care servitoarele mi-o aşezaseră pe umeri. Îmi amintea de însemnele mele academice şi îmi oferea un strat suplimentar de căldură.

Matthew se înseninã când mă trase mai aproape şi mă sărută pe îndelete, cu o admirabilă perseverenţă. Servitoarele continuau să chicotească şi să facă ceea ce el luă drept remarci încurajatoare. Un curent de aer iscat brusc în jurul gleznelor mele indică sosirea unui alt martor. Ne-am dezlipit buzele.

— Eşti prea bătrân ca să visezi cu ochii deschişi prin anticamere, Matthaios, comentă tatăl lui, scoţându-şi capul acoperit cu păr castaniu din camera alăturată. Secolul al doisprezecelea nu ţi-a priit şi ţi-am permis să citeşti mult prea multă poezie. Adună-te, te rog, înainte să te vadă bărbaţii, şi ad-o pe Diana la parter! Miroase ca un stup de albine în toiul verii şi va trece ceva timp până când ai casei se vor obişnui cu aroma ei. Nu vrem nici o nefericită vărsare de sânge.

— Riscul să se întâmple aşa ceva ar fi mai mic dacă ai înceta să te mai amesteci! Separarea asta e absurdă, spuse Matthew, apucându-mă de braţ. Suntem soţ şi soţie.

— Ba nu sunteţi, slavă zeilor! Mergeţi jos, voi veni şi eu în scurt timp.

Philippe clătină din cap cu mâhnire şi se retrase.

Am stat unul în faţa celuilalt, de-o parte şi de alta a unei mese lungi din friguroasa sală mare. Matthew îşi ţinea buzele strânse. La ora aceea erau puţini oameni în încăpere, iar cei care mai zăboveau plecară iute după ce se uitară bine la expresia ameninţătoare de pe chipul lui. În faţa mea erau aşezate pe masă o pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor, şi nişte vin aromat. Nu era ceai, dar mergea. Matthew aşteptă până când am luat prima înghiţitură zdravănă.

— Mi-am văzut tatăl. Plecăm numaidecât.

Am strâns mai tare cupa între degete. Bucăţele de coajă de portocală pluteau în vin, umflate de lichidul cald. Citricele îl făceau să semene ceva mai mult cu o băutură potrivită pentru micul dejun.

Matthew privi prin cameră cu un aer hăituit.

— N-a fost înţelept să venim aici.

— Unde altundeva să mergem? Ninge. La Woodstock, sătenii sunt gata să mă târască în faţa unui judecător sub acuzaţia de vrăjitorie. Poate că la Sept-Tours trebuie să dormim separat şi să-l suportăm pe tatăl tău, dar el s-ar putea să găsească o vrăjitoare dornică să mă ajute.

Până acum deciziile pripite ale lui Matthew nu dăduseră rezultate bune.

— Philippe e un încurcă-lume. Cât despre găsirea unei vrăjitoare, neamul tău nu-i e nici lui mai drag decât lui *maman*.

Matthew cercetă masa din lemn zgâriat şi culese o fărâmă de ceară de lumânare ce se scursese într-una dintre crăpături.

— Am putea merge la casa mea din Milano. Ne-am petrece Crăciunul acolo. Vrăjitoarele italiene au o reputaţie remarcabilă pentru magie şi sunt cunoscute pentru previziunile lor ieşite din comun.

— Cu siguranţă, nu la Milano.

Philippe apăru în faţa noastră cu forţa unui uragan şi lunecă pe banca de lângă mine. Matthew îşi tempera cu grijă viteza şi puterea în semn de respect faţă de nervii creaturilor cu sânge cald. La fel făceau Miriam, Marcus, Marthe, ba chiar şi Ysabeau. Tatăl său însă nu dădea dovadă de o asemenea consideraţie.

— Mi-am făcut gestul de smerenie filială, Philippe, spuse scurt Matthew. Nu există nici un motiv de a mai zăbovi, şi apoi la Milano ne va fi bine. Diana cunoaşte limba toscană.

Dacă se referea la italiană, eram în stare să comand *tagliatelle* în restaurante şi să cer cărţi la biblioteci. Mă îndoiam totuşi că ar fi fost suficient.

— Cât de util, într-adevăr! Atunci e regretabil că nu mergeţi la Florenţa. Va trebui să treacă multă vreme până când vei fi din nou primit cu braţele deschise în oraşul acela, după ultimele tale escapade acolo, spuse Philippe pe un ton neutru. *Parlez-vous français, madame?*[45]

— *Oui*, am răspuns cu precauţie, convinsă că această conversaţie lua o foarte nefericită întorsătură poliglotă.

— Hmm! Philippe se încruntă. *Dicunt mihi vos es philologus*.[46]

— E o persoană erudită, interveni Matthew enervat. Dacă vrei o recapitulare a calificărilor ei, voi fi încântat să ţi-o ofer, în particular, după micul dejun.

— *Loquerisne latine?*[47] mă întrebă Philippe, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. *Milás elliniká?*[48]

— *Mea lingua latina est mala*[49], am răspuns, punând jos cupa cu vin.

Philippe făcu ochii mari când îmi auzi răspunsul stângaci de şcolăriţă. Expresia de pe chipul lui îmi aminti de ororile cursului de latină pentru începători. Dacă îmi puneai în faţă un text alchimic în limba romanilor, eram în stare să-l citesc, dar pentru o discuţie nu mă simţeam pregătită. Am răspuns cu curaj, sperând să fi dedus corect că a doua întrebare îmi testa cunoştinţele de greacă.

— *Tamen mea lingua graeca est peior*.[50]

— Atunci nu vom conversa nici în această limbă, murmură Philippe pe un ton îndurerat şi se întoarse indignat către Matthew: *Den tha ekpaidéfsoun gynaíkes sto méllon?*[51]

— Femeile din vremea Dianei primesc considerabil mai multă educaţie decât ţi s-ar părea ţie înţelept, tată, răspunse Matthew. Doar că nu în greacă.

— Pe viitor nu vor mai avea nevoie de Aristotel? Ce lume ciudată trebuie să fie aceea! Mă bucur că n-o voi cunoaşte încă o vreme de acum încolo. Philippe adulmecă bănuitor urciorul cu vin şi se hotărî să nu bea. Diana va trebui să vorbească mai fluent franceza şi latina. Doar câţiva dintre servitorii noştri cunosc engleza şi nici unul nu lucrează jos.

Aruncă o legătură grea de chei de-a lungul mesei. Mi-am răsfirat automat degetele ca s-o prind.

— În nici un caz! spuse Matthew, întinzându-se să mi-o ia din mână. Diana nu va rămâne aici

îndeajuns de mult ca să-şi bată capul cu gospodăria.

— Este femeia cu cel mai înalt rang de la Sept-Tours şi e de datoria ei. Ar trebui să începi, cred, cu bucătarul, îmi spuse Philippe, arătând către cea mai mare dintre chei. Aceea deschide magaziile cu mâncare. Celelalte descuie brutăria, fabrica de bere, toate dormitoarele, mai puţin pe al meu, şi pivniţele.

— Care dintre ele descuie biblioteca? am întrebat, pipăind cu interes suprafeţele de fier uzat.

— În casa asta cărţile nu sunt încuiate, răspunse Philippe, doar mâncarea, berea şi vinul. Lectura lui Herodot sau a lui de Aquino[52] rareori generează un comportament nepotrivit.

— Orice are un început, am mormăit în barbă. Şi cum se numeşte bucătarul?

— Chef.

— Nu, numele lui de botez, am spus nedumerită.

Philippe ridică din umeri.

— El e la conducere, deci e Chef. Niciodată nu i-am spus altfel. Tu i-ai spus altfel, Matthaios?

Tatăl şi fiul schimbară o privire care mă îndemnă să-mi fac griji pentru masa cu picioare în formă de capră dintre ei.

— Credeam că dumneavoastră sunteţi la conducere. Dacă îi spun bucătarului „Chef”, dumneavoastră cum să vă spun?

Tonul meu tăios îi distrase temporar atenţia lui Matthew, care era cât pe ce să azvârle masa la o parte şi să-l strângă pe Philippe de gât.

— Toţi cei de pe aici îmi spun ori „sire”, ori „tată”. Tu cum ai prefera?

Întrebarea lui Philippe era insinuantă şi periculoasă.

— Spune-i doar Philippe! tună Matthew. Are multe alte titluri, dar acelea care i se potrivesc cel mai bine ţi-ar provoca băşici pe limbă.

Philippe rânji.

— Văd că nu ţi-ai pierdut şi spiritul combativ odată cu minţile. Lasă gospodăria în seama femeii tale şi vino cu mine la o partidă de călărit! Pari plăpând şi ai nevoie de un antrenament cum se cuvine.

Îşi frecă mâinile nerăbdător.

— N-o las singură pe Diana, replică Matthew.

Se juca nervos cu o solniţă enormă din argint, strămoşul hârbului de lut ce stătea lângă aragazul meu din New Haven.

— De ce nu? pufni Philippe. Alain o să facă pe dădaca.

Matthew deschise gura să răspundă.

— Tată? am spus cu voce mieroasă, întrerupându-le schimbul de replici. Aş putea vorbi între patru ochi cu soţul meu, înainte ca el să meargă cu dumneata la grajduri?

Philippe miji ochii. Se ridică şi se plecă uşor în direcţia mea. Era prima dată când se deplasa cu o viteză care o aproxima măcar pe cea normală.

— Desigur, *madame*. Îl voi trimite pe Alain să te slujească. Bucuraţi-vă de intimitate… cât o mai aveţi.

Matthew aşteptă, cu ochii la mine, până când tatăl lui părăsi încăperea.

— Ce pui la cale, Diana? mă întrebă calm în timp ce mă ridicam şi ocoleam încet masa.

— De ce e Ysabeau la Trier? am întrebat.

— Ce contează? întrebă el evaziv.

Am început să înjur ca un birjar, lucru care-i șterse imediat expresia inocentă de pe chip. Avusesem suficient răgaz de gândire noaptea trecută, cât timp stătusem singură în camera cu parfum de trandafiri a Louisei, să pun cap la cap evenimentele din ultimele săptămâni și să le confrunt cu ceea ce știam despre perioada aceasta.

— Contează, pentru că la Trier, în 1590, nu prea are ce face în afară de a vâna vrăjitoare!

O servitoare o zbughi prin încăpere, îndreptându-se către ușa din față. Doi bărbați stăteau încă lângă foc, așa că am coborât vocea.

— Nu e nici locul, nici momentul să discutăm despre rolul pe care îl joacă actualmente tatăl tău în geopolitica modernă, despre motivul pentru care un cardinal catolic ți-a permis să faci pe șeful cu el pe Mont Saint-Michel de parcă ar fi fost insula ta personală sau despre tragica moarte a tatălui lui Gallowglass. Dar va veni și vremea când ai să-mi povestești despre toate astea. Și cu siguranță vom mai avea nevoie de timp și de intimitate ca să-mi explici aspectele mai tehnice ale împerecherii vampirilor.

M-am răsucit să plec. Matthew așteptă până când m-am îndepărtat suficient ca să cred că fuga e posibilă, apoi mă prinse fără efort de braț și mă întoarse. Era manevra instinctivă a unui prădător.

— Nu, Diana. Vom discuta despre mariajul nostru înainte ca vreunul dintre noi să părăsească această încăpere.

Matthew se întoarse spre ultimul grup de servitori care își savura masa de dimineață. O smucitură a capului său îi făcu pe toți s-o tulească.

— Care mariaj? am întrebat.

O licărire periculoasă se ivi în ochii lui, după care dispăru.

— Mă iubești, Diana?

Întrebarea domoală a lui Matthew mă luă prin surprindere.

— Da, am răspuns instantaneu. Dar, dacă n-ar conta decât iubirea pentru tine, atunci totul ar fi simplu și ne-am afla încă în Madison.

— Totul *este* simplu.

Matthew se ridică în picioare.

— Dacă mă iubești, vorbele tatălui meu nu pot anula promisiunile pe care ni le-am făcut unul altuia mai mult decât poate Congregația să ne determine să ne conformăm legământului.

— Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, mi te-ai fi dăruit. Trup și suflet.

— Nu e atât de simplu, spuse Matthew cu tristețe. Te-am avertizat de la bun început că relația cu un vampir va fi complicată.

— Philippe nu pare a fi de aceeași părere.

— Atunci culcă-te cu el! Dacă mă vrei pe mine, trebuie să aștepți.

Matthew era stăpân pe sine, însă calmul lui semăna cu un râu înghețat: dur și neted la suprafață, dar învolburat în interior. Încă de când plecaserăm de la Old Lodge folosise cuvintele pe post de arme. Acum că era din nou împreună cu tatăl său, masca lui civilizată era prea subțire pentru ceva atât de modern și de uman precum regretul.

— Philippe nu e genul meu, am spus cu răceală. Ai putea, totuși, să fii amabil și să-mi explici de ce ar trebui să te aștept.

— Pentru că nu există divorț în rândul vampirilor. Există împerechere și există moarte. Unii

vampiri, inclusiv mama mea și Philippe, se despart pentru o vreme dacă există – făcu o pauză – neînțelegeri. Își iau alți amanți. Cu ajutorul timpului și al distanței își rezolvă problemele și se împacă. Dar asta n-o să funcționeze în cazul meu.

— Bine. Nici pentru mine n-ar fi prima opțiune în materie de căsătorie. Dar tot nu pricep de ce asta te face atât de reticent în ceea ce privește confirmarea pe plan fizic a relației noastre.

Îmi învățase deja trupul și reacțiile lui cu atenția grijulie a unui iubit. Nu șovăia din cauza mea sau a ideii de sex.

— E prea curând ca să-ți pun frâu libertății. Odată ce m-aș pierde în tine, n-ar mai exista alți amanți și nici despărțire. Trebuie să fii sigură că îți dorești cu adevărat să te căsătorești cu un vampir.

— Tu ai dreptul să mă alegi de fiecare dată, însă, când e vorba ca eu să fac același lucru, crezi că nu știu ce vreau?

— Eu am avut numeroase ocazii să aflu ce vreau. Afecțiunea ta pentru mine s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât o cale prin care să-ți domolești frica de necunoscut sau să-ți satisfaci dorința de a îmbrățișa lumea ființelor supranaturale, pe care ai refuzat-o atâta vreme.

— Afecțiune? Te iubesc. Nu contează dacă am la dispoziție două zile sau doi ani. Decizia mea va fi aceeași.

— Diferența va fi că eu nu-ți voi fi făcut ceea ce ți-au făcut părinții tăi! explodă el, trecând brutal pe lângă mine. Împerecherea cu un vampir nu e mai puțin restrictivă decât o vrajă de legare. Pentru prima dată trăiești după propriile reguli și totuși ești gata să schimbi niște lanțuri cu altele. Dar ale mele nu sunt făcute din materia fermecată a basmelor și nici o vrajă nu le va înlătura atunci când vor începe să te roadă.

— Sunt iubita ta, nu prizoniera ta.

— Iar eu sunt vampir, nu creatură cu sânge cald. Instinctele de împerechere sunt primitive și dificil de controlat. Întreaga mea ființă va fi concentrată asupra ta. Nimeni nu merită o asemenea atenție nemiloasă, cu atât mai puțin femeia pe care o iubesc.

— Deci pot ori să trăiesc fără tine, ori să mă ții încuiată într-un turn. Am clătinat din cap. Prin gura ta vorbește acum frica, nu rațiunea. Ți-e teamă că ai să mă pierzi, iar faptul că te afli în preajma lui Philippe înrăutățește situația. N-o să-ți alini suferința îndepărtându-mă, ci mai degrabă vorbind despre ea.

— Acum că sunt din nou împreună cu tatăl meu, acum că rănile mi s-au deschis și sângerează, nu mă vindec atât de repede pe cât ai sperat, nu?

Cruzimea revenise în tonul lui Matthew. Am tresărit. O urmă de regret îi apăru pe chip, apoi expresia i se înăspri iar.

— Ai prefera să fii oriunde altundeva, nu aici. Știu asta, Matthew. Dar Hancock are dreptate: n-aș rezista prea multă vreme într-un loc precum Londra sau Paris, unde am putea găsi o vrăjitoare potrivită. Alte femei ar observa imediat că nu sunt ca ele și nu m-ar ierta cu aceeași ușurință ca Walter sau Henry. Aș fi predată autorităților ori Congregației în doar câteva zile.

Intensitatea privirii lui Matthew confirma avertismentul lui despre cum ar fi fost să devin obiectul atenției implacabile a unui vampir.

— Celorlalte vrăjitoare nu le-ar păsa, spuse el cu încăpățânare, eliberându-mi brațele și întorcându-mi spatele. Iar cu Congregația mă descurc eu.

Cele câteva zeci de centimetri care ne despărțeau se întinseră ca și cum ne-am fi aflat în capetele

opuse ale lumii. Singurătatea, vechea mea tovarășă, nu-mi mai părea atât de atrăgătoare.

— Nu putem continua așa, Matthew. Fără familie și fără proprietăți eu sunt complet dependentă de tine, am spus.

Istoricii înțeleseseră corect câteva aspecte din trecut, inclusiv slăbiciunea structurală pe care ți-o dădea faptul de a fi femeie, fără prieteni și fără bani.

— Trebuie să rămânem la Sept-Tours până când voi reuși să intru într-o cameră fără să atrag priviri curioase. Trebuie să mă pot descurca pe cont propriu. Începând cu astea.

Am ridicat cheile castelului.

— Vrei să te joci de-a stăpâna casei? întrebă el neîncrezător.

— Nu mă joc de-a stăpâna casei. Iau lucrurile foarte în serios.

Matthew își strâmbă buzele la auzul vorbelor mele, dar nu era un zâmbet adevărat.

— Du-te! Stai cu tatăl tău! Voi fi prea ocupată ca să mi se facă dor de tine.

Matthew plecă spre grajduri fără vreun sărut sau vreun cuvânt de rămas-bun. Absența obișnuitelor lui alinări mă lăsă cu strania senzație că eram parcă neterminată. După ce mirosul lui se risipi, l-am chemat încet pe Alain, care apăru suspect de repede, însoțit de Pierre. Auziseră probabil fiecare cuvânt al discuției noastre.

— Faptul că te uiți pe fereastră nu-ți ascunde gândurile, Pierre. E unul dintre puținele indicii ale stăpânului tău, și, de fiecare dată când face asta, știu că tăinuiește ceva.

— Indicii?

Pierre mă privi confuz. Cuvântul nu era încă folosit pe vremea aceea.

— Un semn exterior al unei îngrijorări interioare. Matthew se uită în altă parte când e neliniștit sau nu vrea să-mi spună ceva. Și își trece degetele prin păr când nu știe ce să facă. Astea sunt indicii.

— Într-adevăr, așa face, *madame*. Pierre mă privi uluit. Milord știe că vă folosiți puterile de ghicitoare pentru a-i citi în suflet? *Madame* de Clairmont cunoaște aceste obiceiuri, și la fel frații și tatăl lui milord. Însă dumneavoastră l-ați întâlnit de foarte puțină vreme, și totuși știți atât de multe!

Alain tuși.

Pierre păru îngrozit.

— Mi-am pierdut controlul, *madame*. Vă rog să mă iertați.

— Curiozitatea e o binecuvântare, Pierre. Și am folosit observația, nu ghicitul, pentru a-mi cunoaște soțul.

Nu exista nici un motiv pentru care semințele revoluției științifice să nu poată fi plantate acum în Auvergne.

— Ne vom simți mai bine, cred, dacă discutăm în bibliotecă.

Am arătat în ceea ce speram că era direcția potrivită.

Încăperea în care familia de Clairmont își ținea majoritatea cărților reprezenta un fel de avantaj al terenului propriu pe care îl aveam la dispoziție în castelul Sept-Tours. După ce m-am lăsat învăluită de miresmele hârtiei, pielii și pietrei, o parte din singurătate mi s-a evaporat. Era o lume cunoscută.

— Avem multă treabă de făcut, am spus calm, întorcându-mă către servitorii familiei. Mai întâi, aș vrea să vă rog pe amândoi să-mi promiteți ceva.

— Un jurământ, *madame*?

Alain mă privi cu suspiciune. Am dat din cap în semn de aprobare.

— Dacă vă cer ceva ce necesită asistența lui milord sau, și mai important, a tatălui său, vă rog să-mi spuneți, și schimbăm imediat strategia. Ei nu trebuie să-și bată capul cu măruntele mele preocupări.

Bărbații păreau precauți, dar intrigați.

— *Òc*[53], încuviință Alain dând din cap.

În ciuda începutului sub cele mai bune auspicii, prima mea ședință cu echipa porni cu stângul. Pierre refuza să se așeze în prezența mea, iar Alain era de acord să ocupe un scaun doar dacă o făceam și eu. Dar nu puteam să rămân neclintită, dat fiind valul de neliniște ce mă cuprindea în legătură cu responsabilitățile mele la Sept-Tours, așa că toți trei am dat ocol după ocol bibliotecii. În vreme ce ne învârteam în cerc, le-am indicat cărți ce urmau să fie aduse în camera Louisei, mi-am luat rechizitele necesare și am cerut ca hainele mele de călătorie să-i fie duse unui croitor căruia aveau să-i servească drept model pentru o garderobă de primă necesitate. Eram pregătită să port ținutele Louisei de Clairmont timp de încă două zile. După aceea am amenințat că voi apela la dulapul lui Pierre pentru jambiere și pantaloni. Perspectiva unei asemenea cumplite necuviințe femeiești le sădi vizibil groaza în suflete.

Ne-am petrecut cea de a doua și cea de a treia oră discutând despre treburile interne ale castelului. Nu aveam nici un pic de experiență în administrarea unui domeniu atât de complicat, dar știam ce întrebări să pun. Alain recapitulă numele și îndatoririle fiecăruia dintre oamenii lui cheie, îmi oferi o scurtă introducere în lumea fruntașilor satului, făcu socoteala persoanelor care locuiau în casă în acel moment și își dădu cu părerea la ce vizitatori ne puteam aștepta în următoarele câteva săptămâni.

Apoi ne-am mutat catrafusele în bucătărie, unde am avut prima întâlnire cu Chef. Era un om slab ca o trestie și nu mai înalt decât Pierre. Asemenea lui Popey, toată musculatura lui era concentrată în antebrațele groase cât niște jamboane. Motivul deveni evident când azvârli o uriașă bucată de aluat pe o suprafață presărată cu făină și începu s-o întindă. Ca și mine, Chef putea gândi doar când era în mișcare.

Jos se răspândise vestea despre oaspetele cu sânge cald care dormea într-o cameră lângă capul familiei. La fel se răspândiseră și speculațiile legate de relația mea cu milord și de originea mea, având în vedere mirosul și obiceiurile mele alimentare. Când am intrat în viermuiala și căldura din bucătărie, am surprins cuvintele *sorcière* și *masca* (termenii în franceză și occitană pentru „vrăjitoare”). Chef adunase tot personalul din bucătării, care era numeros și extrem de încurcat din punct de vedere organizatoric. Asta le oferi tuturor ocazia de a mă studia îndeaproape. Unii erau vampiri, alții, oameni. Era și un demon. Mi-am notat în minte să am grijă ca tânăra pe nume Catrine, a cărei privire îmi împungea umerii cu o curiozitate fățișă, să fie bine tratată și îngrijită până când punctele forte și slăbiciunile ei vor fi mai limpezi.

Eram hotărâtă să vorbesc engleza doar la nevoie, și chiar și atunci doar cu Matthew, tatăl lui, Alain și Pierre. Prin urmare, conversațiile mele cu Chef și colegii lui erau pline de neînțelegeri. Din fericire, Alain și Pierre descâlceau cu blândețe încurcăturile care se iveau atunci când franceza mea se ciocnea de occitana lor cu un accent redutabil. Pe vremuri îmi plăcuse să mimez. Era vremea să-mi reînvii talentul acela, iar între timp ascultam cu atenție suișurile și coborâșurile din intonația dialectului local. Trecusem deja câteva dicționare pe lista de cumpărături pentru data viitoare când cineva urma să meargă în apropierea Londrei.

Chef prinse drag de mine după ce i-am complimentat abilitățile de brutar, am ridicat în slăvi ordinea din bucătărie și i-am cerut să-mi spună imediat dacă are nevoie de ceva pentru a-și face magia culinară. Dar buna relație dintre noi fu asigurată când m-am interesat de mâncărurile și băuturile preferate ale lui Matthew. Chef se însufleți, începu să-și fluture în aer mâinile lipicioase și să turuie despre silueta scheletică a lui milord, pe care o punea în întregime pe seama englezilor și a lipsei lor de considerație față de arta bucătăriei.

— Nu l-am trimis eu pe Charles să se ocupe de nevoile lui? întrebă el într-o occitană rapidă, luând o bucată de aluat și trântind-o pe masă.

Pierre murmură traducerea cât putu de repede.

— Mi-am pierdut cel mai bun asistent, iar pentru englezi asta n-a însemnat nimic. Milord are un stomac delicat și trebuie ademenit să mănânce, altfel începe să se veștejească.

Mi-am cerut scuze în numele Angliei și am întrebat cum am putea noi doi să fim siguri că Matthew se va însănătoși, deși mă alarma gândul că soțul meu ar fi devenit și mai robust.

— Îi place peștele negătit, nu-i așa, și vânatul?

— Milord are nevoie de sânge. Și nu-l acceptă decât dacă e preparat așa cum trebuie.

Chef mă conduse în camera cu vânat, unde carcasele câtorva animale erau suspendate deasupra unor vase din argint pentru a aduna sângele care le picura din gâturile tăiate.

— Putem folosi doar argintul, sticla și ceramica la colectarea sângelui pentru milord. Altfel îl refuză, mă instrui Chef ridicând un deget.

— De ce? am întrebat.

— Alte vase strică sângele cu mirosuri și gusturi neplăcute. Acesta este pur. Mirosiți! îmi explică bucătarul întinzându-mi o cupă.

Mi se făcu greață de la aroma metalică și mi-am acoperit gura și nasul. Alain făcu semn ca sângele să fie luat de acolo, însă l-am oprit cu o privire.

— Continuă, te rog, Chef!

Bucătarul îmi aruncă o privire aprobatoare și începu să-mi descrie alte delicatese ce alcătuiau dieta lui Matthew. Îmi vorbi despre pasiunea soțului meu pentru fiertura din carne de vită, întărită cu vin și mirodenii, apoi servită rece. Matthew accepta sângele de potârniche cu condiția să fie servit în cantități mici și nu prea devreme dimineața. *Madame* de Clairmont nu era atât de pretențioasă, spuse Chef clătinând cu tristețe din cap, însă fiul ei nu-i moștenise impresionantul apetit.

— Nu, într-adevăt, am spus scurt, gândindu-mă la partida mea de vânătoare cu Ysabeau.

Chef își vârî vârful degetului în cupa din argint, apoi îl ridică, aruncând sclipiri roșietice în lumină, îl băgă în gură și lăsă sângele să i se scurgă pe limbă.

— Sângele de cerb e preferatul lui, desigur. Nu e la fel de bogat precum cel de om, dar seamănă la gust.

— Pot? am întrebat șovăitoare, întinzându-mi degetul mic spre cupă.

Vânatul îmi întorcea stomacul pe dos. Poate că gustul sângelui de cerb avea să fie diferit.

— Lui milord nu i-ar plăcea, *madame* de Clairmont, spuse Alain vădit îngrijorat.

— Dar el nu se află aici, am replicat.

Mi-am înmuiat vârful degetului mic în cupă. Sângele era dens. L-am dus la nas și l-am adulmecat așa cum făcuse Chef. Oare ce mireasmă detecta Matthew? Ce arome percepea?

Când mi-am trecut degetul peste buze, m-am simțit brusc inundată de o mulțime de senzații: vântul pe creastă alunecoasă, confortul unui pat de frunze într-o scorbură dintre doi copaci, bucuria de a alerga liber. Toate însoțite de un bubuit constant, răsunător. „Un puls, o inimă."

Imaginile din viața cerbului se estompară mult prea repede. Am întins degetul cu o dorință înverșunată de a ști mai mult, însă mâna lui Alain mă opri. Foamea de informații continua să mă roadă. Intensitatea ei scăzu doar când am înghițit ultimele dâre de sânge.

— Poate că *madame* ar trebui să se întoarcă în bibliotecă, sugeră Alain, aruncându-i lui Chef o privire de avertizare.

În vreme ce ieșeam din bucătărie, i-am spus bucătarului ce să pregătească pentru Matthew și Philippe când aveau să se întoarcă din plimbarea lor călare. Tocmai treceam printr-un coridor lung din piatră, când m-am oprit brusc în fața unei uși joase, deschise. Pierre fu cât pe-aci să se izbească de mine.

— A cui e camera asta? am întrebat, simțind că mă înăbușă mirosul ierburilor agățate de grinzi.

— A cameristei lui *madame* de Clairmont, îmi explică Alain.

— Marthe, am șoptit, pășind peste prag.

Vase de lut stăteau înșirate cu grijă pe rafturi, iar podeaua era bine măturată. O aromă medicinală (mentă?) plutea în aer, amintindu-mi de mirosul pe care îl răspândeau câteodată hainele slujnicei. Când m-am întors, cei trei însoțitori ai mei blocau ușa.

— Bărbații n-au voie aici, *madame*, mărturisi Pierre, uitându-se peste umăr ca și cum s-ar fi temut că Marthe putea să-și facă apariția dintr-o clipă în alta. Doar Marthe și *mademoiselle* Louisa își petrec timpul în cămară. Nici măcar *madame* de Clairmont nu tulbură locul acesta.

Ysabeau nu era de acord cu remediile din plante ale lui Marthe, asta știam. Bătrâna nu era vrăjitoare, însă poțiunile ei nu erau departe de amestecurile lui Sarah. Am măsurat încăperea cu privirea. Într-o bucătărie sunt multe de făcut în afară de gătit, iar din secolul al șaisprezecelea puteam să învăț nu numai noțiuni de administrare a gospodăriei și de magie.

— Aș dori să folosesc cămara câtă vreme locuiesc la Sept-Tours.

Alain mă străpunse cu privirea.

— S-o folosiți?

Am încuviințat dând din cap.

— Pentru alchimia mea. Vă rog să puneți să mi se aducă aici două butoaie cu vin pentru folosul meu. Să fie cât mai vechi cu putință, dar nu acrit. Lăsați-mă singură câteva minute, să fac inventarul lucrurilor de aici.

Pierre și Alain se foiră neliniștiți. După ce puse în balanță hotărârea mea și nesiguranța tovarășilor săi, Chef preluă conducerea, împingându-i pe ceilalți doi înspre bucătărie.

Când bombănelile lui Pierre se pierdură în depărtare, mi-am concentrat atenția asupra împrejurimilor. Masa de lemn din fața mea era adânc crestată de sutele de cuțite care separaseră frunzele de tulpini. Mi-am trecut un deget peste una dintre tăieturi și l-am dus la nas.

Rozmarin. Pentru amintire.

„Îți amintești?"

Ceea ce auzeam era vocea lui Peter Knox, vrăjitorul modern care mă chinuise cu amintiri legate de moartea părinților mei și care își dorea *Ashmole 782* pentru sine. Trecutul și prezentul se ciocniră

încă o dată, şi în clipa aceea am aruncat o privire în colţul de lângă foc. Firele albastre şi chihlimbarii erau acolo, exact aşa cum mă aşteptam. Am mai simţit şi altceva, o altă creatură dintr-un alt timp. Am întins degetele ce purtau aroma rozmarinului să o ating, însă era prea târziu. Oricine ar fi fost dispăruse deja, iar colţul îşi recăpătase aspectul normal şi prăfuit.

„Aminteşte-ţi!”

Acum vocea lui Marthe fu cea care îmi răsună în memorie, numind ierburi şi instruindu-mă să iau câte puţin din fiecare şi să prepar un ceai. Avea efect contraceptiv, cu toate că eu nu ştiusem asta când gustasem prima dată din fiertura fierbinte. Ingredientele se aflau cu siguranţă aici, în cămara lui Marthe.

Cutia simplă din lemn era aşezată pe raftul cel mai de sus, ferită, ca să nu se poată ajunge la ea. Ridicându-mă pe vârfuri, am întins braţul şi mi-am direcţionat dorinţa către recipient, aşa cum procedasem cândva pentru a chema o carte de pe un raft din Biblioteca Bodleiană. Cutia alunecă în faţă, supusă, până când am reuşit să-i ating colţurile cu degetele. Apoi am tras-o şi am aşezat-o uşurel pe masă.

Capacul se ridică, dezvăluind douăsprezece compartimente egale, fiecare plin cu o altă substanţă. „Pătrunjel. Ghimbir. Iarbă moale. Rozmarin. Salvie. Seminţe de morcov sălbatic. Pelin negru. Busuiocul cerbilor. Angelică. Rută. Calapăr. Rădăcină de ienupăr.” Marthe era bine dotată pentru a le ajuta pe femeile din sat să-şi înfrâneze fertilitatea. Am atins fiecare plantă în parte, mulţumită că îmi aminteam numele şi miresmele lor. Dar satisfacţia mi se transformă curând în ruşine. Nu ştiam nimic altceva. Nici ce fază a lunii era potrivită pentru culegerea lor, nici alte utilizări magice pe care le-ar fi putut avea. Sarah ar fi ştiut. La fel şi orice altă femeie din secolul al şaisprezecelea.

Mi-am alungat regretele. Pentru moment ştiam ce efect aveau plantele acestea dacă le cufundam în apă sau vin fierbinte. Mi-am pus cutia la subraţ şi m-am alăturat celorlalţi în bucătărie. Alain se ridică în picioare.

— Aţi terminat aici, *madame*?

— Da, Alain. *Merci*[54], Chef, am spus.

Întoarsă în bibliotecă, am aşezat cu grijă cutia pe colţul mesei şi am tras spre mine o foaie albă de hârtie. M-am aşezat şi am luat o pană din stativ.

— Chef îmi spune că sâmbătă va începe luna decembrie. N-am vrut să menţionez asta în bucătărie, dar poate cineva să-mi explice unde am putut să rătăcesc a doua jumătate a lunii noiembrie?

Mi-am înmuiat pana într-o călimară cu cerneală întunecată şi l-am privit pe Alain, aşteptând.

— Englezii refuză noul calendar al papei, rosti el lent, ca şi cum ar fi vorbit unui copil. Aşa că acolo e doar şaptesprezece noiembrie, iar aici, în Franţa, e douăzeci şi şapte noiembrie.

Călătorisem în timp cale de peste patru secole şi nu pierdusem nici măcar o oră, în timp ce drumul din Anglia elisabetană până în Franţa măcinată de războaie mă costase aproape trei săptămâni în loc de zece zile. Mi-am înăbuşit un oftat şi am scris datele corecte în capul paginii. Pana mi s-a oprit.

— Asta înseamnă că duminică începe Adventul[55].

— *Oui*. Satul – şi milord, desigur – va posti până în noaptea dinaintea Crăciunului. Cei ai casei vor întrerupe postul împreună cu *seigneur* pe şaptesprezece decembrie.

Cum postea un vampir? Cunoştinţele mele despre ceremoniile religioase creştine nu-mi erau de mare ajutor.

— Ce se întâmplă pe șaptesprezece? am întrebat, notându-mi și acea dată.

— Sunt Saturnaliile, *madame*, spuse Pierre, festivitățile dedicate zeului recoltei. *Sieur* Philippe încă respectă vechile obiceiuri.

„Străvechile” ar fi fost mai potrivit. Saturnaliile nu se mai celebrau din ultimele zile ale Imperiului Roman. M-am ciupit de nas. Mă simțeam copleșită.

— Hai să începem cu începutul, Alain! Ce se întâmplă, mai exact, în casa asta la sfârșitul săptămânii?

După o jumătate de oră de discuții și încă trei pagini, am fost lăsată singură cu cărțile, hârtiile și durerea mea de cap. Ceva mai târziu am auzit zarvă în sala mare, urmată de un hohot de râs. O voce familiară, cumva mai bogată și mai caldă decât o știam, mă strigă în semn de salut.

Matthew.

Înainte să apuc să-mi pun hârtiile deoparte, el ajunse deja lângă mine.

— Până la urmă ai observat că am fost plecat?

Era îmbujorat. Mă prinse de gât și mă sărută pe buze agățându-mi cu degetele o șuviță de păr. Pe limba lui nu se simțea pic de sânge, doar gustul vântului și al aerului liber. Călărise, dar nu se hrănise.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, *mon coeur*, îmi șopti el la ureche. Iartă-mă că m-am purtat atât de rău!

Plimbarea îl înviorase și, pentru prima dată, atitudinea lui față de tatăl său era naturală, neforțată.

— Bună ziua, Diana! spuse Philippe, pășind din spatele fiului său. Apoi întinse mâna către cea mai apropiată carte și o duse lângă foc, răsfoind-o. Citești *Istoria francilor*. Nu pentru prima dată, nădăjduiesc. Cartea asta ar fi fost mai plăcută, desigur, dacă mama lui Georgius ar fi supervizat scrierea ei. Latina Armentariei era absolut impresionantă. Întotdeauna era o plăcere să-i citești scrisorile.

Nu citisem niciodată faimoasa carte despre istoria franceză a lui Georgius Florentius[56], dar nu vedeam de ce Philippe ar fi trebuit să afle asta.

— Pe vremea când el și Matthew frecventau școala din Tours, Georgius avea doisprezece ani. Matthew era mult mai bătrân decât profesorul, ca să nu mai vorbim despre ceilalți elevi, iar când venea vremea recreației îi lăsa pe ceilalți băieți să-l călărească exact ca pe un cal. Philippe cercetă paginile. Unde-i partea despre uriaș? E preferata mea.

Alain intră, ducând o tavă cu două cupe din argint, și o așeză pe masa de lângă foc.

— *Merci*, Alain.

Am făcut semn înspre tavă.

— Trebuie să fiți amândoi flămânzi. Chef v-a trimis mâncarea aici. De ce nu-mi povestiți cum v-ați petrecut dimineața?

— N-am nevoie… începu Matthew.

Eu și tatăl lui am scos amândoi sunete exasperate. Philippe mă lăsă pe mine, plecându-și ușor capul.

— Ba da, ai, am spus. E sânge de potârniche, pe care ar trebui să-l poți digera la ora asta. Sper totuși că mâine vei vâna, iar sâmbătă la fel. Dacă intenționezi să ții post în următoarele patru săptămâni, trebuie să te hrănești cât mai poți.

I-am mulțumit lui Alain, care făcu o plecăciune, îi aruncă o privire voalată stăpânului său și plecă

în grabă.

— Al tău e sânge de cerb, Philippe. A fost scurs chiar azi-dimineaţă.

— Ce ştii tu despre sângele de potârniche şi despre post?

Matthew trase uşor cu degetele de şuviţa mea rebelă. M-am uitat în ochii verzi-cenuşii ai soţului meu.

— Mai multe decât ştiam ieri.

Mi-am eliberat părul şi i-am întins cupa.

— Eu o să-mi iau masa în altă parte, interveni Philippe, şi o să vă las cu neînţelegerea voastră.

— Nu e nici o neînţelegere. Matthew trebuie să rămână sănătos. Pe unde aţi călărit?

Am luat cupa cu sânge de cerb şi i-am întins-o lui Philippe. Ochii lui trecură de la cupa de argint la chipul fiului său şi înapoi la mine. Îmi aruncă un zâmbet cuceritor, însă privirea lui iscoditoare n-avea cum să mă înşele. Luă cupa oferită şi o ridică în semn de salut.

— Îţi mulţumesc, Diana, spuse el cu o voce prietenoasă.

Dar ochii aceia nefireşti cărora nu le scăpa nimic continuară să mă urmărească în vreme ce Matthew îmi descria ce făcuseră dimineaţă. O senzaţie de dezgheţ primăvăratic îmi indică momentul în care atenţia lui Philippe se îndreptă către fiul său. Nu m-am putut abţine să mă uit în direcţia lui, ca să văd dacă puteam să-i ghicesc gândurile. Privirile ni se intersectară, ni se izbiră. Avertismentul era clar.

Philippe de Clairmont punea ceva la cale.

— Cum ţi s-a părut bucătăria? întrebă Matthew, îndreptând conversaţia către mine.

— Fascinantă, am spus, înfruntând ochii vicleni ai lui Philippe cu o căutătură sfidătoare. Absolut fascinantă!

45 Vorbiți franceză, doamnă? (în limba franceză în original) (n.red.)

46 Mi se spune că sunteți filolog (în limba latină în original) (n.red.)

47 Vorbiți latinește? (în limba latină în original) (n.red.)

48 Vorbiți grecește? (în greaca veche în original) (n.red.)

49 Latina mea e slabă (în limba latină în original) (n.red.)

50 Iar greaca mea e și mai rea (în limba latină în original) (n.red.)

51 Nu dați femeilor nici o educație în viitor? (în greaca veche în original) (n.red.)

52 Sfântul Toma de Aquino (1224–1274), teolog italian dominican, cel mai important cărturar al Evului Mediu (n.tr.)

53 Da, bine (în limba occitană în original) (n.red.)

54 Mulțumesc (în limba franceză veche în original) (n.red.)

55 În religia catolică, perioadă de patru săptămâni înaintea Crăciunului, echivalentul postului Crăciunului la ortodocși (n.tr.)

56 Cunoscut și sub numele de Grigorie de Tours; teolog și istoric francez (c. 538–594), din 573 episcop de Tours. Lucrarea sa *Historia francorum* conține informații prețioase despre dinastia merovingiană. (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Philippe o fi fost el fascinant, dar era înnebunitor şi impenetrabil, exact aşa cum promisese Matthew.

În dimineaţa următoare, eu şi Matthew eram în sala mare când tatăl lui se materializă parcă din neant. Nu era de mirare că oamenii îi credeau pe vampiri capabili să se transforme în lilieci. Am ridicat o bucăţică de pâine prăjită din gălbenuşul de ou fiert moale pe care îl mâncam.

— Bună dimineaţa, Philippe!

— Bună ziua, Diana! Stăpânul castelului făcu un semn din cap. Vino, Matthew! Trebuie să te hrăneşti. De vreme ce nu vrei s-o faci în faţa soţiei tale, vom vâna.

Matthew şovăi, uitându-se neliniştit către mine, apoi întorcându-şi privirea.

— Poate mâine.

Philippe bombăni ceva în barbă şi scutură din cap.

— Trebuie să-ţi satisfaci nevoile, Matthaios. Un *manjasag* hămesit şi extenuat nu e un tovarăş de călătorie ideal pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru o vrăjitoare cu sânge cald.

Doi bărbaţi intrară în salon, tropăind pentru a-şi scutura zăpada de pe cizme. Vântul rece al iernii năvăli împrejurul paravanului din lemn şi prin scobiturile dantelate. Matthew se uită lung către uşă. Hăituirea cerbilor pe pământurile îngheţate nu doar i-ar fi hrănit trupul, ci i-ar fi limpezit şi mintea. Iar dacă era să se ia după ziua de ieri, atunci avea să fie într-o dispoziţie mult mai bună la întoarcere.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Am multe de făcut, am spus, luându-i mâna într-a mea şi strângându-i-o liniştitor.

După micul dejun, eu şi Chef am discutat despre ospăţul din sâmbăta dinaintea Adventului. Am vorbit apoi despre nevoile mele vestimentare cu croitorul şi cusătoreasa din sat. Date fiind cunoştinţele mele precare de limbă franceză, mă temeam că îmi comandasem un cort de circ. Pe la sfârşitul dimineţii îmi doream cu disperare să ies la aer curat şi l-am convins pe Alain să mă conducă pe la atelierele din curte. Se găsea acolo aproape orice lucru de care ar fi avut nevoie locuitorii castelului, de la lumânări la apă de băut. Am încercat să-mi amintesc fiecare detaliu al felului în care fierarul îşi topea metalele, conştientă că asemenea cunoştinţe mi-ar putea fi utile când mă voi întoarce la adevărata mea viaţă de istoric.

Cu excepţia orei petrecute la forjă, până în acel moment ziua mea fusese una tipică pentru un nobil al vremii. Simţind că făcusem progrese apreciabile în atingerea obiectivului meu de a nu ieşi în evidenţă, mi-am petrecut câteva ceasuri plăcute citind şi exersându-mi scrisul. Când i-am auzit pe muzicieni că se pregăteau pentru ultimul ospăţ dinaintea postului ce avea să dureze o lună, i-am rugat să-mi dea o lecţie de dans. Mai târziu mi-am făcut tratăţie cu o aventură în cămară şi m-am lăsat cu bucurie acaparată de un cazan dublu îmbunătăţit, de un alambic din cupru şi de un butoiaş cu vin vechi. Thomas şi Étienne, doi băieţi împrumutaţi de la bucătărie, ţineau în viaţă tăciunii scânteietori ai focului cu o pereche de foale din piele care oftau uşor ori de câte ori erau apăsate.

Traiul în trecut îmi oferea ocazia perfectă de a pune în practică tot ceea ce ştiam doar teoretic. După ce am scotocit printre instrumentele lui Marthe, m-am hotărât asupra unui plan de a confecţiona spirt, o substanţă de bază folosită în procedeele alchimice. Curând însă am început să înjur.

— Chestia asta n-o să se condenseze niciodată cum trebuie, am spus cu ciudă, uitându-mă la

aburul ce ieşea din alambic.

Băieţii de la bucătărie, care nu ştiau nici un pic de engleză, scoteau sunete pline de înţelegere. Am luat să consult un tom pe care îl împrumutasem din biblioteca familiei de Clairmont. Erau acolo tot felul de volume interesante pe rafturi. Unul dintre ele trebuia să explice cum se repară scurgerile.

— *Madame*! mă strigă încet Alain din pragul uşii.

— Da?

M-am întors şi mi-am şters mâinile de pliurile mototolite ale cămăşii.

Alain cercetă îngrozit încăperea. Veşmântul meu negru fără mâneci era aruncat pe spătarul unui scaun din apropiere, mânecile grele din catifea zăceau întinse peste marginile unei oale de cupru, iar pieptarul îmi atârna din tavan, prins într-un cârlig pentru vase. Deşi eram relativ dezbrăcată conform standardelor din secolul al şaisprezecelea, încă purtam un corset, o cămaşă de pânză cu guler înalt şi mâneci lungi, câteva jupoane şi o fustă voluminoasă – mult mai multe haine decât aş fi purtat în mod normal în timpul unei prelegeri moderne. Simţindu-mă totuşi aproape goală, am ridicat bărbia şi l-am invitat pe Alain să nu scoată o vorbă. Înţelept, el îşi feri privirea.

— Chef nu ştie ce să facă în privinţa mesei din seara asta, spuse vampirul.

M-am încruntat. Chef ştia fără greş ce are de făcut.

— Servitorii casei sunt flămânzi şi însetaţi, însă nu se pot aşeza la masă fără dumneavoastră. Atâta vreme cât un membru al familiei se află la Sept-Tours, el trebuie să prezideze masa de seară. E o tradiţie.

Catrine apăru cu un prosop şi un castron. Mi-am înmuiat degetele în apa caldă cu miros de levănţică.

— De cât timp aşteaptă?

Am luat prosopul din braţele lui Catrine. O sală mare plină cu fiinţe cu sânge cald înfometate şi cu vampiri la fel de hămesiţi nu putea fi o idee bună. Puţina încredere pe care o căpătasem în abilitatea mea de a administra casa familiei de Clairmont se risipi.

— De peste o oră. Şi o să continue să aştepte până când primesc veste din sat că Roger închide pe ziua de azi. El ţine taverna. E frig, şi mai sunt multe ore până la micul dejun. *Sieur* Philippe m-a făcut să cred…

Lăsă fraza să se piardă într-o tăcere cu chip de scuză.

— *Vite*[57]! am spus, arătând către hainele mele aruncate. Trebuie să mă îmbraci, Catrine.

— *Bien sûr*.[58]

Femeia puse jos castronul şi se îndreptă către pieptarul meu atârnat. Uriaşa pată de cerneală de pe el punea capăt oricăror speranţe de a arăta respectabil.

Când am intrat în sală, băncile scrâşniră pe podeaua din piatră şi mai mult de treizeci de persoane se ridicară în picioare. Sunetul acela avusese o undă de reproş. Odată aşezaţi la loc, toţi se apucară să-şi mănânce cu poftă cina întârziată, în vreme ce eu desfăceam un copan de pui, dând la o parte orice altceva.

După un răstimp aparent interminabil, Matthew şi tatăl său se întoarseră acasă.

— Diana! Matthew ocoli paravanul din lemn, uimit să mă vadă aşezată în capul mesei familiale. Mă aşteptam să fii sus sau în bibliotecă.

— Mi s-a părut că ar fi mai politicos din partea mea să stau aici, având în vedere cât a muncit Chef la prepararea mesei. Apoi privirea mi se îndreptă către Philippe. Cum a fost la vânătoare,

Philippe?

— Mulţumitor. Dar sângele de animal e o hrană abia suficientă.

Îi făcu semn lui Alain, iar ochii lui reci îmi împunseră gâtul.

— Destul!

Deşi vorbise cu voce joasă, avertismentul din tonul lui Matthew era cât se poate de limpede. Câteva capete se întoarseră în direcţia lui.

— Ar fi trebuit să le spui să înceapă fără noi. Dă-mi voie să te conduc sus, Diana!

Capetele se întoarseră către mine, aşteptându-mi răspunsul.

— Eu n-am terminat, am zis, arătând către farfurie, şi nici ceilalţi nu sunt gata. Aşază-te lângă mine şi bea nişte vin!

Matthew o fi fost el un prinţ renascentist atât la propriu, cât şi la figurat, dar nu aveam de gând să-l ascult fără să crâcnesc.

Soţul meu stătu lângă mine în vreme ce eu mă sileam să înghit nişte pui. Când tensiunea a devenit insuportabilă, m-am ridicat. Încă o dată băncile scrâşniră pe piatră şi toţi ai casei se ridicară la rândul lor.

— Ai terminat atât de repede? întrebă Philippe mirat. Atunci noapte bună, Diana! Matthew, tu te vei întoarce numaidecât! Am o stranie poftă să joc şah.

Matthew nu-l luă în seamă pe tatăl său şi întinse braţul. N-am schimbat nici o vorbă cât am ieşit din sala mare şi am urcat spre apartamentele familiei. La uşa mea, Matthew reuşise să se controleze suficient ca să riște iniţierea unei conversaţii.

— Philippe te tratează ca pe o slujnică mai răsărită. E intolerabil!

— Tatăl tău mă tratează ca pe o femeie din vremurile astea. Mă descurc, Matthew. Am făcut o pauză şi mi-am luat inima în dinţi. Când te-ai hrănit ultima oară dintr-o fiinţă bipedă?

Îl obligasem să-mi accepte sângele înainte să plecăm din Madison şi se mai hrănise o dată în Canada, dintr-un necunoscut cu sânge cald. Cu câteva săptămâni înainte de asta o ucisese pe Gillian Chamberlain în Oxford. Poate că-i sorbise şi sângele. Altfel, eram convinsă că în ultimele luni nu mai înghiţise decât sânge de animal.

— De ce mă întrebi?

Matthew avea un ton tăios.

— Philippe zice că nu eşti atât de puternic pe cât ar trebui, am răspuns şi i-am strâns mâna într-a mea. Dacă ai nevoie să te hrăneşti şi nu vrei să accepţi sânge de la un străin, atunci te rog să-l iei pe al meu.

Înainte ca Matthew să apuce să-mi răspundă, de pe scări se auzi un chicotit.

— Ai grijă, Diana! Noi, *manjasang*, avem urechile ascuţite. Oferă-ţi sângele în casa asta şi n-o să mai reuşeşti să ţii lupii departe.

Philippe stătea cu mâinile sprijinite de marginile arcadei din piatră sculptată.

Matthew întoarse capul furios.

— Pleacă, Philippe!

— Vrăjitoarea e nechibzuită. E responsabilitatea mea să am grijă ca impulsurile ei să nu scape necontrolate. Altfel ne-ar putea distruge.

— Vrăjitoarea e a mea, spuse Matthew cu răceală.

— Nu încă, replică Philippe, coborând scările și clătinând din cap cu regret. Și poate niciodată.

După întâlnirea aceasta, Matthew deveni chiar mai reținut și mai distant. A doua zi era furios pe tatăl său, dar, în loc să-și descarce frustrarea asupra lui, se răstea la toți ceilalți: la mine, la Alain, la Pierre, la Chef și la orice altă ființă care avea nenorocul să-i iasă în cale. În casă atmosfera era deja tulburată din pricina ospățului, așa încât, după ce răbdă purtarea urâtă a fiului său vreme de câteva ore, Philippe îi dădu de ales: ori dormea ca să-și alunge proasta dispoziție, ori se hrănea. Matthew alese o a treia variantă și plecă să cerceteze arhivele familiei de Clairmont, căutând vreun indiciu despre locul unde s-ar fi putut afla în prezent *Ashmole 782*. Rămasă de capul meu, m-am întors în bucătărie.

Philippe mă găsi în camera lui Marthe, ghemuită deasupra alambicului defect, cu mânecile suflecate și încăperea plină de abur.

— Matthew s-a hrănit din tine? mă întrebă brusc, îndreptându-și privirea către brațele mele.

Drept răspuns, mi-am ridicat brațul stâng. Pânza moale mi se adună în jurul umărului, lăsând la vedere urmele rozalii ale unei cicatrice zimțate de pe interiorul cotului. Spintecasem carnea astfel încât Matthew să poată bea din mine cu mai multă ușurință.

— Și din altă parte?

Philippe își îndreptă atenția către bustul meu.

Cu cealaltă mână mi-am expus gâtul. Rana de acolo era mai adâncă, însă fusese făcută de un vampir și era mai netedă.

— Ce nesăbuită ești să-i îngădui unui *manjasang* să-ți ia sânge nu doar din braț, ci și de la gât! spuse Philippe uluit. Legământul interzice unui *manjasang* să bea sângele vrăjitoarelor sau al demonilor. Matthew știe asta.

— Era pe moarte, iar sângele meu era singurul disponibil! am spus cu înverșunare. Dacă asta te face să te simți mai bine, să știi că a trebuit să-l oblig.

— Deci asta e! Fără îndoială, fiul meu s-a convins că, atâta vreme cât ți-a luat doar sângele, nu și trupul, va putea să-ți dea drumul, clătină Philippe din cap. Dar se înșală. L-am urmărit. Nu vei scăpa niciodată de Matthew, fie că s-a culcat cu tine sau nu.

— Matthew știe că nu l-aș părăsi nicicând.

— Bineînțeles că ai s-o faci. Într-o zi, viața ta pe acest pământ se va sfârși, iar tu vei porni în cea din urmă călătorie către lumea de dincolo. În loc să te jelească, Matthew va voi să te urmeze în moarte.

Vorbele lui Philippe aveau greutatea adevărului.

Mama lui Matthew îmi împărtășise povestea creării lui: cum el căzuse de pe schele în vreme ce ajuta la așezarea pietrelor pentru biserica satului. Chiar de când o auzisem prima dată mă întrebasem dacă nu cumva disperarea provocată de pierderea Blancăi, soția lui, și a fiului său Lucas îl împinsese la suicid.

— Păcat că Matthew e creștin. Dumnezeul lui nu e niciodată mulțumit.

— Cum așa? am întrebat, zăpăcită de schimbarea de subiect.

— Când eu sau tu facem ceva greșit, ne reglăm socotelile cu zeii și revenim la traiul de zi cu zi, cu speranța că vom proceda mai bine pe viitor. Fiul lui Ysabeau își mărturisește păcatele, apoi se căiește iar și iar – pentru viața lui, pentru cine este, pentru ce a făcut. Mereu privește în urmă, la nesfârșit.

— Asta pentru că Matthew e un bărbat foarte credincios, Philippe.

Viaţa lui Matthew avea un nucleu spiritual care îi influenţa atitudinea faţă de ştiinţă şi pe cea faţă de moarte.

— Matthew? Philippe părea neîncrezător. Are mai puţină credinţă decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Tot ce are el e evlavie, iar evlavia e destul de diferită şi ţine mai mult de intelect decât de inimă. Matthew a avut mereu o minte ascuţită, capabilă să înţeleagă noţiuni abstracte, precum ideea de Dumnezeu. Aşa a ajuns să accepte ceea ce a devenit după ce Ysabeau l-a transformat într-un membru al familiei. Fiecare *manjasang* e altfel. Fiii mei au ales alte căi: războiul, dragostea, împerecherea, cucerirea, strângerea de bogăţii. Pentru Matthew calea au reprezentat-o mereu ideile.

— Încă o reprezintă, am spus încet.

— Însă rareori ideile sunt îndeajuns de puternice ca să inspire curaj. Nu în lipsa unei speranţe pentru viitor. Mina lui Philippe deveni gânditoare. Nu-ţi cunoşti soţul atât de bine pe cât ar trebui.

— Nu atât de bine pe cât îl cunoşti tu, nu. Noi doi suntem o vrăjitoare şi un vampir care se iubesc, chiar dacă nu le este îngăduit. Legământul nu ne permite să ne facem curte în public şi să ne plimbăm la lumina lunii, am spus, simţind cum glasul mi se înfierbântă. Eu nu pot să-l ţin de mână sau să-i ating chipul în afara acestor patru pereţi fără să mă tem că cineva o să observe, iar el o să fie pedepsit pentru asta.

— Matthew merge la biserica din sat în jurul prânzului, când tu crezi că îţi caută cartea. Acolo s-a dus azi.

Remarca lui Philippe era ciudat de lipsită de legătură cu conversaţia noastră.

— L-ai putea urmări într-o zi. Poate că atunci ai ajunge să-l cunoşti mai bine.

Luni dimineaţă m-am dus la biserică la ora unsprezece, sperând s-o găsesc goală. Însă Matthew era acolo, exact aşa cum îmi promisese Philippe.

Era imposibil să nu fi auzit uşa grea închizându-se după mine sau paşii mei răsunători în vreme ce traversam podeaua, dar nu se întoarse, ci rămase îngenuncheat chiar la dreapta altarului. În ciuda frigului, purta o cămaşă subţire din pânză, jambiere, pantaloni şi pantofi. Am simţit că îngheţ doar uitându-mă la el şi mi-am strâns mai bine mantia pe mine.

— Tatăl tău mi-a spus că o să te găsesc aici, am început, auzindu-mi ecoul vocii.

Era prima dată când intram în biserica aceea şi am privit curioasă în jur. Asemenea multor clădiri religioase din această parte a Franţei, lăcaşul de cult Saint-Lucien era deja străvechi în 1590. Structura lui simplă se deosebea întru totul de înălţimile ameţitoare şi sculpturile în piatră dantelate ale unei catedrale gotice. Picturi murale viu colorate înconjurau bolta largă ce separa absida de navă şi ornau fâşiile din piatră de deasupra arcadelor aflate sub ferestruicile de sus. Majoritatea acestora erau deschise în calea capriciilor vremii, deşi cineva făcuse o încercare nu prea curajoasă de a le pune geamuri celor mai apropiate de uşă. Acoperişul ascuţit era străbătut în zigzag de grinzi solide din lemn, mărturie a talentului tâmplarului, dar şi al zidarului.

Când vizitasem pentru prima oară Old Lodge, casa lui Matthew îmi amintise de el. Personalitatea lui era evidentă şi aici, în detaliile geometrice sculptate în grinzi şi în arcurile perfect distanţate ce se întindeau între coloane.

— Tu ai construit-o.

— O parte din ea.

Matthew ridică privirea spre absida curbată ce purta imaginea lui Iisus aşezat pe tronul Său, cu o mână ridicată, pregătită să împartă dreptatea.

— Naosul, în cea mai mare parte. Absida a fost terminată în vreme ce eu eram… plecat.

Chipul calm al unui sfânt mă privea cu seriozitate de peste umărul drept al lui Matthew. Ţinea în mână un echer de tâmplar şi un crin alb cu tijă lungă. Era Iosif, bărbatul care nu pusese nici o întrebare când luase de nevastă o fecioară însărcinată.

— Trebuie să vorbim, Matthew. Am privit din nou biserica. Poate că ar trebui să mutăm discuţia asta în castel. Aici nu avem unde ne aşeza.

Niciodată băncile din lemn nu mi s-au părut primitoare până când n-am intrat într-o biserică fără bănci.

— Bisericile n-au fost clădite ca să ofere confort, spuse Matthew.

— Nu, dar nu se poate ca singurul lor scop să fie de a-i face pe enoriaşi să se simtă mizerabil.

Am cercetat picturile murale. Dacă speranţa şi credinţa erau atât de strâns legate pe cât sugerase Philippe, atunci poate că exista ceva acolo care să-i mai uşureze inima lui Matthew.

L-am găsit pe Noe cu arca lui. Un dezastru general şi dispariţia tuturor formelor de viaţă evitată în ultimul moment nu erau de bun augur. Un sfânt spinteca eroic un balaur, dar amintea prea mult de vânătoare ca să mă facă să mă simt bine. Intrarea în biserică era dedicată Judecăţii de Apoi. Deasupra, şiruri de îngeri suflau din trompete de aur, măturând cu vârfurile aripilor podeaua, însă imaginea iadului de dedesubt, poziţionat astfel încât să nu poţi părăsi biserica fără a zări osândiţii, era înfiorătoare. Învierea lui Lazăr i-ar fi adus prea puţină alinare unui vampir. Nici Fecioara Maria n-ar fi fost de mare ajutor. Ea stătea vizavi de Iosif, la intrarea în absidă, senină şi ruptă de lume ca o amintire a tot ceea ce Matthew pierduse.

— Măcar e intimă. Philippe rareori pune piciorul aici, spuse Matthew obosit.

— Atunci o să rămânem. Am făcut câţiva paşi spre el şi am intrat direct în subiect. Ce s-a întâmplat, Matthew? La început am crezut că e vorba de şocul cufundării într-o viaţă trecută, apoi de perspectiva de a-ţi revedea tatăl trebuind în acelaşi timp să-i ţii secretă moartea.

Matthew rămase îngenuncheat, cu capul plecat, cu spatele la mine.

— Dar acum tatăl tău îşi cunoaşte viitorul. Deci trebuie să existe un alt motiv.

Aerul din biserică devenise apăsător, ca şi cum vorbele mele i-ar fi răpit tot oxigenul. Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia gângurităului păsărilor din clopotniţă.

— Azi e ziua de naştere a lui Lucas, spuse Matthew în cele din urmă.

Cuvintele lui mă izbiră ca un pumn. M-am lăsat în genunchi în spatele lui, adunându-mi în jur poalele de culoarea merişoarelor. Philippe avea dreptate. Nu-mi cunoşteam soţul atât de bine pe cât ar fi trebuit.

Matthew ridică mâna şi arătă spre un loc de pe podea, aflat între el şi Iosif.

— E îngropat aici, împreună cu mama lui.

Nici o inscripţie în piatră nu indica ce se afla dedesubt. Am văzut în schimb nişte mici scobituri de genul celor făcute de trecerea constantă a unor tălpi pe marginea unor trepte. Matthew întinse degetele, le potrivi perfect în adânciturile acelea, rămase nemişcat, apoi se retrase.

— O parte din mine a murit odată cu Lucas. La fel i s-a întâmplat şi Blancăi. Şi-a dat sufletul câteva zile mai târziu, dar ochii îi erau goi, iar sufletul deja îi zburase. Philippe alesese numele

băiatului. Era cuvântul grecesc pentru „strălucitor”. În noaptea în care s-a născut, Lucas era foarte alb și palid. Când moașa l-a ridicat în întuneric, pielea lui a reflectat lumina focului așa cum luna reflectă lumina soarelui. E ciudat că, după atâția ani, amintirile mele despre noaptea aceea sunt încă atât de clare.

Matthew se opri din discursul fără șir și se șterse la ochi. Degetele i se înroșiră.

— Când v-ați cunoscut tu și Blanca?

— Am bătut-o cu bulgări de zăpadă în prima iarnă după ce venise în sat. Aș fi făcut orice ca să-i atrag atenția. Era delicată și distantă, și mulți băieți îi căutau compania. Până la venirea primăverii, Blanca mă lăsa deja s-o conduc acasă de la piață. Îi plăceau fructele de pădure. În fiecare vară tufele de lângă biserică erau pline de ele. Își cercetă dârele roșii de pe mână. Ori de câte ori Philippe zărea petele sucului de fructe de pădure pe degetele mele, râdea și prevestea o nuntă toamna următoare.

— Înțeleg că a avut dreptate.

— Ne-am căsătorit în octombrie, după sezonul recoltei. Blanca era deja însărcinată în mai bine de două luni.

Matthew putea să mai aștepte împlinirea fizică a căsătoriei noastre, însă nu fusese capabil să reziste farmecelor Blancăi. Era mult mai mult decât îmi dorisem să aflu despre relația lor.

— Prima dată am făcut dragoste în timpul căldurilor din august, continuă el. Blanca era mereu grijulie să le facă pe plac celorlalți. Când mă uit în urmă, mă întreb dacă nu cumva a fost abuzată pe vremea când era copilă. Nu pedepsită. Toți primeam pe atunci pedepse pe care părinții moderni nici nu și le pot închipui. Și mai mult, într-un fel care i-a distrus sufletul. Soția mea învățase să cedeze în fața dorințelor cuiva mai în vârstă, mai puternic și mai rău. Eu eram toate astea și îmi doream să spună „da” în acea noapte de vară, așa că ea a făcut-o.

— Ysabeau mi-a spus că erați foarte îndrăgostiți, Matthew. N-ai silit-o să facă nimic împotriva voinței ei.

Voiam să-i ofer cât de puțină alinare, în ciuda durerii pe care mi-o provocau amintirile lui.

— Blanca n-a avut voință. Nu înainte de venirea pe lume a lui Lucas. Chiar și atunci și-o exercita doar când copilul era în pericol sau când mă înfuriam eu pe el. Toată viața își dorise să aibă pe cineva mai mic și mai slab pe care să-l poată ocroti. A avut în schimb parte de o succesiune de evenimente pe care ea le-a considerat eșecuri. Lucas n-a fost primul nostru copil, și cu fiecare avort spontan ea devenea mai blândă, mai dulce, mai maleabilă. Mai puțin tentată să spună „nu”.

Aceasta era doar în ideile principale povestea pe care Ysabeau mi-o spusese despre prima parte a vieții fiului ei. Ea îmi vorbise despre o dragoste profundă și despre suferință împărtășită. Versiunea lui Matthew anunța tristețe neconsolată și pierdere.

Mi-am dres vocea.

— Și apoi a venit Lucas.

— Da. După ani întregi în care n-am încărcat-o decât cu moarte, i l-am dăruit pe Lucas.

Tăcu.

— N-aveai ce să faci, Matthew. Era secolul șaisprezece și s-a declanșat o epidemie. Nu i-ai fi putut salva pe nici unul.

— M-aș fi putut abține s-o posed. Atunci nu ar fi avut pe cine pierde! exclamă Matthew. Nu mă refuza, dar în ochii ei se citea o anume reticență ori de câte ori făceam dragoste. De fiecare dată îi promiteam că acum bebelușul va supraviețui. Aș fi dat orice…

Mă durea să știu că Matthew era încă profund atașat de răposata lui soție și de fiul lor. Spiritele celor doi bântuiau biserica și-l bântuiau și pe el. Însă măcar acum aveam o explicație pentru faptul că se ferea de mine: sentimentul profund de vinovăție și durerea pe care le purtase cu sine vreme de atâtea secole. Poate, cu timpul, aveam să contribui la atenuarea puterii Blancăi asupra lui Matthew. M-am ridicat și m-am îndreptat către el. Tresări când mi-am așezat degetele pe umărul lui.

— Mai e ceva.

Am înghețat.

— Am încercat să-mi iau și eu viața. Însă Dumnezeu n-a vrut-o.

Matthew își ridică fruntea. Se holbă la piatra uzată și brăzdată din fața lui, apoi la acoperișul de deasupra.

— Of, Matthew!

— Săptămâni în șir m-am gândit să mă duc alături de Lucas și de Blanca, dar îmi făceam griji că ei vor fi în rai, iar pe mine Dumnezeu mă va ține în iad din pricina păcatelor mele, spuse Matthew simplu. I-am cerut sfatul unei femei din sat. Ea a crezut că sunt bântuit, că Blanca și Lucas erau legați de locul acesta din cauza mea. Sus pe schelă, m-am uitat în jos și m-am gândit că spiritele lor ar putea fi captive sub piatră. Dacă aș fi căzut peste ea, Dumnezeu n-ar mai fi avut de ales decât să-i elibereze. Ori asta, ori să mă lase să mă alătur lor, oriunde s-ar fi aflat.

Era raționamentul viciat al unui bărbat disperat, nu al omului de știință lucid pe care îl cunoșteam eu.

— Eram foarte obosit, spuse el sfârșit. Însă Dumnezeu nu mi-a îngăduit să dorm. Nu după ce făcusem. Pentru păcatele mele m-a dat pe mâna unei creaturi ce m-a transformat într-o ființă care nu poate nici să trăiască, nici să moară, nici măcar să-și găsească pacea trecătoare în lumea viselor. Tot ce pot să fac e să-mi amintesc.

Matthew arăta din nou extenuat și foarte bătrân. Pielea lui părea mai rece decât aerul înghețat din jurul nostru. Sarah ar fi știut o vrajă care să-l aline, dar tot ce puteam eu să fac era să-i trag trupul reticent lângă al meu și să-i împrumut cât de puțină căldură.

— De atunci Philippe mă disprețuiește. Mă consideră slab, mult prea slab pentru a mă căsători cu cineva ca tine.

Iată, în sfârșit, cheia senzației de nevrednicie a lui Matthew.

— Nu, am spus cu asprime, tatăl tău te iubește.

Philippe etalase tot felul de emoții față de fiul său în scurtul timp pe care îl petrecurăm la Sept-Tours, dar nici o urmă de dezgust.

— Bărbații curajoși nu se sinucid decât în timpul unei bătălii. I-a spus asta lui Ysabeau după ce abia devenisem vampir. Philippe a zis că îmi lipsește cutezanța de a fi un *manjasang*. De îndată ce a putut, m-a trimis la luptă. „Dacă ești hotărât să-ți pui capăt vieții”, a spus, „măcar o poți face pentru un scop mai nobil decât autocompătimirea”. Nu i-am uitat nicicând cuvintele.

„Speranță, credință, curaj”: cele trei elemente care alcătuiau crezul simplu al lui Philippe. Matthew simțea că el nu are decât îndoială, evlavie și bravadă. Dar eu știam altceva.

— Te-ai torturat singur cu amintirile astea atâta amar de vreme, încât nu mai vezi adevărul. L-am ocolit pentru a ajunge în fața lui și m-am lăsat în genunchi. Știi ce văd eu când mă uit la tine? Văd pe cineva care seamănă foarte mult cu tatăl tău.

— Toți ne dorim să-l vedem pe Philippe în cei pe care îi iubim. Dar nu-i semăn deloc. Tatăl lui Gallowglass, Hugh, dacă ar fi trăit, ar fi…

Matthew își întoarse fața. Mâna îi tremura pe genunchi. Mai era ceva, un alt secret pe care nu-l dezvăluise încă.

— Ți-am îngăduit deja un secret, Matthew: numele membrului familiei de Clairmont care este actualmente membru al Congregației. Nu poți păstra două.

— Vrei să-ți împărtășesc cel mai întunecat păcat al meu?

Trecu un timp nesfârșit până când Matthew fu dispus să mărturisească.

— Eu i-am luat viața. A implorat-o pe Ysabeau s-o facă, dar ea n-a vrut.

Se răsucise iar.

— Lui Hugh? am șoptit, simțind că mi se rupe inima pentru el și pentru Gallowglass.

— Lui Philippe.

Ultima barieră dintre noi căzu.

— Naziștii l-au înnebunit cu durerea și privațiunile. Dacă Hugh ar fi supraviețuit, poate că el l-ar fi convins pe Philippe că mai poate spera la un soi de viață între ruinele rămase. Însă Philippe a spus că e prea obosit ca să mai lupte. Voia să doarmă, iar eu… eu știam cum e să-ți dorești să închizi ochii și să uiți. Dumnezeu să mă ajute, am făcut ceea ce mi-a cerut.

Acum Matthew tremura. L-am luat din nou în brațe, fără să-mi pese că îmi opunea rezistență, știind doar că avea nevoie de ceva, de cineva, de care să se agațe câtă vreme valurile de amintiri se prăvăleau asupra lui.

— După ce Ysabeau a refuzat să-i asculte rugămințile, l-am găsit pe Philippe încercând să-și taie venele. Nu putea să țină cuțitul îndeajuns de bine pentru treaba asta. Se tăiase în repetate rânduri, era sânge peste tot, însă rănile erau superficiale și se vindecau repede. Matthew vorbea iute, cuvintele se revărsau în sfârșit din el. Cu cât vărsa mai mult sânge, cu atât devenea mai sălbatic. După ce fusese în lagăr nu mai suporta să vadă sânge. Ysabeau i-a luat cuțitul și a zis că îl va ajuta să-și pună capăt vieții. Dar *maman* nu și-ar fi iertat-o niciodată.

— Așa că l-ai tăiat tu, am zis, privindu-l în ochi.

Niciodată nu mă ferisem să știu ce făcuse pentru a supraviețui ca vampir. Nu mă puteam feri de păcatele soțului meu, nici de ale tatălui și nici ale fiului.

Matthew clătină din cap.

— Nu. I-am băut sângele până la ultima picătură, astfel încât să nu fie nevoit să vadă cum se scurge forța vitală din el.

— Dar atunci înseamnă că ai văzut…

Nu-mi puteam reține groaza din voce. Când un vampir bea dintr-o altă ființă, amintirile acelei ființe se revărsau odată cu lichidul, în străfulgerări sâcâitoare. Matthew îl scăpase de chinuri pe tatăl său, dar numai după ce împărtășise mai întâi toate suferințele lui Philippe.

— În cazul majorității creaturilor, amintirile curg lin, asemenea unei panglici ce se desfășoară în întuneric. Cu Philippe a fost ca și cum aș fi înghițit cioburi de sticlă. Chiar și când am trecut peste evenimentele recente, mintea lui era atât de adânc fracturată, încât aproape că n-am mai putut continua. Matthew începu să tremure mai tare. Mi-a luat o veșnicie. Philippe era distrus, pierdut și speriat, însă inima lui rămăsese puternică. Ultimele lui gânduri s-au îndreptat către Ysabeau. Erau

singurele amintiri rămase încă întregi, încă ale lui.

— E în regulă, am murmurat iar și iar, ținându-l strâns până când membrele au început să i se liniștească.

— La Old Lodge m-ai întrebat cine sunt. Sunt un ucigaș, Diana. Am omorât mii de ființe, spuse Matthew în cele din urmă, cu glasul înăbușit. Dar niciodată n-a trebuit s-o mai privesc pe vreuna în ochi. Ysabeau nu se poate uita la mine fără a-și aminti de moartea tatălui meu. Iar de acum va trebui să dau piept și cu tine.

I-am cuprins capul în mâini și i l-am depărtat astfel încât să ne putem privi în ochi. Chipul perfect al lui Matthew ascundea de obicei ravagiile timpului și ale experiențelor prin care trecuse. Dar acum toate dovezile erau la vedere, iar pentru mine asta însemna doar că era și mai frumos. În sfârșit, bărbatul pe care îl iubeam putea fi înțeles: insistențele ca eu să accept cine și ce sunt, reticența de a o ucide pe Juliette chiar și pentru a-și salva propria viață, convingerea că, odată ce-l voi cunoaște cu adevărat, nu voi mai putea să-l iubesc nicicând.

— Iubesc tot ce ești tu, Matthew: războinic și om de știință, ucigaș și vindecător, întuneric și lumină.

— Cum poți? șopti el neîncrezător.

— Philippe nu mai putea trăi așa. Ar fi continuat să încerce să-și ia viața și, din câte spui, suferise destul.

Nu-mi puteam imagina cât, însă preaiubitul meu Matthew fusese martor la toate.

— Ce ai făcut tu a fost un gest de îndurare.

— Când s-a terminat îmi doream să dispar, să plec de la Sept-Tours și să nu mă mai întorc niciodată, îmi mărturisi el. Însă Philippe mă obligase să-i promit că voi ține familia și frăția unite. Am jurat că voi avea grijă și de Ysabeau. Așa că am rămas acolo, am stat pe scaunul lui, am tras sforile politice pe care el le voia trase, am terminat războiul pe care își dăduse viața să-l câștige.

— Philippe n-ar fi lăsat bunăstarea lui Ysabeau pe mâna cuiva pe care îl disprețuia. Sau n-ar fi așezat un laș în fruntea Ordinului lui Lazăr.

— Baldwin m-a acuzat că mint în privința dorințelor lui Philippe. Credea că frăția va ajunge la el. Nimeni nu reușea să-și dea seama de ce tatăl nostru hotărâse să-mi lase mie Ordinul lui Lazăr. Poate că a fost ultimul lui act de nebunie.

— A fost vorba de credință, am zis încet, întinzând mâna și împletindu-mi degetele cu ale lui. Philippe crede în tine. La fel și eu. Mâinile astea au clădit biserica. Au fost îndeajuns de puternice pentru a-i ține pe fiul tău și pe tatăl tău în ultimele lor clipe pe pământ. Și încă mai au treabă de făcut.

Mult deasupra noastră se auzi o bătaie de aripi. Un porumbel intrase pe o ferestruică de sus și se rătăcise printre grinzile lăsate la vedere. Se luptă, se eliberă și plonjă în biserică. Ateriză pe piatra ce marca locul de odihnă veșnică al Blancăi și al lui Lucas și își mișcă picioarele într-un dans circular intenționat, până când ajunse cu fața către mine și Matthew. Apoi își lăsă capul într-o parte și ne cercetă cu un ochi albastru.

Matthew sări în picioare, speriat de intrus, iar porumbelul, temător, zbură spre cealaltă parte a absidei. Bătu din aripi, încetinind în fața imaginii Fecioarei, și, când eram convinsă că avea să se izbească de perete, schimbă deodată direcția și zbură pe unde intrase.

O pană albă și lungă din aripă pluti și se roti purtată de curenții de aer, aterizând pe podeaua din fața noastră. Matthew se aplecă s-o ridice, după care o ținu uluit în fața ochilor.

— N-am mai văzut niciodată un porumbel alb în biserică.

Privi spre jumătatea de dom a absidei, acolo unde aceeaşi pasăre plutise deasupra capului lui Iisus.

— E un semn al învierii şi al speranţei. Vrăjitoarele cred în semne, să ştii.

Mi-am strâns mâinile în jurul penei. L-am sărutat uşor pe frunte şi m-am întors să plec. Poate că acum, după ce-şi împărtăşise amintirile, avea să-şi găsească pacea.

— Diana! mă strigă Matthew. Rămăsese lângă mormântul familiei sale. Îţi mulţumesc că mi-ai ascultat mărturisirea.

Am dat din cap.

— Ne vedem acasă. Nu-ţi uita pana!

Mă urmări în vreme ce treceam pe lângă scenele de chin şi mântuire zugrăvite pe portalul dintre lumea lui Dumnezeu şi cea a oamenilor. Pierre, care aştepta afară, mă duse la Sept-Tours fără să scoată o vorbă. Philippe ne auzise apropiindu-ne şi mă aştepta în salon.

— L-ai găsit la biserică? întrebă încet.

Văzându-l atât de sănătos şi de viguros am simţit că mi se frânge inima. Cum putea Matthew să îndure?

— Da. Ar fi trebuit să-mi spui că e ziua lui Lucas.

I-am întins mantia mea lui Catrine.

— Noi ne-am obişnuit să ne aşteptăm la aceste stări întunecate ori de câte ori lui Matthew i se aminteşte de fiul lui. Te vei obişnui şi tu.

— Nu e vorba doar despre Lucas.

Temându-mă că spusesem prea mult, mi-am muşcat buza.

— Matthew ţi-a spus şi despre cum a murit.

Philippe îşi trecu degetele prin păr – o versiune mai aspră a gestului făcut în mod uzual de fiul său.

— Îi înţeleg jalea, dar nu şi sentimentul de vinovăţie. Când va lăsa oare trecutul în urmă?

— Unele lucruri nu pot fi uitate niciodată, am spus, privindu-l pe Philippe drept în ochi. Indiferent ce crezi că înţelegi, dacă-l iubeşti, îl vei lăsa să se lupte cu propriii demoni.

— Nu. E fiul meu. N-o să-l dezamăgesc, strânse Philippe din buze, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Şi am primit veşti de la Lyon, *madame*! strigă el peste umăr. În scurt timp va sosi un vrăjitor care să te ajute, exact aşa cum şi-a dorit Matthew.

57 Repede (în limba franceză în original) (n.red.)

58 Desigur (în limba franceză în original) (n.red.)

CAPITOLUL 11

— Ne întâlnim în hambarul cu fân când te întorci din sat.

Philippe își reluase enervantul obicei de a apărea și dispărea cât ai clipi din ochi, iar acum stătea în fața noastră în bibliotecă.

Am ridicat privirea din cartea pe care o citeam și m-am încruntat.

— Ce e în hambarul cu fân?

— Fân.

Dezvăluirile din biserică îl făcuseră pe Matthew mai neliniștit și mai iute la mânie.

— Îi scriu noului nostru papă, tată. Alain îmi spune că azi conclavul va anunța alegerea bietului Niccolò, în ciuda rugăminților lui de a fi scutit de povara funcției. Dar ce înseamnă dorințele unui singur om în comparație cu aspirațiile lui Filip al Spaniei și ale lui Philippe de Clairmont?

Philippe își duse mâna la curea. O plesnitură puternică răsună din direcția lui Matthew. Soțul meu ținea între palme un pumnal al cărui vârf i se proptise în piept.

— Sfinția Sa mai poate aștepta.

Philippe studie poziția armei sale.

— Ar fi trebuit s-o țintesc pe Diana. Te-ai fi mișcat mai repede.

— Trebuie să mă ierți că ți-am stricat distracția. Matthew era cuprins de o furie rece. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost atacat cu un cuțit. Mă tem că mi-am pierdut antrenamentul.

— Dacă nu ești în hambar înainte de ora două, o să vin după tine. Și n-o să mai am doar acest pumnal. Philippe îl luă din mâinile lui Matthew și îi făcu semn lui Alain, care stătea chiar în spatele lui. Nimeni nu merge în hambarul de jos până la noi ordine! spuse Philippe în vreme ce-și îndesa arma înapoi în teaca de piele.

— Înțelesesem și eu atâta lucru, *sieur*.

Era singurul gen de reproș pe care Alain ar fi fost probabil în stare să-l rostească vreodată.

— M-am săturat să trăiesc cu atâta testosteron! am explodat. Indiferent ce părere are Ysabeau despre vrăjitoare, mi-aș dori să fie ea aici. Iar înainte să mă întrebi ce e ăla testosteron, ăla ești tu, am spus, îndreptându-mi degetul către Philippe. Și nici fiul tău nu e mai breaz.

— Compania femeilor, eh?

Philippe se trase de barbă și se uită la Matthew, făcându-și fățiș socoteala cât de mult îl mai putea zădărî pe fiul său.

— De ce nu m-am gândit la asta mai înainte? Până sosește vrăjitorul Dianei de la Lyon, ar trebui s-o trimitem la Margo pentru lecții despre cum să se poarte ca o adevărată franțuzoaică.

— Lucrurile cu care se ocupă Louis și Margo la Usson sunt mai rele decât tot ce au făcut la Paris. Femeia aia nu e un model potrivit pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru soția mea, reacționă Matthew, aruncându-i tatălui său o privire ucigătoare. Dacă n-o să fie mai atenți, oamenii o să-și dea seama că asasinatul planificat cu grijă și cu foarte mulți bani al lui Louis a fost o păcăleală.

— Pentru cineva căsătorit cu o vrăjitoare, te cam grăbești să judeci pasiunile altora, Matthaios. Louis e fratele tău.

„O, zeiță! Alt frate!”

— Pasiuni? Matthew ridică o sprânceană. Așa numești tu culcatul cu un șir de bărbați și femei?

— Există nenumărate feluri de a iubi. Ceea ce fac Margo și Louis nu te privește. Prin venele lui Louis curge sângele lui Ysabeau, și el se va putea bizui mereu pe devotamentul meu. Ca și tine, de altfel, în ciuda păcatelor tale considerabile.

Philippe dispăru într-o ceață mișcătoare.

— Câți de Clairmont există, mai exact? Și de ce trebuie să fiți toți băieți? am întrebat când s-a lăsat din nou tăcerea.

— Pentru că fiicele lui Philippe sunt atât de înspăimântătoare, încât am ținut un consiliu de familie și l-am implorat să nu le mai creeze. Stasia poate să cojească vopseaua de pe pereți doar uitându-se la ei, iar Verin o face pe Stasia de rușine. Cât despre Freyja… ei bine, există un motiv pentru care Philippe a botezat-o după zeița norvegiană a războiului.

— Par grozave! am spus și i-am dat soțului meu un pupic automat pe obraz. Îmi poți povesti despre ele mai târziu. Voi fi în bucătărie, încercând să opresc scurgerile din cazanul ăla găurit pe care Marthe îl numește alambic.

— Aș putea să mă uit eu puțin la el. Mă pricep la echipamente de laborator, se oferi Matthew.

Era nerăbdător să facă orice numai ca să se țină departe de Philippe și de misteriosul lui hambar cu fân. Îl înțelegeam, dar n-aveam cum să scape de tatăl lui. Philippe s-ar fi năpustit pur și simplu în cămară și l-ar fi sâcâit acolo.

— Nu-i nevoie, i-am aruncat peste umăr în vreme ce mă depărtam. Totul e în regulă.

Se dovedi că de fapt *nu* era. Băieții mei de opt ani responsabili cu foalele lăsaseră focul să se stingă, dar nu înainte ca flăcările să ardă prea sus și să formeze un strat gros de reziduuri pe fundul echipamentului de distilat. Am făcut notițe pe marginile cărților de alchimie ale familiei de Clairmont în legătură cu ce mersese prost și cu felul în care putea fi remediat, în vreme ce Thomas, cel mai de încredere dintre cei doi tineri asistenți ai mei, întețea focul. Nu eram prima care folosea marginile late și curate ale cărților, iar câteva dintre mâzgălelile anterioare îmi fuseseră destul de utile. Cu timpul, poate că și ale mele aveau să fie.

Étienne, celălalt ajutor care-mi greșise, intră în fugă în încăpere, șopti ceva la urechea tovarășului său și primi în schimb un obiect lucitor.

— *Milord encore*[59], răspunse șoptit băiatul.

— Pe ce pui pariu, Thomas? am întrebat.

Cei doi mă priviră cu indiferență și ridicară din umeri. Ceva din inocența lor studiată mă făcu să mă tem pentru sănătatea lui Matthew.

— Hambarul cu fân. Unde e? am întrebat, smulgându-mi șorțul de pe mine.

Mai mult în silă, Thomas și Étienne mă conduseră pe poarta din față a castelului către o construcție din lemn și piatră, cu acoperiș foarte înclinat. O rampă urca în pantă spre ușile mari, zăvorâte, însă băieții arătară către o scară sprijinită de capătul îndepărtat al hambarului. Treptele dispăreau într-un întuneric frumos mirositor.

Thomas urcă primul, dând din mâini pentru a cere liniște și implorându-mă să tac cu ajutorul unor expresii faciale demne de un actor dintr-un film mut. Étienne îmi ținu scara în vreme ce urcam, iar fierarul satului mă trase în podul prăfuit.

Apariția mea fu primită cu interes, nu cu surprindere, de jumătate din personalul de la Sept-Tours. Mi se păruse mie ciudat că un singur paznic era la datorie lângă poarta din față. Restul se aflau aici,

împreună cu Catrine, cu sora ei mai mare, Jehanne, cu majoritatea echipei de la bucătărie, cu fierarul și grăjdarii.

Îmi atrase atenţia un fâșâit ușor ascuțit, ce nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci. Clinchetul răsunător și scrâșnetul metalului pe metal fură mai ușor de recunoscut. Matthew și tatăl său renunțaseră la aruncat cu pietre unul în celălalt și trecuseră la bătălia cu arme. Mi-am ridicat mâna să-mi înăbuș un suspin când vârful sabiei lui Philippe străpunse umărul lui Matthew. Tăieturi însângerate le brăzdau cămășile, jambierele și pantalonii. Era evident că se războiau de ceva vreme și că nu aveam de a face cu un meci aristocratic de scrimă.

Alain și Pierre stăteau tăcuți lângă peretele opus. Podeaua din jurul lor arăta ca o pernuță pentru ace din care răsăreau tot felul de arme aruncate, înfipte în pământul bătătorit. Amândoi servitorii erau foarte conștienți de ce se petrecea în jurul lor, inclusiv de sosirea mea. Își ridicară ochii o clipă înspre pod și schimbară priviri îngrijorate. Matthew habar n-avea. Stătea cu spatele la mine, și mirosurile puternice din hambar îmi mascau prezența. Philippe, care era cu fața spre mine, părea ori că nu observase, ori că nu-i păsa.

Spada lui Matthew intră drept în brațul lui Philippe. Acesta se chirci de durere, dar fiul lui îi aruncă un zâmbet batjocoritor.

— „Nu considera dureros ceea ce-ţi face bine”[60], murmură Matthew.

— N-ar fi trebuit să te învăț greaca. Și nici engleza. Cunoștințele tale mi-au adus un șir nesfârșit de necazuri, replică Philippe netulburat și se smulse din tăișul lamei.

Spadele atacau, loveau și se roteau. Matthew avea un ușor avantaj de înălțime și, mulțumită brațelor și picioarelor mai lungi, o rază de acțiune ceva mai mare. Lupta cu o spadă lungă, mai îngustă către vârf, pe care o ținea când cu o mână, când cu amândouă. Mânerul i se mișca permanent între degete ca să poată contracara mișcările tatălui său. Însă Philippe avea mai multă forță și dădea niște lovituri strașnice cu o spadă mai scurtă, pe care o mânuia ușor cu o singură mână. Philippe avea de asemenea un scut rotund pe care îl folosea pentru a devia atacurile lui Matthew. Dacă soțul meu avusese la un moment dat un asemenea accesoriu defensiv, acesta dispăruse acum. Deși cei doi erau similari din punct de vedere fizic, stilurile lor de luptă se dovedeau complet diferite. Philippe se distra și tot comenta în vreme ce simula atacuri. Matthew, pe de-altă parte, rămânea în cea mai mare parte tăcut și concentrat, fără nici măcar o mișcare din sprânceană care să arate că asculta vorbele tatălui său.

— Mă gândeam la Diana. Nici pământul, nici oceanul nu dau naștere unei creaturi atât de sălbatice și de monstruoase ca femeia, zise Philippe cu tristețe.

Matthew se repezi către el, iar lama lui spintecă aerul cu o viteză uimitoare, descriind un arc larg de cerc înspre gâtul tatălui. Am clipit, și în fracțiunea aceea de secundă Philippe a reușit să se strecoare sub lamă. A reapărut de partea cealaltă a lui Matthew, spintecându-i gamba.

— Ești de-a dreptul sălbatic în dimineața asta. S-a întâmplat ceva? întrebă Philippe.

Întrebarea aceasta directă îl zădărî pe fiul său.

— Dumnezeule, ești imposibil! Da! S-a întâmplat ceva, răspunse Matthew cu dinții încleștați. Lovi iar, și sabia lui izbi scutul ridicat instantaneu de Philippe. Amestecul tău permanent în treburile mele mă scoate din minți.

— Când zeii vor să distrugă pe cineva, mai întâi îl înnebunesc.

Vorbele lui Philippe îl făcură pe Matthew să rateze ținta. Tatăl profită de această scăpare și îl lovi

în spate cu latul sabiei.

Matthew înjură.

— Ai scos din tine toate replicile tari? întrebă el.

Dar atunci dădu cu ochii de mine.

Restul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Matthew abandonă poziția de luptă și dădu să se îndrepte de spate, cu ochii pironiți asupra podului cu fân în care stăteam. Spada lui Philippe plonjă, se roti și îi săltă lui Matthew arma din mână. Philippe o prinse, o aruncă în perete, iar pe cealaltă i-o puse fiului său la beregată.

— Credeam că te-am instruit mai bine, Matthaios. N-ai voie să gândești. Să clipești. Să respiri. Când încerci să supraviețuiești, nu faci decât să reacționezi. Philippe ridică vocea. Diana, vino aici, jos!

Fierarul mă ajută cu regret să cobor o altă scară. „Ai dat de belea", promitea expresia de pe chipul lui. M-am lăsat în jos, în spatele lui Philippe.

— Ea e motivul pentru care ai pierdut? întrebă acesta, apăsându-l cu spada pe fiul său până când pe gâtul acestuia se ivi o dâră întunecată de sânge.

— Nu știu la ce te referi. Dă-mi drumul!

O emoție ciudată puse stăpânire pe Matthew. Ochii i se făcură ca de cerneală și se repezi să-i zgârie pieptul tatălui său. Am făcut un pas spre el.

În clipa următoare, un obiect strălucitor zbură către mine, alunecându-mi între brațul stâng și bust. Philippe țintise cu o armă fără să arunce măcar o privire peste umăr pentru a-și verifica ținta, și cu toate astea nici nu-mi zgâriase pielea. Pumnalul îmi țintuise bluza de una dintre treptele scării. Mi-am smuls brațul și materialul s-a sfâșiat în dreptul cotului, lăsându-mi la vedere cicatricea zimțată.

— La asta mă refer. Ți-ai luat ochii de la adversar? Din cauza asta a fost cât pe ce să mori – și Diana odată cu tine?

Nu-l văzusem niciodată pe Philippe atât de furios.

Atenția lui Matthew se îndreptă din nou către mine. Nu dură mai mult de o secundă, dar fu îndeajuns pentru ca Philippe să găsească încă un pumnal ascuns în carâmbul cizmei și să i-l înfigă fiului său în coapsă.

— Fii atent la cel care ți-a pus spada la gât. Dacă nu, ea moare. Apoi Philippe mi se adresă fără să se întoarcă: Iar tu, Diana, stai departe de Matthew când luptă!

Soțul meu privi în sus către tatăl său. În ochii negri, pe măsură ce pupilele i se dilatau, îi licărea disperarea. Mai văzusem reacția asta, și de obicei ea semnala pierderea controlului.

— Dă-mi drumul! Trebuie să fiu cu ea. Te rog!

— Trebuie să încetezi să privești peste umăr și să accepți cine ești: un războinic *manjasang* cu responsabilități față de familia lui. Când ai pus inelul mamei tale pe degetul Dianei, te-ai gândit bine ce promite? spuse Philippe ridicând vocea.

— Toată viața mea – inclusiv sfârșitul ei. Și avertismentul de a nu uita trecutul.

Matthew încercă să-și lovească tatăl cu piciorul, însă Philippe îi anticipă mișcarea, se aplecă și răsuci cuțitul încă înfipt în piciorul fiului său. Matthew șuieră de durere.

— La tine e vorba mereu de lucruri întunecate, niciodată de lumină.

Philippe înjură. Aruncă sabia și o lovi cu piciorul astfel încât Matthew să nu poată ajunge la ea,

apoi îşi încleştă degetele pe gâtul fiului său.

— Vezi ochii ăştia, Diana?

— Da, am şoptit.

— Mai fă un pas spre mine!

M-am supus, şi Matthew începu să se zbată, deşi tatăl lui îi strângea zdrobitor traheea. Am ţipat, iar soţul meu se zbătu şi mai tare.

— Matthew e cuprins de furia sângelui. Noi, *manjasang*, suntem mai aproape de natură decât alte fiinţe. Suntem prădători puri, indiferent câte limbi vorbim şi ce soi de haine scumpe purtăm. Lupul din el e cel care încearcă să se elibereze ca să ucidă.

— Furia sângelui?

Cuvintele îmi ieşiră mai mult ca o şoaptă.

— Nu toţi cei din neamul nostru sunt predispuşi la aşa ceva. Boala e în sângele lui Ysabeau, moştenită de la creatorul ei şi transmisă copiilor ei. Ysabeau şi Louis au fost cruţaţi, dar Matthew şi Louisa nu. Iar fiul lui Matthew, Benjamin, e şi el afectat.

Deşi nu ştiam nimic despre acest fiu, Matthew îmi spusese despre Louisa poveşti care îţi făceau părul măciucă. El însuşi avea aceeaşi tendinţă înnăscută spre excese şi o putea transmite oricărei progenituri. Tocmai când credeam că ştiu toate secretele ce-l ţineau pe Matthew departe de patul meu, încă descopeream unul: teama de boli ereditare.

— Ce o declanşează?

M-am silit să vorbesc, deşi mi se pusese un nod în gât.

— Multe lucruri, şi e mai gravă atunci când e obosit sau înfometat. Când e stăpânit de furie, Matthew nu e el însuşi, iar asta îl poate face să acţioneze împotriva propriei naturi.

„Eleanor. Oare aşa a murit una dintre marile iubiri ale soţului meu, prinsă în Ierusalim între Matthew cel furios şi Baldwin?” Avertismentele lui repetate referitoare la natura lui posesivă şi la pericolele ei nu mai păreau în van. Asemenea atacurilor mele de panică, aceasta era o reacţie fiziologică, pe care Matthew poate că nu avea să reuşească niciodată s-o controleze pe deplin.

— Ăsta e motivul pentru care i-ai poruncit să vină azi aici? Pentru a-l obliga să-şi arate vulnerabilitatea în faţa lumii? l-am întrebat furioasă pe Philippe. Cum ai putut? Eşti tatăl lui!

— Suntem o rasă trădătoare. Într-o zi s-ar putea să mă întorc împotriva lui. Philippe ridică din umeri. S-ar putea să mă întorc împotriva ta, vrăjitoareo!

La aceste vorbe, Matthew se smulse şi de data asta îl lipi el pe Philippe cu spatele de zidul opus. Înainte să apuce însă să-l doboare, Philippe îl apucă de gât. Se opriră amândoi, nas în nas.

— Matthew! spuse Philippe pe un ton tăios.

Soţul meu continua să-l împingă, lipsit de orice urmă de umanitate. Singura lui dorinţă era să-şi înfrângă adversarul sau să-l omoare, dacă trebuia. Existaseră momente de-a lungul scurtei noastre relaţii în care înspăimântătoarele legende ale oamenilor despre vampiri mi se păruseră întemeiate – şi acesta sigur era unul dintre ele. Dar eu îl voiam înapoi pe Matthew al meu. Am făcut un pas spre el, însă asta îi spori mânia.

— Nu te apropia, Diana!

— Nu se poate să vreţi asta, milord, spuse Pierre, venind lângă stăpânul său şi întinzând un braţ.

Am auzit un trosnet, i-am văzut braţul căzând inutil pe lângă trup, fracturat la umăr şi la cot, apoi i-am văzut sângele scurgându-i-se dintr-o rană de la gât. Servitorul se chirci de durere, ridicând mâna

să-şi apese cu degetele muşcătura sălbatică.

— Matthew! am strigat.

Fu o greşeală. Glasul meu tulburat îl făcu şi mai sălbatic. Pierre nu mai era decât un obstacol în calea lui. Matthew îl azvârli în cealaltă parte a încăperii, unde servitorul se izbi de peretele hambarului, şi strânse cu o mână gâtul tatălui său.

— Taci, Diana! Matthew a devenit iraţional. Matthaios!

Philippe îi lătră numele. Matthew încercase să-l împingă departe de mine, dar acum se opri, cu toate că nu-şi slăbi strânsoarea.

— Ştiu ce ai făcut. Philippe aşteptă până când vorbele lui răzbătură în conştiinţa lui Matthew. Mă auzi, Matthew? Îmi cunosc viitorul. Ţi-ai fi înfrânat furia dacă ai fi putut.

Philippe ghicise că fiul lui îl omorâse, însă nu şi cum sau de ce. Şi singura explicaţie pe care o avea era boala lui Matthew.

— Nu ştii, spuse Matthew amorţit. N-ai cum.

— Te porţi aşa cum o faci întotdeauna atunci când regreţi că ai ucis: te simţi vinovat, eşti secretos şi distrat, spuse Philippe. *Te absolvo*[61], Matthaios.

— O s-o iau pe Diana de aici, zise Matthew, devenind brusc lucid. Lasă-ne să plecăm amândoi, Philippe!

— Nu. Vom înfrunta problema împreună, toţi trei, replică tatăl lui cu o expresie de compasiune întipărită pe chip.

Mă înşelasem. Philippe nu încercase să-l distrugă pe Matthew, ci doar sentimentul lui de vinovăţie. Până la urmă, nu-şi trădase fiul.

— Nu! strigă Matthew, răsucindu-se.

Dar Philippe era mai puternic.

— Te iert, repetă tatăl, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare aprigă. Te iert.

Matthew se cutremură o dată, din cap până în picioare, apoi se înmuie, ca şi cum un spirit malefic tocmai ar fi ieşit din el.

— *Je suis désolé*, şopti el, rostind cuvintele nedesluşit din pricina emoţiei. Îmi pare foarte rău.

— Te-am iertat. Acum trebuie să laşi totul în urmă. Philippe îi dădu drumul şi se uită la mine. Apropie-te de el, Diana, dar mişcă-te cu grijă! Încă nu şi-a venit în fire.

Nu l-am luat în seamă şi m-am repezit la Matthew. Soţul meu mă cuprinse în braţe şi-mi inspiră mirosul ca şi cum acesta ar fi avut puterea să-l susţină. Pierre înaintă şi el, cu braţul deja vindecat, ca să-i dea lui Matthew o cârpă cu care să-şi şteargă mâinile năclăite de sânge. Privirea sălbatică a stăpânului îl ţinu însă la câţiva paşi distanţă, în vreme ce cârpa albă flutura precum un steag al capitulării. Philippe făcu câţiva paşi înapoi, şi ochii lui Matthew urmăriră instantaneu mişcarea aceea bruscă.

— Ei sunt tatăl tău şi Pierre, am spus, cuprinzându-i faţa în mâini.

Treptat, negrul din ochii lui se estompă, pe măsură ce-şi făcură apariţia mai întâi inelul verde-închis al irisului, apoi o licărire de cenuşiu şi apoi verdele palid care-i înconjura pupila.

— Dumnezeule! Matthew părea dezgustat. Îmi luă degetele şi le dădu la o parte de pe faţa lui. Nu mi-am mai pierdut controlul în halul ăsta de secole.

— Eşti slăbit, Matthew, iar furia sângelui e prea aproape de suprafaţă. Dacă Congregaţia ţi-ar

pune la îndoială dreptul de a fi cu Diana şi ai reacţiona aşa, ai pierde. Nu putem permite nimănui să se îndoiască de apartenenţa ei la familia de Clairmont.

Philippe îşi muşcă intenţionat degetul mare. Din rană se scurse sânge de un purpuriu întunecat.

— Vino aici, copilă!

— Philippe! Matthew mă trase în spatele lui, uluit. Tu niciodată…

— Niciodată înseamnă foarte multă vreme. Nu pretinde că ştii mai multe despre mine decât ştii, Matthaios. Philippe mă studie cu seriozitate. N-ai de ce să te temi, Diana.

M-am uitat la soţul meu, temându-mă să nu-i provoace o nouă explozie de furie.

— Du-te la el!

Matthew îmi dădu drumul sub ochii fiinţelor din pod care ne urmăreau captivate.

— *Manjasang* formează familii prin moarte şi sânge, începu Philippe când am ajuns în faţa lui.

Cuvintele lui mă înfiorară instinctiv până în măduva oaselor. El descrise cu degetul mare o linie curbă ce pornea din mijlocul frunţii mele, de lângă linia părului, cobora aproape de tâmplă şi se termina în dreptul sprâncenei.

— Cu acest semn eşti moartă, o umbră printre cei vii fără clan sau rude.

Degetul se întoarse apoi de unde plecase şi descrise o linie simetrică pe partea cealaltă, terminând între sprâncene. Am simţit în cel de-al treilea ochi furnicăturile provocate de atingerea rece a sângelui de vampir.

— Cu acest semn eşti renăscută, fiica mea prin jurământ legat cu sânge şi pe veci parte a familiei mele.

Şi hambarele cu fân au colţuri. Cuvintele lui Philippe le însufleţiră cu fire scânteietoare de culoare, nu doar albastre şi chihlimbarii, ci şi verzi şi aurii. Zgomotul lor semăna cu un uşor geamăt de protest. Iată că până la urmă o altă familie mă aştepta într-o altă epocă. Însă murmurul aprobator din hambar acoperi curând sunetul firelor. Philippe privi în sus către pod, ca şi cum şi-ar fi remarcat pentru prima dată publicul.

— Cât despre voi… *madame* are duşmani. Care dintre voi e pregătit să-şi asume răspunderea pentru ea dacă milord nu poate?

Cei care aveau nişte vagi cunoştinţe de engleză le traduseră întrebarea celorlalţi.

— *Mais il est debout*[62], protestă Thomas, arătând către Matthew.

Philippe rezolvă situaţia apucându-şi fiul de genunchiul piciorului rănit şi trântindu-l pe spate cu o bufnitură.

— Cine îşi asumă răspunderea pentru *madame?* repetă Philippe, aşezându-şi cu grijă un picior încălţat în cizmă pe gâtul lui Matthew.

— *Je vais*.[63]

Demonul Catrine, asistenta şi camerista mea, fu cea care vorbi prima.

— *Et mois*[64], vorbi Jehanne care, deşi mai mare, îşi urma sora oriunde.

După ce fetele îşi declarară loialitatea, Thomas şi Étienne îşi legară soarta de a mea, şi la fel făcură fierarul şi Chef, care apăruse în pod ducând un coş cu fasole uscată. După ce se uită urât la oamenii lui, aceştia încuviinţară şi ei în silă.

— Duşmanii lui *madame* vor sosi fără veste, aşa că trebuie să fiţi pregătiţi. Catrine şi Jehanne le vor distrage atenţia. Thomas va minţi.

Adulţii chicotiră.

— Étienne, tu trebuie să dai fuga și să cauți ajutor, de preferință pe milord. Cât despre tine, tu știi ce ai de făcut.

Philippe se uită înverșunat la Matthew.

— Și treaba mea? am întrebat.

— Să gândești, așa cum ai făcut azi. Gândește! Și rămâi în viață! Vampirul bătu din palme. Destul cu distracția! Înapoi la treabă!

Cu mormăieli binedispuse, lumea din podul cu fân se risipi ca să-și reia îndatoririle. Philippe îi urmă, scoțându-și cămașa în timp ce ieșea. În mod surprinzător, se întoarse și o lăsă mototolită la picioarele mele. Cuibărit în ea era un bulgăre de zăpadă.

— Îngrijește-i rana de la picior și pe cea de deasupra rinichiului, care e mai adâncă decât mi-aș fi dorit, mă instrui Philippe.

Pe urmă plecă și el.

Matthew se ridică în genunchi și începu să tremure. L-am înșfăcat de talie și l-am coborât ușurel pe pământ. Încercă să se elibereze și să mă tragă în brațele lui.

— Nu, încăpățânatule! am spus. Nu eu am nevoie de alinare. Lasă-mă să am și eu o dată grijă de tine!

I-am cercetat rănile, începând cu cele asupra cărora îmi atrăsese atenția tatăl lui. Matthew însuși mă ajută să-i îndepărtez pantalonii sfâșiați de pe rana de la coapsă. Pumnalul pătrunsese adânc, însă tăietura se închidea deja grație puterilor vindecătoare ale sângelui de vampir. Am aruncat oricum un pumn de zăpadă peste ea. Matthew mă asigurase că avea să-i facă bine, deși carnea lui vlăguită abia dacă era mai caldă decât omătul. Rana de deasupra rinichiului era și ea pe vindecate, însă vânătaia dimprejur mă făcu să tresar de milă.

— Cred că ai să trăiești, am spus, potrivindu-i un ultim pachet cu gheață peste coastele din stânga.

I-am netezit părul de pe frunte. O pată lipicioasă de sânge uscat, lângă ochi, agățase câteva șuvițe negre. I le-am eliberat cu grijă.

— Îți mulțumesc, *mon coeur*. Dacă tot mă cureți, te-ar deranja dacă ți-aș întoarce favoarea și aș șterge sângele lui Philippe de pe fruntea ta? Matthew părea jenat. E vorba de miros. Nu-mi place să-l simt la tine.

Se temea că furia sângelui avea să revină. Mi-am frecat singură pielea, iar degetele mi s-au pătat cu negru și roșu.

— Probabil arăt ca o prințesă păgână.

— Mai mult ca de obicei, da.

Matthew luă o parte din zăpada de pe coapsă și o folosi împreună cu poala cămășii ca să îndepărteze ultimele dovezi ale adopției mele.

— Povestește-mi despre Benjamin! l-am rugat în vreme ce-mi ștergea fața.

— Pe Benjamin l-am transformat în vampir la Ierusalim. I-am dăruit sângele meu crezând că-i salvez viața. Dar, făcând asta, i-am luat mințile. I-am răpit sufletul.

— Și are tendința ta spre furie?

— Tendință! Parc-ai vorbi despre hipertensiune arterială. Matthew clătină din cap amuzat. Haide! O să înghețI dacă mai stai aici.

Ne-am îndreptat încet către castel, ținându-ne strâns de mâini. Măcar o dată, nici unuia dintre noi

nu-i păsa cine ar fi putut să ne vadă sau ce ar fi putut să creadă eventualii privitori.

Zăpada cădea, îmblânzind din nou peisajul mut şi ameninţător al iernii. M-am uitat în sus la Matthew în lumina tot mai slabă şi l-am văzut din nou pe tatăl lui în trăsăturile puternice şi în felul în care îşi îndrepta umerii sub poverile pe care le purta.

A doua zi era sărbătoarea Sfântului Nicolae, iar soarele strălucea peste zăpada căzută mai devreme în cursul săptămânii. Castelul se înviorase considerabil datorită vremii frumoase, chiar dacă era în continuare Adventul, o perioadă solemnă, dedicată reflecţiei şi rugăciunii. Fredonând în surdină, m-am îndreptat către bibliotecă să-mi iau teancul de cărţi alchimice. Deşi în fiecare zi duceam câteva în cămară, aveam grijă să le înapoiez. Doi bărbaţi stăteau de vorbă în camera plină cu cărţi. Am recunoscut tonul calm, aproape leneş, al lui Philippe, dar celălalt glas îmi era necunoscut. Am împins uşa.

— Iat-o! zise Philippe când mă văzu intrând.

Bărbatul care era cu el se întoarse. Am simţit furnicături pe piele.

— Mă tem că nu vorbeşte franceza prea bine, iar latina încă şi mai prost, zise în chip de scuză tatăl lui Matthew. Vorbiţi engleza?

— Îndeajuns, răspunse vrăjitorul.

Ochii lui îmi măsurară trupul, provocându-mi mâncărimi pe piele.

— Fata pare sănătoasă, însă n-ar trebui să se afle aici, printre membrii familiei dumneavoastră, *sieur*.

— M-aş descotorosi de ea cu bucurie, *monsieur* Champier, dar n-are unde merge şi îi trebuie ajutorul unui seamăn vrăjitor. De aceea am trimis după dumneata. Vino, *madame* Roydon, spuse Philippe, făcându-mi semn să înaintez.

Mă simţeam tot mai puţin în largul meu. Aerul era greu şi zbârnâia, încărcat cu o energie aproape electrică. Mai că mă aşteptam să aud bubuitul tunetului, atât de densă era atmosfera. Peter Knox mi se insinuase în minte, iar Satu îmi provocase dureri groaznice la La Pierre, însă vrăjitorul acesta era altfel – într-un fel, mult mai periculos. Am trecut iute pe lângă el şi l-am privit pe Philippe, cerându-i în tăcere răspunsuri.

— Dumnealui e André Champier, zise tatăl lui Matthew, tipograf din Lyon. Poate că ai auzit de vărul dumnealui, respectatul medic[65] care, din păcate, a părăsit această lume şi nu ne mai poate împărtăşi din înţelepciunea lui în chestiuni filozofice şi medicale.

— Nu, am şoptit. M-am uitat la Philippe, sperând să primesc vreun indiciu despre ce se aştepta să fac. Nu cred.

Champier îşi înclină capul, primind complimentele socrului meu.

— Nu mi-am cunoscut niciodată vărul, *sieur*, căci a murit înainte să mă nasc eu. Dar este o plăcere să vă aud vorbind cu atâta bunăvoinţă despre el.

De vreme ce tipograful părea a fi cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Philippe, trebuia să ştie că familia de Clairmont era formată din vampiri.

— A fost un învăţăcel grozav în ale magiei, la fel ca şi dumneata. Comentariul lui Philippe era ca de obicei neutru, ceea ce-l împiedica să pară linguşitor. Mie îmi explică: Acesta este vrăjitorul pe care l-am chemat la scurt timp după ce ai venit, gândindu-mă că ne-ar putea ajuta să dezlegăm misterul magiei tale. Zice că ţi-a simţit puterea încă de când se afla la oarecare distanţă de Sept-Tours.

— Se pare că instinctele mele au dat greș, murmură Champier. Acum că mă aflu lângă ea, se pare că până la urmă are puține puteri. Poate că nu e vrăjitoarea engleză despre care vorbesc oamenii din Limoges.

— Limoges? E extraordinar că veștile despre călătoria ei au ajuns atât de departe, atât de repede. Dar *madame* Roydon este, din fericire, singura englezoaică rătăcitoare pe care am luat-o sub acoperișul meu, *monsieur* Champier. Philippe râse în vreme ce-și turna vin.

— E și așa destul de rău că în această perioadă a anului suntem sâcâiți de haimanalele franceze, darămite să mai fim năpădiți și de străini.

— Războaiele i-au îndepărtat pe mulți de casele lor.

Unul dintre ochii lui Champier era albastru, celălalt – căprui. Acesta era însemnul unui clarvăzător puternic. Vrăjitorul avea o energie vânoasă care se hrănea din puterea condensată în atmosfera din jurul lui. Am făcut instinctiv un pas înapoi.

— Asta ți s-a întâmplat și ție, *madame*?

— Cine poate spune la ce orori o fi fost martoră sau supusă? zise Philippe, ridicând din umeri. Soțul ei murise de zece zile când am găsit-o la o fermă izolată. Ar fi putut să devină victima a tot soiul de prădători.

Cel mai bătrân membru al familiei de Clairmont avea la fel de mult talent la născocirea poveștilor ca fiul său ori Christopher Marlowe.

— O să aflu eu ce i s-a întâmplat. Dă-mi mâna!

Nu m-am supus imediat, și Champier deveni nerăbdător. Flutură din degete, și brațul mi se întinse involuntar înspre el. Un val de panică intensă și amară îmi inundă trupul când vrăjitorul mă luă de mână. Îmi mângâie carnea din palmă, trecând înadins peste fiecare deget, în căutarea cât mai multor informații intime. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Carnea ei vă îngăduie să-i cunoașteți secretele?

Philippe părea doar vag curios, însă un mușchi îi tresărea în dreptul gâtului.

— Pielea unei vrăjitoare poate fi citită asemenea unei cărți. Champier se încruntă și își duse degetele la nas. Adulmecă și chipul lui căpătă o expresie acră. A stat prea mult printre *manjasang*. Cine s-a hrănit din ea?

— Așa ceva e interzis, zise Philippe pe un ton mieros. Nimeni din casa mea n-a vărsat sângele fetei, nici de plăcere, nici ca să se hrănească.

— *Manjasang* pot citi sângele unei ființe cu aceeași ușurință cu care eu îi pot citi carnea. Champier îmi smuci brațul, împingându-mi mâneca în sus și rupând șnurul fin care îmi ținea manșetele strânse în jurul încheieturilor. Vedeți? Cineva s-a înfruptat din ea. Nu sunt singurul care vrea să afle mai multe despre această vrăjitoare engleză.

Philippe se aplecă mai aproape pentru a-mi cerceta cotul dezgolit. Răsuflarea lui îmi atinse pielea ca o adiere rece. Sângele îmi pulsa ca un semnal de alarmă. Ce urmărea Philippe? De ce nu oprea toate astea?

— Rana e prea veche ca s-o fi căpătat aici. V-am spus, fata se află în Saint-Lucien abia de o săptămână.

„Gândește! Rămâi în viață!” Mi-am repetat instrucțiunile lui Philippe din ziua precedentă.

— Cine ți-a luat sângele, surată? întrebă Champier.

— E o rană de cuțit, am spus șovăitoare. Mi-am făcut-o singură.

Nu era o minciună, însă nu era nici întregul adevăr. M-am rugat ca zeița s-o îngăduie. Rugăciunile mi-au rămas fără răspuns.

— *Madame* Roydon ascunde ceva de mine. Și de dumneavoastră, cred. Trebuie să raportez asta Congregației. E de datoria mea, *sieur*.

Champier îl privi pe Philippe, așteptând.

— Bineînțeles, murmură socrul meu. Nici prin gând nu mi-ar trece să mă așez între dumneata și datoria pe care o ai. Cum te-aș putea ajuta?

— V-aș fi recunoscător dacă ați imobiliza-o. Trebuie să răscolim mai adânc după adevăr, zise Champier. Pentru majoritatea ființelor, cercetarea e dureroasă, și chiar și cele care nu au nimic de ascuns se opun instinctiv atingerii unui vrăjitor.

Philippe mă smulse din strânsoarea lui Champier și mă așeză cu brutalitate pe scaunul său. Mă prinse cu o mână de gât, iar cu cealaltă de creștetul capului.

— Așa?

— E ideal, *sieur*. Champier se opri în picioare în fața mea, uitându-se încruntat la fruntea mea. Dar asta ce e?

Degetele lui pătate de cerneală îmi mângâiară fruntea. Îi simțeam mâinile ca pe niște bisturie și am început să mă vait și să mă zvârcolesc.

— De ce atingerea dumitale îi provoacă așa o durere? întrebă Philippe.

— Din cauză că o citesc. Procesul acesta seamănă cu extracția unei măsele, explică Champier, ridicându-și degetele pentru un scurt moment, în care m-am simțit ușurată. Prefer să-i smulg gândurile și secretele din rădăcină, în loc să le las să putrezească. Procedeul e mai dureros, însă nu lasă nimic în urmă și oferă o imagine mai clară a ceea ce persoana încearcă să ascundă. Vedeți dumneavoastră, acesta este uriașul beneficiu al magiei și al educației universitare. Vrăjitoria și artele tradiționale practicate de femei sunt grosolane, chiar superstițioase. Magia mea e precisă.

— Un moment, *monsieur*. Iertați-mi ignoranța. Spuneți că vrăjitoarea aceasta nu-și va mai aminti nimic din ce i-ați făcut și nici durerea pe care i-ați provocat-o?

— Nimic, cu excepția unei stăruitoare senzații că a pierdut ceva ce a avut cândva. Degetele lui Champier începură din nou să-mi mângâie fruntea. Vrăjitorul se încruntă. Hm, ăsta e un lucru foarte ciudat! De ce și-a pus un *manjasang* sângele aici?

Faptul că fusesem adoptată de clanul lui Philippe era o amintire pe care nu intenționam să i-o împărtășesc lui Champier. Nu voiam nici să-l văd răscolind printre amintirile despre profesoratul meu la Yale, despre Sarah și Em ori despre Matthew. „Despre părinții mei.” Zgâriam cu degetele brațele scaunului. Vampirul mă ținea de cap, iar vrăjitorul se pregătea să-mi inventarieze și să-mi fure gândurile. Și totuși, nici o adiere de vânt vrăjitoresc și nici o licărire de foc nu-mi veniră în ajutor. Puterile mele amuțiseră.

— Dumneavoastră ați însemnat-o pe această vrăjitoare, spuse Champier pe un ton tăios, cu o privire acuzatoare.

— Da.

Philippe nu oferi nici o explicație.

— E cât se poate de neobișnuit, *sieur*. Champier continuă să-mi scotocească prin minte cu

degetele. Apoi făcu ochii mari de uimire. Dar e cu neputinţă! Cum poate să fie o…

Icni şi privi în jos.

Un pumnal îi răsărea dintre coaste, cu lama adânc împlântată în pieptul lui. Degetele mele ţineau strâns mânerul. Când am văzut că se chinuieşte să scoată cuţitul, i l-am împins şi mai adânc. Genunchii vrăjitorului începură să se înmoaie.

— Lasă-l, Diana! porunci Philippe, întinzându-se pentru a-mi desprinde mâna. O să moară, şi în clipa aceea o să cadă. O greutate moartă nu stă în picioare.

Însă nu reuşeam să dau drumul pumnalului. Champier era încă în viaţă, şi, atâta vreme cât respira, ar fi putut să-mi ia ceea ce era al meu.

O faţă albă cu ochi ca două pete de cerneală se ivi peste umărul lui Champier, apoi o mână puternică îi întoarse într-o parte capul moale, iscând un trosnet de oase şi tendoane. Matthew bău cu sete din gâtul vrăjitorului.

— Unde ai fost, Matthew? se răsti Philippe. Trebuie să te mişti repede. Diana l-a lovit înainte ca el să-şi poată sfârşi gândul.

În vreme ce Matthew bea, Thomas şi Étienne intrară grăbiţi în cameră. Catrine îi urma, uluită. Se opriră înmărmuriţi. Alain şi Pierre dădeau târcoale pe hol împreună cu fierarul, cu Chef şi cu cei doi soldaţi care de obicei stăteau la poarta din faţă.

— *Vous avezi bien fait*[66], îi asigură Philippe. Acum s-a terminat.

— A trebuit să gândesc. Degetele îmi amorţiseră, dar parcă tot nu reuşeam să mi le desfac de pe pumnal.

— Şi să rămâi în viaţă. Te-ai descurcat admirabil, răspunse Philippe.

— E mort? am bolborosit.

Matthew îşi desprinse gura de gâtul vrăjitorului.

— Cu siguranţă, zise Philippe. Ei bine, presupun că avem un calvinist mai puţin din pricina căruia să ne facem griji. A spus vreunuia dintre prietenii lui că vine aici?

— Nu, din câte am putut să-mi dau seama, răspunse Matthew. Încet-încet, ochii lui redeveniră cenuşii. Mă studia. Diana! Dragostea mea! Dă-mi mie pumnalul!

Undeva în depărtare, un obiect de metal se izbi zăngănind de podea, urmat de bufnitura mai înfundată a trupului neînsufleţit al lui André Champier. Două mâini minunat de răcoroase şi familiare îmi cuprinseră bărbia.

— A descoperit în Diana ceva care l-a surprins, spuse Philippe.

— Atâta lucru am văzut şi eu. Însă lama i-a străpuns inima înainte să aflu ce.

Matthew mă trase cu blândeţe în braţele lui. Ale mele se înmuiaseră complet şi nu mai opuneau nici un fel de rezistenţă.

— N-am gândit, Matthew. N-am putut. Champier voia să-mi răpească amintirile, să mi le smulgă din rădăcini. Amintirile sunt tot ce mi-a mai rămas de la părinţii mei. Şi dacă îmi uitam cunoştinţele de istorie? Cum aş mai fi putut după aceea să mă întorc acasă şi să predau?

— Ai făcut ceea ce trebuia.

Matthew mă ţinea cu un braţ pe după talie. Celălalt îmi cuprinse umerii şi-mi lipi obrazul de pieptul lui.

— De unde ai luat cuţitul?

— Din cizma mea. Probabil m-a văzut scoţându-l ieri, răspunse Philippe.

— Vezi? Ai gândit, *ma lionne*. Matthew își lipi buzele de părul meu. Ce naiba l-a adus pe Champier la Saint-Lucien?

— Eu, replică Philippe.

— Ne-ai trădat lui Champier? Matthew se repezi la tatăl său. E una dintre cele mai josnice creaturi din toată Franța!

— Trebuia să fiu sigur de ea, Matthaios. Diana a aflat prea multe dintre secretele noastre. Trebuia să știu că îi pot fi încredințate, chiar și printre semenii ei. Philippe nu părea a-și cere scuze. Eu nu-mi asum riscuri când vine vorba de familia mea.

— Și l-ai fi oprit pe Champier înainte să-i fure gândurile? întrebă soțul meu. Ochii i se înnegreau tot mai tare de la o clipă la alta.

— Depinde.

— Depinde de ce? explodă Matthew, strângându-și brațele în jurul meu.

— Dacă Champier ar fi sosit cu trei zile în urmă, nu m-aș fi amestecat. Ar fi fost o problemă strict între vrăjitori și n-ar fi meritat ca frăția să-și dea osteneala.

— Ai fi lăsat-o pe Diana, perechea mea, să sufere.

Lui Matthew părea să nu-i vină să creadă.

— Până ieri ar fi fost responsabilitatea ta să intervii de dragul perechii tale. Dacă n-ai fi făcut-o, ar fi însemnat că devotamentul tău față de vrăjitoare nu e așa cum ar trebui.

— Și azi? am întrebat.

Philippe mă studie.

— Azi ești fiica mea. Deci nu, nu i-aș fi permis lui Champier să-și ducă atacul prea departe. Dar n-a fost nevoie să fac nimic, Diana. Te-ai salvat singură.

— De aceea m-ai făcut fiica ta, pentru că urma să sosească Champier? am șoptit.

— Nu. Tu și Matthew ați supraviețuit unei încercări în biserică și alteia în hambarul cu fân. Jurământul pecetluit cu sânge a fost pur și simplu primul pas în transformarea ta într-o membră a familiei de Clairmont. Iar acum e timpul să finalizăm procesul. Philippe se întoarse către adjunctul său: Adu-l pe preot, Alain, și spune satului să se adune la biserică sâmbăta aceasta! Milord se însoară, cu carte și preot, și tot satul Saint-Lucien va fi martor la ceremonie. Vom face totul pe față.

— Tocmai am ucis pe cineva! Nu e momentul să discutăm despre căsătorie.

— Prostii! Căsătoriile în toiul vărsărilor de sânge sunt o tradiție a familiei de Clairmont, spuse scurt Philippe. Se pare că noi nu ne împerechem decât cu ființe dorite de alții. E o treabă murdară.

— Dar l-am omorât!

Ca să fiu cât mai convingătoare, am arătat către cadavrul de pe podea.

— Alain, Pierre, vă rog să-l luați de aici pe *monsieur* Champier! O deranjează pe *madame*. Voi, ceilalți, aveți prea multe de făcut ca să rămâneți aici și să vă holbați. Philippe așteptă să rămânem doar noi trei, după care continuă: Ascultă bine la mine, Diana! Iubirea ta pentru fiul meu va face victime. Unii se vor sacrifica ei înșiși. Alții vor muri pentru că cineva trebuie să moară și va fi decizia ta dacă vor fi ei sau o persoană dragă ție. Deci trebuie să-ți pui următoarea întrebare: ce importanță are cine dă lovitura fatală? Dacă n-o dai tu, atunci o va da Matthew. Ai fi preferat să aibă el pe conștiință moartea lui Champier?

— Bineînțeles că nu, am zis imediat.

— Pierre, atunci? Sau Thomas?

— Thomas? E doar un băiețel! am protestat.

— *Băiețelul* acela a promis că va sta pavăză între tine și dușmanii tăi. Ai văzut ce ținea strâns în mâini? Foalele din cămară. Transformase vârful de metal într-o armă. Dacă nu l-ai fi ucis tu pe Champier, *băiețelul* acela i l-ar fi vârât în burtă cu prima ocazie.

— Nu suntem animale, ci ființe civilizate! am protestat. Ar trebui să putem sta de vorbă și să ne rezolvăm conflictele fără vărsare de sânge.

— Odată m-am așezat la o masă și am stat de vorbă timp de trei ore cu un om. Cu un rege. Fără îndoială, și tu, și mulți alții l-ați fi considerat o ființă civilizată. La sfârșitul discuției noastre, s-a ridicat și a ordonat moartea a câteva mii de bărbați, femei și copii. Cuvintele pot ucide la fel ca săbiile.

— Diana nu e obișnuită cu felul nostru de a fi, Philippe, îl avertiză Matthew.

— Atunci trebuie să se obișnuiască. A trecut vremea diplomației.

Vocea lui Philippe nu se înălțase nici o clipă și nici nu-și pierduse obișnuitul ton egal. Poate că Matthew dădea indicii, însă tatăl său încă nu-și trădase vreodată emoțiile profunde.

— Gata cu discuțiile! Sâmbăta viitoare, tu și Matthew vă veți căsători. Pentru că ești fiica mea după sânge și după nume, te vei căsători nu doar ca o bună creștină, ci și într-un fel care îi va cinsti pe strămoșii noștri și pe zeii lor. Aceasta e ultima ta șansă de a spune „nu”, Diana. Dacă te-ai răzgândit și nu-l mai vrei pe Matthew împreună cu viața – și moartea – pe care ți le va aduce căsnicia cu el, voi avea grijă să te întorci în siguranță în Anglia.

Matthew mă depărtă de el. Eram la doar câțiva centimetri distanță, însă gestul simboliza mult mai mult. Chiar și acum îmi oferea posibilitatea de a alege, cu toate că el o făcuse de mult. Dar la fel făcusem și eu.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Matthew?

Având în vedere că eram o criminală, mi se părea corect să-l întreb.

Philippe tuși înăbușit.

— Da, Diana. Mă căsătoresc cu tine. Am făcut-o deja, dar voi fi bucuros s-o fac din nou, dacă asta te bucură.

— Eu am fost mulțumită de prima dată. Acum e pentru tatăl tău.

Îmi era imposibil să mă mai gândesc la căsătorie când genunchii încă îmi tremurau, iar podeaua era mânjită de sânge.

— Atunci suntem cu toții de acord. Du-o pe Diana în camera ei! Ar fi mai bine să rămână acolo până când ne vom asigura că prietenii lui Champier nu sunt prin preajmă. Philippe se opri în drum spre ușă. Ai găsit o femeie demnă de tine, care are curaj și speranță din plin, Matthaios.

— Știu, spuse Matthew, luându-mă de mână.

— Și să știi și asta: ești la fel de demn de ea. Încetează să-ți mai regreți viața! Începe s-o trăiești!

59 Tot milord (în limba franceză în original) (n.tr.)

60 Citat din Euripide (n.red.)

61 Te iert (în limba latină în original) (n.red.)

62 Dar el e în picioare (în limba franceză în original) (n.tr.)

63 (aici) Eu (în limba franceză în original) (n.red.)

64 Și eu (în limba franceză în original) (n.red.)

65 Referire la Symphorien Champier (1471–1538), doctor faimos în Lyon, unde, în secolul al XVI-lea, apăreau cele mai multe cărți medicale din toată Franța. I-a studiat pe filozofii greci și arabi și a fost, de asemenea, interesat de ocultism. (n.red.)

66 Ați procedat bine (în limba franceză în original) (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Nunta pe care ne-o pusese la cale Philippe urma să dureze trei zile. De vineri până duminică, personalul de la castel, sătenii şi orice alţi locuitori pe o rază de câţiva kilometri aveau să fie implicaţi în ceea ce el insista să numească „o mică afacere de familie”.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai organizat o nuntă, şi iarna e o perioadă tristă a anului. Suntem datori sătenilor, declara Philippe ca să înlăture protestele.

Şi Chef se arătă iritat când Matthew îi sugeră că ar fi imposibil să organizeze în ultima clipă trei ospeţe, căci rezervele de mâncare erau scăzute, iar creştinii ţineau post. Deci era un război şi era Adventul, îl luă peste picior Chef. Astea nu puteau fi motive serioase de a refuza o petrecere.

Cum toată casa fusese cuprinsă de agitaţie şi nimeni nu părea interesat de ajutorul nostru, eu şi Matthew am rămas în voia noastră.

— Ce anume implică ceremonia asta nupţială? l-am întrebat în vreme ce stăteam întinşi în faţa focului din bibliotecă.

Purtam cadoul de nuntă al lui Matthew: una dintre cămăşile lui, care îmi venea până la genunchi, şi o pereche de pantaloni care îi aparţinuseră cândva. Fiecare crac fusese sfâşiat de-a lungul cusăturii interioare, apoi Matthew îi cususe, transformându-i în ceva ce semăna vag cu o pereche de colanţi, mai puţin brâul şi materialul elastic. O vagă asemănare cu primul aducea cureaua îngustă din piele, croită dintr-un frâu vechi pe care Matthew îl găsise prin grajduri. Era cel mai comod obiect de îmbrăcăminte pe care îl purtasem de la Halloween încoace, iar Matthew, care în ultima vreme nu văzuse mare lucru din picioarele mele, stătea cu privirea aţintită asupra lor.

— N-am idee, *mon coeur*. Niciodată n-am mai participat la o nuntă în stilul vechilor greci.

Matthew îşi trecu degetele peste scobitura din spatele genunchiului meu.

— Cu siguranţă, preotul nu-i va îngădui lui Philippe să facă ceva făţiş păgân. Ceremonia propriu-zisă va trebui să fie catolică, am spus.

— Familia noastră nu spune niciodată „cu siguranţă” şi „Philippe” în aceeaşi propoziţie. Înseamnă că lucrurile se vor termina prost. Matthew îmi sărută şoldul.

— Măcar evenimentul din seara asta e doar un ospăţ. Ar trebui să pot participa fără prea mari probleme. Oftând, mi-am sprijinit capul în mâini.

— Se obişnuieşte ca tatăl mirelui să plătească cina de după repetiţia pentru nuntă[67]. Presupun că Philippe face, în esenţă, acelaşi lucru.

Matthew începu să râdă.

— Aproape că nu-i nici o deosebire. Atâta vreme cât meniul include ţipar la grătar şi păun împănat. În plus, Philippe a reuşit să se desemneze nu doar tată al mirelui, ci şi tată al miresei.

— Tot nu văd de ce trebuie să facem atâta caz.

Sarah şi Em nu avuseseră parte de o ceremonie formală, dar o bătrână a sabatului din Madison săvârşise un „ritual al ţinerii de mână”. Privind în urmă, îmi amintea de schimbul de jurăminte pe care eu şi Matthew îl făcuserăm înainte de călătoria în timp: simplu, intim şi rapid.

— Nunţile nu sunt pentru mireasă sau mire. Majoritatea cuplurilor s-ar mulţumi să se descurce singure, aşa cum am procedat şi noi, să spună câteva cuvinte şi pe urmă să plece într-o vacanţă. Nunţile sunt ritualuri de trecere pentru comunitate.

Matthew se rostogoli pe spate. Eu m-am sprijinit în coate.

— E doar un ritual lipsit de semnificaţie.

— Nu există aşa ceva! proclamă Matthew şi se încruntă. Dacă nu crezi că-l poţi suporta, trebuie să spui.

— Nu. Lasă-l pe Philippe să-ţi organizeze nunta! E doar puţin… copleşitor.

— Cu siguranţă îţi doreşti ca Sarah şi Em să fi fost aici, să împărtăşească toate astea cu noi.

— Dacă ar fi aici, ar fi mirate să vadă că nu dau bir cu fugiţii. Sunt cunoscută pentru caracterul meu singuratic. Obişnuiam să cred că şi tu eşti un singuratic.

— Eu? Matthew începu să râdă. Cu excepţia emisiunilor de televiziune şi a filmelor, vampirii sunt rareori singuri. Preferăm compania altora. Până şi vrăjitoarele sunt bune, la nevoie.

Şi mă sărută ca să mi-o dovedească.

— Aşadar, dacă nunta asta ar avea loc în New Haven, pe cine ai invita? mă întrebă el ceva mai târziu.

— Pe Sarah şi Em, desigur. Pe prietenul meu Chris. Mi-am muşcat buza. Poate şi pe şeful de catedră.

Se lăsă tăcerea.

— Asta e tot?

Matthew părea uluit.

— N-am prea mulţi prieteni. Neliniştită, m-am ridicat în picioare. Cred că focul stă să se stingă.

Matthew mă trase la loc.

— Focul n-are nimic. Iar acum ai o grămadă de prieteni şi rude.

Referirea la familie era introducerea pe care o aşteptasem. Privirea mi se îndreptă către cufărul de la capul patului. În el era ascunsă cutia lui Marthe, învelită într-o pânză curată.

— Trebuie să discutăm ceva.

De data asta, Matthew îmi dădu drumul fără să se opună. Am scos cutia.

— Ce e acolo? mă întrebă el, încruntându-se.

— Ierburile lui Marthe. Cele pe care le folosea în ceaiul ei. Le-am găsit în cămară.

— Înţeles. Şi ai băut din el?

Întrebarea fusese rostită pe un ton tăios.

— Sigur că nu. Nu pot să decid doar eu dacă o să avem sau nu copii.

Când am deschis capacul, aroma prăfuită a plantelor se ridică în aer.

— Indiferent ce-au spus Marcus şi Miriam la New York, nu există nici o dovadă că noi doi am putea avea copii. Chiar şi contraceptivele din plante ca acestea pot avea efecte secundare negative, spuse Matthew cu o răceală clinică.

— Hai să zicem, de dragul dezbaterii, că unul dintre testele voastre ştiinţifice ar dovedi că *putem* avea copii. Atunci ai vrea să beau ceaiul?

— Amestecul lui Marthe nu e de mare încredere.

Matthew îşi feri privirea.

— Ok. Care e alternativa? am întrebat.

— Abstinenţa. Retragerea. Mai există şi prezervativele, cu toate că nici ele nu sunt de încredere. Mai ales nu cele disponibile în epoca asta.

Matthew avea dreptate. Prezervativele din secolul al șaisprezecelea erau făcute din pânză, piele sau intestine de animale.

— Iar dacă una dintre metodele astea ar fi de încredere?

Începeam să-mi pierd răbdarea.

— Dacă – *dacă* – am putea concepe un copil împreună ar fi un miracol și atunci nici o formă de contracepție n-ar fi eficientă.

— Timpul pe care l-ai petrecut la Paris n-a fost complet irosit, indiferent de ce crede tatăl tău. Ăsta a fost un argument demn de un teolog medieval.

Înainte să apuc să închid cutia, Matthew îmi acoperi mâinile cu ale lui.

— Chiar dacă am putea concepe, iar ceaiul acesta ar fi eficient, tot aș vrea să lași ierburile în cămară.

— Chiar dacă ai putea să transmiți furia sângelui unui alt copil?

M-am silit să fiu sinceră cu el, în ciuda faptului că vorbele mele aveau să-l rănească.

— Da. Matthew își cântări vorbele înainte de a continua. Când studiez tiparele extincției și văd în laborator dovada că ne stingem, viitorul pare lipsit de speranță. Dar, dacă detectez o singură mutație cromozomială sau descopăr un descendent neașteptat când credeam că un neam a murit, senzația de distrugere inevitabilă se risipește. Și acum am aceleași trăiri.

De obicei deveneam suspicioasă când Matthew adopta o poziție de obiectivitate științifică, dar de data asta n-a fost așa. El îmi luă cutia din mâini.

— Dar tu?

Încercam să mă lămuresc de câteva săptămâni, încă de când Miriam și Marcus își făcuseră apariția în casa mătușii Sarah cu rezultatele ADN-ului meu și deschiseseră pentru prima dată subiectul. Eram sigură în privința viitorului meu cu Matthew, dar mai puțin sigură în legătură cu ce ar fi putut implica acest viitor.

— Aș vrea să fi avut mai mult timp să decid. Ăsta începea să devină refrenul meu obișnuit. Dacă am fi încă în secolul al douăzeci și unulea, aș lua anticoncepționalele pe care mi le-ai prescris. Am șovăit. Chiar și așa, nu sunt sigur că pastilele ar funcționa în cazul nostru.

Matthew încă îmi aștepta răspunsul.

— Când am implântat pumnalul lui Philippe în trupul lui Champier, nu m-am putut gândi decât la faptul că urma să-mi răpească gândurile, amintirile, și că n-o să mai fiu aceeași persoană când o să revenim la viețile noastre moderne. Însă, chiar dacă ar fi să ne întoarcem exact în clipa asta, am fi deja diferiți. Toate locurile în care am fost, oamenii pe care i-am cunoscut, secretele pe care le-am împărtășit… eu nu mai sunt aceeași Diana Bishop, iar tu nu mai ești Matthew Clairmont. Un copil ne-ar schimba și mai mult.

— Deci vrei să previi o sarcină, rosti el cu grijă.

— Nu sunt sigură.

— Atunci răspunsul e da. Dacă nu ești sigură că vrei să fii părinte, trebuie să folosim orice mijloace contraceptive avem la dispoziție.

Vocea lui Matthew era hotărâtă. La fel și bărbia lui.

— Vreau să fiu părinte. Mă surprinde chiar cât de mult îmi doresc, dacă vrei să știi. Mi-am apăsat tâmplele cu degetele. Îmi place ideea ca noi doi să creștem un copil. Doar că mi se pare prea repede.

— Este repede. Aşa că vom face tot ce trebuie pentru a îngrădi această posibilitate până când – şi dacă – vei fi pregătită. Dar nu-ţi face mari speranţe. Ştiinţa e clară, Diana: vampirii se reproduc prin înviere, nu procreare. Relaţia noastră ar putea fi diferită, dar nu suntem atât de speciali încât să răsturnăm mii de ani de biologie.

— Imaginea nunţii alchimice din *Ashmole 782* se referă la noi. Sunt sigură. Iar Miriam avea dreptate: după nunta dintre aur şi argint, următorul pas în procesul transformării alchimice este concepţia.

— Concepţia? rosti tărăgănat Philippe din cadrul uşii. Cizmele îi scârţâiră când păşi peste prag. Nimeni n-a menţionat această posibilitate.

— Pentru că ea e de fapt imposibilă. Am mai făcut sex cu alte femei cu sânge cald, şi nici una n-a rămas gravidă. Poate că imaginea nunţii alchimice e menită să transmită un mesaj, aşa cum spune Diana, dar şansele ca reprezentarea aceea să se transforme în realitate sunt foarte mici. Matthew scutură din cap. Nici un *manjasang* n-a devenit tată în felul ăsta.

— Niciodată înseamnă multă vreme, Matthew, aşa cum ţi-am mai spus. Cât despre imposibilitate, umblu pe pământul ăsta dinaintea oamenilor şi am văzut lucruri cărora generaţiile ulterioare nu le-au dat crezare, considerându-le mituri. Odinioară au existat creaturi care înotau în mare precum peştii şi altele care mânuiau fulgere în loc de sulițe. Acum au dispărut, înlocuite de unele noi. „Schimbarea e singura constantă pe lumea asta.”

— Heraclit, am murmurat.

— Cel mai înţelept dintre oameni, zise Philippe, încântat că recunoscusem citatul. Zeilor le place să ne surprindă când începem să ne obişnuim cu o situaţie. E distracţia lor preferată. Îmi cercetă îmbrăcămintea neobişnuită. De ce porţi cămaşa şi pantalonii lui Matthew?

— El mi le-a dat. Seamănă destul de mult cu ceea ce purtam pe vremea mea, iar Matthew a vrut să mă simt confortabil. A cusut singur cracii, cred. M-am întors ca să-mi etalez ţinuta. Cine ar fi crezut că bărbaţii din familia de Clairmont ştiu să bage aţa în ac, darămite să mai facă şi o cusătură dreaptă?

Philippe ridică din sprâncene.

— Crezi că Ysabeau ne repara veşmintele rupte când ne întorceam acasă dintr-o bătălie?

Imaginea lui Ysabeau cosând tăcută în vreme ce-şi aştepta bărbaţii să se întoarcă mă făcu să chicotesc.

— Nu prea.

— Văd că o cunoşti bine. Dacă eşti hotărâtă să te îmbraci ca un băiat, pune-ţi măcar nişte jambiere. Când o să te vadă preotul, o să-i stea inima în loc, iar ceremonia de mâine o să trebuiască amânată.

— Dar nu ies din casă, am zis încruntându-mă.

— Înainte de cununie aş vrea să te duc într-un loc sacru al vechilor zei. Nu e departe, spuse Philippe când Matthew dădu să se plângă, şi aş vrea să fim singuri, Matthaios.

— Ne vedem la grajduri, am zis fără nici o ezitare.

Puţin timp petrecut în aer liber avea să-mi ofere o bine-venită ocazie de a-mi limpezi mintea.

Odată ajunsă afară, am savurat înţepătura vântului rece în obraji şi pacea iernatică a zonei rurale. Curând, eu şi Philippe am ajuns pe vârful unui deal mai neted decât majoritatea colinelor rotunjite din

jurul Sept-Tours. Pământul era punctat de protuberanţe din piatră izbitor de simetrice. Deşi străvechi şi acoperite de vegetaţie, ridicăturile nu erau formaţiuni naturale. Erau făcute de mâna omului.

Philippe descălecă şi îmi făcu semn să procedez la fel. Imediat ce am coborât de pe cal, mă luă de braţ şi mă conduse printre două dintre straniile umflături, către o bucată netedă de pământ acoperit cu zăpadă. Suprafaţa imaculată era tulburată doar de urmele sălbăticiei: urma în formă de inimă a unei copite de căprioară, amprenta cu cinci gheare a unui urs, combinaţia de triunghiuri şi ovale lăsată în urmă de labele unui lup.

— Ce e locul ăsta? am întrebat în şoaptă.

— Aici se înălţa cândva un templu dedicat Dianei, deasupra pădurilor şi văilor prin care cerbilor le place să alerge. Cei care o venerau pe zeiţă au plantat aici chiparoşi sacri care să crească printre stejarii şi arinii negri ai locului. Philippe arătă către coloanele subţiri de verdeaţă ce stăteau de strajă împrejurul zonei. Am vrut să te aduc aici pentru că, pe vremea când eram copil, departe de locurile astea şi mult înainte să devin un *manjasang*, miresele obişnuiau să meargă într-un astfel de templu înainte de nuntă şi să facă un sacrificiu închinat zeiţei. Pe atunci îi spuneam Artemis.

— Un sacrificiu?

Mi se uscase gura. Se vărsase destul sânge.

— Indiferent cât de mult ne schimbăm, e important să ne amintim trecutul şi să-l onorăm. Philippe îmi înmână un cuţit şi un sac al cărui conţinut se mişca şi zornăia. E un lucru întotdeauna înţelept să îndrepţi vechile greşeli. Zeiţa n-a fost mereu mulţumită de faptele mele. Aş vrea să fiu sigur că Artemis primeşte ceea ce i se cuvine înainte ca fiul meu să se însoare mâine cu tine. Cuţitul e ca să-ţi tai o şuviţă din păr. E un simbol al fecioriei tale şi darul tradiţional. Banii sunt un simbol al valorii tale. Vocea lui Philippe deveni o şoaptă conspirativă. Ar fi fost mai mulţi, dar a trebuit să păstrez o parte şi pentru zeul lui Matthew.

Vampirul mă conduse către un mic soclu din centrul ruinelor. Acolo zăceau diverse ofrande: o păpuşă din lemn, un pantof de copil, un castron cu grâne umede, acoperite de zăpadă.

— Mă mir că mai vine cineva aici, am spus.

— În toată Franţa, femeile continuă să venereze luna plină. Asemenea obiceiuri mor greu, mai ales cele care îi sprijină pe oameni în vremuri grele.

Philippe înaintă către altarul improvizat. Nu se plecă, nu îngenunche, nici nu făcu vreunul dintre gesturile obişnuite în semn de respect faţă de o divinitate, însă, când începu să vorbească, glasul îi era atât de slab încât m-am chinuit să-l aud. Straniul amestec de greacă şi engleză părea lipsit de sens. Cu toate acestea, intenţiile lui solemne erau clare.

— Artemis Agroterê, celebră femeie-vânător, Alcides Leontothymos te imploră s-o cuprinzi în mâinile tale pe această copilă, Diana. Artemis Lykeiê, doamnă a lupilor, ocroteşte-o în toate felurile! Artemis Patrôia, zeiţă a strămoşilor mei, binecuvânteaz-o cu copii, astfel încât neamul meu să meargă mai departe!

„Neamul lui Philippe.” Acum făceam parte din el, atât prin căsătorie, cât şi printr-un jurământ legat cu sânge.

— Artemis Phôsphoros, pogoară lumina înţelepciunii tale atunci când ea va fi în întuneric! Artemis Upis, veghează asupra tizei tale în timpul călătoriei ei prin această lume!

Philippe sfârşi invocarea şi îmi făcu semn să înaintez.

După ce am aşezat atent sacul cu monede lângă pantoful de copil, am ridicat mâinile şi mi-am

tăiat o șuviță de păr de la ceafă. Cuțitul era ascuțit și a îndepărtat cu ușurință bucla dintr-o singură mișcare.

Am rămas tăcuți în lumina tot mai slabă a după-amiezii. Un val de putere străbătu pământul de sub picioarele mele. Zeița era acolo. Pentru o clipă mi-am închipuit templul așa cum era odată: palid, sclipitor, întreg. Am tras cu ochiul la Philippe. Cu o blană de urs pe umeri, și el semăna cu rămășița sălbatică a unei lumi pierdute. Și aștepta ceva.

Un cerb alb cu coarne curbate își croi drum dintre chiparoși și se opri, scoțând abur pe nări. Cu pași tăcuți, se îndreptă către mine. Uriașii lui ochi căprui păreau provocatori, și era îndeajuns de aproape încât să-i văd vârfurile ascuțite ale coarnelor. Îi aruncă o privire semeață lui Philippe și mugi, transmițând salutul unei lighioane către o alta.

— *Sas efharisto*[68], zise vampirul solemn, ducându-și mâna la inimă. Se întoarse spre mine. Artemis ți-a acceptat darurile. Acum putem pleca.

Matthew pândise semnalele întoarcerii noastre, iar când ne-am apropiat călare, l-am găsit așteptându-ne în curte cu o expresie de incertitudine pe chip.

— Gătește-te de banchet! îmi sugeră Philippe în vreme ce descălecam. Oaspeții vor sosi curând.

I-am aruncat lui Matthew ceea ce speram a fi un zâmbet încrezător, apoi am urcat. Pe măsură ce se lăsa noaptea, zumzetul din castel îmi dădea de înțeles că sălile se umpleau de oameni. Curând, Catrine și Jehanne veniră să mă îmbrace. Rochia pe care mi-o dădură era de departe cea mai somptuoasă haină pe care o purtasem vreodată. Materialul verde-închis îmi amintea acum mai degrabă de chiparoșii din preajma templului decât de ilexul ce decora castelul în cinstea Adventului. Iar frunzele argintii de stejar brodate pe corsaj reflectau lumina lumânărilor tot așa cum coarnele de cerb oglindiseră razele soarelui la apus.

Când au terminat, fetelor le sclipeau ochii. Reușisem doar să-mi întrezăresc părul (ridicat în bucle mari și răsucit în împletituri) și chipul palid în oglinda de argint lustruit a Louisei. Însă expresia de pe chipurile servitoarelor spunea că transformarea mea era demnă de o nuntă.

— *Bien,* zise încet Jehanne.

Catrine deschise ușa cu o mișcare ostentativă, iar cusăturile argintii ale rochiei prinseră viață în lumina torțelor de pe coridor. Mi-am ținut răsuflarea în așteptarea reacției lui Matthew.

— *Jesu!* exclamă el uluit. Ești superbă, *mon coeur*! Soțul meu mă luă de mâini și îmi ridică brațele, ca să vadă întregul efect. Dumnezeule mare, porți două rânduri de mâneci?

— Cred că sunt trei, am spus râzând.

Aveam pe mine o cămașă de pânză cu manșete din dantelă, mâneci verzi strâmte, asortate cu corsajul și fusta, și apoi niște umflături voluminoase din mătase verde care îmi cădeau de la umeri, prinse în dreptul coatelor și încheieturilor. Jehanne, care fusese la Paris anul trecut pentru a se ocupa de Louisa, mă asigurase că tiparul era *à la mode*.

— Dar eu cum o să te sărut când toate astea îmi stau în drum?

Matthew își trecu degetul de jur împrejurul gâtului meu. Gulerul plisat, care se ridica vreo zece centimetri buni, tremură în semn de răspuns.

— Dacă îl strivești, Jehanne o să facă apoplexie, am murmurat în vreme ce el îmi cuprindea chipul în palme.

Fata folosise o mașinărie ce semăna cu un ondulator pentru a îndoi metri întregi de pânză în

formaţiuni apretate în formă de opt. Îi luase câteva ore.

— Nici o teamă! Sunt doctor. Matthew se aplecă şi îşi apăsă buzele peste ale mele. Gata, n-am deranjat nici un pliu.

Alain tuşi blând.

— Vă aşteaptă.

— Matthew! am zis, luându-l de mână. Trebuie să-ţi spun ceva.

El îi făcu semn lui Alain. Am rămas singuri pe coridor.

— Ce e? mă întrebă neliniştit.

— Am trimis-o pe Catrine în cămară, să pună deoparte ierburile Marthei.

Era un pas mult mai mare spre necunoscut decât cel pe care îl făcuserăm în hambarul lui Sarah.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură, am spus, amintindu-mi de cuvintele pe care Philippe le rostise la templu.

Intrarea noastră în sala mare fu întâmpinată cu şoapte şi priviri piezişe. Schimbările din aspectul meu fuseseră observate, iar mişcările aprobatoare din cap îmi spuneau că, în sfârşit, arătam ca o persoană demnă de a se căsători cu milord.

— Iată-i! tună Philippe de la obişnuita masă a familiei.

Cineva începu să bată din palme, şi curând sunetul răsună în toată încăperea. Zâmbetul lui Matthew fu timid la început, dar, pe măsură ce zgomotul creştea în intensitate, se lărgi într-un rânjet mândru.

Am fost aşezaţi pe locurile de onoare, de-o parte şi de alta a lui Philippe, care apoi ceru primul fel şi muzica menită să-l acompanieze. Am primit porţii mici din toate preparatele lui Chef. Erau zeci de feluri: o supă făcută cu năut, ţipari la grătar, un delicios piure de linte, cod sărat în sos de usturoi şi un peşte întreg ce înota într-o mare de aspic gelatinos, presărat cu levănţică şi rozmarin în chip de alge. Philippe îmi spuse că meniul fusese subiectul unor negocieri aprinse între Chef şi preotul satului. După ce schimbaseră câteva solii, cei doi căzuseră în sfârşit de acord asupra faptului că masa din seara aceasta avea să respecte cu stricteţe restricţiile alimentare de vineri, care interziceau carnea, laptele şi brânza, în vreme ce banchetul de mâine urma să fie o extravaganţă fără restricţii.

Aşa cum îi stătea bine unui mire, porţiile lui Matthew erau ceva mai îmbelşugate decât ale mele, lucru inutil, de altfel, căci el nu mâncă nimic şi bău foarte puţin. Bărbaţii de la mesele alăturate îl asigurară în glumă că avea nevoie să-şi sporească forţele pentru chinul care urma de acum încolo.

Până când vinul începu să curgă, iar o delicioasă nuga cu nuci să fie împărţită în jurul mesei, comentariile mesenilor deveniseră de-a dreptul obscene, iar replicile lui Matthew, deopotrivă de sarcastice. Din fericire, majoritatea insultelor şi sfaturilor erau rostite în limbi pe care nu le înţelegeam complet, însă Philippe tot îşi punea din când în când mâinile peste urechile mele.

Simţeam cum îmi creşte sufletul pe măsură ce râsetele şi muzica se intensificau. În seara asta, Matthew nu mai arăta ca un vampir bătrân de o mie cinci sute de ani, ci ca oricare alt mire în noaptea dinaintea nunţii: timid, încântat, dar îngrijorat. Acesta era bărbatul pe care îl iubeam, iar inima mi se oprea câte o fracţiune de secundă ori de câte ori îşi îndrepta privirea asupra mea.

Cântecele începură când Chef servi ultimul fel de vin şi molura zaharisită cu seminţele de anason şi de cardamom. Un bărbat din celălalt capăt al sălii fredonă ceva cu o voce gravă de bas, iar vecinii lui prinseră din zbor melodia. Curând, toată lumea se alătură corului cu atâtea tropăieli şi bătăi din

palme, încât nu-i mai puteai auzi pe muzicienii care încercau cu disperare să țină pasul.

În vreme ce musafirii erau ocupați cu inventarea de noi cântece, Philippe făcea ocolul încăperii, spunându-i fiecăruia pe nume. Sălta bebeluși în aer, se interesa de animale și îi asculta cu atenție pe bătrâni inventariindu-și junghiurile și durerile.

— Uită-te la el! se minună Matthew, luându-mă de mână. Cum reușește Philippe să-l facă pe fiecare să se simtă cel mai important oaspete din sală?

— Tu să-mi spui! am zis râzând și, pentru că soțul meu se arăta nedumerit, am clătinat din cap. Matthew, și tu ești exact la fel. Tot ce trebuie să faci ca să preiei controlul unei încăperi pline cu oameni e să intri în ea.

— Dacă vrei un erou ca Philippe, atunci o să fii dezamăgită de mine, spuse el.

I-am cuprins fața în palme.

— Drept cadou de nuntă pentru tine, mi-aș dori să am o vrajă care să te facă să te vezi așa cum te văd ceilalți.

— Dacă mă iau după ceea ce se reflectă în ochii tăi, arăt cam la fel. Puțin cam nervos, poate, dat fiind că Guillaume tocmai mi-a vorbit despre apetitul carnal al femeilor mai în vârstă, glumi Matthew, încercând să-mi distragă atenția.

Dar eu nici nu voiam să aud.

— Dacă nu vezi un conducător, atunci nu te uiți cu atenție.

Chipurile noastre erau atât de apropiate, încât simțeam mirosul de condimente al răsuflării lui. Fără să mă gândesc, l-am tras către mine. Philippe încercase să-i spună că merita să fie iubit. Poate că un sărut avea să fie mai convingător.

Din depărtare am auzit chiuituri și alte bătăi din palme. Au urmat strigătele.

— Lasă-i fetei ceva pe care să-l aștepte cu nerăbdare până mâine, Matthaios, altfel s-ar putea să nu mai vină la biserică! strigă Philippe, stârnind noi hohote de râs din partea mulțimii.

Eu și Matthew ne-am despărțit jenați, dar fericiți. Am cercetat sala cu privirea și l-am descoperit pe Philippe lângă foc, acordând un instrument cu șapte coarde. Matthew îmi spuse că era o kithara[69]. O liniște nerăbdătoare cuprinse încăperea.

— Pe vremea când eram eu copil, la sfârșitul unui asemenea banchet se spuneau mereu povești, basme despre eroi și mari războinici. Philippe ciupi coardele, revărsând o ploaie de sunete. Și, asemenea tuturor bărbaților, eroii se îndrăgosteau.

Continuă să cânte, încântându-și publicul cu ritmul poveștii lui muzicale.

— Un erou cu păr negru și ochi verzi, pe nume Peleu, a plecat de acasă pentru a-și găsi norocul. Locul unde trăia era foarte asemănător cu Saint-Lucien, ascuns între munți, însă Peleu visa de mult la mare și la aventurile pe care le-ar putea avea pe tărâmuri străine. Și-a adunat prietenii laolaltă și au călătorit pe oceanele lumii. Într-o zi au sosit pe o insulă renumită pentru femeile ei frumoase și pentru magia puternică pe care o stăpâneau.

Eu și Matthew ne-am uitat lung unul la altul. Glasul grav al lui Philippe cântă următoarele cuvinte:

Mult mai fericite erau pe atunci vremile pentru oameni
Astăzi aprig după ele tânjim! Voi, eroi crescuți
De zei în acele zile glorioase, veniți și ajutați-mă

Când vă chem acum cu magicul meu cântec. [70]

Toţi cei din încăpere erau fermecaţi de vocea nepământeană de bas a lui Philippe.

— Acolo a văzut-o Peleu pentru prima dată pe Thetis, fiica lui Nereu, zeul mării ce nu rostea nici o minciună şi vedea viitorul. Thetis moştenise de la tatăl ei darul profeţiei şi putea să-şi schimbe forma din apă mişcătoare în foc viu şi în aerul însuşi. Deşi Thetis era frumoasă, nimeni nu voia s-o ia de nevastă, căci un oracol prezisese că fiul ei va fi mai puternic decât tatăl lui.

Peleu o iubea pe Thetis în ciuda profeţiei. Dar, pentru a se căsători cu o asemenea femeie, trebuia să fie îndeajuns de curajos ca s-o ţină pe Thetis în vreme ce ea se preschimba dintr-un element într-altul. Peleu a luat-o de pe insulă şi a ţinut-o lângă inima lui în vreme ce ea se transforma din apă în foc, din şarpe în leoaică. Când Thetis a redevenit femeie, el a dus-o acasă la el şi s-au căsătorit.

— Şi copilul? Fiul lui Thetis l-a distrus pe Peleu, aşa cum a prezis oracolul? şopti o femeie când Philippe tăcu, continuând totuşi să ciupească strunele kitharei.

— Fiul lui Peleu şi al lui Thetis a fost un mare erou, un războinic binecuvântat atât în viaţă, cât şi în moarte, pe nume Ahile, spuse Philippe, zâmbindu-i femeii. Dar aceasta e o poveste pentru o altă seară.

Eram bucuroasă că tatăl lui Matthew nu relatase întreaga poveste a nunţii şi a felului în care începuse acolo Războiul Troian[71]. Eram şi mai fericită că nu continuase cu istorisirea tinereţii lui Ahile: oribilele vrăji pe care mama acestuia le folosise în încercarea de a-l face nemuritor ca ea şi furia necontrolată a tânărului, care îi adusese mult mai multe necazuri decât celebrul călcâi neprotejat.

— E doar o poveste, şopti Matthew, simţindu-mi neliniştea.

Dar tocmai poveştile pe care fiinţele le spun iar şi iar, fără să ştie ce semnificaţie au, sunt deseori cele mai importante, aşa cum aceste ritualuri învechite ale onoarei, căsătoriei şi familiei sunt sacre pentru oameni, chiar dacă ei deseori par a nu le lua în seamă.

— Mâine e o zi importantă, pe care toţi o aşteptăm de mult. Philippe se ridică în picioare, ţinând kithara în mâini. Se obişnuieşte ca mireasa şi mirele să se despartă până la nuntă.

Era un alt ritual: o ultimă despărţire formală, ce avea să fie urmată de o viaţă petrecută împreună.

— Mireasa poate, totuşi, să-i ofere mirelui un simbol al afecţiunii, ca să fie sigură că el n-o s-o uite în orele singuratice ale nopţii, zise Philippe, şi ochii îi sclipiră poznaş.

Eu şi Matthew ne-am ridicat. Mi-am netezit poalele, cu privirea pironită asupra pieptarului lui. Avea cusăturile foarte fine, am observat, mici şi regulate. Nişte degete blânde mi-au ridicat bărbia, şi am simţit că mă pierd în labirintul de curbe blânde şi unghiuri ascuţite ce alcătuiau chipul lui Matthew. Orice senzaţie că jucam un rol dispăru în vreme ce ne contemplam unul pe altul. Ne-am oprit în mijlocul sălii şi al nuntaşilor, şi sărutul nostru ţesu o vrajă ce ne purtă spre o lume intimă, doar a noastră.

— Ne vedem mâine după-amiază, murmură Matthew cu buzele lipite de ale mele în clipa în care ne-am despărţit.

— Eu o să fiu cea cu voalul.

În secolul al şaisprezecelea, cele mai multe mirese nu purtau voal, însă acesta era un obicei străvechi, iar Philippe spusese că nici o fiică a lui nu va merge la biserică fără el.

— Te-aş recunoaşte oriunde, îmi răspunse soţul meu, aruncându-mi un zâmbet, cu sau fără voal.

Până când Alain m-a condus afară din încăpere, Matthew nu şi-a luat ochii de la mine. I-am simţit

privirea rece și nestrămutată multă vreme după ce am părăsit sala.

A doua zi, Catrine și Jehanne fură atât de tăcute, încât am moțăit tot timpul cât ele își făcură obișnuitele treburi de dimineață. Soarele răsărise aproape complet când traseră în sfârșit perdelele patului și mă anunțară că e timpul să fac baie.

Un alai de femei înarmate cu urcioare intră în camera mea. Sporovăind ca niște coțofene, umplură o enormă cadă de cupru, despre care bănuiam că era folosită în mod normal la fabricarea vinului sau a cidrului. Însă apa era fierbinte, iar vasul din cupru îi păstra căldura binefăcătoare, așa că n-am fost tentată să despic firul în patru. Am gemut extaziată și m-am cufundat în apă.

Ele mă lăsară să mă înmoi, și am observat că cele câteva lucruri ale mele (cărți, însemnările pe care le făcusem despre alchimie și fraze în occitană) dispăruseră. La fel se întâmplase cu scrinul lung și scund în care îmi pusesem hainele. Am întrebat-o pe Catrine, și ea mi-a explicat că totul fusese mutat în camerele lui milord, aflate în cealaltă parte a castelului.

Acum nu mai eram presupusa fiică a lui Philippe, ci soția lui Matthew. Bunurile îmi fuseseră așadar mutate.

Atente la responsabilitățile lor, Catrine și Jehanne mă scoaseră din cadă și mă șterseră înainte ca orologiul să sune ora unu. Strădaniile lor erau supravegheate de Marie, cea mai bună cusătoreasă din Saint-Lucien, care venise să adauge ultimele detalii operei sale. Contribuțiile croitorului din sat, *monsieur* Beaufils, la rochia mea de mireasă nu erau recunoscute.

Ca să fim drepți cu Marie, *La Robe* (mă gândeam la ținuta mea doar în limba franceză și întotdeauna cu majuscule) era spectaculoasă. Cum reușise s-o termine într-un timp atât de scurt rămânea un secret bine păstrat, deși bănuiam că fiecare femeie din vecinătate participase cu cel puțin o cusătură. Înainte ca Philippe să anunțe că mă căsătoresc, planul era să am o rochie relativ simplă, din mătase grea de culoarea ardeziei. Insistasem pentru o singură pereche de mâneci, nu două, și un guler înalt care să mă ferească de vântul iernii. Îi spusesem lui Marie că nu e nevoie să se deranjeze cu broderia. Refuzasem și revoltătoarele suporturi asemănătoare unei colivii, care ar fi întins fusta în toate direcțiile.

Marie se folosise de pretextul neînțelegerilor dintre noi și al creativității pentru a-mi modifica modelul inițial cu mult înainte ca Philippe să-i spună unde și când urma să fie purtată rochia. După aceea, pur și simplu nu mai putu fi oprită.

— Marie, *la robe e belle*[72], i-am spus, pipăind mătasea brodată din plin.

Imagini stilizate ale cornului Amalteei[73], simboluri familiare ale abundenței și fertilității, erau cusute peste tot cu fire aurii, negre și roz. Li se adăugau rozete și crenguțe înfrunzite, iar fâșii brodate mărgineau ambele perechi de mâneci, dar și marginile corsajului într-un model sinuos format din spirale, luni și stele. La umeri, un șirag de clape pătrate ascundea șnururile ce legau mânecile de corsaj. În ciuda ornamentelor elaborate, curbele elegante ale corsajului mi se potriveau perfect, și cel puțin îmi fuseseră respectate dorințele în privința crinolinei. Fustele erau umflate, însă asta se datora volumului de material, nu vreunei drăcii de sârmă. Singurele lucruri pe care le purtam pe sub jupoane erau gogoașa umplută ce mi se odihnea pe șolduri și jambierele de mătase.

— Are o siluetă clară. Foarte simplă, mă asigură Marie, trăgând de marginea corsajului pentru a-l ajuta să stea mai drept.

Femeile aproape că îmi terminaseră de aranjat părul când se auzi o bătaie în ușă. Catrine se repezi

să deschidă, răsturnând un coș cu prosoape aflat în cale.

Erau Philippe, care arăta splendid într-un costum maro-închis, și Alain, în spatele lui. Tatăl lui Matthew se uită lung la mine.

— Diana!

Philippe părea nesigur.

— Ce e? S-a întâmplat ceva? Mi-am cercetat rochia și mi-am pipăit neliniștită coafura. Nu avem o oglindă îndeajuns de mare ca să mă văd…

— Ești superbă, iar expresia de pe chipul lui Matthew când te va vedea îți va dovedi asta mai bine decât orice imagine în oglindă, zise Philippe cu hotărâre.

— Iar *tu* ești mare meșter la vorbe, Philippe de Clairmont, am spus râzând. Ce dorești?

— Am venit să-ți dau darurile de nuntă. Philippe întinse mâna și Alain îi așeză în palmă un sac mare de catifea. Mă tem că n-am avut timp să pun pe cineva să-ți confecționeze ceva. Astea sunt obiecte de familie.

Răsturnă conținutul sacului în căușul palmei. Din el se revărsă o fâșie de lumină și foc: aur, diamante, safire. Mi s-a tăiat răsuflarea. Însă în catifea erau ascunse și alte comori, printre care un șirag de perle, câteva semiluni incrustate cu opale și un cap de săgeată din aur, cu o formă neobișnuită, ce avea marginile tocite de vreme.

— Pentru ce sunt? am întrebat uimită.

— Ca să le porți, bineînțeles, zise Philippe chicotind. Lanțul a fost al meu, dar, când am văzut rochia făcută de Marie, m-am gândit că diamantele galbene și safirele s-ar putea să se potrivească. Stilul e vechi, și unii ar spune că e prea masculin pentru o mireasă, dar lanțul ți s-ar așeza pe umeri și ar sta lipit. Inițial, de mijlocul lui atârna o cruce, dar m-am gândit că ai putea prefera să așezi săgeata în loc.

— Nu recunosc florile.

Firavii boboci galbeni îmi aminteau de frezii și erau amestecați cu crini din aur, tiviți cu safire.

— *Planta genista*. Englezii le spun grozame. Familia de Anjou le folosea drept emblemă.

Se referea la dinastia Plantagenet, cea mai puternică familie regală din istoria Angliei. Membrii ei extinseseră Abația Westminster, cedaseră în fața baronilor și semnaseră *Magna Carta*[74], puseseră bazele Parlamentului și sprijiniseră înființarea universităților Oxford și Cambridge. Conducătorii din dinastia Plantagenet luptaseră în cruciade și în Războiul de 100 de Ani cu Franța. Iar unul dintre ei îi oferise lanțul acesta lui Philippe în semn de favoare regală. Nimic altceva nu-i putea explica splendoarea.

— Philippe, nu pot…

Protestele mele luară sfârșit când vampirul îi dădu celelalte bijuterii lui Catrine și îmi coborî lanțul peste cap. Femeia care mă privea din oglinda încețoșată nu mai era un istoric modern, așa cum nici Matthew nu mai era un om de știință modern.

— Ah! am spus uimită.

— Îți taie respirația, încuviință el, și o expresie de regret îi înmuie chipul. Mi-aș dori ca Ysabeau să poată fi aici, ca să te vadă așa și să fie martoră la fericirea lui Matthew.

— O să-i povestesc eu totul într-o bună zi, am promis încet, susținându-i privirea reflectată în oglindă, în vreme ce Catrine fixa săgeata în partea din față a lanțului și îmi împletea șiragul de perle în păr. O să am mare grijă de bijuterii în seara asta și o să pun să-ți fie restituite mâine-dimineață.

— Acum sunt ale tale, Diana, poţi să faci cu ele ce pofteşti. La fel ca ăştia.

Philippe scoase de la curea un alt sac, de data asta făcut din piele trainică, şi mi-l întinse.

Era greu. Foarte greu.

— Femeile din familia noastră îşi gospodăresc singure banii. Ysabeau insistă în privinţa asta. Toate monedele de aici sunt din Anglia sau Franţa. Nu-şi păstrează valoarea la fel de bine ca ducaţii veneţieni, dar vor stârni mai puţine întrebări atunci când le vei cheltui. Dacă ai nevoie de mai multe, trebuie doar să-i ceri lui Walter sau altui membru al frăţiei.

Când sosisem în Franţa eram complet dependentă de Matthew. În ceva mai mult de o săptămână învăţasem cum să mă port, cum să fac conversaţie, cum să administrez o gospodărie şi cum să distilez vinul. Acum aveam propriile mele bunuri, iar Philippe de Clairmont mă recunoscuse public drept fiica lui.

— Îţi mulţumesc pentru tot, am zis în şoaptă. Nu credeam că vrei să-ţi fiu noră.

— Poate că la început nu te-am vrut. Dar până şi bătrânii se mai răzgândesc, spuse Philippe, şi un rânjet îi luci pe faţă. Iar până la urmă eu capăt mereu ceea ce-mi doresc.

Femeile mă înfăşurară în mantie. În ultima clipă, îmi aşezară pe cap o bucată de mătase subţire şi mi-o prinseră în păr cu semilunile din opal, care aveau pe spate nişte gheruţe tari.

Thomas şi Étienne, care acum se considerau apărătorii mei personali, alergară înaintea noastră spre castel şi ne anunţară sosirea strigând cât îi ţinea gura. Curând am format o procesiune ce se îndrepta în lumina amurgului către biserică. Cineva trebuie să fi stat în clopotniţă şi, de îndată ce ne văzu, începu să sune clopotele.

Pe măsură ce ne apropiam de biserică, şovăiam tot mai tare. Tot satul se adunase în faţa uşilor, împreună cu preotul. L-am căutat pe Matthew şi l-am descoperit stând în capul unui scurt şir de trepte. Îi simţeam privirea prin voalul transparent. Asemenea soarelui şi lunii, în acea clipă nu ne mai preocupau timpul, distanţa şi deosebirile. Tot ce conta era atitudinea noastră unul faţă de celălalt.

Mi-am ridicat fustele şi m-am îndreptat către el. Scurtul urcuş mi s-a părut nesfârşit. Oare timpul se purta la fel de urât cu toate miresele, m-am întrebat, sau numai cu vrăjitoarele?

Preotul mă privea radiind din dreptul uşii, însă nu făcu nici un efort să ne primească în biserică. Strângea în mâini o carte, însă n-o deschise. M-am încruntat nedumerită.

— E totul în regulă, *mon coeur*? murmură Matthew.

— Nu intrăm?

— Căsătoriile au loc la uşa bisericii, pentru a evita disputele sângeroase ulterioare legate de faptul că ceremonia a avut sau nu loc aşa cum s-a descris. Putem să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu e viscol.

— *Commencez!*[75] porunci preotul, dând din cap înspre Matthew.

Rolul meu în cadrul ceremoniei se rezuma la rostirea a unsprezece cuvinte. Matthew avea în seamă cincisprezece. Philippe îl informase pe preot că ne vom repeta jurămintele în engleză, deoarece era important ca mireasa să înţeleagă pe deplin ce promite. Asta ridica la cincizeci şi trei totalul cuvintelor necesare pentru a ne transforma în soţ şi soţie.

— *Maintenant!*[76]

Preotul tremura şi voia să-şi mănânce cina.

— *Je, Matthew, donne mon corps à toi, Diana, en loyal mariage*. Matthew îmi luă mâinile într-ale

lui. Eu, Matthew, îți dăruiesc trupul meu ție, Diana, și promit să-ți fiu credincios în căsătorie.

— *Et je le reçois*, am răspuns. Iar eu îl primesc. Eram la jumătate. Am tras adânc aer în piept și am continuat: *Je, Diana, donne mon corps à toi, Matthew.* Odată terminată partea cea mai grea, mi-am rostit repede ultima replică: Eu, Diana, îți dăruiesc trupul meu ție, Matthew.

— *Et je le reçois, avec joie*. Matthew îmi ridică voalul peste cap. Iar eu îl primesc cu bucurie.

— Nu sunt cuvintele corecte, am spus cu înverșunare.

Memorasem jurămintele și nu era nici un *avec joie* în ele.

— Ba sunt! insistă Matthew, plecându-și capul.

Ne căsătoriserăm, după obiceiul vampirilor, atunci când ne împerecheaserăm și încă o dată în Madison, după legea obișnuită, când Matthew îmi așezase pe deget inelul lui Ysabeau. Acum ne căsătoream pentru a treia oară.

Îmi amintesc de restul ca prin ceață. Au fost torțe și un lung urcuș pe deal, înconjurați de oameni care ne făceau urări de bine. Ospățul lui Chef era deja pregătit, iar lumea se înfruptă din el cu entuziasm. Eu și Matthew am stat singuri la masa familiei, în vreme ce Philippe se plimba de colo până colo servind vin și având grijă ca toți copiii să-și primească porțiile cuvenite de iepure fript și clătite cu brânză. Din când în când ne mai privea cu mândrie, de parcă în după-amiaza aceea tocmai am fi spintecat balauri.

— Niciodată n-am crezut că o să apuc ziua asta, îi zise Philippe lui Matthew în vreme ce ne punea în față o felie de tartă cu cremă.

Banchetul părea să se fi domolit când bărbații începură să împingă mesele de-o parte și de alta a sălii. Flaute și tobe răsunară din galeria menestrelilor de la etaj.

— Conform tradiției, primul dans aparține tatălui miresei, zise Philippe, făcând o plecăciune către mine.

Mă conduse către ring. Vampirul era un bun dansator, însă chiar și așa am reușit să încurc pașii.

— Se poate?

Matthew își bătu tatăl pe umăr.

— Te rog! Soția ta încearcă să-mi rupă piciorul.

Semnul cu ochiul pe care Philippe mi-l făcu îi mai îndulci vorbele. Se retrase și mă lăsă cu soțul meu.

Alte perechi încă dansau, însă se dădură pe margini și ne lăsară în mijlocul încăperii. Muzica încetini deliberat, și un cântăreț ciupi coardele lăutei, acompaniat de tonurile dulci ale unui instrument de suflat. Pe măsură ce ne despărțeam și ne apropiam o dată, de două ori, de mai multe ori, tot ce se afla în sală și ne-ar fi putut distrage atenția începu să se estompeze.

— Ești un dansator mult mai bun decât Philippe, indiferent ce zice mama ta, i-am spus eu gâfâind, deși dansul era măsurat.

— Asta pentru că te lași condusă de mine, mă tachină el. Cu Philippe te-ai luptat la fiecare pas.

Când dansul ne aduse din nou unul lângă altul, el mă luă de brațe, mă strânse lângă trupul lui și mă sărută.

— Acum că suntem căsătoriți, o să-mi ierți în continuare păcatele? mă întrebă, reintrând în ritmul normal.

— Depinde, am spus cu precauție. Acum ce-ai mai făcut?

— Ți-am zdrobit definitiv gulerul.

Am început să râd, iar Matthew mă sărută încă o dată scurt, dar cu emfază. Toboşarul luă gestul drept un semnal, şi muzica se înteţi. Alte cupluri se rotiră şi ţopăiră pe ringul de dans. Matthew mă trase într-o relativă siguranţă lângă şemineu, înainte să fim călcaţi în picioare. O clipă mai târziu, Philippe era lângă noi.

— Ia-ţi soţia în dormitor şi du lucrurile până la capăt! murmură el.

— Dar oaspeţii… protestă Matthew.

— Ia-ţi soţia, fiule! repetă Philippe. Şterge-o acum, înainte ca toată lumea să se hotărască să vină cu voi până la etaj, ca să fie sigură că-ţi faci datoria. Lasă totul în seama mea!

Se întoarse, mă sărută formal pe ambii obraji, apoi murmură ceva în greacă şi ne trimise în turnul lui Matthew.

Deşi cunoşteam această parte a castelului din vremurile noastre, încă n-o văzusem în toată splendoarea ei din secolul al şaisprezecelea. Ordinea apartamentelor lui Matthew se schimbase. Mă aşteptam să văd cărţi în camera de pe primul palier, dar acolo se afla un uriaş pat cu baldachin. Catrine şi Jehanne aduseră o cutie sculptată pentru noile mele bijuterii, umplură ligheanul şi îşi făcură de lucru cu prosoape curate. Matthew se aşeză în faţa focului şi îşi scoase cizmele, după care luă un pahar cu vin.

— Părul dumneavoastră, *madame*? întrebă Jehanne, privindu-l curioasă pe soţul meu.

— Mă ocup eu de el, răspunse Matthew pe un ton aspru, cu ochii la foc.

— Aşteaptă! am zis, desprinzându-mi din păr bijuteriile în formă de semiluni şi aşezându-le în palma întinsă a fetei. Ea şi Catrine îmi scoaseră voalul, apoi plecară, lăsându-mă pe mine în picioare lângă pat, iar pe Matthew tolănit lângă foc, cu picioarele sprijinite pe un scrin pentru haine.

După ce se închise uşa, Matthew îşi lăsă jos paharul cu vin, se apropie de mine, îşi înfăşură degetele în părul meu şi trase cu blândeţe, desprinzând în doar câteva momente ceea ce fetelor le luase aproape o jumătate de oră să clădească. Azvârli cât colo şiragul de perle. Buclele mi se revărsară în valuri peste umeri, iar Matthew îşi umflă nările pentru a-mi adulmeca mirosul. Fără nici un cuvânt, îmi lipi trupul de al lui şi se aplecă să-şi potrivească buzele peste ale mele.

Dar mai întâi trebuiau puse câteva întrebări ce aveau nevoie de răspunsuri. M-am tras în spate.

— Matthew, eşti sigur…?

Degetele lui reci mi se strecurară pe sub guler şi dibuiră legăturile care îl prindeau de corsaj. Pânza apretată mi se desprinse din jurul gâtului şi căzu pe podea. Apoi Matthew descheie nasturii ce-mi ţineau bine strâns gulerul înalt al rochiei. Îşi lăsă capul în jos şi mă sărută pe gât. Mi-am încleştat mâinile pe pieptarul lui.

— Matthew, am repetat. E vorba de…

Mă amuţi cu un alt sărut, în vreme ce-mi ridica lanţul greu de pe umeri. Ne-am despărţit o clipă, pentru ca el să mi-l poată scoate peste cap. Apoi mâinile lui rupseră şiragul crenelat de butoni acolo unde mânecile se uneau cu corsajul. Îşi strecură degetele printre despărţituri, căutând un punct slab în sistemul defensiv al îmbrăcăminţii mele.

— Uite-l! murmură şi îşi vârî degetul arătător pe sub margini, după care trase cu hotărâre.

O mânecă, apoi cealaltă îmi alunecară de-a lungul fiecărui braţ şi căzură pe podea. Matthew nu părea deloc îngrijorat, însă aceea era rochia mea de mireasă şi nu avea să fie uşor de înlocuit.

— Rochia! am zis, zvârcolindu-mă în braţele lui.

— Diana!

Matthew își lăsă capul pe spate și își puse mâinile pe talia mea.

— Ce este? am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

Încercasem să ating mâneca cu vârful pantofului și s-o împing spre un loc unde era mai puțin probabil să fie strivită.

— Preotul ne-a binecuvântat căsătoria. Întregul sat ne-a făcut urări de bine. Am avut mâncare și dansuri. M-am gândit că putem încheia seara făcând dragoste. Dar tu pari mai interesată de garderoba ta.

Descoperise încă un rând de șnururi care îmi legau fustele de marginea de jos a corsajului ascuțit, la vreo opt centimetri sub buric. Cu mișcări ușoare, își strecură amândouă degetele mari între tivul corsajului și osul meu pubian.

— Nu vreau ca prima dată când suntem împreună să încerci doar să-l mulțumești pe tatăl tău.

În ciuda protestelor mele, șoldurile mi se arcuiră spre el, adresându-i o invitație tăcută, iar Matthew își continuă mișcările înnebunitoare ale degetelor mari, asemenea bătăilor unor aripi de înger. Scoase un sunet slab de satisfacție și dezlegă funda ascunsă acolo.

Degetele lui agile apucară fiecare intersecție a șnururilor, trăgându-le prin găurile ascunse. Erau douăsprezece în total, iar trupul mi se pleca și se îndrepta sub forța mișcărilor lui.

— În sfârșit! spuse el cu satisfacție. Apoi gemu: Dumnezeule! Mai sunt!

— O, nici măcar nu te-ai apropiat de final! Sunt legată ca o gâscă de Crăciun, am zis în vreme ce el îmi sălta corsajul de deasupra fustelor, scoțând la iveală corsetul de dedesubt. Sau, mai potrivit, ca o gâscă de Advent.

Însă Matthew nu-mi dădea nici o atenție. Era concentrat asupra locului în care cămașa mea aproape transparentă cu guler înalt dispărea pe sub materialul bine întărit al corsetului. Își lipi buzele de umflătură. Plecându-și capul într-o poziție reverențioasă, inspiră sacadat.

Și mie mi se tăiase respirația. Atingerea buzelor lui, amplificată întrucâtva de paravanul din pânză fină, era surprinzător de erotică. Neștiind ce-l făcuse să-și înceteze eforturile de a mă dezbrăca, i-am cuprins capul în mâini și am așteptat să facă următoarea mișcare.

În sfârșit, Matthew îmi luă mâinile și mi le înfășură în jurul stâlpului sculptat ce susținea colțul baldachinului.

— Ține-te! spuse.

Înainte de a termina de scos șireturile, își luă o clipă de răgaz și-și strecură mâinile pe sub straiele mele. Îmi înconjură coastele și îmi găsi sânii. Am gemut când el îmi prinse cămașa între pielea caldă și degetele lui reci. Mă lipi de el.

— Îți par eu un bărbat interesat să mulțumească pe altcineva în afară de tine? murmură el la urechea mea.

Când văzu că nu-i răspund pe loc, își lăsă o mână să șerpuiască în jos pe stomacul meu și mă trase și mai aproape. Cealaltă rămase acolo unde era, ținându-mi sânul în căușul palmei.

— Nu.

Mi-am înclinat capul spre spate, pe umărul lui, lăsându-mi gâtul la vedere.

— Atunci gata cu discuțiile despre tatăl meu! Și mâine o să-ți cumpăr douăzeci de rochii identice dacă în clipa asta încetezi să-ți mai bați capul cu mânecile.

Matthew îmi mototolea cămașa, și tivul ei îmi mângâie coapsele. Am dat drumul stâlpului, i-am înșfăcat mâna și i-am așezat-o între ele.

— Gata cu discuțiile! m-am arătat de acord și am început să gâfâi când degetele lui mi-au despicat carnea.

Soțul meu mă amuți cu un sărut. Mișcările lente ale mâinilor lui îmi stârneau cu totul alte reacții pe măsură ce tensiunea din trupul meu creștea.

— Prea multe haine, am zis cu răsuflarea tăiată.

Încuviințarea lui rămase nerostită, dar evidentă în graba cu care îmi trase corsetul în jos pe brațe. Șnururile erau suficient de slăbite acum ca să mi-l pot împinge peste șolduri și apoi să pășesc afară din el. I-am descheiat pantalonii lui Matthew, în vreme ce el își descheia cămașa. Cele două articole de îmbrăcăminte erau îmbinate în dreptul șoldurilor cu tot atâtea șnururi încrucișate câte aveau corsajul și fusta mea.

Când am rămas amândoi doar în jambiere și cămașa, s-a reinstalat stânjeneala.

— Mă lași să te iubesc, Diana? spuse Matthew și îmi înlătură toate neliniștile cu acea simplă întrebare curtenitoare.

— Te las, am șoptit.

El îngenunche și dezlegă cu grijă panglicile ce-mi țineau ciorapii ridicați. Erau albastre, culoare despre care Catrine spusese că simboliza fidelitatea. Matthew îmi trase jambierele în jos pe picioare, marcându-le trecerea cu un sărut pe genunchi și un altul pe glezne. Își scoase apoi propriile jambiere atât de iute, încât n-am mai avut ocazia să le observ culoarea.

Mă ridică ușor, până când vârfurile degetelor mele de la picioare abia dacă mai atingeau podeaua, iar el se putea potrivi în despicătura dintre coapsele mele.

— S-ar putea să nu mai ajungem în pat, am spus, apucându-l de umeri.

Îl voiam în mine, repede.

Am ajuns totuși în patul moale și umbrit, îndepărtându-ne lenjeria intimă pe drum. Acolo trupul meu l-a primit în scobitura dintre pulpe, în vreme ce brațele mele îl trăgeau mai aproape. Chiar și așa mi s-a tăiat răsuflarea de uimire când corpurile noastre au devenit unul singur – cald și rece, lumină și întuneric, femeie și bărbat, vrăjitoare și vampir, o uniune a contrariilor.

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni, din reverențioasă, întrebătoare atunci când începu să se miște în mine, pentru ca mai apoi să devină hotărâtă în clipa în care își îndoi trupul și mă auzi țipând de plăcere. Își strecură brațele pe sub șalele mele și mă ridică, sprijinindu-mă de șoldurile lui, în vreme ce eu îl țineam strâns de umeri.

Am intrat în ritmul unic al îndrăgostiților, satisfăcându-ne unul pe celălalt cu atingeri gingașe de buze și mâini, în vreme ce ne legănam împreună, până când nu ne-au mai rămas de dăruit decât inimile și sufletele. Privindu-ne adânc în ochi, am făcut ultimul schimb de jurăminte ale cărnii și spiritului, tremurând ca doi nou-născuți.

— Lasă-mă să te iubesc veșnic! murmură Matthew cu buzele lipite de fruntea mea umedă. Gura lui îmi lăsă o urmă rece pe tâmplă în vreme ce zăceam îmbrățișați.

— Te las, i-am promis încă o dată, cuibărindu-mi trupul și mai aproape de al lui.

67 Repetiția pentru nuntă și cina de după sunt tradiții nord-americane legate de nuntă, care se practică de regulă în ziua anterioară

ceremoniei oficiale (n.red.)

68 Îți mulțumesc (în greaca veche în original) (n.red.)

69 Instrument muzical specific Greciei antice, asemănător cu lira (n.tr.)

70 Fragment din poemul *Invocarea eroilor* de scriitorul latin Catul (n.tr.)

71 Referire la legenda mărului discordiei, pe care l-a aruncat printre oaspeți Eris, zeița vrajbei, drept pedeapsă pentru că nu fusese invitată la nunta lui Peleu cu Thetis. Controversa iscată a devenit cauza izbucnirii Războiului Troian. (n.red.)

72 Rochia e frumoasă (în limba franceză în original) (n.tr.)

73 Amalteea era capra care l-a hrănit pe Zeus copil. După ce i-a rupt din greșeală un corn, zeul a hotărât ca acesta să fie mereu plin de fructe, pentru ca Amalteea să aibă întotdeauna ce mânca. (n.red.)

74 Document legal din 1215, care stabilea pentru prima oară în istoria Angliei (și a Occidentului) limite ale puterii suveranului englez (n.red.)

75 Începeți! (în limba franceză în original) (n.tr.)

76 Acum! (în limba franceză în original) (n.tr.)

CAPITOLUL 13

— Îmi place să fiu căsătorită, am spus alene.

După ce supraviețuiserăm ospățului întins pe trei zile și primiserăm cadourile (majoritatea mugeau sau cloncăneau) nu mai făcuserăm altceva decât să ne iubim, să vorbim, să dormim și să citim. Din când în când, Chef ne mai trimitea sus câte o tavă cu mâncare și băutură, să ne întremăm. Altfel eram lăsaţi în pace. Nici măcar Philippe nu ne întrerupse.

— Pare să-ți priască, răspunse Matthew, cuibărindu-și vârful nasului rece în spatele urechii mele.

Stăteam întinsă cu fața în jos și picioarele desfăcute, într-o cameră de deasupra fierăriei, folosită pentru depozitarea armelor. Matthew era peste mine, apărându-mă de curentul ce se strecura prin crăpăturile ușii de lemn. Deși nu știam cu certitudine ce părți din trupul meu gol ar fi fost expuse dacă cineva ar fi intrat, posteriorul lui Matthew și picioarele lui goale erau cu siguranță la vedere. El se frecă de mine cu subînțeles.

— Nu pot să cred că vrei din nou.

Am râs fericită când soțul meu repetă gestul. Mă întrebam dacă vitalitatea sexuală era o trăsătură a vampirilor sau doar a lui Matthew.

— Îmi critici deja creativitatea? Matthew mă răsuci și se potrivi între coapsele mele. În plus, eu mă gândeam la următoarele.

Își coborî gura spre a mea și mă pătrunse cu blândețe.

— Am venit aici ca să exersez trasul la țintă, am zis eu ceva mai târziu. Asta înțelegi tu prin tras la țintă?

Matthew izbucni în râs.

— În Auvergne se folosesc sute de eufemisme pentru „a face dragoste”, dar nu cred că ăsta e unul dintre ele. O să-l întreb pe Chef dacă-l știe.

— Ba nu.

— Ești pudică, doamnă doctor Bishop? mă întrebă, mimând surprinderea, în vreme ce-mi culegea un pai din părul încâlcit care îmi cădea până aproape de șale. Nu te deranja! Nimeni nu-și face iluzii în privința felului în care ne petrecem timpul.

— Cred că ai dreptate, am spus și mi-am tras peste genunchi jambierele care fuseseră cândva ale lui. Acum că m-ai ademenit aici, ai putea să încerci să te lămurești unde greșesc.

— Ești o novice și nu te poți aștepta să nimerești ținta de fiecare dată, îmi spuse Matthew în vreme ce se ridica în picioare și scotocea după propriile jambiere. Un crac era încă agățat de pantalonii ce zăceau prin apropiere, însă celălalt nu se zărea pe nicăieri. Am băgat mâna sub umărul meu și i-am întins cocoloșul de pânză în care se transformase.

— Cu ajutorul unui bun antrenor aș putea deveni expertă.

Îl văzusem pe Matthew trăgând, și era un arcaș înnăscut, cu brațele sale lungi și degetele fine, puternice. Am ridicat arcul curbat, o semilună din corn și lemn lustruit, sprijinită de o căpiță de fân din apropiere. Coarda din piele răsucită atârna liberă.

— Atunci ar trebui să petreci timp cu Philippe, nu cu mine. Priceperea lui de a mânui arcul e legendară.

— Tatăl tău mi-a spus că Ysabeau țintește mai bine.

Foloseam arcul mamei lui Matthew, însă până acum abilităţile ei nu se prinseseră de mine.

— Asta pentru că *maman* e singura fiinţă care l-a nimerit vreodată cu o săgeată în coaste. Arătă spre arc. Dă-mi voie să întind eu coarda pentru tine.

Aveam deja o dungă rozalie pe obraz de prima dată când încercasem să prind coarda arcului de inelul ei. Era nevoie de o forţă enormă şi de dexteritate pentru a îndoi spre spate capetele arcului şi a le alinia corect. Matthew îşi sprijini capătul de jos pe coapsă, îl împinse înapoi pe cel de sus cu o singură mână, iar pe cealaltă o folosi ca să lege coarda.

— La tine treaba asta pare uşoară.

Păruse uşor şi când răsucise dopul unei sticle de şampanie în Oxfordul modern.

— Este, dacă eşti vampir şi ai cam o mie de ani de antrenament, zise Matthew şi îmi întinse arcul zâmbind. Nu uita, ţine-ţi umerii în linie dreaptă, nu te gândi prea mult la ţintă şi dă drumul săgeţii cu o mişcare blândă şi lină.

Şi din vorbele lui trasul cu arcul părea să sune uşor. M-am întors cu faţa spre ţintă. Folosind câteva cuţite, Matthew lipise o pălărie moale, un pieptar şi o fustă de o claie de fân. La început am crezut că trebuie să nimeresc ceva: pălăria, pieptarul sau fusta. Matthew îmi explică însă că scopul era să lovesc ţinta. Îmi demonstră trăgând o singură săgeată într-un balot de fân, încercuind-o în sensul acelor de ceasornic cu alte cinci, apoi despicând până la jumătate coada săgeţii din mijloc cu o a şasea.

Am scos o săgeată din tolbă, am potrivit-o, am ochit de-a lungul liniei braţului stâng şi am tras coarda în spate. Apoi am şovăit. Arcul era deja prost aliniat.

— Trage! spuse brusc Matthew.

Când am dat drumul coardei, săgeata trecu şuierând pe lângă fân şi căzu pe pământ.

— Lasă-mă să încerc din nou! am spus, întinzând mâna către tolba de la picioarele mele.

— Te-am văzut aruncând cu foc vrăjitoresc către un vampir şi făcându-i o gaură drept în piept, zise Matthew încet.

— Nu vreau să discutăm despre Juliette.

Am încercat să aşez săgeata la locul ei, însă mâinile îmi tremurau. Am lăsat arcul în jos.

— Sau despre Champier. Sau despre faptul că puterile mele par să fi dispărut cu totul. Sau despre cum pot să veştejesc fructele şi să văd culori sau lumini în jurul oamenilor. Nu putem să uităm pur şi simplu de toate vreme de o săptămână?

Încă o dată, magia mea (sau lipsa ei) devenise subiect de discuţie.

— Trasul la ţintă era menit să contribuie la aţâţarea focului tău vrăjitoresc, îmi atrase atenţia Matthew. Discuţiile despre Juliette ţi-ar putea fi de ajutor.

— De ce nu poate să fie vorba doar despre un antrenament pentru mine? am întrebat, pierzându-mi răbdarea.

— Pentru că trebuie să înţelegem de ce ţi se schimbă puterile, răspunse calm Matthew. Ridică arcul, trage săgeata în spate şi las-o să zboare!

— Măcar de data asta am nimerit fânul, am spus după ce săgeata ateriză în colţul din dreapta sus al căpiţei.

— Păcat că ţinteai mai jos.

— Îmi strici toată distracţia.

Expresia de pe chipul soţului meu deveni serioasă.

— Supraviețuirea nu e o treabă prea veselă. De data asta dă drumul săgeții, dar închide ochii chiar înainte de a ținti!

— Am impresia că vrei să-mi folosesc instinctele.

Am râs speriată în vreme ce așezam săgeata în arc. Ținta se afla în fața mea, dar, în loc să mă concentrez asupra ei, am închis ochii, așa cum îmi sugerase Matthew. Imediat, atenția îmi fu distrasă de greutatea aerului. Îmi apăsa brațele, coapsele și se așeza pe umerii mei ca o mantie grea. Tot aerul era cel care ținea în sus vârful săgeții. Mi-am ajustat poziția, îndreptându-mi umerii și împingând aerul la o parte. O adiere de vânt, ca o mișcare mângâietoare, îmi răspunse trăgându-mi câteva șuvițe din dreptul urechii.

„Ce vrei?” am întrebat-o supărată.

„Încrederea ta”, răspunse în șoaptă adierea.

Am căscat gura de uimire, mintea mi se deschise, și am zărit în vârful săgeții lucirea aurie a fierbinţelii și a presiunii cu care fusese bătută la forjă. Fierul captiv acolo voia să zboare din nou liber, însă avea să rămână unde era dacă eu nu scăpam de frică. Am expirat ușor, făcând loc încrederii. Răsuflarea mi se prelinse de-a lungul săgeții, și am dat drumul coardei. Susținută de răsuflarea mea, săgeata își luă zborul.

— Am nimerit.

Aveam în continuare ochii închiși, dar nu trebuia să văd ca să știu că săgeata mea ajunsese la țintă.

— Da. Întrebarea e cum.

Matthew îmi luă arcul dintre degete înainte ca acesta să cadă.

— Focul era captiv în săgeată, iar greutatea aerului era înfășurată în jurul cozii și al vârfului.

Am deschis ochii.

— Ai simțit elementele exact așa cum ai simțit apa de sub livada lui Sarah din Madison și lumina soarelui din gutuia de la Old Lodge.

Matthew părea îngândurat.

— Uneori lumea mi se pare plină de un potențial invizibil și simt că nu-mi mai trebuie decât foarte puțin ca să-l pot atinge. Poate dacă aș fi ca Thetis și mi-aș putea schimba forma după pofta inimii, aș ști ce să fac cu toate astea.

Am luat arcul și o nouă săgeată. Atâta vreme cât îmi țineam ochii închiși, nimeream ținta. Dar, de îndată ce aruncam o privire împrejur, săgețile mele ajungeau prea departe sau cădeau prea repede.

— Destul pentru azi, spuse Matthew, masându-mi o umflătură ce mi se formase în dreptul omoplatului stâng. Chef preconizează că o să plouă spre sfârșitul săptămânii. Poate ar trebui să călărim cât mai putem.

Chef nu era doar mare meșter patiser, ci și un meteorolog bunicel. De obicei ne trimitea prognoza zilei împreună cu tava pentru micul dejun.

Am făcut o plimbare călare prin preajma satului, iar în drum spre casă am observat câteva ruguri arzând. Sept-Tours strălucea în lumina torțelor. În seara aceea se celebrau Saturnaliile, începutul oficial al sezonului de sărbătoare la castel. Ecumenicul Philippe voia ca nimeni să nu se simtă lăsat la o parte, așa că acorda timp în egală măsură tradițiilor romane și celor creștine. În amestecul acesta se distingeau chiar și urme ale obiceiurilor de Crăciun scandinave, despre care eram sigură că aveau

legătură cu absentul Gallowglass.

— Nu se poate ca voi doi să vă fi săturat deja unul de compania celuilalt! tună Philippe din galeria menestrelilor când ne văzu întorşi acasă.

Pe cap purta o superbă pereche de coarne ce-l făceau să pară o ciudată combinaţie între un leu şi un cerb.

— Nu ne aşteptam să vă vedem încă vreo două săptămâni. Dar acum că sunteţi aici, v-aţi putea face utili. Luaţi nişte stele şi luni şi atârnaţi-le oriunde mai există un loc gol.

Sala mare era împodobită cu atâta verdeaţă încât arăta şi mirosea ca o pădure. Câteva butoaie cu vin stăteau nesupravegheate, pentru ca petrecăreţii să poată lua câte o cupă ori de câte ori îi îndemna cheful. Întoarcerea noastră fu întâmpinată cu urale. Echipa responsabilă cu ornamentele voia ca Matthew să se cocoaţe pe cadrul de zidărie al căminului şi să fixeze o uriaşă ramură de copac pe una dintre grinzi. Ca atare, soţul meu se căţără pe piatră cu o agilitate care dădea de înţeles că nu era prima dată când o făcea.

Era imposibil să te împotriveşti spiritului de sărbătoare, iar când începu să fie împărţită cina, eu şi Matthew ne-am oferit să le servim masa musafirilor în cadrul unui ritual care îi transforma pe servitori în stăpâni şi pe stăpâni în servitorii lor. Păzitorul meu Thomas câştigă tragerea la sorţi şi stătu în capul mesei de sărbătoare ca Stăpân al Anarhiei. Era aşezat pe locul lui Philippe, pe un morman de perne, şi purta nepreţuita coroană din aur şi rubine de la etaj de parcă ar fi fost o piesă de recuzită de la teatru. Orice poruncă aiurită a lui Thomas era executată de Philippe, care îndeplinea rolul de nebun al curţii. Hatârurile făcute în seara aceea incluseră un dans romantic cu Alain (unde tatăl lui Matthew alesese să facă pe femeia), cântatul la fluier casre înnebuni toţi câinii şi născocirea unor balauri din umbre care urcau pe pereţi în ţipetele copiilor.

Philippe nu-i uită nici pe adulţi şi puse la cale jocuri de noroc elaborate pentru a-i ţine ocupaţi cât timp el îşi distra supuşii cei mai mici. Dărui fiecărui adult câte o desagă cu boabe de fasole pentru a face pariuri şi promise un sac cu bani celui care avea să strângă cele mai multe câştiguri la sfârşitul serii. Întreprinzătoarea Catrine făcu prăpăd oferind sărutări în schimbul boabelor, aşa încât, dacă aş fi primit ceva monede simbolice, eu le-aş fi pariat pe toate pe faptul că ea urma să obţină premiul cel mare.

Pe tot parcursul serii, ori de câte ori ridicam privirea, îi vedeam pe Matthew şi Philippe stând alături, schimbând câteva cuvinte sau spunându-şi câte o glumă. Când îşi plecau capetele unul spre altul, tatăl cu păr deschis la culoare, fiul cu păr negru, diferenţa de aspect dintre ei era izbitoare. Dar în atâtea alte privinţe erau cât se poate de asemănători. Cu fiecare zi, asprimea lui Matthew se îndulcea de veselia neostoită a tatălui său. Hamish avusese dreptate: aici soţul meu nu mai era acelaşi. Era chiar mai bun. Iar în ciuda temerilor pe care le avusesem pe Mont Saint-Michel, era încă al meu.

Matthew îmi simţi privirea şi se uită la mine curios. I-am zâmbit şi i-am trimis un sărut din cealaltă parte a sălii. El lăsă capul în jos, timid, dar mulţumit.

Cu vreo cinci minute înaintea miezului nopţii, Philippe dezveli un obiect ce stătuse lângă şemineu.

— Dumnezeule! Philippe s-a jurat că o să facă ceasul ăla să meargă din nou, dar nu l-am crezut.

Matthew veni lângă mine. Copiii şi adulţii ţipau de încântare. Ceasul nu semăna cu nici un altul pe care îl văzusem până atunci. Un dulap sculptat şi poleit cu aur înconjura un butoiaş cu apă. O ţeavă lungă de cupru se ridica din butoiaş şi lăsa să picure apă în cala unei splendide machete de vapor

atârnate la capătul unei sfori care fusese încolăcită în jurul unui cilindru. Pe măsură ce vaporul devenea tot mai greu din pricina lichidului, cilindrul se rotea şi mişca un singur ac în jurul unui cadran al ceasului, arătând ora. Construcţia era aproape cât mine de înaltă.

— Ce se întâmplă la miezul nopţii? am întrebat.

— Orice ar fi, are fără îndoială legătură cu praful de puşcă pe care l-a comandat ieri, zise Matthew cu un aer sumbru.

După ce dezvălui ceasul cu fastul cuvenit, Philippe aduse un omagiu prietenilor din trecut şi prezent, apoi familiei vechi şi noi, aşa cum se cuvenea în timpul festivităţilor care-l cinsteau pe străvechiul zeu. Numi fiecare fiinţă pe care comunitatea o pierduse în ultimul an, inclusiv (la îndemnul Stăpânului Anarhiei) pe pisicuţa lui Thomas, Prunelle, care suferise o moarte tragică în urma unui accident nefericit. Acul ceasului continua să înainteze puţin câte puţin spre ora douăsprezece.

Fix la miezul nopţii, nava explodă cu o bubuitură asurzitoare. Ceasul se opri tremurând în cutia lui din lemn, preschimbată în aşchii.

— *Skata*![77]

Philippe se uită întristat la ceasul distrus.

— *Monsieur* Finé, Dumnezeu să-l odihnească, n-ar fi încântat de îmbunătăţirile pe care le-ai adus modelului conceput de el.

Matthew îşi alungă fumul din ochi în vreme ce se apleca să cerceteze ceasul.

— În fiecare an, Philippe încearcă ceva nou: jeturi de apă, clopoţei care sună, o bufniţă mecanică menită să ţipe la fiecare oră. Tot meştereşte la el încă de când regele François l-a pierdut la un joc de cărţi.

— Tunul ar fi trebuit să arunce mici scântei şi să scoată un nor de fum. I-ar fi amuzat pe copii, zise Philippe indignat. Ceva a fost în neregulă cu praful tău de puşcă, Matthaios.

Soţul meu râse.

— E limpede că nu, judecând după cum arată epava.

— *C'est dommage*[78], zise Thomas, clătinând înţelegător din cap.

Stătea ghemuit lângă Philippe, cu coroana strâmbă pe cap şi cu o expresie de îngrijorare adultă.

— *Pas de problème*.[79] Anul viitor o să mă descurc mai bine, îl asigură în treacăt stăpânul castelului.

La scurt timp după aceea i-am lăsat pe locuitorii din Saint-Lucien să-şi vadă de petrecerea şi jocurile lor. Odată ajunşi la etaj, eu am rămas pe lângă foc până când Matthew stinse lumânările şi se băgă în pat. Când am ajuns lângă el, mi-am ridicat cămaşa de noapte şi m-am aşezat călare pe şoldurile lui.

— Ce faci?

Matthew era surprins să se trezească trântit pe spate în propriul pat, iar pe soţia lui s-o vadă privindu-l de sus.

— Anarhia n-a fost doar pentru bărbaţi, i-am spus, trecându-mi unghiile peste pieptul lui. Am citit în facultate un articol pe tema asta, intitulat „Femei deasupra".

— Obişnuită cum eşti tu să conduci, nu cred că ai învăţat mare lucru din el, *mon coeur*.

Privirea lui Matthew ardea mocnit în vreme ce eu îmi mutam greutatea pentru a-l prinde mai bine

între coapsele mele.

— Linguşitorule!

Vârfurile degetelor mele urcară de la şoldurile lui zvelte peste încreţiturile abdomenului şi apoi peste muşchii de la umeri. M-am aplecat peste el şi i-am ţintuit braţele de pat, oferindu-i o vedere excelentă asupra decolteului cămăşii mele de noapte. El gemu.

— Bine ai venit în lumea cu susul în jos!

L-am eliberat doar cât să-mi scot cămaşa de noapte, apoi i-am prins mâinile şi m-am lăsat peste pieptul lui, astfel încât vârfurile sânilor mei dezgoliţi să-i mângâie pielea.

— Doamne! Ai să mă omori!

— Să nu îndrăzneşti să mori acum, vampirule! am spus, ghidându-l în mine, legănându-mă uşor, promiţându-i mai mult.

Matthew reacţionă cu un geamăt gutural.

— Îţi place, am spus încet.

El mă îndemnă spre un ritm mai puternic, mai iute. Însă eu mi-am menţinut mişcările lente şi egale, savurând felul în care trupurile noastre se potriveau. Matthew era o prezenţă glacială în interiorul meu, o delicioasă sursă de frecare ce-mi înfierbânta sângele. M-am uitat adânc în ochii lui când ajunse la orgasm, iar vulnerabilitatea sinceră din privirea lui mă aţâţă şi pe mine, până când am găsit şi eu plăcerea ultimă. În cele din urmă, m-am prăbuşit peste bustul lui. Apoi, când am dat să cobor, el îşi strânse braţele în jurul meu.

— Rămâi acolo! şopti.

Şi am rămas, până când Matthew mă trezi o oră mai târziu. Făcu încă o dată dragoste cu mine în tăcerea dinaintea zorilor şi mă ţinu în vreme ce mă metamorfozam din foc în apă şi în aer, apoi mă întorceam iar pe tărâmul viselor.

Ziua de vineri fu cea mai scurtă din an şi marcă sărbătoarea Crăciunului scandinav. Satul încă îşi revenea de pe urma Saturnaliilor, şi până la Crăciun mai erau câteva zile, însă Philippe fu de neclintit.

— Chef a măcelărit un porc, spuse el. Cum aş putea să-l dezamăgesc?

Când vremea se mai îmbună, Matthew merse în sat să dea o mână de ajutor la repararea unui acoperiş care se prăbuşise sub greutatea ultimei ninsori. L-am lăsat acolo să arunce ciocane în lungul unei grinzi înclinate, spre un tâmplar, încântat de perspectiva unei dimineţi de muncă fizică intensă la o temperatură sensibil sub zero.

Eu m-am încuiat în bibliotecă cu vreo câteva dintre cele mai bune cărţi de alchimie ale familiei şi cu nişte foi albe de hârtie. Una era parţial acoperită cu mâzgăluri şi diagrame care n-ar fi avut sens pentru nimeni altcineva în afară de mine. Cu toate întâmplările din castel, îmi abandonasem încercările de a transforma vinul în spirt. Thomas şi Étienne voiau să alerge cu prietenii lor sau să-şi vâre degetele în cel mai recent aluat de prăjituri al lui Chef, nu să mă ajute la un experiment ştiinţific.

— Diana! Philippe se deplasa cu o viteză uimitoare şi ajunsese deja la jumătatea camerei când mă observă. Credeam că eşti cu Matthew.

— Nu suportam să-l văd acolo sus, am mărturisit.

El dădu din cap înţelegător.

— Ce faci? mă întrebă, privind peste umărul meu.

— Încerc să-mi dau seama ce legătură avem eu şi Matthew cu alchimia.

Îmi simțeam creierul înceţoşat de neutilizare şi de lipsă de somn.

Philippe aruncă pe masă un pumn de triunghiulețe, suluri şi pătrăţele din hârtie, apoi îşi trase un scaun. Arătă către una dintre schițele mele.

— Ăla e sigiliul lui Matthew.

— Este. Conţine simbolul argintului şi al aurului, al lunii şi al soarelui.

Sala mare fusese decorată cu versiuni sclipitoare ale acestor corpuri cereşti cu ocazia Saturnaliilor.

— Mă tot gândesc la asta de luni seară. Înțeleg de ce o vrăjitoare ar putea fi simbolizată printr-o semilună şi printr-un argint. Amândouă au legătură cu zeița. Dar de ce ar folosi cineva soarele sau aurul pentru a reprezenta un vampir?

Asta contrazicea orice învăţătură populară.

— Pentru că suntem neschimbați. Vieţile noastre nu sporesc, nici nu se micşorează, iar trupurile noastre, asemenea aurului, rezistă în faţa distrugerilor provocate de moarte şi boală.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Mi-am făcut câteva însemnări.

— Ai avut câte ceva pe cap. Philippe zâmbi. Matthew e foarte fericit.

— Nu doar datorită mie, am spus, uitându-mă în ochii socrului meu. Matthew e fericit că se află din nou lângă tine.

O umbră străbătu privirea lui Philippe.

— Mie şi lui Ysabeau ne place când ne vin copiii acasă. Toţi îşi au vieţile lor, dar asta nu le face absenţa mai uşor de îndurat.

— Iar azi îţi e dor şi de Gallowglass, am spus.

Philippe părea neobişnuit de abătut.

— Îmi e. Răscoli hârtiile împăturite cu degetele. Hugh, fiul meu cel mai mare, a fost cel care l-a adus în familie. Întotdeauna lua decizii înţelepte în privinţa celor cu care îşi împărţea sângele, iar Gallowglass nu face excepţie. E un războinic feroce şi a moştenit simţul umorului de la tatăl său. Mă bucur să ştiu că nepotul meu e în Anglia împreună cu Matthew.

— Matthew îl pomeneşte rar pe Hugh.

— El a fost mai apropiat de Hugh decât de oricare dintre fraţii săi. Când Hugh a murit alături de ultimii templieri, ucis de Biserică şi de rege, Matthew n-a mai ştiut o vreme cui trebuia să-i fie loial. A trecut ceva timp până să se poată elibera de furia sângelui şi să revină la noi.

— Iar Gallowglass?

— Gallowglass încă nu e pregătit să-şi abandoneze durerea şi, câtă vreme n-o va face, nu va pune piciorul în Franţa. Nepotul meu, ca şi Matthew, era plătit de cei care au trădat încrederea lui Hugh, însă răzbunarea nu e un remediu potrivit după o pierdere. Într-o zi nepotul meu se va întoarce. Sunt sigur.

Preţ de o clipă, Philippe păru bătrân. Nu mai semăna cu vigurosul conducător al poporului său, ci cu un tată ce îndurase suferinţa de a supravieţui propriilor fii.

— Îţi mulţumesc, Philippe.

Cu un gest şovăitor, i-am acoperit mâna cu a mea. El mi-o strânse scurt şi se ridică, apoi luă una dintre cărţile de alchimie. Era superb ilustrata ediţie a lui Godfrey din *Aurora Consurgens*, textul ce

mă ademenise pentru prima oară la Sept-Tours.

— Curios subiect, alchimia, murmură socrul meu, răsfoind manuscrisul. Găsi imaginea Regelui Soare și a Reginei Lună duelându-se de pe spinarea unui leu și a unui grifon și zâmbi larg. Da, asta e bună.

Strecură între pagini una dintre bucățelele lui de hârtie.

— Ce faci?

Curiozitatea pusese stăpânire pe mine.

— E un joc între mine și Ysabeau. Când unul dintre noi e plecat, lăsăm mesaje ascunse între paginile cărților. Se întâmplă atâtea lucruri într-o singură zi, încât ne e imposibil să ne amintim totul atunci când ne revedem. În felul acesta putem descoperi mici amintiri ca acestea atunci când ne așteptăm mai puțin și ni le putem împărtăși.

Philippe se apropie de rafturi și alese un volum îmbrăcat în piele uzată.

— Asta e una dintre poveștile noastre preferate, *Cântul lui Armouris*[80]. Eu și Ysabeau avem gusturi simple și ne plac cărțile de aventuri. Mereu ascundem mesaje în asta.

Îndesă un sul de hârtie în josul cotorului, între legătură și mănunchiul de foi din pergament subțire. În vreme ce îl împingea, un pătrat împăturit căzu din partea de jos a cotorului.

— Ysabeau s-a apucat să folosească un cuțit, pentru ca mesajele ei să fie mai greu de găsit. E plină de trucuri femeia asta! Hai să vedem ce zice!

Philippe despături hârtia și o citi în tăcere. Când ridică privirea, avea un licăr în ochi, iar obrajii îi erau mai îmbujorați ca de obicei.

Am început să râd și m-am ridicat.

— Cred că s-ar putea să ai nevoie de mai multă intimitate ca să-ți compui răspunsul!

— *Sieur*! Alain apăruse în pragul ușii cu o expresie serioasă pe chip. Au sosit mesaje. Unul din Scoția, altul din Anglia. Al treilea de la Lyon.

Philippe oftă și înjură în barbă.

— Ar fi putut să aștepte până după sărbătoarea Crăciunului.

Am simțit un gust acru în gură.

— Nu pot fi vești bune, zise Philippe, observându-mi mutra. Ce-a raportat solul de la Lyon?

— Champier și-a luat măsuri de precauție înainte de a pleca și le-a spus și altora că a fost chemat aici. Acum, pentru că nu s-a întors acasă, prietenii lui pun întrebări. Un grup de vrăjitori se pregătește să plece din oraș în căutarea lui și se îndreaptă încoace, explică Alain.

— Când? am șoptit.

Era prea curând.

— Zăpada o să-i încetinească, și vor călători cu greutate în zilele sfinte. Peste încă vreo câteva zile, poate o săptămână.

— Și ceilalți mesageri? am întrebat.

— Sunt în sat, îl caută pe milord.

— Ca să-l cheme înapoi în Anglia, fără îndoială, am spus.

— Dacă e așa, ziua de Crăciun ar fi momentul cel mai potrivit să porniți la drum. Pe drum va fi puțină lume, iar luna va fi întunecată. Sunt condiții ideale de călătorie pentru *manjasang*, dar nu și pentru ființele cu sânge cald, zise Philippe pe un ton neutru. Aveți cai și gazde pregătite până la Calais. O barcă așteaptă să vă ducă la Dover. Le-am trimis vorbă lui Gallowglass și Raleigh să se

pregătească pentru întoarcerea voastră.

— Te-ai aşteptat la aşa ceva, am remarcat, tulburată de perspectiva plecării. Dar eu nu sunt pregătită. Oamenii încă îşi dau seama că sunt altfel.

— Te comporţi mai bine decât crezi. De exemplu, toată dimineaţa ai stat de vorbă cu mine într-o franceză şi o latină perfecte.

Am rămas cu gura căscată de uimire. Philippe începu să râdă.

— E adevărat. Le-am schimbat pe una cu alta de două ori, dar nici n-ai observat, adăugă el, apoi chipul îi redeveni serios. Să mă duc să-i spun lui Matthew despre pregătirile pe care le-am făcut?

— Nu, am răspuns, punându-mi mâna pe braţul lui. Mă duc eu.

Matthew stătea pe grindă, cu câte o scrisoare în fiecare mână şi o expresie încruntată întipărită pe faţă. Când dădu cu ochii de mine, se lăsă să alunece pe panta unei cornişe şi ateriză pe pământ agil ca o pisică. Bucuria şi vioiciunea lui de dimineaţă nu mai erau decât o amintire. Îşi luă pieptarul de pe suportul ruginit al unei torţe. Odată ce şi-l puse pe umeri, tâmplarul dispăru, şi prinţul se întoarse.

— Agnes Sampson s-a mărturisit vinovată de cincizeci şi trei de capete de acuzare, mă anunţă Matthew şi trase o înjurătură. Autorităţile scoţiene încă n-au învăţat că un pomelnic întreg de capete de acuzare îl face pe fiecare în parte să pară mai puţin convingător. Conform răvaşului ăstuia, diavolul i-ar fi declarat vrăjitoarei că regele Iacob e cel mai mare duşman al său. Elisabeta trebuie să fi fost încântată că nu ocupă primul loc.

— Vrăjitoarele nu cred în diavol, i-am spus eu.

Dintre toate bizareriile pe care le spuneau oamenii despre vrăjitoare, aceasta era cel mai greu de înţeles.

— Majoritatea fiinţelor cred în orice promite să le curme suferinţele imediate atunci când sunt înfometate, torturate şi înfricoşate săptămâni de-a rândul. Matthew îşi trecu degetele prin păr. Mărturia lui Agnes Sampson, oricât de puţin credibilă ar fi, oferă dovada că vrăjitoarele se amestecă în politică, exact aşa cum susţine regele Iacob.

— Şi deci încalcă legământul, am dedus, înţelegând de ce Agnes fusese urmărită cu atâta înverşunare de către regele scoţian.

— Da. Gallowglass vrea să ştie ce e de făcut.

— Ce ai făcut când ai… mai fost aici?

— Am lăsat ca moartea lui Agnes Sampson să treacă necontestată, ca o pedeapsă civilă potrivită pentru o infracţiune care depăşea graniţele protectoare ale Congregaţiei.

Soţul meu mă privi în ochi. Vrăjitoarea şi istoricul din mine se luptau cu o alegere imposibilă.

— Atunci trebuie să păstrezi din nou tăcerea, am zis până la urmă, când istoricul a câştigat întrecerea.

— Tăcerea mea ar însemna moartea ei.

— Iar vorbele tale vor schimba trecutul, poate cu consecinţe inimaginabile în prezent. Nici eu nu-mi doresc moartea vrăjitoarei mai mult decât tine, Matthew. Dar, dacă începem să schimbăm lucruri, unde ne vom opri?

Am scuturat din cap.

— Deci o să trebuiască să asist încă o dată la toată povestea aceasta îngrozitoare din Scoţia. Şi totuşi, de data asta o privesc cu alţi ochi, zise el cu reţinere. William Cecil mi-a cerut să mă întorc

acasă, ca să pot strânge informaţii pentru regină despre situaţia din Scoţia. Trebuie să mă supun ordinelor lui, Diana. N-am de ales.

— Ar fi trebuit să ne întoarcem în Anglia chiar şi fără chemarea lui Cecil. Prietenii lui Champier i-au observat dispariţia. Şi putem pleca imediat. Philippe a pregătit o plecare în grabă, pentru orice eventualitate.

— Ăsta-i tata, zise Matthew, râzând fără urmă de veselie.

— Îmi pare rău că trebuie să plecăm atât de curând, i-am şoptit.

Matthew mă trase lângă el.

— Dacă n-ai fi fost tu, în ultimele mele amintiri, tata ar fi rămas o umbră jalnică a bărbatului de odinioară. Orice rău are şi o parte bună.

De-a lungul următoarelor zile, Matthew şi tatăl său trecură printr-un ritual de despărţire care trebuie să le fi fost familiar, având în vedere toate urările de rămas-bun pe care le schimbaseră de-a lungul timpului. Însă momentul acesta era unic. Un alt Matthew urma să vină data viitoare la Sept-Tours, unul care nu ştia nimic despre mine ori despre viitorul lui Philippe.

— Oamenii din Saint-Lucien ştiu de multă vreme să trăiască alături de *manjasang*, mă asigură Philippe când m-am arătat îngrijorată de felul în care vor reuşi Thomas şi Étienne să ţină totul secret. Noi venim, plecăm. Ei nu pun întrebări, iar noi nu dăm explicaţii. Mereu a fost aşa.

Matthew avu totuşi grijă ca propriile lui planuri să fie clare. L-am auzit discutând cu tatăl său în hambarul cu fân, după o dimineaţă în care exersaseră mişcări de box.

— Ultimul lucru pe care îl voi face înainte de a ne întoarce în vremurile noastre va fi să-ţi trimit un mesaj. Fii pregătit să mă trimiţi în Scoţia pentru a asigura alianţa familiei cu regele Iacob. De acolo va trebui să plec la Amsterdam. Olandezii vor deschide căi comerciale către est.

— Mă descurc, Matthew, zise Philippe cu blândeţe. Până atunci am să aştept informaţii periodice din Anglia şi veşti despre cum o mai duceţi tu şi Diana.

— Gallowglass te va ţine la curent cu aventurile noastre, promise Matthew.

— Va fi altceva să aflu de la tine, răspunse tatăl său. Îmi va fi foarte greu să nu simt o anumită satisfacţie, cunoscându-ţi viitorul, când vei începe să faci pe grozavul. Dar o să mă descurc şi cu asta.

Timpul ne jucă feste în ultimele zile petrecute la Sept-Tours, înaintând mai întâi cu greu, apoi accelerând fără veste. În seara de Ajun, Matthew merse la biserică pentru slujbă împreună cu majoritatea celor din casă. Eu am rămas în castel şi l-am găsit pe Philippe în biroul său, aflat pe cealaltă latură a sălii mari. Ca de obicei, scria scrisori.

Am bătut la uşă. Era doar o formalitate, de vreme ce nu mă îndoiam că îmi simţise apropierea încă de când plecasem din turnul lui Matthew, însă nu mi se părea corect să dau buzna înăuntru nepoftită.

— *Introite*!

Era aceeaşi invitaţie poruncitoare pe care mi-o făcuse când sosisem pentru prima dată, însă acum, că îl cunoşteam mai bine, îmi părea mult mai puţin ameninţătoare.

— Îmi pare rău că te deranjez, Philippe.

— Intră, Diana! spuse el, frecându-se la ochi. Mi-a găsit Catrine cuferele?

— Da, şi cupa, şi cutia pentru pene de scris.

Vampirul insistase să iau cu mine la drum frumosul lui set de călătorie. Fiecare obiect era făcut din piele întărită şi rezista la zăpadă, ploaie şi uzură.

— Am vrut să fiu sigură că apuc să-ți mulțumesc înainte să plecăm. Și nu doar pentru nuntă. Ai reparat în Matthew ceva care se frânsese.

Philippe își împinse scaunul în spate și mă studie.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc ție, Diana. Familia noastră încearcă de peste o mie de ani să-i vindece sufletul lui Matthew. Dacă îmi amintesc corect, ție ți-au trebuit mai puțin de patruzeci de zile.

— Matthew n-a fost așa înainte să vină aici, la tine, am spus, scuturând din cap. Avea o latură întunecată la care nu puteam ajunge.

— Un bărbat ca Matthew nu se eliberează niciodată complet de umbre. Dar poate că e nevoie să accepți partea aceea întunecată pentru a-l iubi, continuă Philippe.

— „Nu mă refuza pentru că sunt întunecată și umbrită", am murmurat.

— Nu recunosc versul, zise Philippe încruntat.

— E din cartea aceea de alchimie pe care ți-am arătat-o mai devreme, *Aurora Consurgens*. Pasajul îmi amintește de Matthew, însă tot nu înțeleg de ce. Dar voi înțelege.

— Semeni foarte mult cu inelul acela, să știi, spuse Philippe, bătând cu degetele în masă. E încă unul dintre mesajele istețe ale lui Ysabeau.

— A vrut să știi că ea e de acord cu căsătoria, am spus și am întins degetul mare către piatra grea a inelului.

— Nu. Ysabeau a vrut să știu că e de acord cu *tine*. Asemenea aurului din care e făcută bijuteria, și tu ești de neclintit. Ascunzi multe secrete în tine, întocmai cum benzile inelului ascund vederii versurile. Dar piatra e cea care te reprezintă cel mai bine: strălucitoare la suprafață, ca o flacără în interior și imposibil de distrus.

— A, nu, și eu pot fi distrusă, am spus cu regret. La urma urmei, poți sfărâma un diamant lovindu-l cu un simplu ciocan.

— Am văzut cicatricele pe care ți le-a lăsat Matthew. Bănuiesc că sunt și altele, deși mai puțin vizibile. Dacă ai rezistat atunci, vei rezista și în continuare.

Philippe ocoli masa. Mă sărută cu tandrețe pe fiecare obraz, iar ochii mi se umplură de lacrimi.

— Mă duc, am spus. Pornim la drum mâine în zori.

M-am întors să ies din încăpere, dar apoi m-am răsucit și i-am cuprins umerii masivi cu brațele. Cum putea un asemenea bărbat să fie zdrobit vreodată?

— Ce e? murmură el luat prin surprindere.

— Nici tu nu vei fi singur, Philippe de Clairmont, i-am șoptit cu înverșunare. Voi găsi o cale de a fi lângă tine în întuneric, îți promit! Iar când vei crede că toată lumea te-a abandonat, eu voi fi acolo, ținându-te de mână.

— Cum ar putea fi altfel, răspunse el cu blândețe, când te aflu în inima mea?

În dimineața următoare, doar câteva persoane ieșiseră în curte să ne conducă. Chef vârâse tot felul de gustări pentru mine în sacii legați de șaua lui Pierre, iar Alain umpluse restul spațiului disponibil cu scrisori pentru Gallowglass și Walter și cu grămezi de recipiente. Catrine stătea prin apropiere cu ochii umflați de plâns. Voise să meargă cu noi, însă Philippe nu-i îngăduise.

Și mai era Philippe care, înainte de a mă lăsa să plec, mă cuprinse într-o îmbrățișare de urs. El și Matthew discutară în șoaptă vreme de câteva clipe. Soțul meu dădu din cap în semn de încuviințare.

— Sunt mândru de tine, Matthaios, zise Philippe, strângându-l scurt de umăr.

Matthew se lăsă uşor spre tatăl său, parcă nevrând să rupă legătura dintre ei.

Când se întoarse către mine, pe chip i se citea hotărârea. Mă ajută să urc în şa, apoi se săltă cu uşurinţă pe spinarea calului său.

— *Khaire*[81], tată! zise Matthew cu ochii strălucitori.

— *Khairete, Matthaios kai Diana*[82]! răspunse Philippe.

Matthew nu se întoarse să arunce o ultimă privire tatălui său şi nu-şi relaxă muşchii încordaţi ai spatelui. Rămase cu ochii aţintiţi asupra drumului, mai degrabă către viitor decât spre trecut.

Eu m-am întors o singură dată, când am zărit cu coada ochiului o mişcare fulgerătoare. Era Philippe, care călărea pe o culme învecinată, hotărât să nu renunţe la fiul său până când nu va fi silit s-o facă.

— Rămas-bun, Philippe! am şoptit în bătaia vântului, sperând că avea să mă audă.

77 La naiba! (în greaca veche în original) (n.red.)

78 Păcat (în limba franceză în original) (n.tr.)

79 Nici o problemă (în limba franceză în original) (n.red.)

80 Baladă eroică bizantină ce datează din secolul al XI-lea (n.tr.)

81 Rămâi cu bine (în greaca veche în original) (n.red.)

82 Rămâneţi cu bine, Matthew şi Diana (în greaca veche în original) (n.red.)

CAPITOLUL 14

— Ysabeau, te simți bine?

— Sigur că da.

Ysabeau îndoia copertele unei neprețuite cărți vechi și o scutura cu susul în jos.

Emily Mather o privi cu îndoială. În bibliotecă era un haos total. Restul castelului strălucea de curățenie, însă încăperea aceea arăta de parcă tocmai fusese străbătută de o tornadă. Cărțile zăceau risipite peste tot. Cineva le scosese de pe rafturi și le aruncase la întâmplare.

— Trebuie să fie aici. El ar fi știut că sunt împreună.

Ysabeau aruncă volumul cât colo și întinse mâna după altul. Pe Emily o durea sufletul să vadă cărțile brutalizate în asemenea hal.

— Nu pricep. Ce cauți?

Ridică volumul azvârlit și îl închise cu grijă.

— Matthew și Diana urmau să meargă în 1590. Eu pe atunci nu eram acasă, ci în Trier. Philippe ar fi trebuit să știe despre proaspăta soție a lui Matthew. Să-mi lase vorbă, explică Ysabeau.

Părul îi atârna în jurul feței, revărsându-i-se până aproape de talie. Nerăbdătoare, ea îl cuprinse cu mâinile și îl răsuci astfel încât să nu-i mai stea în cale. Examină cotorul și paginile ultimei sale victime, apoi despică coperta a doua cu unghia ascuțită a degetului arătător. Negăsind nimic acolo, mârâi frustrată.

— Dar astea sunt cărți, nu scrisori, zise Emily cu grijă.

N-o cunoștea pe Ysabeau prea bine, însă auzise legendele îngrozitoare despre mama lui Matthew și despre lucrurile pe care aceasta le făcuse în Trier sau în alte locuri. Stăpâna familiei de Clairmont nu era o prietenă a vrăjitoarelor și, chiar dacă Diana avea încredere în ea, Emily încă nu era sigură.

— Nu caut o scrisoare. Noi obișnuiam să ascundem mesaje pe care ni le scriam unul altuia între paginile cărților. După moartea lui am scotocit în toate volumele din bibliotecă, în căutarea ultimei fărâme din el. Dar trebuie să-mi fi scăpat ceva.

— Poate că nu e aici. Nu încă, se auzi o voce seacă venind dinspre ușă.

Părul roșcat al lui Sarah Bishop era zburlit în toate părțile, iar chipul i se albise de grijă și lipsă de somn.

— Marthe o să facă o criză de nervi când o să vadă asta. Și noroc că Diana nu e aici. Ți-ar ține o predică despre cum trebuie păstrate cărțile care te-ar plictisi de moarte.

Tabitha, care o însoțea pe Sarah peste tot, țâșni dintre picioarele vrăjitoarei.

Era rândul lui Ysabeau să pară nedumerită.

— Ce vrei să spui, Sarah?

— Timpul e ciudat. Chiar și dacă totul a mers conform planului, iar Diana l-a dus pe Matthew înapoi în prima zi a lui noiembrie 1590, tot ar putea fi prea curând pentru un mesaj de la soțul tău. Iar tu n-ai fi putut găsi biletul mai devreme pentru că Philippe nu-și întâlnise încă nora.

Sarah făcu o pauză.

— Cred că Tabitha mănâncă din cartea aia.

Pisica, încântată să se afle într-o casă din care șoarecii erau nelipsiți și care avea o grămadă de cotloane întunecate unde putea să se ascundă, tocmai se apucase de escaladat mobila și draperiile.

Acum era cocoțată pe unul dintre rafturile bibliotecii, ronțăind colțul unui volum legat în piele.

— *Kakó gati!*[83] strigă Ysabeau, repezindu-se către rafturi. Aia e una dintre preferatele Dianei.

Tabitha, care nu dăduse niciodată înapoi de la o confruntare cu un alt animal de pradă, mai puțin Miriam, trase de carte astfel încât aceasta să cadă pe podea. Sări jos după ea și începu să se învârtească în jurul ei ca un leu ce păzește o halcă proaspătă de carne.

— E una dintre cărțile acelea de alchimie cu poze, zise Sarah, luând tomul din ghearele pisicii și răsfoindu-i paginile. Adulmecă apoi coperta. Ei bine, nu e de mirare că Tabitha vrea s-o ronțăie. Miroase a mentă și a piele, exact ca jucăria ei preferată.

Un pătrățel din hârtie, împăturit de mai multe ori, căzu fluturând pe podea. Rămasă fără carte, Tabitha apucă hârtia între dinții ei ascuțiți și porni mândră spre ușă.

Ysabeau o aștepta. O prinse de ceafă și-i culese hârtia din gură, apoi o sărută pe nas.

— Pisică isteață! O să primești pește la cină.

— Asta căutai?

Emily se uită la bilețel. Nu părea să merite să devastezi o cameră pentru el.

Răspunsul lui Ysabeau fu clar din felul cum îl luă în mână. Îl despături cu grijă și scoase la iveală un pătrățel de hârtie groasă cu latura de doisprezece centimetri, acoperit pe ambele fețe de caractere minuscule.

— E scris într-un soi de cod, zise Sarah și-și puse pe nas ochelarii de citit cu ramă în dungi, care-i atârnau pe un șnur în jurul gâtului.

— Nu-i un cod. E greacă.

Lui Ysabeau îi tremurau mâinile în vreme ce netezea foaia.

— Ce scrie? întrebă Sarah.

— Sarah! o mustră Emily. E o scrisoare privată.

— E de la Philippe. I-a văzut, spuse Ysabeau cu răsuflarea tăiată și ochii alergând pe text.

Își duse mâna la gură. Pe fața ei, ușurarea se lupta cu neîncrederea.

Sarah o așteptă să termine de citit. Lectura dură două minute, adică nouăzeci de secunde mai mult decât ar fi acordat vrăjitoarea oricui altcuiva.

— Deci?

— Au fost cu el de sărbători. „În dimineața sfintei sărbători a creștinilor, mi-am luat rămas-bun de la fiul tău. E în sfârșit fericit, s-a împerecheat cu o femeie ce pășește pe urmele zeiței și e demnă de dragostea lui”, citi cu voce tare Ysabeau.

— Ești sigură că se referă la Matthew și la Diana?

Lui Emily i se părea că frazele erau ciudat de formale și vagi pentru un schimb de mesaje între soț și soție.

— Da. Matthew a fost mereu copilul pentru care ne-am făcut griji, deși frații și surorile lui au intrat în încurcături mult mai mari. Singura mea dorință era să-l văd fericit.

— Iar referirea la „femeia ce pășește pe urmele zeiței” e destul de clară, se arătă de acord Sarah. Nu putea să-i dea numele și s-o identifice pe Diana drept vrăjitoare. Dacă găsea altcineva biletul?

— Mai e, continuă Ysabeau. „Soarta are încă puterea de a ne surprinde, făptură strălucitoare! Mă tem că ne așteaptă vremuri grele. Eu voi face tot ce-mi stă în putere în timpul care mi-a mai rămas pentru a mă îngriji de siguranța ta, a copiilor și a nepoților noștri, cei care ne bucură deja cu existența lor binecuvântată și cei încă nenăscuți.”

Sarah înjură.

— Nenăscuți, nu necreați?

— Da, șopti Ysabeau. Philippe își alegea mereu cu grijă cuvintele.

— Deci încerca să ne spună ceva despre Diana și Matthew, zise Sarah.

Ysabeau se lăsă să cadă pe canapea.

— Cu multă, multă vreme în urmă, au existat zvonuri despre niște ființe diferite – nemuritoare și puternice. În perioada în care a fost semnat pentru prima oară legământul, unii pretindeau că o vrăjitoare a dat naștere unui copil care plânge cu lacrimi de sânge ca un vampir. Ori de câte ori copilul făcea așa ceva, vânturi sălbatice băteau dinspre mare.

— Eu n-am mai auzit niciodată despre asta, zise Emily, încruntându-se.

— Vestea a fost trecută cu vederea pentru că a fost considerată un mit, o poveste născocită pentru a stârni teama printre creaturi. Puțini dintre noi și-ar aminti-o acum și încă mai puțini ar crede așa ceva că e cu putință. Ysabeau atinse hârtia pe care o ținea în poală. Dar Philippe știa că zvonul e adevărat. De fapt, el a ținut în brațe acel copil și a știut ce e.

— Adică? spuse Sarah uluită.

— Un *manjasang* născut dintr-o vrăjitoare. Bietul copil era lihnit. Familia vrăjitoarei îl luase de la mama sa și refuza să-i dea să bea sânge pe temeiul că, dacă va fi silit să bea doar lapte, asta îl va împiedica să devină unul de-al nostru.

— Cu siguranță, Matthew știe povestea asta, interveni Emily. I-ai fi spus-o pentru cercetările lui, dacă nu de dragul Dianei.

Ysabeau clătină din cap.

— Nu era povestea mea.

— Tu și secretele tale! zise Sarah cu amărăciune.

— Dar cu secretele tale, Sarah, cum rămâne? țipă Ysabeau. Chiar crezi că vrăjitorii, ființe ca Satu și Peter Knox, nu știu nimic despre acest copil *manjasang* și mama lui?

— Încetați, amândouă! spuse Emily cu asprime. Dacă povestea e adevărată și alte ființe o știu, atunci Diana e în mare pericol. Și Sophie la fel.

— Părinții ei au fost amândoi vrăjitori, însă ea e demon, zise Sarah, gândindu-se la tânărul cuplu ce apăruse la ușa ei în New York, cu câteva zile înaintea sărbătorii de Halloween.

Nimeni nu înțelegea ce rol aveau cei doi demoni în acest mister.

— Și soțul lui Sophie e tot demon, însă fiica lor va fi vrăjitoare. Ea și Nathaniel sunt dovada că nu știm cum se reproduc vrăjitoarele, demonii și vampirii și cum își transmit abilitățile, spuse Emily îngrijorată.

— Sophie și Nathaniel nu sunt singurele ființe care trebuie să se ferească de Congregație. E un lucru bun că Matthew și Diana sunt în siguranță, în 1590, și nu aici.

Sarah avea un aer întunecat.

— Dar, cu cât stau mai mult în trecut, cu atât e mai probabil să schimbe prezentul, observă Emily. Mai devreme sau mai târziu, Diana și Matthew se vor da de gol.

— Ce vrei să spui, Emily? întrebă Ysabeau.

— Timpul trebuie să se adapteze. Și nu în felul melodramatic la care se gândesc oamenii, cu războaie anulate și alegeri prezidențiale schimbate. Va fi vorba de lucruri mărunte, ca acest bilețel,

care răsar ici și colo.

— Anomalii, murmură Ysabeau. Philippe căuta mereu anomalii în lume. De aceea eu încă citesc ziarele. Devenise un obicei al nostru să le răsfoim în fiecare dimineaţă, continuă ea şi închise ochii în calea amintirilor. Lui îi plăcea rubrica sportivă, bineînţeles, şi mai citea articolele despre învăţământ. Își făcea griji pentru ceea ce vor învăța copiii în viitor. A dat burse pentru studiul limbii greceşti, al filozofiei, şi a finanţat colegiile de fete. Mereu mi s-a părut ciudat.

— O căuta pe Diana, zise Emily, cu certitudinea cuiva binecuvântat cu puterea clarviziunii.

— Poate. Odată l-am întrebat de ce-l preocupă atât de mult evenimentele curente şi ce speră să descopere în ziare. Philippe mi-a răspuns că va şti când va găsi, replică Ysabeau şi zâmbi cu tristeţe. Îi plăceau la nebunie misterele şi spunea că, dacă ar fi posibil, i-ar plăcea să devină detectiv, ca Sherlock Holmes.

— Trebuie să avem grijă să observăm toate aceste mici schimbări în curgerea timpului înaintea Congregaţiei, spuse Sarah.

— O să-i spun lui Marcus, încuviinţă Ysabeau dând din cap.

— Ar fi trebuit să-i spui lui Matthew despre copilul născut din două specii diferite.

Sarah era incapabilă să-şi ascundă tonul plin de reproş.

— Fiul meu o iubeşte pe Diana, şi, dacă ar fi ştiut despre copil, ar fi preferat să-i întoarcă spatele decât să-i pună pe ea şi pe băiat în pericol.

— Familia Bishop nu se lasă intimidată atât de uşor, Ysabeau. Dacă Diana şi-l dorea pe fiul tău, ar fi găsit o cale de a-l avea.

— Ei bine, Diana chiar l-a vrut, iar acum se au unul pe altul, sublinie Emily. Dar nu va trebui să-i împărtăşim vestea asta doar lui Marcus. Sophie şi Nathaniel trebuie să ştie şi ei.

Sarah şi Emily ieşiră din bibliotecă. Locuiau în vechea cameră a Louisei de Clairmont, pe acelaşi hol cu Ysabeau. Lui Sarah i se părea că, în anumite momente ale zilei, încăperea mirosea puţin a Diana.

După plecarea lor, Ysabeau rămase să strângă cărţile şi să le pună din nou pe rafturi. Când camera redeveni ordonată, femeia se întoarse pe canapea şi luă mesajul de la soţul său. Mai era o parte pe care n-o dezvăluise vrăjitoarelor. Citi ultimele rânduri.

Dar gata cu treburile astea întunecate. Şi tu trebuie să ai grijă de tine ca să te poţi bucura de viitor alături de ei. Au trecut două zile de când ţi-am amintit că ai inima mea. Mi-aş dori s-o pot face în fiecare clipă, astfel încât să nu uiţi asta şi nici numele bărbatului ce te va preţui veşnic. Philippos.

În ultimele zile ale vieţii lui, existaseră momente în care Philippe nu reuşea să-şi amintească propriul nume, darămite pe al ei.

— Îţi mulţumesc, Diana, şopti Ysabeau în noapte, că mi l-ai dat înapoi!

Câteva ore mai târziu, Sarah auzi un sunet ciudat venind de deasupra. Semăna cu un cântec, însă era mai mult de-atât. Ieşi împleticindu-se din cameră şi o găsi pe Marthe pe hol, cu o expresie dulce-amară pe chip, înfăşurată într-un vechi halat de baie cu şnururi şi cu o broască brodată pe buzunar.

— Ce e asta? întrebă vrăjitoarea, ridicând privirea.

Nici o fiinţă umană n-ar fi putut să scoată sunete atât de frumoase şi de emoţionante. Pe acoperiş coborâse probabil un înger.

— Ysabeau cântă din nou, răspunse Marthe. N-a mai făcut-o decât o dată de la moartea lui

Philippe, atunci când nepoata ta era în pericol şi trebuia atrasă înapoi în lumea asta.

— Se simte bine?

Radia atâta durere şi pierdere din fiecare notă, încât lui Sarah i se strânse inima. Sunetele erau imposibil de descris.

Marthe dădu din cap în semn de aprobare.

— Muzica e un lucru bun, un semn că doliul ei s-ar putea apropia de sfârşit. Doar atunci Ysabeau va începe să trăiască din nou.

Şi cele două femei, două fiinţe atât de diferite, ascultară până când ultimele note din cântecul lui Ysabeau se stinseră, făcând loc tăcerii.

83 Pisică rea! (în greaca veche în original) (n.red.)

PARTEA A III-A
LONDRA BLACKFRIARS

CAPITOLUL 15

— Arată ca un arici zbârlit, am observat.

Cerul Londrei era plin de fleşe ca nişte ace care se ridicau din grămada de clădiri înconjurătoare.

— Ce e aia? am întrebat cu răsuflarea tăiată, arătând către o clădire uriaşă din piatră străpunsă de ferestre înalte. Sus, deasupra ei, acoperişul din lemn semăna cu un buştean vârtos, carbonizat, ce făcea ca proporţiile edificiului să pară greşite.

— Saint Paul, îmi explică Matthew.

Nu era graţioasa capodoperă a lui Christopher Wren, cu cupolă albă, a cărei siluetă rămânea ascunsă până în ultima clipă de clădirile moderne pentru birouri. Vechea Saint Paul, cocoţată pe cel mai înalt deal al Londrei, se vedea toată odată.

— Turnul clopotniţei a fost lovit de fulger, iar acoperişul a luat foc. Englezii consideră că numai printr-un miracol n-a ars întreaga catedrală până în temelii, continuă soţul meu.

— Francezii, deloc surprinzător, desigur, cred că a fost mâna Domnului în seara aceea, comentă Gallowglass.

Ne întâmpinase la Dover, rechiziţionase o barcă în Southwark, iar acum vâslea în amonte.

— Indiferent când şi-o fi arătat adevărata voinţă, Dumnezeu n-a oferit şi banii pentru reparaţii.

— Şi nici regina.

Matthew îşi îndreptă atenţia către pontoanele de pe ţărm, în vreme ce mâna dreaptă i se odihnea pe mânerul sabiei.

Niciodată nu-mi închipuisem că vechea Saint Paul putea fi atât de mare. M-am ciupit încă o dată. Făceam asta întruna încă de când zărisem Turnul (şi el părea enorm fără zgârie-nori de jur împrejur) şi Podul Londrei (care funcţiona pe post de mall suspendat). Fuseseră multe peisaje şi sunete care mă impresionaseră de la sosirea noastră în trecut, însă nimic nu-mi tăiase răsuflarea ca primele imagini ale Londrei.

— Eşti sigur că nu vrei să acostezi mai întâi în oraş?

Gallowglass tot făcea comentarii aluzive despre înţelepciunea acestui plan de când ne urcaserăm în barcă.

— Mergem în Blackfriars, zise Matthew ferm. Restul mai poate aştepta.

Gallowglass părea neîncrezător, însă continuă să vâslească până când am ajuns în capătul cel mai vestic al vechiului oraş, întărit cu ziduri de apărare. Acolo am acostat lângă o scară abruptă din piatră. Treptele de la bază erau scufundate în râu, şi judecând după aspectul zidurilor, mareea urma să continue să urce până când şi celelalte aveau să ajungă sub apă. Gallowglass îi aruncă două vorbe unui bărbat solid, care îi mulţumi profund că îi returnase barca întreagă.

— Pari a călători numai cu bărcile altora, Gallowglass. Poate că Matthew ar trebui să-ţi dăruiască una de Crăciun, am spus sec.

Întoarcerea noastră în Anglia şi la vechiul calendar însemna că în anul acela puteam sărbători de două ori.

— Şi să mă priveze de una dintre puţinele mele plăceri?

Dinţii lui Gallowglass se zăriră o clipă în hăţişul bărbii şi al mustăţii. Nepotul lui Matthew îi mulţumi barcagiului şi îi aruncă o monedă ale cărei dimensiune şi greutate transformară îngrijorarea

de mai devreme a bietului om într-un vag licăr de recunoştinţă.

Urcând pe mal, am trecut pe sub o arcadă şi am ajuns pe Water Lane, o arteră îngustă şi şerpuitoare, plină de case şi magazine. Cu fiecare etaj în plus casele se aplecau tot mai mult deasupra străzii, asemenea unui scrin pentru haine ale cărui sertare de sus fuseseră trase în afară. Efectul era accentuat de pânzeturi, covoare şi alte obiecte ce atârnau pe la ferestre. Toată lumea profita de vremea neobişnuit de frumoasă ca să scoată la aer hainele şi aşternuturile.

Matthew mă ţinea strâns de mână, iar Gallowglass mergea la dreapta mea. Imagini şi sunete mă asaltau din toate direcţiile. Materiale de un roşu, verde, maro sau gri bogat atârnau pe şolduri şi umeri, căci fustele şi mantiile croite din ele erau ferite de roţile căruţelor şi agăţate de pachetele şi armele cărate de trecători. Zgomotul ciocanelor, nechezatul cailor, mugetul îndepărtat al unei vaci şi sunetul metalului rostogolindu-se pe piatră, toate se întreceau să-mi atragă atenţia. Zeci de firme reprezentând îngeri, cranii, unelte, forme viu colorate şi figuri mitologice se legănau şi scârţâiau în bătaia vântului ce bătea dinspre apă. Deasupra capului meu, o plăcuţă din lemn se rotea pe tija ei metalică. Era decorată cu un cerb alb, ale cărui coarne delicate erau încercuite de o fâşie aurie.

— Am ajuns! zise Matthew. „Cerbul şi Coroana”.

Clădirea era pe jumătate căptuşită cu lemn, ca majoritatea celorlalte de pe stradă. Un pasaj boltit se întindea între două şiruri de ferestre. Un cizmar lucra cu hărnicie într-o parte a galeriei, în vreme ce femeia aflată în cealaltă parte se ocupa de câţiva copii, de clienţi şi de un uriaş registru contabil. Dădu scurt din cap înspre Matthew.

— Soţia lui Robert Hawley îi conduce pe ucenicii şi clienţii lui cu o mână de fier. Nimic nu se întâmplă la „Cerbul şi Coroana” fără ştirea lui Margaret, îmi explică soţul meu.

Mi-am notat în minte să mă împrietenesc cu femeia de îndată ce voi avea ocazia.

Pasajul ducea către curtea interioară a clădirii – un lux într-un oraş atât de aglomerat ca Londra. În curte se găsea o altă raritate: o fântână ce oferea apă proaspătă locuitorilor complexului. Cineva profitase de orientarea către sud a curţii şi scosese vechile pietre de pavaj pentru a planta o grădină, iar acum straturile ei îngrijite şi goale aşteptau răbdătoare primăvara. Un grup de spălătorese îşi administrau afacerea dintr-o veche magazie aflată lângă o privată comună.

La stânga, două scări spiralate urcau către camerele noastre de la primul etaj, acolo unde Françoise ne aştepta pe palierul spaţios. Deschisese uşa de stuc ce ducea către apartamente, îngrămădind lângă perete un dulap cu laturile găurite. O gâscă jumulită de pene şi cu gâtul frânt era legată de unul dintre mânerele dulapului.

— În sfârşit! Henry Percy îşi făcu apariţia radiind. Vă aşteptăm de ore întregi. Buna mea mamă v-a trimis o gâscă. A auzit zvonuri că în oraş nu se găseşte nici un soi de păsăret şi s-a speriat să nu flămânziţi.

— Mă bucur să te văd, Hal, zise Matthew râzând şi clătinând din cap către gâscă. Ce mai face mama ta?

— E mereu o mare zgripţuroaică în preajma Crăciunului, mulţumesc. Majoritatea familiei ei şi-a găsit scuze ca să plece în altă parte, însă eu sunt reţinut aici după cum poftеşte regina. Maiestatea Sa a strigat în toată sala de audienţe că nu se poate avea încredere în mine nici până la P-P-Petworth.

Henry se bâlbâi şi căpătă un aer bolnav în clipa în care îşi aminti.

— Eşti mai mult decât bine-venit să-ţi petreci Crăciunul cu noi, i-am spus, scoţându-mi mantia şi intrând în cameră, unde mirosul de condimente şi de brad umplea aerul.

— Frumos din partea ta, Diana, dar sora mea Eleanor și fratele meu George sunt în oraș, și n-ar trebui să-i țină piept singuri mamei.

— Rămâi cu noi măcar în seara asta, îl îndemnă Matthew, îndrumându-l spre dreapta, de unde căldura și lumina focului ne făceau cu ochiul, și spune-ne ce s-a întâmplat cât am fost plecați.

— Aici e liniște, raportă Henry cu veselie.

— Liniște? Gallowglass urcă scările tropăind și îi azvârli contelui o privire glacială. Marlowe e la „Pălăria Cardinalului”, beat turtă, și face schimb de versuri cu scribul acela sărăcit din Stratford, care se ține după el în speranța de a deveni dramaturg. Deocamdată, Shakespeare pare a se mulțumi să învețe cum să-ți falsifice ție semnătura, Matthew. Conform registrelor hangiului, ai promis că vei plăti camera și cheltuielile de cazare ale lui Kit pe săptămâna trecută.

— M-am despărțit de ei acum o oră, protestă Henry. Kit știa că Matthew și Diana urmează să sosească în după-amiaza asta. El și Will au promis că se vor purta fără reproș.

— Asta explică totul, murmură Gallowglass sarcastic.

— Tu ai făcut asta, Henry?

M-am uitat în apartament din holul de la intrare. Cineva așezase ilex, iederă și cetină de brad în jurul șemineului, pe lângă ramele ferestrelor și sub formă de grămăjoară pe mijlocul mesei. Căminul era plin cu bușteni, peste care șuiera și trosnea un foc vesel.

— Eu și Françoise ne-am gândit că vă va face plăcere să aveți un Crăciun festiv, zise Henry, îmbujorându-se.

„Cerbul și Coroana” reprezenta traiul urban din secolul al șaisprezecelea în cea mai bună formă a lui. Salonul era mare, însă părea tihnit și confortabil. Zidul vestic era acoperit cu ferestre formate din mai multe ochiuri de geam ce dădeau către Water Lane. Erau perfect amplasate ca să poți urmări trecătorii, și sub ele, încastrată în perete, se întindea o laviță căptușită cu perne. Lambriuri sculptate încălzeau pereții, toate acoperite cu flori răsucite și ramuri de viță.

Mobila din încăpere era puțină, dar bine făcută. O canapea lată și două fotolii adânci așteptau lângă șemineu. Masa de stejar din mijlocul camerei era deosebit de frumoasă, lată de nici un metru, însă destul de lungă, iar picioarele îi fuseseră decorate cu chipurile delicate ale unor cariatide și statuete. Un candelabru cu lumânări atârna deasupra mesei, putând fi ridicat și coborât cu ajutorul unui sistem de scripeți suspendat de plafon. Capete de lei sculptate răgeau de pe un monstruos dulap în care se păstra o largă varietate de halbe, urcioare, cupe și pocaluri, însă foarte puține farfurii, așa cum stătea bine unei locuințe de vampiri.

Înainte să ne așezăm la cina cu gâscă la cuptor, Matthew îmi arătă dormitorul nostru și biroul lui personal. Amândouă erau de cealaltă parte a holului de la intrare, vizavi de salon. Ferestre cu frontoane dădeau către curte, făcând ca ambele încăperi să pară simple și surprinzător de aerisite. Dormitorul avea doar trei piese de mobilier: un pat cu patru piloni, tăblie sculptată și baldachin din lemn greu, un șifonier înalt cu laterale lambrisate și o ușă și un scrin lung și scund, aflat sub ferestre. Ultimul era încuiat, iar Matthew îmi spuse că în el se aflau armura lui și câteva arme de rezervă. Henry și Françoise trecuseră și pe aici. Șuvițe de iederă se cățărau pe pilonii patului, iar de tăblie fuseseră legate mănuchiuri de ilex.

În vreme ce dormitorul abia dacă părea locuit, biroul lui Matthew era clar bine folosit. Aici se aflau coșuri cu hârtii, saci și căni pline cu pene, vase cu cerneală, destulă ceară cât pentru

confecționarea a câteva zeci de lumânări, gheme de sfoară și atâtea scrisori nedesfăcute, încât mi se strânsese inima doar gândindu-mă la ele. Un scaun ce părea confortabil, cu spătar înclinat și brațe curbate, stătea în fața unei mese extensibile. Totul era simplu și practic, mai puțin picioarele grele ale mesei, cu sculpturile lor umflate în formă de cupe.

Deși eu mă albisem la vederea grămezilor de treburi care îl așteptau, Matthew era netulburat.

— Toate pot să mai aștepte. Nici măcar spionii nu lucrează în seara de Ajun, îmi spuse el.

La cină am discutat în continuare despre cele mai recente reușite ale lui Walter și despre starea uluitoare a traficului din Londra, dar ne-am ținut departe de subiectele mai puțin plăcute, precum ultimele bețiii ale lui Kit și întreprinzătorul William Shakespeare. După strângerea farfuriilor, Matthew trase o mică masă de joc de lângă perete. Scoase un pachet de cărți din compartimentul de sub blatul ei și se apucă să mă învețe cum să joc în stil elisabetan. Henry tocmai îi convinsese pe Matthew și Gallowglass să joace „gura dragonului” – un joc îngrijorător care consta în a da foc câtorva stafide într-un vas cu brandy și a paria cine poate să înghită cele mai multe – când, din stradă, de sub ferestre, se înălță cântecul colindătorilor. Nu cântau toți pe aceeași notă, iar cei care nu cunoșteau versurile inserau detalii scandaloase despre viețile personale ale lui Iosif și Maria.

— Poftiți, milord! zise Pierre, aruncându-i lui Matthew un săculeț cu monede.

— Avem prăjituri? o întrebă soțul meu pe Françoise.

Ea îl privi ca și cum Matthew și-ar fi pierdut mințile.

— Sigur că avem. Sunt în noul dulap pentru mâncare de pe palier, acolo unde mirosul lor nu poate deranja pe nimeni, răspunse Françoise și arătă în direcția scărilor. Anul trecut le-ați dat vin, dar cred că în seara asta nu au nevoie.

— Merg cu tine, Matt, se oferi Henry. Îmi place să aud un cântec frumos în seara de Ajun.

Apariția lui Matthew și Henry la parter fu întâmpinată cu o creștere hotărâtă a volumului corului. Când colindătorii ajunseră la un final mai degrabă nesincronizat, Matthew le mulțumi și împărți monede. Henry oferi prăjiturile, care stârniră multe plecăciuni și numeroase „mulțumesc, milord” rostite în șoaptă, căci se răspândise vestea că acesta era contele de Northumberland. Colindătorii porniră spre o altă casă, conform unei misterioase ordini a priorităților care sperau ei că le va asigura cele mai bune gustări și recompense.

Curând n-am mai reușit să-mi înăbuș căscatul, iar Henry și Gallowglass se apucară să-și strângă mănușile și mantiile. Când se îndreptară către ușă, amândoi zâmbeau ca niște peținori satisfăcuți. Matthew veni lângă mine în pat și mă ținu în brațe până când am adormit, fredonându-mi colinde și numind numeroasele clopote de la biserici, pe măsură ce acestea sunau ora exactă.

— Acestea sunt de la Saint Mary-le-Bow, zise el, ascultând sunetele orașului. Și de la Saint Katherine Cree.

— Acela e de la Saint Paul? am întrebat auzind un sunet prelung, ca de goarnă.

— Nu. Fulgerul care a doborât turla a distrus și clopotele, zise el. Acela e de la Saint Saviour. Am trecut pe lângă el în drum spre oraș.

Restul bisericilor londoneze prinseră din urmă catedrala din cartierul Southwark[84]. În sfârșit, un clopot rătăcit încheie procesiunea cu un dangăt strident, ultimul sunet pe care l-am auzit înainte ca somnul să pună stăpânire pe mine.

La miezul nopții am fost trezită de o conversație ce venea dinspre biroul lui Matthew. Am pipăit patul, însă el nu mai era lângă mine. Fâșiile din piele care țineau salteaua scârțâiră și se întinseră când

am sărit pe podeaua rece. Am început să tremur și mi-am aruncat pe umeri un șal, după care am ieșit din cameră.

Judecând după bălțile de ceară topită din sfeșnicele goale, Matthew lucra de ore întregi. Pierre era împreună cu el, lângă rafturile clădite într-o nișă din dreptul șemineului. Arăta de parcă ar fi fost târât pe spate prin noroiul Tamisei în vremea refluxului.

— Am fost prin tot orașul cu Gallowglass și prietenii lui irlandezi, murmură Pierre. Dacă scoțienii mai au vreo informație despre directorul școlii, n-o vor divulga, milord.

— Care director al școlii?

Am pășit în cameră. Atunci am dat cu ochii de ușa îngustă ascunsă în lambriurile din lemn.

— Îmi pare rău, *madame*. N-am vrut să vă trezesc.

Groaza lui Pierre era vizibilă prin straturile de murdărie, iar duhoarea care îl însoțea îmi făcu ochii să lăcrimeze.

— E în regulă, Pierre. Du-te! Te caut eu mai târziu.

Matthew așteptă ca servitorul lui să plece, scârțâind din pantofi la fiecare pas. Ochii îi alunecară apoi înspre umbrele de lângă șemineu.

— Camera aflată în spatele acelei uși n-a făcut parte din turul de primire pe care mi l-ai oferit, i-am atras eu atenția, apropiindu-mă. Ce s-a mai întâmplat acum?

— Noi vești din Scoția. Un juriu l-a condamnat pe un vrăjitor numit John Fian, un învățător din Prestonpans, la moarte. Câtă vreme eu am fost plecat, Gallowglass a încercat să afle cât adevăr stă în spatele acuzațiilor, dacă există vreunul. E învinuit că l-a venerat pe Satana, că a dezmembrat cadavrele într-un cimitir, că transforma picioare de cârtiță în monede de argint, ca să nu rămână niciodată fără bani, și că a fost pe mare pe un vas, împreună cu diavolul și Agnes Sampson, pentru a zădărnici politicile regelui. Matthew aruncă o hârtie pe masa din fața lui. Din câte îmi dau seama, Fian e unul dintre cei pe care obișnuiam să-i numim *tempestarii* și nimic mai mult.

— Un vrăjitor al vântului sau poate un vrăjitor al apei, am spus, traducând termenul nefamiliar.

— Da, încuviință Matthew dând din cap. Fian mai câștiga pe lângă salariul de învățător provocând furtuni cu tunete în perioadele de secetă și dezghețuri timpurii, atunci când părea că iarna scoțiană n-o să se mai sfârșească niciodată. Conform tuturor relatărilor, consătenii lui îl venerau. Până și elevii lui n-au avut decât cuvinte de laudă pentru el. Poate că o fi avut și ceva puteri de clarvăzător, se spune că ar fi prevăzut morțile oamenilor, însă asta poate fi doar o născocire a lui Kit menită să înfrumusețeze povestea pentru publicul englez. După cum îți amintești, el e obsedat de clarviziunea vrăjitoarelor.

— Noi, vrăjitoarele, suntem vulnerabile în fața schimbărilor de dispoziție ale vecinilor noștri, Matthew. Când suntem tratate cu prietenie, când gonite din oraș. Sau mai rău.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Fian a fost, cu siguranță, mai rău, zise Matthew cu un aer întunecat.

— Îmi închipui, am spus, cutremurându-mă.

Dacă Fian fusese torturat asemenea lui Agnes Sampson, probabil că primise moartea ca pe o binecuvântare.

— Ce e în camera aceea?

Matthew se gândi să-mi spună că era un secret, dar se abținu cu înțelepciune. Se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine dacă ți-aș arăta. Rămâi lângă mine! Încă nu s-au ivit zorii și nu putem lua o lumânare acolo ca să nu fie văzută de afară. Nu vreau să te împiedici.

Am încuviinţat în tăcere şi l-am luat de mână.

Am trecut pragul într-o încăpere lungă, cu un şir de ferestre abia puţintel mai mari decât nişte ambrazuri sub streaşină. După câteva clipe, ochii mi se obişnuiră cu întunericul, şi siluete cenuşii începură să se contureze în beznă. Două vechi scaune de grădină împletite din ramuri de salcie stăteau faţă în faţă, cu spătarele curbate. Băncuţe joase, uzate, erau aşezate pe două rânduri în mijlocul încăperii. Pe fiecare se afla o stranie mulţime de obiecte: cărţi, hârtii, scrisori, pălării şi haine. Din dreapta luceau metale: săbii, aşezate cu mânerele în sus şi vârfurile în jos. O grămadă de pumnale se odihneau pe podea în apropiere. Se auziră un scârţâit şi sunetul unor paşi mici şi grăbiţi.

— Şobolani.

Vocea lui Matthew era neutră, însă eu nu m-am putut abţine să-mi strâng cămaşa de noapte în jurul picioarelor.

— Eu şi Pierre facem ce putem, dar e imposibil să scăpăm complet de ei. Toate hârtiile astea li se par irezistibile.

Făcu un semn în sus, şi în clipa aceea am observat pentru prima oară bizarele festoane de pe pereţi.

M-am furişat mai aproape şi m-am uitat la ghirlande. Fiecare atârna pe câte o sfoară subţire, răsucită, fixată în tencuială cu ajutorul unui cui cu cap pătrat. Sfoara fusese trecută prin colţul din stânga sus al unei serii de documente. Nodul de la capătul sforii fusese aruncat înapoi în sus şi trecut împrejurul aceluiaşi cui, dând naştere unui fel de coroniţă din hârtie.

— Unul dintre primele fişete ale lumii. Zici că păstrez prea multe secrete, spuse el blând şi întinse mâna să înşface una dintre ghirlande. Le poţi pune şi pe astea la socoteală.

— Dar sunt cu miile.

Cu siguranţă, nici măcar un vampir bătrân de o mie cinci sute de ani nu putea să deţină atât de multe.

— Sunt, fu de acord Matthew. Mă urmări în vreme ce-mi roteam privirea prin cameră, studiind arhiva pe care o păstra. Noi ne amintim ceea ce alte fiinţe vor să uite, iar asta le permite Cavalerilor lui Lazăr să-i ocrotească pe cei aflaţi în grija lor. Câteva dintre secrete sunt din vremea bunicului reginei. Majoritatea dosarelor mai vechi au fost deja mutate la Sept-Tours, ca să fie în siguranţă.

— Atâtea urme pe hârtie, am murmurat, şi toate duc în cele din urmă la tine şi la familia de Clairmont.

Camera începu să se estompeze până când n-am mai zărit decât buclele şi spiralele de cuvinte deşirându-se în lungi fire împletite. Formau o hartă a conexiunilor ce lega între ele subiecte, autori, date. Era aici ceva ce trebuia să înţeleg, în toate aceste rânduri încrucişate…

— De când ai adormit tot răsfoiesc hârtiile astea, căutând referiri la Fian. M-am gândit că ar putea fi menţionat pe undeva ceva ce ar explica motivul pentru care vecinii s-au întors împotriva lui, zise Matthew, conducându-mă înapoi în biroul lui. Trebuie să existe un tipar care să explice de ce oamenii se poartă aşa.

— Dacă ai să-l găseşti, colegii mei istorici vor fi nerăbdători să-l afle. Dar înţelegerea cazului lui Fian nu-ţi garantează că vei putea preveni repetarea situaţiei.

Expresia încordată de pe chipul lui Matthew îmi dovedi că vorbele mele îşi atinseseră ţinta.

— Şi sunt destul de sigură că până acum n-ai cercetat niciodată atât de atent problema asta.

— Nu mai sunt bărbatul care închidea ochii la toată această suferință și nu vreau să redevin cel care am fost. Matthew își trase scaunul și se lăsă greu pe el. Trebuie să pot face ceva.

L-am luat în brațe. Chiar și așezat, Matthew era atât de înalt, încât creștetul capului său îmi atingea coastele. Se cuibări la pieptul meu. Rămase neclintit, apoi se retrase încet, cu privirea fixată pe abdomenul meu.

— Diana. Ești…

Se opri.

— … însărcinată? Mă gândeam eu, am spus pe un ton neutru. Ciclul mi-a tot venit neregulat încă de la episodul cu Juliette, așa că n-am fost sigură. Mi s-a făcut rău pe drumul din Calais până în Dover, însă apele au fost agitate, iar peștele pe care l-am mâncat înainte să plecăm avea cu siguranță un gust suspect.

Matthew continua să se holbeze la burta mea. Eu am trăncănit nervoasă mai departe:

— Profesorul meu de igienă din liceu avea dreptate: chiar poți rămâne gravidă de prima dată când faci sex cu un tip nou.

Făcusem socoteala și eram destul de sigură că fătul fusese conceput în weekendul cu nunta.

El rămânea încă tăcut.

— Spune ceva, Matthew!

— E imposibil. Soțul meu părea uluit. Tot ce are legătură cu noi e imposibil.

Mi-am dus o mână tremurândă înspre stomac.

Matthew își împleti degetele cu ale mele și se uită în sfârșit în ochii mei. Am fost surprinsă de ceea ce am văzut în privirea lui: uimire, mândrie și o urmă de panică. Apoi îmi zâmbi. Era întruchiparea bucuriei desăvârșite.

— Dacă n-o să fiu o mamă bună? am întrebat neîncrezătoare. Tu ai mai fost tată, știi ce să faci.

— Vei fi o mamă minunată, fu răspunsul lui prompt. Copiii nu au nevoie decât de dragoste, de un adult care să-și asume răspunderea pentru ei și de un loc moale pe care să aterizeze. Matthew mișcă mâinile noastre încleștate peste abdomenul meu, într-o mângâiere gingașă. Pe primele două o să le înfruntăm împreună. Ultima va rămâne în seama ta. Cum te simți?

— Din punct de vedere fizic, un pic obosită și îngrețoșată. Din punct de vedere emoțional, nici nu știu de unde să încep, am spus și am tras aer în piept, tremurând. E normal să fiu speriată, înverșunată și tandră în același timp?

— Da. Și încântată, și îngrijorată, și moartă de frică, spuse el cu blândețe.

— Știu că e ridicol, dar îmi tot fac probleme că magia mea l-ar putea răni pe copil, chiar dacă mii de vrăjitoare nasc în fiecare an.

„Dar ele nu sunt căsătorite cu vampiri.”

— N-a fost o concepție normală, zise Matthew, citindu-mi gândurile. Totuși nu cred că trebuie să te neliniștești.

O umbră îi străbătu privirea. Practic, îl vedeam adăugând un nou motiv de îngrijorare pe listă.

— Nu vreau să spun nimănui. Nu încă. M-am gândit la camera de alături. Mai încape un secret în viața ta? Cel puțin pentru un timp?

— Sigur, răspunse imediat Matthew. Sarcina ta n-o să se vadă vreme de încă vreo câteva luni. Însă Françoise și Pierre își vor da seama curând după mirosul tău, dacă n-au aflat deja. La fel Hancock

și Gallowglass. Din fericire, vampirii nu obișnuiesc să pună întrebări personale.

Am râs încet.

— Era normal ca eu să fiu cea care să dezvăluie secretul. Tu ești cumplit de protector, deci nimeni n-ar bănui ce ascunzi luându-se după comportamentul tău.

— Nu fi atât de sigură, spuse el, zâmbind larg.

Matthew își îndoi degetele peste ale mele. Era un gest vădit protector.

— Dacă o să mă tot atingi așa, lumea o să se prindă destul de repede, am încuviințat sec, mângâindu-l pe umăr.

El se înfioră.

— Se presupune că n-ar trebui să te cutremuri când simți ceva cald.

— Nu de asta tremur.

Matthew se ridică, acoperind lumina lumânărilor. Când l-am văzut, inima mea înțelese. El zâmbi, auzindu-i bătăile ușor neregulate, și mă trase înspre pat. Ne-am dezbrăcat de haine, aruncându-le pe podea, unde aterizară în două grămăjoare albe ce reflectau lumina dinspre ferestre.

Atingerile lui Matthew erau ușoare ca niște fulgi în vreme ce urmărea măruntele schimbări ce se petreceau deja în trupul meu. Stărui asupra fiecărui centimetru de piele gingașă, însă atenția lui răcoroasă nu făcea decât să-mi sporească neliniștea în loc s-o aline. Fiecare sărut era la fel de încâlcit și de complex ca sentimentele noastre legate de nașterea unui copil. În același timp, cuvintele pe care mi le șoptea în întuneric mă încurajau să mă concentrez doar asupra lui. Când n-am mai putut suporta, Matthew mă pătrunse cu mișcări lente și blânde, asemenea sărutărilor sale.

Mi-am arcuit spatele pentru a mări suprafața de contact dintre noi. Matthew rămase nemișcat la intrarea în pântecul meu. Și în acea clipă scurtă, dar veșnică, tată, mamă și copil au fost atât de apropiați pe cât puteau fi trei ființe.

— Întreaga mea inimă, întreaga mea viață, promise el, mișcându-se în interiorul meu.

Am țipat. Matthew mă ținu strâns până când tremurul se potoli. Apoi își croi drum de sărutări în josul trupului meu, pornind de la al treilea ochi al vrăjitoarei, continuând cu buzele, gâtul, clavicula, plexul solar, buricul și, în sfârșit, abdomenul.

Se uită în jos către mine, clătină din cap și îmi aruncă un rânjet copilăresc.

— Am făcut un copil, spuse el năucit.

— Am făcut, am încuviințat, întorcându-i zâmbetul.

Își strecură umerii între coapsele mele, despărțindu-le. Cu un braț înfășurat în jurul genunchiului meu și cu celălalt răsucit împrejurul celeilalte coapse, astfel încât mâna să simtă locul unde bătea pulsul, își lăsă capul în jos pe burta mea ca pe o pernă și scoase un oftat mulțumit. Tăcut, ascultă vuietul blând al sângelui care acum îl ținea în viață pe copilul nostru. Când îl auzi, își înclină capul și mă privi în ochi. Zâmbi cu un zâmbet strălucitor și sincer, apoi își reluă veghea.

În bezna luminată de lumânări a dimineții de Crăciun, am simțit forța tăcută a iubirii împărtășite. Nu mai eram un meteor singuratic ce se mișca prin spațiu și timp, ci devenisem parte a unui complex sistem planetar. Trebuia să învăț cum să-mi păstrez propriul centru gravitațional în vreme ce eram smucită încoace și încolo de astre mai mari și mai puternice decât mine. Altfel Matthew, familia de Clairmont, copilul nostru, dar și Congregația riscau să mă arunce de pe orbită.

Timpul pe care îl petrecusem cu mama mea fusese prea scurt, însă în șapte ani mă învățase multe. Îmi aminteam dragostea ei necondiționată, îmbrățișările ce păreau să cuprindă zile întregi și felul în

care avea mereu dreptate atunci când eu simțeam nevoia asta. Era așa cum spusese Matthew: copiii au nevoie de dragoste, de o sursă sigură de confort și de un adult dornic să-și asume răspunderea pentru ei.

Era vremea să încetez a mai trata sejurul nostru aici ca pe un seminar avansat în tainele Angliei shakespeariene și să-l recunosc drept ultima și cea mai bună ocazie pentru mine de a pricepe cine sunt, astfel încât să-mi pot ajuta copilul să-și înțeleagă locul în lume.

Dar mai întâi trebuia să găsesc o vrăjitoare.

84 Cartier vechi al Londrei, în care se află o cunoscută catedrală Saint Saviour (n.red.)

CAPITOLUL 16

Ne-am petrecut weekendul în liniște, savurându-ne secretul și îngăduindu-ne speculațiile pe care le fac toți viitorii părinți. Oare cel mai nou membru al clanului de Clairmont va avea păr negru ca tatăl lui și ochii mei albaștri? Oare va fi pasionat de știință sau de istorie? Va fi îndemânatic precum Matthew sau va avea două mâini stângi ca mine? În ceea ce privește sexul copilului, aveam păreri diferite. Eu eram convinsă că e băiat, iar Matthew se arăta la fel de sigur că e fată.

Extenuați și fericiți, am renunțat o vreme la gândurile despre viitor pentru a admira Londra secolului al șaisprezecelea din camerele noastre, de la căldură. Am început cu ferestrele ce dădeau către Water Lane, pe care eu am căutat cu privirea turnurile îndepărtate ale Abației Westminster, și am terminat pe scaune trase lângă ferestrele dormitorului, de unde puteam zări Tamisa. Nici vântul, nici faptul că era ziua dedicată de creștini odihnei nu-i împiedicau pe luntrași să-și vadă de afacerile lor, făcând livrări și transportând pasageri. În capătul străzii noastre, un grup de vâslași ce-și așteptau clienții se îngrămădise pe treptele care coborau înspre apă, în timp ce bărcile lor goale se legănau în sus și în jos pe valuri.

După-amiază, în timpul mareei, Matthew îmi împărtăși amintirile sale despre oraș. Îmi povesti despre o perioadă din secolul al cincisprezecelea în care Tamisa rămăsese înghețată vreme de peste trei luni, atât de mult, încât pe gheață fuseseră ridicate dughene temporare pentru a-i servi pe trecători. Își mai aminti și despre anii neproductivi pe care și-i petrecuse la hanul Thavies, unde trecuse pentru a patra și ultima dată prin ritualul studierii dreptului.

— Mă bucur că ai apucat să vezi Londra înainte să plecăm, spuse el, strângându-mă de mână.

Unul câte unul, oamenii își aprindeau lămpile, atârnându-le de prova bărcilor sau așezându-le în ferestrele caselor și hanurilor.

— O să încercăm chiar să facem o scurtă vizită la Royal Exchange.

— Ne întoarcem la Woodstock? am întrebat nedumerită.

— Pentru scurtă vreme, eventual. Pe urmă revenim în vremea noastră.

M-am uitat lung la el, prea speriată ca să mai vorbesc.

— Nu știm la ce să ne așteptăm în timpul sarcinii, iar pentru siguranța ta și a copilului trebuie să monitorizăm fătul. Sunt analize de făcut, și ar fi o idee bună să avem mai întâi o ecografie. În plus, îmi imaginez că vrei vrea să fii împreună cu Sarah și cu Emily.

— Dar, Matthew, am protestat, încă nu putem merge acasă! Nu știu cum.

El întoarse capul.

— Em mi-a explicat clar înainte să plecăm. Pentru a călători înapoi în timp, ai nevoie de trei obiecte care să te ducă acolo unde vrei să mergi. Pentru a călători înainte ai nevoie de meșteșugul vrăjitoriei, însă eu nu pot face vrăji. Ăsta e motivul pentru care am venit.

— Nu se poate să duci sarcina până la termen aici, zise Matthew, sărind de pe scaunul său.

— Femeile fac copii și în secolul șaisprezece, am spus cu blândețe. În plus, nu mă simt deloc schimbată. E imposibil să fiu gravidă de mai mult de câteva săptămâni.

— Vei fi suficient de puternică să ne duci pe amândoi înapoi în viitor? Nu, trebuie să plecăm cât putem de repede și cu mult înainte ca fetița să se nască, zise Matthew, și se opri. Și totuși, dacă o călătorie în timp îi face rău fătului? Magia e una, însă asta…

Se așeză brusc.

— Nu s-a schimbat nimic, i-am spus pe un ton liniștitor. Copilul nu poate să fie mai mare decât un bob de orez. Acum, că ne aflăm la Londra, n-ar trebui să ne fie greu să găsim pe cineva care să mă ajute cu magia. Ba poate chiar pe cineva care înțelege călătoriile în timp mai bine decât Sarah și Em.

— E cât un bob de linte, spuse Matthew. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi luă o decizie: Până la șase săptămâni toate fazele mai critice ale dezvoltării fătului vor fi avut loc. Ar trebui să ai suficient timp.

Vorbea ca un doctor, nu ca un tată. Începeam să-i prefer crizele de furie medievală obiectivității lui moderne.

— Asta înseamnă că-mi rămân doar câteva săptămâni. Și dacă am nevoie de șapte?

Dacă Sarah ar fi fost în încăpere, l-ar fi avertizat că judecata mea cumpănită nu e un semn bun.

— Șapte săptămâni ar fi bine, zise Matthew, pierdut în propriile gânduri.

— O, păi așa e bine! Nu mi-ar plăcea deloc să mă simt zorită când e vorba de ceva atât de important precum a-mi da seama cine sunt.

M-am îndreptat cu pași mari către el.

— Diana, nu asta…

Acum stăteam nas în nas.

— N-am nici o șansă să fiu o mamă bună dacă nu aflu mai multe despre puterea din sângele meu.

— Nu-i face bine…

— Să nu îndrăznești să-mi spui că nu-i face bine copilului! Nu sunt un *recipient!* Acum eram în culmea furiei. Mai întâi mi-ai vrut sângele pentru experimentele tale științifice, acum vrei copilul.

Matthew, naiba să-l ia, stătea tăcut, cu brațele încrucișate și o privire dură în ochii cenușii.

— Ei bine? l-am întrebat.

— Ei bine, ce? Se pare că participarea mea la această conversație nu e necesară. Deja îmi termini propozițiile. Ai putea foarte bine să le și începi.

— N-are nici o legătură cu hormonii mei, am zis.

Mi-am dat prea târziu seama că această afirmație era suficientă pentru a dovedi de fapt contrariul.

— Nici nu m-am gândit la hormoni înainte să-i pomenești tu.

— Nu așa a părut.

Matthew ridică din sprâncene.

— Sunt aceeași persoană ca acum trei zile. Sarcina nu e o boală și nu anulează motivele pentru care ne aflăm aici. Nici măcar n-am avut ocazia să căutăm cum trebuie *Ashmole 782*.

— *Ashmole 782*? Soțul meu scoase un sunet care-i arăta nervozitatea. Totul s-a schimbat, și tu *nu* mai ești aceeași persoană. Nu putem ascunde sarcina asta la infinit. În doar câteva zile, orice vampir va putea simți mirosul schimbărilor din trupul tău. Curând după aceea își va da seama și Kit, iar el va pune întrebări despre tată. Căci nu pot fi eu acela, nu? O vrăjitoare însărcinată care trăiește cu un vârcolac va stârni animozitatea tuturor ființelor supranaturale din oraș, chiar și pe a celor cărora nu le pasă prea mult de legământ. Cineva s-ar putea plânge Congregației. Tata ne va cere să ne întoarcem la Sept-Tours pentru siguranța ta, iar eu nu pot răbda să-mi mai iau o dată rămas-bun de la el.

Vocea îi devenea tot mai intensă cu fiecare problemă expusă.

— Nu m-am gândit…

— Nu, mă întrerupse Matthew, nu te-ai gândit. N-ai fi avut cum. Dumnezeule, Diana! Până acum noi doi am trăit într-o căsătorie interzisă. Asta nu e ceva singular. Acum îmi porţi copilul. Nu numai că ăsta e un lucru singular, dar alte fiinţe cred că e imposibil. Încă trei săptămâni, Diana. Nici o clipă în plus.

Era de neclintit.

— S-ar putea ca până atunci să nu găseşti o vrăjitoare care să consimtă să ne ajute, am insistat. Din cauza a ceea ce se petrece în Scoţia.

— Cine vorbeşte aici despre consimţământ?

Zâmbetul lui Matthew îmi dădu fiori reci.

— Mă duc în salon să citesc.

M-am răsucit către dormitor. Îmi doream să fiu cât mai departe de el cu putinţă. Însă soţul meu mă aştepta în uşă, blocându-mi drumul cu braţul.

— Nu vreau să te pierd, Diana, zise el pe un ton autoritar, dar calm. Nu ca să caut un manuscris alchimic şi nu de dragul unui copil nenăscut.

— Iar eu nu vreau să mă pierd pe mine însămi, i-am răspuns. Nu ca să-ţi satisfac ţie nevoia de control. Nu înainte de a afla cine sunt.

* * *

Luni stăteam din nou în salon, răsfoind *Regina zânelor* şi înnebunind de plictiseală, când uşa se deschise. „Vizitatori.” Nerăbdătoare, am închis cartea cu un pocnet.

— Nu credeam c-o să-mi mai fie cald vreodată.

Walter stătea în prag, cu apa picurându-i din haine. Lângă el erau George şi Henry, care arătau amândoi la fel de jalnic.

— Bună ziua, Diana!

Henry strănută, mă salută cu o plecăciune formală, apoi se îndreptă către şemineu şi îşi întinse degetele înspre foc gemând.

— Unde e Matthew? am întrebat, făcându-i semn lui George să se aşeze.

— Cu Kit. I-am lăsat la un librar. Walter arătă în direcţia Catedralei Saint Paul. Sunt lihnit. Friptura pe care Kit a comandat-o la cină era de nemâncat. Matt zicea că Françoise ar trebui să ne facă ceva de mâncare.

Zâmbetul poznaş de pe faţa lui Raleigh îi trădă minciuna.

Băieţii erau deja la a doua porţie de mâncare şi la a treia de vin când Matthew ajunse acasă împreună cu Kit, aducând un braţ de cărţi şi purtând o podoabă completă de păr facial, graţie unuia dintre acei bărbieri vrăjitori despre care tot auzisem. Noua lui mustaţă tunsă se potrivea cu lăţimea gurii lui, iar barba mică era elegantă şi bine conturată. Pierre îl urma îndeaproape, cărând un sac de pânză plin cu pătrate şi dreptunghiuri din hârtie.

— Slavă Domnului! spuse Walter, dând din cap apreciativ înspre barbă. Acum arăţi ca tine.

— Bună, dragostea mea! spuse Matthew, sărutându-mă pe obraz. Mă mai recunoşti?

— Da, chiar dacă arăţi ca un pirat, am spus râzând.

— E adevărat. El şi Walter par fraţi acum, recunoscu Henry.

— De ce insişti să-i spui pe nume nevestei lui Matthew, Henry? Doamna Roydon a intrat sub tutela ta? Acum ţi-e soră? Altfel încep să cred că plănuieşti o seducţie, bombăni Marlowe, trântindu-se

pe un scaun.

— Nu mai stârni cuibul de viespi, Kit! îl avertiză Walter.

— Am întârziat cu cadourile de Crăciun, spuse Matthew şi împinse înspre mine teancul lui de cărţi.

— Cărți.

Era deconcertant să le văd atât de noi: scârţâitul legăturilor strânse care protestau când erau deschise pentru prima dată, mirosul hârtiei şi aroma cernelii. Mă obişnuisem să cunosc astfel de volume într-o stare uzată, în sălile de lectură ale bibliotecilor, nu aşezate pe masa la care mâncam. Deasupra lor era un caiet alb care să-l înlocuiască pe cel aflat încă la Oxford. Urma o carte de rugăciuni, superb legată, a cărei pagină de titlu era ornată cu silueta întinsă a patriarhului biblic Isaia. Un copac rămuros se înălţa din stomacul lui. M-am încruntat. De ce-mi adusese Matthew o carte de rugăciuni?

— Întoarce pagina! mă îndemnă el, ţinându-şi mâna grea şi neclintită pe spatele meu.

Pe cealaltă parte a foii era o xilogravură ce o reprezenta pe regina Elisabeta îngenuncheată în rugăciune. Schelete, figuri biblice şi virtuţi clasice decorau fiecare pagină. Cartea era o combinaţie de text şi imagine, întocmai ca tratatele alchimice pe care le studiam.

— E exact genul de carte pe care ar deține-o o doamnă măritată respectabilă, spuse Matthew rânjind şi îşi coborî vocea în chip conspirativ. Asta ar trebui să-ţi îndeplinească dorinţa de a păstra aparenţele. Dar nu-ţi face griji! Următoarea nu e deloc respectabilă.

Am pus deoparte cartea de rugăciuni şi am luat volumul gros pe care mi-l întindea soţul meu. Paginile erau cusute şi vârâte într-un înveliş protector din piele groasă. Tratatul promitea să explice simptomele şi tratamentele tuturor bolilor cunoscute omenirii.

— Cărţile religioase sunt cadouri populare şi uşor de vândut. Volumele despre medicină au un public mai restrâns şi sunt prea costisitoare pentru a fi legate fără un comision, îmi explică Matthew în vreme ce pipăiam coperta moale şi-mi întinse un alt volum. Din fericire, comandasem deja un exemplar legat al cărţii ăsteia. E proaspăt ieşită de sub tipar şi e menită să devină un bestseller.

Exemplarul în cauză era îmbrăcat în piele simplă, neagră, cu câteva aplice din argint drept ornamente. În interior se afla prima ediţie din *Arcadia* lui Philip Sidney[85]. Am început să râd, amintindu-mi cât de mult o detestasem în liceu.

— O vrăjitoare nu poate trăi doar cu rugăciuni şi medicină.

În ochii lui Matthew juca un licăr poznaş. Când dădu să mă sărute, mustaţa lui mă gâdilă.

— Îmi va trebui ceva timp să mă obişnuiesc cu noua ta faţă, i-am spus, râzând şi frecându-mi buzele ca să îndepărtez neaşteptata senzaţie.

Contele de Northumberland se uită la mine ca la un cal ce avea nevoie de un program de antrenament.

— Aceste câteva titluri n-o vor ţine pe Diana ocupată pentru multă vreme. E obişnuită să aibă o activitate mai variată.

— Cum spui tu. Dar nu prea poate să hoinărească prin oraş şi să dea ore de alchimie. Matthew strânse amuzat din buze. Cu fiecare oră, accentul şi vorbele i se modelau tot mai mult după cerinţele vremii. Se aplecă deasupra mea, mirosi cana cu vin şi se strâmbă. E pe aici vreo băutură căreia să nu-i fi fost adăugate cuişoare şi piper? Miroase oribil.

— Dianei s-ar putea să-i placă tovărăşia lui Mary, sugeră Henry, care nu auzise întrebarea lui

Matthew.

Soțul meu se uită lung la el.

— Mary?

— Au vârste și temperamente apropiate, cred, și amândouă sunt tobă de carte.

— Contesa nu e doar învățată, ci are și tendința de a da foc lucrurilor, observă Kit, turnându-și încă o cupă generoasă de vin. Își vârî nasul în ea și inspiră adânc. Mirosea cam ca Matthew. Ține-te departe de alambicurile și cuptoarele ei, doamnă Roydon, dacă nu vrei un păr pârjolit după ultima modă.

— Cuptoare?

Mă întrebam cine putea fi Mary.

— A, da! Contesa de Pembroke, spuse George, și ochii îi sclipiră intuind perspectiva unui patronaj.

— În nici un caz!

Odată cu Raleigh, Chapman și Marlowe, întâlnisem suficiente legende literare cât să-mi ajungă o viață. Contesa era cea mai importantă femeie de litere a țării și sora lui Sir Philip Sidney.

— Nu sunt pregătită pentru Mary Sidney.

— Nici Mary Sidney nu e pregătită pentru dumneavoastră, doamnă Roydon, dar am impresia că Henry are dreptate. Curând vă veți plictisi de prietenii lui Matthew și va trebui să vă căutați unii ai dumneavoastră. Fără ei veți avea tendința să vă lăsați pradă inactivității și melancoliei, zise Walter și dădu din cap înspre Matthew. Ar trebui s-o invițI pe Mary aici ca să luați cina împreună.

— Tot cartierul Blackfriars se va opri în loc dacă stimata contesă de Pembroke își va face apariția pe Water Lane. Ar fi mult mai bine s-o trimitem pe doamna Roydon la castelul Baynard. E chiar dincolo de zid, spuse Marlowe, nerăbdător să scape de mine.

— Diana ar trebui să meargă prin oraș, spuse Matthew pe un ton critic.

Marlowe pufni batjocoritor.

— E săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou. Nimeni n-o să fie atent la faptul că două femei împart o cupă cu vin și niște bârfe.

— Aș fi bucuros s-o duc eu, se oferi Walter. Poate că Mary va vrea să afle mai multe despre aventura mea în Lumea Nouă.

— Va trebui s-o rogi altă dată pe contesă să investească în Virginia. Dacă Diana merge, voi fi eu cu ea. Privirea lui Matthew deveni tăioasă. Mă întreb dacă Mary cunoaște vreo vrăjitoare.

— E femeie, nu-i așa? Trebuie să cunoască, spuse Marlowe.

— Deci să-i scriu, Matt? întrebă Henry.

— Mulțumesc, Hal. Era limpede că Matthew nu se lăsase convins de meritele acestui plan. Apoi oftă. A trecut prea multă vreme de când n-am mai văzut-o. Transmite-i lui Mary că mâine o să-i facem o vizită.

Reticența mea inițială față de Mary Sidney se risipea pe măsură ce întâlnirea se apropia. Cu cât îmi aminteam – și descoperem – mai multe despre contesa de Pembroke, cu atât deveneam mai entuziasmată.

Françoise era teribil de neliniștită din pricina vizitei și se agită ore întregi cu hainele mele. Îmi prinse un volan generos în jurul gulerului înalt al unei jachete negre din catifea pe care Maria mi-o

croise în Franța. Îmi spălă și călcă frumoasa rochie cafenie, cu fâșiile ei de catifea neagră. Mergea bine cu jacheta și oferea o pată de culoare. După ce m-am îmbrăcat, mă declară acceptabilă, deși aveam un aer prea sever și prea german pentru gustul ei.

La prânz, am atacat cât mai devreme niște tocăniță cu bucăți de iepure, din dorința de a ne grăbi plecarea. Matthew se lungi bându-și vinul și întrebându-mă în latină despre ce făcusem dimineață. Avea o expresie diabolică.

— Dacă încerci să mă înfurii, să știi că reușești! i-am spus după o întrebare deosebit de complicată.

— *Refero mihi in latine, quaeso*[86], zise el pe un ton didactic.

Când am aruncat cu o bucată de pâine spre el, începu să râdă și se feri.

Henry Percy sosi exact la timp ca să prindă ușor guguloiul de pâine cu o singură mână. Îl puse la loc pe masă fără să comenteze, zâmbi senin și întrebă dacă eram gata de plecare.

Pierre se materializă fără un sunet din umbrele de lângă intrarea în atelierul de cizmărie și o porni pe stradă cu un aer temător, cu mâna dreaptă strânsă pe mânerul pumnalului. Când Matthew, în fruntea grupului, coti spre oraș, am ridicat privirea. Vedeam deja Catedrala Saint Paul.

— Puțin probabil să mă rătăcesc cu clădirea asta în cartier, am murmurat.

Pe măsură ce înaintam încet către lăcașul de cult, simțurile mi se obișnuiau cu haosul și reușeam să disting sunete, mirosuri și imagini individuale. Pâine ce se cocea. Focuri alimentate cu cărbuni. Fum de lemne. Fermentație. Gunoi proaspăt spălat de ploi. Lână udă. Am tras adânc aer în piept și mi-am notat în minte să nu le mai spun studenților că, dacă te-ai întoarce în timp, ai fi doborât pe loc de duhoarea îngrozitoare. Lucrul acesta nu părea adevărat, cel puțin nu la sfârșitul lui decembrie.

În vreme ce treceam, bărbați și femei își ridicau privirea de la treabă și se uitau pe ferestre cu o curiozitate nestingherită, dând din cap cu respect când îi recunoșteau pe Matthew și Henry. Am trecut pe lângă o tipografie, pe lângă un bărbier care tundea părul unui domn și am ocolit un atelier în plină activitate, unde ciocanele și căldura dădeau de înțeles că înăuntru se lucra cu metale prețioase.

Când locurile nu mi se mai părură atât de străine, am putut să mă concentrez asupra spuselor oamenilor, a texturii hainelor lor, a expresiilor de pe chipurile lor. Matthew îmi spusese că zona noastră era plină de străini, dar mie îmi suna a turnul Babel. Am întors capul.

— Ce limbă vorbește? am șoptit, aruncând o privire înspre o femeie dolofană care purta o jachetă albastru-verzui închis, tivită cu blană. Era, după cum am observat, croită cam ca a mea.

— Un dialect german, răspunse Matthew, lăsându-și capul în jos lângă al meu, astfel încât să-l pot auzi prin zgomotul străzii.

Am trecut pe sub arcada unei porți vechi. Drumul se lărgea într-o stradă ce reușise, împotriva sorții, să-și păstreze mare parte din pavaj. La dreapta noastră, o clădire întinsă, cu mai multe etaje, adăpostea o activitate febrilă.

— Stăreția dominicană, îmi explică Matthew. După ce regele Henric i-a izgonit pe preoți[87], clădirea a devenit o ruină, apoi s-a transformat în complex de locuințe. E greu de spus câți oameni sunt îngrămădiți acum acolo.

Aruncă o privire prin curte, unde un zid înclinat din piatră și lemn se întindea pe toată distanța dintre clădire și spatele unei alte case. Un obiect jalnic ce ținea loc de ușă atârna într-o singură balama.

Matthew ridică privirea spre Saint Paul, apoi se uită iar la mine. Chipul i se îmblânzi.

— La naiba cu precauţia! Vino!

Mă conduse printr-un coridor dintre o porţiune a vechiului zid al oraşului şi o casă ce arăta de parcă ar fi fost pe cale să-şi răstoarne al treilea etaj în capul trecătorilor. Prin pasajul îngust se putea înainta doar pentru că toată lumea mergea în aceeaşi direcţie: în sus, spre nord, în afară. Am fost purtaţi de valul uman către o altă stradă, de data aceasta mult mai lată decât Water Lane. Zgomotul spori odată cu mulţimea.

— Ai spus că oraşul e pustiu de sărbători, am remarcat eu.

— Este, răspunse Matthew.

După vreo câţiva paşi am fost azvârliţi într-un vârtej şi mai puternic. M-am oprit brusc.

Ferestrele Catedralei Saint Paul sclipeau în lumina palidă a după-amiezii. Curtea din jurul bisericii era acoperită de o masă compactă de oameni: bărbaţi, femei, copii, ucenici, servitori, clerici, soldaţi. Cei care nu strigau îi ascultau pe cei care strigau, şi, oriunde te-ai fi uitat, se zăreau numai hârtii. Erau atârnate pe sfori în afara standurilor cu cărţi, bătute în cuie pe orice suprafaţă disponibilă, transformate în cărţi şi fluturate prin faţa privitorilor. Un grup de tineri se înghesuia în jurul unui stâlp acoperit cu afişe fluturând şi îl asculta pe un crainic care anunţa lent diverse locuri de muncă disponibile. Din când în când, câte unul se desprindea de mulţime şi era bătut pe spate în vreme ce îşi scotea pălăria şi pornea să-şi caute slujba aleasă.

— Of, Matthew!

A fost tot ce-am putut să spun.

Oamenii continuau să mişune în jurul nostru, evitând cu grijă vârfurile săbiilor lungi pe care însoţitorii mei le purtau la brâu. O briză îmi făcu gluga să fluture. Am simţit o furnicătură, urmată de o uşoară presiune. Undeva în aglomerata curte a bisericii, o vrăjitoare şi un demon ne simţiseră prezenţa. Trei fiinţe supranaturale care călătoreau împreună cu un nobil erau greu de ignorat.

— Am atras atenţia cuiva, am spus eu.

Matthew nu păru deosebit de îngrijorat. Studie feţele din apropiere.

— A cuiva ca mine sau Kit. Nu a cuiva ca tine.

— Nu încă, spuse el în şoaptă. Să nu vii niciodată aici singură, Diana. Niciodată! Rămâi în Blackfriars cu Françoise! Dacă vrei să mergi mai departe de pasajul acela (Matthew arătă din cap în spatele nostru), eu sau Pierre trebuie să fim cu tine.

Când fu mulţumit că îi luasem avertismentul în serios, mă trase la o parte.

— Hai să mergem s-o vedem pe Mary!

Am luat-o din nou spre sud, către râu, iar vântul îmi lipi fustele de picioare. Deşi coboram dealul, fiecare pas era o luptă. Când am trecut pe lângă una dintre numeroasele biserici londoneze, se auzi un şuierat slab, şi Pierre dispăru pe o alee. Răsări de pe o alta tocmai când remarcasem o clădire cu aspect familiar, aflată în spatele unui zid.

— Aceea e casa noastră!

Matthew încuviinţă dând din cap şi îmi îndreptă atenţia înspre stradă.

— Iar acela e castelul Baynard.

Era cea mai mare construcţie pe care o văzusem cu excepţia Turnului, a Catedralei Saint Paul şi a siluetei îndepărtate a Abaţiei Westminster. Trei turnuri crenelate erau orientate cu faţa spre apă, legate între ele prin ziduri ce depăşeau cu uşurinţă de vreo două ori înălţimea oricărei case din vecinătate.

— Castelul Baynard a fost construit cu acces în primul rând dinspre râu, Diana, spuse Henry pe ton de scuză în vreme ce coboram pe o altă potecă șerpuitoare. Aceasta e intrarea din spate, și nu pe aici ar trebui să sosească vizitatorii. Însă e mult mai caldă într-o zi ca asta.

Ne-am strecurat printr-o poartă impunătoare. Doi bărbați îmbrăcați în uniforme de culoarea cărbunelui împodobite cu însemne maronii, negre și aurii, se apropiară cu pași mari pentru a-i identifica pe vizitatori. Unul îl recunoscu pe Henry și își trase tovarășul de mânecă înainte ca acesta să ne poată lua la întrebări.

— Contele Northumberland!

— Suntem aici pentru a-i face o vizită doamnei contese. Henry își aruncă mantia în brațele paznicului. Vezi dacă poți s-o usuci. Și găsește, dacă binevoiești, ceva cald de băut pentru omul domnului Roydon.

Contele își trosni degetele în interiorul mănușilor din piele și se strâmbă.

— Desigur, milord, spuse paznicul, privindu-l pe Pierre cu un aer bănuitor.

Castelul era construit în jurul a două uriașe curți interioare pătrate, pline de copaci dezgoliți și rămășițe ale florilor de vară. Am urcat un șir de trepte late și ne-am întâlnit cu alți servitori în livrea, dintre care unii ne-au condus spre solarul contesei: o încăpere primitoare, cu ferestre mari, orientate către sud, cu vedere spre râu. Ofereau o perspectivă la fel de largă asupra Tamisei ca și cea din Blackfriars.

În ciuda vederii similare, casa noastră nu putea fi confundată cu acest spațiu impunător și luminos. Deși camerele noastre erau mari și confortabil mobilate, castelul Baynard era un cămin aristocratic – și o dovedea. Bănci late, acoperite cu perne, flancau șemineul, împreună cu fotolii atât de adânci încât o femeie se putea cuibări într-unul cu toate fustele strânse în jurul ei. Tapiseriile înviorau pereții din piatră cu modele viu colorate și scene din mitologia clasică. Erau și semne că acolo lucra un cărturar: mese acoperite cu cărți, frânturi de statui antice, obiecte naturale, picturi, hărți și alte curiozități.

— Domnul Roydon?

Un bărbat cu barbă ascuțită și păr brunet încărunțit se ridică în picioare. Ținea într-o mână o tăbliță, iar în cealaltă, un burete mic.

— Hilliard! spuse Matthew, evident încântat. Ce vânt te aduce pe aici?

— Un comision pentru Lady Pembroke, răspunse bărbatul, fluturându-și pieptarul. Trebuie să adaug ultimele detalii acestei miniaturi. Vrea s-o aibă cadou de Anul Nou.

Mă studie cu ochii lui căprui și strălucitori.

— Ah, sigur că tu n-ai cunoscut-o pe proaspăta mea soție. Diana, domnul este Nicholas Hilliard[88], pictorul de miniaturi.

— Sunt onorată, am spus și am făcut o reverență.

Londra avea mult peste o sută de mii de locuitori. De ce trebuia Matthew să-i cunoască pe toți cei pe care istoricii urmau să-i considere într-o bună zi importanți?

— Vă cunosc și vă admir opera.

— A văzut portretul lui Sir Walter pe care mi l-ai pictat anul trecut, spuse Matthew pe un ton dulceag, acoperindu-mi salutul prea exuberant.

— Una dintre cele mai bune piese ale lui, sunt de acord, spuse Henry, privind peste umărul

artistului. Cu toate că aceasta pare menită să rivalizeze cu ea. Ce excelentă asemănare cu Mary, Hilliard! Ai surprins intensitatea privirii ei.

Hilliard părea încântat. Un servitor apăru cu vin, iar cei trei bărbaţi continuară să discute cu glas scăzut, în vreme ce eu examinam un ou de struţ montat în aur şi o cochilie de nautil într-un suport din argint, amândouă aşezate pe o masă alături de nepreţuite instrumente matematice pe care nu îndrăzneam să le ating.

— Matt!

Contesa de Pembroke stătea în pragul uşii, ştergându-şi degetele pătate de cerneală cu o batistă adusă în grabă de menajera ei. M-am întrebat de ce se mai deranja cineva, de vreme ce rochia gri-porumbel a stăpânei era deja stropită, ba chiar şi pârlită pe alocuri. Contesa îşi desprinse veşmântul simplu de pe trup, scoţând la iveală o splendidă ţinută din catifea şi tafta, într-o bogată nuanţă de purpuriu. În vreme ce-i întindea servitoarei echivalentul premodern al halatului de laborator, am simţit un iz distinct de praf de puşcă. Mary îşi ridică o şuviţă cârlionţată ce-i alunecase pe lângă urechea dreaptă. Era o femeie înaltă şi suplă, cu piele albă şi ochi căprui, adânci.

Îşi întinse mâinile în semn de salut.

— Dragul meu prieten! Nu te-am mai văzut de ani de zile, de la înmormântarea fratelui meu Philip.

— Bună ziua, Mary! spuse Matthew, aplecându-se deasupra mâinii ei. Arăţi bine.

— Londra nu-mi priește, după cum știi, dar a devenit o tradiție să călătorim până aici în timpul festivităţilor prilejuite de aniversarea reginei, şi apoi am rămas în continuare. Lucrez la psalmii lui Philip şi la câteva alte plăsmuiri, aşa că nu mă deranjează foarte mult. Şi există consolări, de pildă revederea unor vechi prieteni.

Vocea lui Mary era diafană, însă sugera o inteligenţă ascuţită.

— Eşti într-adevăr înfloritoare, spuse Henry, salutând-o şi el şi privind-o aprobator pe contesă.

Ochii căprui ai lui Mary se fixară asupra mea.

— Şi ea cine este?

— Fericirea de a te vedea m-a făcut să uit bunele maniere. Lady Pembroke, ea este soţia mea, Diana. Suntem căsătoriţi de curând.

— Bună ziua, milady!

I-am făcut contesei o reverenţă adâncă. Pantofii lui Mary erau incrustaţi cu fantastice broderii din aur şi argint care te duceau cu gândul la Eden, căci reprezentau şerpi, mere şi insecte. Probabil costaseră o avere.

— Bună ziua, doamnă Roydon! zise ea, cu ochii sclipind de amuzament. Acum că am terminat cu asta, hai să fim doar Mary şi Diana! Henry îmi spune că studiezi alchimia.

— Citesc despre alchimie, milady, am corectat-o eu, asta-i tot. Lordul Northumberland e prea generos.

Matthew îmi luă mâna într-a lui.

— Iar tu eşti prea modestă. Ştie o mulţime de lucruri, Mary. Având în vedere că Diana e nou-venită în Londra, Hal s-a gândit că ai putea s-o ajuţi să se deprindă cu oraşul.

— Cu plăcere, spuse contesa de Pembroke. Vino, vom sta lângă fereastră. Maestrul Hilliard are nevoie de lumină puternică pentru a lucra. Câtă vreme el îmi termină portretul, tu îmi vei da toate veştile. În regat se întâmplă puţine lucruri pe care Matthew să nu le observe şi să nu le înţeleagă,

Diana, iar eu am petrecut luni întregi acasă, în Wiltshire.

După ce ne-am instalat, servitoarea ei se întoarse aducând un platou cu fructe confiate.

— Ooh! spuse Henry, fluturându-şi bucuros degetele pe deasupra cofeturilor galbene, verzi şi portocalii. Zaharicale! Tu le faci ca nimeni alta.

— Şi o să-i împărtăşesc secretul meu Dianei, zise Mary cu un aer mulţumit. Bineînţeles, odată ce ea va primi reţeta, s-ar putea să nu mai am niciodată plăcerea companiei lui Henry.

— Ei, Mary, mergi prea departe! protestă el cu gura plină de coajă de portocală glasată.

— Soţul tău e cu tine, Mary, sau treburile reginei îl reţin în Ţara Galilor? se interesă Matthew.

— Contele de Pembroke a părăsit Milford Haven cu câteva zile în urmă, însă ar prefera să meargă la curte, nu să vină aici. Îi am cu mine pe William şi Philip să-mi ţină tovărăşie, şi nu vom mai întârzia mult în oraş, ci vom pleca mai departe, spre Ramsbury. Aerul e mai sănătos acolo.

O umbră de tristeţe îi străbătu chipul. Cuvintele lui Mary îmi amintiră de statuia lui William Herbert din curtea pătrată a Bibliotecii Bodleiene. Bărbatul pe lângă care obişnuiam să trec zilnic în drum spre Duke Humfrey şi unul dintre cei mai mari binefăcători ai bibliotecii era fiul acestei femei[89].

— Câţi ani au copiii tăi? am spus, sperând că întrebarea nu era prea personală.

Chipul contesei se îmblânzi.

— William are zece, iar Philip, doar şase. Fiica mea Anne are şapte ani, însă ea a fost bolnavă luna trecută, iar soţul meu a considerat că trebuie să rămână la Wilton.

— Nimic grav? se încruntă Matthew.

Alte umbre trecură în grabă pe chipul contesei.

— Orice boală care îi afectează pe copiii mei e gravă, spuse ea încet.

— Iartă-mă, Mary! Am vorbit fără să mă gândesc. N-am vrut decât să-ţi ofer tot ajutorul meu.

Vocea soţului meu suna mai grav din cauza regretelor. Conversaţia făcea trimitere la un trecut comun al celor doi care mie îmi era necunoscut.

— Nu o dată i-ai ferit de rău pe cei dragi mie. N-am uitat, Matthew, şi voi apela din nou la tine dacă va fi necesar. Însă Anne a suferit de o febră a copiilor, nimic mai mult. Doctorii m-au asigurat că o să-şi revină. Apoi Mary se întoarse către mine. Ai copii, Diana?

— Nu încă, am spus, scuturând din cap.

Privirea cenuşie a lui Matthew se opri o clipă asupra mea, apoi zbură. Am tras agitată de poala jachetei.

— Diana n-a mai fost măritată până acum, spuse soţul meu.

— Niciodată?

Contesa de Pembroke era fascinată de această informaţie şi deschise gura ca să mă întrebe mai multe. Matthew îi tăie vorba:

— Tatăl şi mama ei au murit când era mică. N-a fost nimeni care să-i aranjeze o căsătorie.

Simpatia lui Mary se accentuă.

— Din păcate, viaţa unei tinere fete e dependentă de toanele tutorilor ei.

— Într-adevăr.

Matthew ridică o sprânceană spre mine. Îmi închipuiam ce gândea: eram lamentabil de independentă, iar Sarah şi Em erau cele mai puţin capricioase fiinţe de pe pământ.

Conversația trecu la subiecte legate de politică și evenimentele curente. I-am ascultat o vreme cu atenție, încercând să împac amintirea vagă a unei vechi ore de istorie cu bârfele complicate pe care le schimbau cei trei. Se discuta despre război, despre o posibilă invazie spaniolă, despre simpatizanții catolici și despre tensiunile religioase din Franța, însă numele și locurile îmi erau deseori necunoscute. În vreme ce mă relaxam în căldura din solarul lui Mary, alinată de sporovăiala necontenită, mintea începu să-mi zboare.

— Eu am terminat aici, Lady Pembroke. Servitorul meu, Isaac, vă va livra miniatura până la sfârșitul săptămânii, anunță Hilliard, strângându-și uneltele.

— Îți mulțumesc, maestre Hilliard.

Contesa întinse o mână pe care sclipeau giuvaierele numeroaselor ei inele. Bărbatul i-o sărută, înclină din cap înspre Henry și Matthew, apoi plecă.

— Așa un om talentat! zise Mary, schimbându-și locul pe scaun. A devenit într-atât de popular, încât am avut noroc să beneficiez de serviciile lui.

Picioarele îi sclipeau în lumina focului. Broderia argintie a pantofilor viu coloraţi reflecta nuanțe de roșu, portocaliu și auriu. M-am întrebat cine concepuse complicatul model al broderiei. Dacă aș fi fost mai aproape, i-aș fi cerut voie să ating cusăturile. Champier îmi putuse citi carnea cu degetele. Oare un obiect neînsufleţit putea oferi informații similare?

Deși degetele mele nu se aflau deloc în apropierea contesei, am zărit chipul unei tinere. Se uita la o foaie de hârtie pe care era desenat modelul pantofilor lui Mary. Mici găuri făcute de-a lungul liniilor desenului rezolvau misterul felului în care trăsăturile complicate fuseseră transferate pe piele. Concentrându-mă asupra desenului, mintea mea făcu mai mulți pași înapoi în timp. Acum o vedeam pe Mary stând alături de un bărbat solid, cu aer încăpățânat, în fața unei mese pline cu specimene de insecte și plante. Amândoi vorbeau cu înflăcărare despre un greier, iar când bărbatul începu să-l descrie în amănunt, Mary își luă pana și îi schiță conturul.

„Deci Mary e interesată de plante și insecte, dar și de alchimie”, m-am gândit eu, căutând greierele pe pantofii ei. Iată-l, pe călcâi! Atât de veridic! Iar albina de pe degetul mare al piciorului drept arăta de parcă ar fi putut să zboare dintr-o clipă într-alta.

Un bâzâit slab îmi umplu urechile când albina negru cu argintiu se desprinse de pe pantoful contesei de Pembroke și se ridică în aer.

— O, nu! am spus cu răsuflarea tăiată.

— Ce albină ciudată! comentă Henry, dând cu mâna după ea. Insecta bâzâi pe lângă el.

Dar eu mă uitam la șarpele care aluneca de pe piciorul lui Mary, printre rogojinile din papură.

— Matthew!

El țâșni înainte și ridică șarpele de coadă. Vietatea își despică limba și sâsâi indignată de un tratament atât de brutal. Răsucindu-și mâna din încheietură, soțul meu o aruncă în foc, unde șarpele sfârâi pentru o clipă, după care începu să ardă.

— N-am vrut…

Am lăsat propoziția neterminată.

— E în regulă, *mon coeur*. Nu te poți abține. Matthew îmi atinse obrazul, apoi se uită spre contesa care se holba la pantofii ei rămași neasortați. Avem nevoie de o vrăjitoare, Mary. E destul de urgent.

— Nu cunosc nici o vrăjitoare, fu răspunsul rapid al contesei de Pembroke.

Soțul meu ridică din sprâncene.

— Nici una pe care i-aș prezenta-o soției tale. Știi că nu-mi place să vorbesc despre asemenea lucruri, Matthew. Când s-a întors în siguranță de la Paris, Philip mi-a spus ce ești. Pe atunci eram un copil și am înțeles totul ca pe o poveste. Și așa îmi doresc să rămână.

— Și totuși practici alchimia, observă Matthew. E și asta o poveste?

— Practic alchimia pentru a înțelege miracolul creației înfăptuit de Dumnezeu! strigă Mary. Nu există nici un fel de… vrăjitorie… în alchimie!

— Ai vrut să spui „nici un fel de rău”.

Ochii lui Matthew erau întunecați, iar linia buzelor lui părea amenințătoare. Contesa dădu instinctiv înapoi.

— Ești atât de sigură de tine și de Dumnezeul tău încât pretinzi că știi ce gândește El?

Mary simți reproșul, dar nu era gata să capituleze.

— Dumnezeul meu și Dumnezeul tău nu sunt la fel, Matthew.

Soțul meu miji ochii, iar Henry se trase de nas cu gesturi nervoase. Contesa ridică bărbia.

— Philip mi-a povestit și despre asta. Tu încă ești de acord cu papa și cu liturghia. El a văzut dincolo de erorile credinței tale, către omul din spatele lor, iar eu am procedat la fel, în speranța că, într-o zi, vei înțelege adevărul și îl vei urma.

— De ce, când tu vezi zilnic adevărul legat de ființe ca mine și ca Diana, dar încă îl negi?

Matthew părea ostenit. Se ridică în picioare.

— N-o să te mai deranjăm, Mary. Diana va găsi o vrăjitoare prin alte metode.

— De ce nu putem să continuăm ca mai înainte și să nu mai vorbim despre asta?

Contesa se uită la mine și își mușcă buza, în vreme ce în ochi i se citea șovăiala.

— Pentru că îmi iubesc soția și vreau s-o văd în siguranță.

Mary îl cercetă pentru o clipă, cântărindu-i sinceritatea. Fu probabil mulțumită.

— Diana nu trebuie să se teamă de mine, Matt. Dar nimănui altcuiva din Londra n-ar trebui să-i fie încredințate asemenea informații despre ea. Întâmplările din Scoția îi fac pe oameni să se teamă și să-i învinovățească la repezeală pe alții de necazurile lor.

— Îmi pare foarte rău pentru pantofii tăi, am spus stingheră.

N-aveau să mai fie niciodată la fel.

— Să nu mai vorbim despre ei! spuse Mary ferm, ridicându-se pentru a-și lua rămas-bun.

Nici unul dintre noi nu scoase vreo vorbă în vreme ce părăseam castelul Baynard. Pierre veni din casa de la poartă pe urmele noastre, îndesându-și pălăria pe cap.

— A mers foarte bine, cred, spuse Henry, întrerupând tăcerea.

Ne-am întors amândoi către el, nevenindu-ne a crede.

— Au fost câteva dificultăți, în mod sigur, continuă el în grabă, dar nu încape îndoială că Mary e interesată de Diana și îți este în continuare devotată, Matthew. Trebuie să-i acorzi o șansă. N-a fost educată să se încreadă cu ușurință în ceilalți. Acesta este motivul pentru care o frământă atât de mult problemele legate de credință. Contele își strânse mantia în jurul lui. Vântul nu se domolise și se lăsa întunericul. Din păcate, trebuie să vă părăsesc. Mama e în Aldersgate și mă așteaptă la cină.

— S-a mai întremat? întrebă Matthew.

Contesa văduvă se plânsese de probleme cu respirația în perioada Crăciunului, iar Matthew era

îngrijorat că ar fi putut avea legătură cu inima.

— Mama e o Neville. Aşadar, va trăi veşnic şi ne va face probleme de câte ori va avea ocazia! Henry mă sărută pe obraz. Nu-ţi face griji din pricina lui Mary sau a… ăăă, altor lucruri.

Ridică din sprâncene cu subînţeles şi plecă.

Eu şi Matthew l-am urmărit îndepărtându-se, apoi ne-am întors spre Blackfriars.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el cu voce scăzută.

— Înainte, emoţiile mele erau cele care declanşau magia. Acum, o întrebare oarecare e suficientă să mă facă să văd dincolo de suprafaţa lucrurilor. Dar habar n-am cum am înviat albina aceea.

— Slavă Domnului că te gândeai la pantofii lui Mary! Dacă ai fi examinat tapiseriile, ne-am fi trezit în mijlocul unui război între zeii Olimpului, spuse el sec.

Am trecut iute prin curtea Catedralei Saint Paul şi ne-am întors în relativa linişte a cartierului Blackfriars. Activitatea frenetică pe care o văzusem mai devreme, în timpul zilei, încetinise la un ritm mai lejer. Meşterii se adunau în pragul uşilor pentru a-şi împărtăşi informaţii despre afacerile lor, lăsându-i pe ucenici să termine treburile zilei.

— Vrei să luăm mâncare la pachet? Matthew arătă spre o brutărie. Nu e pizza, din păcate, dar Kit şi Walter sunt suporteri înfocaţi ai plăcintelor cu carne ale lui Prior.

Mi-a lăsat gura apă când am simţit mirosul ce venea din interior şi am dat din cap în semn de aprobare.

Meşterul Prior rămase uimit când îl văzu pe Matthew intrând în prăvălia lui şi perplex când fu întrebat în detaliu despre proveniența şi prospeţimea cărnii sale. În cele din urmă m-am hotărât asupra unei savuroase plăcinte umplute cu carne de raţă. N-aveam de gând să mănânc vânat, indiferent cât de recent fusese ucis.

Matthew plăti mâncarea, în vreme ce asistentul brutarului o ambala. Cei doi ne aruncau întruna priviri furişe. Asta îmi aminti că o vrăjitoare şi un vampir atrag suspiciunile oamenilor tot aşa cum o lumânare ademeneşte fluturii de noapte.

Cina fu plăcută şi tihnită, deşi Matthew părea puţin preocupat. La scurt timp după ce mi-am terminat plăcinta, pe treptele din lemn se auziră paşi. „Nu Kit”, m-am gândit eu, strângând pumnii, „nu în seara asta!”

Când Françoise deschise uşa, afară aşteptau doi bărbaţi îmbrăcaţi în livrele de culoarea tăciunelui ce păreau cunoscute. Matthew se încruntă şi se ridică în picioare.

— Contesa nu se simte bine? Sau vreunul dintre băieţi?

— Toţi sunt bine, domnule.

Unul dintre servitori îi întinse o bucată de hârtie împăturită cu grijă. În partea de sus se vedea un guguloi neregulat de ceară roşie ce purta imaginea unui cap de săgeată.

— Din partea contesei de Pembroke, explică el, făcând o plecăciune, pentru doamna Roydon.

Mi se păru ciudat să văd adresarea formală de pe verso: «Doamnei Diana Roydon, la semnul „Cerbul şi Coroana”, Blackfriars». Pipăind-o, degetele mele închipuiră deodată chipul inteligent al lui Mary Sidney. Am dus scrisoarea lângă foc, mi-am strecurat degetul pe sub sigiliu şi m-am aşezat să citesc. Hârtia era groasă şi trosni când am întins-o. Un petic mai mic de hârtie flutură şi îmi ateriză în poală.

— Ce spune Mary? mă întrebă Matthew după ce le dădu drumul mesagerilor.

Stătea în spatele meu şi îmi pusese mâinile pe umeri.

— Vrea să vin joi la castelul Baynard. Face un experiment alchimic şi crede că m-ar putea interesa.

Nu reuşeam să-mi ascund neîncrederea din voce.

— Asta-i Mary. E precaută, dar loială, spuse Matthew, sărutându-mă pe creştet. Şi mereu a avut capacitatea uluitoare de a-şi reveni. Ce e pe cealaltă hârtie?

Am ridicat-o şi am citit cu voce tare primele rânduri ale versurilor ascunse în plic.

Da, când toţi greşit mă judecau,
Şi cei mai mulţi drept monstru mă luau,
În tine nădejdea mi-a fost.

— Măi să fie! mă întrerupse Matthew chicotind. Soţia mea a sosit.

L-am privit confuză.

— Cel mai preţios proiect al lui Mary nu e unul alchimic, ci o nouă transpunere a psalmilor pentru protestanţii englezi. Fratele ei, Philip, a început-o şi a murit înainte s-o termine. Mary e o poetă de două ori mai bună decât a fost el. Uneori bănuieşte şi ea asta, deşi n-ar recunoaşte-o niciodată. Ăsta e începutul Psalmului 71[90]. Ţi l-a trimis ca să arate lumii că faci parte din cercul ei, că îi eşti o confidentă şi prietenă de încredere. Vocea i se transformă într-o şoaptă poznaşă. Chiar dacă i-ai distrus pantofii.

Cu un ultim chicotit, Matthew se retrase în biroul său, urmat de Pierre.

Eu îmi luasem drept birou una dintre mesele cu picioare grele din salon. Ca oricare alt spaţiu de lucru pe care îl ocupasem vreodată, şi aceasta era acum plină de gunoaie şi comori deopotrivă. Am scotocit împrejur şi am găsit ultima foaie de hârtie curată, am ales o pană nouă şi am curăţat un petic de masă.

Îmi luă cinci minute să-i scriu un scurt răspuns contesei. Răvaşul avea două pete jenante pe el, însă literele mele italice arătau rezonabil şi îmi amintisem să folosesc scrierea fonetică în cazul câtorva cuvinte, astfel încât să nu pară prea moderne. Când aveam îndoieli dublam câte o consoană sau adăugam un *e* la final. Am scuturat nisip pe foaie şi am aşteptat până când acesta a absorbit excesul de cerneală, după care l-am suflat. Odată scrisoarea împăturită, mi-am dat seama că nu aveam ceară sau sigiliu ca s-o închid. Treaba asta se impunea să fie remediată.

Am pus scrisoarea deoparte pentru Pierre şi am revenit la peticul de hârtie primit. Mary îmi trimisese toate cele trei stanţe ale Psalmului 71. Am luat noul caiet curat pe care mi-l cumpărase Matthew şi l-am deschis la prima pagină. Am înmuiat pana în călimara din apropiere şi am mişcat cu grijă vârful ascuţit pe suprafaţa hârtiei.

Cei ce viaţa mi-o urăsc
Cu spionii lor acum se sfătuiesc
Din vorba lor iată ce se aude:
Dumnezeu, spun ei, l-a părăsit,
Acum urmărit trebuie să fie,
Căci nimeni în ajutor n-are să-i vie.

Când cerneala s-a uscat, am închis caietul şi l-am strecurat sub *Arcadia* lui Philip Sidney.

Darul acesta simboliza mai mult decât o simplă ofertă de prietenie din partea lui Mary, de asta

eram sigură. În vreme ce versurile pe care i le citisem cu voce tare lui Matthew erau o recunoaştere a serviciilor aduse de el familiei contesei şi o declaraţie a faptului că ea nu-i va întoarce spatele acum, ultimele rânduri conţineau un mesaj adresat mie: suntem supravegheaţi. Cineva bănuieşte că lucrurile nu sunt ceea ce par pe Water Lane, iar duşmanii lui Matthew pun pariu că până şi aliaţii lui i se vor întoarce împotrivă odată ce vor descoperi adevărul.

Soţul meu, vampir, dar şi servitor al reginei şi membru al Congregaţiei, nu se putea implica în căutarea unei vrăjitoare care să-mi servească drept instructor în ale magiei. Şi, pentru că urma să am un copil, găsirea ei rapidă căpăta o nouă semnificaţie.

Am tras spre mine o foaie de hârtie şi am început să alcătuiesc o listă.

ceară de sigiliu
sigiliu

Londra era un oraş mare. Aveam de gând să fac nişte cumpărături.

85 Sir Philip Sidney (1554–1586), curtean, om politic, soldat, poet şi ocrotitor al oamenilor de ştiinţă şi al poeţilor, a fost considerat gentlemanul ideal al epocii sale. În 1580 a terminat prima versiune a romanului cavaleresc *Arcadia*, despre care spunea, cu obişnuitul lui aer nonşalant, că e „un flecuşteţ, şi încă unul tratat cu superficialitate”, deşi era vorba despre o naraţiune de 180 000 de cuvinte. (n.tr.)

86 Răspunde-mi în latină, te rog (în limba latină în original) (n.red.)

87 Printr-o serie de acte şi procese legale, regele Henric al VIII-lea a desfiinţat, între 1536 şi 1541, mănăstirile şi asociaţiile religioase din Anglia (n.red.)

88 Primul mare pictor englez al Renaşterii (1547–1619). Portretele lui lirice reprezintă apogeul artei miniaturilor şi au contribuit mult la limpezirea conceptului de portret. (n.tr.)

89 William Herbert, conte de Pembroke (1580–1630), a fost cancelar al Universităţii Oxford (n.red.)

90 Psalmul 70 din Biblia ortodoxă (n.tr.)

CAPITOLUL 17

— Mă duc pe afară.

Françoise ridică privirea de la ceea ce cosea. Treizeci de secunde mai târziu, Pierre urca scările. Dacă Matthew ar fi fost acasă, fără îndoială şi-ar fi făcut şi el apariţia, însă era plecat în oraş să se ocupe de nişte treburi misterioase. La trezire dădusem cu ochii de costumul lui umed ce se usca lângă şemineu. Fusese chemat în toiul nopţii şi se întorsese doar ca să plece din nou.

— Aşa?

Françoise miji ochii. Bănuise ea că pun la cale vreo poznă încă de când mă îmbrăcasem. În loc să bombănesc nemulţumită de numărul mare de jupoane pe care mi le trăgea peste cap, astăzi adăugasem încă una croită din flanel călduros. Apoi ne certaserăm în legătură cu rochia pe care ar trebui s-o port. Eu preferam hainele confortabile pe care mi le adusesem din Franţa în locul veşmintelor superbe ale Louisei de Clairmont. Sora lui Matthew, cu părul ei negru şi pielea ca de porţelan, putea să poarte o rochie din catifea de un turcoaz aprins (*verdigris*, mă corectase Françoise) sau o tafta de un verde-cenuşiu greţos (nuanţă potrivit botezată „spaniol muribund”), dar asemenea haine arătau oribil pe lângă pistruii mei estompaţi şi buclele blond-roşcate. Unde mai pui că erau prea somptuoase pentru a fi purtate prin oraş.

— Poate că *madame* ar trebui să aştepte până la întoarcerea domnului Roydon, sugeră Pierre.

Îşi muta nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, cred că nu. Am făcut o listă cu lucruri de care am nevoie şi vreau să mi le cumpăr singură.

Am luat săculeţul din piele cu monede primit de la Philippe.

— E în regulă dacă iau cu mine o pungă sau ar trebui să-mi vâr banii în corsaj şi să pescuiesc monede ori de câte ori e nevoie?

Latura aceasta a ficţiunilor istorice mă fascinase întotdeauna: femeile care îşi îndeasă lucruri prin rochii. Abia aşteptam să descopăr dacă obiectele erau într-adevăr atât de uşor de recuperat în public pe cât o sugerau romancierii. Sexul cu siguranţă nu era aşa uşor de organizat în secolul al şaisprezecelea pe cât îl făceau să pară unele romane de dragoste. Pentru început, mult prea multe haine stăteau în drum.

— *Madame* n-o să aibă deloc bani la ea!

Françoise arătă spre Pierre, iar acesta desfăcu legăturile unei trăistuţe pe care o ţinea legată la brâu.

Părea să nu aibă fund. Conţinea o rezervă considerabilă de ustensile ascuţite – bolduri, ace, ceva ce semăna cu un set de şperacle şi un pumnal. După ce am adăugat şi săculeţul meu de piele, legătura începu să zornăie la cea mai mică mişcare a servitorului.

Odată ieşită pe Water Lane, am început să merg cu toată hotărârea pe care mi-o îngăduiau sandalele (acele folositoare icuri din lemn care se montau peste pantofi şi mă fereau de noroi) în direcţia Catedralei Saint Paul. Mantia tivită cu blană îmi flutura în jurul gleznelor. Materialul ei gros era o barieră în calea cetei lipicioase. Precipitaţiile din ultima vreme ne dădeau un răgaz, însă vremea nu era deloc uscată.

Prima oprire am făcut-o la brutăria meşterului Prior, pentru nişte chifle presărate cu stafide şi fructe confiate. Deseori mi se făcea foame la sfârşitul amiezii şi voiam să mănânc ceva dulce.

Următoarea a fost pe o alee ce lega cartierul Blackfriars de restul Londrei, la o tipografie aglomerată, marcată cu însemnul unei ancore.

— Bună dimineața, doamnă Roydon! spuse proprietarul în clipa în care am trecut pragul.

Se pare că vecinii mă știau fără să mă prezint.

— Ați venit să ridicați cartea soțului dumneavoastră?

Am dat din cap încrezătoare, în ciuda faptului că nu știam despre ce carte vorbea, iar bărbatul a luat un volum subțire ce se odihnea pe un raft de sus. Răsfoind paginile, mi-am dat seama că trata probleme militare și chestiuni de balistică.

— Îmi pare rău că n-am avut un exemplar legat al cărții dumneavoastră de medicină, spuse omul în vreme ce împacheta achiziția lui Matthew. Când vă puteți despărți de ea, dați-mi-o și-am să-i fac o legătură pe cinste.

Așadar de aici provenea compendiul meu cu boli și tratamente.

— Vă mulțumesc, meștere…

Am lăsat propoziția în aer.

— Field, completă el.

— Meștere Field, am repetat eu.

O tânără cu ochi strălucitori și cu un bebeluș sprijinit pe șold ieși din biroul aflat în spatele atelierului, împreună cu un țânc ce i se agăța de poale. Avea degetele aspre și pătate de cerneală.

— Doamnă Roydon, aceasta este soția mea, Jacqueline.

— Ah! Doamna Roydon!

Accentul femeii era ușor francez și îmi amintea de Ysabeau.

— Soțul dumneavoastră ne-a spus că sunteți o cititoare pasionată, iar Margaret Hawley povestește că studiați alchimia.

Jacqueline și soțul ei știau o grămadă de amănunte despre treburile mele. Nu încăpea îndoială că erau informați și despre numărul pe care îl purtam la pantofi ori despre genul de plăcintă cu carne pe care îl preferam. Mi s-a părut deci și mai ciudat că nimeni din Blackfriars nu părea să fi observat că eram vrăjitoare.

— Da, am spus, îndreptându-mi cusăturile mănușilor. Vindeți și hârtie nelegată, meștere Field?

— Desigur, răspunse Field, încruntându-se nedumerit. V-ați umplut deja jurnalul cu banalități?

Ah! Tot el era și sursa caietului meu.

— Am nevoie de hârtie pentru corespondență, am explicat. Și de ceară pentru sigiliu. Și de un sigiliu. Le pot achiziționa de aici?

Librăria de la Yale avea tot felul de obiecte de papetărie, stilouri și batoane de ceară viu colorată, complet inutilă, plus sigilii din alamă ieftină, în formă de litere. Field și soția lui se uitară unul la altul.

— Vă voi trimite mai multă hârtie după-amiază, răspunse bărbatul. Însă pentru sigiliu veți avea nevoie de un aurar ca să poată fi transformat într-un inel. Eu n-am aici decât litere uzate de la tiparniță, care așteaptă să fie topite și turnate încă o dată.

— Sau l-ați putea vizita pe Nicholas Vallin[91], sugeră Jacqueline. E expert în metale, doamnă Roydon, și face și ceasuri de calitate.

— Tot pe strada asta? am întrebat, arătând peste umăr.

— El nu e aurar, protestă Field. Nu vrem să-i facem probleme lui *monsieur* Vallin.

Jacqueline nu se tulbură.

— Există nişte avantaje ale traiului în Blackfriars, Richard. Lucrul în afara regulilor impuse de bresle este unul dintre ele. În plus, Compania Aurarilor nu va deranja pe nimeni pentru ceva atât de neînsemnat cum e un inel femeiesc. Dacă doriţi ceară de sigiliu, doamnă Roydon, va trebui să mergeţi la spiţerie.

Săpunul era şi el pe lista mea de cumpărături. Iar spiţeriile foloseau ustensile pentru distilat. Chiar dacă atenţia mi se îndrepta în mod necesar de la alchimie spre magie, nu trebuia să ocolesc ocazia de a învăţa ceva util.

— Unde e cea mai apropiată spiţerie?

Pierre tuşi.

— Poate că ar trebui să vă consultaţi cu domnul Roydon.

Matthew ar fi avut tot felul de păreri. Majoritatea ar fi presupus trimiterea lui Françoise sau a lui Pierre să cumpere ceea ce îmi trebuia. Soţii Field îmi aşteptară cu interes reacţia.

— Poate, am spus, privindu-l indignată pe Pierre. Dar tot mi-ar plăcea să aud recomandările doamnei Field.

— John Hester e foarte apreciat, zise Jacqueline cu o urmă de maliţiozitate, desprinzându-şi ţâncul de fuste. Mi-a oferit o tinctură pentru urechea fiului meu care l-a vindecat de dureri.

John Hester, dacă îmi aminteam eu bine, era şi el interesat de alchimie[92]. Poate cunoştea vreo vrăjitoare. Şi mai bine, poate *era* vrăjitor, ceea ce s-ar fi potrivit admirabil cu adevăratele mele intenţii. Azi nu ieşisem numai la cumpărături. Ieşisem ca să fiu văzută. Vrăjitoarele sunt un neam tare curios. Dacă mă ofeream drept momeală, una dintre ele avea să muşte.

— Se spune că până şi contesa de Pembroke îi cere sfatul când tânărul lord are *megraines*[93], adăugă soţul femeii.

Aşadar tot cartierul ştia şi că fusesem la castelul Baynard. Mary avea dreptate: eram supravegheaţi.

— Prăvălia meşterului Hester e chiar lângă Paul’s Wharf[94], marcată cu semnul unui alambic.

— Vă mulţumesc, doamnă Field.

Paul’s Wharf trebuia să fie lângă curtea Catedralei Saint Paul. Puteam merge acolo în după-amiaza aceea. Mi-am redesenat harta mentală a excursiei pe care aveam de gând s-o fac.

După ce ne-am luat rămas-bun, Françoise şi Pierre o porniră pe stradă spre casă.

— Eu mă duc către catedrală, am spus, îndreptându-mă în direcţia opusă.

De necrezut, dar Pierre stătea deja în faţa mea.

— Milord nu va fi încântat.

— Milord nu e aici. Matthew mi-a lăsat instrucţiuni stricte să nu merg acolo fără tine. Nu mi-a spus că sunt prizonieră în propria casă. Am pus cartea şi chiflele în braţele lui Françoise. Dacă Matthew se întoarce înaintea mea, spune-i unde suntem şi că mă întorc repede.

Femeia luă pachetele, schimbă o privire cu Pierre şi îşi continuă drumul pe Water Lane.

— *Prenez garde, madame*[95]! murmură Pierre când am trecut pe lângă el.

— Eu am mereu grijă, i-am răspuns calm, călcând drept într-o băltoacă.

Două carete se ciocniseră şi erau îngrămădite pe strada ce ducea către Saint Paul. Vehiculele greoaie arătau ca nişte căruţe închise şi nu semănau deloc cu trăsurile dichisite din ecranizările

romanelor de Jane Austen. Le-am ocolit, cu Pierre pe urmele mele, ferindu-mă de caii nervoşi şi de ocupanţii la fel de iritaţi, care stăteau în mijlocul străzii şi ţipau cine e de vină. Numai vizitiii păreau netulburaţi, sporovăind liniştit între ei de pe caprele ce se înălţau deasupra tărăboiului.

— Se întâmplă des aşa ceva? l-am întrebat pe Pierre, trăgându-mi gluga pe spate ca să-l pot vedea.

— Aceste noi mijloace de transport sunt o pacoste, spuse el cu acreală. Era mult mai bine când lumea mergea pe jos sau călare. Dar nu contează. N-o să prindă niciodată aici.

„Asta i-au spus şi lui Henry Ford", m-am gândit eu.

— Cât de departe e Paul's Wharf?

— Milord nu-l are la inimă pe John Hester.

— Nu asta te-am întrebat, Pierre.

— Ce doreşte *madame* să cumpere din curtea bisericii?

Tehnica de distragere a atenţiei folosită de Pierre îmi era cunoscută din anii petrecuţi la catedră. Dar nu intenţionam să spun nimănui adevăratul motiv pentru care ne croiam drum prin Londra.

— Cărţi, am răspuns scurt.

Am intrat în incinta catedralei, acolo unde fiecare centimetru ce nu era invadat de hârtie era ocupat de cineva care vindea un bun sau un serviciu. Un bărbat plăcut de vârstă mijlocie stătea pe un scaun, într-o cămăruţă lipită de o magazie care la rândul ei fusese ridicată lângă unul dintre zidurile catedralei. Nu era în nici un caz un spaţiu neobişnuit de lucru. O grămadă de persoane se strânseseră lângă dugheana aceea. Dacă aveam noroc, poate dădeam printre ei de o vrăjitoare.

Mi-am făcut loc prin mulţime. Toţi păreau a fi oameni. Ce dezamăgire!

Bărbatul ridică speriat privirea dintr-un document pe care îl transcria cu grijă pentru un client ce aştepta. Un scrib. „Te rog, să nu fie acesta William Shakespeare!"

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Roydon? întrebă el cu un accent francez.

„Nu-i Shakespeare." Dar cum de îmi cunoştea identitatea?

— Aveţi ceară de sigiliu? Şi cerneală roşie?

— Eu nu sunt spiţer, doamnă Roydon, ci doar un biet dascăl.

Clienţii lui începură să bodogănească despre profiturile scandaloase pe care le făceau băcanii, spiţerii şi alţi jecmănitori.

— Doamna Field mi-a spus că John Hester face o ceară de sigiliu excelentă. Mai multe capete se întoarseră către mine. Dar cam scumpă. La fel pare să fie şi cerneala lui, pe care o produce din flori de stânjenel.

Afirmaţia bărbatului fu confirmată de murmure din mulţime.

— Mă puteţi îndruma către prăvălia lui?

Pierre mă apucă de braţ.

— *Non*! îmi şuieră el la ureche.

Dar, cum asta nu făcu decât să atragă şi mai mult atenţia asupra noastră, îmi dădu repede drumul.

Scribul ridică mâna şi arătă spre est.

— Îl veţi găsi la Paul's Wharf. Mergeţi până la Bishop's Head[96] şi pe urmă luaţi-o către sud. Dar *monsieur* Cornu cunoaşte drumul.

M-am uitat peste umăr la Pierre, care fixa cu privirea un punct aflat undeva deasupra capului meu.

— Îl cunoaşte? Mulţumesc.

— Aia e *soţia* lui Matthew Roydon? spuse cineva chicotind, în vreme ce noi ne croiam drum prin gloată. *Mon Dieu!*[97] Nu-i de mirare că arată epuizat.

N-am luat-o imediat în direcţia spiţeriei. Cu ochii aţintiţi asupra catedralei, am început să-i înconjor încet silueta masivă. Era surprinzător de graţioasă, date fiind dimensiunile ei, dar trăsnetul acela nefericit îi distrusese pentru totdeauna frumuseţea.

— Nu acesta e drumul cel mai rapid înspre Bishop's Head.

Pierre mergea cu un pas în urma mea, şi nu cu trei, ca de obicei, aşa că se ciocni de mine atunci când m-am oprit să mă uit în sus.

— Cât de înalt era turnul bisericii?

— Aproape tot atât de înalt pe cât e clădirea de lungă. Milord a fost mereu fascinat de felul cum au reuşit să-l ridice atât de sus.

Turla lipsă ar fi făcut ca întreaga clădire să urce spre culmi, cu foişorul său suplu ce reflecta liniile delicate ale contraforturilor şi ale înaltelor ferestre gotice.

Am simţit un val de energie care mi-a amintit de templul din preajma Sept-Tours, închinat zeiţei. Ceva aflat în adâncurile de sub catedrală îmi simţi prezenţa. Îmi răspunse cu o şoaptă, o uşoară agitaţie sub tălpile mele, un oftat în semn de recunoaştere. Apoi dispăru. Exista putere aici, genul de putere căreia vrăjitoarele nu-i puteau rezista.

Dându-mi la o parte gluga de pe faţă, am cercetat pe îndelete cumpărătorii şi vânzătorii din curtea Catedralei Saint Paul. Demoni, vrăjitoare şi vampiri îşi îndreptară atenţia asupra mea, dar era prea multă viermuială aici ca să pot ieşi în evidenţă. Aveam nevoie de o întâlnire mai intimă.

Am continuat să merg pe lângă latura nordică a catedralei, apoi pe lângă capătul estic. Zgomotul crescu în intensitate. Aici toată atenţia mulţimii se îndrepta asupra unui bărbat aflat într-un amvon înălţat, protejat de un acoperiş cu o cruce în vârf. În lipsa unui sistem electric de sonorizare, bărbatul îşi atrăgea publicul strigând, făcând gesturi teatrale şi invocând imagini cu foc şi pucioasă.

O vrăjitoare n-ar fi putut sub nici o formă să concureze cu atâta iad şi damnare. Dacă nu făceam ceva riscant şi bătător la ochi, orice vrăjitoare care m-ar fi remarcat ar fi crezut că nu sunt decât o fiinţă supranaturală ca oricare alta, ieşită la cumpărături. Mi-am înăbuşit un oftat de frustrare. Planul meu păruse infailibil în simplitatea lui. În cartierul Blackfriars nu existau vrăjitoare. Dar aici, în Saint Paul, erau prea multe. Iar prezenţa lui Pierre avea să alunge orice creatură curioasă care s-ar fi apropiat de mine.

— Stai aici şi nu te mişca! i-am poruncit, aruncându-i o privire aspră.

Şansele mele de a atrage atenţia unei vrăjitoare prietenoase puteau creşte dacă el nu mai stătea prin apropiere, arătându-şi dezaprobarea de vampir. Pierre se sprijini de suportul vertical al unui stand cu cărţi şi se uită fix la mine, fără nici un comentariu.

M-am învârtit în mulţimea de la piciorul Crucii Sfântului Paul[98], căutând cu privirea în toate părţile, ca şi cum m-aş fi uitat după un prieten pierdut. Aşteptam să simt furnicăturile care-mi semnalau prezenţa vreunei vrăjitoare. Semenele mele erau aici. Le simţeam.

— Doamnă Roydon! mă strigă o voce cunoscută. Ce vă aduce pe aici?

Chipul roşcovan al lui George Chapman se ivi dintre umerii a doi domni cu chipuri severe, care ascultau cum predicatorul punea nenorocirile lumii pe seama unei cabale nelegiuite a catolicilor şi a

marinarilor aventurieri.

Nu dădeam de nici o vrăjitoare, însă membrii Școlii Nopții erau, ca de obicei, peste tot.

— Caut niște cerneală. Și ceară de sigiliu.

Cu cât repetam mai des treaba asta, cu atât mai stupidă părea.

— Atunci aveți nevoie de o spițerie. Veniți, vă duc eu la omul meu. George îmi întinse brațul. E rezonabil ca preț, dar priceput.

— Se face târziu, domnule Chapman, spuse Pierre, apărând din neant.

— Doamna Roydon ar trebui să ia aer cât mai are ocazia. Barcagiii spun că în curând se vor întoarce ploile, și ei arareori se înșală. În plus, atelierul lui John Chandler e chiar dincolo de ziduri, pe Red Cross Street. Nu sunt nici opt sute de metri până acolo.

Întâlnirea cu George părea acum mai degrabă norocoasă decât exasperantă. Cu siguranță aveam să trecem pe lângă o vrăjitoare în plimbarea noastră.

— Matthew n-ar avea nimic împotrivă să merg cu domnul Chapman. Mai ales când mă însoțești și tu, i-am spus lui Pierre, luându-l de braț pe George. Spițeria dumitale se află lângă Paul's Wharf?

— Ba în partea opusă, răspunse George. Dar nu-mi vine să cred că vreți să vă faceți cumpărăturile la Paul's Wharf. John Hester e singurul spițer de acolo, iar prețurile lui sunt o sfidare la adresa bunului-simț. Meșterul Chandler vă va servi mai bine pentru un preț de două ori mai mic.

L-am trecut pe John Hester pe lista mea cu lucruri de făcut într-o altă zi și l-am luat pe George de braț. Am ieșit din curtea Catedralei Saint Paul și am luat-o spre nord, trecând pe lângă case și grădini falnice.

— Aici locuiește mama lui Henry, spuse George, arătând către un șir de clădiri impozante, aflat la stânga noastră. El detestă locul ăsta și a stat aproape de Matt, după colț, până când Mary l-a convins că locuința lui e sub demnitatea unui conte. Acum s-a mutat într-o casă de pe Strand[99]. Mary e mulțumită, dar Henry e de părere că întunericul și umezeala de acolo nu-i fac bine la oase.

Zidurile orașului se înălțau chiar în spatele casei familiei Percy. Clădite de romani pentru a apăra Londinium de invadatori, ele marcau încă granițele oficiale ale cetății. După ce am trecut prin poarta Aldersgate și peste un pod scund, am văzut câmpul și case îngrămădite în jurul unor biserici. Mi-am dus la nas mâna înmănușată, deranjată de mirosul ce însoțea peisajul pastoral.

— Canalul orașului, spuse George pe un ton de scuză, arătând înspre râul de mocirlă ce se scurgea pe sub picioarele noastre. Din păcate, acesta e drumul cel mai drept. Vom ajunge curând la aer mai curat.

Mi-am șters ochii deja umezi și am sperat sincer să fie așa.

George mă îndrumă de-a lungul unei străzi îndeajuns de late pentru a primi trăsurile aflate în trecere, căruțele pline cu mâncare, ba chiar și o turmă de boi. În timp ce mergeam, el îmi povesti despre vizita la editorul său, William Ponsonby, și fu zdrobit când auzi că nu cunoșteam numele. Știam puține despre amănuntele comerțului cu cărți din perioada elisabetană, așa că l-am tras de limbă pe tema aceasta. George se arătă bucuros să bârfească despre numeroșii dramaturgi cărora Ponsonby le dădea peste nas, printre care și Kit. Editorul prefera să lucreze cu personalitățile literare serioase, iar echipa sa de autori era într-adevăr ilustră: Edmund Spenser, contesa de Pembroke, Philip Sidney.

— Ponsonby ar publica și poeziile lui Matt, dar el a refuzat.

George clătină din cap cu un aer încurcat.

— Poeziile lui Matthew?

M-am oprit brusc. Știam că Matthew admira poezia, dar nu că și scria.

— Da. Matt insistă că versurile sale sunt bune să fie citite doar de prieteni. Tuturor ne e dragă elegia pe care a scris-o pentru fratele lui Mary, Philip Sidney. „Dar ochi, urechi și orice fărâmă de gândire/Erau robite de-a lui dulce desăvârșire.”[100] George zâmbi. E o operă minunată. Dar Matthew nu prea agreează tiparul: se plânge că nu duce decât la discordie și la păreri nechibzuite.

În ciuda laboratorului său modern, Matthew era un bătrân chițibușar, atașat de ceasurile antice și automobilele de epocă. Am strâns din buze ca să-mi rețin un zâmbet la auzul celei mai recente dovezi a tradiționalismului său.

— Despre ce sunt poeziile lui?

— În cea mai mare parte despre dragoste și prietenie, dar de curând el și Walter au făcut schimb de versuri pe… teme mai întunecate. În ultima vreme parcă ar gândi amândoi cu aceeași minte.

— Mai întunecate? m-am încruntat.

— El și Walter nu sunt întotdeauna de acord cu ceea ce se întâmplă în jurul lor, spuse George cu glas scăzut, aruncând priviri către fețele trecătorilor. Au tendința de a deveni nerăbdători, mai ales Walter, și deseori îi prind cu ocaua mică pe cei aflați la putere. E o tendință periculoasă.

— Îi prind cu ocaua mică, am rostit lent.

Exista o poezie celebră numită *Minciuna*. Era anonimă, dar atribuită lui Walter Raleigh.

— „Tu spune curții că străluce/ Ca lemnul putred luminează.”

— Așadar, Matt v-a împărtășit versurile lui. George mai oftă o dată. Reușește să transmită în doar câteva cuvinte o întreagă gamă de emoții și înțelesuri. E un talent pe care i-l invidiez.

Poemul îmi era cunoscut, dar legătura lui cu Matthew, nu. Însă avea să fie destul timp în serile viitoare pentru a cerceta eforturile literare ale soțului meu. Am renunțat la subiect și l-am ascultat pe George dându-și cu părerea dacă scriitorii aveau sau nu nevoie să publice ca să supraviețuiască și despre nevoia unor redactori decenți care să împiedice greșelile să se strecoare în cărțile tipărite.

— Uite prăvălia lui Chandler! spuse George, arătând înspre intersecția unde o cruce strâmbă stătea pe o platformă înălțată. O șleahtă de băieți era ocupată cu fărâmițarea uneia dintre pietrele aspre de pavaj de la bază. Nu trebuia să fii vrăjitoare ca să prevezi că bolovanul avea să fie curând aruncat prin fereastra unui magazin.

Cu cât ne apropiam mai mult de sediul spițerului, cu atât mai rece părea aerul. Exact ca la Saint Paul, simțeam și aici un val de putere, însă deasupra cartierului plutea o atmosferă apăsătoare de sărăcie și disperare. Un turn străvechi se năruia pe latura nordică a străzii, iar casele dimprejurul lui arătau de parcă o pală de vânt ar fi fost în stare să le ia pe sus. Doi tineri veniră mai aproape, târșâind picioarele și privindu-ne cu interes, până când un șuierat slab din partea lui Pierre îi opri în loc.

Prăvălia lui John Chandler se potrivea perfect cu atmosfera gotică a cartierului. Era întunecată, cu un miros înțepător și neliniștitoare. O bufniță împăiată atârna din tavan, iar deasupra diagramei unui trup omenesc cu membrele retezate și fracturate, străpuns de arme, erau fixate fălcile cu dinți ascuțiți ale unei bestii nefericite. Sula unui tâmplar pătrundea în unghi în ochiul bărbatului ciuntit.

Un bărbat cocârjat ieși de după o perdea, ștergându-și mâinile cu mânecile halatului vechi din finet negru-ruginiu. Semăna cu straiele academice purtate de studenții de la Oxford și Cambridge și era la fel de boțit. Ochii căprui strălucitori mă fixară fără urmă de șovăială, iar pielea mă furnică în semn de recunoaștere. Chandler era vrăjitor. După ce traversasem aproape toată Londra, întâlnisem, în

sfârşit, pe unul dintre ai mei.

— Străzile din jurul tău devin tot mai periculoase pe zi ce trece, meştere Chandler.

George privi atent pe uşă la ceata ce se învârtea prin apropiere.

— Haita aia de băieţi e sălbatică rău, spuse Chandler. Ce pot face azi pentru dumneavoastră, domnule Chapman? Mai aveţi nevoie de tonic? V-au revenit durerile de cap?

George îşi descrise în amănunt numeroasele metehne şi dureri. Chandler murmura din când în când vorbe înţelegătoare şi trase mai aproape un catastif. Se aplecară amândoi asupra lui, dându-mi ocazia de a examina împrejurimile.

Spiţeriile elisabetane erau în mod vizibil magazinele generale ale epocii, iar spaţiul îngust era înţesat cu marfă până în dreptul grinzilor. Existau grămezi de planşe ilustrate în culori vii, asemenea celei cu bărbatul rănit fixate pe perete, şi borcane pline cu fructe confiate. Cărţi uzate stăteau pe o masă alături de titluri noi, acestea mai puţine la număr. Un set de urcioare din lut ofereau o pată de culoare în camera altfel întunecată, toate etichetate cu numele unor plante aromatice şi ierburi medicinale. Exponatele din regnul animal includeau nu doar bufniţa împăiată şi fălcile, ci şi câteva rozătoare scofâlcite, suspendate de cozi. Am observat călimări cu cerneală, pene pentru scris şi mosoare cu sfoară.

Marfa din prăvălie era organizată în vagi grupuri tematice. Cerneala se afla lângă pene şi cărţile uzate, sub înţeleapta bufniţă bătrână. Şoarecii atârnau deasupra unui urcior cu eticheta „auripigment”, aşezat lângă o carte ce promitea să te ajute nu doar să pescuieşti, ci şi să construieşti „felurite maşinării şi capcane pentru a prinde dihori, şoareci, şobolani şi tot felul de alte insecte şi lighioane”. Chiar mă întrebam cum să scap de musafirii nepoftiţi din podul lui Matthew. Planurile detaliate expuse în broşură îmi depăşeau abilităţile de meşter al casei, însă aveam eu să găsesc pe cineva care să le pună în practică. Dacă mănunchiul de şoareci atârnaţi în prăvălia lui Chandler era un indiciu, atunci capcanele funcţionau cu siguranţă.

— Mă scuzaţi, doamnă! murmură Chandler trecând pe lângă mine.

Fascinată, l-am urmărit în vreme ce ducea şoarecii la bancul de lucru şi le tăia urechile cu o precizie delicată.

— Pentru ce sunt? l-am întrebat pe George.

— Praful din urechi de şoareci e eficient împotriva negilor, îmi explică el deschis, în vreme ce Chandler se ocupa de dăunătorii lui.

Uşurată că nu sufeream de acest beteşug anume, m-am îndreptat către bufniţa ce străjuia raionul de papetărie. Am găsit un vas cu cerneală de un roşu intens şi bogat.

„Prietenului dumneavoastră vârcolac nu-i va plăcea să ducă sticluţa aceea acasă, doamnă. Cerneala e făcută din sânge de şoim şi se foloseşte pentru scrierea vrăjilor de dragoste.”

Aşadar, Chandler avea puterea vorbirii tăcute. Am aşezat cerneala la locul ei şi am luat o broşură cu colţurile îndoite. Imaginile de pe prima foaie înfăţişau un lup atacând un copilaş şi un bărbat ce era torturat îngrozitor, apoi executat. Îmi amintea de tabloidele din dreptul caselor de marcat ale magazinelor moderne. Când am întors pagina, m-am speriat citind despre cineva pe nume Stubbe Peter care apăruse în chip de lup şi se hrănise cu sângele bărbaţilor, femeilor şi copiilor până când îi omorâse[101]. Nu doar vrăjitoarele scoţiene erau în atenţia publicului, ci şi vampirii.

Privirea îmi alunecă pe pagină. Am remarcat uşurată că Stubbe locuise în îndepărtata Germanie. Neliniştea mi-a revenit însă când am văzut că unchiul uneia dintre victime conducea berăria dintre

casa noastră și castelul Baynard. Eram uluită de amănuntele îngrozitoare ale omorurilor, dar și de cât de departe erau în stare să meargă oamenii pentru a ține piept ființelor supranaturale din mijlocul lor. Stubbe Peter era descris aici drept vrăjitor, iar comportamentul său ciudat era atribuit unui pact cu diavolul care îi permitea să-și schimbe forma și să-și potolească nefirească poftă de sânge. Însă, mult mai probabil, bărbatul fusese vampir. Am strecurat broșura sub cealaltă carte a mea și m-am îndreptat către tejghea.

— Doamna Roydon are nevoie de niște rezerve, îi explică George spițerului când mă văzu apropiindu-mă.

Mintea lui Chandler deveni brusc goală la auzul numelui meu.

— Da, am rostit lent. Cerneală roșie, dacă aveți. Și niște săpun parfumat pentru spălat.

— Sigur.

Vrăjitorul scotoci printre niște vase mai mici din cositor. Când îl găsi pe cel bun, îl așeză pe tejghea.

— Și aveți nevoie de ceară de sigiliu asortată cu cerneala?

— Orice aveți, meștere Chandler.

— Văd că ai una dintre cărțile maestrului Hester, spuse George, luând un volum din apropiere. I-am spus doamnei Roydon că cerneala ta e la fel de bună ca a lui Hester și la jumătate de preț.

Spițerul schiță un zâmbet la auzul complimentului și așeză pe masă, lângă cerneala mea, câteva batoane de cerneală de culoarea pielii și două calupuri de săpun cu miros dulceag. Eu am pus pe tăblia mesei manualul despre stârpirea dăunătorilor și broșura despre vampirul german. Chandler ridică ochii spre mine. Avea o privire precaută.

— Da, spuse Chandler, tipograful de peste drum mi-a lăsat câteva exemplare, căci tratau un subiect medical.

— Și asta o va interesa pe doamna Roydon, spuse George, trântind cartea peste ale mele.

M-am întrebat, nu pentru prima dată, cum pot oamenii să nu bage de seamă ce se întâmplă în jurul lor.

— Dar nu sunt sigur că tratatul acesta e potrivit pentru o doamnă…

Chandler lăsă fraza neterminată, uitându-se cu subînțeles la verigheta mea.

Răspunsul rapid al lui George mă scuti de replică.

— O, soțul ei nu se va supăra. Doamna studiază alchimia.

— Îl iau, am spus cu hotărâre.

În vreme ce Chandler ne împacheta cumpărăturile, George îl întrebă dacă îi putea recomanda un făuritor de ochelari.

— Editorul meu, maestrul Ponsonby, e îngrijorat că vederea mă va lăsa înainte să-mi termin traducerea din Homer, explică el plin de importanță. Am o rețetă de la servitoarea mamei mele, dar nu m-a vindecat.

Spițerul ridică din umeri.

— Leacurile astea bătrânești ajută uneori, însă al meu e mai de încredere. Vă voi trimite o cataplasmă făcută din albuș de ou și apă de trandafiri. Înmuiați în ea tampoane de in și aplicați-le peste ochi.

În vreme ce George și Chandler se târguiau pe prețul medicamentului și aranjau detaliile livrării,

Pierre strânse pachetele și se așeză lângă ușă.

— La revedere, doamnă Roydon! spuse Chandler cu o plecăciune.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, meștere Chandler, am răspuns. „Sunt nouă în oraș și caut o vrăjitoare care să mă ajute.”

— Cu plăcere, spuse el pe un ton mieros, deși există spițeri excelenți în Blackfriars. „Londra e un loc periculos. Aveți grijă cui cereți ajutorul.”

Înainte să apuc să-l întreb pe spițer cum de știa unde stau, George mă conduse în stradă, luându-și vesel rămas-bun. Pierre era atât de aproape pe urmele noastre încât îi simțeam din când în când răsuflarea rece în ceafă.

În vreme ce ne întorceam înapoi în oraș, am perceput clar atingerea altor priviri. Câtă vreme stătusem în prăvălia lui Chandler se dăduse o alertă și se răspândise vorba că o vrăjitoare străină era prin apropiere. În sfârșit îmi atinsesem obiectivul. Două vrăjitoare ieșiseră pe treptele din fața locuinței lor, ținându-se de braț și cercetându-mă cu o ostilitate usturătoare. Semănau atât de mult la față și la trup încât m-am întrebat dacă nu cumva erau gemene.

— Vârcolac, murmură una, scuipându-l pe Pierre și răsfirându-și degetele într-un semn de alungare a diavolului.

— Veniți, doamnă, e târziu! spuse Pierre, apucându-mă de braț.

Dorința lui de a mă duce departe de Saint Giles cât mai repede cu putință și dorința lui George de a bea o cană cu vin făcură ca întoarcerea noastră în Blackfriars să fie mult mai rapidă decât călătoria în sens invers. Când am ajuns în siguranță la „Cerbul și Coroana”, încă nu aveam nici un semn de la Matthew, așa că Pierre dispăru în căutarea lui. Curând după aceea, Françoise începu să facă remarci înțepătoare despre ora târzie și nevoia mea de odihnă. Chapman înțelese aluzia și își luă rămas-bun.

Françoise se așeză lângă foc, cu lucrul de cusut alături, și stătu de strajă la ușă. Eu mi-am încercat noua cerneală bifând lucrurile de pe lista de cumpărături și adăugând „capcană pentru șobolani”. Apoi mi-am îndreptat atenția asupra cărții lui John Hester. Foaia albă în care era învelită discret îi ascundea conținutul scabros. Enumera tratamente pentru boli venerice, majoritatea implicând concentrații toxice de mercur. Nu era de mirare că Chandler obiectase când venise vorba să vândă un exemplar unei femei măritate. Tocmai începusem al doilea fascinant capitol, când am auzit murmure venind dinspre biroul lui Matthew. Françoise strânse din buze și clătină din cap.

— În seara asta îi va trebui mai mult vin decât avem în casă, observă ea, îndreptându-se către scări cu una dintre cănile goale ce stăteau lângă ușă.

Am urmat sunetul vocii soțului meu. Matthew era încă în biroul lui, dându-și jos hainele și aruncându-le în foc.

— E un individ malefic, milord, spuse Pierre cu un aer întunecat, desfăcând de la brâu sabia lui Matthew.

— „Malefic” nu-i un cuvânt îndeajuns de puternic pentru a-l descrie pe monstrul acela. Termenul potrivit n-a fost născocit încă. După ziua de azi aș jura în fața judecătorilor că e diavolul însuși.

Cu degete lungi, Matthew își desfăcu legăturile jambierelor bine strânse pe corp. Acestea căzură la podea, iar el se aplecă să le ridice. Le-am văzut apoi zburând prin aer și aterizând în foc, dar nu îndeajuns de repede ca să ascundă petele de sânge. Un miros muced de piatră udă, vechime și mizerie îmi trezi brusc amintiri despre captivitatea în La Pierre. Mi se făcu greață. Matthew se răsuci.

— Diana!

Trase în piept aerul impregnat de tulburarea mea și își smulse cămașa peste cap, apoi păși peste cizmele aruncate și veni lângă mine purtând doar o pereche de chiloți din pânză. Lumina focului îi juca pe umeri, iar una dintre numeroasele lui cicatrice (lungă și adâncă, chiar lângă încheietura umărului) apărea și dispărea în umbră.

— Ești rănit?

M-am chinuit să rostesc cuvintele. Mi se pusese un nod în gât, iar ochii îmi rămăseseră ațintiți asupra hainelor care ardeau în șemineu. Matthew îmi urmări privirea și înjură încet.

— Nu e sângele meu.

Faptul că soțul meu avea pe el sângele altcuiva nu era cine știe ce alinare.

— Regina mi-a poruncit să fiu de față la… interogarea unui prizonier.

Ușoara lui ezitare îmi dădu de înțeles că evita cuvântul „torturare”.

— Lasă-mă să mă spăl și vin să cinăm împreună.

Cuvintele îi erau calde, însă el părea obosit și mânios. Și avea grijă să nu mă atingă.

— Ai fost sub pământ.

Mirosul nu putea fi confundat.

— Am fost în Turn.

— Iar prizonierul tău… e mort?

— Da. Își trecu mâna peste față. Sperasem să vin îndeajuns de repede ca să opresc uciderea, de data asta, dar am calculat greșit mareea. Tot ce-am putut să fac, din nou, a fost să insist ca suferința lui să ia sfârșit.

Matthew mai asistase o dată la moartea individului. Astăzi ar fi putut să rămână acasă și să nu-și mai piardă timpul cu un suflet pierdut în Turn. O ființă mai măruntă așa ar fi făcut. Am întins mâna pentru a-l atinge, însă el se feri.

— Regina o să-mi pună pielea pe băț când o să descopere că bărbatul a murit înainte de a-și dezvălui secretele, dar nu-mi mai pasă. Ca majoritatea oamenilor, Elisabeta găsește că e mai ușor să închidă ochii atunci când îi convine, spuse el.

— Cine era?

— Un vrăjitor, răspunse sec Matthew. Vecinii lui l-au reclamat pentru că avea o păpușă cu păr roșcat. Se temeau că e o imagine a reginei. Iar regina s-a temut că purtarea vrăjitorilor scoțieni Agnes Sampson și John Fian îi încurajează pe vrăjitorii englezi să se ridice împotriva ei. Nu, Diana!

Făcusem un pas spre el pentru a-l consola, dar Matthew îmi făcu semn să rămân pe loc.

— Nu te vei apropia niciodată mai mult de atât de Turn și de ceea ce se petrece acolo. Mergi în salon! Vin și eu în scurt timp.

Îmi era greu să-l las, însă tot ce puteam face pentru el în acel moment era să-i respect dorințele. Vinul, pâinea și brânza care ne așteptau pe masă nu păreau apetisante, însă am luat o bucată dintr-una dintre chiflele pe care le cumpărasem în acea dimineață și am fărâmițat-o încet.

— Ți-a pierit pofta de mâncare.

Matthew se furișă în cameră tăcut ca o pisică și își turnă niște vin. Îl bău dintr-o singură înghițitură lungă și umplu din nou cupa.

— La fel și ție, am replicat. Nu te mai hrănești în mod regulat.

Gallowglass și Hancock îl tot invitau să li se alăture în vânătorile lor nocturne, însă Matthew îi

refuza întotdeauna.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Povestește-mi ce ai făcut azi.

„Ajută-mă să uit!” Cuvintele nerostite ale lui Matthew răsunară ca o șoaptă în cameră.

— Am fost la cumpărături. Am luat cartea pe care i-ai comandat-o lui Richard Field și am cunoscut-o pe soția lui, Jacqueline.

— Ah! Zâmbetul soțului meu se lărgi, și buzele i se relaxară puțin. Proaspăta doamnă Field. I-a supraviețuit primului soț, iar acum îl poartă pe al doilea într-un dans vesel. Voi două o să vă împrieteniți repede până la sfârșitul săptămânii. L-ai văzut pe Shakespeare? Stă cu soții Field.

— Nu, am spus, adăugând noi firimituri grămăjoarei de pe masă. Am fost la catedrală.

Matthew se aplecă ușor în față.

— Pierre a fost cu mine, am zis în grabă, scăpând chifla pe masă. Și m-am întâlnit cu George.

— Fără îndoială se învârtea pe lângă Bishop’s Head, așteptând ca William Ponsonby să-i spună ceva drăguț.

Matthew își relaxă umerii, chicotind.

— N-am ajuns la Bishop’s Head, i-am mărturisit. George era la Crucea Sfântului Paul, asculta o predică.

— Mulțimile care se strâng să-i asculte pe predicatori pot fi imprevizibile, spuse el blând. Pierre știe că nu trebuie să te lase să întârzii pe acolo.

Ca prin minune, servitorul lui își făcu apariția.

— N-am stat mult. George m-a dus la spițeria lui. Am cumpărat alte câteva cărți și niște provizii. Săpun, ceară de sigiliu, cerneală roșie, am spus și am strâns din buze.

— Spițerul lui George locuiește în Cripplegate. Tonul lui Matthew deveni plat. Ridică privirea spre Pierre. Când londonezii se plâng de prea multe fărădelegi, șeriful se duce acolo și-i saltă pe toți cei care par să n-aibă nimic de făcut sau care arată ciudat. Nimic mai ușor.

— Dacă șeriful își găsește oamenii în Cripplegate, de ce sunt atâtea ființe supranaturale lângă Barbican Cross și atât de puține aici, în Blackfriars?

Întrebarea îl luă pe Matthew prin surprindere.

— Cartierul Blackfriars a fost cândva pământ sfânt. Cu multă vreme în urmă, demonii, vrăjitoarele și vampirii s-au obișnuit să locuiască în altă parte și încă nu s-au mutat înapoi. Dar cartierul Barbican Cross a fost ridicat pe terenul pe care s-a aflat acum câteva sute de ani cimitirul evreiesc. După ce evreii au fost expulzați din Anglia[102], autoritățile orașului au folosit cimitirul nesfințit pentru criminali, trădători și excomunicați. Oamenii îl consideră bântuit și evită locul.

— Deci ceea ce am simțit era nefericirea morților, nu doar a celor vii.

Cuvintele îmi scăpaseră înainte să le pot opri. Matthew mîji ochii. Discuția noastră nu-i potolea starea de nervozitate, iar eu însămi deveneam tot mai neliniștită.

— Când am întrebat de o spițerie, Jacqueline mi l-a recomandat pe John Hester, dar George a zis că omul lui e la fel de bun și mai ieftin. N-am întrebat de cartier.

— Faptul că John Chandler nu le vâră opiu pe gât clienților săi, așa cum face Hester, e mai important pentru mine decât prețurile lui rezonabile. Dar tot nu vreau să mai pui piciorul în Cripplegate. Data viitoare când ai nevoie de produse de papetărie, trimite-i pe Pierre sau pe Françoise să ți le aducă. Sau, și mai bine, vizitează spițeria aflată trei uși mai sus, pe cealaltă parte a străzii noastre.

— Doamna Field nu i-a spus lui *madame* că există o spiţerie în Blackfriars. Cu câteva luni în urmă, *monsieur* de Laune şi Jacqueline s-au certat în legătură cu cel mai bun tratament pentru gâtul infectat al fiului ei mai mare, murmură Pierre în chip de explicaţie.

— Nu-mi pasă dacă Jacqueline şi de Laune au încrucişat săbiile în naosul catedralei la miezul zilei. Diana nu trebuie să umble haimana dintr-o parte în alta a oraşului.

— Nu doar Cripplegate e un pericol, am spus, trimiţându-i de-a lungul mesei broşura despre vampirul german. Am cumpărat de la Chandler tratatul lui Hester despre sifilis şi o carte despre prinderea în capcană a animalelor. Era şi asta de vânzare.

— Ce-ai cumpărat?

Matthew se înecă. Atenţia îi fu atrasă de cartea de medicină.

— Lasă-l pe Hester! Broşura asta spune povestea unui bărbat aflat în cârdăşie cu diavolul care se preschimbă în lup şi bea sânge. Unul dintre cei amestecaţi în publicarea ei e vecinul nostru, berarul de lângă castelul Baynard.

Am bătut cu degetul în cărticică pentru a spori efectul cuvintelor.

Matthew trase înspre el foile de hârtie lejer legate. Când ajunse la partea importantă, răsuflarea îi deveni sacadată. Îi întinse broşura lui Pierre, care o studie la fel de rapid.

— Stubbe e vampir, nu-i aşa?

— Da. Nu ştiam că veştile despre moartea lui au ajuns atât de departe. Kit ar fi trebuit să-mi spună despre bârfele de pe afişe şi din presa de largă circulaţie, ca să împiedicăm răspândirea zvonurilor, dacă era nevoie. Cine ştie cum, asta i-a scăpat. Matthew îi aruncă o privire întunecată lui Pierre. Ai grijă ca altcineva să se ocupe de treaba asta şi nu-i da de ştire lui Kit!

Pierre înclină capul în semn că înţelesese.

— Deci legendele acestea despre vârcolaci nu sunt decât alte jalnice încercări ale oamenilor de a nega existenţa vampirilor.

Am clătinat din cap.

— Nu fi prea dură cu ei, Diana! În momentul de faţă sunt interesaţi de vrăjitoare. Peste vreo sută de ani va veni rândul demonilor, din pricina reformei azilurilor. După aceea oamenii vor ajunge şi la vampiri, iar vrăjitoarele nu vor mai fi decât un basm urât, menit să sperie copiii.

În ciuda vorbelor sale, Matthew părea îngrijorat.

— Pe vecinul nostru de alături îl preocupă vampirii, nu vrăjitoarele. Iar dacă tu ai putea fi luat drept vampir, vreau să încetezi să-ţi mai faci griji pentru mine şi să începi să ai grijă de tine. În plus, n-ar trebui să mai treacă mult până când o vrăjitoare ne va bate la uşă.

Mă agăţam de convingerea mea că ar fi fost periculos ca Matthew să-mi mai caute o vrăjitoare. Ochii soţului meu scăpărară în semn de avertisment, însă îşi ţinu gura închisă până când reuşi să-şi controleze furia.

— Ştiu că tânjeşti după independenţă, dar data viitoare când te hotărăşti să iei situaţia în propriile mâini, promite-mi că vei discuta mai întâi cu mine.

Reacţia lui era mult mai blândă decât mă aşteptasem.

— Doar dacă îmi promiţi că mă asculţi. Eşti urmărit, Matthew. Sunt sigură de asta, şi Mary Sidney la fel. Tu ocupă-te de treburile reginei şi de problemele din Scoţia, şi lasă-mă pe mine să am grijă de treaba asta.

El dădu să deschidă gura ca să continue negocierile, dar eu am scuturat din cap.
— *Ascultă-mă!* Va veni o vrăjitoare. Îţi promit.

91 Ceasornicar şi bijutier flamand, refugiat în Anglia (n.red.)

92 Farmacist real, a popularizat în Anglia operele chimistului şi medicului german Paracelsus (n.red.)

93 Migrene, dureri de cap (în franceza veche în original) (n.red.)

94 Debarcaderul lui Paul (n.tr.)

95 Aveți grijă, doamnă! (în limba franceză în original) (n.red.)

96 Capul episcopului (n.tr.)

97 Dumnezeule! (în limba franceză în original) (n.red.)

98 Amvon în aer liber (cu o cruce pe acoperiş) care exista în curtea vechii catedrale Saint Paul (n.red.)

99 Veche arteră în Westminster, Londra (n.red.)

100 Citat din *Elegia* de peste 230 de versuri pe care poetul Matthew Roydon (cca 1580–1622, membru al grupului Școala Nopții) a dedicat-o, anonim, lui Sir Philip Sidney (mort din cauza unei răni căpătate în luptă) (n.red.)

101 Peter Stump a fost un țăran german înstărit condamnat și executat în 1589 pentru vrăjitorie, crime și canibalism. Este unul dintre cele mai faimoase cazuri de „om-lup” cunoscute de justiția europeană. (n.red.)

102 Prin așa-numitul Edict de expulzare din 1290 (n.red.)

CAPITOLUL 18

În după-amiaza următoare, Matthew mă aştepta în salonul aerisit al lui Mary din castelul Baynard, privind Tamisa cu o expresie amuzată pe chip. Se întoarse când mă simţi că mă apropii şi rânji la vederea versiunii elisabetane de halat care îmi acoperea corsajul şi fustele maro-auriu. Mânecile albe de dedesubt, ce mi se iveau în dreptul umerilor, erau ridicol de umflate, însă gulerul din jurul gâtului era mic şi discret, făcând din rochia aceasta una dintre cele mai confortabile ţinute ale mele.

— Mary nu-şi poate părăsi experimentul. A spus că ar trebui să ajungă la timp pentru cina de luni.

Mi-am aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-am sărutat zgomotos. El se trase înapoi.

— De ce miroşi a oţet?

— Mary se spală cu el. Curăţă mâinile mai bine decât săpunul.

— Ai plecat din casa mea mirosind dulce a pâine şi miere, iar contesa de Pembroke mi te întoarce mirosind ca o murătură. Nasul lui Matthew se îndreptă spre peticul de piele din spatele urechii mele. Oftă satisfăcut. Ştiam eu că pot găsi un loc în care oţetul să nu fi ajuns.

— Matthew! am murmurat.

Camerista contesei, Joan, stătea chiar în spatele nostru.

— Te porţi mai degrabă ca o victoriană pedantă decât ca o elisabetană deocheată, zise Matthew râzând şi se îndepărtă, mângâindu-mă încă o dată pe gât. Cum ţi-a mers în după-amiaza asta?

— Tu ai văzut laboratorul lui Mary? Mi-am schimbat halatul gri diform cu mantia, apoi am trimis-o pe Joan să-şi vadă de treburile ei. A luat în stăpânire unul dintre turnurile castelului şi a pictat pe pereţi imagini cu piatra filozofală. E ca şi cum ai lucra într-un *Ripley scroll*[103]! Am văzut exemplarul din Biblioteca Beinecke de la Yale, dar acela are doar şase metri înălţime. Muralele lui Mary sunt de două ori mai mari. Mi-a fost greu să mă concentrez asupra a ceea ce făceam.

— În ce a constat experimentul?

— Am vânat leul verde, am răspuns cu mândrie, referindu-mă la un stadiu al procesului alchimic în care erau combinate două soluţii acide ce produceau uluitoare transformări de culoare. Şi aproape că l-am prins. Dar apoi ceva a mers prost, iar flaconul a explodat. A fost fantastic!

— Mă bucur că nu lucrezi în laboratorul meu. În general vorbind, exploziile sunt de evitat când lucrezi cu acizi azotici. Data viitoare aţi putea să faceţi ceva mai puţin volatil, de pildă să distilaţi apă de trandafiri. Matthew miji ochii. N-aţi lucrat cumva cu mercur?

— Nu te speria! N-aş face nimic care să dăuneze copilului, am spus cu defensivă.

— De fiecare dată când spun ceva spre binele tău, tu presupui că mă îngrijesc de altceva.

Sprâncenele i se uniră într-o expresie de reproş. Din cauza mustăţii şi a bărbii negre, cu care încă nu mă obişnuisem pe deplin, Matthew arăta mai ameninţător ca oricând. Dar nu voiam să mă cert cu el.

— Scuze! am spus repede, după care am schimbat subiectul. Săptămâna viitoare o să amestecăm o doză proaspătă de *prima materia*. Asta are mercur în ea, dar promit să n-o ating. Mary vrea să vadă dacă o să putrezească în broasca alchimică până la sfârşitul lui ianuarie.

— Pare un început festiv al noului an, spuse Matthew, aşezându-mi mantia pe umeri.

— La ce te uitai?

Am privit cu atenție pe fereastră.

— De cealaltă parte a râului cineva ridică un rug pentru noaptea de Anul Nou. De fiecare dată când indivizii trimit căruța după lemn nou, localnicii șterpelesc ceea ce se află deja acolo. Mormanul scade văzând cu ochii. E ca și când aș vedea-o pe Penelopa[104] mânuindu-și acul.

— Mary a spus că mâine n-o să muncească nimeni. O, și să am grijă să-i cer lui Françoise să cumpere niște *jimblă* în plus – asta-i pâine, nu? – și s-o înmoaie în lapte și miere ca să fie din nou moale pentru micul dejun de sâmbătă.

Erau frigănelele elisabetane, similare cu cele moderne din toate punctele de vedere, mai puțin numele.

— Cred că Mary își face griji că aș putea flămânzi într-o casă gospodărită de vampiri.

— Lady Pembroke are o politică de tipul „nu întreba, nu spune” când vine vorba despre alte ființe și obiceiurile lor, observă Matthew.

— Cu siguranță, n-a menționat niciodată ce s-a întâmplat cu pantofii ei, am spus gânditoare.

— Mary Sidney supraviețuiește așa cum a făcut și mama ei: închizând ochii la orice adevăr incomod. Femeile din familia Dudley au fost obligate să procedeze așa.

— Dudley?

M-am încruntat. Era o familie de scandalagii notorii ce nu semăna deloc cu manierata Mary.

— Mama lui Lady Pembroke a fost Mary Dudley, prietenă cu Maiestatea Sa și soră cu favoritul reginei, Robert, explică Matthew și gura i se strâmbă. Era sclipitoare, exact ca fiica ei. Mary Dudley și-a umplut capul cu idei ca să nu mai aibă loc pentru adevărul despre trădarea tatălui ei sau despre năzbâtiile fratelui[105]. După ce a luat vărsat de la binecuvântata noastră suverană, Mary Dudley n-a recunoscut niciodată că atât regina, cât și propriul ei soț începuseră să prefere compania altora în loc s-o vadă desfigurată.

M-am oprit uluită.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit singură și plină de amărăciune, ca majoritatea celorlalte femei din spița Dudley de după ea. Cel mai mare triumf al său a fost s-o mărite pe tiza ei în vârstă de cincisprezece ani cu contele de Pembroke, care pe atunci avea patruzeci.

— Mary Sidney a fost mireasă la cincisprezece ani?

Femeia aceasta inteligentă și plină de viață administra o gospodărie enormă, creștea o droaie de copii și era devotată experimentelor sale alchimice, totul aparent fără nici un efort. Acum înțelegeam de ce. Lady Pembroke era mai tânără decât mine cu câțiva ani, dar la treizeci de ani jongla deja cu aceste responsabilități de jumătate din viață.

— Da. Dar mama ei i-a oferit toate uneltele necesare supraviețuirii: o disciplină de fier, un profund simț al datoriei, cea mai bună educație pe care banii o puteau cumpăra, dragostea pentru poezie și pasiunea ei pentru alchimie.

Mi-am atins corsajul, gândindu-mă la viața care creștea în mine. Oare de ce unelte va avea nevoie copilul meu pentru a supraviețui în lume?

În drum spre casă am discutat despre chimie. Matthew mi-a explicat că acele cristale pe care Mary le clocea precum o găină erau din minereu de fier oxidat și că mai târziu ea urma să le distileze într-un flacon pentru a obține acid sulfuric. Eu fusesem mereu mai interesată de simbolismul

alchimiei decât de aspectele ei practice, însă după-amiaza petrecută cu contesa de Pembroke îmi arătase cât de interesante puteau fi legăturile dintre cele două.

Curând mă aflam în siguranţă la „Cerbul şi Coroana”, sorbind un ceai cald de mentă şi roiniţă. Constatasem că şi elisabetanii aveau ceaiuri, însă toate erau din plante. Sporovăiam în continuare despre Mary, când l-am văzut pe Matthew zâmbind.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, comentă el.

— Cum?

— Atât de însufleţită, plină de întrebări şi poveşti despre ce ai făcut, despre toate planurile pe care tu şi Mary le aveţi pentru săptămâna viitoare.

— Îmi place să fiu din nou studentă, i-am mărturisit. La început mi-a fost greu să nu ştiu răspunsurile. De-a lungul anilor am uitat cât de distractiv e să n-ai decât întrebări.

— Iar aici te simţi liberă aşa cum nu te simţeai în Oxford. Secretele sunt o treabă singuratică.

Matthew mă privea cu înţelegere. Îşi trecu degetele peste obrazul meu.

— Eu n-am fost niciodată singuratică.

— Ba da, ai fost. Cred că încă eşti, spuse el cu blândeţe.

Înainte să apuc să formulez un răspuns, Matthew mă ridică de pe scaunul meu şi mă împinse cu spatele către zidul de lângă şemineu. Pierre, care cu doar câteva clipe în urmă nu se zărea pe nicăieri, apăru în prag.

Apoi se auzi un ciocănit în uşă. Matthew îşi încordă muşchii umerilor, şi un pumnal îi sclipi lângă coapsă. Dădu din cap în semn de încuviinţare, şi Pierre ieşi pe palier şi deschise uşa.

— Avem un mesaj din partea părintelui Hubbard.

Doi vampiri stăteau în uşă, amândoi îmbrăcaţi în haine scumpe, pe care majoritatea mesagerilor nu şi le puteau permite. Nici unul nu avea mai mult de cincisprezece ani. Nu mai văzusem niciodată un vampir adolescent şi mereu îmi închipuisem că trebuiau să existe interdicţii în privinţa lor.

— Bună ziua, domnule Roydon! Cel mai înalt dintre cei doi vampiri se trase de vârful nasului şi îl cercetă pe soţul meu cu ochii lui indigo. Privirea îi trecu apoi de la Matthew la mine, şi am simţit cum pielea mă ustură de răceală. Bună ziua, doamnă!

Matthew strânse mâna pe pumnal, iar Pierre se mişcă astfel încât să se aşeze făţiş între noi şi uşă.

— Părintele Hubbard doreşte să vă vadă, zise vampirul mai scund, privind cu dispreţ către arma din mâna soţului meu. Să veniţi când va bate ora şapte.

— Spuneţi-i lui Hubbard că voi veni atunci când o să-mi permită timpul, zise Matthew cu o urmă de venin în glas.

— Nu doar dumneavoastră, replică băiatul mai înalt.

— Nu l-am văzut pe Kit, spuse Matthew, începând să-şi piardă răbdarea. Dacă are probleme, stăpânul tău ştie mai bine decât mine unde să-l caute, Corner.

Numele i se potrivea băiatului. Silueta lui adolescentină era toată numai unghiuri şi ascuţişuri[106].

— Marlowe şi-a petrecut toată ziua cu părintele Hubbard.

În tonul lui Corner se citea plictiseala.

— Într-adevăr? întrebă Matthew cu o privire tăioasă.

— Da. Părintele Hubbard o vrea pe vrăjitoare, interveni tovarăşul lui Corner.

— Aşa deci.

Tonul lui Matthew deveni neutru. Brusc apoi – un fulger negru-argintiu și în clipa următoare pumnalul lui lustruit tremura, cu vârful înainte, în tocul ușii, lângă ochiul lui Corner. Matthew înaintă spre cei doi băieți. Amândoi făcură involuntar un pas înapoi.

— Îți mulțumesc pentru mesaj, Leonard.

Matthew împinse ușa cu piciorul și o închise.

Schimbă cu Pierre o privire lungă și tăcută, în vreme ce pașii vampirilor se auzeau coborând treptele în viteză.

— Hancock și Gallowglass! porunci Matthew.

— Îndată!

Pierre dispăru ca un vârtej din încăpere, evitând-o la mustață pe Françoise. Aceasta smulse pumnalul din tocul ușii.

— Am avut vizitatori, explică Matthew, înainte ca femeia să apuce să se plângă de starea lemnăriei.

— Despre ce e vorba, Matthew? am întrebat.

— Noi doi o să mergem să ne întâlnim cu un vechi prieten.

Vocea îi rămase neliniștitor de egală. M-am uitat la pumnalul care zăcea acum pe masă.

— Acest vechi prieten e vampir?

— Vin, Françoise!

Matthew înșfăcă vreo câteva foi de hârtie, deranjându-mi teancurile ordonat așezate. Mi-am înăbușit protestele în vreme ce el lua una dintre penele mele și începea să scrie cu furie. Nu se mai uitase la mine de când auziserăm bătaia în ușă.

— Avem sânge proaspăt de la măcelar. Poate că ar trebui să…

Matthew ridică privirea, iar gura i se strânse într-o linie subțire. Françoise îi turnă un pocal mare cu vin fără să mai crâcnească. Când termină, el îi întinse două scrisori.

— Pe asta du-o contelui de Northumberland în Casa Russell. Cealaltă merge la Raleigh. Pe el îl găsești la Whitehall.

Françoise plecă imediat, iar Matthew se îndreptă cu pași mari către fereastră, cu ochii spre stradă. Părul i se încâlcise în gulerul înalt din pânză, iar eu am simțit brusc nevoia de a i-l aranja. Însă felul în care își ținea umerii mă avertiza că nu ar fi primit cu bucurie un asemenea gest posesiv.

— Părintele Hubbard? i-am amintit.

Însă Matthew era cu gândul în altă parte.

— O să te sinucizi, spuse el aspru, stând în continuare cu spatele la mine. Ysabeau m-a avertizat că n-ai nici un fel de instinct de conservare. De câte ori trebuie să se întâmple așa ceva până să-l capeți?

— Ce-am mai făcut acum?

— Ai vrut să fii văzută, Diana, răspunse cu severitate. Ei bine, ai fost văzută.

— Încetează să te mai uiți pe geam! M-am săturat să stau de vorbă cu ceafa ta. Vorbisem cu calm, deși îmi venea să-l strâng de gât. Cine e părintele Hubbard?

— Andrew Hubbard e un vampir. El stăpânește Londra.

— Cum adică stăpânește Londra? Toți vampirii din oraș i se supun lui?

În secolul al douăzeci și unulea, vampirii londonezi erau renumiți pentru devotamentul lor față de

haită, pentru obiceiurile nocturne și loialitatea lor. Cel puțin asta auzisem de la alte vrăjitoare. Deși nu erau la fel de flamboaianți ca aceia din Paris, Veneția sau Istanbul, nici la fel de însetați de sânge precum cei din Moscova, New York ori Beijing, vampirii londonezi erau o ceată bine organizată.

— Nu doar vampirii. Și vrăjitoarele, și demonii. Matthew se întoarse spre mine cu o privire glacială. Andrew Hubbard e un fost preot, slab educat, dar cu suficiente cunoștințe de teologie pentru a putea face probleme. A devenit vampir atunci când ciuma a lovit pentru prima dată Londra. Până în 1349, boala omorâse aproape jumătate din oraș. Hubbard a supraviețuit primului val al epidemiei, îngrijindu-i pe suferinzi și îngropând morții, însă după un timp s-a îmbolnăvit.

— Iar cineva l-a salvat transformându-l în vampir.

— Da, deși niciodată n-am reușit să aflu cine. Există totuși o grămadă de legende, majoritatea despre presupusa lui înviere cu ajutorul divinității. Când a fost sigur că o să moară, oamenii spun că și-a săpat singur un mormânt în curtea bisericii și s-a culcat în el ca să-l aștepte pe Dumnezeu. Câteva ore mai târziu s-a sculat și a început să umble printre cei vii, explică Matthew și făcu o pauză. Cred că de atunci nu mai e întreg la minte. Strânge suflete pierdute, continuă el. Pe vremea aceea erau prea multe ca să poată fi numărate. El îi adăpostea pe toți: orfani, văduve, bărbați care își pierduseră familiile în doar o săptămână. Pe cei care se îmbolnăveau îi transforma în vampiri, apoi îi reboteza și se îngrijea de ei să aibă case, mâncare și locuri de muncă. Îi considera copiii lui.

— Chiar și pe vrăjitoare și pe demoni?

— Da, răspunse scurt Matthew. Îi supune unui ritual de adopție, care însă nu seamănă deloc cu cel pe care îl oficiază Philippe. Le gustă sângele. Susține că asta îi dezvăluie ce se află în sufletele lor și îi oferă dovada că Dumnezeu i-a lăsat în grija lui.

— Îi dezvăluie și secretele lor, am spus încet.

Matthew dădu din cap în semn de aprobare. Nu era de mirare că voia să stau departe de acest părinte Hubbard. Dacă un vampir îmi gusta sângele, avea să afle despre copil. Și să-și dea seama cine e tatăl.

— Philippe și Hubbard au ajuns la un acord care îi scutește pe membrii clanului de Clairmont de ritualurile și obligațiile familiei lui. Probabil ar fi trebuit să-i spun că ești soția mea înainte să intrăm în oraș.

— Dar ai ales să n-o faci, am zis cu grijă, încleștându-mi mâinile.

Acum știam de ce Gallowglass ceruse să acostăm în altă parte, nu lângă Water Lane. Philippe avea dreptate. Erau momente în care Matthew se purta prostește. Sau precum cel mai arogant bărbat în viață.

— Hubbard se ferește din calea mea, iar eu mă feresc dintr-a lui. De îndată ce va afla că ești o de Clairmont, va trebui să te lase și pe tine în pace. Chiar atunci, Matthew observă ceva pe stradă, sub fereastră. Slavă Domnului!

Pe trepte răsunară pași greoi, iar o clipă mai târziu, Gallowglass și Hancock intrau în salonul nostru.

— V-a luat ceva timp.

— Salutare și ție, Matthew! spuse Gallowglass. Așadar, Hubbard a cerut în sfârșit o audiență. Și, înainte să-ți treacă prin cap să propui așa ceva, nici măcar nu te gândi să-i dai peste nas lăsând-o pe mătușa aici. Oricare ar fi planul, merge și ea cu noi.

În mod neobișnuit, Matthew își trecu mâna prin păr de la ceafă spre frunte.

— Drace! spuse Hancock, urmărindu-i mişcarea degetelor.

Se pare că a-şi modela părul într-o creastă de cocoş era încă unul dintre indiciile lui Matthew, care arăta că sursa lui de eschivări şi jumătăţi de adevăruri tocmai secase.

— Singurul tău plan a fost să-l eviţi pe Hubbard. N-ai altul. Niciodată n-am ştiut sigur dacă eşti curajos sau prost, de Clairmont, dar cred că acum s-ar putea răspunde la întrebare. Şi nu în favoarea ta.

— Plănuiam să i-o duc luni pe Diana.

— După ce stă deja în oraş de zece zile, observă Gallowglass.

— Nu era nici o grabă. Diana e o de Clairmont. În plus, nu suntem în oraş.

L-am privit nedumerită, aşa că el continuă:

— Cartierul Blackfriars nu face cu adevărat parte din Londra.

— Eu nu mă duc în bârlogul lui Hubbard ca să mă cert din nou cu el pe tema geografiei oraşului, spuse Gallowglass, plesnindu-se cu mănuşile peste coapsă. N-a fost de acord cu tine când i-ai adus argumentul acesta ca să poţi caza frăţia în Turn după ce am venit să-i ajutăm pe nobilii Lancaster, în 1485, şi n-o să fie de acord nici acum.

— Hai să nu-l lăsăm să aştepte! zise Hancock.

— Avem destul timp.

Tonul lui Matthew sună dispreţuitor.

— Tu niciodată n-ai înţeles mareea, Matthew. Presupun că o să mergem pe apă, de vreme ce tu crezi că nici Tamisa nu face parte cu adevărat din oraş. Dacă e aşa, s-ar putea să fi întârziat deja. Hai s-o întindem!

Gallowglass îşi îndreptă degetul mare în direcţia uşii de la intrare.

Pierre ne aştepta deja acolo, trăgându-şi pe mâini mănuşi din piele neagră. Îşi schimbă obişnuita pelerină maro cu una neagră, mult prea lungă ca să fie la modă. O născocire din metal îi acoperea braţul drept: un şarpe încolăcit în jurul unei cruci cu o semilună aşezată în partea de sus. Acesta era blazonul lui Philippe şi se deosebea de al lui Matthew doar prin absenţa stelei şi a florii de crin.

După ce Gallowglass şi Hancock se echipară în mod asemănător, Françoise aşeză o mantie similară pe umerii lui Matthew. Faldurile ei grele măturau podeaua, făcându-l să pară mai înalt şi mai impozant. Stând unul lângă altul, cei patru formau o imagine intimidantă – sursă plauzibilă de inspiraţie pentru orice poveste scrisă vreodată despre vampiri cu mantii întunecate.

La capătul lui Water Lane, Gallowglass cercetă vasele disponibile.

— Asta ne-ar putea ţine pe toţi, zise el, arătând către o barcă lungă cu vâsle şi scoţând un fluierat asurzitor.

Omul ce stătea lângă ambarcaţiune ne întrebă unde mergem, şi vampirul se lansă într-un complicat şir de instrucţiuni referitoare la traseul nostru, explicând la care dintre numeroasele debarcadere ale oraşului urma să oprim şi cine avea să vâslească. Mârâi la el, şi bietul om se ghemui doar lângă lampa de la prova bărcii sale şi, din când în când, continuă să privească nervos peste umăr.

— Faptul că speriem orice barcagiu ne iese în cale n-o să ne îmbunătăţească relaţiile cu vecinii, am comentat în vreme ce Matthew urca în ambarcaţiune, cu privirea aţintită asupra berăriei de alături.

Hancock mă săltă prea puţin ceremonios şi mă dădu soţului meu. Matthew îşi strânse braţul în jurul meu când barca ţâşni pe râu. Până şi barcagiului i se tăie răsuflarea de viteză.

— Nu e nevoie să atragem atenţia asupra noastră, Gallowglass, spuse Matthew pe un ton tăios.

— Vrei să vâsleşti tu şi să-i ţin eu de cald soţiei tale? Văzând că Matthew nu răspunde, Gallowglass clătină din cap. Mă gândeam eu.

Lumina blândă a felinarelor de pe Podul Londrei străpungea întunericul dinaintea noastră, iar plescăitul apei ce se deplasa cu repeziciune devenea tot mai puternic cu fiecare mişcare a vâslelor lui Gallowglass. Matthew urmărea linia ţărmului.

— Opreşte la Old Swan Stairs[107]! Vreau să fim înapoi în barcă şi să o luăm în susul apei înainte să se schimbe mareea.

— Linişte! Şoapta lui Hancock avea ceva aspru în ea. Noi, cică, ne furişăm pe la spatele lui Hubbard. Cu toată gălăgia asta pe care o faceţi, am putea foarte bine să defilăm pe Cheapside[108] cu trompete şi steaguri.

Gallowglass se întoarse către pupa şi trase de două ori cu putere cu mâna stângă. După alte câteva mişcări, eram lângă debarcader (de fapt, nimic mai mult decât un şir de trepte şubrede, prinse de nişte piloni strâmbi), unde ne aşteptau mai mulţi bărbaţi. Barcagiul îi alungă cu câteva vorbe scurte, apoi sări din barcă de îndată ce avu ocazia.

Am urcat la nivelul străzii şi am înaintat în tăcere pe alei şerpuitoare, ţâşnind printre case şi prin mici grădini. Vampirii se mişcau cu agilitatea unor pisici. Eu eram ceva mai nesigură, mă împiedicam de pietrele desprinse din pavaj şi călcam în gropile umplute cu apă. În cele din urmă am intrat pe o stradă largă. Din capătul îndepărtat se auzeau râsete, iar lumina se revărsa în stradă prin ferestre mari. Mi-am frecat mâinile, atrasă de căldură. Poate că aceea era destinaţia noastră. Poate că urma să fie ceva simplu şi aveam să-l întâlnim pe Andrew Hubbard, să-i arătăm inelul meu şi să ne întoarcem acasă.

Însă Matthew ne conduse de cealaltă parte a străzii, într-o curte de biserică cu aspect dezolant, ale cărei pietre de pavaj se iţeau una spre alta, de parcă morţii ar fi căutat alinare unul la celălalt. Pierre avea la el un inel din metal solid, plin cu chei, iar Gallowglass o potrivi pe una în broasca uşii de lângă clopotniţă. Am parcurs naosul dărăpănat şi am trecut printr-o uşă din lemn aflată în stânga altarului. Trepte înguste din piatră se cufundau în beznă. Cu vederea mea limitată de fiinţă cu sânge cald, n-am avut cum să mă orientez câtă vreme ne-am învârtit şi ne-am răsucit prin nişte pasaje strâmte, apoi am traversat spaţii mai largi ce miroseau a vin, must şi putreziciune umană. Drumul era parcă luat direct din poveştile pe care oamenii le spuneau pentru a descuraja lumea să întârzie prin pivniţele şi cimitirele bisericilor.

Ne-am adâncit mai mult în labirintul de tunele şi încăperi subterane, după care am intrat într-o criptă slab luminată. Găvane goale ne priveau din craniile stivuite într-un mic osuar. O vibraţie a podelei de piatră şi sunetul înfundat al clopotelor arătau că, undeva deasupra noastră, ceasurile băteau ora şapte. Matthew ne zori să intrăm într-un alt tunel la capătul căruia se zărea o lumină slabă.

În cele din urmă, am păşit într-o pivniţă folosită pentru păstrarea vinului descărcat de pe navele Tamisei. Câteva butoaie erau aşezate de-a lungul zidurilor, iar mirosul mai proaspăt de rumeguş se întrecea cu mireasma vinului vechi. Am cercetat discret sursa aromei de lemn: sicrie aşezate cu grijă unul peste altul, aranjate în funcţie de mărime, de la cutii lungi, în care ar fi încăput Gallowglass, la coşciuge minuscule, pentru copii. Umbre se mişcau şi licăreau în colţurile întunecate, iar în mijlocul încăperii tocmai avea loc un soi de ritual la care participau o mulţime de creaturi.

— Sângele meu îţi aparţine, părinte Hubbard. Bărbatul care vorbea era speriat. Ţi-l dau de

bunăvoie, astfel încât să-mi cunoşti sufletul şi să mă socoteşti în rândul familiei tale.

Se lăsă tăcerea, apoi se auzi un ţipăt de durere. Atmosfera se umplu de o stare de aşteptare încordată.

— Îţi accept darul, James, şi promit să te ocrotesc ca pe copilul meu, răspunse o voce aspră. Tu, în schimb, mă vei onora ca pe tatăl tău. Transmite salutări fraţilor şi surorilor tale!

În mijlocul vacarmului saluturilor, pielea mea înregistră o senzaţie glacială.

— Aţi întârziat. Glasul tunător străpunse zarva şi îmi zbârli părul de pe ceafă. Şi văd că umblaţi cu tot alaiul.

— Imposibil, de vreme ce nu aveam stabilită nici o întâlnire.

Matthew mă apucă de braţ. O duzină de priviri mă înţepau, mă gâdilau şi îmi răceau pielea.

Am auzit paşi moi apropiindu-se, dându-ne târcoale. Un bărbat înalt şi slab îşi făcu apariţia drept înaintea mea. I-am întâlnit privirea fără să clipesc, ştiind că nu trebuie să-mi arăt frica în faţa unui vampir. Ochii lui Hubbard erau adânciţi sub nişte arcade masive şi amestecau nuanţe de albastru, verde şi căprui ce radiau prin irisurile de culoarea ardeziei.

Ochii erau singura pată de culoare în acest vampir. Altfel era nefiresc de palid, cu părul blond aproape alb, tuns scurt, sprâncene şi gene aproape invizibile şi cu buze lungi, subţiri, aşezate în mijlocul unei feţe proaspăt bărbierite. Haina lungă şi neagră, hibrid între o robă academică şi o sutană preoţească, îi accentua silueta cadaverică. Umerii laţi, uşor cocârjaţi, radiau forţă, însă restul trupului era practic un schelet.

Am perceput o mişcare fulgerătoare, şi degetele lui boante şi puternice m-au apucat de bărbie şi mi-au smucit capul într-o parte. În aceeaşi clipă, Matthew şi-a strâns pumnul pe încheietura vampirului.

Privirea rece a lui Hubbard îmi atinse gâtul, observându-mi cicatricea. A fost singura dată când mi-am dorit şi eu ca Françoise să mă fi echipat cu cel mai mare guler pe care îl putea găsi. Hubbard lăsă să-i scape o răsuflare glacială ce mirosea a chinovar şi a brad, apoi gura largă i se strânse, iar colţurile buzelor îi deveniră, din roz-pal, albe.

— Avem o problemă, domnule Roydon, spuse Hubbard.

— Avem mai multe, părinte Hubbard. Şi prima este faptul că aţi pus mâinile pe ceva ce-mi aparţine. Dacă nu le luaţi, voi face bucăţi vizuina asta până la răsăritul soarelui. Ce se va întâmpla după aceea va face toate creaturile din oraş – demon, om, vârcolac şi vrăjitoare – să creadă că a venit sfârşitul lumii.

Vocea lui Matthew tremura de furie.

Fiinţele supranaturale ieşiră din umbră. L-am văzut pe John Chandler, spiţerul din Cripplegate, care mă privi sfidător în ochi. Kit era şi el acolo, lângă un alt demon. Prietenul lui îl luă de braţ, şi Kit se trase uşor într-o parte.

— Salutare, Kit! spuse Matthew cu glas inert. Credeam că ai fugit şi te-ai ascuns deja.

Hubbard mă mai ţinu de bărbie câteva clipe, trăgându-mi capul spre spate astfel încât să fiu din nou cu faţa spre el.

Furia mea la adresa lui Kit şi a vrăjitorului care ne trădase era probabil vizibilă, căci Hubbard clătină din cap în semn de avertisment.

— „Să nu duşmăneşti pe fratele tău în inima ta”[109]! murmură el, dându-mi drumul. Apoi mătură încăperea cu privirea. Lăsaţi-ne!

Matthew îmi cuprinse faţa în palme şi îmi netezi cu degetele pielea de pe bărbie, ca să şteargă mirosul lui Hubbard.

— Du-te cu Gallowglass! Ne vedem curând.

— Ea rămâne, spuse părintele.

Muşchii lui Matthew tresăriră. Nu era obişnuit să fie contrazis. După o pauză considerabilă, le porunci prietenilor şi rudelor sale să-l aştepte afară. Hancock fu singurul care nu se supuse imediat.

— Tatăl tău spune că un bărbat înţelept poate să vadă mai multe din fundul unei fântâni decât poate să vadă un prost de pe vârful unui munte. Să sperăm că are dreptate, murmură Hancock, căci chestia în care ne-ai vârât astă-seară e o groapă al naibii de adâncă.

Aruncându-i soţului meu o ultimă privire, îi urmă pe Gallowglass şi pe Pierre printr-o spărtură din zidul din capătul opus al încăperii. O uşă grea se închise, apoi se lăsă tăcerea.

Noi trei stăteam atât de aproape unul de altul încât am putut auzi următoarea răsuflare blândă ieşită din plămânii lui Matthew. Cât despre Hubbard, mă întrebam dacă nu cumva ciuma făcuse mai mult decât să-l înnebunească. Pielea lui semăna mai degrabă cu ceara decât cu porţelanul, de parcă ar fi suferit încă efectele stăruitoare ale bolii.

— Daţi-mi voie să vă reamintesc, *monsieur* de Clairmont, că aici sunteţi sub îngăduinţa mea. Hubbard se aşeză pe scaunul măreţ şi solitar al încăperii. Chiar dacă reprezentaţi Congregaţia, vă permit prezenţa în Londra doar pentru că tatăl dumneavoastră mi-o cere. Dar ne-aţi nesocotit obiceiurile şi aţi permis soţiei dumneavoastră să intre în oraş fără să ne-o prezentaţi mie şi turmei mele. Mai este şi problema cavalerilor dumneavoastră.

— Majoritatea cavalerilor care m-au însoţit locuiesc în oraşul acesta de mai multă vreme decât tine, Andrew. Când ai insistat ca ei să se alăture „turmei” tale sau să părăsească graniţele oraşului, s-au mutat dincolo de ziduri. Tu şi tatăl meu aţi căzut de acord ca familia de Clairmont să nu mai aducă şi *alţi* membri ai frăţiei în cetate. N-am făcut-o.

— Şi credeţi că fiilor mei le pasă de asemenea subtilităţi? Am văzut inelele pe care le purtau şi însemnele de pe mantiile lor. Hubbard se aplecă în faţă cu o privire ameninţătoare. Am fost informat că vă aflaţi la jumătatea drumului spre Scoţia. De ce sunteţi încă aici?

— Poate că nu-ţi plăteşti destul de bine informatorii, sugeră Matthew. Kit stă foarte prost cu banii în ultima vreme.

— Loialitatea şi dragostea nu se cumpără, iar eu nu recurg nici la intimidare şi tortură pentru a-mi îndeplini voia. Christopher face de bunăvoie ceea ce-i cer, aşa cum procedează toţi copiii pioşi care-şi iubesc tatăl.

— Kit are prea mulţi stăpâni pentru a-i fi loial vreunuia dintre ei.

— Nu s-ar putea spune acelaşi lucru şi despre tine?

Lansând provocarea, Hubbard se întoarse către mine şi îmi inspiră înadins mirosul. Scoase un sunet blând şi trist.

— Dar să vorbim despre căsătoria ta. Unii dintre copiii mei cred că relaţia dintre o vrăjitoare şi un vârcolac e dezgustătoare. Dar Congregaţia cu legământul ei nu e deloc mai bine văzută în oraşul meu decât cavalerii răzbunători ai tatălui tău. Amândouă grupurile se împotrivesc dorinţei lui Dumnezeu ca noi să trăim asemenea unei familii. Soţia ta este, de asemenea, o torcătoare de timp, spuse Hubbard. Eu nu sunt de acord cu torcătorii de timp, căci ei ispitesc bărbaţii şi femeile cu idei nepotrivite.

— Idei precum posibilitatea de a alege și libertatea de a gândi? am intervenit. De ce vă temeți…

— Apoi, mă întrerupse Hubbard, atent încă exclusiv la Matthew, de parcă eu aș fi fost invizibilă, mai e faptul că v-ați hrănit din ea. Ochii i se îndreptară către cicatricea pe care Matthew mi-o lăsase pe gât. Când vrăjitoarele vor descoperi asta, vor cere o anchetă. Dacă soția dumneavoastră e găsită vinovată de a-și fi oferit sângele de bunăvoie unui vampir, va fi excomunicată și alungată din Londra. Dacă sunteți vinovat de a-l fi luat fără consimțământul ei, veți fi ucis.

— Halal sentimente de familie!

— Diana! mă avertiză Matthew.

Hubbard își împreună vârfurile degetelor și îl cercetă încă o dată pe soțul meu.

— Și, în cele din urmă, ea e însărcinată. Oare tatăl copilului va veni s-o caute?

Aceste vorbe îmi stăviliră replicile. Hubbard încă nu scosese la iveală cel mai mare secret al nostru: că Matthew era tatăl copilului meu. M-am luptat să-mi stăpânesc panica. „Gândește și rămâi în viață!” Poate că sfatul lui Philippe avea să ne scoată din această încurcătură.

— Nu, răspunse scurt Matthew.

— Așadar, tatăl e mort. Fie de moarte bună, fie de mâna voastră, zise Hubbard, aruncându-i o privire soțului meu. În acest caz, copilul vrăjitoarei va fi adus în turma mea de îndată ce se va naște. Iar mama lui va deveni chiar acum unul dintre copiii mei.

— Nu, repetă Matthew, nu va deveni.

— Cât timp vă închipuiți că veți supraviețui voi doi în afara Londrei după ce restul Congregației va afla despre aceste abateri? întrebă Hubbard, clătinând din cap. Soția dumneavoastră va fi în siguranță aici atâta vreme cât va face parte din familia mea, iar voi doi nu vă veți mai împărtăși sângele.

— Ba n-ai s-o supui pe Diana acelei ceremonii perverse. Dacă trebuie, spune-le „copiilor” tăi că ea îți aparține, dar n-ai să iei sângele ei sau pe acela al copilului.

— Nu accept să mint sufletele pe care le am în grijă. De ce, fiul meu, secretele și războiul sunt singurele răspunsuri pe care le ai atunci când Dumnezeu îți pune în față o provocare? Ele nu duc decât la distrugere, spuse Hubbard, și gâtul i se încordă de emoție. Dumnezeu le rezervă mântuirea celor care cred în ceva mai mare decât ei înșiși.

Înainte ca Matthew să apuce să-i răspundă, mi-am pus mâna pe brațul lui pentru a-l face să tacă.

— Mă scuzați, părinte Hubbard, am spus. Dacă înțeleg corect, familia de Clairmont este scutită de cârmuirea dumneavoastră?

— Într-adevăr, doamnă Roydon. Însă dumneata nu ești o de Clairmont. Dumneata ești doar măritată cu un membru al acestei familii.

— Greșit, am replicat, strângând mâneca soțului meu. Sunt fiica adoptată prin jurământ de sânge a lui Philippe de Clairmont, dar și soția lui Matthew. Sunt de două ori o de Clairmont, așa că nici eu, nici copilul meu nu vă vom spune tată.

Andrew Hubbard părea uluit. În vreme ce eu îi trimiteam grămezi de binecuvântări tăcute lui Philippe pentru că era mereu cu trei pași înaintea noastră, a celorlalți, umerii lui Matthew se relaxară în sfârșit. Deși se afla departe, în Franța, tatăl lui ne pusese încă o dată la adăpost.

— Verificați dacă doriți. Philippe mi-a însemnat fruntea aici, am spus, atingându-mi locul dintre sprâncene, acolo unde aveam al treilea ochi.

În momentul acela moțăia, neinteresat de vampiri.

— Te cred, doamnă Roydon, spuse în cele din urmă Hubbard. Nimeni n-ar avea îndrăzneala să mintă în legătură cu așa ceva într-o casă a Domnului.

— Atunci poate îmi dați o mână de ajutor. Am venit la Londra în căutarea unui sprijin în chestiuni ceva mai delicate ale magiei și artei vrăjitorești. Pe care dintre copiii dumneavoastră mi i-ați recomanda pentru această sarcină?

Întrebarea mea șterse zâmbetul de pe chipul lui Matthew.

— Diana! mârâi el.

— Tatăl meu ar fi foarte mulțumit dacă m-ați putea sprijini, am spus, ignorându-l cu calm pe soțul meu.

— Și sub ce formă s-ar prezenta această mulțumire?

Andrew Hubbard era și el un prinț renascentist, interesat să dobândească orice avantaj strategic putea.

— Mai întâi, tatăl meu ar fi mulțumit să audă despre orele pe care le-am petrecut liniștiți în casa noastră, în noaptea de Anul Nou, am spus, privindu-l pe vampir în ochi. Orice altceva îi voi povesti în următoarea mea scrisoare va depinde de vrăjitoarea pe care mi-o veți trimite la „Cerbul și Coroana”.

Hubbard cântări cererea mea.

— Voi discuta despre nevoile tale cu copiii mei și voi decide cine ar fi mai potrivit să te servească.

— Oricine va veni va fi un spion, mă avertiză Matthew.

— Și tu ești un spion, i-am atras atenția. Sunt obosită. Vreau să merg acasă.

— Noi ne-am terminat treburile aici, Hubbard. Am încredere că Diana, asemenea tuturor membrilor familiei de Clairmont, se află la Londra cu aprobarea ta.

Matthew se întoarse să plece, fără a mai aștepta un răspuns.

— Până și clanul de Clairmont trebuie să aibă grijă în orașul acesta! strigă Hubbard în urma lui. Să nu uiți asta, doamnă Roydon!

Pe drumul spre casă, Matthew și Gallowglass stătură de vorbă cu glas scăzut, însă eu am rămas tăcută. Am refuzat ajutorul oferit la coborârea din barcă și am început să urc spre Water Lane fără să-i mai aștept. Chiar și așa, când am ajuns la pasajul ce ducea spre „Cerbul și Coroana”, Pierre era deja înaintea mea, iar Matthew lângă brațul meu. Înăuntru ne așteptau Walter și Henry, care săriră în picioare văzându-ne.

— Slavă Domnului! spuse Walter.

— Am venit de îndată ce am auzit că ești la ananghie. George e bolnav la pat, iar Kit și Tom sunt de negăsit, explică Henry, mutându-și nervos privirea când la mine, când la Matthew.

— Îmi pare rău că v-am chemat. Îngrijorarea mea a fost prematură, spuse Matthew.

Mantia i se învârti în jurul gleznelor când și-o scoase de pe umeri.

— Dacă e vorba despre ordin… începu Walter cu ochii la mantie.

— Nu e, îl asigură Matthew.

— E vorba despre mine, am spus. Și, înainte să veniți cu vreun alt scenariu dezastruos, vă rog să înțelegeți ceva: vrăjitoarele sunt problema mea. Matthew e urmărit, și nu doar de către Andrew Hubbard.

— E obișnuit, spuse Gallowglass cu voce răgușită. Nu-i lua în seamă pe cei care cască gura, mătușă!

— Trebuie să-mi găsesc singură profesoara, Matthew, am spus și mi-am dus mâna către locul în care corsajul îmi acoperea partea de sus a abdomenului. Nici un vrăjitor nu se va despărți de secretele lui câtă vreme ești tu implicat. Toți cei care intră în această casă sunt ori vârcolaci, ori filozofi, ori spioni. Ceea ce înseamnă, în ochii neamului meu, că oricare dintre voi ne-ar putea da pe mâna autorităților. Poate că Berwick pare departe, însă panica se răspândește.

Privirea lui Matthew era ca de gheață, dar măcar mă asculta.

— Dacă vei porunci să vină o vrăjitoare aici, va sosi una. Matthew Roydon întotdeauna capătă ceea ce-și dorește. Dar, în loc de ajutor, eu o să am parte de încă un spectacol ca acela dat de văduva Beaton. Și nu de asta am nevoie.

— Ai și mai puțină nevoie de ajutorul lui Hubbard, spuse Hancock cu acreală.

— Nu avem mult timp la dispoziție, i-am amintit lui Matthew.

Hubbard nu știa că bebelușul e al lui Matthew, iar Hancock și Gallowglass nu simțiseră schimbările mirosului meu. Nu încă. Dar evenimentele din seara aceasta ne atrăseseră atenția asupra poziției noastre precare.

— În regulă, Diana. O să lăsăm vrăjitoarele în seama ta. Dar fără minciuni, spuse Matthew, și fără secrete. Una dintre persoanele aflate în camera asta trebuie să știe tot timpul unde ești.

— Matthew, nu poți… protestă Walter.

— Am încredere în judecata soției mele, spuse Matthew ferm.

— Asta spune și Philippe despre bunica, murmură Gallowglass. Chiar înainte să se dezlănțuie iadul pe pământ.

103 Manuscris alchimic ce prezintă sub formă de criptogramă picturală procesul de creare a pietrei filozofale (n.tr.)

104 Personaj din mitologia greacă, soția lui Ulise. Simbol al castității și fidelității conjugale, a așteptat credincioasă, vreme de douăzeci de ani, întoarcerea soțului ei. Pentru a scăpa de insistențele pețitorilor, le-a promis că se va mărita cu unul dintre ei de îndată ce va isprăvi de țesut o pânză. Însă ceea ce țesea ziua destrăma, de fiecare dată, noaptea. (n.tr.)

105 John Dudley, politician englez (1502–1553), a complotat pentru a o înscăuna în locul Mariei I Tudor pe Jane Grey, motiv pentru care a fost întemnițat în Turnul Londrei și executat. Fiul lui, Robert Dudley, a fost cât pe ce să-i împărtășească soarta, dar a fost iertat și, ulterior, a devenit favoritul Elisabetei I. (n.red.)

106 *Corner* în engleză înseamnă „colț” (n.red.)

107 Treptele Bătrânei Lebede (n.tr.)

108 Stradă comercială în Londra (n.red.)

109 Biblia, Leviticul 19:17 (n.tr.)

CAPITOLUL 19

— Dacă așa arată iadul, murmură Matthew la o săptămână după întâlnirea noastră cu Hubbard, atunci Gallowglass o să fie tare dezamăgit.

Într-adevăr, nu prea se vedeau foc și pucioasă la vrăjitoarea de paisprezece ani ce stătea în fața noastră în salon.

— Șșt! am spus, atentă la cât de sensibil poate fi un copil de vârsta ei. Părintele Hubbard ți-a explicat de ce ești aici, Annie?

— Da, doamnă, răspunse ea amărâtă.

Era greu de spus dacă paloarea fetei se datora culorii naturale a pielii ei ori unei combinații între frică și malnutriție. Sunt aici ca să vă slujesc și să vă însoțesc cu treburi prin oraș.

— Nu, nu asta ne-a fost înțelegerea, spuse Matthew iritat, lovind cu piciorul încălțat în cizmă în podeaua de lemn.

Annie tresări.

— Ai vreo putere sau cunoștință despre care să poți vorbi ori părintele Hubbard ne joacă o festă?

— Eu am puține abilități, bâigui Annie. Ochii ei de un albastru senin contrastau cu pielea albă. Dar îmi trebuie o locuință, iar părintele Hubbard a spus…

— O, îmi imaginez ce-a spus părintele Hubbard! pufni Matthew cu dispreț.

Privirea pe care i-am aruncat-o fu suficient de amenințătoare ca să-l facă să clipească și apoi să tacă.

— Dă-i o șansă să explice! i-am spus cu asprime, apoi i-am zâmbit încurajator fetei. Continuă, Annie!

— Pe lângă faptul că o să vă slujesc, părintele Hubbard a spus că trebuie să vă duc la mătușa mea, atunci când ea se va întoarce la Londra. Acum e cu o gravidă și refuză să plece câtă vreme femeia are încă nevoie de ea.

— Mătușa ta e moașă, dar și vrăjitoare? am întrebat cu blândețe.

— Da, doamnă. O moașă bună și o vrăjitoare puternică, spuse Annie cu mândrie, îndreptându-și spatele.

În clipa aceea, fustele ei prea scurte îi lăsară gleznele golașe în frig. Andrew Hubbard își îmbrăca fiii cu haine călduroase, pe măsura lor, însă fiicele lui nu aveau parte de aceeași atenție. Mi-am înăbușit iritarea. Françoise avea să trebuiască să-și folosească acele.

— Și cum ai intrat în familia părintelui Hubbard?

— Mama mea n-a fost o femeie virtuoasă, murmură Annie, răsucindu-și mâinile în mantia subțire. Părintele Hubbard m-a găsit în cripta bisericii Saint Anne de lângă Aldersgate, cu mama moartă lângă mine. Mătușa mea era proaspăt căsătorită și urma să nască în curând. Eu aveam șase ani. Soțul ei nu voia să fiu crescută printre fiii lui, de teamă să nu-i pervertesc cu firea mea păcătoasă.

Așadar, Annie, acum adolescentă, își petrecuse peste jumătate din viață cu Hubbard. Gândul îmi dădea fiori reci, iar ideea că un copil de șase ani ar putea perverti pe cineva îmi depășea puterea de înțelegere, însă povestea explica atât înfățișarea abjectă a fetei, cât și numele ei neobișnuit: Annie Undercroft[110].

— Până îți aduce Françoise ceva de mâncare, eu pot să-ți arăt unde o să dormi. În acea dimineață

urcasem până la etajul trei pentru a inspecta pătuțul, scaunul cu trei picioare și cufărul uzat, pus deoparte pentru lucrurile vrăjitoarei. Te ajut eu să-ți duci bagajul.

— Doamnă? spuse Annie nedumerită.

— N-a adus nimic, interveni Françoise, aruncând priviri pline de dezaprobare către cel mai nou locuitor al casei.

— Nu contează. Curând își va avea lucrurile ei.

I-am zâmbit lui Annie, care părea nesigură.

Eu și Françoise ne-am petrecut weekendul îngrijindu-ne ca fata să fie curată ca lacrima, îmbrăcată și încălțată cum se cuvine, apoi să știe suficientă aritmetică încât să poată face mici cumpărături pentru mine. Ca s-o pun la încercare am trimis-o la spițeria din apropiere să ia pene de scris de un penny și un sfert de kilogram de ceară (Philippe avusese dreptate: Matthew consuma produsele de papetărie într-un ritm alarmant). Fata se întoarse prompt, aducând restul.

— A vrut un șiling! se plânse ea. Ceara aia nici măcar nu e bună pentru lumânări, nu?

Pierre o îndrăgi pe fată și își făcu un scop din a scoate la iveală oricând putea câte un zâmbet rar și dulce pentru Annie. O învăță cum să joace „încurcă sfoara” și se oferi s-o scoată la plimbare duminică, atunci când Matthew bătu vagi apropouri cum că i-ar plăcea să rămânem singuri pentru câteva ore.

— N-o să… profite de ea? l-am întrebat pe soțul meu în vreme ce-mi descheia haina preferată: un veston băiețesc fără mâneci, făcut din lână fină, neagră. Îl purtam cu un rând de fuste și o cămașă atunci când stăteam prin casă.

— Pierre? Dumnezeule mare, nu!

Matthew părea amuzat.

— E o întrebare îndreptățită.

Mary Sidney avusese cam aceeași vârstă când mama ei o măritase cu bărbatul care oferise prețul cel mai mare.

— Iar eu ți-am răspuns sincer. Pierre nu se culcă din principiu cu fete tinere. Matthew își opri mâinile după ce desprinse și ultimul nasture. Ah, iată o surpriză plăcută! Nu porți corset.

— Mă jenează, și dau vina pe copil pentru asta.

El îmi dădu la o parte vestonul de pe trup și scoase un sunet apreciativ.

— Și o să-i împiedice pe alți bărbați s-o supere? am întrebat.

— Discuția asta nu poate să aștepte până mai târziu? spuse Matthew, trădându-și exasperarea. Având în vedere cât e de frig, n-o să fie plecați mult timp.

— Ești foarte nerăbdător în dormitor, am observat eu, strecurându-mi mâinile pe sub gulerul cămășii sale.

— Zău? Matthew își arcui sprâncenele aristocratice, prefăcându-se că nu-i vine a crede. Și eu care credeam că problema e admirabila mea reținere.

Își petrecu următoarele ore arătându-mi exact cât de nelimitată putea fi răbdarea lui într-o casă goală, într-o zi de duminică. Atunci când toți ceilalți se întoarseră, noi eram deja plăcut extenuați și într-o stare de spirit considerabil mai bună.

Luni însă totul reveni la normal. Matthew se arătă distrat și nervos încă din zori, de îndată ce sosiră primele scrisori, și îi transmise scuzele sale contesei de Pembroke atunci când deveni clar că obligațiile numeroaselor sale slujbe nu aveau să-i permită să mă însoțească la prânz.

Mary mă ascultă fără surprindere atunci când i-am explicat motivele absenței lui Matthew, clipi ca o bufniță oarecum curioasă când o văzu pe Annie, după care o trimise pe fată în bucătărie, în grija lui Joan. Am împărțit cu ea un prânz delicios, în timpul căruia Mary îmi povesti în detaliu viețile intime ale tuturor celor care locuiau la o aruncătură de băț de Blackfriars. Mai târziu ne-am retras în laborator, cu Joan și Annie ca asistente.

— Și ce mai face soțul tău, Diana? mă întrebă contesa, în vreme ce-și sufleca mânecile, cu ochii ațintiți asupra cărții din fața ei.

— E sănătos, am spus.

Învățasem că acesta era echivalentul elisabetan pentru „bine”.

— E o veste bine-venită. Mary se întoarse să amestece în ceva ce arăta grețos, dar mirosea și mai rău. Mă tem că multe depind de asta. Regina se bizuie pe el mai mult decât pe oricare alt bărbat din regat, cu excepția lordului Burghley.

— Mi-aș dori ca buna lui dispoziție să fie mai de durată. În ultima vreme e foarte schimbător. Când e posesiv, când mă ignoră de parcă aș fi o piesă de mobilier.

— Așa își tratează bărbații proprietățile.

Mary luă o cană cu apă.

— Eu nu sunt proprietatea lui, am spus sec.

— Ce știm noi două, ce spune legea și ce simte Matthew însuși sunt trei lucruri complet diferite.

— N-ar trebui să fie, am zis iute, gata să-mi argumentez punctul de vedere.

Contesa mă reduse la tăcere cu un zâmbet blând și resemnat.

— Nouă ne e mai ușor cu soții noștri decât le e altor femei, Diana. Slavă Domnului, noi avem cărțile și tihna de a ne răsfăța cu pasiunile noastre. Majoritatea femeilor nu au așa ceva.

Amestecă pentru ultima oară tot ce avea în recipientul de laborator, apoi decantă conținutul într-un alt vas de sticlă.

M-am gândit la Annie: o mamă care murise singură în pivnița unei biserici, o mătușă care n-o putea lua la ea din pricina prejudecăților soțului ei, o viață care promitea prea puțin în materie de confort sau speranță.

— Tu îți înveți servitoarele să citească?

— Bineînțeles, răspunse prompt contesa. Învață și să scrie, și să socotească. Asemenea abilități le vor face mai valoroase în ochii unui soț bun, căruia îi place să câștige bani, dar și să-i cheltuiască.

Îi făcu un semn lui Joan, care o ajută să mute spre foc fragila bulă de sticlă plină cu substanțe chimice.

— Atunci și Annie va trebui să învețe, am spus, dând din cap înspre fată.

Aceasta se ținea în umbră. Avea un aer fantomatic, cu chipul ei palid și părul blond-argintiu. Educația urma să-i crească încrederea în sine. Cu siguranță pășea mai vioi de când se târguise cu *monsieur* de Laune pentru prețul cerii de sigiliu.

— Mai târziu va avea motive să-ți mulțumească, spuse Mary cu o expresie serioasă. Noi, femeile, nu deținem nimic afară de ceea ce avem între urechi. Virtutea noastră îi aparține mai întâi tatălui, apoi soțului nostru. Ne dedicăm munca familiei. De îndată ce ne împărtășim gândurile altcuiva, punem pana pe hârtie sau vârâm ața în ac, tot ceea ce facem aparține altcuiva. Atâta vreme cât are cuvinte și idei, Annie va deține mereu ceva ce e numai al ei.

— Dacă ai fi tu bărbat, Mary… am spus, clătinând din cap.

Contesa de Pembroke era net superioară majorității ființelor, indiferent de sex.

— Dacă aș fi bărbat, acum aș fi pe moșiile mele, aș curta-o pe Maiestatea Sa, ca Henry, sau m-aș ocupa de treburile statului, ca Matthew. Dar eu sunt aici cu tine, în laboratorul meu. Dacă punem totul în balanță, cred că noi suntem mai câștigate, chiar dacă uneori suntem puse pe un piedestal sau confundate cu un taburet de bucătărie.

Ochii rotunzi ai lui Mary licăriră. Am început să râd.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Dacă ai fi fost vreodată la curte, n-ai mai avea îndoieli în privința asta. Vino! spuse contesa, întorcându-se către experimentul său. Acum așteptăm, câtă vreme *prima materia* e expusă la căldură. Dacă ne-am descurcat bine, atunci asta va genera piatra filozofală. Hai să recapitulăm următorii pași ai procesului, în speranța că experimentul va reuși.

Pierd mereu noțiunea timpului când sunt înconjurată de manuscrise alchimice, așa că am ridicat privirea uluită în clipa în care Matthew și Henry intrară în laborator. Eu și Mary eram adâncite într-o discuție despre imaginile dintr-o colecție de texte alchimice cunoscută drept *Pretiosa Margarita Novella – Noua Perlă a Marelui Prinț*. Era deja sfârșitul amiezii?

— Nu poate fi vremea de plecare. Nu încă, am protestat. Mary are un manuscris…

— Matthew cunoaște cartea, căci fratele lui mi-a dat-o. Acum, că Matthew are o soție învățată, s-ar putea să regrete gestul, spuse Mary râzând. Gustările ne așteaptă în salon. Speram să vă văd pe amândoi azi.

Auzind acestea, Henry îi făcu conspirativ cu ochiul contesei.

— E frumos din partea ta, Mary, spuse Matthew, sărutându-mă pe obraz în semn de salut. Se pare că voi două n-ați ajuns încă la partea cu oțetul. Încă miroși a vitriol și a oxid de magneziu.

Am lăsat jos cartea fără prea mare tragere de inimă și m-am spălat, în vreme ce Mary termina de făcut însemnările despre experimentele din ziua aceea. După ce ne-am așezat în salon, Henry nu-și mai putu stăpâni nerăbdarea.

— Acum e momentul, Mary? o întrebă el pe contesă, fâțâindu-se pe scaun.

— Ai același entuziasm de a oferi cadouri ca și tânărul William, răspunse ea râzând. Eu și Henry avem un dar în cinstea Anului Nou și a căsătoriei voastre.

Însă noi nu aveam nimic să le oferim în schimb. M-am uitat la Matthew, stânjenită de acest schimb unilateral.

— Îți urez mult noroc, Diana, dacă speri să le-o iei înainte cu cadourile lui Mary și lui Henry, spuse el cu tristețe.

— Prostii! răspunse contesa. Matthew a salvat viața fratelui meu, Philip, și proprietățile lui Henry. Nici un dar nu poate răscumpăra aceste datorii. Nu ne stricați plăcerea cu asemenea vorbe. E o tradiție să oferi cadouri proaspeților însurăței și e Anul Nou. Tu ce i-ai dat reginei, Matthew?

— După ce ea i-a trimis bietului rege Iacob un alt ceas pentru a-i aminti să-și aștepte momentul în tăcere, m-am gândit să-i ofer o clepsidră din cristal. M-am gândit că ar putea fi o amintire utilă a relativului ei caracter muritor, răspunse el sec.

Henry îl privi îngrozit.

— Nu. Nu pot să cred.

— A fost un gând rătăcit, într-un moment de frustrare, îl liniști Matthew. I-am oferit o cupă acoperită, desigur, ca toți ceilalți.

— Nu uita de cadoul nostru, Henry! spuse Mary, și ea acum la fel de nerăbdătoare.

Henry scoase un săculeț de catifea și mi-l înmână. M-am luptat puțin cu sforile, iar în cele din urmă am scos din el un medalion din aur masiv, așezat pe un lanț tot atât de greu. Fața era din filigran incrustat cu rubine și diamante, și în centru avea semiluna și steaua lui Matthew. Am întors medalionul pe dos și mi s-a tăiat răsuflarea la vederea superbului desen smălțuit cu flori și cârcei de viță. Am deschis cu grijă copca din partea de jos. O imagine în miniatură a lui Matthew privi în sus spre mine.

— Maestrul Hilliard a făcut schițele preliminare când a fost aici. De sărbători a fost atât de ocupat încât asistentul lui, Isaac, a trebuit să-l ajute cu pictura, explică Mary.

Am prins miniatura în căușul palmei și am înclinat-o încoace și încolo. Matthew era pictat așa cum arăta acasă, când lucra până noaptea târziu în biroul de lângă dormitor. Cămașa îi era descheiată la gât și tivită cu șnururi, iar el întâmpina ochii privitorului ridicând din sprânceana dreaptă într-o combinație familiară de seriozitate și umor ironic. Părul negru îi era împins spre spate în obișnuitul lui fel dezordonat, iar între degetele lungi ale mâinii stângi ținea un medalion. Era o imagine surprinzător de sinceră și de erotică pentru acea vreme.

— Îți place? întrebă Henry.

— E minunat, am spus, incapabilă să-mi iau ochii de la noua mea comoară.

— Isaac e mai… îndrăzneț în compozițiile lui decât maestrul său, dar, când i-am spus că e un dar de nuntă, m-a convins că un astfel de medalion va rămâne secretul special al nevestei și că ar putea să i-l dezvăluie mai mult pe omul de acasă decât pe cel din public.

Mary privi peste umărul meu.

— Seamănă, dar mi-aș dori ca maestrul Hilliard să învețe cum să surprindă mai bine bărbia cuiva.

— E perfect și îl voi prețui mereu.

— Acesta e pentru tine, spuse Henry, întinzându-i lui Matthew un săculeț identic. Hilliard s-a gândit că ai putea să-l arăți altora și să-l porți la curte, așa că a fost mai… ăăă, circumspect.

— Acela e medalionul pe care Matthew îl ține în mână în imaginea din miniatură? am întrebat, arătând către piatra cu aspect lăptos, montată într-un cadru simplu din aur.

— Cred că da, spuse încet Matthew. E o piatră de lună, Henry?

— Un eșantion străvechi, răspunse mândru contele. Se afla printre curiozitățile mele și am vrut să-l ai tu. Uite, gravura o reprezintă pe zeița Diana.

Miniatura din interior era mai decentă, însă tot înspăimântătoare prin lipsa ei de formalitate. Eu purtam rochia cafenie tivită cu catifea neagră. Un guler delicat îmi încadra fața, fără să acopere perlele strălucitoare pe care le aveam la gât. Însă coafura mea era cea care făcea cadoul intim, potrivit pentru un proaspăt soț. Părul îmi cădea liber peste umeri și pe spate, într-o bogăție luxuriantă de bucle blond-roșcate.

— Fundalul albastru scoate în evidență ochii Dianei. Iar forma gurii ei e foarte asemănătoare cu realitatea.

Și Matthew era copleșit de cadou.

— Am comandat o ramă, spuse Mary, făcându-i semn lui Joan, ca să le expuneți atunci când nu le

purtați.

Era vorba mai mult despre o cutie puțin adâncă, cu două nișe ovale, căptușite cu catifea neagră. Miniaturile se potriveau perfect în interior și dădeau impresia unei perechi de portrete.

— Mary și Henry s-au arătat foarte grijulii oferindu-ne un asemenea cadou, spuse Matthew mai târziu, când ne-am întors la „Cerbul și Coroana”. Mă cuprinse în brațe din spate și își împleti degetele peste pântecul meu. Nici măcar n-am avut timp să-ți fac o poză. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că prima mea imagine cu tine va fi pictată de Nicholas Hilliard.

— Portretele sunt superbe, am spus, acoperindu-i mâinile cu ale mele.

— Dar…?

Matthew se trase în spate și își înclină capul într-o parte.

— Miniaturile lui Nicholas Hilliard sunt căutate, Matthew. Acestea nu vor dispărea odată cu noi. Și sunt atât de încântătoare, încât nu m-aș îndura să le distrug înainte să plecăm.

Timpul era asemenea gulerului meu plisat: începea ca o bucată de material neted, plat, strâns țesut. Apoi era răsucit, tăiat și făcut să se plieze.

— Noi influențăm întruna trecutul, ca să lăsăm urme în prezent.

— Poate că așa și trebuie să procedăm, sugeră Matthew. Poate că viitorul depinde de asta.

— Nu văd cum.

— Nu acum. Dar e posibil ca într-o zi să privim în urmă și să descoperim că miniaturile au avut importanță, spuse soțul meu și zâmbi. Imaginează-ți atunci ce ar însemna găsirea manuscrisului *Ashmole 782*.

Am ridicat privirea spre el. Văzând manuscrisele alchimice cu anluminuri ale lui Mary, îmi amintisem cu intensitate de misteriosul volum și de căutările noastre zadarnice.

— George n-a avut norocul să-l găsească în Oxford, dar manuscrisul nostru trebuie să fie pe undeva prin Anglia. Ashmole l-a cumpărat de la cineva. În loc să căutăm volumul, ar trebui să încercăm să dăm de cel care i l-a vândut.

— În perioada asta manuscrisele circulă constant. *Ashmole 782* ar putea fi oriunde.

— Sau ar putea fi chiar aici, am insistat eu.

— Poate că ai dreptate, încuviință Matthew. Dar îmi dădeam seama că lui îi stătea mintea la probleme mult mai presante decât tomul nostru greu de găsit. O să-l trimit pe George să se intereseze printre librari.

Toate gândurile legate de *Ashmole 782* îmi zburară însă din cap în dimineața următoare, când sosi un mesaj de la mătușa lui Annie, prospera moașă. Se întorsese la Londra.

— Vrăjitoarea n-o să vină în casa unui cunoscut vârcolac și spion, spuse Matthew după ce citi conținutul biletului. Soțul ei se împotrivește planului, de teamă că îi va distruge reputația. Trebuie să mergem noi la locuința ei de pe Garlic Hill, lângă biserica Saint James.

Văzând că nu reacționez în nici un fel, soțul meu se încruntă și continuă:

— E în cealaltă parte a orașului, la doi pași de bârlogul lui Andrew Hubbard.

— Tu ești vampir, i-am amintit eu. Ea e vrăjitoare. N-ar trebui să ne amestecăm. Soțul vrăjitoarei are dreptate să fie precaut.

Matthew insistă să ne însoțească pe mine și pe Annie până în celălalt capăt al Londrei. Zona dimprejurul bisericii Saint James era mult mai prosperă decât cartierul Blackfriars, cu străzi spațioase, bine întreținute, case mari, magazine aglomerate și o curte a bisericii foarte îngrijită. Annie

ne conduse pe o alee aflată vizavi de lăcașul de cult. Deși întunecat, drumul strălucea de curățenie.

— Acolo, domnule Roydon, spuse fata.

Atrase atenția lui Matthew asupra unei plăcuțe pe care era desenată o moară, apoi țâșni înainte împreună cu Pierre, pentru a-i anunța pe cei ai casei despre sosirea noastră.

— Nu trebuie să rămâi, i-am spus soțului meu.

Vizita asta era deja destul de stresantă și fără ca el să ne dea târcoale cu un aer posac.

— Nu plec nicăieri, răspunse el încruntat.

Am fost întâmpinați la ușă de o femeie cu o față rotundă, cu nasul cârn, bărbia blândă, ochii de un căprui bogat și părul castaniu. Chipul îi era senin, deși privirea îi scăpăra de mânie. Îl oprise pe Pierre din drum. Doar Annie fusese primită în casă, iar acum fata stătea într-o parte a ușii, părând înspăimântată.

M-am oprit și eu în loc, căscând gura de uimire. Mătușa lui Annie semăna leit cu Sophie Norman, tânăra demon de la care ne luaserăm rămas-bun în casa Bishop din Madison.

— *Dieu*! murmură Matthew, privind uluit spre mine.

— Mătușa mea, Susanna Norman, șopti Annie.

Reacția noastră o neliniștise.

— Zice că…

— Susanna *Norman*? am întrebat, incapabilă să-mi iau ochii de la fața ei.

Numele și puternica asemănare cu Sophie nu puteau fi o coincidență.

— Exact cum a zis nepoata mea. Păreți a nu fi în largul dumneavoastră, doamnă Roydon, spuse doamna Norman. Iar tu nu ești bine-venit aici, vârcolacule.

— Bună ziua, doamnă Norman! zise Matthew cu o plecăciune.

— Nu mi-ai primit scrisoarea? Soțul meu nu vrea să aibă de-a face cu tine.

Doi băieți țâșniră pe ușă afară.

— Jeffrey! John!

— El e? întrebă cel mai mare.

Îl studie pe Matthew cu interes, apoi își îndreptă atenția asupra mea. Copilul avea putere. Deși era încă în pragul adolescenței, abilitățile lui se simțeau deja în trosnetul indisciplinat al magiei care îl înconjura.

— Folosește-ți talentele pe care ți le-a dat Dumnezeu, Jeffrey, și nu mai pune întrebări prostești! Vrăjitoarea mă măsură din priviri. Cu siguranță l-ați făcut pe părintele Hubbard să se pună în gardă. Foarte bine, intrați!

Când am dat să facem asta, Susanna ridică o mână.

— Tu nu, vârcolacule! Eu cu soția ta am treabă. La „Gâsculița de Aur” au vin bun, dacă ești hotărât să rămâi prin apropiere. Însă ar fi mai bine pentru toți cei implicați dacă ți-ai lăsa omul să o conducă pe doamna Roydon până acasă.

— Vă mulțumesc pentru sfat, doamnă. Sunt sigur că voi găsi ceva mulțumitor la han. Pierre va aștepta în curte. Nu-l deranjează frigul.

Matthew îi aruncă un zâmbet ca de lup.

Susanna făcu o figură acră și se răsuci cu eleganță.

— Haide, Jeffrey! strigă ea peste umăr.

Băiatul îl înșfăcă pe fratele său mai mic, îi aruncă o ultimă privire interesată lui Matthew, apoi își urmă mama.

— Veniți când sunteți gata, doamnă Roydon.

— Nu-mi vine să cred, am șoptit de îndată ce familia Norman dispăru din raza noastră vizuală. Trebuie să fie stră-străbunica lui Sophie.

— Sophie e ori descendenta lui Jeffrey, ori a lui John. Matthew se trase de bărbie cu un aer gânditor. Unul dintre băieții aceia e veriga lipsă din lanțul de circumstanțe care duce de la Kit și piesa lui de șah din argint până la familia Norman și mai departe spre Carolina de Nord.

— Viitorul chiar se îngrijește de sine însuși, am spus.

— M-am gândit eu că așa o să fie. Cât despre prezent, Pierre o să fie chiar aici, iar eu o să stau prin apropiere.

Ridurile fine din jurul ochilor lui se adânciră. În vremurile bune, n-ar fi vrut să se afle la mai mult de cincisprezece centimetri de mine.

— Nu știu sigur cât o să dureze, am spus, strângându-l de braț.

— Nu contează, mă asigură soțul meu și îmi atinse buzele cu ale lui. Stai atât cât ai nevoie.

Înăuntru, Annie îmi luă în grabă mantia și se întoarse lângă foc, unde stătu cocoșată deasupra a ceva aflat în vatră.

— Fii atentă, Annie! zise Susanna, părând agasată.

Fata ridică cu grijă o cratiță puțin adâncă de pe un suport metalic așezat deasupra jăraticului.

— Fiica Văduvei Hackett are nevoie de poțiunea aia ca s-o ajute să doarmă, iar ingredientele sunt scumpe.

— Nu pot să-mi dau seama ce-i cu ea, mamă, spuse Jeffrey, uitându-se la mine.

Avea o privire tulburător de înțeleaptă pentru cineva atât de tânăr.

— Nici eu, Jeffrey, nici eu. Dar probabil de aceea a venit aici. Du-l pe fratele tău în camera cealaltă. Și faceți liniște! Tatăl vostru a adormit, și trebuie să doarmă.

— Da, mamă. Jeffrey luă de pe masă doi soldăței și o barcă din lemn. De data asta te las pe tine să fii Walter Raleigh, ca să poți câștiga bătălia, îi promise el fratelui său.

Susanna și Annie se uitară lung la mine în tăcerea care se lăsă. Slabele vibrații de putere ale fetei îmi erau deja cunoscute. Însă nu eram pregătită pentru neîntreruptul șuvoi interogativ pe care Susanna îl lansă asupra mea. Cel de-al treilea ochi mi se deschise. În sfârșit, cineva îmi trezise curiozitatea de vrăjitoare.

— E neplăcut, am spus, întorcând capul ca să evit intensitatea privirilor pe care mi le arunca femeia.

— Așa și trebuie să fie, răspunse ea calm. De ce aveți nevoie de ajutorul meu, doamnă?

— Am fost legată printr-o vrajă. Nu e ceea ce credeți însă, am adăugat când am văzut-o pe Annie că face imediat un pas înapoi. Amândoi părinții mei erau vrăjitori, însă nici unul dintre ei nu a înțeles natura talentelor mele. Nu voiau să am de suferit, așa că m-au legat. Însă legăturile au mai slăbit și mi se întâmplă lucruri ciudate.

— Ca de pildă? întrebă Susanna, îndrumând-o pe Annie către un scaun.

— Am chemat apa vrăjitorească de câteva ori, cu toate că nu de curând. Uneori văd culori în jurul oamenilor, dar nu tot timpul. Și am atins o gutuie, iar aceasta s-a veștejit.

Am avut grijă să nu menționez izbucnirile mai spectaculoase ale magiei mele. N-am pomenit nici ciudatele fire albastre și chihlimbarii din colțuri, nici faptul că din cărțile lui Matthew începeau să iasă rândurile scrise, iar din pantofii lui Mary Sidney porneau să fugă reptile.

— Mama sau tatăl dumneavoastră au fost vrăjitori ai apei? întrebă Susanna, încercând să priceapă ceva din povestea mea.

— Nu știu, am răspuns sincer. Au murit când eu eram mică.

— Poate că atunci vi s-ar potrivi mai bine meșteșugul vrăjilor. Deși mulți își doresc să posede magia brută a apei și focului, aceasta nu e ușor de găsit, spuse Susanna cu o urmă de milă în glas.

Mătușa mea Sarah considera că vrăjitoarele care se bazează pe magia elementelor sunt diletante. Susanna, pe de-altă parte, avea tendința de a vedea vrăjile ca pe o formă inferioară de cunoaștere a magiei. Mi-am înăbușit un oftat la adresa bizarelor prejudecăți. Nu eram toate vrăjitoare?

— Mătușa mea n-a reușit să mă învețe multe vrăji. Uneori pot să aprind o lumânare. N-am reușit să chem obiecte la mine.

— Dar sunteți femeie în toată firea! spuse Susanna și își puse mâinile în șolduri. Până și Annie e mai pricepută, iar ea are doar paisprezece ani. Puteți să preparați elixire din plante?

— Nu.

Sarah voise să mă învețe cum să fac poțiuni, dar o refuzasem.

— Sunteți vindecătoare?

— Nu.

Începeam să înțeleg expresia îngrozită a lui Annie. Susanna oftă.

— De ce mi-o fi cerut ajutorul Andrew Hubbard, nu știu. Am destule pe cap cu pacienții mei, un soț infirm și doi fii de crescut. Luă un castron ciobit de pe raft și un ou cafeniu dintr-un stativ aflat lângă fereastră. Le așează pe amândouă pe masă în fața mea, apoi trase un scaun. Așezați-vă și vârâți-vă mâinile sub picioare!

Uluită, am făcut așa cum îmi ceruse.

— Eu și Annie o să ne ducem acasă la văduva Hackett. Cât lipsim noi, trebuie să vărsați conținutul oului în vas fără a vă folosi mâinile. E nevoie de două vrăji: una de mișcare și un simplu farmec de deschidere. Fiul meu John are opt ani și deja le poate face fără să se gândească.

— Dar…

— Dacă nu găsesc oul în castron când mă întorc, nimeni nu vă poate ajuta, doamnă Roydon. Părinții dumneavoastră s-ar putea să fi avut dreptate când v-au legat, dacă puterile dumneavoastră sunt atât de slabe încât nu reușiți nici măcar să spargeți un ou.

Annie îmi aruncă o privire în chip de scuză, în vreme ce lua cratița în brațe. Susanna așează un capac deasupra vasului.

— Hai, Annie!

Stând singură în sufrageria familiei Norman, am început să mă gândesc la ou și la castron.

— Ce coșmar! am șoptit, sperând că băieții erau prea departe ca să mă audă.

Am tras adânc aer în piept și mi-am adunat energia. Cunoșteam cuvintele ambelor vrăji și acum îmi doream ca oul să se miște. Mi-am dorit din toate puterile. Magia nu e nimic altceva decât dorință transformată în realitate, mi-am amintit eu.

Mi-am concentrat dorințele asupra oului. Acesta țopăi o dată pe masă, apoi se potoli. Am repetat

vraja în tăcere. Încă o dată. Și încă o dată.

Câteva minute mai târziu, singurul rezultat al eforturilor mele era un strat subțire de sudoare care-mi brobonea fruntea. Nu trebuia decât să ridic oul și să-l sparg. Dădusem greș.

— Îmi pare rău, am murmurat către abdomenul meu plat. Cu puțin noroc, tu ai să-l moștenești pe taică-tău.

Stomacul îmi tresări. Emoțiile și hormonii în schimbare rapidă deveniseră o piatră de încercare pentru digestie.

Oare găinile au grețuri dimineața? Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am uitat la ou. Unei biete cloști îi fusese răpit puiul încă neieșit din ou pentru hrana familiei Norman. Mi se făcu și mai greață. Poate că trebuia să iau în calcul vegetarianismul, măcar pe durata sarcinii.

Dar poate că nu existase nici un pui, am încercat eu să mă liniștesc. Nu toate ouăle sunt fecundate. Am privit atent cu cel de-al treilea ochi prin coajă, prin straturile groase de albuș, până la gălbenuș. Se zăreau urme de viață în firișoarele roșii de la suprafața gălbenușului.

— Fertil, am spus, oftând.

Într-o vreme, Em și Sarah crescuseră găini. O găină avea nevoie de doar trei săptămâni pentru a cloci un ou. Trei săptămâni de căldură și grijă, după care apărea un puișor. Nu mi se părea corect ca eu să trebuiască să aștept luni de zile până ca pruncul nostru să vadă lumina zilei.

Grijă și căldură. Lucruri atât de simple, dar care garantau viața. Cum spunea Matthew? „Copiii nu au nevoie decât de dragoste, de un adult care să-și asume răspunderea pentru ei și de un loc moale pe care să aterizeze.” Același lucru era valabil și pentru pui. Mi-am închipuit cum ar fi să te înconjoare căldura penelor unei mame-găină, să fii cuibărit în siguranță, ferit de lovituri și vătămări. Oare așa se simțea copilul nostru în timp ce plutea în adâncul pântecului meu? Dacă nu, oare exista vreo vrajă pentru asta? O vrajă țesută din responsabilitate, care să înfășoare copilul în grijă, căldură și iubire, dar care să fie îndeajuns de blândă ca să-i ofere atât siguranță, cât și libertate?

— Aceasta e adevărata mea dorință, am șoptit.

Piu!

Am privit în jur. În multe gospodării existau câțiva pui care ciuguleau pe lângă sobă.

Piu! Sunetul venea dinspre oul de pe masă. Se auzi un trosnet, apoi se ivi un cioc. O pereche de ochi uimiți clipi spre mine din mijlocul unui cap acoperit cu pene turtite de umezeală.

Cineva din spatele meu își ținu răsuflarea. M-am întors. Annie își acoperea gura cu mâna și se holba la puiul de pe masă.

— Mătușă Susanna, spuse fata după ce-și lăsă mâna în jos. Ăla e…?

Lăsă propoziția neterminată și arătă în tăcere către mine.

— Da. Aceea e aura rămasă în urma noii vrăji a doamnei Roydon. Du-te! Cheamă-o pe Goody Alsop!

Susanna își răsuci nepoata și o trimise înapoi pe ușă.

— N-am turnat oul în castron, doamnă Norman, mi-am cerut eu scuze. Vrăjile n-au funcționat.

Puiul încă ud începu să protesteze, scoțând piuituri indignate una după alta.

— N-au funcționat? Încep să cred că nu știți nimic despre ce înseamnă să fii vrăjitoare, spuse Susanna, nevenindu-i a crede.

Iar eu începeam să cred că avea dreptate.

110 Numele de familie înseamnă „criptă” în limba engleză. (n.tr.)

CAPITOLUL 20

Lui Phoebe i se părea că liniștea din sediul Sotheby's de pe Bond Street era neliniștitoare în acea seară de marți. Deși lucra de două săptămâni pentru casa aceasta de licitații londoneză, încă nu se obișnuise cu clădirea. Orice sunet – bâzâitul lămpilor din tavan, gardianul care trăgea de uși ca să se asigure că sunt încuiate, zgomotul îndepărtat al unui râs înregistrat la televizor – o făcea să tresară.

Întrucât era cea mai tânără persoană din departament, căzuse în sarcina ei să aștepte în spatele unei uși încuiate sosirea doctorului Whitmore. Sylvia, șefa ei, fusese de neclintit în privința faptului că cineva trebuia să-l întâlnească după program. Phoebe bănuia că o asemenea sarcină era foarte neobișnuită, însă căpătase slujba prea de curând pentru a scoate ceva mai mult decât niște proteste lipsite de vlagă.

— Bineînțeles că o să rămâi. El o să ajungă aici la ora șapte seara, îi spusese Sylvia pe un ton dulceag, pipăindu-și șiragul de perle și luând apoi de pe birou biletele la spectacolul de balet. În plus, nu trebuie să te duci nicăieri, nu?

Sylvia avea dreptate. Phoebe nu trebuia să se ducă nicăieri.

— Dar cine este? întrebase tânăra.

Era o întrebare perfect legitimă, însă Sylvia se arătase jignită.

— Vine din Oxford și e un important client al firmei. Asta e tot ce trebuie să știi, răspunsese ea. Sotheby's pune preț pe confidențialitate – sau la cursul ăsta ai lipsit?

Și așa se face că Phoebe era încă în biroul ei. Aștepta mult după promisa oră șapte. Pentru a-și mai omorî timpul, parcurse dosarele, pentru a afla mai multe despre client. Nu-i plăcea să întâlnească persoane fără a ști cât mai mult cu putință despre trecutul lor. Sylvia poate credea că nu are nevoie decât de numele lui și de niște vagi referințe, însă Phoebe știa ea ce știa. Mama ei o învățase ce armă valoroasă puteau fi informațiile personale atunci când erau îndreptate împotriva musafirilor de la cocteiluri și dineuri. Nu reuși însă să găsească nici un Whitmore în arhivele Sotheby's, iar numărul de client al bărbatului ducea doar la un simplu cartonaș dintr-un fișet încuiat, pe care scria: „Familia de Clairmont – întrebați-l pe președinte".

La nouă fără cinci, auzi pe cineva în fața ușii. Vocea bărbatului era răgușită, dar ciudat de melodioasă.

— Asta e a treia vânătoare de cai verzi pe pereți la care mă trimiți în tot atâtea zile, Ysabeau. Te rog încearcă să-ți amintești că am treburi de făcut. Data viitoare trimite-l pe Alain. Urmă o scurtă pauză. Crezi că eu nu sunt ocupat? Te sun după ce mă întâlnesc cu ei. Bărbatul emise o înjurătură înfundată. Spune-i intuiției tale să mai ia o pauză, pentru Dumnezeu!

Bărbatul avea un discurs ciudat: jumătate american, jumătate britanic, cu vagi urme de accent care sugerau că acestea nu erau singurele limbi pe care le cunoștea. Tatăl lui Phoebe făcuse parte din serviciul diplomatic al reginei, și vorbirea lui fusese cam la fel de ambiguă, de parcă s-ar fi tras de peste tot și de niciunde.

Soneria zbârnâi – încă un sunet ascuțit care o făcu să tresară, în ciuda faptului că Phoebe se aștepta la el. Se depărtă de birou și parcurse încăperea cu pași mari. Era încălțată cu pantofii negri cu toc care o costaseră o avere, dar o făceau să pară mai înaltă și, își spunea ea, mai autoritară. Era un truc pe care îl învățase de la Sylvia în timpul primului interviu, când venise cu încălțări fără toc. După

aceea se jurase că nu va mai părea niciodată „adorabil de minionă”.

Se uită pe vizor și zări o frunte netedă, un păr blond ciufulit și o pereche de ochi albaștri strălucitori. Cu siguranță, acesta nu era domnul doctor Whitmore.

Un ciocănit brusc în ușă o sperie. Oricine ar fi fost bărbatul acela, n-avea pic de bune maniere. Iritată, Phoebe apăsă butonul interfonului.

— Da? spuse ea nerăbdătoare.

— Marcus Whitmore pentru întâlnirea cu domnișoara Thorpe.

Phoebe se mai uită o dată prin vizor. Imposibil. Nici un om atât de tânăr nu i-ar fi atras atenția Sylviei.

— Pot să văd un act de identitate? spuse ea cu asprime.

— Unde e Sylvia?

Ochii albaştri se îngustară.

— La un spectacol de balet. *Coppélia*, cred.

Biletele Sylviei erau cele mai bune din sală. Extravaganța era mascată drept cheltuială administrativă. Bărbatul aflat de cealaltă parte a ușii lipi de vizor un card de identitate. Phoebe se trase înapoi.

— Sunteți amabil să vă îndepărtați puțin? Nu văd nimic de la distanța asta.

Buletinul se mută la câțiva centimetri de ușă.

— Zău, domnișoară…!

— Taylor.

— Domnișoară Taylor, mă grăbesc.

Buletinul dispăru, înlocuit de cele două scântei albastre îngemănate. Phoebe se retrase iar surprinsă, dar nu înainte de a citi numele de pe actul de identitate și afilierea la un proiect de cercetare științifică din Oxford.

Chiar era domnul doctor Whitmore. Ce treabă avea un om de știință cu Sotheby’s? Phoebe împinse zăvorul ușii.

De îndată ce auzi păcănitul, Whitmore își făcu loc înăuntru. Era îmbrăcat ca pentru un club din Soho, cu blugi negri, un tricou *vintage* de culoare gri cu o imagine a trupei U2 pe el și o pereche ridicolă de pantofi sport Converse, care i se ridicau peste glezne (și ei tot gri). La gât avea un șnur din piele pe care atârna o mână de ornamente de proveniență dubioasă și valoare scăzută. Phoebe își îndreptă marginea bluzei albe impecabile și îl privi enervată.

— Mulțumesc, spuse Whitmore, venind mult mai aproape decât ar fi fost normal într-o societate civilizată. Sylvia mi-a lăsat un pachet.

— Luați loc, domnule doctor Whitmore!

Phoebe îi făcu semn către scaunul din fața biroului ei. Bărbatul își mută privirea de la scaun la ea.

— Chiar trebuie? N-o să dureze mult. Sunt aici numai pentru a confirma că bunica mea nu vede zebre și că e vorba doar despre cai.

— Poftim?

Phoebe se mută puțin mai aproape de biroul ei. Exista o alarmă sub blatul mesei, lângă sertar. Dacă bărbatul continua să se poarte aiurea, avea s-o folosească.

— Pachetul.

Whitmore o fixa cu privirea. Fata simți un licăr de interes în ochii lui. Îl recunoscu și își încrucișă

brațele, într-un efort de a-l stinge. Bărbatul arătă înspre cutia căptușită de pe birou, dar fără a se uita la ea.

— Bănuiesc că acela e.

— Vă rog să vă așezați, domnule Whitmore. Ora închiderii a trecut de mult și, înainte să vă pot lăsa să examinați orice v-ar fi pus deoparte Sylvia, trebuie să completăm niște hârtii.

Phoebe întinse mâna și își masă ceafa. Amorțise de cât se uitase în sus, către el. Whitmore își umflă nările și coborî pleoapele. Tânăra observă că genele îi erau mai închise la culoare decât părul blond, dar mai lungi și mai dese decât ale ei. Orice femeie ar fi făcut moarte de om pentru asemenea gene.

— Chiar cred că ați face bine să-mi dați cutia și să mă lăsați să plec, domnișoară Taylor.

Vocea lui răgușită se domoli, căpătând tonul mai profund al unui avertisment, cu toate că Phoebe nu putea înțelege de ce. Ce avea să facă, să fure cutia? Îi trecu din nou prin cap să dea alarma, dar se răzgândi. Sylvia ar fi fost furioasă dacă ea i-ar fi jignit clientul chemând paza.

Se îndreptă așadar către birou, luă un stilou și o foaie de hârtie, apoi se întoarse și le îndesă în mâna vizitatorului.

— Bine. Pot să fac treaba asta și stând în picioare, dacă preferați, domnule doctor Whitmore, deși e mult mai puțin confortabil.

— E cea mai bună ofertă pe care am primit-o de ceva vreme încoace. Buzele lui Whitmore tresăriră. Totuși, dacă aveți de gând să procedați conform lui Hoyle, atunci cred că ar trebui să-mi spuneți Marcus.

— Hoyle? Phoebe se înroși și se înălță cât putu pe tocuri. Whitmore n-o lua în serios. Nu cred că lucrează aici.

— Sper că nu. Bărbatul mâzgăli o semnătură. Edmond Hoyle[111] e mort din 1769.

— Sunt destul de nouă la Sotheby's. Va trebui să mă iertați dacă nu înțeleg la ce vă referiți.

Phoebe își trase nasul. Încă o dată era mult prea departe de butonul ascuns sub biroul ei ca să-l poată folosi. Poate că Whitmore nu era hoț, dar începea să-l creadă nebun.

— Poftim stiloul, spuse Marcus politicos, și formularul. Vezi? Se aplecă mai aproape. Am făcut exact ceea ce mi-ai cerut. De fapt, sunt foarte bine-crescut. Tatăl meu a avut grijă de asta.

Phoebe îi luă stiloul și hârtia și în clipa aceea atinse cu degetele dosul mâinii lui Whitmore. Pielea lui rece îi dădu fiori. Observă că bărbatul purta un inel cu sigiliu greu din aur pe degetul mic. Părea un obiect medieval, însă nimeni nu s-ar fi plimbat prin Londra cu un inel atât de rar și valoros pe deget. Trebuie să fi fost un fals, deși unul foarte bun.

Cercetă formularul în vreme ce se întorcea la biroul ei. Totul părea în ordine, iar dacă oaspetele acesta avea să se dovedească a fi un criminal (ceea ce n-ar fi mirat-o câtuși de puțin), măcar ea nu se va face vinovată de încălcarea regulilor. Săltă capacul cutiei, pregătită să i-o înmâneze ciudatului doctor Whitmore spre examinare. Apoi spera să poată pleca și ea în sfârșit acasă.

— Ah!

Glasul i se stinse de surpriză. Se așteptase să vadă un fabulos colier cu diamante ori un set de smaralde victoriene, montate într-un filigran pretențios din aur – ceva ce i-ar fi plăcut și bunicii ei.

Cutia conținea însă două miniaturi ovale, așezate în niște nișe croite exact pe potriva lor, care le protejau de stricăciuni. Prima reprezenta o femeie cu păr lung, blond-roșcat. Un guler plisat descheiat

îi încadra chipul în formă de inimă. Ochii deschişi la culoare îl ţintuiau pe privitor cu o încredere calmă, iar gura îi era curbată într-un zâmbet blând. Fundalul avea acea nuanţă vie de albastru specifică pictorului elisabetan Nicholas Hilliard. Cealaltă miniatură înfăţişa un bărbat brunet, cu părul pieptănat pe spate. Barba şi mustaţa răvăşită îl făceau să pară mai tânăr decât îl arătau ochii lui negri, iar cămaşa din pânză albă era şi ea descheiată la gât, lăsând la vedere o piele mai deschisă la culoare decât materialul. Ţinea între degetele lungi o bijuterie atârnată la capătul unui lanţ. În spatele lui ardeau şi se răsuceau flăcări aurii, simbol al pasiunii.

O răsuflare blândă îi gâdilă urechea.

— Sfinte Dumnezeule!

Whitmore arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? Acesta trebuie să fie setul de miniaturi care tocmai a sosit. Doi bătrâni din Shropshire le-au găsit ascunse în peretele sipetului lor din argint în vreme ce căutau un loc în care să depoziteze nişte piese mai noi. Sylvia crede că se vor vinde cu un preţ bun.

— O, nu există nici o îndoială în privinţa asta.

Marcus apăsă un buton al telefonului.

— *Oui!* răspunse în franceză o voce autoritară de la celălalt capăt.

„Asta e problema cu telefoanele mobile”, îşi spuse Phoebe. „Toată lumea ţipă la ele şi ca atare poţi auzi toate discuţiile private.”

— Ai avut dreptate în privinţa miniaturilor, *grand-mère*[112].

Dinspre telefon se auzi un icnet de satisfacţie.

— Deci te-am convins pe deplin, Marcus?

— Nu. Şi slavă Domnului că nu! Nu foloseşte nimănui să mă convingă pe deplin. Whitmore se uită la Phoebe şi zâmbi. Era şarmant, recunoscu ea în silă. Dar mai lasă-mi câteva zile înainte de a mă trimite să fac alt comision. Cât anume eşti dispusă să plăteşti pentru ele? Sau n-ar trebui să întreb?

— *N’importe quel prix*.

„Preţul nu contează.” Acestea erau cuvintele care ar fi făcut fericită orice casă de licitaţii. Phoebe privi miniaturile. Erau cu adevărat extraordinare.

Whitmore şi bunica lui îşi încheiară discuţia, apoi degetele bărbatului păcăniră fără întârziere pe tastatura telefonului, transmiţând un mesaj.

— Hilliard considera că cel mai bine era ca portretele lui în miniatură să fie admirate în intimitate, gândi Phoebe cu voce tare. Simţea că pictura scoate la iveală prea multe dintre secretele personajelor lui. Se şi vede de ce. Aceştia doi păreau să deţină tot felul de secrete.

— În privinţa asta ai dreptate, murmură Marcus.

Chipul lui era foarte aproape, şi Phoebe putu să-i cerceteze mai atent ochii. Erau mai albaştri decât i se păruseră prima dată, mai albaştri chiar decât pigmenţii îmbogăţiţi cu azurit şi ultramarin pe care îi folosea Hilliard.

Sună telefonul. Când se întinse să răspundă, lui Phoebe i se păru, doar pentru o clipă, că mâna lui alunecă în jos, spre talia ei.

— Dă-i omului miniaturile, Phoebe!

Era Sylvia.

— Nu înţeleg, spuse ea uluită. Nu sunt autorizată să…

— Le-a cumpărat direct. Obligaţia noastră era să obţinem preţul cel mai mare cu putinţă pentru

aceste piese. Și asta am făcut. Soții Taverner vor putea să-și petreacă bătrânețea la Monte Carlo dacă poftesc. Iar tu îi poți spune lui Marcus că, dacă am ratat *la danse de fête*[113], voi profita de loja familiei sale la spectacolele din stagiunea următoare.

Sylvia închise.

În cameră se lăsă tăcerea. Marcus Whitmore atingea cu blândețe rama din aur ce înconjura portretul în miniatură al bărbatului. Părea un gest de dor, o încercare de a stabili o legătură cu un anonim mort cu multă vreme în urmă.

— Mai că îmi vine să cred că, dacă aș vorbi, m-ar putea auzi, spuse el pe un ton melancolic.

Ceva nu era în regulă. Phoebe nu-și putea da seama ce, însă aici exista o miză mai mare decât achiziția a două miniaturi din secolul al șaisprezecelea.

— Bunica dumneavoastră trebuie să aibă un cont bancar sănătos, domnule doctor Whitmore, dacă a plătit atât de bine pentru două portrete elisabetane neidentificabile. Întrucât și dumneavoastră sunteți client al Sotheby's, trebuie să vă spun că sigur le-ați luat la suprapreț. Un portret al reginei Elisabeta I din acea perioadă ar putea ajunge și la șase cifre, dacă în sală se află cumpărătorii potriviți, acestea însă nu.

Identitatea modelului era crucială în astfel de cazuri.

— Nu vom ști niciodată cine sunt cei doi. Nu după atâtea secole de anonimat. Numele sunt importante.

— Asta spune și bunica.

— Atunci e conștientă că, fără o atribuire clară, valoarea acestor miniaturi probabil nu va crește.

— Sincer să fiu, spuse Marcus, bunica mea nu are nevoie să-și recupereze investiția. Și ar prefera ca nimeni altcineva să nu știe cine sunt cei reprezentați în portrete.

Phoebe se încruntă la auzul ciudatei formulări. Oare bunica lui credea că ea *știe*?

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Phoebe, chiar dacă le-am făcut stând în picioare. De data asta. Marcus făcu o pauză și își afișă zâmbetul șarmant. Nu te deranjează dacă îți spun Phoebe?

Ba da, o *deranja*. Exasperată, fata își masă ceafa, dându-și la o parte părul negru, lung până la guler. Ochii lui Marcus întârziară asupra curburii umerilor ei. Văzând-o că nu răspunde, bărbatul închise cutia, o luă la subraț și se dădu câțiva pași înapoi.

— Mi-ar plăcea să te scot la cină, spuse el pe un ton neutru, aparent fără să observe semnalele clare de dezinteres ale lui Phoebe. Putem sărbători norocul soților Taverner, dar și comisionul considerabil pe care îl vei împărți cu Sylvia.

Cu Sylvia? Să împartă un comision? Phoebe căscă gura, nevenindu-i a crede. Șansele ca șefa ei să facă așa ceva erau sub zero. Chipul lui Marcus se întunecă.

— A fost una dintre condițiile înțelegerii. Bunica mea n-ar accepta altfel. Vocea îi era aspră. Cina?

— Nu ies în oraș cu bărbați necunoscuți după lăsarea întunericului.

— Atunci o să te invit la cină mâine, după ce luăm prânzul. După ce-ți vei petrece două ore în compania mea, nu voi mai fi „necunoscut".

— Ah, tot vei fi o necunoscută, murmură Phoebe, iar eu nu ies la prânz. Mănânc la birou.

Își feri privirea, încurcată. Oare rostise prima parte a frazei cu voce tare?

— Te iau la ora unu, spuse Marcus cu un zâmbet mai larg.

Lui Phoebe i se strânse inima. Aşadar vorbise cu voce tare.

— Şi nu-ţi face griji, n-o să mergem departe.

— De ce nu?

Credea că îi e frică de el sau că nu poate să ţină pasul? Doamne, cât ura să fie scundă!

— Voiam doar să ştii că poţi purta din nou pantofii ăia fără teamă că îţi vei rupe gâtul, spuse Marcus cu un aer inocent şi privirea îi alunecă încet de la vârfurile picioarelor ei peste pantofii din piele neagră, stărui în dreptul gleznelor, apoi urcă pe curbura gambei. Îmi plac.

Cine se credea tipul ăsta? Se purta ca un crai din secolul al optsprezecelea. Phoebe păşi cu hotărâre către uşă, ţăcănind zgomotos din tocuri. Apăsă butonul pentru a deschide încuietoarea, apoi ţinu uşa deschisă. Marcus scoase un sunet apreciativ în vreme ce se apropie de ea.

— N-ar trebui să fiu atât de direct. Bunica mea îmi detestă manierele aproape tot atât de mult cât detestă să fie dată la o parte dintr-o tranzacţie. Dar uite care-i treaba, Phoebe! Whitmore îşi coborî buzele până când ajunse la câţiva centimetri de urechea ei, iar vocea i se transformă într-o şoaptă. Spre deosebire de alţi bărbaţi care te-au scos la cină şi poate au ajuns în apartamentul tău după, eu nu mă las speriat de pudoarea şi bunele tale maniere. Din contră. Şi nu mă pot abţine să-mi imaginez cum arăţi când tot autocontrolul acesta glacial ţi se topeşte.

Lui Phoebe i se tăie răsuflarea.

Marcus o luă de mână şi îşi lipi buzele de carnea ei, în timp ce o privea în ochi.

— Pe mâine. Şi ai grijă să încui uşa după mine. Ai şi aşa destule necazuri.

Domnul doctor Whitmore ieşi cu spatele din încăpere, îi aruncă încă un zâmbet strălucitor, se întoarse şi dispăru fluierând.

Lui Phoebe îi tremura mâna. Omul acela, bărbatul acela ciudat fără pic de bune maniere şi cu nişte ochi albaştri înspăimântători, o sărutase. La locul de muncă. Fără să-i ceară permisiunea.

Iar ea nu-l pălmuise, aşa cum erau învăţate să facă fetele de diplomaţi bine educate ca ultimă soluţie împotriva avansurilor nedorite, acasă sau în străinătate.

Chiar că dăduse de belea.

111 Scriitor englez (1671–1769), primul autor cunoscut al unor lucrări tehnice despre jocul de cărţi. Scrierile lui despre regulile whist-ului au dat naştere în limba engleză expresiei „conform lui Hoyle” ce semnifică respectarea totală a regulilor şi obiceiurilor universal acceptate. (n.tr.)

112 Bunico (în limba franceză în original) (n.red.)

113 Dansul de sărbătoare (în limba franceză în original) (n.red.)

CAPITOLUL 21

— Am făcut bine că te-am chemat, Goody Alsop? Susanna își răsucea mâinile în șorț și mă privea cu îngrijorare. A fost cât pe ce să o trimit acasă, spuse ea cu voce slabă. Dacă aș fi…

— Dar n-ai trimis-o, Susanna.

Goody Alsop era atât de bătrână și de slabă încât pielea îi atârna pe oasele mâinilor și ale încheieturilor. Dar avea o voce surprinzător de vioaie pentru cineva atât de fragil, iar ochii îi sclipeau de inteligență. O fi fost ea octogenară, însă nimeni n-ar fi îndrăznit s-o numească infirmă.

Acum, că venise Goody Alsop, salonul casei Norman era plin ochi. Fără prea mare tragere de inimă, Susanna le îngădui lui Matthew și lui Pierre să stea chiar lângă ușă, cu condiția să nu atingă nimic. Jeffrey și John își împărțeau atenția între vampiri și puiul de găină, cuibărit în siguranță în căciula lui John, lângă foc. Penele începuseră să i se înfoaie în aerul cald și, din fericire, încetase să mai piuie. Eu mă așezasem pe un taburet din preajma sobei, lângă Goody Alsop care ocupa singurul scaun din încăpere.

— Dă-mi voie să mă uit la tine, Diana.

Când bătrâna întinse degetele către chipul meu, exact așa cum făcuseră văduva Beaton și Champier, am tresărit. Vrăjitoarea se opri și se încruntă.

— Ce e, copilă?

— Un vrăjitor din Franța a încercat să-mi citească pielea. Parcă mă tăia cu cuțitul, i-am explicat în șoaptă.

— N-o să-ți fie prea comod – e totuși un examen –, însă n-ar trebui să te doară.

Degetele ei îmi explorară trăsăturile. Avea mâinile reci și uscate, cu vene ce ieșeau în evidență pe sub pielea pătată și se întindeau peste încheieturile îndoite. Am avut o ușoară senzație de apăsare, care însă nu semăna deloc cu durerea provocată de mâinile lui Champier.

— Ah! oftă femeia când ajunse la pielea netedă de pe fruntea mea.

Ochiul meu de vrăjitoare, ce revenise la obișnuita lui inactivitate frustrată în clipa în care Susanna și Annie mă găsiseră cu puiul, se deschise complet. Goody Alsop era o vrăjitoare pe care merita s-o cunoști.

Uitându-mă în al treilea ochi al bătrânei, am fost cufundată într-o lume a culorilor. Oricât aș fi încercat, firele frumos întrețesute refuzau să se transforme în ceva recognoscibil, deși aveam din nou amăgitoarea speranță că ele ar putea fi utile la ceva. Atingerea lui Goody Alsop mă furnica în vreme ce femeia îmi cerceta trupul și mintea cu clarviziunea ei. Energia pulsa în jurul ei în nuanțe de portocaliu amestecate cu purpuriu. Din limitata mea experiență, nimeni nu mai vădise vreodată acea combinație de culori anume. Bătrâna plescăi din limbă ici și colo, scoase un sunet sau două de aprobare.

— E o ciudată, nu-i așa? șopti Jeffrey, privind peste umărul lui Goody Alsop.

— Jeffrey! exclamă cu stupoare Susanna, rușinată de purtarea fiului ei. Doamnă Roydon, te rog să ne ierți!

— Foarte bine. Doamna Roydon e o ciudată, spuse el fără a se căi.

Își așeză mâinile pe genunchi și se aplecă mai aproape.

— Ce vezi, tinere Jeffrey? îl întrebă Goody Alsop.

— Ea, doamna Roydon, are toate culorile curcubeului. Ochiul ei de vrăjitoare e albastru, chiar dacă în rest ea e verde și argintie, ca zeița. Și de ce are acolo o margine roșu cu negru?

Jeffrey arătă către fruntea mea.

— Acela e însemnul unui vârcolac, spuse bătrâna, netezindu-l cu degetele. Ori de câte ori vezi semnul ăsta, Jeffrey, și e destul de rar, trebuie să-l iei ca pe un avertisment. Vârcolacului care l-a făcut n-o să-i pice bine dacă te iei de ființa cu sânge cald pe care a revendicat-o.

— Doare? se întrebă copilul.

— Jeffrey! strigă iar Susanna. Știi că nu trebuie s-o sâcâi cu întrebări pe Goody Alsop!

— Ne așteaptă un viitor întunecat dacă micuții încetează să mai pună întrebări, Susanna, remarcă bătrâna.

— Sângele unui vârcolac poate vindeca, însă nu face rău, i-am spus băiatului înainte ca Goody Alsop să apuce să-i răspundă.

Nu era nevoie ca încă un vrăjitor să crească temându-se de ceea ce nu înțelegea. Mi-am îndreptat privirea către Matthew, al cărui drept asupra mea era mult mai profund decât jurământul legat cu sânge al tatălui său. Soțul meu era dispus s-o lase pe bătrâna vrăjitoare să-și continue examinarea (pentru moment), însă ochii lui nu se dezlipeau de ea. Am schițat un zâmbet, iar buzele lui s-au încordat pentru o fracțiune de secundă, în semn de răspuns.

— Aha! Jeffrey manifestă un interes moderat față de informația primită. Puteți să faceți să apară din nou aura, doamnă Roydon?

Spre tristețea lor, băieții rataseră forma aceea de manifestare a energiei magice.

Goody Alsop își așeză un deget noduros peste crestătura de deasupra buzei lui Jeffrey, amuțindu-l instantaneu.

— Acum trebuie să stau de vorbă cu Annie. După ce terminăm, omul domnului Roydon o să vă ducă pe toți trei la râu. Când vă veți întoarce, mă vei putea întreba orice vrei.

Matthew își înclină capul înspre ușă, iar Pierre îi luă pe cei doi micuți primiți în grijă și, după ce mai aruncă o privire îngrijorată înspre bătrână, îi duse jos să aștepte. Asemenea lui Jeffrey, și Pierre trebuia să-și depășească frica de alte ființe.

— Unde e fata? întrebă Goody Alsop, întorcând capul.

Annie se strecură în față.

— Aici sunt, Goody.

— Spune-ne sincer, Annie! începu bătrâna pe un ton ferm. Ce i-ai promis lui Andrew Hubbard?

— N-nimic, se bâlbâi fata, îndreptându-și privirea spre mine.

— Nu minți, Annie! E păcat, o mustră Goody Alsop. Scuipă tot!

— Trebuie să-i trimit vorbă dacă domnul Roydon plănuiește să plece iar din Londra. Iar când domnul și doamna sunt încă în pat, părintele Hubbard trimite un om ca să-mi pună întrebări despre ce se mai întâmplă prin casă.

Cuvintele parcă se rostogoleau din gura lui Annie. Când se sfârșiră, ea își plesni gura cu mâinile, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că a dezvăluit atât de multe.

— Trebuie să respectăm litera înțelegerii făcute de Annie cu Hubbard, dacă nu și spiritul ei. Goody Alsop se gândi câteva clipe. Dacă doamna Roydon părăsește orașul din orice motiv, Annie, tu îmi vei trimite vorbă mai întâi mie. Așteaptă o oră înainte de a-i da de știre părintelui Hubbard. Iar

dacă sufli vreun cuvânt cuiva despre ce se întâmplă aici, am să arunc asupra limbii tale o vrajă de legare pe care nici treisprezece vrăjitoare n-o vor putea desface.

Annie se arătă pe bună dreptate îngrozită de această perspectivă.

— Du-te cu băieții, dar deschide toate ușile și ferestrele înainte de a pleca! O să trimit după tine când va fi timpul să te întorci.

În vreme ce deschidea obloanele și ușile, chipul lui Annie era încărcat de regret și groază. Am dat din cap înspre ea în semn de încurajare. Biata copilă nu era în postura de a-i ține piept lui Hubbard și făcuse ceea ce trebuia pentru a supraviețui. Aruncându-i o ultimă privire înspăimântată lui Matthew, a cărui atitudine față de ea era vădit mai rece, fata plecă.

În casa tăcută, străbătută de curenți ce mi se învârteau în jurul gleznelor și al umerilor, Matthew vorbi în sfârșit. Stătea încă sprijinit de ușă, și hainele lui negre absorbeau puțina lumină din încăpere.

— Ne poți ajuta, Goody Alsop?

Tonul lui curtenitor nu aducea deloc cu atitudinea arogantă pe care o avusese față de văduva Beaton.

— Cred că da, domnule Roydon, răspunse bătrâna.

— Te rog să te faci comod, zise Susanna, îndrumându-l pe Matthew către un taburet din apropiere.

Erau slabe șanse ca un bărbat de statura vampirului meu să se simtă confortabil pe un scăunel cu trei picioare, însă el îl încălecă fără să se plângă.

— Soțul meu doarme în camera de alături. Nu trebuie să-l audă pe vârcolac, și nici discuția noastră.

Goody Alsop ciupi lâna cenușie și pânza sidefie ce-i acopereau gâtul, apoi își depărtă degetele de ea, trăgând cu ele ceva imaterial. Întinse mâna și și-o scutură din încheietură, eliberând în încăpere o siluetă întunecată. Copia ei fidelă se duse în dormitorul Susannei.

— Ce-a fost asta? am întrebat, abia îndrăznind să respir.

— Spiritul meu. Ea îl va veghea pe domnul Norman și va avea grijă să nu fim deranjați.

Bătrâna își mișcă buzele, iar curenții de aer se opriră.

— Acum că ușile și ferestrele sunt ferecate, nu vom fi nici auziți. Poți fi liniștită din punctul ăsta de vedere, Susanna.

Iată două vrăji care se puteau dovedi utile în casa unui spion. Am deschis gura ca s-o întreb pe Goody Alsop cum reușise să le facă, însă, înainte să apuc să scot vreo vorbă, ea își ridică mâna și chicoti.

— Ești foarte curioasă pentru o femeie în toată firea. Mă tem că vei pune la încercare răbdarea Susannei chiar mai mult decât Jeffrey. Se lăsă pe spate și mă privi cu o figură mulțumită. Te-am așteptat multă vreme, Diana.

— Pe mine? am spus, nevenindu-mi a crede.

— Fără îndoială. Au trecut mulți ani de când primele semne ți-au prezis sosirea, iar cu trecerea timpului unii dintre noi și-au pierdut orice speranță. Dar când surorile noastre ne-au spus despre prevestirile din nord, atunci am știut că trebuie să te aștept.

Goody Alsop se referea la Berwick și la ciudatele întâmplări din Scoția. M-am aplecat în față, gata să-i pun și alte întrebări, însă Matthew clătină ușor din cap. Încă nu era sigur că se putea încrede în ea. Goody Alsop observă rugămintea tăcută a soțului meu și chicoti iar.

— Aşadar, am avut dreptate, spuse Susanna uşurată.

— Da, copilă. Diana este într-adevăr o ţesătoare.

Cuvintele bătrânei răsunară în cameră, puternice ca o vrajă.

— Ce este aceea? am şoptit.

— Există multe lucruri pe care nu le înţelegem în legătură cu situaţia noastră actuală, Goody Alsop. Matthew mă luă de mână. Poate că ar trebui să ne tratezi pe amândoi ca pe Jeffrey şi să ne explici ca unui copil.

— Diana e o făuritoare de vrăji, spuse bătrâna. Noi, ţesătoarele, suntem fiinţe rare. De aceea zeiţa te-a trimis la mine.

— Nu, Goody Alsop. Te înşeli, am protestat eu, scuturând din cap. Sunt groaznică la vrăji. Mătuşa mea Sarah e extrem de pricepută, dar nici măcar ea nu m-a putut învăţa meşteşugul vrăjitoriei.

— Sigur că nu poţi face farmecele altor vrăjitoare. Tu trebuie să ţi le născoceşti pe ale tale.

Afirmaţia lui Goody Alsop contrazicea tot ceea ce fusesem învăţată să cred. Am privit-o uluită.

— Vrăjitoarele învaţă descântece. Nu le inventează.

Vrăjile erau transmise din generaţie în generaţie, în interiorul familiilor şi în rândul membrelor unui sabat. Păzeam cu străşnicie aceste cunoştinţe, păstrând cuvinte şi proceduri în grimoare, alături de numele suratelor care stăpâniseră magia ce le însoţea. Vrăjitoarele experimentate le pregăteau pe membrele mai tinere ale sabatului să păşească pe urmele lor, atente la nuanţele fiecărui descântec şi la practica din trecut a fiecărei vrăjitoare care îl folosise.

— Ţesătoarele le inventează, răspunse Goody Alsop.

— N-am auzit niciodată despre ţesătoare, spuse Matthew cu precauţie.

— Puţini au auzit. Suntem un secret, domnule Roydon, pe care nu multe vrăjitoare îl descoperă, ca să nu mai vorbim de vârcolaci. Cred că dumneavoastră sunteţi familiarizat cu secretele şi cu păstrarea lor.

În ochii ei se ivi un licăr de maliţiozitate.

— Am trăit mulţi ani, Goody Alsop. Îmi vine greu să cred că vrăjitoarele au putut ascunde atâta timp existenţa ţesătoarelor de alte fiinţe. Matthew se încruntă. Ăsta e vreun alt joc de-al lui Hubbard?

— Sunt prea bătrână pentru jocuri, *monsieur* de Clairmont. Ah, da, ştiu cine sunteţi cu adevărat şi ce loc ocupaţi în această lume, spuse bătrâna când Matthew se arătă surprins. Poate că nu reuşiţi să le ascundeţi vrăjitoarelor adevărul atât de bine pe cât aveţi impresia.

— Poate că nu, toarse Matthew în semn de avertisment.

Mârâitul lui o amuză şi mai tare pe bătrână.

— Trucul ăsta ar putea să-i sperie pe copiii ca Jeffrey şi John ori pe demonii zănatici ca prietenul dumneavoastră Christopher, dar nu mă înfricoşează pe mine. Apoi tonul ei deveni serios. Ţesătoarele se ascund, căci odinioară eram căutate şi ucise, exact la fel ca şi cavalerii tatălui dumneavoastră. Nu toţi ne acceptau puterile. După cum bine ştiţi, poate fi mai uşor să supravieţuieşti atunci când duşmanii te cred deja mort.

— Dar cine ar face aşa ceva şi de ce?

Speram ca răspunsul să nu ne ducă înapoi la îndelungata vrajbă dintre vampiri şi vrăjitoare.

— Nu vârcolacii sau demonii ne-au vânat, ci alte vrăjitoare, spuse calm Goody Alsop. Se temeau de noi pentru că eram diferite. Frica dă naştere dispreţului, apoi urii. E o poveste cunoscută. Cândva,

vrăjitoarele distrugeau familii întregi ca nu cumva bebelușii să se transforme și ei în țesători. Puținii care au supraviețuit și-au adăpostit propriii copii în ascunzători. Dragostea unui părinte pentru pruncul său e puternică, așa cum veți descoperi amândoi curând.

— Știi despre copil, am spus, ducându-mi mâinile deasupra pântecului într-un gest protector.

— Da. Goody Alsop dădu din cap cu gravitate. Făurești deja o țesătură puternică, Diana. N-o vei mai putea ascunde pentru multă vreme de alte vrăjitoare.

— Un copil? Susanna făcu niște ochi imenși. Conceput de o vrăjitoare și un vârcolac?

— Nu de orice vrăjitoare. Numai țesătoarele sunt în stare de asemenea magie. Există un motiv pentru care zeița te-a ales pe tine pentru această sarcină, Susanna, așa cum există un motiv pentru care m-a chemat pe mine. Tu ești moașă, iar priceperea ta va fi necesară în zilele ce vor veni.

— N-am nici un fel de experiență care s-o ajute pe doamna Roydon, protestă Susanna.

— Asiști femei la naștere de ani de zile, remarcă Goody Alsop.

— Femei cu sânge cald, Goody, care nasc bebeluși cu sânge cald! spuse femeia indignată. Nu creaturi ca…

— Vârcolacii au mâini și picioare întocmai ca noi, ceilalți, o întrerupse bătrâna. Nu-mi imaginez că pruncul ăsta va fi altfel.

— Doar pentru că are câte zece degete la mâini și la picioare nu înseamnă că are și suflet, zise moașa, privindu-l pe Matthew cu suspiciune.

— Mă surprinzi, Susanna. Eu văd sufletul domnului Roydon la fel de limpede ca pe al tău. Iar l-ai ascultat pe soțul tău, cu trăncănelile lui despre răul din vârcolaci și demoni?

Susanna strânse din buze.

— Și ce dacă l-am ascultat, Goody?

— Atunci ești o neroadă. Vrăjitoarele văd clar adevărul. Chiar dacă soții lor spun numai neghiobii.

— Nu e o treabă atât de simplă pe cât o faci tu să pară, bombăni Susanna.

— Dar nici nu trebuie să fie dificilă. Țesătoarea îndelung așteptată se află printre noi, și trebuie să ne facem planuri.

— Îți mulțumesc, Goody Alsop. Matthew era ușurat că în sfârșit cineva se arăta de acord cu el. Ai dreptate. Diana trebuie să învețe repede tot ce are nevoie să știe. Nu poate naște copilul aici.

— Decizia asta nu vă aparține în totalitate, domnule Roydon. Dacă pruncului îi e menit să se nască la Londra, atunci aici se va naște.

— Locul Dianei nu e aici, spuse soțul meu, adăugând repede: Aici, la Londra.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze, lucrul ăsta e destul de clar. Dar, fiindcă e o țesătoare de timp, simpla ei mutare într-un alt loc nu va ajuta. Diana n-ar fi mai puțin suspectă în Canterbury ori York.

— Așadar ați aflat încă unul dintre secretele noastre. Matthew îi aruncă femeii o privire rece. Având în vedere că știți atât de multe, ați ghicit probabil și că Diana nu se va întoarce singură în epoca ei. Eu și copilul o vom însoți. Iar dumneavoastră o veți învăța ce trebuie să știe pentru a face așa ceva.

Soțul meu prelua controlul, ceea ce însemna că lucrurile aveau să ia obișnuita turnură proastă.

— Educația soției dumneavoastră e treaba mea de acum, domnule Roydon. Asta dacă nu cumva credeți că știți mai multe decât mine despre ce înseamnă să fii o țesătoare, spuse Goody Alsop pe un ton neutru.

— Știe că e o problemă a vrăjitoarelor, i-am zis eu bătrânei, punând preventiv o mână pe brațul

vampirului. Matthew nu se va amesteca.

— Tot ceea ce e legat de soția mea mă privește, Goody Alsop, spuse el și se întoarse către mine. Iar aceasta nu e doar o problemă a vrăjitoarelor. Nu și dacă vrăjitoarele de aici s-ar putea întoarce împotriva perechii mele și a copilului meu.

— Așadar ai fost rănită de o vrăjitoare, și nu de un vârcolac, spuse blând Goody Alsop. Am simțit durerea și am știut că o vrăjitoare a luat parte la ea, dar am sperat că ea îți vindeca răul făcut, nu ți-l provoca. Unde a ajuns lumea dacă o vrăjitoare îi face așa ceva alteia?

Matthew își îndreptă atenția asupra bătrânei.

— Poate vrăjitoarea și-a dat și ea seama că Diana e o țesătoare.

Nu-mi dăduse prin cap că Satu ar fi putut să știe. Având în vedere ce-mi spusese Goody Alsop despre atitudinea semenilor mei vrăjitori față de țesătoare, ideea că Peter Knox și prietenii lui din Congregație m-ar putea bănui de păstrarea unui astfel de secret îmi îngheță sângele în vine. Matthew îmi căută mâna și mi-o cuprinse între ale lui.

— E posibil, dar nu pot spune cu certitudine, ne zise cu regret Goody Alsop. Cu toate astea, noi trebuie să facem ceea ce putem în timpul pe care zeița ni l-a lăsat pentru ca Diana să se pregătească de viitorul ei.

— Încetați! am spus, izbind cu palma în masă. Inelul lui Ysabeau scoase un clinchet la contactul cu lemnul tare. Vorbiți cu toții despre povestea asta cu țesătoarele de parcă ar avea vreo noimă. Dar eu nu pot nici măcar să aprind o lumânare. Talentele mele țin de magie. Am vântul, apa, chiar și focul, în sânge.

— Dacă pot vedea sufletul soțului tău, Diana, nu te vei mira că pot vedea și puterile tale. Dar nu ești o vrăjitoare a focului sau a apei, indiferent ce crezi tu. Nu le poți porunci acestor elemente. Dacă ai fi îndeajuns de nesocotită ca să încerci, te-ai distruge.

— Dar aproape că m-am înecat în propriile lacrimi, am spus cu încăpățânare. Iar pentru a-l salva pe Matthew am ucis un vârcolac cu o săgeată de foc vrăjitoresc. Mătușa mea a recunoscut mirosul.

— O vrăjitoare a focului nu are nevoie de săgeți. Flăcările pleacă din ea și își ating ținta într-o clipă, clătină Goody Alsop din cap. Acelea n-au fost decât simple țesături, copila mea, făurite din durere și dragoste. Zeița ți-a dat binecuvântarea ei să împrumuți puterile de care aveai nevoie, dar nu s-o stăpânești în mod absolut pe vreuna.

— Să le împrumut, am spus și m-am gândit la evenimentele frustrante din ultimele luni și la sclipirile de magie care niciodată nu se comportau așa cum ar fi trebuit. Deci ăsta e motivul pentru care abilitățile apar și dispar. Nu mi-au aparținut niciodată cu adevărat.

— Nici o vrăjitoare n-ar putea să aibă în ea atâta putere fără a tulbura echilibrul lumilor. O țesătoare alege cu grijă din magia aflată în jurul ei și o folosește pentru a plămădi ceva nou.

— Dar trebuie să existe mii de vrăji. Ca să nu mai vorbim despre descântece și poțiuni. Nimic din ce aș face n-ar putea fi original.

Mi-am trecut mâna peste frunte, iar locul în care Philippe își marcase jurământul cu sânge îmi păru rece la atingere.

— Toate vrăjile provin de undeva, Diana: dintr-o clipă de nevoie, dintr-un dor, dintr-o provocare căreia nu i se poate răspunde altfel. Și provin de la cineva.

— Prima vrăjitoare, am șoptit.

Unele ființe supranaturale credeau că *Ashmole 782* era întâiul grimoar, o carte ce conținea primele descântece și farmece născocite de neamul nostru. Iată încă o legătură între mine și misteriosul manuscris. M-am uitat la Matthew.

— Prima țesătoare, mă corectă cu blândețe Goody Alsop, dar și de la cele care i-au urmat. Țesătoarele nu sunt doar vrăjitoare, Diana. Susanna e o vrăjitoare grozavă, cu mai multe cunoștințe despre magia pământului și misterele lui decât oricare alta dintre surorile ei londoneze. Însă, în ciuda tuturor darurilor ei, nu poate țese o vrajă nouă. Tu poți.

— Nici măcar n-am habar cum să încep, am spus.

— Ai clocit puiul ăla, zise bătrâna, arătând către somnorosul ghem de puf galben.

— Dar încercam să sparg un ou! am protestat.

Acum, după ce înțelesesem cum se trăgea cu arcul, îmi dădeam seama că asta era o problemă. Magia mea, asemenea săgeților mele, își ratase ținta.

— E evident că nu. Dacă ai fi încercat să spargi pur și simplu un ou, acum am fi savurat una dintre excelentele creme ale Susannei. Tu te-ai gândit la altceva.

Puiul încuviință, scoțând un piuit deosebit de clar și zgomotos.

Bătrâna avea dreptate. Într-adevăr, mă gândisem la alte lucruri: la copilul nostru, dacă îl vom putea îngriji cum se cuvine, cum l-am putea ține la adăpost.

Goody Alsop dădu din cap în semn de aprobare.

— Așa ziceam și eu.

— N-am rostit cuvinte, n-am făcut nici un ritual, n-am pregătit nimic, m-am agățat eu de ceea ce mă învățase Sarah despre meșteșugul vrăjitoresc. N-am făcut decât să pun niște întrebări. Și nici măcar nu erau unele grozave.

— Magia pornește din dorință. Vorbele apar mult, mult mai târziu, îmi explică Goody Alsop. Nici măcar atunci o țesătoare nu poate reduce o vrajă la câteva cuvinte pe care o altă vrăjitoare să le poată folosi. Unele țesături opun rezistență, oricât de mult am încerca. Ele sunt doar pentru uzul nostru. De aceea suntem temute.

— „La început au fost absența și dorința”, am murmurat.

Trecutul și prezentul se ciocniră iar în vreme ce repetam primul rând al versurilor ce însoțeau singura pagină din *Ashmole 782* pe care cineva le-o trimisese cândva părinților mei. De data aceasta, când colțurile se aprinseră și luminară ghemotoacele de praf în nuanțe de albastru și auriu, nu mi-am ferit privirea. Nici Goody Alsop nu și-o feri. Matthew și Susanna ne urmăriră ochii, însă nici unul nu văzu nimic ieșit din comun.

— Exact. Vezi acolo cum timpul îți simte absența și te vrea înapoi, să te țeși în viața ta dinainte. Bătrâna radia și bătea din palme de parcă eu aș fi desenat cu creionul o casă neobișnuit de frumoasă, iar ea s-ar fi pregătit să o expună pe ușa frigiderului. Bineînțeles, acum timpul nu e pregătit pentru tine. Dacă ar fi, albastrul ar părea mult mai strălucitor.

— Vorbești ca și cum ar fi posibil să combini magia și meșteșugul. Dar ele sunt lucruri separate, am spus, încă nedumerită. Meșteșugul folosește vrăjile, iar magia este puterea moștenită asupra unui element, precum aerul sau focul.

— Cine te-a învățat asemenea prostii? pufni Goody Alsop, în vreme ce Susanna părea oripilată. Magia și meșteșugul vrăjitoriei nu sunt decât două cărări ce se intersectează într-o pădure. O țesătoare

poate sta la răscruce, cu câte un picior pe fiecare cărare. Ea poate ocupa locul dintre ele, acolo unde sunt cele mai mari puteri.

— „Un copil între două lumi, o vrăjitoare aparte”, am murmurat uimită.

Bridget Bishop mă avertizase în legătură cu pericolele asociate unei asemenea poziții vulnerabile.

— Înainte să venim aici, fantoma uneia dintre strămoașele mele, Bridget Bishop, mi-a spus că aceasta îmi e soarta. Probabil a știut că sunt țesătoare.

— La fel și părinții tăi, zise Goody Alsop. Pot zări rămășițele legăturilor create de ei. Tatăl tău a fost și el țesător. Știa că îi vei călca pe urme.

— Tatăl ei? întrebă Matthew.

— Țesătorii sunt rari, Goody Alsop, o avertiză Susanna.

— Tatăl Dianei a fost un țesător foarte talentat, dar fără pic de antrenament. Vraja lui a fost mai degrabă însăilată decât țesută cum se cuvine. Totuși a fost făcută cu dragoste și și-a atins scopul pentru o vreme, cam ca lanțul care te leagă de vârcolacul tău, Diana.

Lanțul era arma mea secretă, care-mi oferea în cele mai întunecate momente ale mele liniștitoarea senzație că sunt ancorată de Matthew.

— Bridget mi-a mai spus ceva în aceeași seară: „Nu se deschide nici o cale pe care să nu se afle și el”. Și ea știa probabil despre Matthew.

— Mie nu mi-ai vorbit niciodată despre discuția asta, *mon coeur*, spuse Matthew, mai mult curios decât enervat.

— Pe atunci răscrucile, cărările și profețiile nu mi se păreau importante. Iar în vâltoarea a tot ceea ce s-a întâmplat după aceea, am uitat, am spus și m-am adresat lui Goody Alsop: În plus, cum aș fi putut să făuresc vrăji fără să știu?

— Țesătoarele sunt înconjurate de mister, îmi spuse bătrâna. Acum nu avem timp să căutăm răspunsuri la toate întrebările tale, ci trebuie să ne concentrăm asupra necesității de a te învăța cum să stăpânești magia în timp ce ea se mișcă prin tine.

— Puterile mele se poartă rău, am recunoscut eu, cu gândul la gutuile veștejite și la pantofii distruși ai lui Mary. Niciodată nu știu ce o să se întâmple în continuare.

— Nu e un lucru neobișnuit pentru o țesătoare care abia își descoperă puterile. Dar strălucirea ta poate fi văzută și simțită chiar și de oameni. Goody Alsop se lăsă pe spătarul scaunului și mă studie. Dacă vrăjitoarele îți văd aura asemenea tinerei Annie, atunci ar putea folosi această cunoaștere pentru a-și atinge propriile scopuri. Nu vă vom lăsa pe tine sau pe copil să cădeți în ghearele lui Hubbard. Am încredere că dumneavoastră vă puteți ocupa de Congregație, spuse ea, uitându-se la Matthew și luând tăcerea lui drept consimțământ. Foarte bine atunci. Vino la mine lunea și marțea, Diana! Doamna Norman te va primi joia. Voi trimite după Marjorie Cooper pentru ziua de miercuri și după Elizabeth Jackson și Catherine Streeter pentru vineri. Diana va avea nevoie de ajutor pentru a reconcilia focul și apa din sângele ei, altfel nu va produce nimic altceva decât abur.

— Poate că n-ar fi înțelept să le facem pe toate vrăjitoarele părtașe la acest secret, Goody, spuse Matthew.

— Domnul Roydon are dreptate. Sunt deja prea multe șoapte pe seama vrăjitoarei. John Chandler a răspândit zvonuri despre ea ca să se pună bine cu părintele Hubbard. Cu siguranță o putem învăța noi înșine, spuse Susanna.

— Și tu de când ai devenit vrăjitoare a focului? replică Goody Alsop. Sângele copilului e plin de

flăcări. Talentele mele sunt dominate de vântul vrăjitoresc, iar ale tale sunt înrădăcinate în puterea pământului. Noi nu suntem suficiente pentru această sarcină.

— Dacă procedăm conform planului tău, adunarea noastră va atrage prea multă atenţie. Nu suntem decât treisprezece vrăjitoare, şi totuşi tu propui să ne implici pe cinci dintre noi în treaba asta. Lasă o altă adunare să se ocupe de problema doamnei Roydon. Pe cele din Moorgate, poate, sau din Aldgate.

— Adunarea din Aldgate a devenit prea mare, Susanna. Nu se poate ocupa de propriile nevoi, darămite să mai ia în sarcină şi educaţia unei ţesătoare. În plus, e prea departe pentru ca eu să pot să călătoresc până acolo, iar aerul viciat din preajma canalului oraşului îmi agravează reumatismul. O vom antrena în parohia asta, aşa cum a intenţionat zeiţa.

— Eu nu pot… începu Susanna.

— Sunt mai în vârstă decât tine, Susanna. Dacă vrei să mai protestezi, va trebui să-ţi cauţi dreptatea la Sfat.

Atmosfera devenise apăsătoare.

— Foarte bine, Goody. Îmi voi trimite cererea la Queenhithe.

Susanna părea speriată de propriul ei anunţ.

— Cine e regina Hithe[114]? l-am întrebat pe Matthew cu voce scăzută.

— Queenhithe e un loc, nu o persoană, murmură el. Dar care-i treaba cu trestia[115]?

— N-am idee, i-am mărturisit.

— Încetaţi cu şuşotitul! spuse Goody Alsop, scuturând enervată din cap. Din cauza farmecului aruncat asupra ferestrelor şi uşilor, mormăielile voastre tulbură aerul şi îmi rănesc urechile. După ce aerul se domoli, bătrâna continuă: Susanna mi-a pus la îndoială autoritatea în această chestiune. Având în vedere că eu sunt conducătoarea adunării din Garlickhythe şi cea mai bătrână din districtul Vintry, doamna Norman trebuie să-şi prezinte cazul în faţa bătrânilor din alte districte ale Londrei. Ei vor decide cum urmează să procedăm, aşa cum fac ori de câte ori apar neînţelegeri între vrăjitoare. Suntem douăzeci şi şase de bătrâni, care formăm laolaltă Sfatul.

— Deci e vorba doar despre politică? am spus.

— Politică şi prudenţă. Fără o cale de a ne rezolva disputele, părintele Hubbard şi-ar pune vârcolacii să-şi vâre nasul în şi mai multe dintre treburile noastre, spuse Goody Alsop. Îmi pare rău dacă v-am jignit, domnule Roydon.

— Nu-i nici o jignire, Goody Alsop. Dar, dacă vei duce această chestiune în faţa bătrânilor, atunci identitatea Dianei va ajunge cunoscută în toată Londra. Matthew se ridică în picioare. Şi nu pot accepta aşa ceva.

— Toate vrăjitoarele din oraş au auzit deja despre soţia dumneavoastră. Veştile circulă repede aici, în mare parte mulţumită prietenului dumneavoastră Christopher Marlowe, spuse Goody Alsop, lungindu-şi gâtul pentru a-l privi în ochi. Staţi jos, domnule Roydon! Oasele mele bătrâne nu se mai îndoaie.

Spre surprinderea mea, Matthew se aşeză.

— Vrăjitoarele din Londra tot nu ştiu că eşti o ţesătoare, Diana, iar asta e ceea ce contează, continuă Goody Alsop. Sfatul va trebui să afle, desigur. Dar, când alte vrăjitoare vor auzi că ai fost chemată în faţa bătrânilor, vor presupune că eşti mustrată pentru relaţia cu domnul Roydon sau că eşti

legată în vreun fel, pentru ca el să nu aibă acces la sângele şi puterea ta.

— Indiferent ce ar decide ei, tu vei rămâne profesoara mea?

Mă obişnuisem să fiu ţinta dispreţului altor vrăjitoare şi ştiam că nu trebuie să sper că cele din Londra îmi vor aproba relaţia cu Matthew. Puţin îmi păsa mie dacă Marjorie Cooper, Elizabeth Jackson şi Catherine Streeter (oricine ar fi fost ele) participau la programul educaţional al lui Goody Alsop. Însă cu bătrâna era altceva. Ea era o vrăjitoare căreia îi preţuiam prietenia şi ajutorul.

— Eu sunt ultima de felul nostru din Londra şi una dintre cele numai trei ţesătoare rămase în această parte de lume. Ţesătoarea scoţiană Agnes Sampson zace într-o temniţă din Edinburgh. Pe ţesătoarea irlandeză nimeni n-a mai văzut-o de ani de zile şi nu se mai ştie nimic despre ea. Sfatul n-are încotro decât să mă lase să te îndrum, mă linişti Goody Alsop.

— Când se vor întâlni vrăjitoarele? am întrebat.

— De îndată ce reuniunea va putea fi organizată, îmi promise Goody Alsop.

— Vom fi pregătiţi, o asigură Matthew.

— Există câteva lucruri pe care soţia dumneavoastră trebuie să le facă singură, domnule Roydon. A purta copilul şi a-i întâlni pe membrii Sfatului sunt două dintre ele, îi răspunse bătrâna. Încrederea nu e o treabă uşoară pentru un vârcolac, dar trebuie să încercaţi de dragul ei.

— Eu am încredere în soţia mea. Ai simţit ce i-au făcut vrăjitoarele, aşa că nu te va mira că nu mă încred în nimeni din neamul vostru, să stea pe lângă ea, spuse Matthew.

— Trebuie să încercaţi, repetă Goody Alsop. Nu puteţi jigni Sfatul. Dacă o veţi face, părintele Hubbard va interveni. Sfatul nu va îndura această ofensă suplimentară şi va insista să implice Congregaţia. Indiferent care ar fi neînţelegerile noastre, nimeni din camera asta nu vrea ca atenţia Congregaţiei să se îndrepte către Londra, domnule Roydon.

Soţul meu o măsură pe Goody Alsop. În cele din urmă dădu din cap în semn de aprobare.

— Foarte bine, Goody.

Eram o ţesătoare.

Curând aveam să fiu mamă.

„Un copil între două lumi, o vrăjitoare aparte”, şopti vocea fantomatică a lui Bridget Bishop.

Răsuflarea zgomotoasă a lui Matthew îmi dădu de veste că soţul meu simţise o schimbare în mirosul pe care-l emanam.

— Diana e obosită şi trebuie să meargă acasă.

— Nu e obosită, ci speriată. Dar vremea când puteai să te sperii a trecut, Diana. Trebuie să înfrunţi ceea ce eşti cu adevărat, spuse Goody Alsop cu un oarecare regret.

Însă îngrijorarea mea continuă să crească şi după ce ne-am întors în siguranţă la „Cerbul şi Coroana”. Ajunşi aici, Matthew îşi scoase haina vătuită. Mi-o puse pe umeri, încercând să mă ferească de aerul rece. Materialul păstra mirosul lui de scorţişoară şi cuişoare, împletit cu urme de fum de la focul Susannei şi cu aerul umed al Londrei.

— Sunt ţesătoare.

Poate că, repetată, afirmaţia avea să capete înţeles.

— Dar nu ştiu ce înseamnă asta sau cine sunt, până la urmă.

— Eşti Diana Bishop, istoric şi vrăjitoare, spuse Matthew şi mă luă de umeri. Indiferent ce altceva ai mai fi fost cândva sau ce ai putea deveni într-o bună zi, asta eşti. Şi eşti viaţa mea.

— Soţia ta, l-am corectat.

— Viața mea, repetă el. Nu ești doar inima mea, ci și bătăile ei. Înainte eram doar o umbră, asemenea spiritului lui Goody Alsop.

Accentul îi era mai puternic, iar vocea, îngroșată de emoție.

— Ar trebui să mă simt ușurată că în sfârșit am aflat adevărul, am spus printre dinții care îmi clănțăneau, în vreme ce mă băgam în pat. Frigul părea să fi prins rădăcini în măduva oaselor mele. Toată viața m-am întrebat de ce sunt diferită. Acum știu, dar nu-mi e de nici un ajutor.

— Într-o zi îți va fi, îmi promise Matthew, alăturându-mi-se sub plapumă.

Își strânse brațele în jurul meu. Ne-am împletit picioarele ca rădăcinile unui copac, fiecare agățându-se de celălalt pentru sprijin, în vreme ce ne apropiam trupurile. Undeva în adâncul meu, lanțul pe care îl făurisem cumva din dragoste și dor pentru cineva pe care nu-l cunoșteam încă se îndoi între noi și deveni fluid. Era gros și indestructibil, plin de o sevă dătătoare de viață ce se scurgea neîntrerupt de la mine, vrăjitoarea, la soțul meu vampir și înapoi. Curând n-am mai simțit decât un binecuvântat echilibru complet. Am inspirat adânc o dată, apoi încă o dată. Am încercat să mă desprind, dar Matthew refuză să-mi dea drumul.

— Încă nu sunt pregătit, spuse el, trăgându-mă mai aproape.

— Cu siguranță ai treburi de făcut. Pentru Congregație, pentru Philippe, pentru Elisabeta. Sunt bine, Matthew, am insistat, deși aș fi vrut să rămân exact acolo unde mă aflam cât mai mult timp cu putință.

— Vampirii măsoară timpul altfel decât ființele cu sânge cald, spuse el, nevrând încă să-mi dea drumul.

— Atunci cât durează un minut pentru un vampir? am întrebat, cuibărindu-mă sub bărbia lui.

— Greu de spus, murmură Matthew. Undeva între un minut obișnuit și o veșnicie.

114 Joc de cuvinte intraductibil: *queen* în engleză înseamnă „regină” (n.red.)

115 Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, cuvântul pentru „Sfat” (*rede*) se pronunță la fel cu cel pentru „trestie” (*reed*) (n.tr.)

CAPITOLUL 22

Să aduni cei mai puternici douăzeci şi şase de vrăjitori şi vrăjitoare ai Londrei nu era lucru uşor. Şedinţa Sfatului nu a avut loc, aşa cum îmi imaginasem eu, ca o unică întrunire într-o sală de tribunal, cu vrăjitoarele aşezate pe rânduri ordonate de scaune şi cu mine în faţa lor, ci în decursul mai multor zile, în ateliere, taverne şi saloane din tot oraşul. Nu se făceau prezentări oficiale şi nu se irosea timpul cu cine ştie ce politeţuri. Am văzut atâtea vrăjitoare necunoscute încât, curând, toate s-au amestecat ca într-o ceaţă.

Dar câteva aspecte ale acestei experienţe îmi rămaseră în minte. Pentru prima dată am simţit indiscutabila putere a unei vrăjitoare a focului. Goody Alsop nu mă înşelase, intensitatea arzătoare a privirii sau atingerii vrăjitoarei roşcate era inconfundabilă. Deşi flăcările din trupul meu se trezeau şi unduiau în apropierea ei, eu în mod clar nu eram o vrăjitoare a focului. Lucrul acesta îmi fu confirmat atunci când am întâlnit şi alte vrăjitoare de acest soi într-o cameră separată la „Mitra”, o tavernă din Bishopsgate.

— O să fie o provocare, observă una după ce îmi citise pielea.

— O ţesătoare de timp cu o grămadă de apă şi foc în ea, încuviinţă cealaltă. O combinaţie pe care nu credeam s-o văd la viaţa mea.

Vrăjitoarele vântului care făceau parte din Sfat se adunară în casa lui Goody Alsop, o locuinţă mult mai spaţioasă decât sugera exteriorul ei modest. Două fantome se plimbau prin încăperi alături de spiritul bătrânei, care îi întâmpina pe vizitatori la uşă, apoi aluneca în tăcere prin preajmă, având grijă ca toată lumea să se simtă confortabil.

Vrăjitoarele vântului păreau mai puţin înspăimântătoare decât cele ale focului. Atingerile lor fură uşoare şi uscate în vreme ce-mi evaluau în linişte puterile şi neajunsurile.

— O furtunoasă, murmură o vrăjitoare cu păr argintiu ce părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

Era minionă, sprintenă şi se deplasa cu o viteză care sugera că asupra ei gravitaţia n-avea aceeaşi putere ca asupra noastră, a celorlalţi.

— E prea intensă, spuse o alta, încruntându-se. Trebuie să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, altfel fiecare curent pe care îl va provoca are şanse să devină o vijelie în toată regula.

Goody Alsop le acceptă comentariile cu mulţumiri, însă, după ce plecară toate, se arătă uşurată.

— Acum o să mă odihnesc, copilă, zise ea slăbită.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă către partea din spate a casei. Spiritul o urmă ca o umbră.

— Există vreun bărbat în Sfat, Goody Alsop? am întrebat eu, luând-o de braţ.

— Au mai rămas doar câţiva. Toţi vrăjitorii tineri au plecat la universitate să studieze naturalismul. Sunt vremuri ciudate, Diana. Toată lumea goneşte după ceva nou, iar vrăjitoarele cred că din cărţi vor învăţa mai multe decât din experienţă. Scuză-mă, acum te las. Îmi ţiuie urechile de atâta vorbărie.

O vrăjitoare a apei singuratică veni joi dimineaţă la „Coroana şi Cerbul”. Eu stăteam întinsă, epuizată după ce câteva zile la rând hoinărisem prin tot oraşul. Înaltă şi suplă, vrăjitoarea nu păşi, ci se scurse în casă. Întâlni totuşi un obstacol solid sub forma zidului de vampiri din holul de la intrare.

— E în regulă, Matthew, am spus din uşa dormitorului, făcându-i semn femeii să înainteze.

Când am rămas singure, vrăjitoarea mă măsură din cap până în picioare. Privirea ei îmi gâdila

pielea precum apa sărată, înviorătoare ca o baie în ocean în timpul unei zile de vară.

— Goody Alsop avea dreptate, spuse ea cu o voce joasă, melodioasă. Ai prea multă apă în sânge. Nu ne putem întâlni cu tine în grup de teamă să nu provocăm o inundație. Trebuie să ne vezi pe rând. Mă tem că va dura toată ziua.

Așa că, în loc să mă duc eu la vrăjitoarele apei, veniră ele la mine. Se scurseră în și din casă, înnebunindu-i pe Matthew și pe Françoise. Însă afinitatea mea cu ele nu putea fi negată și nici curentul submarin pe care îl simțeam în prezența lor.

— Apa n-a minţit, murmură o vrăjitoare după ce-şi trecu degetele peste fruntea şi umerii mei.

Îmi întoarse mâinile să-mi examineze palmele. Era doar cu puțin mai în vârstă ca mine și avea un colorit izbitor: piele albă, păr negru, ochi de culoarea Mării Caraibilor.

— Care apă? am întrebat în vreme ce ea parcurgea afluenţii care se desprindeau din linia vieții mele.

— Fiecare vrăjitoare a apei din Londra a strâns apă de ploaie de la mijlocul verii până la Mabon[116], apoi a turnat-o în cristalul magic al Sfatului. Acesta a dezvăluit că îndelung așteptata țesătoare va avea apă în vene, oftă vrăjitoarea ușurată și îmi eliberă mâinile. Avem nevoie de vrăji noi după ce am contribuit la întoarcerea din drum a flotei spaniole. Goody Alsop a reușit să refacă rezerva vrăjitoarelor aerului, însă țesătoarea din Scoția a primit darul pământului, așa că ea nu ne poate ajuta chiar dacă și-ar dori. Dar tu ești o adevărată fiică a lunii și ne vei sluji bine.

Vineri dimineața un mesager sosi la han cu o adresă de pe Bread Street și cu instrucțiuni ca eu să merg acolo la ora unsprezece, să le întâlnesc pe ultimele membre ale Sfatului: cele două vrăjitoare ale pământului. Majoritatea vrăjitoarelor aveau în ele o oarecare magie a pământului. Aceasta stătea la baza meșteșugului, iar în sabaturile moderne vrăjitoarele pământului nu aveau nimic special. Eram curioasă să văd dacă vrăjitoarele pământului din epoca elisabetană se deosebeau în vreun fel de cele din vremea mea.

Matthew și Annie merseră cu mine, întrucât Pierre era ocupat cu un comision pentru soțul meu, iar Françoise era la cumpărături. Tocmai ieșeam din curtea Catedralei Saint Paul, când Matthew se întoarse brusc către un pici cu fața murdară și picioare dureros de subțiri. Într-o clipă, lama pumnalului său fu lângă urechea băiatului.

— Mișcă degetul ăla fie și numai un fir, flăcău, și îți tai urechea, spuse Matthew cu blândețe.

Am privit în jos, surprinsă să văd că mâna copilului atingea sacul pe care îl purtam la brâu. Întotdeauna existaseră semnale ale unui comportament potențial violent la Matthew, chiar și în epoca mea, însă în Londra elisabetană ele erau mult mai aproape de suprafață. Nu era totuși nevoie să-și verse fierea asupra cuiva atât de mic.

— Matthew, l-am avertizat, observând groaza de pe chipul copilului, încetează!

— Cineva o să-ți reteze urechea sau o să te ducă în fața judecătorului.

Matthew miji privirea, iar băiatul se albi și mai tare.

— Destul! am spus scurt.

L-am atins pe micuț pe umăr și acesta tresări. Într-o clipă, ochiul meu de vrăjitoare văzu mâna grea a unui bărbat lovindu-l, făcându-l ghem. Sub degetele mele, ascunsă de o cămașă aspră, singura haină care îl apăra de frig, se afla o vânătaie urâtă.

— Cum te cheamă?

— Jack, milady, șopti băiatul.

Matthew nu-şi dezlipise cuţitul de urechea lui. Începeam să atragem atenţia.

— Lasă deoparte pumnalul, Matthew! Copilul ăsta nu e un pericol pentru nici unul dintre noi.

Soţul meu scoase un şuierat şi îşi retrase cuţitul.

— Unde-ţi sunt părinţii?

Jack ridică din umeri.

— N-am părinţi, milady.

— Du-l pe băiat acasă, Annie, şi roag-o pe Françoise să-i dea de mâncare şi nişte haine! Adu-i apă caldă, dacă poţi, şi culcă-l în patul lui Pierre! Pare obosit.

— Nu poţi să adopţi toţi vagabonzii din Londra, Diana.

Matthew îşi vârî pumnalul în teacă parcă pentru a-şi sublinia spusele.

— Lui Françoise i-ar prinde bine să aibă pe cineva care să-i facă din când în când nişte comisioane. I-am netezit băiatului părul, dându-i-l la o parte de pe frunte. Vrei să lucrezi pentru mine, Jack?

— Da, doamnă.

Stomacul copilului scoase un chiorăit zgomotos, iar în ochii lui bănuitori se ivi un licăr de speranţă. Cel de-al treilea ochi al meu se deschise larg, percepându-i stomacul gol, văzându-i picioarele tremurătoare. Am scos câteva monede din săculeţ.

— Pe drum cumpără-i o felie de plăcintă de la meşterul Prior, Annie. Cade din picioare de foame, iar asta ar trebui să-i ajungă până când Françoise reuşeşte să-i pregătească o masă aşa cum se cuvine.

— Da, doamnă, spuse fata.

Îl luă pe Jack de braţ şi îl trase în direcţia cartierului Blackfriars.

Matthew se încruntă în urma lor, apoi la mine.

— Nu-i faci nici o favoare copilului. Jack acesta, dacă aşa îl cheamă cu adevărat, lucru de care sincer mă îndoiesc, n-o să supravieţuiască nici până la sfârşitul anului dacă va continua să fure.

— Copilul n-o să supravieţuiască nici până la sfârşitul săptămânii dacă un adult nu-şi asumă răspunderea pentru el. Nu asta ai spus tu? Dragoste, un adult care să aibă grijă de ei şi un loc moale pe care să aterizeze?

— Nu-mi întoarce cuvintele împotriva mea, Diana! Atunci era vorba despre pruncul nostru, nu despre un copil fără căpătâi.

Matthew văzuse în ultimele zile mai multe vrăjitoare decât întâlnesc majoritatea vampirilor într-o viaţă întreagă, şi acum avea chef de ceartă.

— Şi eu am fost cândva un copil fără căpătâi.

Soţul meu se trase înapoi ca şi cum l-aş fi pălmuit.

— Acum nu mai e aşa de uşor să-l refuzi, nu-i aşa? Dar nu l-am aşteptat să-mi răspundă. Dacă Jack nu vine cu noi, am putea foarte bine să-l ducem drept la Andrew Hubbard. Acolo ori o să i se ia măsura pentru coşciug, ori o să fie mâncat la cină. În orice caz, va fi mai bine îngrijit decât aici, pe stradă.

— Avem destui servitori, spuse Matthew cu răceală.

— Iar tu eşti doldora de bani. Dacă nu-ţi poţi permite, o să-i plătesc eu salariul din propriile mele fonduri.

— Ai face bine să născoceşti şi o poveste cu care să-l culci, dacă tot te-ai apucat, mă ironiză

Matthew și mă prinse de braț. Tu crezi că n-o să observe că locuiește cu trei vârcolaci și două vrăjitoare? Copiii oamenilor văd întotdeauna mai limpede în lumea ființelor supranaturale decât adulții.

— Ai impresia că lui Jack o să-i pese ce suntem atâta vreme cât are un acoperiș deasupra capului, mâncare în burtă și un pat în care să doarmă noaptea în siguranță?

O femeie ne privi confuză de pe cealaltă parte a străzii. Un vampir și o vrăjitoare n-ar fi trebuit să poarte o discuție atât de aprinsă în mijlocul drumului. Mi-am strâns gluga în jurul feței.

— Cu cât primim mai multe ființe în viețile noastre de aici, cu atât mai complicat va fi totul, spuse Matthew, observând-o pe cea care ne privea și eliberându-mi brațul. Iar asta e de două ori mai valabil în cazul oamenilor.

După vizita făcută celor două vrăjitoare ale pământului, serioase și de încredere, eu și Matthew ne-am retras în capetele opuse ale locuinței de la „Cerbul și Coroana", până când ne-am mai potolit furia. Soțul meu își reluă corespondența, zbierând după Pierre și scoțând un zgomotos șir de înjurături la adresa guvernului Maiestății Sale, a toanelor tatălui său și a prostiei regelui Iacob al Scoției. Eu mi-am petrecut timpul discutând cu Jack despre îndatoririle lui. Deși băiatul se pricepea de minune să spargă lacăte, să fure din buzunare și să aleagă țărănoi neghiobi care să poată fi jumuliți de toate bunurile prin înșelăciune, habar n-avea să citească, să scrie, să gătească, să coasă sau să facă orice altceva le-ar fi putut ajuta pe Françoise sau pe Annie. Pierre deveni însă foarte interesat de băiat, mai ales după ce-și recuperă talismanul norocos din buzunarul interior al pieptarului ponosit pe care îl purta copilul.

— Vino cu mine, Jack! spuse vampirul, deschizând ușa și arătând cu capul înspre scări.

Tocmai pleca să adune cele mai recente misive de la informatorii lui Matthew și clar plănuia să profite de cunoștințele pupilului său despre lumea interlopă a Londrei.

— Da, domnule, spuse Jack pe un ton nerăbdător.

Arăta deja mai bine după o singură masă.

— Nimic periculos, l-am avertizat pe Pierre.

— Sigur că nu, *madame*, spuse vampirul cu un aer inocent.

— Vorbesc serios, i-am răspuns. Și să-l aduci înapoi înainte de lăsarea întunericului.

Îmi sortam hârtiile de pe birou când Matthew ieși din biroul lui. Françoise și Annie plecaseră la Smithfield, la măcelari, ca să ia carne și sânge, așa că aveam toată casa la dispoziția noastră.

— Îmi pare rău, *mon coeur*, spuse Matthew, lăsându-și mâinile să-i alunece din spate în jurul taliei mele și sărutându-mă pe gât. Între Sfat și regină, a fost o săptămână lungă.

— Și mie îmi pare rău. Înțeleg de ce nu-l vrei pe Jack aici, Matthew, dar nu puteam să-l ignor. Era rănit și înfometat.

— Știu, spuse soțul meu, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— Oare ai fi reacționat altfel dacă l-am fi găsit pe băiat în Oxfordul modern? am întrebat, uitându-mă la foc în loc să-i întâlnesc privirea.

De la incidentul cu Jack mă preocupa întrebarea dacă purtarea lui Matthew își avea rădăcinile în genetica vampirilor sau în morala elisabetană.

— Probabil că nu. Vampirilor nu le e ușor să trăiască printre cei cu sânge cald, Diana. În lipsa unei legături emoționale, ființele cu sânge cald nu sunt decât o sursă de hrană. Nici un vampir, oricât de civilizat și de manierat ar fi el, nu poate să stea în preajma uneia fără să simtă nevoia de a bea din

ea.

Îi simțeam răsuflarea rece pe gât, gâdilând locul sensibil în care Miriam îşi folosise sângele pentru a-mi vindeca rana făcută de Matthew.

— Din mine nu pari a vrea să bei.

Nu observasem nici un indiciu al faptului că soțul meu se lupta cu un asemenea imbold. Refuzase categoric sugestia tatălui său de a-mi accepta sângele.

— Pot să-mi stăpânesc poftele mult mai bine decât atunci când ne-am întâlnit prima oară. Acum dorința mea de a-ți gusta sângele nu mai ține atât de mult de hrană, cât de control. Acum că ne-am împerecheat, a mă hrăni din tine ar fi mai cu seamă o afirmare a ascendentului.

— Pentru asta avem sexul, am spus pe un ton pragmatic.

Matthew era un iubit generos şi creativ, dar în mod cert considera dormitorul domeniul lui.

— Poftim? spuse el, încruntându-se.

— Sex şi dominație. La asta cred oamenii moderni că se rezumă relațiile cu vampiri, i-am explicat. Poveştile lor sunt pline de vampiri sărițI în rol de masculi alfa care îşi saltă femeile pe umeri şi le răpesc la o cină şi o întâlnire.

— Cină şi întâlnire? Matthew era îngrozit. Vrei să spui…?

— Îh-hm. Ar trebui să vezi ce citesc prietenele lui Sarah din sabatul din Madison. Vampirul întâlneşte o fată, o mușcă, fata e şocată să afle că vampirii există cu adevărat. Sexul, sângele şi comportamentul exagerat de protector, toate urmează la scurt timp. Unele poveşti sunt destul de explicite. Aici am făcut o pauză semnificativă. Nu prea e timp pentru giugiuleală. Nu-mi amintesc să fie vorba nici de prea multă poezie sau dans.

Matthew scoase o înjurătură.

— Nu e de mirare că mătușa ta voia să ştie dacă mi-e foame.

— Chiar ar trebui să citeşti chestiile astea, măcar ca să vezi ce gândesc oamenii. E un coşmar în materie de relații publice, mult mai rău decât cel cu care se confruntă vrăjitoarele. M-am întors cu fața către el. Cu toate astea, ai fi surprins să afli câte femei par a-şi dori totuşi un iubit vampir.

— Dar dacă iubiții lor vampiri s-ar purta pe stradă ca nişte ticăloşi fără milă şi ar amenința orfanii înfometați?

— Majoritatea vampirilor fictivi au inimi de aur, cu excepția ocazionalelor crize de gelozie şi a mutilărilor ce au loc atunci.

I-am dat la o parte părul de pe ochi.

— Nu-mi vine să cred că purtăm discuția asta, spuse Matthew.

— De ce? Vampirii citesc cărți despre vrăjitoare. Faptul că *Doctorul Faust* al lui Kit e pură fantezie nu te împiedică să te bucuri de un frumos basm supranatural.

— Da, dar să fii luată pe sus şi pe urmă să faci dragoste…

Matthew scutură din cap.

— Şi tu m-ai luat pe sus, după cum fermecător o spui. Parcă îmi amintesc că nu o dată m-ai săltat în brațe la Sept-Tours, i-am atras atenția.

— Doar când erai rănită! spuse Matthew indignat. Sau obosită.

— Sau când voiai să fiu într-un loc, iar eu eram în altul. Sau când calul era prea înalt, sau când patul era prea sus, sau când apele erau prea furioase. Zău, Matthew! Ai o memorie foarte selectivă

atunci când îți convine. Cât despre făcut dragoste, nu e întotdeauna actul tandru pe care îl descrii. Nu și în cărțile pe care le-am citit eu. Uneori e doar un act sănătos, dur…

Înainte să apuc să-mi sfârșesc fraza, m-am trezit aruncată peste umărul unui vampir înalt și chipeș.

— O să continuăm discuția asta în intimitate.

— Ajutor! Cred că soțul meu e vampir! am râs eu, lovindu-l cu pumnii în spate.

— Taci din gură! mârâi el. Sau o să ai de-a face cu doamna Hawley.

— Dacă aș fi om, și nu o vrăjitoare, mârâitul pe care tocmai l-ai scos m-ar fi făcut să leșin. Aș fi fost toată a ta, iar tu ai fi putut să-ți faci de cap cu mine.

Am chicotit.

— Deja ești a mea, îmi aminti Matthew, așezându-mă pe pat. Apropo, o să schimb intriga asta ridicolă. În beneficiul originalității, ca să nu mai spunem al verosimilității, sărim peste cină și trecem direct la rendez-vous.

— Cititoarele ar fi înnebunite după un vampir care spune așa ceva! am remarcat.

Lui Matthew nu părea să-i pese de contribuțiile mele editoriale. Era prea ocupat să-mi ridice fustele. Urma să facem dragoste complet îmbrăcați. Delicios de elisabetan!

— Stai o clipă! Măcar lasă-mă să-mi scot turnura!

Annie mă informase că aceasta era denumirea potrivită pentru chestia în formă de gogoașă care îmi ținea fustele înfoiate într-un mod cu totul respectabil.

Însă Matthew nu era dispus să aștepte.

— La naiba cu turnura!

Îmi slăbi legăturile din față ale jambierelor, îmi înșfăcă mâinile și mi le țintui deasupra capului. Dintr-o singură împunsătură fu în mine.

— Habar n-aveam că discuțiile despre ficțiunea de succes o să aibă un asemenea efect asupra ta, am spus cu răsuflarea tăiată, în vreme ce el începea să se miște. Amintește-mi să vorbim despre ele mai des.

Tocmai ne așezaserăm la cină când am fost chemată acasă la Goody Alsop.

Sfatul luase o decizie.

Când eu și Annie am ajuns împreună cu escortele noastre vampiri și cu Jack pe urmele noastre, am găsit-o pe bătrână în salonul din față, împreună cu Susanna și cu alte trei vrăjitoare necunoscute. Goody îi trimise pe bărbați la „Gâsculița de Aur”, iar pe mine mă îndrumă către grupul de lângă foc.

— Vino, Diana, să-ți cunoști profesoarele!

Spiritul femeii îmi arătă un scaun gol și se retrase în umbra stăpânei sale. Toate cele cinci vrăjitoare începură să mă studieze. Îmbrăcate în rochiile lor din lână groasă în culorile întunecate ale iernii, semănau cu un grup de prospere matroane de la oraș. Numai privirile care mă furnicau le trădau drept vrăjitoare.

— Așadar, Sfatul a fost de acord cu planul tău inițial, am spus lent, încercând să le privesc în ochi.

Niciodată nu e bine să-ți arăți frica în fața unui profesor.

— Așa e, spuse Susanna resemnată. Iertați-mă, doamnă Roydon! Am doi băieți la care trebuie să mă gândesc și un soț prea bolnav ca să ne întrețină. Bunăvoința unui vecin se poate pierde peste

noapte.

— Dă-mi voie să ți le prezint pe celelalte, spuse Goody Alsop, întorcându-se ușor către femeia de la dreapta ei.

Aceasta avea aproximativ șaizeci de ani, părea mică de statură, cu o față rotundă, iar dacă zâmbetul ei putea fi considerat un indiciu, era generoasă din fire.

— Ea e Marjorie Cooper.

— Bună, Diana! spuse Marjorie cu o mișcare a capului care îi făcu să foșnească micul guler plisat. Bine ai venit în adunarea noastră.

În vreme ce făceam cunoștință cu Sfatul, învățasem că vrăjitoarele elisabetane foloseau termenul „adunare” cam ca un echivalent al modernului „sabat”, pentru a indica o comunitate recunoscută a celor din neamul nostru. Ca toate celelalte lucruri din Londra, adunările din oraș coincideau cu granițele parohiilor. Era ciudat să te gândești că între sabaturile vrăjitorești și bisericile creștine exista o legătură atât de strânsă, însă lucrul ăsta era logic din punct de vedere organizațional și oferea o măsură de siguranță suplimentară, de vreme ce treburile vrăjitoarelor rămâneau cunoscute numai vecinilor apropiați.

Existau așadar peste o sută de adunări în Londra propriu-zisă și alte două duzini în suburbii. Asemenea parohiilor, adunările erau organizate în districte mai mari, cunoscute sub numele de circumscripții. Fiecare circumscripție își trimitea câte un bătrân sau o bătrână în Sfat, iar acesta superviza toate treburile vrăjitorești ale orașului.

Din pricina panicii iscate în ultima vreme și a vânătorilor de vrăjitoare ce stăteau să înceapă, Sfatul își făcea probleme că vechiul sistem de guvernare se năruia. Londra mustea deja de creaturi supranaturale, și în fiecare zi apăreau altele noi. Auzisem murmure despre adunarea din Aldgate, care includea peste șaizeci de vrăjitoare, în locul obișnuitului număr între treisprezece și douăzeci, dar și despre uriașele adunări din Cripplegate și Southwark. Pentru a evita să fie observate de oameni, unele sabaturi începuseră să „părăsească stupul” și să se despartă în mai multe clanuri diferite. Însă noile adunări, conduse de lideri neexperimentați, se dovedeau a fi o problemă în vremurile acelea grele. Vrăjitoarele din Sfat care aveau darul clarviziunii prevesteau necazuri în viitor.

— Marjorie are darul magiei pământului, ca și Susanna. Specialitatea ei sunt amintirile, îmi explică Goody Alsop.

— Eu n-am nevoie de grimoare sau de almanahurile acestea noi pe care le oferă vânzătorii de cărți, spuse Marjorie cu mândrie.

— Își amintește perfect fiecare vrajă pe care a stăpânit-o vreodată și poate să evoce configurația precisă a stelelor din fiecare an al vieții ei. Și din mulți ani în care nu era încă născută.

— Goody Alsop s-a temut că nu vei putea să scrii tot ce înveți aici și apoi să iei notițele cu tine. Eu nu doar te voi ajuta să găsești cuvintele potrivite, astfel încât o altă vrăjitoare să poată folosi farmecele concepute de tine, dar te voi învăța și cum să devii una cu acele cuvinte, pentru ca nimeni să nu ți le poată lua vreodată, zise Marjorie cu ochi scânteietori, și vocea îi coborî în chip conspirativ. Iar soțul meu e cârciumar. Poate face rost de un vin mult mai bun decât cel pe care îl beți acum. Înțeleg că vinul e important pentru vârcolaci.

La cuvintele acestea am început să râd zgomotos, iar celelalte vrăjitoare mi se alăturară.

— Vă mulțumesc, doamnă Cooper. Îi voi transmite soțului meu oferta dumneavoastră.

— Marjorie. Aici suntem surori.

Pentru prima dată nu m-am făcut mică atunci când o vrăjitoare m-a numit „soră”.

— Eu sunt Elizabeth Jackson, spuse bătrâna ce stătea vizavi de Goody Alsop.

Ca vârstă era undeva între Marjorie și Goody.

— Ești o vrăjitoare a apei.

Îi simțisem afinitatea de îndată ce începuse să vorbească.

— Sunt.

Elizabeth avea părul și ochii cenușii ca oțelul și era tot atât de înaltă și dreaptă pe cât era Marjorie de scundă și rotofeie. Multe vrăjitoare ale apei din Sfat fuseseră suple și curgătoare, iar Elizabeth avea limpezimea sprintenă a unui râu de munte. Am simţit că îmi va spune mereu adevărul, chiar și când nu voi vrea să-l aud.

— Elizabeth e o clarvăzătoare talentată. Ea te va învăța arta cercetării viitorului cu ajutorul cristalului magic.

— Mama mea a fost celebră pentru clarviziunea ei, am spus cu șovăială. Mi-ar plăcea să-i calc pe urme.

— Dar nu avea nici un pic de foc în ea, zise Elizabeth cu hotărâre, începând imediat să spună adevărul. S-ar putea să n-o poți urma pe mama ta în toate privințele, Diana. Focul și apa reprezintă un amestec puternic, cu condiția să nu se stingă unul pe altul.

— Vom avea grijă să nu se întâmple așa ceva, promise ultima vrăjitoare, uitându-se drept la mine.

Până atunci îmi evitase cu grijă privirea. Acum înțelegeam de ce: în ochii ei căprui se zăreau scântei, așa încât ochiul meu de vrăjitoare se deschise alarmat. Cu ajutorul vederii suplimentare am putut observa nimbul care o înconjura. Era probabil Catherine Streeter.

— Ești chiar… chiar mai puternică decât vrăjitoarele focului din Sfat, am bâiguit eu.

— Catherine e o vrăjitoare specială, recunoscu Goody Alsop, o vrăjitoare a focului născută din doi vrăjitori ai focului. Lucrul acesta se întâmplă rar, ca și cum natura însăși ar ști că o astfel de lumină nu poate fi ascunsă.

Când cel de-al treilea ochi mi se închise, orbit de vrăjitoarea de trei ori binecuvântată, imaginea lui Catherine păru că se estompează. Părul ei castaniu își pierdu din strălucire, ochii i se întunecară, iar chipul ei apăru frumos, dar deloc memorabil. Însă magia i se redeșteptă la viață de îndată ce vorbi.

— Ai mai mult foc decât mă așteptam, spuse ea gânditoare.

— Păcat că n-a fost aici când a venit Armada, spuse Elizabeth.

— Deci e adevărat? Celebrul „vânt englezesc” care a îndepărtat navele spaniole de țărmul Angliei a fost stârnit de vrăjitoare? am întrebat.

Informația făcea parte din tezaurul cunoașterii vrăjitorești, însă eu o repudiasem mereu, considerând-o doar un mit.

— Goody Alsop i-a fost cât se poate de utilă Maiestății Sale, spuse Elizabeth cu mândrie. Dacă ai fi fost aici, cred că am fi putut să facem apa să ardă. Sau măcar să aducem o ploaie de foc.

— Hai să nu ne pripim! spuse Goody Alsop, ridicând o mână. Diana încă nu și-a făcut vraja arhetipală de țesătoare.

— Vraja arhetipală? am întrebat.

Asemenea denumirilor de „adunare” și „Sfat”, termenul nu-mi era cunoscut.

— O vrajă arhetipală dezvăluie forma pe care o ia talentul unei țesătoare. Împreună vom forma un

cerc binecuvântat. Acolo îți vom elibera temporar puterile pentru ca ele să-și găsească propriul drum, neîmpovărate de cuvinte sau dorințe, răspunse Goody Alsop. Așa vom afla mai multe despre talentele tale și despre ceea ce trebuie să facem ca să le antrenăm, dar îți vom dezvălui și duhul.

— Vrăjitoarele nu au duhuri.

Aceasta era o altă născocire de-a oamenilor, ca venerarea diavolului.

— Țesătoarele au, spuse Goody Alsop cu seninătate, arătând către spiritul ei. Acesta este al meu. Asemenea tuturor duhurilor, ea e o extensie a talentelor mele.

— Nu sunt sigură că în cazul meu e o idee prea bună să am un duh, am spus, gândindu-mă la gutuile înnegrite, la pantofii lui Mary și la pui. Am deja destule griji.

— Acesta este motivul pentru care se și aruncă o vrajă arhetipală: ca să-ți înfrunți cele mai profunde temeri, astfel încât să-ți poți mânui liber magia. Uneori experiența poate fi totuși cumplită. Au existat țesătoare care au intrat în cerc cu părul negru ca pana corbului și au ieșit cu cosițe albe ca zăpada, recunoscu Goody Alsop.

— Dar sigur nu va fi la fel de dureroasă ca noaptea în care vârcolacul a părăsit-o pe Diana și apele s-au ridicat în ea, spuse blând Elizabeth.

— Sau atât de singuratică precum noaptea în care a fost închisă în pământ, spuse Susanna, cutremurându-se.

Marjorie dădu din cap cu înțelegere.

— Sau atât de înspăimântătoare ca atunci când vrăjitoarea focului a încercat să te deschidă, mă asigură Catherine, și degetele i se făcură portocalii de furie.

— Vineri luna va fi complet întunecată. Mai sunt doar câteva săptămâni până la Stretenie. Și intrăm într-o perioadă propice vrăjilor care îi îndeamnă pe copii să studieze, remarcă Marjorie și chipul i se încreți de concentrare, ca și cum ar fi evocat o informație relevantă din uluitoarea ei memorie.

— Credeam că asta e săptămâna pentru farmece împotriva mușcăturilor de șarpe, nu? spuse Susanna, scoțând din buzunar un mic almanah.

În vreme ce Marjorie și Susanna dezbăteau chichițele magice ale calendarului, Goody Alsop, Elizabeth și Catherine mă priveau intens.

— Mă întreb…

Goody se uită la mine cu un aer vădit gânditor și își lovi buzele cu un deget.

— Cu siguranță nu, spuse Elizabeth în șoaptă.

— Parcă nu ne pripeam, mai ții minte? zise Catherine. Zeița ne-a dat destule binecuvântări.

Când spuse asta, în ochii ei căprui se aprinseră, într-o succesiune rapidă, scântei verzi, aurii, roșii și negre.

— Dar poate…

— Almanahul Susannei e complet greșit. Dar am hotărât că ar fi de mai bun augur dacă Diana și-ar țese vraja arhetipală joia viitoare, în primul pătrar, spuse Marjorie, bătând din palme cu încântare.

— Oof! exclamă Goody Alsop și își vârî degetul în ureche ca să se protejeze de vibrațiile din aer. Mai ușor, Marjorie, mai ușor!

Date fiind noile mele obligații în cadrul adunării Saint James Garlickhythe și interesul tot mai mare pe care mi-l stârneau experimentele alchimice ale lui Mary, m-am trezit că petrec mai mult timp

în afara casei. „Cerbul și Coroana” continua să servească drept sediu pentru Școala Nopții și bârlog pentru Matthew. Mesagerii veneau și plecau cu rapoarte și scrisori, George se oprea deseori pentru o masă gratuită și ca să ne povestească despre zadarnicele lui eforturi din ultima vreme de a găsi *Ashmole 782*, iar Hancock și Gallowglass își lăsau rufele la parter, după care își petreceau orele pe lângă focul meu, subțire îmbrăcați, până când își primeau înapoi hainele. Kit și Matthew ajunseseră la un armistițiu nesigur după episodul cu Hubbard și John Chandler, ceea ce însemna că îl găseam deseori pe dramaturg în salonul din față, privind gânditor în gol și apoi scriind cu furie. Faptul că se servea din rezerva mea de hârtie era o sursă suplimentară de iritare.

Erau apoi Annie și Jack. Să integrezi doi copii într-o gospodărie e o slujbă cu normă întreagă. Jack, despre care bănuiam că avea cam șapte sau opt ani (el habar n-avea), era încântat s-o necăjească pe fată. O urmărea peste tot și îi imita vorbirea. Annie izbucnea în lacrimi și dădea fuga la etaj, unde se arunca pe patul ei. Când îl pedepseam pentru purtarea lui, băiatul se îmbufna. Dorindu-mi cu disperare câteva ore de liniște, am găsit un învățător dispus să-i învețe să citească, să scrie și să socotească, însă cei doi l-au alungat repede pe proaspătul absolvent de Cambridge cu privirile lor goale și inocența studiată. Amândoi preferau să meargă la cumpărături cu Françoise și să alerge prin Londra cu Pierre, nu să stea liniștiți și să-și facă adunările.

— Dacă plodul tău o să se poarte așa, să știi că-l înec, i-am spus lui Matthew, căutând un moment de respiro în biroul lui.

— *Se va purta* așa, poți să fii sigură. Iar tu n-ai s-o îneci, îmi răspunse soțul meu, lăsând jos pana.

Încă nu căzuserăm de acord asupra sexului copilului.

— Am încercat toate metodele posibile. Am argumentat, i-am ademenit cu vorbe dulci, i-am implorat. La naiba, i-am și mituit!

Chiflele meșterului Prior nu făcuseră decât să crească treptat nivelul de energie al lui Jack.

— Toți părinții fac greșelile astea, spuse el, râzând. Tu încerci să fii prietena lor. Mai bine tratează-i pe Jack și pe Annie ca pe niște cățeluși. Dacă-i mai ciupești din când în când de nas îți vei consolida autoritatea mai bine decât dându-le plăcintele cu carne tocată.

— Îmi dai sfaturi parentale din regnul animal?

Mă gândeam la vechile lui cercetări despre lupi.

— Chiar îți dau. Dacă au de gând să continue tărăboiul ăsta, o să aibă de-a face cu mine, iar eu nu ciupesc. Eu mușc.

Matthew se uită încruntat spre ușă, când un trosnet deosebit de zgomotos răsună în casă, urmat de un jalnic: „Scuze, doamnă”.

— Mulțumesc, dar nu sunt atât de disperată încât să recurg la antrenarea obedienței necondiționate. Nu încă, am spus și am ieșit cu spatele din încăpere.

După două zile în care mi-am folosit vocea de profesoară și am împărțit pedepse la colț, am obținut o oarecare disciplină, însă copiii aveau nevoie de multă activitate pentru a-și ține în frâu exuberanța. Mi-am abandonat cărțile și hârtiile pentru a-i duce în lungi plimbări pe Cheapside și în suburbiile din vest. Am umblat prin piețe cu Françoise și ne-am uitat cum își descarcă bărcile marfa în docurile din Vintry. Acolo ne imaginam de unde veneau bunurile și făceam presupuneri cu privire la originea echipajelor.

Undeva în timpul acesta am încetat să mă mai simt ca o turistă și am început să percep Londra elisabetană ca pe căminul meu.

Într-o sâmbătă dimineaţă făceam cumpărături în piaţa Leadenhall, cel mai important centru comercial al Londrei, când am văzut un cerşetor şchiop. Tocmai scotoceam prin săculeţul meu după un penny pe care să i-l dau, când copiii au dispărut în atelierul unui pălărier. Într-un asemenea loc puteau provoca un haos destul de costisitor.

— Annie! Jack! i-am strigat, aruncând bănuţul în mâna omului. Ţineţi-vă mâinile acasă!

— Sunteţi departe de casă, doamnă Roydon, spuse o voce gravă.

Am simţit o privire glacială pe spate şi, când m-am întors, am dat cu ochii de Andrew Hubbard.

— Bună ziua, părinte Hubbard! am spus.

Cerşetorul se îndepărtă puţin câte puţin. Hubbard privi în jur.

— Unde vă e femeia?

— Dacă vă referiţi la Françoise, e în piaţă, am spus cu acreală. Annie e şi ea cu mine. N-am avut ocazia să vă mulţumesc pentru că ne-aţi trimis-o. Ne e de mare ajutor.

— Înţeleg că aţi întâlnit-o pe Goody Alsop.

N-am răspuns în nici un fel acestei cercetări făţişe.

— De când au venit spaniolii, femeia aceasta nu mai iese din casă decât dacă are un motiv bun.

Am continuat să tac. Hubbard îmi zâmbi.

— Nu vă sunt duşman, doamnă.

— Nici n-am spus că îmi sunteţi, părinte Hubbard. Dar nu vă priveşte cu cine mă văd şi de ce.

— Da. Socrul dumneavoastră – sau îl consideraţi tată? – mi-a explicat asta foarte clar în scrisoarea lui. Bineînţeles, Philippe mi-a mulţumit că v-am ajutat. În cazul lui, mulţumirile preced întotdeauna ameninţările. E o schimbare înviorătoare faţă de obişnuita purtare a soţului dumneavoastră.

Am mijit ochii.

— Ce doriţi, părinte Hubbard?

— Îndur prezenţa clanului de Clairmont pentru că trebuie. Dar nu sunt obligat să continui s-o îndur dacă apar necazuri. Hubbard se aplecă spre mine cu o răsuflare de gheaţă. Iar dumneavoastră provocaţi necazuri. Le miros. Le simt gustul. De când aţi apărut, vrăjitoarele au devenit… dificile.

— E o coincidenţă nefericită, am zis, dar nu este vina mea. Eu sunt atât de puţin şcolită în arta magiei încât nu pot nici să sparg un ou într-un vas.

Françoise ieşi din piaţă. I-am făcut o reverenţă lui Hubbard şi am înaintat cu un pas pe lângă el. Mâna lui ţâşni şi mă înhăţă de încheietură. Am privit în jos către degetele lui reci.

— Nu doar fiinţele supranaturale emană un miros, doamnă Roydon. Ştiaţi că şi secretele lor au propria mireasmă?

— Nu, am spus, smucindu-mi încheietura din strânsoarea lui.

— Vrăjitoarele îşi dau seama când cineva le minte. Vârcolacii miros un secret aşa cum copoii adulmecă o căprioară. Voi da de urma tainei dumneavoastră, doamnă Roydon, indiferent cât veţi încerca s-o ascundeţi.

— Sunteţi gata, *madame*? întrebă Françoise, încruntându-se în vreme ce se apropia.

Annie şi Jack o însoţeau. Când dădu cu ochii de Hubbard, fata se albi.

— Da, Françoise, am spus, dezlipindu-mi în sfârşit privirea de ochii tulburători, străbătuţi de vinişoare de culoare, ai lui Hubbard. Vă mulţumesc pentru sfat, părinte, şi pentru informaţie.

— Dacă băiatul e prea mult pentru dumneavoastră, aș fi bucuros să-l iau în grijă, murmură Hubbard când am trecut pe lângă el.

M-am întors și m-am apropiat cu pași mari de el.

— Țineți-vă departe de ceea ce e al meu.

Privirile ni se întâlniră, și de data aceasta Hubbard fu cel care cedă primul. M-am întors la grupul meu. Jack părea neliniștit și se muta de pe un picior pe altul, ca și cum s-ar fi gândit s-o ia la fugă.

— Hai să mergem acasă și să mâncăm niște turtă dulce! am spus, luându-l de braț.

— Cine e omul ăla? șopti el.

— Părintele Hubbard, răspunse tot în șoaptă Annie.

— Cel din cântece? întrebă Jack, privind peste umăr.

Fata dădu din cap în semn de aprobare.

— Da, și când…

— Destul, Annie! Ce ați văzut în atelierul acela de pălării? am întrebat, apucându-l mai strâns pe Jack, și am întins mâna către coșul preaplin de cumpărături. Lasă-mă pe mine să-l duc, Françoise.

— N-o să vă fie de ajutor, *madame*, spuse femeia, dar îmi întinse coșul. Milord va ști că v-ați întâlnit cu diavolul acela. Nici măcar mirosul de varză nu va ascunde asta.

Jack întoarse capul, interesat de frântura de informație, iar eu i-am aruncat lui Françoise o privire de avertizare.

— Hai să nu căutăm necazul cu lumânarea! am spus în vreme ce o luam către casă.

Odată ajunsă la „Cerbul și Coroana”, m-am descotorosit de coș, mantie, mănuși și copii, apoi i-am dus lui Matthew o cupă cu vin. El stătea la biroul lui, aplecat asupra unei foi de hârtie. Mi-am simțit inima mai ușoară la vederea priveliștii acesteia de acum familiare.

— Tot cu treabă? am întrebat, întinzându-mă peste umărul lui pentru a-i pune băutura în față.

M-am încruntat. Hârtia îi era acoperită cu diagrame, X-uri, O-uri și ceea ce păreau a fi niște formule științifice moderne. Mă îndoiam că aveau vreo legătură cu spionajul pentru Congregație, asta dacă nu cumva născocea un cod.

— Ce faci?

— Încerc doar să înțeleg ceva, spuse Matthew, împingând hârtia.

— Ceva din genetică?

X-urile și O-urile îmi aminteau de biologie și de mazărea lui Gregor Mendel[117]. Am tras hârtia înapoi. Pe pagină nu erau doar X-uri și O-uri. Am recunoscut inițialele unor membri ai familiei lui Matthew: YC, PC, MC, MW. Altele erau din familia mea: DB, RB, SB, SP. Soțul meu trasase săgeți între indivizi și linii ce se intersectau de la o generație la alta.

— Nu în sensul strict al termenului, răspunse Matthew, întrerupându-mă din examinarea foii.

Era un mod clasic al lui de a se eschiva de la răspuns.

— Presupun că pentru asta ai avea nevoie de echipament.

La baza foii, un cerc înconjura două litere: B și C – Bishop și Clairmont. Copilul nostru. Schema avea legătură cu bebelușul.

— Ca să pot trage niște concluzii, cu siguranță.

Matthew luă vinul și îl duse la buze.

— Atunci care ți-e ipoteza? am întrebat. Dacă se referă la copil, aș vrea să știu și eu despre ce e

vorba.

Matthew încremeni, iar nările începură să-i freamăte. Aşeză cu grijă vinul pe masă şi mă luă de mână, lipindu-şi buzele de încheietura mea într-un aparent gest de afecţiune. Ochii i se înnegriră.

— Te-ai întâlnit cu Hubbard, spuse el pe un ton acuzator.

— Nu pentru că l-am căutat eu.

Mi-am tras mâna. A fost o greşeală.

— Nu, zise Matthew cu voce răguşită, strângându-şi degetele. Mai trase o dată aer în piept, cutremurându-se. Hubbard ţi-a atins încheietura. Doar încheietura. Ai idee de ce?

— Pentru că încerca să-mi atragă atenţia, am răspuns.

— Nu. Încerca s-o atragă pe a mea. Aici se simte pulsul tău, explică Matthew, trecându-şi degetul peste venă.

M-am înfiorat.

— Sângele e atât de aproape de suprafaţă încât pot să-l şi văd, să-l şi miros. Căldura lui amplifică orice miros străin aşezat acolo. Degetele lui îmi înconjurară încheietura ca o brăţară. Unde era Françoise?

— În piaţa Leadenhall. Eram cu Jack şi Annie. Am văzut un cerşetor şi…

Am simţit o durere scurtă şi ascuţită. Când m-am uitat în jos, încheietura îmi era sfâşiată, iar sângele îmi ţâşnea din câteva tăieturi superficiale, curbate. „Urme de dinţi.”

— Atât de repede ar fi putut Hubbard să-ţi ia sângele şi să afle totul despre tine.

Matthew apăsă ferm cu degetul mare pe rană.

— Dar nu te-am văzut mişcându-te, am spus stupefiată.

Ochii lui negri scânteiară.

— Nici pe Hubbard nu l-ai fi văzut, dacă ar fi vrut să atace.

Poate că Matthew nu era chiar atât de protector pe cât îl credeam.

— Să nu-l mai laşi niciodată să se apropie de tine atât de mult încât să te poată atinge. Ne-am înţeles?

Am încuviinţat, iar Matthew îşi începu eforturile considerabile de a-şi stăpâni furia. Abia când reuşi să şi-o controleze îmi răspunse la întrebarea iniţială.

— Încerc să determin probabilitatea ca pruncul nostru să moştenească furia sângelui de la mine, spuse el cu o urmă de amărăciune în glas. Benjamin suferă de afecţiunea asta. Marcus, nu. Detest gândul că aş putea împovăra cu ea un copil nevinovat.

— Ştii cumva de ce Marcus şi fratele tău Louis au fost imuni, în vreme ce tu, Louisa şi Benjamin nu?

Am evitat cu grijă să presupun că erau toţi copiii lui. Matthew urma să-mi spună mai multe când – şi dacă – avea să poată.

Umerii i se lăsară brusc în jos.

— Louisa a murit înainte să-i pot face nişte teste aşa cum se cuvine. N-am suficiente date ca să trag concluzii pertinente.

— Dar ai o teorie, am spus, cu gândul la diagramele lui.

— Mereu am considerat furia sângelui un soi de infecţie şi am presupus că Marcus şi Louis sunt în mod natural rezistenţi la ea. Dar, când ne-a spus că doar o ţesătoare ar putea purta copilul unui vârcolac, Goody Alsop m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă uit într-o direcţie greşită. Poate că

nu e vorba de o rezistență a lui Marcus, ci de o receptivitate a mea, exact așa cum o țesătoare e receptivă la sămânța unui vârcolac, spre deosebire de oricare altă femeie cu sânge cald.

— O predispoziție genetică? am întrebat, încercând să-i urmăresc raționamentul.

— Poate. Poate e ceva recesiv ce apare foarte rar în rândul unei populații, doar dacă ambii părinți sunt purtători ai genei. Mă tot gândesc la prietena ta Catherine Streeter și la felul în care ai descris-o drept „de trei ori binecuvântată", de parcă întregul ei genetic ar fi cumva mai mare decât suma părților lui.

Matthew se pierduse deja în complexitatea puzzle-ului său intelectual.

— Apoi am început să mă întreb dacă faptul că ești o țesătoare e suficient ca să explice capacitatea de a concepe. Dacă e vorba de o combinație între mai multe trăsături genetice recesive, nu doar ale tale, ci și ale mele?

Își trecu mâinile prin păr cu un gest plin de frustrare, iar eu l-am luat ca pe un semn că trecuse cea mai recentă criză de furie a sângelui, așa că am oftat ușurată.

— Când o să ne întoarcem în laboratorul tău îți vei putea testa teoria, am spus cu voce joasă. Iar când Sarah și Em vor afla că sunt pe cale să devină mătuși, nu-ți va fi greu să le convingi să-ți dea o mostră de sânge. Sau să stea cu copilul. Amândouă suferă cumplit de „dorul de bunicuță", și de ani buni împrumută copiii vecinilor ca să și-l potolească.

Vorbele acestea stârniră în sfârșit un zâmbet pe fața soțului meu.

— „Dor de bunicuță"? Ce expresie nepoliticoasă! Matthew se apropie de mine. Probabil că Ysabeau a contractat și ea o formă gravă de-a lungul secolelor.

— Nici nu pot să-mi imaginez, am spus, cutremurându-mă în glumă.

În clipe ca acestea, cele în care vorbeam despre reacțiile altora la veștile noastre, în loc să ne analizăm propriile răspunsuri, mă simțeam cu adevărat gravidă. Trupul meu abia dacă percepuse noua viață pe care o purta, iar în toiul treburilor zilnice de la „Cerbul și Coroana" îmi era ușor să uit că în curând vom deveni părinți. Puteau să treacă zile întregi fără să mă gândesc la asta, și apoi îmi aminteam deodată de starea mea târziu în noapte, atunci când Matthew venea la mine să-și așeze mâinile pe burtica mea, ca într-o formă de comunicare tăcută, ascultând semnele noii vieți.

— Nici eu nu pot să-mi imaginez că ai fi în primejdie, spuse Matthew, luându-mă în brațe. Ai grijă, *ma lionne*! îmi șopti el, cu buzele lipite de părul meu.

— O să am. Îți promit.

— Tu n-ai recunoaște pericolul nici dacă ar veni la tine cu o invitație scrisă cu litere de un stat de om. Se dădu puțin în spate, ca să mă poată privi în ochi. Ține minte: vampirii nu sunt ca ființele cu sânge cald. Nu ne subestima potențialul letal.

Avertismentul lui Matthew îmi răsună în minte mult după ce el îl rostise. M-am trezit urmărindu-i pe ceilalți vampiri ai casei, în căutarea micilor semne că intenționează să se miște, că sunt înfometați sau obosiți, neliniștiți sau plictisiți. Semnele erau subtile și ușor de trecut cu vederea. Când Annie trecea pe lângă Gallowglass, acesta își cobora pleoapele pentru a-și ascunde lăcomia din priviri, însă o făcea atât de repede încât poate că-mi închipuiam, tot așa cum poate că mi-am imaginat că văd nările lui Hancock fremătând atunci când un grup de ființe cu sânge cald trecu pe strada de sub fereastra noastră.

Nu-mi imaginam însă costurile suplimentare cerute de spălătorie pentru a curăța sângele de pe

rufe. Gallowglass și Hancock vânau și se hrăneau în oraș, cu toate că Matthew nu mergea cu ei. El se mulțumea cu ceea ce Françoise îi putea procura de la măcelari.

Luni după-amiază, când eu și Annie ne-am dus ca de obicei la Mary, am fost mai atentă la tot ce mă înconjura decât fusesem vreodată de la sosirea noastră în Londra. De data aceasta nu ca să absorb detaliile vieții elisabetane, ci ca să fiu sigură că nu suntem pândite sau urmărite. Am ținut-o pe Annie la o distanță sigură, nu mai mare de o lungime de braț, iar Pierre îl strângea bine de mână pe Jack. Învățaserăm pe pielea noastră că asta era singura șansă de a-l împiedica pe băiat „să facă pe coțofana”, cum zicea Hancock. În ciuda eforturilor noastre, Jack reușea încă să comită numeroase furturi mărunte. Străduindu-se să-i combată obiceiul, Matthew instituise un nou ritual al casei. În fiecare seară, Jack trebuia să-și golească buzunarele și să mărturisească felul în care își obținuse extraordinarul asortiment de obiecte lucioase. Până acum, asta nu-i domolise activitățile.

Dată fiind dibăcia degetelor lui, băiatul nu putea fi lăsat în voie în casa bogat mobilată a contesei de Pembroke. Eu și Annie ne-am luat rămas-bun de la Pierre și de la cel mic, iar chipul fetei se lumină considerabil la gândul unei lungi ședințe de bârfă cu camerista lui Mary, Joan, și a câtorva ore de libertate, departe de atenția nedorită a lui Jack.

— Diana! strigă Mary când mă văzu trecând pragul laboratorului ei.

Indiferent de câte ori intrasem, încăperea aceasta îmi tăia de fiecare dată răsuflarea cu strălucitoarele ei picturi murale ce ilustrau crearea pietrei filozofale.

— Vino, am ceva să-ți arăt!

— Asta e surpriza ta?

Mary îmi tot bătuse apropouri că în curând mă va încânta cu o etalare a priceperii ei alchimice.

— Da, răspunse ea, luându-și caietul de notițe de pe masă. Uite aici, acum suntem în 18 ianuarie, iar eu am început lucrul pe 9 decembrie. A durat exact patruzeci de zile, exact așa cum au promis înțelepții.

Patruzeci era un număr semnificativ în alchimie, iar Mary ar fi putut să facă tot felul de experimente. M-am uitat prin notițele ei de laborator, în încercarea de a-mi da seama cu ce se ocupase. De-a lungul ultimelor două săptămâni învățasem prescurtările și simbolurile pe care le folosea pentru diverse metale și substanțe. Dacă înțelegeam corect, începuse procesul acesta cu o uncie de argint dizolvată în *aqua fortis* – „apa tare” a alchimiștilor, cunoscută pe vremea mea sub numele de acid azotic. La ele Mary adăugase apă distilată.

— Ăsta e semnul tău pentru mercur? am întrebat, arătând către un simbol necunoscut.

— Da, dar numai pentru mercurul pe care îl obțin de la cea mai bună sursă din Germania.

Mary nu precupețea nici o cheltuială când venea vorba de laboratorul ei, de chimicale sau echipamente. Mă trase către o altă mostră a devotamentului ei față de calitatea cea mai bună: un uriaș balon din sticlă. Era impecabil și limpede precum cristalul, ceea ce însemna că provenea mai mult ca sigur din Veneția. Sticla englezească fabricată în Sussex era pătată de mici bule și vagi umbre. Contesa de Pembroke prefera obiectele din Veneția. Și și le putea permite.

Când am văzut ce se afla înăuntru, fu ca și cum un deget prevestitor îmi atinse umerii.

Un copac de argint creștea dintr-o mică sămânță aflată pe fundul balonului. Ramurile răsăriseră din trunchi, răsfirându-se și umplând gura vasului cu fire scânteietoare. Mărgelușe prinse de capetele ramurilor trimiteau cu gândul la fructe, ca și cum copacul ar fi fost copt și gata pentru recoltare.

— E un *arbor Dianae*[118], spuse Mary cu mândrie. Ca și cum Dumnezeu m-ar fi inspirat să-l creez

astfel încât să fie aici pentru a te întâmpina. Am mai încercat până acum să-l cultiv, dar niciodată n-a prins rădăcini. Nimeni n-ar putea să vadă așa ceva și să se mai îndoiască de adevărul, de puterea artei alchimice.

Copacul Dianei era o privelişte demnă de a fi contemplată. Strălucea și creştea sub ochii mei, trimițând noi crengi să umple spațiul rămas în vas. Faptul că nu era nimic mai mult decât un amalgam dendritic al argintului cristalizat nu reușea să-mi potolească uimirea la vederea unui bulgăre din metal ce părea să treacă printr-un proces vegetativ.

Pe peretele opus, un dragon stătea deasupra unui vas similar celui pe care Mary îl folosise pentru a-l găzdui pe *arbor Dianae*. Își ținea coada în gură, iar picături din sângele lui cădeau în lichidul argintiu de dedesubt. Am căutat următoarea imagine din serie: pasărea lui Hermes care zboară către nunta chimică. Pasărea îmi amintea de imaginea nunții pe care o văzusem în *Ashmole 782*.

— Cred că aș putea să concep o metodă mai rapidă de a ajunge la același rezultat, spuse Mary, atrăgându-mi din nou atenția.

Își scoase o pană din părul prins în coc, lăsându-și o dâră neagră deasupra urechii.

— Ce-ți imaginezi că s-ar întâmpla dacă am umple argintul înainte de a-l dizolva în *aqua fortis*?

Ne-am petrecut o plăcută după-amiază discutând noi căi de a crea un *arbor Dianæ*, însă totul se termină prea repede.

— Ne vedem joi? mă întrebă Mary.

— Mă tem că am un alt angajament, am spus.

Eram așteptată la Goody Alsop înainte de apus. Chipul lui Mary se pleoști.

— Vineri, atunci.

— Vineri, am încuviințat.

— Diana, spuse Mary pe un ton șovăitor, ești bine?

— Da, am răspuns mirată. Îți par bolnavă?

— Ești palidă și arăți obosită, recunoscu ea. Ca majoritatea mamelor, am tendința de a… Ah!

Mary se opri brusc și se îmbujoră. Privirea îi căzu pe abdomenul meu, apoi zbură înapoi spre fața mea.

— Vei avea un copil.

— O să-ți pun multe întrebări în săptămânile viitoare, am spus, luându-i mâna și strângându-i-o.

— În câte săptămâni ești? mă întrebă.

— Nu multe, am răspuns, oferindu-i în mod deliberat un răspuns vag.

— Dar copilul nu poate fi al lui Matthew. Un vârcolac nu poate concepe un copil, spuse Mary, ducându-și gânditoare mâna la obraz. Matthew se bucură de bebeluș chiar dacă nu e al lui?

Deși soțul meu mă avertizase că toți vor presupune că pruncul îi aparține unui alt bărbat, nu discutaserăm și cum vom răspunde. Trebuia să merg pe ghicite.

— Îl consideră sânge din sângele lui, am spus ferm.

Răspunsul meu nu făcu decât s-o îngrijoreze și mai tare.

— Ești norocoasă că Matthew se arată atât de altruist când vine vorba de a-i ocroti pe cei aflați la nevoie. Iar tu? *Tu* poți iubi copilul, deși ai fost posedată împotriva voinței tale?

Mary credea că fusesem violată, iar Matthew se însurase cu mine poate doar ca să mă apere de stigmatul sarcinii în afara căsătoriei.

— Copilul n-are nici o vină. Nu-i pot refuza dragostea.

Am avut grijă nici să nu-i confirm, nici să nu-i infirm bănuielile. Din fericire, ea fu mulţumită de răspunsul meu şi, aşa cum îi era obiceiul, nu iscodi mai mult.

— După cum îţi poţi închipui, am adăugat, suntem dornici să ascundem această veste cât mai mult timp cu putinţă.

— Bineînţeles, încuviinţă Mary. O voi pune pe Joan să-ţi facă o cremă fină de ou care întăreşte sângele, dar e foarte liniştitoare pentru stomac dacă o mănânci seara, înainte de culcare. Mie mi-a fost de mare ajutor în timpul ultimei sarcini şi a părut să-mi reducă din greţurile matinale.

— Din fericire, până acum am scăpat de această suferinţă, am spus, punându-mi mănuşile. Matthew îmi promite că mi se va întâmpla cât de curând.

— Hmm, meditä Mary, şi o umbră îi străbătu chipul.

M-am încruntat, întrebându-mă ce o mai frământa acum. Ea îmi văzu expresia şi îmi zâmbi radioasă.

— Ar trebui să te fereşti de oboseală. Vineri, când vii aici, să nu stai prea mult în picioare, ci să te aşezi pe un scăunel câtă vreme lucrăm. Se foi, aranjându-mi mantia. Ţine-te departe de curent! Şi pune-o pe Françoise să-ţi pregătească o cataplasmă pentru picioare, dacă încep să ţi se umfle. O să-ţi trimit o reţetă pentru asta împreună cu crema. Să-l rog pe barcagiul meu să te ducă pe Water Lane?

— Am de mers doar cinci minute! am protestat eu râzând.

Până la urmă Mary mă lăsă să plec pe jos, dar numai după ce am asigurat-o că voi evita nu doar curentul, ci şi apa rece şi zgomotele puternice.

În noaptea aceea am visat că dormeam sub ramurile unui copac ce-mi creştea din pântec. Ramurile lui mă fereau de lumina lunii, în vreme ce sus, deasupra, un dragon zbura prin noapte. Când ajunse la lună, îşi înfăşură coada în jurul astrului, iar globul argintiu se înroşi.

M-am trezit în patul gol, printre cearşafuri îmbibate de sânge.

— Françoise! am strigat, simţind brusc nişte crampe puternice.

În locul ei veni în goană Matthew. Expresia răvăşită ce-i apăru pe chip când ajunse lângă mine îmi confirmă temerile.

116 Echinocţiul de toamnă (n.red.)

117 Botanist şi profesor austriac (1822–1884), considerat întemeietorul geneticii. În perioada 1856–1865 a realizat primele experienţe de hibridare la mazăre, în curtea mănăstirii augustine din Brünn (azi Brno), unde a fost preot, apoi abate. (n.tr.)

118 Arbore al Dianei, precipitare a argintului sub forma unui copac. I-a îndemnat pe alchimişti să creadă că şi regnul mineral avea viaţă. (n.red.)

CAPITOLUL 23

— Toate am pierdut bebeluși, Diana, îmi spuse cu tristețe Goody Alsop. E o durere pe care o cunosc majoritatea femeilor.

— Toate?

M-am uitat prin sufrageria lui Goody Alsop la vrăjitoarele din adunarea Garlickhythe.

Începură atunci să curgă povești despre prunci pierduți la naștere sau alții care muriseră la șase luni ori șase ani. Eu nu cunoșteam nici o femeie care să fi suferit un avort spontan. Sau credeam că nu cunosc. Oare vreuna dintre prietenele mele trecuse printr-o astfel de pierdere fără ca eu să știu?

— Ești tânără și în putere, spuse Susanna. Nu există nici un motiv să crezi că nu vei putea concepe un alt copil.

Absolut nici un motiv, cu excepția faptului că soțul meu nu voia să se mai atingă de mine înainte să ajungem pe tărâmul anticoncepționalelor și al monitoarelor fetale.

— Poate, am spus ridicând evaziv din umeri.

— Unde e domnul Roydon? întrebă încet Goody.

Spiritul ei alunecă prin salon, ca și cum ar fi crezut că îl va găsi pe pernuțele de la geam sau cocoțat pe dulap.

— Plecat cu treburi, am răspuns, strângându-mi mai tare pe mine șalul împrumutat.

Era al Susannei și mirosea a zahăr ars și a mușețel, exact ca ea.

— Am auzit că seara trecută a fost la Middle Temple Hall împreună cu Christopher Marlowe. Mi s-a spus că au văzut o piesă.

Catherine împărți cutia cu fructe confiate pe care o adusese.

— Bărbații obișnuiți pot să sufere cumplit pentru un copil pierdut. Nu m-ar mira ca unui vârcolac să-i fie deosebit de greu. La urma urmei, ei sunt firi posesive.

Goody Alsop întinse mâna spre ceva roșu și gelatinos.

— Mulțumesc, Catherine.

Femeile așteptară în tăcere, sperând că aveam să accept rezervata invitație a lui Goody Alsop și Catherine de a le spune cum ne înțelegeam eu și Matthew.

— O să fie bine, am zis încordată.

— Ar trebui să fie aici, spuse Elizabeth pe un ton aspru. Nu văd nici un motiv pentru care pierderea lui ar fi mai dureroasă decât a ta!

— Matthew a îndurat mii de ani de chin, pe când eu am suportat doar treizeci și trei, am spus pe un ton la fel de aspru. El e un vârcolac, Elizabeth. Dacă aș vrea să fie aici în loc să umble prin oraș cu Kit? Sigur că da. Dar îl voi implora să rămână la „Cerbul și Coroana” de dragul meu? În nici un caz.

Ridicam vocea pe măsură ce durerea și frustrarea începeau să se reverse din mine. Matthew se arătase nesfârșit de dulce și tandru cu mine. Mă alinase în clipele când mă simțisem copleșită de sutele de vise fragile ce se năruiseră atunci când pierdusem copilul.

Orele pe care le petrecea în altă parte erau cele care mă îngrijorau.

— Mintea îmi spune că Matthew trebuie să aibă ocazia de a jeli în felul lui, am spus. Inima îmi spune că mă iubește chiar dacă acum preferă să stea cu prietenii lui. Aș vrea doar să mă poată atinge fără regrete.

Îi simțeam regretul ori de câte ori se uita la mine, mă ținea în brațe, mă lua de mână. Era insuportabil.

— Îmi pare rău, Diana, spuse Elizabeth cu chipul încărcat de tristețe.

— Nu-i nimic, am liniștit-o.

Dar era ceva. Toată lumea îmi părea disonantă și dată peste cap, în nuanțe prea vii și sunete atât de puternice încât mă făceau să tresar. Îmi simțeam trupul gol și, indiferent ce aș fi încercat să citesc, cuvintele nu reușeau să-mi atragă atenția.

— Ne vedem mâine, așa cum am plănuit, spuse iute Goody Alsop când vrăjitoarele dădură să plece.

— Mâine? m-am încruntat eu. N-am nici un chef să fac magie, Goody Alsop.

— Iar eu n-am nici un chef să intru în mormânt fără să te fi văzut cum îți ții prima vrajă, așa că te aștept când va bate ora șase.

În seara aceea am rămas cu ochii ațintiți asupra focului din vatră, în vreme ce ceasul anunța ora șase, apoi șapte, apoi opt, apoi nouă, apoi zece. Când clopotele au bătut ora trei, am auzit un zgomot pe trepte. Crezând că e Matthew, m-am dus la ușă. Scara era goală, însă pe ea se afla o grămăjoară de obiecte: o șosetă de bebeluș, un mănunchi de ilex, o bucată de hârtie rulată, cu numele unui bărbat scris pe ea. Le-am adunat pe toate în poală și m-am așezat, doborâtă, pe una dintre treptele uzate, strângându-mi șalul pe mine.

Încă încercam să-mi dau seama ce semnificație aveau ofrandele și cum ajunseseră acolo, când Matthew apăru ca din senin pe scări, fără un sunet. Se opri brusc.

— Diana!

Se șterse la gură cu dosul mâinii. Ochii îi erau verzi și sticloși.

— Măcar te hrănești atunci când ești cu Kit, am spus, ridicându-mă în picioare. E plăcut să știu că prietenia voastră include și altceva în afară de poezie și șah.

Matthew își puse cizma pe treaptă, lângă picioarele mele. Mă împinse cu genunchiul în perete, prinzându-mă practic în capcană. Avea răsuflarea dulce și ușor metalică.

— Ai să te urăști mâine-dimineață, i-am spus calm, întorcând capul. Știam să nu fug cât încă avea gustul sângelui pe buze. Kit ar fi trebuit să te țină cu el până ce eliminai drogurile din organism. Tot sângele din Londra are opiacee în el?

Era a doua noapte la rând în care Matthew ieșea cu Kit și se întorcea acasă amețit bine.

— Nu tot, toarse Matthew, dar e cel mai ușor de căpătat.

— Ce sunt astea?

Am ridicat șoseta, ilexul și sulul.

— Sunt pentru tine, răspunse soțul meu. În fiecare noapte vin altele. Eu și Pierre le strângem înainte să te trezești.

— Când a început treaba asta?

Nu mă încredeam în mine însămi să spun mai mult.

— Cu o săptămână înainte să… În săptămâna în care te-ai întâlnit cu Sfatul. Majoritatea sunt cereri de ajutor. De când ai… De luni încoace au venit și cadouri pentru tine.

Matthew întinse mâna.

— Mă ocup eu de ele. Mi-am tras mâna mai aproape de inimă. Unde sunt celelalte?

Soțul meu strânse din buze, dar îmi arătă unde le păstra: într-o cutie din pod vârâtă sub una dintre bănci. Am răscolit conținutul care semăna cu ceea ce Jack scotea din buzunare în fiecare noapte: nasturi, frânturi de panglici, un ciob de ceramică. Erau și șuvițe de păr, plus zeci de hârtiuțe cu nume înscrise pe ele. Eu puteam zări de asemenea firele rupte ce atârnau de fiecare comoară, invizibile pentru majoritatea ochilor, toate așteptând să fie legate, îmbinate sau reparate într-un fel sau altul.

— Acestea sunt cereri de magie. Am ridicat privirea spre Matthew. N-ar fi trebuit să le ascunzi de mine.

— Nu vreau să faci vrăji pentru toate fărâturile din Londra, spuse soțul meu, și privirea i se întunecă.

— Ei bine, nici eu nu vreau să mănânci în oraș în fiecare noapte și apoi să bei cu prietenii tăi! Dar ești vampir, așa că uneori ai nevoie de asta, am răspuns. Eu sunt vrăjitoare, Matthew. Cererile ca acestea trebuie tratate cu grijă. Siguranța mea depinde de relațiile cu vecinii. Eu nu pot să fur bărci ca Gallowglass ori să mârâi la oameni.

— Milord!

Pierre stătea în celălalt capăt al podului, acolo unde o scară îngustă și răsucită cobora spre o ieșire ascunsă în spatele uriașelor căzi ale spălătoreselor.

— Ce este? spuse Matthew iritat.

— Agnes Sampson a murit.

Servitorul părea înspăimântat.

— Sâmbătă au dus-o la Castlehill, în Edinburgh, au sugrumat-o și pe urmă i-au ars trupul.

— Dumnezeule!

Matthew păli.

— Hancock a spus că era moartă înainte să se aprindă lemnul. N-a simțit nimic, continuă Pierre.

Era o măruntă dovadă de îndurare, de care vrăjitoarele condamnate nu aveau parte întotdeauna.

— Au refuzat să citească scrisoarea dumneavoastră, milord. Lui Hancock i s-a cerut să lase politica scoțiană în seama regelui Scoției, altfel data viitoare când își va arăta fața prin Edinburgh ar putea să aibă și el de suferit.

— De ce nu pot să rezolv problema asta? explodă Matthew.

— Așadar, nu doar pierderea copilului te-a împins către întunericul lui Kit. Te ascunzi și de evenimentele din Scoția.

— Indiferent cât aș încerca să îndrept lucrurile, se pare că nu reușesc să ies din blestematul ăsta de tipar, spuse el. Înainte, ca spion al reginei, mă încântau tulburările din Scoția. Ca membru al Congregației, consideram moartea lui Sampson un preț acceptabil pentru menținerea statu-quoului. Dar acum…

— Acum ești însurat cu o vrăjitoare, am zis. Și totul arată altfel.

— Da. Sunt prins între ceea ce credeam cândva și tot ceea ce-mi e mai drag acum, între ceea ce apăram odinioară cu mândrie drept adevărul adevărat și dimensiunile a ceea ce nu mai știu acum.

— Eu o să mă întorc în oraș, spuse Pierre și se răsuci către ușă. S-ar putea să fie și alte lucruri de descoperit.

Am cercetat chipul obosit al soțului meu.

— Nu te poți aștepta să înțelegi toate tragediile vieții, Matthew. Și eu mi-aș dori să avem încă

bebelușul. Și știu că acum situația pare fără speranță, dar asta nu înseamnă că nu există un viitor la care să nu ne putem gândi. În care copiii și familia noastră vor fi în siguranță.

— Un avort spontan apărut atât de curând de la începerea sarcinii e aproape întotdeauna semnul unei anomalii genetice care face ca fătul să nu fie viabil. Dacă s-a întâmplat o dată…

Vocea i se stinse.

— Există anomalii genetice care nu distrug copilul, i-am atras atenția. Uită-te la mine, de exemplu!

Eu eram o himeră, cu un ADN dereglat.

— Nu pot îndura să mai pierd un copil, Diana. Pur și simplu… nu pot.

— Știu.

Eram obosită până în măduva oaselor și îmi doream la fel de mult ca și el binecuvântata uitare a somnului. Eu nu-mi cunoscusem pruncul așa cum îl cunoscuse Matthew pe Lucas, însă, chiar și așa, durerea era insuportabilă.

— Diseară la șase trebuie să fiu acasă la Goody Alsop.

Am ridicat privirea spre el.

— Tu o să fii în oraș cu Kit?

— Nu, răspunse Matthew cu blândețe și își lipi buzele de ale mele, scurt, cu regret. O să fiu cu tine.

Soțul meu se ținu de cuvânt și mă însoți până la Goody Alsop, după care se duse la „Gâsculița de Aur” împreună cu Pierre. Vrăjitoarele îi explicaseră în cel mai curtenitor mod posibil că vârcolacii nu erau bine-veniți. Pentru ca o vrăjitoare să treacă cu bine de vraja arhetipală era nevoie de o mobilizare considerabilă a supranaturalului și a energiei magice. Vârcolacii n-ar fi făcut decât să încurce.

Mătușa mea Sarah ar fi fost foarte atentă la felul în care Susanna și Marjorie pregăteau cercul sacru. Unele dintre substanțele și echipamentele folosite îmi erau familiare, precum sarea pe care o presărau pe scândurile podelei pentru a purifica locul, însă altele nu. Trusa de vrăjitoare a lui Sarah era alcătuită din două cuțite (unul cu mâner negru, altul cu mâner alb), grimoarul familiei Bishop, plus diverse ierburi și plante. Vrăjitoarele elisabetane aveau nevoie de mult mai multe obiecte pentru a-și pune magia la treabă, inclusiv de mături. Nu mai văzusem vrăjitoare cu mături decât de Halloween, când asemenea accesorii erau obligatorii, alături de pălăriile țuguiate.

Fiecare dintre membrele adunării din Garlickhythe adusese în casa lui Goody Alsop o mătură unică, a sa. A lui Marjorie era făcută dintr-o ramură de cireș. Pe partea de sus a bățului cineva gravase însemne și simboluri. De capătul în care trunchiul central al crengii se despărțea în rămurele mai subțiri Marjorie legase, în locul obișnuiților peri, ierburi uscate și bețigașe. Îmi spuse că ierburile erau importante pentru magia ei: turtiță-mare pentru a dezlega farmecele, iarbă-moale dantelată, cu florile galbene și albe încă prinse de ea, pentru protecție, tulpini puternice de rozmarin, cu frunzele lor verzi-albăstrui, pentru purificare și claritate. Mătura Susannei era făcută din lemn de ulm, simbol al fazelor vieții, de la naștere până la moarte, și având legătură cu profesia ei de moașă. Și ea avea plante legate de creangă: frunze cărnoase de limba-șarpelui pentru vindecare, flori de tătăneasă albe ca spuma pentru protecție, frunze țepoase de cruciuliță pentru sănătate.

Marjorie și Susanna măturară cu grijă sarea în sensul acelor de ceasornic, până când granulele parcurseră fiecare centimetru al podelei. Sarea urma nu doar să curețe locul, îmi explică Marjorie, ci

și să-l lege de pământ, astfel încât puterea mea să nu se reverse în lume după ce va fi eliberată.

Goody Alsop astupă ferestrele, ușile, ba chiar și hornul. Fantomele casei avură de ales între a sta ferite printre grinzile acoperișului și a găsi un refugiu temporar în locuința familiei de la parter. Nedorind să piardă nimic și un pic invidioase pe spiritul care nu putea decât să stea alături de stăpâna ei, fantomele zburară printre bârne și se puseră pe bârfit, întrebându-se dacă vreunul dintre locatarii de pe Newgate Street va mai avea vreo clipă de liniște, acum, că spectrul reginei medievale Isabela și cel al unei ucigașe pe nume Lady Agnes Hungerford[119] își reluaseră gâlceava.

Elizabeth și Catherine îmi potoliră emoțiile (și acoperiră detaliile înfiorătoare despre faptele și moartea cruntă ale lui Lady Agnes) împărtășindu-mi câteva dintre primele lor aventuri magice și îndemnându-mă să vorbesc despre ale mele. Elizabeth fu impresionată de felul în care canalizasem apa de sub livada mătușii Sarah, trăgând-o în palmele mele picătură cu picătură. Iar Catherine chiui de bucurie când i-am povestit cum un arc și o săgeată îmi atârnaseră grele în mâini chiar înainte ca focul vrăjitoresc să-și ia zborul.

— A răsărit luna, spuse Marjorie, și fața ei rotundă se îmbujoră de nerăbdare.

Obloanele erau închise, însă nici una dintre vrăjitoare nu se îndoi de spusele ei.

— Atunci a sosit timpul, zise scurt Elizabeth, mereu pusă pe treabă.

Fiecare vrăjitoare trecu dintr-un colț al încăperii la altul, rupând câte o rămurică din mătura ei și așezând-o acolo. Însă grămăjoarele acestea nu erau făcute la întâmplare. Semenele mele aranjaseră bețișoarele astfel încât să se suprapună și să formeze o pentagramă, steaua în cinci colțuri a vrăjitoarelor.

Eu și Goody Alsop ne-am așezat în mijlocul cercului. Marginile acestuia erau deocamdată invizibile, dar lucrul acesta urma să se schimbe după ce toate celelalte vrăjitoare aveau să-și ocupe locurile cuvenite. Catherine murmură o vrajă, și o linie curbă de foc trecu de la o vrăjitoare la alta, legând cercul.

Puterea pulsa în centru. Goody Alsop mă avertizase că tot ceea ce aveam să facem în noaptea aceea invoca o magie străveche. Curând, valurile de energie fură înlocuite de ceva ce gâdila și plesnea ca o mie de priviri de vrăjitoare.

— Privește în jur cu ochiul de vrăjitoare, îmi ceru Goody Alsop, și spune-mi ce vezi.

Când mi-am deschis cel de-al treilea ochi, mă așteptam oarecum să descopăr că aerul însuși prinsese viață, că fiecare particulă e încărcată de posibilități. Dar camera era plină de fibre magice.

— Fire, am spus, de parcă lumea n-ar fi decât o tapiserie.

Goody Alsop dădu din cap în semn de aprobare.

— A fi țesătoare înseamnă a fi legată de lumea dimprejurul tău și a o vedea sub formă de fire și nuanțe. În vreme ce unele îți încătușează magia, altele unesc puterea din sângele tău cu cele patru elemente și cu mărețele mistere ce se află dincolo de ele. Țesătoarele învață să se elibereze de legăturile care le înfrânează și să le folosească pe celelalte.

— Dar eu nu știu cum să le deosebesc.

Sute de fire îmi atingeau fustele și corsajul.

— Curând le vei încerca, așa cum o pasăre își încearcă aripile, pentru a descoperi secretele pe care le păstrează pentru tine. Acum pur și simplu le vom reteza pe toate, astfel încât să revină la tine nelegate. În vreme ce eu desprind firele, tu trebuie să reziști tentației de a te prinde de puterea din preajma ta. Pentru că ești țesătoare, îți vei dori să repari ceea ce e stricat. Eliberează-ți gândurile și

golește-ți mintea! Lasă puterea să facă exact ceea ce dorește!

Goody Alsop îmi lăsă brațul și începu să-și țeasă vraja cu sunete ce nu semănau cu vorbirea, însă îmi erau ciudat de familiare. La fiecare rostire vedeam fire desprinzându-se de mine, încolăcindu-se și răsucindu-se. Un vâjâit îmi umplu urechile. Brațele mele ascultară sunetul cu atenție, ca și cum ar fi fost o poruncă, se ridicară și se întinseră până când am ajuns să stau în aceeași poziție în formă de „T” în care mă așezase Matthew în casa Bishop, atunci când trăsesem apa de sub livada lui Sarah.

Fâșiile de magie, toate acele fire de putere pe care le puteam împrumuta, dar nu păstra, se strecurară înapoi către mine, ca și cum ar fi avut umpluturi din fier, iar eu aș fi fost un magnet. Când mi se așezară în mâini, m-am luptat cu imboldul de a-mi strânge pumnii în jurul lor. Dorința asta era teribil de puternică, așa cum prevăzuse Goody Alsop că va fi, însă eu am lăsat firele să-mi alunece pe piele precum panglicile de mătase din povestea pe care mi-o spunea mama pe când eram mică.

Până acum totul se întâmplase așa cum îmi spusese bătrâna. Însă nimeni nu putea întrezări ce urma să se întâmple odată ce puterile mele aveau să prindă contur, iar vrăjitoarele din jurul cercului se pregătiră sufletește să înfrunte necunoscutul. Goody Alsop mă avertizase că nu toate țesătoarele formează un duh în timpul vrăjii arhetipale, așa că nu trebuia să mă aștept să apară unul. Însă viața mea din ultimele luni mă învățase că, în preajma mea, imprevizibilul avea toate șansele să se producă.

Vâjâitul se intensifică, iar aerul se prinse într-un vârtej. O minge rotitoare de energie îmi atârna chiar deasupra capului. Își trăgea puterea din încăpere, dar se tot prăbușea peste propriul centru ca o gaură neagră. Ochiul meu de vrăjitoare se închise bine în fața imaginii amețitoare.

Ceva pulsă în mijlocul furtunii. Se eliberă și prinse un contur umbros. De îndată Goody Alsop tăcu. Îmi aruncă o ultimă privire, apoi mă lăsă singură în mijlocul cercului.

Se auziră un fâlfâit de aripi, apoi șfichiuitura unei cozi ghimpate. O răsuflare fierbinte și umedă mi se prelinse pe obraz. O creatură transparentă cu cap reptilian de dragon pluti în aer. Aripile ei strălucitoare loviră grinzile și le făcură pe fantome să o zbughească la adăpost. Arătarea avea doar două picioare, iar ghearele lor curbate păreau la fel de mortale ca spinii înșirați de-a lungul cozii.

— Câte picioare are? strigă Marjorie, incapabilă să vadă bine de unde stătea. E doar un dragon?

„Doar un dragon?”

— E un balaur care scuipă foc, spuse Catherine uluită.

Ridică brațele, gata să arunce o vrajă de respingere dacă arătarea s-ar fi hotărât să atace. Elizabeth Jackson își mișcă și ea mâinile.

— Stați! strigă Goody Alsop, întrerupându-le magia. Diana încă nu și-a terminat țesătura. Poate că va găsi o cale s-o îmblânzească.

„S-o îmblânzesc?” M-am uitat la Goody, nevenindu-mi să cred. Eu nici măcar nu știam sigur dacă făptura din fața mea era materie sau spirit. Părea reală, însă puteam să văd drept prin ea.

— Nu știu ce să fac, am spus. Începeam să intru în panică.

Fiecare bătaie din aripi a creaturii arunca o ploaie de scântei și picături de foc prin încăpere.

— Unele vrăji pornesc de la o idee, altele de la o întrebare. Există multe moduri de a te gândi la ce urmează: să legi un nod, să răsucești o frânghie, chiar să făurești un lanț ca acela pe care l-ai creat între tine și vârcolacul tău, spuse Goody Alsop cu o voce scăzută și liniștitoare. Lasă puterea să se miște prin tine!

Balauroaica mugi nerăbdător, întinzându-și picioarele către mine. Ce voia? Un prilej să mă ridice

și să mă ducă afară din casă? Un loc confortabil unde să se aşeze şi să-şi odihnească aripile?

Podeaua de sub mine trosni.

— Dă-te la o parte! strigă Marjorie.

M-am mișcat tocmai la timp. O clipă mai târziu un copac țâșni din locul în care stătuseră tălpile mele. Trunchiul se înălță, se despică în două ramuri viguroase, apoi continuă să se răsfire. Mugurii se transformară în frunze la vârfuri, apoi apărură boboci albi și, în cele din urmă, fructe roșii. După doar câteva secunde stăteam sub un arbore complet crescut, care înflorea și rodea în același timp.

Balaurul scuipător de foc se prinse de cele mai înalte ramuri. Preț de o clipă păru să se odihnească acolo. O creangă scârțâi și trosni. Reptila se ridică iar în aer, ținând în gheare o bucată noduroasă de copac. Limba îi apăru ca un bici de foc, iar copacul fu cuprins de flăcări. În cameră erau prea multe obiecte inflamabile: podelele și mobila din lemn, țesăturile care le îmbrăcau pe vrăjitoare. Nu m-am putut gândi decât că trebuia să opresc focul să se răspândească. Aveam nevoie de apă. Și încă multă!

Am simțit o greutate mare în mâna dreaptă. M-am uitat în jos, aşteptându-mă să văd o găleată, dar țineam o săgeată. Foc vrăjitoresc. Dar la ce bun și mai mult foc?

— Nu, Diana! Nu încerca să dai formă vrăjii! mă avertiză Goody Alsop.

M-am scuturat de gândurile despre ploaie și râuri. De îndată ce am făcut asta, instinctul preluă controlul, iar brațele mi se ridicară în față, mâna dreaptă mi se trase în spate și, când degetele mi se desprinseră, săgeata zbură în inima copacului. Flăcările răbufniră în sus, orbindu-mă. Căldura se domoli, iar când mi-am recăpătat vederea, m-am trezit pe vârful unui multe, sub un întins cer înstelat. O uriașă semilună atârna pe boltă, aproape de pământ.

— Te-am aşteptat.

Glasul zeiței nu era cu mult mai puternic decât o adiere de vânt. Purta veşminte diafane, iar părul i se revărsa pe spate. Nu se vedea nici urmă de armele ei obișnuite, dar o însoțea un câine mare, atât de masiv și de negru încât putea fi un lup.

— Tu eşti!

O senzație de frică îmi încleștă inima. Mă aşteptasem s-o văd pe zeiță încă de când pierdusem copilul.

— Mi-ai luat copilul în schimbul vieții lui Matthew?

Întrebarea îmi ieşi pe jumătate furioasă, pe jumătate disperată.

— Nu. Acea datorie a fost plătită. Am luat deja pe altcineva. Un copil mort nu-mi e de nici un folos.

Ochii zeiței vânătorii erau verzi ca primii muguri de salcie ai primăverii. Sângele îmi îngheță în vene.

— A cui era viața pe care ai luat-o?

— A ta.

— A mea? am întrebat uluită. Sunt… moartă?

— Sigur că nu. Morții aparțin altcuiva. Eu pe cei vii îi caut. Vocea ei era acum pătrunzătoare și clară ca razele lunii. Mi-ai promis că voi putea lua pe oricine, sau orice, în schimbul vieții celui pe care îl iubești. Te-am ales pe tine. Și încă n-am terminat. Zeița făcu un pas în spate. Mi-ai dăruit viața ta, Diana Bishop. Acum e timpul s-o folosesc.

Un țipăt venit de deasupra mă avertiză în legătură cu prezența balauroaicei. M-am uitat în sus, încercând s-o zăresc în lumina lunii. Când am clipit, conturul ei a devenit perfect vizibil pe tavanul lui

Goody Alsop. Mă întorsesem în casa vrăjitoarei, nu mai eram pe o creastă golașă, împreună cu zeița. Copacul dispăruse, redus la un morman de cenușă. Am clipit iar.

Balauroaica îmi clipi și ea. Ochii îi erau triști și familiari, negri, cu irisurile mai degrabă argintii decât albe. Cu un alt țipăt ascuțit, își răsfiră ghearele. O creangă de copac îmi căzu în brațe. Semăna la pipăit cu coada săgeții, fiind mai grea și mai solidă decât o făceau să pară dimensiunile ei. Balaurul dădu din cap, scoțând fuioare de fum pe nări. Eram tentată să întind mâna și s-o ating, întrebându-mă dacă pielea ei era caldă și moale ca a unui șarpe, însă ceva îmi spunea că nu ar fi primit gestul cu bucurie. Și nu voiam s-o sperii. Ar fi putut să se tragă în spate și să-și scoată capul prin acoperiș. Îmi făceam deja probleme pentru starea casei lui Goody Alsop după povestea cu arborele și focul.

— Îți mulțumesc, i-am șoptit.

Balauroaica îmi răspunse cu un geamăt blând de foc și cânt. Ochii ei negri cu irisuri argintii păreau străvechi și înțelepți în vreme ce mă studia, mișcându-și gânditoare coada înainte și înapoi. Își întinse complet aripile, apoi le strânse în jurul trupului și se dematerializă.

Din balaurul scuipător de foc nu-mi mai rămase decât o furnicătură în coaste care-mi spunea că, într-un fel sau altul, creatura era în mine, așteptându-mă să am din nou nevoie de ea. Îngreunată de povara fiarei din trupul meu, m-am prăbușit în genunchi. Creanga căzu cu zgomot pe podea. Vrăjitoarele se repeziră spre mine.

Goody Alsop ajunse prima, și brațele ei subțiri se întinseră să mă cuprindă.

— Te-ai descurcat bine, copilă, te-ai descurcat bine, îmi șopti ea.

Elizabeth își făcu palma căuș și, din câteva vorbe, și-o transformă într-un polonic din argint plin cu apă. Am băut din el, iar când se goli, polonicul redeveni o simplă mână.

— Aceasta e o zi mare, Goody Alsop, spuse Catherine cu un zâmbet întipărit pe chip.

— Da, și grea pentru o vrăjitoare atât de tânără, replică bătrâna. Tu nu faci lucrurile pe jumătate, Diana Roydon. Mai întâi te-ai dovedit a nu fi o vrăjitoare oarecare, ci o țesătoare. Apoi ai țesut o vrajă arhetipală care a scos la iveală un scoruș de munte doar pentru a îmblânzi un balaur care scuipa foc. Dacă aș fi întrezărit în viitor toate astea, nu le-aș fi crezut.

— Am văzut-o pe zeiță, am explicat în vreme ce femeile mă ajutau să mă ridic în picioare, și un dragon.

— Acela n-a fost dragon, spuse Elizabeth.

— Nu avea decât două picioare, mă lămuri Marjorie. Asta înseamnă că nu era doar o creatură a focului, ci și una a apei, capabilă să se miște între elemente. Balaurul scuipător de foc e o îmbinare a contrariilor.

— Ceea ce e valabil pentru balaur e valabil și pentru scorușul de munte, spuse Goody Alsop cu un zâmbet mândru. Nu în fiecare zi un scoruș de munte își împinge ramurile într-o lume, lăsându-și rădăcinile în cealaltă.

În ciuda sporovăielilor vesele ale femeilor dimprejurul meu, m-am trezit că mă gândesc la Matthew. El aștepta la „Gâsculița de Aur” să primească vești. Cel de-al treilea ochi mi se deschise, căutând un fir răsucit, colorat în roșu și negru, ce pornea din inima mea, străbătea camera, ieșea prin gaura cheii și se afunda în bezna din afara casei. Am tras de el, iar lanțul din mine îmi răspunse cu un clinchet înțelegător.

— Dacă nu mă înșel foarte tare, domnul Roydon va sosi curând pentru a-și lua soția, spuse simplu

Goody Alsop. Hai să te punem pe picioare, altfel va crede că nu ni te poate încredința.

— Matthew poate fi protector, am spus pe un ton de scuză. Chiar și mai mult de când…

— N-am întâlnit niciodată un vârcolac care să nu fie. E în firea lor, zise bătrâna, ajutându-mă să mă ridic.

Aerul părea din nou compus din particule și-mi mângâia cu blândețe pielea în timp ce mă mișcam.

— În cazul acesta domnul Roydon n-are de ce se teme, spuse Elizabeth. Vom avea grijă să-ți găsești drumul înapoi din întuneric, întocmai ca și balaurul tău.

— Care întuneric?

Vrăjitoarele tăcură.

— Care întuneric? am repetat, alungându-mi oboseala.

Goody Alsop oftă.

— Există vrăjitoare, foarte puține, care se pot mișca între lumea aceasta și cealaltă.

— Țesătoarele de timp, am spus eu, dând din cap. Da, știu. Sunt una dintre ele.

— Nu între *epoca* aceasta și cealaltă, Diana, ci între *lumea* aceasta și cealaltă.

Marjorie arătă către creanga de la picioarele mele.

— Viața și moartea. Tu poți fi în ambele lumi. De aceea ai fost aleasă de către scorușul de munte, nu de arinul negru sau de mesteacăn.

— Noi ne-am întrebat dacă nu cumva e așa. La urma urmei, ai putut să concepi un copil cu un vârcolac.

Goody Alsop mă privi cu atenție. Sângele mi se scursese din obraji.

— Ce e, Diana?

— Gutuile. Și florile. Genunchii mi se înmuiaseră iar, însă am rămas în picioare. Pantofii lui Mary Sidney. Și stejarul din Madison.

— Și vârcolacul, spuse blând bătrâna, înțelegându-mă fără să trebuiască să-i spun. Atâtea semne care ne îndrumă spre adevăr.

De afară se auzi un tropăit înfundat.

— El nu trebuie să știe, am spus impacientată, apucând-o pe Goody Alsop de mână. Nu acum. E prea curând după copil, iar Matthew nu vrea să mă amestec în chestiuni de viață și moarte.

— E puțin cam târziu pentru asta, zise ea cu tristețe.

— Diana!

Matthew bătu cu pumnul în ușă.

— Vârcolacul o să despice lemnul în două, remarcă Marjorie. Domnul Roydon nu va reuși să rupă vraja de ferecare și să intre, însă ușa va scoate un trosnet înspăimântător atunci când va ceda. Gândește-te la vecinii tăi, Goody Alsop!

Bătrâna făcu un gest cu mâna. Aerul se îngroșă, apoi se relaxă.

Matthew ajunse în fața mea cât ai clipi. Mă cercetă cu ochii lui cenușii.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Dacă Diana o să vrea să aflați, o să vă spună ea, răspunse Goody Alsop.

El se întoarse către mine.

— În lumina celor petrecute în noaptea asta, cred că mâine ar trebui să petreci un timp cu Catherine și Elizabeth.

— Îţi mulţumesc, Goody, am murmurat, recunoscătoare că nu-mi dezvăluise secretele.

— Aşteaptă! Catherine se duse la creanga de scoruş şi rupse o rămurică. Ia asta! Ar trebui să ai mereu la tine o bucăţică drept talisman.

Îmi puse în palmă aşchia de lemn.

Pe stradă eram aşteptaţi nu doar de Pierre, ci şi de Hancock şi de Gallowglass. Aceştia mă vârâră într-o barcă ce aştepta la baza Garlic Hill. După ce ne-am întors pe Water Lane, Matthew îi goni pe toţi, iar noi am rămas în liniştea binecuvântată a dormitorului.

— N-am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat, îmi spuse el cu asprime, închizând uşa în urma lui. Trebuie doar să ştiu că eşti cu adevărat în regulă.

— Sunt cu adevărat în regulă.

M-am întors cu spatele la el, ca să-mi poată desface legăturile corsajului.

— Ţi-e teamă de ceva. Îţi simt mirosul.

Matthew mă răsuci cu faţa spre el.

— Mi-e teamă de ce aş putea afla despre mine.

L-am privit drept în ochi.

— Vei afla adevărul.

Părea atât de sigur, atât de liniştit. Însă el nu ştia despre balauroaică, despre scorușul de munte şi despre ce semnificaţie aveau ele pentru o ţesătoare. Nu ştia nici că viaţa mea aparţinea zeiţei, nici că asta se întâmpla din pricina târgului pe care îl făcusem pentru a-l salva.

— Dacă o să mă transform în altcineva, şi n-ai să mă mai placi?

— Imposibil, mă asigură soţul meu, trăgându-mă mai aproape.

— Chiar dacă am afla că am în sânge puterile vieţii şi ale morţii?

Matthew se retrase.

— Felul în care te-am salvat în Madison n-a fost o întâmplare norocoasă, Matthew. Am dat viaţă şi pantofilor lui Mary, tot aşa cum am sorbit viaţa din stejarul de acasă de la Sarah şi din gutuile de aici.

— Viaţa şi moartea sunt răspunderi uriaşe. Ochii verzi-cenuşii ai lui Matthew se întunecară. Dar te voi iubi orice ar fi. Uiţi că şi eu am putere asupra vieţii şi morţii. Ce mi-ai spus tu în seara în care m-am dus să vânez în Oxford? Ai zis că nu există nici o diferenţă între noi. „Uneori, eu mănânc potârnichi. Uneori, tu te hrăneşti cu cerbi.” Noi doi ne asemănăm mai mult decât ne-am fi imaginat, continuă soţul meu. Dar, dacă tu crezi în binele din mine, ştiind tot ce ştii despre faptele mele, atunci trebuie să mă laşi să am şi eu aceeaşi părere despre tine.

Am simţit deodată dorinţa să-i împărtăşesc toate secretele mele.

— Au apărut un balaur care scuipa foc şi un copac…

— Iar singurul lucru care contează e că ai ajuns cu bine acasă, spuse el, amuţindu-mă cu un sărut.

Mă ţinu în braţe atât de mult şi atât de strâns încât, pentru câteva clipe binecuvântate, *aproape* că l-am crezut.

În ziua următoare am mers acasă la Goody Alsop ca să mă întâlnesc cu Elizabeth Jackson şi Catherine Streeter, aşa cum promisesem. Annie mă însoţi, însă fu trimisă acasă la Susanna să mă aştepte acolo până la terminarea lecţiei.

Creanga de scoruș stătea proptită într-un colţ. Altfel, încăperea arăta perfect normal şi nu aducea

nicicum a loc în care vrăjitoarele formează cercuri sacre sau invocă balauri scuipători de foc. Mă aşteptam totuşi la mai multe semne vizibile ale magiei ce urma să aibă loc. Un cazan, poate, sau nişte lumânări colorate pentru a simboliza elementele.

Goody Alsop arătă către masa în jurul căreia erau aşezate patru scaune.

— Vino, Diana, şi aşază-te! Ne-am gândit că am putea să începem cu începutul. Vorbeşte-ne despre familia ta! Multe ni se dezvăluie doar urmărind arborele genealogic al unei vrăjitoare.

— Dar credeam că mă veţi învăţa cum să ţes vrăji cu ajutorul focului şi al apei.

— Ce e sângele, dacă nu foc şi apă? spuse Elizabeth.

Trei ore mai târziu eram sătulă de vorbe şi epuizată după ce-mi scosesem la suprafaţă amintirile din copilărie: senzaţia că sunt pândită, vizita lui Peter Knox, moartea părinţilor mei. Însă cele trei vrăjitoare nu se opriseră aici. Le dezvăluisem fiecare moment din viaţa de liceeană şi apoi de studentă: demonii care mă urmăriseră, puţinele vrăji pe care le puteam face fără prea mari bătăi de cap, ciudatele întâmplări care începuseră să se petreacă doar după ce îl cunoscusem pe Matthew. Dacă o fi existat un tipar în toate astea, mie îmi scăpa, însă Goody Alsop mă trimise acasă cu asigurări că în curând ele vor avea un plan.

M-am târât până la castelul Baynard. Mary mă cuibări într-un fotoliu şi-mi refuză ajutorul, insistând să mă odihnesc câtă vreme ea încerca să-şi dea seama ce era în neregulă cu doza noastră de *prima materia*. Se făcuse neagră şi noroioasă, cu o peliculă de mucilagiu verzui deasupra.

În timp ce Mary lucra, gândurile începură să-mi zboare. Era o zi însorită, iar o rază de lumină străbătuse aerul încărcat de fum şi căzuse pe pictura murală ce reprezenta dragonul alchimic. M-am îndreptat pe scaunul meu.

— Nu, am spus. Nu se poate!

Dar se putea. Dragonul nu era dragon, căci avea doar două picioare. Era un balaur care scuipa foc şi îşi ţinea în gură coada spinoasă, la fel ca şi uroborosul de pe steagul familiei de Clairmont. Capul balaurului era înălţat spre cer, iar între fălci ţinea o semilună. O stea se ridica deasupra ei. „Emblema lui Matthew.” Cum de n-o observasem până acum?

— Ce e, Diana? mă întrebă Mary încruntată.

— Vrei să-mi faci o favoare, Mary, chiar dacă rugămintea mea va fi stranie?

Îmi dezlegasem deja şnururile de mătase de la încheieturi în aşteptarea răspunsului ei.

— Sigur. De ce ai nevoie?

Balaurul lăsa să cadă stropi şerpuitori de sânge în vasul alchimic de sub aripile lui. Acolo sângele înota într-o mare de mercur şi argint.

— Vreau să-mi iei sângele şi să-l pui într-o soluţie făcută din *aqua fortis*, argint şi mercur, am spus.

Mary se uita când la mine, când la balaur.

— Căci ce este sângele dacă nu foc şi apă, o uniune a contrariilor şi o nuntă alchimică?

— Foarte bine, Diana, încuviinţă contesa cu uimire.

Dar nu mai puse alte întrebări.

Mi-am trecut cu încredere degetul peste cicatricea de pe interiorul cotului. De data aceasta nu mai aveam nevoie de cuţit. Pielea se despică, aşa cum ştiam că se va întâmpla, iar sângele ţâşni pur şi simplu pentru că aveam nevoie de el. Joan se repezi cu un mic vas să strângă lichidul roşu. Pe zidul de deasupra, ochii negri cu argintiu ai balaurului urmăreau căderea picăturilor.

— „La început au fost absența și dorința, la început au fost sânge și teamă”, am șoptit.

— „La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor”, îmi răspunse timpul într-un ecou primordial care aprinse firele albastre și chihlimbarii ce scânteiau pe pereții din piatră ai încăperii.

119 E vorba de Isabela de Franța (1295–1358), soția lui Eduard al II-lea al Angliei, pe care se spune că l-ar fi asasinat, și de soția lui Sir Edward Hungerford, care își ucisese primul bărbat și care a fost ea însăși executată pentru crimă și îngropată probabil în cartierul Blackfriars. (n.red.)

CAPITOLUL 24

— Chestia aia o să tot facă așa?

M-am ridicat încruntată, cu mâinile în șolduri, și m-am uitat la tavanul Susannei.

— Ea, Diana. Balaurul tău e o femelă, spuse Catherine.

Și ea se uita la tavan cu o figură buimăcită.

— Ea. Chestia. Aia.

Am arătat în sus. Încercam să țes o vrajă când balauroaica ieșise din colivia coastelor mele. Din nou. Acum stătea lipită de tavan, scoțând nori de fum și clănțănind agitată din dinți.

— Nu se poate ca arătarea asta să zboare prin cameră ori de câte ori îi vine cheful.

Repercusiunile ar fi fost serioase dacă reptila ar fi scăpat de sub control la Yale, printre studenți.

— Faptul că balauroaica ta a evadat este doar un simptom al unei probleme mai grave. Goody Alsop întinse un mănunchi de fire din mătase viu colorate, înnodate laolaltă în partea de sus. Capetele fluturau libere precum panglicile de pe un arminden și erau nouă la număr, în nuanțe de roșu, alb, negru, argintiu, auriu, verde, maro, albastru și, respectiv, galben. Ești țesătoare și trebuie să înveți să-ți controlezi puterile.

— Sunt foarte conștientă de asta, Goody Alsop, dar tot nu pricep cum o să mă ajute această… broderie de mătase, am spus cu încăpățânare.

Balauroaica mea cârâi în semn de încuviințare, crescând odată cu sunetul, apoi dispăru în obișnuitele ei contururi fumurii.

— Și ce știi tu despre țesătoare? mă întrebă Goody Alsop pe un ton aspru.

— Nu prea multe, am mărturisit.

— Diana ar trebui să soarbă mai întâi din asta.

Susanna se apropie de mine cu o cană din care ieșeau aburi. Miresmele de mușețel și mentă umplură aerul. Balaurul meu întoarse capul cu interes.

— E o băutură calmantă și i-am putea liniști bestia.

— Pe mine nu mă preocupă atât de mult balauroaica, spuse Catherine pe un ton aproape disprețuitor. Întotdeauna e greu să faci pe cineva să se supună. Ca atunci când încerci să ții în frâu un demon pus pe șotii.

M-am gândit că îi venea ușor să vorbească. Nu ea trebuia să convingă bestia să-i intre înapoi în trup.

— Din ce fel de plante e făcut ceaiul? am întrebat, luând o gură din amestecul Susannei.

După ceaiul lui Marthe, priveam cu oarecare suspiciune fierturile din plante. Nici n-am apucat să rostesc bine întrebarea, că din cană începură să înflorească ramuri de mentă, flori de mușețel cu aroma lor ca de paie, flori de angelică albe ca spuma și niște frunze țepene, lucioase, pe care nu le puteam identifica. Am tras o înjurătură.

— Vezi! spuse Catherine, arătând spre cană. E așa cum spuneam. Când Diana pune o întrebare, zeița îi răspunde.

Susanna își privi alarmată cana care crăpa sub presiunea rădăcinilor tot mai mari.

— Cred că ai dreptate, Catherine. Dar, dacă vrea să țeasă, și nu să strice lucruri, atunci va trebui să pună întrebări mai bune.

Goody Alsop și Catherine descoperiseră secretul puterii mele: era în mod incomod legat de curiozitatea mea. Acum anumite evenimente începeau să capete sens: masa mea cea albă și piesele de puzzle colorate care îmi săreau în ajutor ori de câte ori mă confruntam cu o problemă, untul care zburase din frigiderul lui Sarah atunci când mă întrebasem dacă mai e. Până și strania apariție a manuscrisului *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană putea fi explicată: când completasem fișa de împrumut, mă întrebasem ce putea fi în acel volum. În prima parte a zilei de azi, simplul fapt că mă gândisem cine ar fi putut să scrie una dintre vrăjile trecute în grimoarul Susannei făcuse cerneala să se desprindă din pagină și să formeze pe masa de alături o copie exactă a imaginii bunicii ei decedate.

I-am promis Susannei că voi pune cuvintele la loc de îndată ce-mi voi da seama cum.

Și așa am descoperit că practicarea magiei nu se deosebea foarte mult de studiul istoriei. În cazul amândurora, secretul nu era să găsești răspunsurile corecte, ci să formulezi întrebări mai bune.

— Mai povestește-ne despre cum ai chemat apa vrăjitorească, Diana, și despre arcul cu săgeată care ți-a apărut când dragostea ta era în pericol, îmi sugeră Susanna. Poate că informațiile astea ne vor oferi o metodă pe care s-o putem folosi.

Am recapitulat evenimentele din noaptea în care Matthew mă lăsase la Sept-Tours, iar apa țâșnise din mine, apoi întâmplările din dimineața petrecută în livada lui Sarah, când văzusem firișoarele de apă de sub pământ. Și am numărat cu grijă fiecare apariție a arcului. Chiar și pe acelea în care nu existase nici o săgeată sau în care săgeata se ivise, dar eu nu trăsesem cu ea. Când am terminat, Catherine scoase un oftat mulțumit.

— Acum înțeleg care-i problema. Diana nu e complet prezentă decât dacă ocrotește pe cineva sau dacă e silită să-și înfrunte temerile, explică vrăjitoarea. E mereu intrigată de trecut sau preocupată de viitor. Pentru a face magie, o vrăjitoare trebuie să fie total prezentă aici și acum.

Balauroaica mea bătu din aripi în semn de aprobare, stârnind curenți de aer cald prin încăpere.

— Matthew a crezut mereu că există o legătură între emoțiile, nevoile și magia mea, am spus eu.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva vârcolacul ăla e în parte vrăjitor, zise Catherine.

Celelalte femei izbucniră în râs la auzul ridicolei idei că fiul lui Ysabeau de Clairmont ar putea să aibă măcar o picătură de sânge vrăjitoresc în el.

— Cred că pentru moment putem să lăsăm fără grijă balauroaica să-și vadă de ale ei și să ne întoarcem la problema vrăjii de deghizare a Dianei, spuse Goody Alsop, referindu-se la nevoia mea de a ascunde excesul de energie eliberat ori de câte ori foloseam magia. Ai făcut vreun progres?

— Am simțit fuioare de fum formându-se în jurul meu, am răspuns eu pe un ton șovăitor.

— Trebuie să te concentrezi asupra nodurilor, zise bătrâna, uitându-se cu atenție la sforile pe care le țineam în poală.

Firele care legau lumile luceau în toate nuanțele posibile, iar manevrarea, răsucirea și legarea lor dădeau naștere unei magii empatice. Dar trebuia să știu mai întâi ce fire să folosesc. Le-am prins în mână mănunchi, ținându-le de nodul din partea de sus. Goody Alsop mă învățase cum să suflu ușor asupra lor în vreme ce mă concentram. Asta ar fi trebuit să slăbească firele potrivite pentru vraja pe care intenționam s-o țes.

Am suflat peste fire până când acestea începură să sclipească și să se unduiască. Cel galben și cel maroniu se desprinseră și-mi căzură în poală, împreună cu cel roșu, albastru, argintiu și alb. Mi-am trecut degetele peste cei douăzeci de centimetri de mătase răsucită. Șase fire însemnau șase noduri

diferite, fiecare mai complex decât precedentul.

Mişcările îmi erau încă stângace când legam noduri, însă această parte a procesului mi se părea ciudat de liniştitoare. Când exersam elaboratele mişcări de răsucire şi încrucişare cu ajutorul unor sfori obişnuite, rezultatul îmi amintea de străvechile practici celtice. Nodurile aveau o ordine ierarhică. Primele două erau ochiuri simple şi duble. Sarah le folosea uneori atunci când făcea o vrajă de dragoste sau vreo altă formă de legare. Însă numai ţesătoarele puteau să dea naştere complicatelor noduri ce implicau până la nouă încrucişări distincte şi în care cele două capete libere ale firului magic sfârşeau prin a fi unite, formând o ţesătură de nedestrămat.

Am inspirat adânc şi m-am concentrat cât am putut de mult. Deghizarea era o formă de protecţie şi avea culoarea mov. Însă în mâna mea nu exista nici un fir mov.

Fără întârziere, sfoara albastră şi cea roşie se ridicară şi se înfăşurară atât de strâns una în jurul alteia încât rezultatul final arăta exact ca lumânările de un mov pătat pe care mama obişnuia să le aşeze la ferestre în nopţile cu lună întunecată.

— Cu primul nod făcut, vraja a început, am murmurat eu, îndoind firul mov într-un ochi simplu.

Balauroaica mea cârâi, imitându-mi vorbele.

Am ridicat privirea spre ea şi am fost din nou uimită de aspectul ei schimbător. Când scotea aerul din piept, dispărea într-o pată de fum. Când trăgea aer în piept, contururile îi deveneau mai clare. Reprezenta un echilibru perfect între substanţă şi spirit, nefiind nici una, nici alta. Oare eu aveam să mă simt vreodată atât de consecventă?

— Cu al doilea nod făurit, vraja s-a adeverit.

Am făcut un nod dublu de-a lungul aceluiaşi fir. Întrebându-mă dacă exista vreo metodă prin care aş fi putut şi eu să mă afund în umbră oricând voiam, aşa cum făcea balaurul, mi-am trecut printre degete firul galben. Al treilea nod pe care trebuia să-l fac era întâiul care aparţinea cu adevărat unei ţesătoare. Deşi nu presupunea decât trei încrucişări, era oricum o provocare.

— Cu al treilea nod legat, vraja am eliberat.

Am îndoit şi răsucit firul în formă de trifoi, apoi am unit capetele. Acestea s-au lipit, formând legătura indestructibilă a unei ţesătoare.

Oftând uşurată, am lăsat-o să-mi cadă în poală. Din gură îmi ieşi o ceaţă cenuşie, mai subţire decât fumul, care mă înconjură ca un văl. Am căscat gura de uimire, lăsând să-mi scape şi mai mult din negura aceea ciudată, transparentă, apoi am ridicat privirea. Unde dispăruse balauroaica? Firul maroniu îmi sări între degete.

— Cu al patrulea nod legat, puterea am păstrat.

Îmi plăcea nespus forma de covrigel a celui de-al patrulea nod, cu buclele şi răsucirile lui sinuoase.

— Foarte bine, Diana! spuse Goody Alsop.

În vrăjile mele, acesta era momentul din care toate aveau tendinţa de a merge prost.

— Acum rămâi în prezent şi roagă balauroaica să rămână cu tine. Dacă e dispusă s-o facă, te va feri de privirile curioase.

Mi se părea prea mult să sper la vreun fel de ajutor din partea creaturii, dar am făcut oricum nodul în formă de pentagramă, folosindu-mă de firul alb.

— Cu al cincilea nod ce-l voi făuri, vraja mea va înflori.

Balaurul coborî şi îşi cuibări aripile lângă coastele mele.

„Vrei să rămâi cu mine?” am întrebat-o în tăcere.

Ea mă învălui într-un cocon subțire de culoare gri, care estompă negrul fustelor și al jachetei mele, dându-le nuanța închisă a cărbunelui. Inelul lui Ysabeau scânteie mai puțin, iar focul din inima diamantului scăzu în intensitate. Până și firul argintiu din poala mea părea a-și fi pierdut luciul. I-am zâmbit balaurului care tăcuse.

— Cu al șaselea nod ce-l creez, vraja aceasta o fixez, am spus.

Ultimul meu nod nu era tocmai simetric, așa cum ar fi trebuit, însă rezistă chiar și așa.

— Ești cu adevărat o țesătoare, copilă, spuse Goody Alsop, răsuflând ușurată.

M-am simțit nebăgată în seamă de nimeni pe drumul spre casă, înfășurată cum eram în vălul cețos pe care mi-l crease balauroaica, însă am prins viață de îndată ce am trecut pragul la „Cerbul și Coroana”. Înăuntru mă așteptau un pachet și… Kit. Matthew petrecea încă prea mult timp cu volatilul demon. Ne-am salutat cu răceală. Tocmai începusem să desfac ambalajul protector al coletului, când soțul meu scoase un răget înfiorător:

— Doamne Dumnezeule!

Acolo unde, cu câteva clipe înainte, nu fusese decât un spațiu gol stătea acum Matthew, holbându-se neîncrezător la o bucată de hârtie.

— Ce mai vrea Bătrâna Vulpe? întrebă Kit cu acreală, vârându-și pana într-o călimară cu cerneală.

— Tocmai am primit o notă de plată de la Nicholas Vallin, aurarul, spuse Matthew, încruntându-se.

I-am aruncat o privire nevinovată.

— Mă taxează cu cincisprezece lire pentru o capcană de șoareci.

Acum, când înțelegeam mai bine puterea de cumpărare a unei lire și când știam că servitoarea lui Mary, Joan, câștiga doar cinci lire pe an, puteam să-mi dau seama de ce Matthew era atât de surprins.

— Ah! Aia. Mi-am îndreptat din nou atenția asupra pachetului. Eu l-am rugat s-o facă.

— L-ai pus pe unul dintre cei mai buni aurari ai Londrei să-ți facă o capcană pentru șoareci? Lui Kit nu-i venea să creadă. Dacă mai ai bani de aruncat, doamnă Roydon, sper că îmi vei îngădui să fac un experiment alchimic pentru domnia ta. O să-ți prefac argintul și aurul în vin la „Pălăria Cardinalului”!

— E o capcană pentru șobolani, nu pentru șoareci, am murmurat eu.

— Aș putea să văd și eu capcana asta?

Tonul lui Matthew era neliniștitor de egal. Am îndepărtat rămășițele ambalajului și i-am întins obiectul în cauză.

— Argintat. Și gravat pe deasupra, spuse Matthew, răsucind capcana în mână, și, după ce o privi mai îndeaproape, trase o înjurătură. *Ars longa, vita brevis*. „Arta e lungă, viața, scurtă.”[120] Într-adevăr.

— Cică e foarte eficientă.

Încântătoarea operă a lui *monsieur* Vallin semăna cu o felină aflată la pândă, cu două urechi ciulite, fin lucrate, pe balamale și o pereche de ochi larg deschiși incrustați în bara orizontală. Marginile capcanei semănau cu o gură, desăvârșită de niște dinți ucigători. Îmi amintea puțin de pisica lui Sarah, Tabitha. Cu puțină fantezie, Vallin cocoțase un șoarece din argint pe nasul pisicii, deloc asemănător monștrilor cu dinți lungi care bântuiau podurile noastre. Simpla idee că ei ar fi putut să-i

ronţăie hârtiile lui Matthew în timp ce noi dormeam mă făcea să mă cutremur.

— Uite! I-a gravat şi fundul, spuse Kit, urmărindu-l pe zburdalnicul şoarece până la baza capcanei. Poartă scris restul aforismului lui Hipocrat. Şi încă în latină. *Occasio præceps, experimentum periculosum, iudicium difficile*.

— Ar putea fi o inscripţie excesiv de sentimentală, dat fiind scopul instrumentului, am recunoscut eu.

— Sentimentală? Matthew ridică din sprâncene. Din punctul de vedere al şobolanului, pare chiar realistă: „Prilejurile sunt trecătoare, experimentele, periculoase, iar judecata, dificilă”.

Buzele lui schiţară un rictus.

— Vallin a profitat de tine, doamnă Roydon, declară Kit. Ar trebui să refuzi plata, Matt, şi să trimiţi capcana înapoi.

— Nu! am protestat. Nu-i vina lui. Discutam despre ceasuri, iar Monsieur Vallin mi-a arătat câteva modele superbe. Eu i-am arătat pamfletul luat din prăvălia lui John Chandler din Cripplegate, cel cu instrucţiuni despre cum să prinzi dăunătorii, şi i-am povestit despre problema noastră cu şobolanii. De aici s-a ajuns la capcană.

M-am uitat în jos către ea. Chiar era un obiect extraordinar meşteşugit, cu micile lui arcuri şi mecanisme.

— Toată Londra are probleme cu şobolanii, spuse Matthew, luptându-se să-şi păstreze controlul. Şi totuşi nu cunosc pe nimeni care să aibă nevoie de o jucărie argintată ca să le rezolve. De obicei sunt de ajuns câteva pisici ieftine.

— O să-l plătesc eu, Matthew.

Făcând asta, probabil că aveam să-mi golesc săculeţul şi aveam să fiu nevoită să-i cer lui Walter alte fonduri, însă nu mă puteam abţine. Experienţa era întotdeauna valoroasă. Uneori şi costisitoare. Am întins mâna după capcană.

— Vallin a conceput-o să anunţe şi ora exactă? Dacă da, şi dacă acesta e primul dispozitiv din lume ce combină funcţiile de ceas cu cele de combatere a dăunătorilor, poate că până la urmă preţul e justificat.

Matthew încerca să se încrunte, însă pe chip i se lăţi un zâmbet. În loc să-mi dea capcana, îmi luă mâna, o duse la gură şi o sărută.

— O să plătesc eu preţul, *mon coeur*, fie şi numai ca să am dreptul să te tachinez pe tema asta în următorii şaizeci de ani.

În clipa aceea, George dădu buzna în holul de la intrare. Un val de aer rece intră odată cu el.

— Am veşti!

Îşi aruncă mantaua cât colo şi adoptă o ţinută mândră.

Kit gemu şi îşi luă capul în mâini.

— Nu-mi spune! Idiotul ăla de Ponsonby e mulţumit de traducerea ta din Homer şi vrea s-o publice fără alte corecturi.

— Nici măcar tu n-ai să-mi umbreşti bucuria reuşitelor de azi, Kit. George privi în jur, aşteptând. Ei bine? Nici unul dintre voi nu e măcar puţin curios?

— Ce veşti ai, George? spuse Matthew cu un aer absent, aruncând capcana în aer şi prinzând-o.

— Am găsit manuscrisul doamnei Roydon.

Matthew îşi strânse instinctiv degetele în jurul capcanei. Mecanismul se deschise. Apoi soţul meu

îi dădu drumul, obiectul căzu cu zgomot pe masă și se închise la loc cu un pocnet.

— Unde?

George făcu instinctiv un pas înapoi. Fusesem și eu în situația de destinatar al întrebărilor lui Matthew și știam cât de deconcertantă putea fi atenția intensă a unui vampir.

— Am fost sigură că tu ești omul care-l va găsi, i-am spus cu căldură lui George, punându-mi mâna pe mâneca lui Matthew ca să-l domolesc.

Așa cum era de așteptat, George se înmuie la auzul remarcii mele și se întoarse la masă, unde își trase un scaun și se așeză.

— Încrederea dumneavoastră înseamnă mult pentru mine, doamnă Roydon, spuse el, scoțându-și mănușile și trăgându-și nasul. Nu toată lumea v-o împărtășește.

— Unde este? întrebă Matthew cu fălcile încleștate.

— E în cel mai evident loc posibil, ascunzându-se în văzul lumii. Sunt oarecum surprins că nu ne-am gândit imediat la asta.

Bărbatul mai făcu o pauză, ca să fie sigur că toată lumea era atentă la el. Matthew scoase un abia auzit mârâit de frustrare.

— George! îl avertiză Kit. Se spune că Matthew mușcă.

— E la domnul Dee, turui George când soțul meu își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Astrologul reginei, am spus eu.

George avea dreptate: ar fi trebuit să ne gândim de mult la individul acela. Dee era și el alchimist și avea cea mai mare bibliotecă din Anglia.

— Însă el se află în Europa.

–Dee s-a întors din Europa cu un an în urmă. Acum locuiește în afara Londrei.

— Vă rog, spuneți-mi că nu e vrăjitor, demon sau vampir! am intervenit.

— E un simplu om. Și un șarlatan desăvârșit, zise Marlowe. Eu n-aș crede un cuvânt de-al lui, Matthew. S-a folosit în mod abominabil de bietul Edward, silindu-l să se holbeze la cristale sau să discute zi și noapte cu îngerii despre alchimie[121]. După care Dee și-a asumat toate meritele!

— Bietul Edward?

Walter pufni batjocoritor, deschizând ușa fără nici o invitație ori ceremonie și pășind înăuntru. Henry Percy îl urma. Nici un membru al Școlii Nopții nu putea să se afle la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță de „Cerbul și Coroana” și să nu fie atras în mod irezistibil de șemineul nostru.

— Prietenul vostru demon l-a dus de nas ani de zile. După părerea mea, Dee a făcut bine că a scăpat de el.

Walter luă capcana pentru șobolani.

— Ce e asta?

— Zeița vânătorii și-a îndreptat atenția asupra unei prăzi mai mici, spuse Kit cu un surâs afectat.

— Măi să fie, e o capcană pentru șoareci! Dar cine ar fi atât de prost ca să facă o capcană pentru șoareci argintată? spuse Henry, uitându-se peste umărul lui Walter. Pare a fi lucrătura lui Nicholas Vallin. El i-a făcut lui Essex un ceas arătos atunci când a devenit cavaler al Jartierei[122]. E vreo jucărie pentru copii?

Un pumn de vampir izbi în masă, crăpându-i lemnul.

— George, mârâi Matthew, povestește-ne despre Dee!

— Ah! Da, sigur. Nu sunt multe de spus. Am făcut c-ce mi-ai cerut, se bâlbâi George. Am vizitat standurile cu cărți, dar n-am căpătat nici o informație. Se discuta despre un volum de poezie greacă scos la vânzare ce părea cât se poate de promițător pentru traducerea mea… dar divaghez. George se opri și înghiți în sec. Văduva Jugge mi-a sugerat să discut cu John Hester, spițerul de pe Paul's Wharf. Hester m-a trimis la Hugh Plat. Știi tu, vinificatorul care locuiește în Saint James Garlickhythe[123].

Îi urmăream cu atenție complicatul pelerinaj intelectual, sperând să pot reconstitui traseul lui George data viitoare când aveam s-o vizitez pe Susanna. Poate că ea și Plat erau vecini.

— Plat e la fel de rău ca Will, spuse Walter în barbă. Mereu scrie lucruri care nu-l privesc. Mi-a cerut rețeta de aluat de patiserie a mamei mele.

— Meșterul Plat zice că domnul Dee are o carte din biblioteca împăratului. Nimeni n-o poate citi, iar în ea se află și niște poze ciudate, explică George. Pat le-a văzut când s-a dus la Dee pentru îndrumări în materie de alchimie.

Eu și Matthew ne-am uitat unul la altul.

— E posibil, Matthew, am spus eu cu voce scăzută. Elias Ashmole a vânat ce-a mai rămas din biblioteca lui Dee după moartea acestuia și a fost interesat în mod deosebit de cărțile despre alchimie.

— Moartea lui Dee. Și cum și-a găsit sfârșitul bunul astrolog, doamnă Roydon? întrebă Marlowe cu voce moale, scrutându-mă cu ochii lui căprui.

Henry, care nu auzise întrebarea lui Kit, vorbi înainte ca eu să apuc să răspund.

— Voi cere s-o văd, spuse contele, dând cu hotărâre din cap. Va fi destul de ușor să aranjez o ocazie când o să mă întorc în Richmond și la regină.

— Tu s-ar putea să n-o recunoști, Hal, spuse Matthew, pregătit să-l ignore și el pe Kit, cu toate că îl auzise. O să merg cu tine.

— Nici tu n-ai văzut-o, am scuturat eu din cap, sperând să mă descotorosesc de privirea ascuțită a lui Marlowe. În plus, dacă trebuie să-i facem o vizită lui John Dee, mă duc eu.

— Nu trebuie să-mi arunci uitătura aia feroce, *ma lionne*! Știu foarte bine că nimic nu te va convinge să lași asta în seama mea. Nu când e vorba despre cărți și un alchimist. Matthew ridică un deget în semn de admonestare. Dar fără întrebări. Ne-am înțeles?

Văzuse haosul magic pe care îl puteau isca întrebările mele.

Am încuviințat cu o mișcare a capului, însă îmi țineam degetele încrucișate în pliurile fustei, invocând acel străvechi farmec ce alunga consecințele nefaste ale unui eveniment care se anunța hotărâtor[124].

— Fără întrebări din partea doamnei Roydon? murmură Walter. Îți doresc mult noroc, Matt!

Mortlake era un cătun de-a lungul Tamisei, așezat între Londra și palatul regal din Richmond. Am mers până acolo cu vasul de plăcere al contelui de Northumberland, o splendidă ambarcațiune cu opt vâslași, scaune capitonate și perdele care să ne ferească de curent. Era o călătorie mult mai confortabilă (ca să nu spun și mai liniștită) decât cele cu care eram obișnuită când Gallowglass rechiziționa vâsle.

Trimisesem înainte o scrisoare care îl anunța pe Dee despre intențiile noastre de a-l vizita. Doamnei Dee, ne explicase Henry cu multă delicatețe, nu-i plăceau musafirii neanunțați. Deși o înțelegeam, părea un lucru neobișnuit într-o epocă în care ospitalitatea era regulă.

— Gospodăria e oarecum… ăăă, neobișnuită din pricina îndeletnicirilor domnului doctor Dee, ne

lămuri Henry, îmbujorându-se ușor. Și au foarte mulți copii. Deseori locuința e mai degrabă… haotică.

— Într-atât încât servitorii lor sunt cunoscuți pentru tendința de a se arunca în fântână, observă Matthew cu ironie.

— Da. Aceea a fost o întâmplare nefericită. Mă îndoiesc că se va întâmpla așa ceva în timpul vizitei noastre, murmură Henry.

Mie nu-mi păsa în ce stare se afla locuința. Eram pe punctul de a descoperi răspunsul la foarte multe întrebări: de ce era atât de căutată cartea asta, dacă ne putea spune mai multe despre cum luaserăm naștere noi, ființele supranaturale. Și, desigur, Matthew credea că volumul ar putea face lumină asupra motivului pentru care creaturile nepământene erau pe cale de dispariție în vremurile noastre moderne.

Fie de dragul bunei-cuviințe, fie pentru a-și evita liota neastâmpărată de copii, John Dee se plimba prin grădina lui cu ziduri de cărămidă de parcă ar fi fost toiul verii, și nu sfârșitul lui ianuarie. Purta o robă neagră de cărturar și o glugă strâmtă ce-i acoperea capul și îi cobora pe gât, având deasupra o pălărie plată. O barbă albă i se întindea pe piept și își ținea mâinile prinse la spate în vreme ce înainta încet împrejurul grădinii pustii.

— Domnule Dee! strigă Henry peste zid.

— Domnule conte Northumberland! Sper că sunteți bine sănătos.

Vocea lui Dee era domoală și răgușită, deși (ca mai toată lumea) avea grijă să și-o modifice ușor de dragul lui Henry. Își scoase pălăria și făcu o plecăciune.

— Mă simt acceptabil pentru această perioadă a anului, domnule Dee. Dar n-am venit aici pentru sănătatea mea. Am adus cu mine niște prieteni, așa cum v-am explicat în scrisoarea mea. Dați-mi voie să vi-i prezint.

— Eu și domnul Dee am făcut deja cunoștință.

Matthew îi aruncă bătrânului un zâmbet crud și făcu o adâncă plecăciune. Le cunoștea doar pe toate celelalte ființe ciudate ale vremii. De ce să nu-l cunoască și pe Dee?

— Bună ziua, domnule Roydon! spuse bătrânul cu prudență.

— Ea e soția mea, Diana, continuă Matthew, înclinând capul în direcția mea. E prietenă cu contesa de Pembroke și i se alătură domniei sale în cercetări alchimice.

— Eu și contesa de Pembroke am corespondat pe teme de alchimie. Dee uită cu totul de mine și se concentră asupra propriei sale legături cu un coleg de breaslă. În mesajul dumneavoastră spuneați că vreți să vedeți una dintre cărțile mele, Lord Northumberland. Sunteți aici din partea lui Lady Pembroke?

Până să apuce Henry să răspundă, o femeie cu chip ascuțit și șolduri ample ieși din casă îmbrăcată într-o rochie maroniu-închis tivită cu blană, care prinsese și zile mai bune. Părea nervoasă, dar dădu cu ochii de contele de Northumberland și își întipări pe față o expresie primitoare.

— Și iat-o pe draga mea soție, spuse Dee stânjenit. Jane, au sosit contele de Northumberland și domnul Roydon, strigă el.

— De ce nu i-ai invitat înăuntru? îl mustră femeia, frământându-și neliniștită mâinile. Vor crede că nu suntem pregătiți să primim oaspeți și bineînțeles că suntem, tot timpul. Mulți caută să primească sfaturi de la soțul meu, milord.

— Da. Asta ne-a adus și pe noi aici. Văd că sunteți sănătoasă, doamnă Dee. Și înțeleg de la

domnul Roydon că de curând regina v-a onorat casa cu o vizită.

Jane se umflă în pene.

— Într-adevăr. John s-a întâlnit de trei ori cu Maiestatea Sa, din noiembrie încoace. Ultimele două dăți regina a venit pe poarta din celălalt capăt al moșiei, călătorind pe drumul spre Richmond.

— Maiestatea Sa a fost generoasă cu noi Crăciunul acesta, spuse Dee.

Își răsuci pălăria în mâini. Jane îl privi cu acreală.

— Ne-am gândit… dar nu contează.

— Încântător, încântător, spuse iute Henry, salvându-l pe Dee dintr-o situație potențial stânjenitoare. Dar destul cu vorbăria. Există o carte anume pe care vrem s-o vedem…

— Biblioteca soțului meu e mai prețuită decât el! spuse Jane ursuză. Cheltuielile pe care le-am făcut cu ocazia vizitei la împărat au fost extrem de mari, și avem multe guri de hrănit. Regina a spus că ne va ajuta. Ne-a oferit o mică recompensă, dar a promis mai mult.

— Fără îndoială, regina s-a lăsat prinsă de probleme mai presante.

Matthew ținea în mână un săculeț greu.

— Am aici un echivalent al darului ei. Iar eu îl prețuiesc și pe soțul dumneavoastră, doamnă Dee, nu doar cărțile lui. Am adăugat din partea noastră o mică sumă la premiul oferit de Maiestatea Sa pentru eforturile lui.

— Vă… vă mulțumesc, domnule Roydon, bâigui Dee, făcând un schimb de priviri cu soția lui. E o dovadă de bunătate din partea dumneavoastră să vă ocupați de treburile reginei. Desigur, treburile statului sunt întotdeauna mai importante decât greutățile noastre.

— Maiestatea Sa nu-i uită pe cei care au slujit-o bine, spuse Matthew.

Era o minciună crasă, după cum știau toți cei care stăteau acum în grădina plină de zăpadă, dar nimeni nu comentă.

— Trebuie să intrați toți și să vă faceți comozi lângă foc, spuse Jane, devenind brusc mai interesată de ospitalitate. Vă aduc vin și o să am grijă să nu fiți deranjați. Îi făcu o reverență lui Henry, apoi una și mai adâncă lui Matthew, după care se năpusti înapoi în direcția ușii. Haide, John! O să înghețe dacă îi mai ții aici, afară.

Douăzeci de minute petrecute în casa soților Dee îmi dovediră că stăpânul și stăpâna ei erau exemplare reprezentative din acea specie de oameni căsătoriți care se ciondănesc neîncetat din pricina unor aparente vorbe de dispreț și răutăți, rămânându-și totuși devotați. Amândoi continuară să-și arunce comentarii acide în timp ce noi admiram noile tapiserii (un dar din partea lui Lady Walsingham), noul urcior pentru vin (un cadou de la Sir Christopher Hatton) și noua solniță din argint (un dar de la marchiza de Northampton). După ce sfârșiră cu ostentativele daruri și cu invectivele, furăm, în sfârșit, conduși în bibliotecă.

— O să-mi fie al naibii de greu să te mai scot de aici, șopti Matthew, rânjind la vederea figurii mele uluite.

Biblioteca lui John Dee nu arăta deloc așa cum mă așteptasem. Din motive care acum îmi păreau complet lipsite de temei, eu îmi imaginasem că încăperea avea să semene mult cu o spațioasă bibliotecă personală aparținând unui gentleman avut din secolul al nouăsprezecelea. Însă acesta nu era un spațiu tihnit pentru fumat pipe și citit lângă foc. Luminată doar de lumânări, camera părea surprinzător de întunecată în acea zi de iarnă. Câteva scaune și o masă lungă își așteptau cititorii lângă

şirul de ferestre orientate către sud. Zidurile erau acoperite cu hărţi, scheme ale cerului, diagrame anatomice şi afişe de tip almanah ce puteau fi cumpărate de la orice spiţerie sau librărie londoneză cu doar câţiva penny. Zeci dintre ele erau la vedere, probabil păstrate ca o colecţie de referinţă pentru momentele în care Dee concepea un horoscop sau făcea alte calcule astrale.

Bătrânul deţinea mai multe cărţi decât oricare dintre colegiile de la Oxford sau Cambridge şi îi trebuia o bibliotecă de lucru, nu de paradă. Deloc surprinzător, necesitatea cea mai importantă nu era lumina sau locul pe scaune, ci spaţiul de depozitare. Pentru a folosi la maximum spaţiul disponibil, rafturile lui Dee stăteau singure în picioare, aşezate perpendicular pe pereţi. Corpurile de bibliotecă din lemn simplu de stejar aveau două feţe, cu rafturi montate la diverse înălţimi pentru a susţine cărţi elisabetane de diferite dimensiuni. Două suprafeţe de lectură înclinate se ridicau deasupra rafturilor, permiţând studierea unui text şi apoi aşezarea lui cu acurateţe de unde fusese luat.

— Dumnezeule! am murmurat.

Dee se întoarse, consternat de exclamaţia mea.

— Soţia mea e copleşită, domnule Dee, explică Matthew. N-a mai călcat niciodată într-o bibliotecă atât de mare.

— Există numeroase biblioteci mult mai spaţioase şi care se pot lăuda cu mult mai multe comori decât a mea, doamnă Roydon.

Jane Dee apăru ca la un semn, tocmai când discuţia se putea îndrepta către sărăcia din locuinţă.

— Biblioteca împăratului Rudolf[125] e foarte frumoasă, spuse femeia, trecând pe lângă noi cu o tavă pe care se aflau vin şi dulciuri. Chiar şi aşa, nu a fost sub demnitatea lui să fure una dintre cele mai bune cărţi ale lui John. Împăratul a profitat de generozitatea soţului meu, şi acum avem puţine speranţe de a căpăta o compensaţie.

— Haide, Jane! o dojeni John, Maiestatea Sa ne-a dăruit în schimb o altă carte.

— Ce altă carte? întrebă Matthew cu grijă.

— Un text rar, spuse Dee cu tristeţe, urmărind cu privirea silueta soţiei sale ce se îndrepta către masă.

— Numai prostii! replică Jane.

Era vorba despre *Ashmole 782*. Trebuia să fie.

— Jupânul Plat ne-a vorbit despre o astfel de carte. De aceea ne aflăm aici. Am putea să ne bucurăm întâi de ospitalitatea soţiei dumneavoastră şi apoi să vedem volumul împăratului? sugeră Matthew pe un ton dulce ca mierea.

Soţul meu îmi întinse braţul, iar eu i l-am apucat strâns.

În vreme ce Jane se foia de colo-colo, turna vin şi se plângea de costul nucilor în sezonul sărbătorilor sau de faptul că băcanul o adusese în pragul falimentului, Dee porni să caute *Ashmole 782*. Cercetă rafturile unui corp de bibliotecă şi scoase de acolo un volum.

— Nu e ăsta, i-am murmurat eu lui Matthew.

Era mult prea mic. Bătrânul trânti cartea pe masă în faţa lui Matthew şi săltă coperta moale din pergament subţire.

— Vedeţi? Nu are nimic în ea în afară de cuvinte fără sens şi imagini desfrânate cu femei făcând baie.

Jane ieşi din încăpere pufnind, bodogănind şi scuturând din cap.

Nu era *Ashmole 782*, însă era o carte pe care o ştiam: manuscrisul Voynich, cunoscut şi drept

volumul MS 408 din Biblioteca Beinecke a Universităţii Yale. Conţinutul scrierii era un mister. Nici un spărgător de coduri sau lingvist nu reuşise să-şi dea seama încă ce spunea textul, iar botaniştii nu fuseseră în stare să identifice plantele. Existau o grămadă de teorii care încercau să explice misterele, inclusiv una care sugera că volumul fusese scris de extratereştri. Am scos un sunet de dezamăgire.

— Nu? întrebă Matthew.

Am clătinat din cap şi mi-am muşcat buza, cuprinsă de frustrare. Dee crezu că mă enervasem din pricina lui Jane şi se grăbi să explice:

— Vă rog s-o scuzaţi pe soţia mea. Pe Jane o deranjează în mod deosebit această carte, căci ea a descoperit-o în cuferele noastre atunci când ne-am întors din ţara împăratului. Eu luasem cu mine în acea călătorie un alt volum, o preţioasă carte de alchimie ce a aparţinut cândva marelui magician englez Roger Bacon. Era mai mare decât aceasta şi păstra numeroase mistere.

M-am aplecat în faţă pe scaun.

— Asistentul meu, Edward, putea înţelege textul cu ajutor din partea divinităţii, însă eu nu reuşeam, continuă Dee. Înainte să plecăm din Praga, împăratul Rudolf s-a arătat interesat de lucrarea aceea. Edward îi împărtăşise câteva dintre secretele pe care le conţinea, cele despre generarea metalelor şi despre o metodă tainică de obţinere a nemuririi.

Deci, până la urmă, Dee fusese cândva în posesia lui *Ashmole 782*. Iar ajutorul lui demon, Edward Kelley, putuse citi textul. Îmi tremurau mâinile de entuziasm, aşa că mi le-am ascuns în pliurile fustei.

— Când ni s-a poruncit să mergem acasă, Edward a ajutat-o pe Jane să-mi împacheteze cărţile. Soţia mea crede că Edward a furat cartea, înlocuind-o cu acest exemplar din colecţia Maiestăţii Sale. Dee şovăi, cu un aer necăjit. Nu-mi place să gândesc de rău despre Edward, căci mi-a fost tovarăş de încredere şi am petrecut mult timp împreună. El şi Jane nu s-au înţeles niciodată[126], iar la început am respins teoria soţiei mele.

— Dar acum crezi că e întemeiată, observă Matthew.

— Am recapitulat întâmplările din acele ultime zile, domnule Roydon, încercând să-mi amintesc un amănunt care l-ar putea exonera pe prietenul meu. Dar toate lucrurile care îmi vin în minte nu fac decât să arunce şi mai multe suspiciuni asupra lui. Dee oftă. Totuşi s-ar putea dovedi că acest text conţine secrete de valoare.

Matthew răsfoi volumul.

— Sunt himere, spuse el, studiind imaginile ierburilor. Frunzele, tulpinile şi florile nu se potrivesc, ci au fost adunate de la plante diferite.

— Ce zici de astea? am spus, întorcând paginile la discurile astrologice care urmau.

M-am uitat bine la scrisul din centru. Ciudat! Văzusem manuscrisul de multe ori până atunci, dar niciodată nu dădusem vreo atenţie însemnărilor.

— Inscripţiile sunt în limba vechii Occitanii, spuse Matthew liniştit. Cândva am cunoscut pe cineva care avea un scris foarte asemănător. În timpul cât aţi stat la curtea împăratului, s-a întâmplat să întâlniţi un domn din Aurillac?

Matthew se referea oare la Gerbert? Entuziasmul meu se transformă în îngrijorare. Era posibil ca Gerbert să fi confundat manuscrisul Voynich cu misterioasa carte a originilor? În clipa în care am formulat întrebarea, scrisul din mijlocul diagramei începu să tremure. Am închis cartea cu un pocnet,

ca să împiedic literele să iasă țopăind de pe pagină.

— Nu, domnule Roydon, spuse Dee, încruntându-se. Dacă l-aș fi întâlnit, l-aș fi întrebat despre faimosul magician de acolo, cel care a devenit papă. Există multe adevăruri ascunse în vechile basme ce se spun în jurul focului.

— Da, încuviință Matthew, doar dacă suntem îndeajuns de înțelepți ca să le recunoaștem.

— De aceea regret atât de mult pierderea cărții mele. Cândva a fost deținută de Roger Bacon, iar bătrâna care mi-a vândut-o mi-a spus că e o lucrare prețioasă, deoarece păstrează adevăruri divine. Bacon o numea *Verum Secretum Secretorum*. Dee privi melancolic înspre manuscrisul Voynich. Îmi doresc nespus să-mi recapăt cartea.

— Poate reușesc să vă fiu de ajutor, spuse Matthew.

— Dumneavoastră, domnule Roydon?

— Dacă mi-ați îngădui să iau manuscrisul acesta, aș putea încerca să-l pun la locul lui și să înapoiez cartea dumneavoastră proprietarului ei de drept.

Matthew trase volumul către el.

— V-aș fi veșnic îndatorat, domnule, spuse Dee, primind târgul fără nici o altă negociere.

În clipa în care ne-am desprins de cheiul din Mortlake, am început să-l fac pe soțul meu cu ou și cu oțet.

— Ce-a fost în capul tău, Matthew? Nu poți să împachetezi pur și simplu manuscrisul Voynich și să i-l trimiți lui Rudolf cu un bilet în care îl acuzi de duplicitate. Va trebui să găsești pe cineva îndeajuns de nebun ca să-și riște viața intrând prin efracție în biblioteca lui Rudolf și furând *Ashmole 782*.

— Dacă Rudolf are *Ashmole 782*, nu-l ține în bibliotecă, ci în muzeul lui de curiozități, spuse Matthew absent, cu ochii la apă.

— Deci această… Voynich nu e cartea pe care o căutați? Henry ne urmărise schimbul de replici cu un interes politicos. George va fi tare dezamăgit că nu v-a dezlegat misterul.

— Poate că nu l-a dezlegat, dar a limpezit mult situația, spuse Matthew. Dacă-i punem la treabă pe agenții tatălui meu și pe ai mei împreună, vom face rost de cartea pierdută a lui Dee.

Am prins fluxul în drum spre oraș, ceea ce ne-a grăbit întoarcerea. Torțele ne așteptau aprinse la debarcaderul de pe Water Lane, însă doi bărbați îmbrăcați în livrelele contesei de Pembroke ne făcură semn.

— La castelul Baynard, dacă binevoiți, domnule Roydon! strigă unul din cealaltă parte a apei.

— Probabil s-a întâmplat ceva, spuse Matthew, ridicându-se în picioare la prova bărcii.

Henry le ordonă vâslașilor să parcurgă distanța suplimentară în josul râului, până la debarcaderul contesei, și el bine luminat cu făclii și felinare.

— A pățit ceva vreunul dintre băieți? am întrebat-o pe Mary când am văzut-o venind în fugă pe hol.

— Nu. Copiii sunt bine. Veniți în laborator! Numaidecât! ne strigă ea peste umăr, întorcându-se deja în direcția turnului.

Imaginea care ne aștepta fu de ajuns ca să ne taie răsuflarea și mie, și lui Matthew.

— E un *arbor Dianae* complet neașteptat, spuse Mary, ghemuindu-se astfel încât să se poată uita drept în compartimentul bulbos de la baza alambicului, în care se aflau rădăcinile unui copac negru.

Nu semăna deloc cu primul *arbor Dianae*, care fusese complet argintiu și avea o structură mult

mai delicată. Copacul acesta, cu trunchiul lui întunecat, vânjos, şi cu ramurile goale, îmi amintea de stejarul din Madison ce ne adăpostise după atacul lui Juliette. Din el îmi luasem eu vitalitatea pentru a-i salva viaţa lui Matthew.

— De ce nu e argintiu? întrebă Matthew, cuprinzând în mâini fragilul alambic de sticlă al contesei.

— Am folosit sângele Dianei, răspunse Mary.

Soţul meu se îndreptă şi o privi neîncrezător.

— Uită-te la perete! am spus şi am arătat spre balaurul ce sângera.

— E dragonul verde, simbol pentru *aqua regia* sau *aqua fortis*, zise el, aruncându-i o privire superficială.

— Nu, Matthew. *Uită-te* la el! Lasă la o parte ceea ce crezi că reprezintă şi încearcă să-l vezi ca şi cum te-ai uita prima dată!

— *Dieu*! Matthew părea perplex. Acela e însemnul meu?

— Da. Şi ai observat că dragonul îşi ţine coada în gură? Şi că nu e deloc un dragon? Dragonii au patru picioare. Acesta e un balaur care scuipă foc.

— Un balaur care scuipă foc. Precum…

Matthew trase o înjurătură.

— Au existat zeci de teorii despre substanţa care ar fi primul ingredient crucial în obţinerea pietrei filozofale. Roger Bacon, care a deţinut manuscrisul ce-i lipseşte lui Dee, credea că aceasta e sângele.

Eram sigură că această informaţie avea să-i atragă atenţia lui Matthew. M-am ghemuit ca să mă uit la copac.

— Iar tu ai văzut pictura murală şi ai făcut ceea ce ţi-a dictat instinctul.

După o scurtă pauză, soţul meu îşi trecu degetul mare de-a lungul sigiliului din ceară al vasului, crăpându-l. Mary îşi ţinu îngrozită răsuflarea în vreme ce el îi distrugea experimentul.

— Ce faci? l-am întrebat stupefiată.

— Fac şi eu ce-mi dictează instinctul şi adaug ceva în alambic.

Matthew îşi duse încheietura la gură, muşcă din ea, după care o ţinu deasupra deschizăturii înguste. Sângele lui întunecat şi dens picură în soluţie şi căzu pe fundul vasului. Am rămas toţi cu privirea aţintită într-acolo.

Tocmai când credeam că n-o să se mai întâmple nimic, fire subţiri de culoare roşie începură să urce pe trunchiul scheletic al copacului. Apoi frunze aurii începură să crească pe ramuri.

— Ia te uită! am exclamat cu uimire.

Matthew îmi zâmbi. Era un surâs încă umbrit de regret, dar păstra în el şi o urmă de speranţă.

Printre frunze se iviră fructe roşii, scânteind ca nişte mici rubine. Mary, cu ochii mari, începu să murmure o rugăciune.

— Sângele meu a creat structura copacului, iar al tău l-a făcut să dea roade, am spus lent.

Mi-am dus mâna spre pântecul gol.

— Da. Dar de ce? replică Matthew.

Dacă exista ceva care ar fi putut să ne explice misterioasa transformare ce avea loc atunci când o vrăjitoare şi un vârcolac îşi amestecau sângele, acela erau straniile imagini şi misteriosul text din

Ashmole 782.

— Cât de mult spuneai că ți-ar lua să recuperezi cartea lui Dee? l-am întrebat pe Matthew.

— A, bănuiesc că nu foarte mult, murmură el. Dacă îmi dau toată silința.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, am spus pe un ton neutru, împletindu-mi degetele cu ale lui, în vreme ce ne uitam la miracolul produs de sângele nostru.

120 Începutul unui aforism atribuit medicului și filozofului grec Hipocrat (n.tr.)

121 John Dee (1527–1608/9) a fost un matematician și ocultist de formație renascentistă; Sir Edward Kelley (1555–1597) a fost un asociat al său în întreprinderile alchimice și magico-religioase. (n.red.)

122 Ordin cavaleresc englez înființat de Eduard al III-lea în 1348 (n.tr.)

123 Hugh Plat (1552–1608) a fost un inventator și agricultor cunoscut pentru interesul său față de horticultură, grădinărit și cultivarea viței-de-vie. A publicat și compilații de „filozofie”. (n.red.)

124 Gestul „degetelor încrucișate” este echivalent în bună măsură cu „ținutul pumnilor” în cultura românească. (n.red.)

125 Rudolf al II-lea (1552–1612), împărat, rege al Boemiei și al Ungariei, fiul împăratului Maximilian al II-lea. Preocupat de artă și astronomie, a neglijat conducerea statului. (n.tr.)

126 Edward Kelley a fost cel care l-a convins la un moment dat pe Dee că îngerii îi ceruseră să facă schimb de soții (soția lui John Dee era cu aproape treizeci de ani mai tânără, asemenea lui Kelley). Matematicianul a acceptat pentru scurt timp, deși profund îndurerat, dar apoi s-a despărțit definitiv de Kelley. (n.red.)

CAPITOLUL 25

Ciudatul copac continuă să crească și să se dezvolte și a doua zi, apoi și a treia. Fructele lui se coapseră și căzură printre rădăcini, în mercur și *prima materia*. Noi muguri răsăriră, crescură și înfloriră. O dată pe zi frunzele se făceau din aurii verzi și apoi din nou aurii. Uneori apăreau noi ramuri sau câte o nouă rădăcină se întindea pentru a căuta susținere.

— Încă n-am găsit o explicație potrivită, spuse Mary, arătând către grămezile de cărți pe care Joan le coborâse de pe rafturi. E ca și cum am fi creat ceva complet nou.

În ciuda cercetărilor alchimice care îmi abăteau atenția, nu-mi uitasem preocupările de vrăjitoare. Îmi țeseam și rețeseam invizibila mantie cenușie, și de fiecare dată o făceam mai repede, iar rezultatul era mai bun, mai eficient. Marjorie îmi promisese că în curând voi putea să-mi pun țesăturile în cuvinte, astfel încât și alte vrăjitoare să poată face vraja.

Câteva zile mai târziu, după ce tocmai mersesem pe jos de la biserica Saint James Garlickhythe până acasă, am urcat scările spre camerele noastre de la „Cerbul și Coroana” renunțând pe drum la vraja de deghizare. Annie era în cealaltă parte a curții, lua rufele curate de la spălătorese. Jack era plecat cu Pierre și Matthew. Mă întrebam ce pregătise Françoise pentru cină. Eram lihnită.

— Dacă nu mănânc în următoarele cinci minute, o să încep să țip.

Mi-am punctat anunțul făcut în timp ce treceam pragul cu sunetul acelor risipite pe podeaua de lemn atunci când mi-am smuls fâșia brodată rigidă care îmi împodobea partea din față a rochiei. Am aruncat brâul pe masă și mi-am îndreptat degetele către șnururile care îmi țineau legat corsajul.

O tuse ușoară se auzi dinspre șemineu.

M-am răsucit, strângând în pumni materialul care îmi acoperea sânii.

— Mă tem că țipetele n-ar ajuta prea mult.

Din adâncul fotoliului tras lângă foc veni o voce aspră ca nisipul agitat într-o sticlă.

— Am trimis-o pe servitoarea dumneavoastră să aducă vin, iar oasele mele bătrâne nu se mișcă de ajuns de repede ca să vă satisfacă nevoile.

M-am apropiat încet de scaun. Străinul din casa mea ridică o sprânceană, iar ochii îi alunecară înspre locul indecenței mele. M-am încruntat văzându-i privirea curajoasă.

— Cine sunteți?

Bărbatul nu era nici demon, nici vrăjitor, nici vampir, ci doar un om plin de riduri.

— Cred că soțul dumneavoastră și prietenii lui îmi spun Bătrâna Vulpe. Sunt de asemenea, spre ghinionul meu, marele lord trezorier.

Cel mai viclean om din Anglia, și cu siguranță unul dintre cei mai nemiloși, îmi lăsă timp să-i înțeleg vorbele. Expresia amabilă nu-i îndulcea nici un pic privirea tăioasă.

În salonul meu stătea William Cecil. Prea uluită ca să fac cuvenita reverență adâncă, m-am uitat la el cu gura căscată.

— Așadar, vă sunt întrucâtva cunoscut. Mă surprinde că reputația mea a ajuns atât de departe, căci mie și multora ne e limpede că sunteți străină de locurile acestea.

Am dat să răspund, dar Cecil ridică o mână.

— E o politică înțeleaptă, doamnă, să nu-mi împărtășiți prea multe.

— Cu ce vă pot fi de folos, Sir William?

Mă simțeam ca o școlăriță trimisă în biroul directorului.

— Reputația mi-a luat-o înainte, titlul însă nu, după cum văd. *Vanitas vanitatum, omnia vanitas*[127], spuse Cecil sec. Acum mi se spune Lord Burghley, doamnă Roydon. Regina e o stăpână generoasă.

Am înjurat în tăcere. Niciodată nu mă interesaseră datele la care membrii aristocrației primiseră ranguri și privilegii suplimentare. Când aveam nevoie să le aflu, le căutam în *Dicționarul național al biografiilor*. Reușisem să-l insult pe șeful lui Matthew. Aveam să-l împac flatându-l în latină.

— *Honor virtutis praemium*, am murmurat, venindu-mi în fire.

„Onoarea este răsplata virtuții.” Unul dintre vecinii mei de la Oxford absolvise Arnold School. Juca rugby și sărbătorea victoriile echipei de la New College strigând din toate puterile această sintagmă pe teren, spre încântarea colegilor lui de echipă.

— Ah, motto-ul familiei Shirley[128]. Faceți parte cumva din ea? Burghley își uni vârfurile degetelor de la mâini și mă privi cu foarte mult interes. Sunt cunoscuți pentru tendința lor de a se minuna tot timpul.

— Nu, am răspuns. Sunt o Bishop… nu un episcop propriu-zis.

Lord Burghley își înclină capul într-o încuviințare tăcută a afirmației mele. Simțeam o dorință absurdă să-mi deschid sufletul în fața lui. Sau să fug cât pot de repede și de departe în direcția opusă.

— Maiestatea Sa acceptă un cleric însurat, dar femeile episcop, slavă Domnului, depășesc limitele imaginației oricărui monarh.

— Da. Nu. Pot să vă ajut cu ceva, milord? am repetat, și în tonul meu s-a strecurat o urmă jalnică de disperare.

Am scrâșnit din dinți.

— Cred că nu, doamnă Roydon. Dar poate vă ajut eu pe dumneavoastră. Vă sfătuiesc să vă întoarceți la Woodstock. Fără întârziere.

— De ce, lordul meu?

Am simțit un fior de teamă.

— Pentru că e iarnă și regina nu are suficiente preocupări în acest moment. Burghley se uită la mâna mea stângă. Iar dumneavoastră sunteți măritată cu domnul Roydon. Maiestatea Sa dă dovadă de generozitate, dar nu este de acord ca unul dintre favoriții săi să se însoare fără să-i fi cerut voie.

— Matthew nu e favoritul reginei. E spionul ei.

M-am plesnit peste gură, însă era prea târziu să-mi mai retrag cuvintele.

— Noțiunile de favorit și spion nu se exclud reciproc. Asta s-a întâmplat doar în cazul lui Walsingham[129]. Regina considera că moralitatea lui strictă era exasperantă, și nu-i putea suporta expresia acră. Însă Maiestatea Sa ține la Matthew Roydon – unii ar spune că ține periculos de mult. Iar soțul dumneavoastră are o grămadă de secrete.

Cecil se săltă în picioare, sprijinindu-se într-un toiag, și gemu.

— Întoarceți-vă la Woodstock, doamnă! E mai bine pentru toți cei implicați.

— N-o să-mi părăsesc soțul.

O fi mâncat Elisabeta curteni pe pâine, așa cum mă avertizase soțul meu, dar nu avea să mă alunge din oraș. Nu tocmai când în sfârșit începusem să mă acomodez, să-mi găsesc prieteni și să învăț magia. Și cu siguranță nu tocmai când Matthew se târa acasă în fiecare zi stors de orice vlagă și-

și petrecea toate nopțile răspunzând scrisorilor pe care i le trimiteau informatorii reginei, tatăl său și Congregația.

— Spuneți-i lui Matthew că am trecut pe aici.

Lord Burghley înaintă încet către ușă. Acolo se întâlni cu Françoise, care ducea un urcior mare cu vin și arăta prost dispusă. La vederea mea, femeia făcu ochii mari. Nu era încântată să mă găsească acasă, primind musafiri, cu corsajul desfăcut.

— Vă mulțumesc pentru conversație, doamnă Roydon. A fost cât se poate de instructivă.

Marele lord trezorier al Angliei își târî picioarele în jos pe scări. Era prea bătrân ca să umble aiurea la sfârșitul după-amiezii, singur, în ianuarie. L-am urmat pe palier, privindu-i mișcările cu îngrijorare.

— Du-te cu el, Françoise, am îndemnat-o eu, și ai grijă ca Lord Burghley să-și întâlnească servitorii.

Probabil aceștia erau la „Pălăria Cardinalului”, îmbătându-se cu Kit și Will, sau așteptau în pâlcul de trăsuri din capătul străzii noastre. Nu voiam să fiu ultima care îl vede în viață pe cel mai important sfetnic al reginei Elisabeta.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, spuse Burghley peste umăr. Sunt un bătrân cu baston. Hoții o să aleagă mai degrabă pe cineva cu un cercel și un pieptar spintecat. Pe cerșetori pot să-i gonesc dacă e nevoie. Iar oamenii mei nu sunt departe de aici. Țineți minte sfatul meu, doamnă!

Zicând acestea, dispăru în amurg.

— *Dieu*! Françoise își făcu cruce, apoi își răsfiră degetele într-un semn împotriva deochiului, ca măsură de precauție. E un suflet bătrân. Nu-mi place cum s-a uitat la dumneavoastră. Bine că milord n-a ajuns încă acasă. Nici lui nu i-ar fi plăcut.

— William Cecil mi-ar putea fi bunic, Françoise, am replicat, întorcându-mă la căldura salonului și desfăcându-mi, în sfârșit, șireturile. Am scos un geamăt de ușurare când senzația de apăsare slăbi.

— Lord Burghley nu s-a uitat la dumneavoastră ca și cum ar fi vrut să vă tragă în așternuturi.

Françoise se uită atent la corsetul meu.

— Nu? Atunci *cum*?

Mi-am turnat niște vin și m-am trântit pe scaunul meu. Ziua asta lua clar o turnură proastă.

— Ca și cum ați fi fost un miel gata de tăiere, iar el ar fi socotit câți bani i-ați putea aduce.

— Cine amenință s-o mănânce pe Diana la cină?

Matthew sosise furișându-se ca o pisică, iar acum își scotea mănușile.

— Vizitatorul tău. Tocmai l-ai ratat.

Am luat o gură de vin. De îndată ce am înghițit, m-am pomenit cu Matthew lângă mine, grăbit să-mi ia băutura din mâini. Am scos un sunet de exasperare.

— Poți să faci și tu cu mâna sau un alt gest ca să știu când ești pe cale să te miști? Mă zăpăcești când îmi apari în față așa, pur și simplu.

— Așa cum tu ai ghicit că uitatul pe fereastră e unul dintre subterfugiile mele, simt că e de datoria mea să-ți comunic că schimbatul subiectului e unul dintre subterfugiile tale. Matthew luă o înghițitură de vin și puse cupa pe masă. Își frecă fața cu mișcări obosite. Despre ce vizitator e vorba?

— Când am ajuns acasă, William Cecil te aștepta lângă foc.

Soțul meu încremeni. Avea un aer vag sinistru.

— E cea mai înspăimântătoare persoană cu mutră de bunicuț pe care am întâlnit-o vreodată, am

continuat, întinzând din nou mâna după vin. O fi arătând el cam ca Moș Crăciun, cu părul și barba cărunte, dar eu n-aș sta cu spatele la el.

— Foarte înțelept, spuse Matthew cu voce liniștită și se uită la Françoise. Ce voia?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Era deja aici când am venit acasă cu plăcinta de porc pentru *madame*. Lord Burghley a cerut vin. Demonul ăla a băut ieri tot ce era în casă, așa că m-am dus să mai aduc.

Matthew dispăru. Se întoarse cu pas mai liniștit, părând ușurat. Am sărit în picioare. „Podul… și toate secretele ascunse acolo."

— A…

— Nu, mă întrerupse soțul meu. Toate sunt exact așa cum le-am lăsat. A spus de ce a fost aici?

— Lord Burghley mi-a cerut să-ți comunic că te-a vizitat, am explicat – și apoi am șovăit. Și mi-a cerut să părăsesc orașul.

Annie intră în cameră împreună cu Jack și Pierre, unul vorbăreț și celălalt surâzător. Însă, după ce aruncă o singură privire spre Matthew, servitorului îi pieri zâmbetul. Am luat rufele din brațele fetei.

— De ce nu-i duci pe copii la „Pălăria Cardinalului", Françoise? am spus eu. Pierre merge și el cu voi.

— Ura! strigă Jack, încântat de ideea unei seri petrecute în oraș. Maestrul Shakespeare mă învață să jonglez.

— Atâta vreme cât nu te învață să-ți măsluiești scrisul, n-am nimic de obiectat, am spus, prinzându-i pălăria aruncată în aer.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Jack să adauge și falsul la lista lui de abilități.

— Mergeți și luați cina! Iar tu încearcă să nu uiți la ce folosește batista.

— N-o să uit, spuse Jack, ștergându-și nasul cu mâneca.

— De ce a venit Lord Burghley tocmai până în Blackfriars ca să te vadă? am întrebat imediat ce am rămas singuri.

— Pentru că azi am primit informații din Scoția.

— Ce s-a mai întâmplat? am spus, simțind un nod în gât.

Nu era prima dată când se discuta despre vrăjitoarele din Berwick în prezența mea, dar vizita lui Burghley făcea să pară că răul se furișase până în locuința noastră.

— Regele Iacob continuă să le interogheze pe vrăjitoare. William voia să discutăm dacă și cum ar trebui să reacționeze regina. Matthew se încruntă simțind schimbarea mirosului meu. Frica punea stăpânire pe mine. Nu-i nevoie să știi ce se petrece în Scoția.

— Faptul că nu știu nu împiedică lucrurile să se petreacă.

— Nu, spuse Matthew, mișcându-și cu blândețe degetele pe gâtul meu, în încercarea de a-mi înlătura tensiunea cu un masaj. Dar nici faptul că știi.

A doua zi m-am întors de la Goody Alsop cu o cutiuță din lemn pentru vrăji, un loc în care să-mi las farmecele scrise la clocit până când acestea aveau să fie bune de folosit de către o altă vrăjitoare. Găsirea unui mod de a-mi pune magia în cuvinte era următorul pas în evoluția mea de țesătoare. În momentul acela, în cutie nu se găseau decât firele mele. Marjorie încă nu credea că vraja mea de deghizare putea fi împărtășită altor surate.

Un vrăjitor de pe Thames Street făurise cutia din ramura de scoruș pe care balauroaica mi-o

dăruise în noaptea când îmi țesusem vraja arhetipală. Sculptase pe ea un copac ale cărui rădăcini și ramuri erau ciudat de strâns împletite, încât nu le puteai deosebi. Nici măcar un singur cui nu fusese folosit pentru a asambla cutia. Avea în schimb niște balamale aproape invizibile. Vrăjitorul era mândru de munca lui, iar eu abia așteptam să i-o arăt lui Matthew.

La „Cerbul și Coroana" era o liniște stranie. Nici focul, nici lumânările din salon nu erau aprinse. Matthew era în biroul lui, singur, cu trei căni de vin pe masă, în fața lui. Două erau pesemne goale. În mod normal, soțul meu nu bea atât de mult.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat

Matthew ridică o foaie de hârtie. De pliurile ei atârnau bucăți de ceară roșie și densă. Sigiliul fusese rupt în partea de mijloc.

— Suntem chemați la curte.

M-am prăbușit pe scaunul din fața lui.

— Când?

— Maiestatea Sa a binevoit să ne îngăduie să zăbovim până mâine, pufni Matthew. Tatăl ei nu era nici pe jumătate la fel de iertător. Când Henric voia să fie slujit, trimitea după oameni chiar dacă ei se băgaseră deja în pat, iar afară era furtună.

Fusesem nerăbdătoare s-o întâlnesc pe regina Angliei – pe vremea când eram în Madison. După ce făcusem cunoștință cu cel mai viclean om din regat, nu mai aveam nici o dorință de a o vedea și pe cea mai șireată femeie.

— E musai să mergem? am întrebat, pe jumătate sperând că Matthew va neglija porunca regală.

— În scrisoarea ei regina a avut o grijă deosebită să-mi amintească de legile ei împotriva descântecelor, farmecelor și vrăjitoriei. Matthew aruncă hârtia pe masă. Se pare că domnul Danforth i-a trimis o scrisoare episcopului său. Burghley a îngropat plângerea, însă aceasta a ieșit din nou la suprafață.

Soțul meu trase o înjurătură.

— Atunci de ce ne ducem la curte?

Mi-am strâns la piept cutia pentru vrăji. Firele din ea șerpuiau încolo și încoace, nerăbdătoare să-mi furnizeze răspunsul la întrebare.

— Pentru că, dacă n-o să fim în sala de audiențe a palatului Richmond până mâine la ora două după-amiaza, Elisabeta o să ne aresteze pe amândoi. Ochii lui Matthew arătau ca două cioburi de sticlă în culorile mării. Iar atunci n-o să mai dureze mult până ce Congregația va afla adevărul despre noi.

La auzul veștilor noastre, toți ai casei începură să se agite. A doua zi de dimineață, nerăbdarea le fu împărtășită de tot cartierul, căci contesa de Pembroke apăru la scurt timp după ivirea zorilor cu destule haine ca să îmbrace întreaga parohie. Călătorise pe râu, în ambarcațiunea ei de plăcere, până în Blackfriars, cu toate că distanța nu depășea câteva sute de metri. Apariția ei la debarcaderul de pe Water Lane fu tratată ca un spectacol public de o importanță uriașă și, pentru câteva clipe, pe strada noastră altfel foarte gălăgioasă se lăsă tăcerea.

Mary părea senină și netulburată când păși în sfârșit în salon, lăsându-i pe Joan și pe alți câțiva servitori mai mărunți să se înșire în urma ei.

— Henry îmi spune că în după-amiaza asta ești așteptată la curte. N-ai nimic potrivit de îmbrăcat.

Cu un deget poruncitor, Mary îndrumă alți slujitori de-ai ei în direcția dormitorului nostru.

— Aveam de gând să port rochia cu care m-am măritat, am protestat eu.

— Dar e franţuzească! spuse Mary îngrozită. Nu poţi purta aşa ceva!

Pe sub nasul meu trecură fâşii de satin brodat, catifele luxoase, mătăsuri lucitoare întreţesute cu fire din aur şi argint curat, mormane de materiale diafane a căror destinaţie îmi era necunoscută.

— E prea mult, Mary. Ce-a fost în mintea ta? am spus, evitând în ultima clipă coliziunea cu încă un servitor.

— Nimeni nu pleacă la luptă fără o armură aşa cum se cuvine, spuse Mary cu obişnuitul ei amestec de vioiciune şi incisivitate. Iar Maiestatea Sa, Dumnezeu s-o aibă în pază, e un adversar formidabil. Vei avea nevoie de toată protecţia pe care ţi-o poate oferi garderoba mea.

Împreună am trecut în revistă opţiunile. Cum aveam să facem modificările necesare pentru ca hainele lui Mary să mi se potrivească rămânea un mister, dar ştiam că nu e cazul să întreb. Eu eram Cenuşăreasa, iar în cazul când contesa de Pembroke ar fi simţit că e nevoie aveau să fie chemate păsările codrilor şi zânele pădurii.

În cele din urmă ne-am hotărât asupra unei rochii negre, dens brodate cu crini şi trandafiri din argint. Era un model de anul trecut, îmi spusese Mary, şi îi lipseau fustele cât roata carului care erau acum la modă. Elisabeta avea să fie mulţumită de modesta mea nepăsare faţă de capriciile modei.

— Iar negrul şi argintiul sunt culorile reginei. De aceea Walter le poartă întruna, mă lămuri contesa, netezindu-mi mânecile bufante.

Însă veşmântul meu preferat era juponul din satin ce avea să fie vizibil în partea din faţă, prin crăpătura fustei. Era şi el brodat, în mare parte cu plante şi animale, însoţite de frânturi din arhitectura clasică, instrumente ştiinţifice şi personificări feminine ale artelor şi ştiinţelor. Am recunoscut la lucru mâna aceluiaşi geniu care crease pantofii lui Mary. Pentru a fi mai sigură, am evitat să ating broderia, căci nu voiam ca Lady Alchimie să plece de pe jupon înainte să am ocazia de a-l purta.

Patru femei munciră timp de două ore ca să mă îmbrace. Mai întâi îmi prinseră cu şnururi toate hainele. Fuseseră vătuite şi umflate până la proporţii ridicole. Aveau pe dedesubt căptuşeli groase şi un malacov incomod exact atât cât mi-l imaginasem. Gulerul plisat era potrivit de mare şi ostentativ, dar, mă asigură Mary, nu mai voluminos decât avea să fie al reginei. Contesa îmi prinse în talie un evantai din pene de struţ, care îmi atârna ca un pendul şi se legăna când mergeam. Penele lui pufoase şi mânerul ornat cu rubine şi perle valorau cu uşurinţă de vreo zece ori mai mult decât capcana mea pentru şoareci, aşa că eram bucuroasă să-l ştiu literalmente ataşat de mine.

Chestiunea bijuteriilor dădu naştere unor controverse. Mary îşi adusese cufărul cu ea şi scotea din el una după alta piese nepreţuite. Dar eu insistam să port cerceii lui Ysabeau în locul celor împodobiţi cu diamante pe care mi-i propunea contesa. Se asortau surprinzător de bine cu şiragul de perle pe care Joan mi-l aruncase peste umăr. Spre oroarea mea, Mary dezmembră lanţul cu muguri de grozamă pe care Philippe mi-l dăruise la nuntă şi îmi prinse cu un ac una dintre flori de mijlocul corsajului. Strânse apoi perlele cu o fundă roşie şi le legă de ac. După o lungă discuţie cu Françoise, se deciseră amândouă asupra unui colier simplu din perle care să-mi umple decolteul golaş. Annie îmi fixă săgeata din aur de gulerul plisat cu ajutorul unui alt ac bătut în pietre scumpe, iar Françoise îmi aranjă părul astfel încât să-mi încadreze faţa într-o coafură umflată în formă de inimă. Drept ultim detaliu, Mary îmi aşeză în partea din spate a capului un coif cu perle, acoperind cu el nodurile împletite pe care Françoise le îngrămădise acolo.

Matthew, care avea o dispoziţie tot mai proastă pe măsură ce se apropia ceasul osândei, reuşi să zâmbească şi să se arate impresionat atât cât se cuvenea.

— Mă simt îmbrăcată ca într-un costum de scenă, am spus cu mâhnire.

— Arăţi încântător. Superb, mă asigură soţul meu.

Şi el arăta splendid îmbrăcat din cap până în picioare în catifea neagră, cu pete de alb la manşete şi la guler. Iar la gât purta portretul meu în miniatură. Lungul lanţ era trecut în jurul unui nasture, astfel încât să fie vizibilă faţa cu luna, iar chipul meu să rămână pe dos, aproape de inima lui.

Primul detaliu pe care l-am văzut din palatul Richmond a fost vârful unui turn de piatră galben spălăcit, pe care steagul regal flutura în bătaia vântului. Alte turnuri se iviră curând după aceea, sclipind în aerul rece al iernii ca ale unui castel de basm. Apoi îmi apăru în faţa ochilor uriaşa întindere a clădirilor palatului: ciudata arcadă rectangulară de la sud-est, construcţia principală, ce avea trei etaje şi se înălţa în partea de sud-vest, înconjurată de un şanţ lat plin cu apă, şi livada împrejmuită aflată dincolo de ea. În spatele corpului principal existau alte turnuri şi vârfuri, inclusiv o pereche de clădiri ce-mi amintea de Eton College. O macara uriaşă se înălţa în aer dincolo de livadă, iar mulţimi de bărbaţi descărcau cutii şi pachete pentru magaziile şi bucătăriile palatului. Castelul Baynard, pe care până atunci îl considerasem grandios, părea acum o fostă reşedinţă regală cam dărăpănată.

Vâslaşii îndreptară barca spre ţărm. Matthew nu luă în seamă privirile şi întrebările, preferând să-i lase pe Pierre şi pe Gallowglass să răspundă în locul lui. În ochii unui observator oarecare, soţul meu ar fi părut uşor plictisit. Dar eu eram îndeajuns de aproape pentru a-l vedea cum cercetează malul râului, atent şi alert.

M-am uitat dincolo de şanţul cu apă, la arcada cu două etaje. Bolţile de la primul nivel se deschideau în aer liber, însă cele de la etaj erau închise de ferestre chituite cu plumb. Feţe nerăbdătoare se uitau afară, sperând să-i zărească pe nou sosiţi şi să obţină o frântură de bârfă. Matthew se postă repede între barcă şi privirile curtenilor curioşi, acoperindu-mi silueta.

Servitori în livrele, fiecare înarmat cu o sabie sau o lance, ne conduseră printr-o cameră a gărzilor cu o arhitectură simplă, apoi în partea principală a palatului. Labirintul încăperilor de la parter era haotic şi aglomerat ca o clădire de birouri modernă. Servitori şi curteni alergau de colo-colo, răspunzând solicitărilor şi îndeplinind porunci. Matthew se întoarse la dreapta. Gărzile noastre îi blocară cu politeţe drumul.

— N-o să vă primească în intimitate decât după ce veţi fi stat ca pe ghimpi în public, bombăni Gallowglass.

Matthew înjură.

Ne-am urmat cu supunere escortele către o scară maiestuoasă. Era plină de lume, iar amestecul de arome ale oamenilor, florilor şi ierburilor era ameţitor. Toţi se dăduseră cu parfum vrând să îndepărteze mirosurile neplăcute, dar nu mă mira faptul că rezultatul era şi mai rău. Când dădură cu ochii de Matthew, în mulţime se iscară şoapte şi marea de oameni se despică. El era mai înalt decât majoritatea şi avea aerul acela de brutalitate comun tuturor nobililor bărbaţi pe care îi întâlnisem. Diferenţa era că Matthew putea fi cu adevărat letal, iar undeva în subconştient fiinţele cu sânge cald recunoşteau asta.

După ce am străbătut o serie de trei anticamere, fiecare plină ochi de curteni de ambele sexe şi de

toate vârstele, toți vătuiți, parfumați și împodobiți cu pietre scumpe, am ajuns în cele din urmă în fața unei uși închise. Acolo ne-am pus pe așteptat. Șoaptele din jurul nostru urcară la nivelul unor murmure. Un bărbat spuse o glumă, iar tovarășul lui râse pe înfundate. Matthew își încordă maxilarul.

— De ce așteptăm? am spus cu voce joasă, astfel încât doar Matthew și Gallowglass să mă poată auzi.

— Ca s-o distrăm pe regină. Și ca să dovedim curții că nu sunt decât un servitor.

Când, în sfârșit, am fost primiți, am descoperit cu surprindere că și încăperea aceea era plină de oameni. „Intimitatea” părea un termen relativ la curtea Elisabetei. Am căutat-o din priviri pe regină, însă aceasta nu se zărea pe nicăieri. Temându-mă că va trebui să așteptăm iar, mi s-a strâns inima.

— Cum se face că, pentru fiecare an cu care eu îmbătrânesc, Matthew Roydon pare a întineri cu doi ani? întrebă o voce surprinzător de jovială ce venea din direcția șemineului.

Cele mai luxos îmbrăcate, bine parfumate și intens fardate ființe din cameră se întoarseră ușor ca să ne cerceteze. Mișcările lor o scoaseră la iveală pe Elisabeta, regina-albină așezată în mijlocul stupului ei. Am simțit că-mi stă inima în loc. Aveam în față o legendă trezită la viață.

— Eu nu văd nici o schimbare la voi, Maiestate, spuse Matthew, înclinându-se ușor din talie. *Semper eadem*, după cum spune vorba.

Cuvintele acestea erau pictate pe steagul de sub blazonul regal ce împodobea șemineul. „Mereu aceeași.”

— Până și lordul meu trezorier reușește să facă o plecăciune mai adâncă, domnule, iar el suferă de reumatism.

Doi ochi negri scânteiară din mijlocul unei măști de pudră și ruj. Sub nasul ei ascuțit și încovoiat, regina își strânse buzele subțiri într-o linie aspră.

— Iar în ultima vreme eu prefer un alt motto: *Video et taceo*.

„Văd și rămân tăcut.” Dăduserăm de necaz.

Matthew păru să nu observe și se îndreptă de spate ca și cum ar fi fost un prinț al ținutului, nu spionul reginei. Cu umerii trași în spate și capul sus era de departe cel mai înalt bărbat din încăpere. Numai doi oameni se apropiau de înălțimea lui: Henry Percy, care stătea lângă perete, arătând ca vai de el, și un bărbat cu picioare lungi, cam de aceeași vârstă cu contele, cu o coamă de păr cârlionțat și o expresie insolentă, ce stătea lângă brațul reginei.

— Ai grijă! murmură Burghley când trecu pe lângă Matthew, ascunzându-și admonestarea cu lovituri ritmice de baston. M-ați chemat, Maiestate?

— Spiritul și Umbra în același loc. Spune-mi, Raleigh, asta nu încalcă vreun obscur principiu filozofic? rosti tărăgănat însoțitorul reginei.

Prietenii lui arătară spre lordul Burghley și Matthew, punându-se pe râs.

— Dacă ai fi mers la Oxford, și nu la Cambridge, Essex, ai fi știut răspunsul și ai fi fost scutit de rușinea nevoii de a întreba.

Raleigh își mută nepăsător greutatea de pe un picior pe altul, așezându-și mâna în mod convenabil pe mânerul sabiei.

— Haide, Robin! spuse regina, bătându-l cu indulgență pe braț. Știi că nu-mi place când folosesc alții poreclele date de mine. Lordul Burghley și domnul Roydon o să te ierte de data asta.

— Înțeleg că doamna e soția ta, Roydon. Ducele de Essex își întoarse ochii căprui către mine. Noi n-am știut că te-ai căsătorit.

— Cine suntem „noi”? replică regina, plesnindu-l de data asta. Treburile astea nu te privesc pe dumneata, Lord Essex.

— Măcar lui Matt nu-i este teamă să fie văzut cu ea prin oraş.

Walter îşi mângâie bărbia.

— Şi tu te-ai însurat recent, lordul meu. Unde e soţia ta în această frumoasă zi de iarnă? întrebă regina.

„Na-ţi-o bună!” mi-am zis, în vreme ce Walter şi Essex se luptau pentru statut.

— Lady Essex este pe Hart Street, în casa mamei sale, cu nou-născutul moştenitor al contelui alături de ea, răspunse Matthew în numele lui Essex. Felicitări, lordul meu! Când am vizitat-o pe contesă, mi-a spus că micuţul urmează să fie botezat după dumneavoastră.

— Da. Robert a fost botezat ieri, spuse Essex încordat.

Părea uşor alarmat la gândul că Matthew fusese în preajma soţiei şi a copilului său.

— A fost, lordul meu.

Matthew îi oferi contelui un zâmbet cu adevărat terifiant.

— Ciudat. Eu nu v-am văzut la ceremonie.

— Gata cu gâlceava! strigă Elisabeta, enervată de faptul că nu mai ţinea discuţia sub control, şi bătu cu degetele ei lungi în braţul tapiţat al scaunului. Nu i-am dat nici unuia dintre voi permisiunea de a se căsători. Sunteţi amândoi nişte nemernici hrăpăreţi. Aduceţi fata la mine!

Emoţionată, mi-am netezit fustele şi l-am luat pe Matthew de braţ. Duzina de paşi dintre mine şi regină păru să se întindă la infinit. Când am ajuns în sfârşit lângă ea, Walter îşi înfipse privirea în pământ. Mi-am coborât trupul într-o reverenţă şi am rămas aşa.

— Măcar are maniere, concluzionă Elisabeta. Ridicaţi-o!

Când i-am întâlnit privirea, am descoperit că regina era extrem de mioapă. Chiar dacă stăteam la cel mult un metru distanţă, mijea ochii de parcă n-ar fi putut să-mi distingă trăsăturile.

— Hmm, făcu Elisabeta când îşi termină inspecţia. Are o faţă grosolană.

— Dacă asta e părerea voastră, atunci e un noroc că nu trebuie s-o luaţi de soţie, spuse scurt Matthew.

Elisabeta se mai uită puţin la mine.

— Are cerneală pe degete.

Mi-am ascuns degetele ofensatoare în spatele evantaiului împrumutat. Urmele de cerneală din gogoaşă de ristic erau imposibil de curăţat.

— Şi cu ce avere te plătesc, Umbră, de îşi poate permite soţia ta un asemenea evantai?

Vocea Elisabetei deveni arţăgoasă.

— Dacă urmează să discutăm despre finanţele Coroanei, ceilalţi ar putea să se retragă.

— Of, foarte bine! spuse Elisabeta supărată. Tu rămâi, William, la fel şi tu, Walter.

— Şi eu, zise Essex.

— Tu nu, Robin. Trebuie să te ocupi de banchet. În seara asta vreau să mă distrez. M-am săturat de predici şi lecţii de istorie, de parcă aş fi şcolăriţă. Gata cu poveştile despre regele Ioan ori cu aventurile păstoriţei bolnave de dragoste care tânjeşte după păstorul ei! Vreau ca Symons să facă tumbe. Dacă trebuie să se joace o piesă, să fie cea cu necromantul şi capul din alamă care ghiceşte viitorul. Elisabeta bătu în masă cu încheieturile degetelor. „Timpul este, timpul a fost, timpul a

trecut”[130]. Îmi place la nebunie replica asta.

Eu și Matthew am schimbat o privire.

— Cred că piesa se numește *Călugărul Bacon și călugărul Bungay*, Maiestate, șopti o tânără femeie la urechea stăpânei sale.

— Asta e, Bess! Ocupă-te, Robin, și vei sta lângă mine.

Regina era ea însăși o actriță destul de bună. Putea să treacă fără să clipească de la furie la arțag, apoi la vorbe dulci.

Oarecum îmbunat, contele de Essex se retrase, dar nu înainte de a-i arunca lui Walter o privire ucigătoare. Toți ceilalți se repeziră pe urmele lui. Essex era acum cea mai importantă persoană din apropierea lor și, asemenea fluturilor atrași de flacără, curtenii erau nerăbdători să se împărtășească din lumina lui. Numai Henry părea că nu vrea să plece, însă nu avea de ales. Ușa se închise bine în urma lor.

— Ți-a plăcut vizita la John Dee, doamnă Roydon?

Vocea reginei era ascuțită. Acum nu mai avea nimic lingușitor în ea. Era toată pusă pe treabă.

— Ne-a plăcut, Maiestate, răspunse Matthew.

— Știu foarte bine că soția dumitale poate să vorbească și singură, Master Roydon. Dă-i voie!

Matthew se uită furios, dar rămase tăcut.

— A fost cât se poate de plăcută, Maiestate. Tocmai îi vorbisem reginei Elisabeta I. Alungându-mi mirarea, am continuat: Studiez alchimia, așa că sunt interesată de cărți și învățătură.

— Știu cum ești.

Pericolul licări peste tot în jurul meu – o explozie de fire negre care plesneau și țipau.

— Sunt slujitoarea voastră, Maiestate, asemenea soțului meu.

Privirea îmi rămase concentrată asupra pantofilor reginei Angliei. Din fericire, nu erau deosebit de interesanți și rămaseră lipsiți de viață.

— Am destui curteni și bufoni, doamnă Roydon. Nu-ți vei câștiga un loc printre ei cu această remarcă. Ochii îi scăpărară amenințător. Nu toți agenții mei îi raportează soțului dumitale. Spune-mi, Umbră, ce treabă ai avut cu John Dee?

— A fost vorba despre o chestiune personală, spuse Matthew, păstrându-și cu greu cumpătul.

— Nu există așa ceva. Nu în regatul meu. Elisabeta îi cercetă chipul. Mi-ai spus să nu-mi încredințez secretele celor cărora nu le-ai testat tu mai întâi loialitatea în numele meu, continuă ea calm. Cu siguranță, propriul meu devotament nu stă sub semnul întrebării.

— A fost o chestiune personală între mine și John Dee, doamnă, insistă Matthew.

— Foarte bine, domnule Roydon. De vreme ce ești hotărât să-ți păstrezi secretul, îți voi povesti despre treburile mele cu domnul Dee și vom vedea dacă asta îți dezleagă limba. Îl vreau pe Edward Kelley înapoi în Anglia.

— Cred că acum e Sir Edward, Maiestate, o corectă Burghley.

— De la cine ai auzit asta? întrebă Elisabeta.

— De la mine, spuse Matthew pe un ton neutru. La urma urmei, e treaba mea să știu astfel de lucruri. De ce aveți nevoie de Kelley?

— El știe cum să creeze piatra filozofală. Și nu vreau ca ea să ajungă în mâinile habsburgilor.

— De asta vă temeți?

Matthew părea uşurat.

— Mă tem de moarte şi de faptul că mi-aş putea lăsa regatul ca pe o halcă de carne pentru care să se bată câinii din Spania, Franţa şi Scoţia, spuse Elisabeta, ridicându-se şi înaintând spre el.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai vizibilă era diferenţa de statură şi forţă dintre ei. Regina era o femeie prea micuţă ca să fi supravieţuit atâţia ani în condiţii incredibil de vitrege.

— Mă tem de ce se va alege de poporul meu după ce nu voi mai fi. În fiecare zi mă rog ca Dumnezeu să salveze Anglia de la un dezastru sigur.

— Amin! intonă Burghley.

— Vă asigur că nu Edward Kelley e răspunsul Celui de Sus.

— Orice cârmuitor aflat în posesia pietrei filozofale are o rezervă nesecată de bogăţii. Elisabetei îi sclipeau ochii. Dacă aş avea mai mult aur la dispoziţie, i-aş putea distruge pe spanioli.

— Iar dacă muştele ar face miere, pe toţi pereţii ar fi faguri, replică Matthew.

— Ţine-ţi limba în frâu, Roydon! îl avertiză Burghley.

— Maiestatea Sa propune să înotăm în ape tulburi, lordul meu. E treaba mea s-o avertizez şi în această privinţă. Matthew păstra cu grijă un ton formal. Edward Kelley e un demon. Lucrările lui alchimice se apropie periculos de mult de magie, după cum poate să confirme şi Walter. Congregaţia vrea cu disperare să împiedice ca fascinaţia regelui Rudolf al II-lea faţă de ocult să ia o întorsătură periculoasă, aşa cum s-a întâmplat în cazul regelui Iacob.

— Iacob a avut tot dreptul să le aresteze pe vrăjitoarele acelea! se aprinse Elisabeta. Întocmai cum eu am tot dreptul să pretind foloasele dacă unul dintre supuşii mei ar făuri piatra.

— Aţi negociat la fel de aprig şi cu Walter atunci când a plecat spre Lumea Nouă? întrebă Matthew. Dacă el ar fi găsit aur în Virginia, aţi fi cerut să vă fie predat în totalitate?

— Cred că exact asta prevedea înţelegerea noastră, spuse Walter sec, adăugând în grabă: Deşi eu aş fi fost, desigur, încântat ca Maiestatea Sa să-l aibă.

— Ştiam că nu se poate avea încredere în tine, Umbră. Te afli în Anglia ca să mă serveşti pe mine şi totuşi pledezi în favoarea acestei Congregaţii a dumitale, de parcă dorinţele ei ar fi mai importante.

— Am aceeaşi dorinţă ca şi Maiestatea Voastră: să salvez Anglia de la dezastru. Dacă o luaţi pe urmele regelui Iacob şi începeţi să-i persecutaţi pe demonii, vrăjitoarele şi vârcolacii din rândul supuşilor voştri, veţi avea de suferit, şi regatul vostru la fel.

— Şi ce propui să fac în schimb? întrebă Elisabeta.

— Propun să încheiem o înţelegere, nu foarte diferită de cea pe care aţi făcut-o cu Raleigh. Voi avea grijă ca Edward Kelley să se întoarcă în Anglia, astfel încât să-l puteţi încuia în Turn şi să-l puteţi sili să vă predea piatra filozofală. Dacă poate.

— Şi în schimb?

La urma urmei, Elisabeta era fiica tatălui ei şi înţelegea că nimic pe lume nu e gratis.

— În schimb le veţi adăposti pe toate vrăjitoarele din Berwick pe care voi putea să le scot din Edinburgh, până când nebunia regelui Iacob va fi trecut.

— În nici un caz! spuse Burghley. Gândiţi-vă, doamnă, ce s-ar putea alege de relaţia voastră cu vecinii din nord dacă aţi invita mulţimi de vrăjitoare scoţiene să treacă graniţa!

— N-au mai rămas atât de multe vrăjitoare în Scoţia, spuse Matthew întunecat, de vreme ce mi-aţi refuzat rugăminţile din trecut.

— Aveam impresia, Umbră, că una dintre ocupațiile tale atunci când te afli în Anglia e să ai grijă ca poporul tău să nu se amestece în politica noastră. Dacă aceste maşinaţiuni personale vor fi descoperite? Cum îţi vei explica faptele?

Regina îl sfredeli cu privirea.

— Voi spune că suferința îndeamnă pe oricine să-şi găsească tovarăşi ciudaţi, Maiestate.

Elisabeta scoase un sunet amuzat.

— Lucrul ăsta e de două ori mai adevărat în cazul femeilor, spuse ea sec. Foarte bine. Suntem înţeleşi. Vei merge la Praga şi îl vei aduce pe Kelley. Doamna Roydon mă poate servi aici, la curte, pentru a-ţi asigura o întoarcere grabnică.

— Soția mea nu face parte din înțelegerea noastră, şi nu e nevoie să mă trimiteți în Boemia în ianuarie. Din moment ce aţi hotărât să-l aveţi pe Kelley înapoi, voi avea grijă să vă fie trimis.

— Nu dumneata eşti rege aici! Elisabeta îşi împunse pieptul cu degetul. Mergi unde te trimit eu, domnule Roydon! Dacă nu, vă voi închide pe dumneata şi pe soția dumitale vrăjitoare în Turn, pentru trădare. Şi mai rău, spuse ea, cu ochii scăpărând de furie.

Cineva zgârie la uşă.

— Intră! zbieră Elisabeta.

— Contesa de Pembroke cere o audienţă, Maiestate, spuse un străjer pe un ton de scuză.

— Pe toţi sfinţii! înjură regina. N-o să am niciodată o clipă de linişte? Ad-o încoace!

Mary Sidney intră maiestuos în cameră. Vălurile şi pliurile gulerului ei fluturară la trecerea din anticamera răcoroasă în camera supraîncălzită pe care o ocupa regina. Făcu o reverenţă perfectă la jumătatea drumului, pluti mai departe prin încăpere, apoi făcu o altă reverenţă perfectă.

— Bună ziua, Maiestate! spuse ea cu capul plecat.

— Ce te aduce la curte, Lady Pembroke?

— Cândva mi-aţi promis o favoare, Maiestate. O protecţie împotriva nevoilor viitoare.

— Da, da, spuse Elisabeta enervată. Ce-a mai făcut acum soţul dumitale?

— Absolut nimic. Mary se ridică în picioare. Am venit să vă cer permisiunea de a o trimite pe doamna Roydon cu o treabă importantă.

— Nu-mi dau seama de ce, replică Elisabeta. Nu pare nici utilă, nici descurcăreaţă.

— Am nevoie de sticlărie specială pentru experimentele mele, care nu poate fi achiziţionată decât din atelierele împăratului Rudolf. Soţia fratelui meu – mă iertaţi, căci după moartea lui Philip s-a recăsătorit şi e acum contesa de Essex – îmi spune că domnul Roydon va fi trimis la Praga. Cu binecuvântarea voastră, doamna Roydon îl va însoţi şi va lua ceea ce-i cer.

— Băiatul ăla prost şi îngâmfat! Contele de Essex nu se poate abţine să împărtăşească tuturor orice fărâmă de informaţie pe care o capătă. Elisabeta se răsuci într-o volbură de aur şi argint. Pentru asta o să-i tai capul filfizonului!

— Mi-aţi promis, Maiestate, atunci când fratele meu a murit apărându-vă regatul, că într-o zi îmi veţi acorda o favoare.

Mary ne zâmbi cu seninătate mie şi lui Matthew.

— Şi vrei să risipeşti un dar atât de preţios pentru ăştia doi?

Elisabeta părea sceptică.

— Cândva, Matthew i-a salvat viaţa lui Philip. Îmi e ca un frate.

Mary clipi în fața reginei cu inocența unei bufnițe.

— Poți fi alunecoasă ca fildeșul, Lady Pembroke. Mi-aș dori să te vedem mai des pe la curte. Elisabeta ridică brațele. Foarte bine. Mă voi ține de cuvânt. Dar îl vreau pe Edward Kelley în fața mea până la mijlocul verii. Și să nu cumva să dați greș sau restul Europei să-mi afle treburile. M-ai înțeles, domnule Roydon?

— Da, Maiestate, spuse Matthew printre dinți.

— Atunci du-te la Praga! Și ia-ți soția cu tine, ca să-i faci pe plac lui Lady Pembroke.

— Vă mulțumesc, Maiestate.

Matthew părea mai degrabă amenințător, ca și cum ar fi vrut să-i smulgă Elisabetei Tudor capul acoperit cu perucă.

— Pieriți din ochii mei, toți, înainte să mă răzgândesc!

Elisabeta se întoarse pe scaunul ei și se trânti pe spătarul sculptat.

Lordul Burghley arătă cu un semn din cap că ar trebui să urmăm instrucțiunile reginei. Însă Matthew nu putea să lase lucrurile așa.

— Un avertisment, Maiestate. Nu vă încredeți în contele de Essex!

— Nu-ți e pe plac, domnule Roydon. Nici William, nici Walter nu-l agreează. Dar mă face să mă simt din nou tânără. Elisabeta își întoarse ochii negri spre el. Cândva îmi făceai tu acest serviciu și-mi aminteai de vremuri mai bune. Acum ai găsit pe altcineva, iar eu sunt abandonată.

— „Grija mea îmi e precum umbra mea la soare/ Mă urmează-n zbor, zboară când o vânez/ Stă și trăiește lângă mine, făcând ce fac și eu”[131], spuse Matthew cu blândețe. Sunt Umbra voastră, Maiestate, și n-am de ales decât să merg încotro mă conduceți.

— Iar eu sunt obosită, spuse Elisabeta, întorcând capul, și n-am poftă de poezii. Lasă-mă!

— Nu mergem la Praga, spuse Matthew după ce, întorși pe vasul lui Henry, porniserăm spre Londra. Trebuie să plecăm acasă.

— Regina n-o să te lase în pace doar pentru că ai fugit în Woodstock, Matthew, concluzionă Mary, cuibărindu-se într-o pătură din blană.

— Nu se referă la Woodstock, Mary, am explicat eu. Matthew vorbește despre un loc… mai depărtat.

— Ah! Mary se încruntă. Ah!

Și își goli cu grijă chipul de orice expresie.

— Dar mai avem atât de puțin până să obținem ce ne dorim! am spus. Știm unde e manuscrisul, iar el ne-ar putea răspunde la toate întrebările.

— Și ar putea fi numai aiureli, la fel ca manuscrisul din casa lui John Dee, spuse Matthew iritat. O să-l obținem altfel.

Mai târziu, Walter îl convinse totuși pe Matthew că regina vorbea serios și că ne va arunca pe amândoi în Turn dacă o refuzam. I-am povestit și lui Goody Alsop toată tărășenia, și ea s-a opus plecării la Praga tot atât de mult ca și Matthew.

— Ar trebui să te întorci în vremea ta, nu să călătorești spre îndepărtata Pragă. Chiar dacă ar fi să rămâi aici, îți va lua săptămâni în șir să pregătești o vrajă care te-ar putea duce acasă. Magia are reguli călăuzitoare și principii pe care încă nu le stăpânești, Diana. Acum n-ai decât un balaur capricios, o aură aproape orbitoare și tendința de a pune întrebări ce dau naștere unor răspunsuri poznașe. Nu

cunoşti îndeajuns de bine meşteşugul pentru a-ţi duce planul la bun sfârşit.

— Voi continua să studiez la Praga, promit. I-am luat mâinile într-ale mele. Matthew a făcut o înţelegere cu regina care ar putea ocroti zeci de vrăjitoare. Nu ne putem despărţi. E prea periculos. Nu-l las să meargă la curtea împăratului fără mine.

— Nu, spuse ea cu un zâmbet trist. Ştiu că nu poţi. Foarte bine atunci. Du-te cu vârcolacul tău! Dar ia aminte, Diana Roydon: porneşti pe o nouă cale. Iar eu nu pot să prevăd unde va duce.

— Fantoma lui Bridget Bishop mi-a spus: „Nu se deschide nici o cale pe care să nu se afle şi el". Când simt că vieţile noastre se îndreaptă valvârtej spre necunoscut, aceste vorbe mă alină, am spus eu, încercând s-o liniştesc. Atâta vreme cât eu şi Matthew suntem împreună, Goody Alsop, direcţia în care mergem nu mai contează.

Trei zile mai târziu, de sărbătoarea sfintei Brigid, am pornit într-o lungă călătorie pentru a-l întâlni pe Sfântul Împărat Roman, pentru a găsi un demon englez trădător şi pentru a da, în sfârşit, de urma manuscrisului *Ashmole 782*.

127 „O, deşertăciune a deşertăciunilor, totul este deşertăciune!" (Ecclesiastul 1:2) (n.tr.)

128 Veche familie nobiliară din Derbyshire (n.red.)

129 Francis Walsingham (1532–1590), secretar al Elisabetei I din decembrie 1573 şi până la moartea sa. Personaj politic extrem de influent, protestant înfocat, a fost supranumit „şeful spionilor". (n.red.)

130 Replică a capului de alamă din piesa *Călugărul Bacon şi călugărul Bungay*, scrisă probabil în 1589 de dramaturgul englez Robert Greene (1558–1592) şi foarte populară în epocă (n.red.)

131 Versuri din poemul *Despre plecarea lui Monsieur*, atribuit reginei Elisabeta I (n.tr.)

CAPITOLUL 26

Verin de Clairmont stătea în casa ei din Berlin şi se uita la ziar, nevenindu-i să creadă.

The Independent
1 februarie 2010

O femeie din Surrey a descoperit un manuscris ce i-a aparţinut lui Mary Sidney, faimoasa poetă elisabetană şi sora lui Sir Philip Sidney.

— Se afla în dulapul încălzit pentru rufe al mamei mele, în capul scărilor, a declarat Henrietta Barber, de şaizeci şi doi de ani, pentru *The Independent*. Doamna Barber făcea curat printre lucrurile mamei sale înainte de a se interna într-un azil. „Mie mi s-a părut doar o grămadă de hârtii zdrenţuite."

Manuscrisul, cred experţii, reprezintă un caiet de notiţe alchimice, ţinut de contesa de Pembroke în iarna dintre anii 1590 şi 1591. Până acum se credea că toate lucrările ştiinţifice ale contesei au fost distruse într-un incendiu ce a cuprins Casa Wilton în secolul al şaptesprezecelea. Nu e clar cum a ajuns obiectul în posesia familiei Barber.

„Pe Mary Sidney ne-o amintim în primul rând ca poetă", a comentat un reprezentant al casei de licitaţii Sotheby's, care va scoate obiectul pe piaţă în cursul lunii mai, „dar în epoca ei a fost cunoscută şi ca o excelentă practicantă a alchimiei".

Manuscrisul este deosebit de interesant deoarece arată că Mary Sidney a fost asistată în laboratorul ei. În cadrul unui experiment intitulat „crearea unui *arbor Dianae*", ea îşi identifică asistentul cu iniţialele DR.

„E posibil să nu reuşim niciodată să-l identificăm pe bărbatul care a ajutat-o pe contesa de Pembroke", a explicat istoricul Nigel Warminster de la Universitatea Cambridge, „totuşi acest manuscris ne va oferi o cantitate enormă de informaţii despre dezvoltarea experimentelor în perioada Revoluţiei Ştiinţifice."

— Ce e, *Schatz*[132]?

Ernst Neumann aşeză un pahar cu vin în faţa soţiei sale. Părea mult prea serioasă pentru o seară de luni. Aceasta era mutra de vineri a lui Verin.

— Nimic, murmură ea, cu ochii încă aţintiţi asupra rândurilor tipărite dinaintea ei. O treabă de familie neterminată.

— Îl implică pe Baldwin? A pierdut un milion de euro pe ziua de azi?

Cumnatul lui era un individ suspect la prima vedere, iar Ernst nu avea încredere totală în el. Baldwin îl instruise în domeniul încâlcit al comerţului internaţional pe vremea când Ernst era încă tânăr. Acum avea aproape şaizeci de ani şi stârnea invidia prietenilor cu tânăra lui soţie. Pozele lor de la nuntă, în care Verin arăta exact ca în prezent, iar el avea douăzeci şi cinci de ani, erau bine ascunse la loc sigur.

— Baldwin n-a pierdut un milion de nimic în viaţa lui.

Ernst observă că Verin nu-i răspunsese, de fapt, la întrebare. Trase înspre el ziarul englez şi citi ce era scris acolo.

— De ce te interesează un caiet vechi?

— Lasă-mă să dau mai întâi un telefon, răspunse ea evaziv.

Mâinile nu-i tremurau pe receptor, însă Ernst recunoscu privirea din neobișnuiții ei ochi argintii. Era furioasă și speriată, și se gândea la trecut. Văzuse aceeași privire cu doar câteva clipe înainte ca Verin să-i salveze viața, smulgându-l de lângă mama ei vitregă.

— O suni pe Mélisande?

— Pe Ysabeau, spuse Verin automat, tastând cifrele.

— Ysabeau, da, spuse Ernst.

Îi venea greu, bineînțeles, să și-o închipuie pe mama vitregă a lui Verin purtând un alt nume decât cel pe care matroana familiei de Clairmont îl folosise atunci când îl omorâse pe tatăl lui, imediat după război.

Conectarea dură neobișnuit de mult. Ernst auzea păcănituri ciudate, aproape ca și cum numărul ar fi fost format iar și iar. În cele din urmă, telefonul începu să sune.

— Cine e? întrebă o voce tânără.

Părea americană. Sau englezească, poate, însă a unui englez aproape fără accent.

Verin închise imediat. Lăsă telefonul să-i cadă pe masă și își îngropă fața în mâini.

— Ah, Doamne! Se întâmplă exact așa cum a spus tata.

— Mă bagi în sperieți, *Schatz*, spuse Ernst.

Văzuse multe orori la viața lui, dar nici una atât de vie ca spaimele care o chinuiau pe Verin în puținele dăți când reușea să doarmă. Coșmarurile despre Philippe erau îndeajuns pentru a-i da peste cap viața de obicei organizată.

— Cine era la telefon?

— Nu cine ar fi trebuit să fie, răspunse Verin cu vocea înfundată. Doi ochi cenușii se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui. Ar fi trebuit să răspundă Matthew, dar el nu poate. Pentru că nu e aici. E acolo.

Se uită la ziar.

— Verin, ce spui tu n-are nici o noimă, zise Ernst cu asprime.

Nu-l cunoscuse niciodată pe neastâmpăratul frate vitreg, oaia neagră și intelectuală a familiei.

Dar Verin forma deja un alt număr de telefon. De data aceasta, apelul se conectă imediat.

— Ai citit ziarele de azi, mătușă Verin. Aștept telefonul tău de ore întregi.

— Unde ești, Gallowglass?

Nepotul ei era un hoinar. Pe vremuri îi trimitea cărți poștale ce nu aveau pe ele decât un număr de telefon corespunzător fâșiei de drum pe care călătorea în acel moment: o *Autobahn*[133] din Germania, Route 66[134] din State, Trollstigen[135] din Norvegia, tunelul Guoliang[136] din China. De când cu epoca telefoanelor primea tot mai puține astfel de mesaje. Cu ajutorul sistemelor GPS și al internetului îl putea localiza pe Gallowglass oriunde ar fi fost. Dar lui Verin îi cam lipseau cărțile poștale.

— Undeva dincolo de Warrnambool, răspunse vag Gallowglass.

— Unde naiba e Warrnambool? întrebă Verin.

— Australia, răspunseră în același timp Ernst și Gallowglass.

— Ăla pe care îl aud e un accent nemțesc? Ți-ai găsit un nou iubit? o tachină bărbatul de la telefon.

— Ai grijă, puiule! se răsti Verin. Oi fi tu rudă, dar tot pot să-ți sfâșii gâtul. Acela e soțul meu, Ernst.

Ernst se aplecă în față pe scaun și clătină din cap în semn de avertisment. Nu-i plăcea când soția lui se lua de piept cu un bărbat-vampir. Chiar dacă era mai puternică decât majoritatea. Verin îi alungă grijile cu un gest al mâinii.

Gallowglass chicoti, iar Ernst ajunse la concluzia că s-ar fi putut ca vampirul acela necunoscut să fie de treabă.

— Iat-o pe înspăimântătoarea mea mătușă Verin. Îmi pare bine să-ți aud vocea după atâția ani. Și nu te preface că te-a surprins mai mult articolul ăla decât m-a surprins pe mine telefonul tău.

— Cred că am sperat ca tata să fi aiurat totuși, mărturisi Verin, amintindu-și noaptea în care ea și Gallowglass stătuseră la căpătâiul lui Philippe și îi ascultaseră bălmăjelile.

— Ți-ai închipuit că e contagios și că m-am apucat și eu să aiurez?

Gallowglass pufni. În ultima vreme semăna foarte mult la vorbă cu Philippe, observă Verin.

— De fapt, nădăjduiesc că așa stau lucrurile.

Ar fi fost mai ușor de crezut decât cealaltă variantă: aceea că imposibilul basm al tatălui ei despre călătoria în timp era adevărat.

— Îți vei ține totuși promisiunea? spuse Gallowglass cu blândețe.

Verin ezită. Doar pentru o clipă, însă Ernst o văzu. Ea își respecta mereu promisiunile. Pe vremea când el era doar un băiat speriat și laș, Verin îi promisese că va crește și se va transforma într-un bărbat. Ernst se agățase de această făgăduială care îi fusese făcută la doar șase ani, așa cum se agățase de toate promisiunile pe care Verin le făcuse de atunci încolo.

— Nu l-ai văzut pe Matthew cu ea. După ce-ai să-l vezi…

— O să cred că fratele meu vitreg e o problemă și mai mare? Imposibil!

— Dă-i o șansă, Verin! Și ea e fiica lui Philippe. Iar el avea gusturi excelente în materie de femei.

— Vrăjitoarea nu e fiica lui cu adevărat, spuse iute Verin.

Pe o șosea undeva în apropiere de Warrnambool, Gallowglass strânse din buze și refuză să răspundă. Poate că Verin știa mai multe despre Diana și Matthew decât oricine altcineva din familie, însă nu știa la fel de multe ca el. Aveau să se ivească destule ocazii de a discuta despre vampiri și copii după întoarcerea cuplului. Nu era nevoie să se certe pe tema asta acum.

— În plus, Matthew nu-i aici, continuă Verin cu ochii la ziar. Am sunat la numărul acela. Mi-a răspuns altcineva – nu Baldwin.

De aceea închisese atât de repede. Dacă Matthew nu conducea frăția, atunci numărul de telefon ar fi trebuit să treacă automat la singurul fiu de sânge al lui Philippe. „Numărul” apăruse în primii ani ai telefoniei mobile. Philippe îl alesese: 917, după ziua de naștere a lui Ysabeau din septembrie. Odată cu fiecare nouă apariție tehnologică, cu fiecare schimbare succesivă din sistemul național și internațional de telefonie, numărul trecea, fără probleme, la o versiune mai modernă.

— Nu era Baldwin, ci Marcus.

Gallowglass sunase și el la numărul acela.

— Marcus?

Verin se îngrozi.

— Viitorul familiei de Clairmont depinde de *Marcus*?

— Dă-i și lui o șansă, mătușă Verin! E băiat bun. Gallowglass făcu o pauză. Cât despre viitorul familiei, el depinde de noi toți. Philippe știa asta, altfel nu ne-ar fi pus să promitem că ne vom

întoarce la Sept-Tours.

Philippe de Clairmont fusese foarte limpede când vorbise cu fiica și nepotul lui. Trebuiau să urmărească semnele: povești despre o americancă tânără cu puteri uriașe, numele Bishop, alchimie, apoi o serie de descoperiri istorice anormale.

Atunci și abia atunci, Gallowglass și Verin erau obligați să se întoarcă în locul de baștină al familiei de Clairmont. Philippe nu voise să le divulge de ce era atât de important ca familia să se reunească, dar Gallowglass știa.

Vreme de zeci de ani așteptase. Apoi auzise povești despre o vrăjitoare din Massachusetts pe nume Rebecca, una dintre ultimele descendente ale vrăjitoarei Bridget Bishop din Salem. Poveștile despre puterile acesteia se răspândiseră până departe, la fel ca și veștile despre moartea ei. Gallowglass dăduse de urma fiicei supraviețuitoare a Rebeccăi la New York. Se interesase periodic de fată, urmărind cum Diana Bishop se joacă pe spalierele de pe terenul de joacă, apoi cum merge la petreceri aniversare și cum termină colegiul. Fusese mândru ca un părinte când o văzuse reușind la examenul oral la Oxford. Și stătuse deseori sub clopotele din turnul Harkness de la Yale, zguduit de reverberațiile dangătului lor, în vreme ce tânăra profesoară mergea prin campus. Purta altfel de hainele, însă nu exista nici urmă de îndoială în privința mersului hotărât al Dianei sau a felului în care își ținea umerii, fie că purta un malacof și un guler plisat, fie că era îmbrăcată cu pantaloni și cu o haină bărbătească nu tocmai asortată.

Gallowglass încercase să păstreze distanța, dar fusese uneori nevoit să intervină. De exemplu, în ziua în care energia ei atrăsese un demon, iar creatura începuse s-o urmărească. Totuși, vampirul se mândrea că în sute de ocazii se abținuse să coboare la repezeală treptele clopotniței de la Yale, să-și arunce brațele în jurul doamnei profesoare Bishop și să-i spună cât de bucuros era c-o revede după atâția ani.

Când aflase că Baldwin fusese chemat la Sept-Tours din porunca lui Ysabeau pentru o urgență nespecificată ce-l implica pe Matthew, scoțianul știuse că era doar o chestiune de timp până ce anomaliile istorice aveau să iasă la iveală. Gallowglass văzuse anunțul despre descoperirea unei perechi de miniaturi elisabetane necunoscute până atunci. Până când reușise să ajungă la Sotheby's, ele fuseseră deja cumpărate. Intrase în panică, gândindu-se că portretele ar fi putut să cadă în mâinile cui nu trebuia. Însă o subestimase pe Ysabeau. Când discutase cu Marcus în dimineața aceea, fiul lui Matthew îi confirmase că miniaturile se aflau în siguranță pe biroul lui Ysabeau de la Sept-Tours. Trecuseră peste patru sute de ani de când Gallowglass le ascunsese într-o casă din Shropshire. I-ar fi plăcut să le revadă – și la fel pe cele două ființe pe care le reprezentau.

Între timp, se pregătea pentru furtuna ce avea să vină așa cum făcea întotdeauna: călătorind cât mai repede și mai departe cu putință. Cândva umblase peste mări, apoi pe căile ferate, însă acum o pornea pe șosele, luând cu motocicleta cât mai multe viraje strânse și urcând povârnișuri de munte. Vântul îi flutura prin părul ciufulit, și el își strângea bine haina de piele în jurul gâtului pentru a ascunde faptul că pielea lui nu căpăta niciodată vreo urmă de bronz. Se pregătea să fie chemat la datorie pentru a-și îndeplini vechea promisiune de a apăra familia de Clairmont cu orice preț.

— Gallowglass? Mai ești acolo?

Vocea lui Verin lătră în telefon, smulgându-l din reverie.

— Mai sunt, mătușă.

— Unde te duci?

Verin oftă și își sprijini capul în mână. Încă nu se încumeta să se uite la Ernst. Bietul de el se însurase în necunoștință de cauză cu un vampir și, făcând asta, se implicase fără voia lui într-o poveste a sângelui și a dorinței care șerpuia și se învolbura de-a lungul secolelor. Însă Verin îi făcuse o promisiune tatălui ei și, chiar dacă Philippe era mort, ea n-avea de gând să-l dezamăgească acum pentru prima oară.

— I-am spus lui Marcus să mă aștepte poimâine.

Gallowglass n-ar fi recunoscut că era ușurat de decizia mătușii sale mai mult decât ar fi recunoscut Verin că ezitase o clipă dacă să-și respecte jurământul.

— Ne vedem acolo.

În felul acesta, Verin avea să aibă timp să-l anunțe pe Ernst că urmează să doarmă sub același acoperiș cu mama ei vitregă. Soțul ei nu avea să fie prea încântat.

— Drum bun, mătușă Verin! mai apucă să spună Gallowglass, după care ea închise.

Scoțianul își băgă telefonul în buzunar și o porni spre mare. Cândva, nava îi fusese distrusă pe această bucată de coastă australiană. Fusese găsit pe țărm, acolo unde îl purtaseră apele, un soi de triton ajuns pe uscat în vreme de furtună, care descoperise că până la urmă putea să trăiască pe pământ. Întinse mâna spre pachetul cu țigări. Ca și mersul pe motocicletă fără cască, fumatul era un fel de a-i da cu tifla universului care cu o mână îi dăruise nemurirea, dar cu cealaltă îi răpise pe toți cei dragi lui.

— O să mi le iei și pe astea, nu? întrebă el în vânt.

Auzi un fel de oftat în semn de răspuns. Matthew și Marcus aveau convingeri clare în privința fumatului pasiv. Doar pentru că nu-i omora pe ei, explicau cei doi, nu însemna că trebuia să-i extermine pe ceilalți.

— Dacă îi ucidem pe toți, noi ce-o să mai mâncăm? subliniase Marcus cu o logică infailibilă.

Părea o idee ciudată pentru un vampir, însă Marcus era cunoscut pentru asemenea idei, iar Matthew nu era nici el mai breaz. Gallowglass punea tendințele lor pe seama educației prea îndelungate.

Își termină țigara și băgă din nou mâna în buzunar, căutând un săculeț din piele. Conținea douăzeci și patru de discuri cu diametrul de doi centimetri și jumătate și grosimea de șaizeci de milimetri, tăiate din ramura unui frasin ce creștea în apropierea casei lui strămoșești. Fiecare avea pe el câte un semn făcut cu fierul roșu, dintr-un alfabet al unei limbi pe care n-o mai vorbea nimeni.

Gallowglass manifestase mereu un respect sănătos față de magie, încă dinainte s-o cunoască pe Diana Bishop. Pretutindeni, pe pământ și în mări, existau puteri pe care nici o creatură nu le înțelegea, iar el știa suficient de multe ca să se ferească din calea lor. Însă runelor nu le putea rezista. Ele îl ajutau să navigheze pe undele înșelătoare ale propriului destin.

Răscoli cercurile netede din lemn, lăsându-le să i se scurgă printre degete asemenea apei. Voia să știe încotro se îndrepta mareea: în favoarea familiei de Clairmont sau împotriva ei?

Când degetele i se opriră, scoase afară însemnul ce avea să-i spună cum stăteau lucrurile în prezent. *Nyd*, simbolul absenței și al dorinței. Gallowglass își vârî iar mâna în săculeț pentru a înțelege mai bine ce-i rezerva viitorul. *Odal*, simbolul căminului, al familiei și al moștenirii. Scoase ultimul disc, cel care avea să-i arate cum să-și îndeplinească dorința arzătoare de a-și găsi locul pe lume.

Rad. Era un semn grafic confuz, care simboliza atât sosirea, cât și plecarea, începutul unei

călătorii și sfârșitul ei, o primă întâlnire, dar și o revedere mult așteptată. Gallowglass își strânse pumnul în jurul bucății de lemn. De data aceasta înțelesul era clar.

— Drum bun și ție, mătușă Diana! Și adu-l cu tine pe unchiul ăla al meu! spuse Gallowglass privind către mare și cer, după care urcă înapoi pe motocicletă și se îndreptă spre un viitor pe care nu-l mai putea imagina și nici amâna.

132 Draga mea (în limba germană în original) (n.red.)

133 Autostradă (în limba germană în original) (n.red.)

134 Celebră șosea care străbate SUA de la Chicago până în California (n.red.)

135 Șosea pitorească șerpuind prin munții Norvegiei. Numele ei înseamnă „drumul Trolilor” (n.red.)

136 Tunel tăiat într-un spectaculos masiv muntos din China (n.red.)

PARTEA A IV-A
IMPERIUL PRAGA

CAPITOLUL 27

— Unde îmi sunt jambierele roșii?

Matthew coborî tropăind până la parter și se uită încruntat la cutiile risipite pe podea. Starea lui de spirit se înrăutățise categoric la jumătatea călătoriei noastre de patru săptămâni, când ne despărțiserăm de Pierre, de copii și de bagajele noastre la Hamburg. Pierduserăm alte zece zile în virtutea călătoriei din Anglia într-o țară catolică, în care timpul era socotit după un alt calendar. La Praga era acum unsprezece martie, iar copiii și Pierre încă nu sosiseră.

— N-o să le găsesc niciodată în debandada asta! spuse Matthew, descărcându-și frustrarea pe unul dintre jupoanele mele.

După ce trăiserăm săptămâni în șir doar din sacii legați de șa și dintr-un singur cufăr pentru amândoi, bunurile noastre sosiseră la trei zile după noi în casa înaltă și îngustă cocoțată pe un bulevard abrupt ce ducea către castelul din Praga, cunoscut drept Sporrengasse, adică Strada Pintenilor, după porecla dată de vecinii noștri germani, pentru că aceasta era singura modalitate de a convinge un cal să o urce.

— Nu știam că ai jambiere roșii, am spus, îndreptându-mă.

— Am.

Matthew începu să scotocească printr-o cutie în care se afla rufăria mea.

— Ei bine, n-o să le găsești acolo, am spus, atrăgându-i atenția asupra unui lucru care ar fi trebuit să-i fie evident.

Soțu meu scrâșni din dinți.

— Am căutat peste tot în rest.

— Le găsesc eu. M-am uitat la perfect respectabilele lui jambiere negre. Dar de ce roșii?

— Pentru că încerc să-i atrag atenția Sfântului Împărat Roman!

Matthew se afundă într-un alt morman de haine de-ale mele. O pereche de jambiere roșii ca sângele aveau să facă mai mult decât să atragă privirile rătăcite, dat fiind că bărbatul care își propunea să le poarte era un vampir de un metru optzeci și șapte, iar mare parte din înălțimea lui se datora picioarelor. Însă Matthew era hotărât să-și urmeze planul. M-am concentrat, le-am cerut jambierelor să se arate și am urmat firele roșii. Abilitatea de a lua urma oamenilor și a obiectelor era un avantaj colateral neprevăzut al calității de țesătoare, de care avusesem de mai multe ori ocazia să mă folosesc de-a lungul călătoriei.

— A sosit mesagerul tatălui meu?

Matthew mai adăugă un jupon muntelui de gheață ce creștea între noi, apoi își reluă săpăturile.

— Da. Mesajul e lângă ușă, orice ar fi în el.

Am scotocit prin conținutul unui cufăr trecut cu vederea: mănuși din zale, un scut ce avea pe el un vultur cu două capete, o drăcie elaborat dăltuită ce semăna cu o cupă și un băț. Triumfătoare, am fluturat cele două cilindre lungi și roșii.

— Le-am găsit!

Matthew uitase de criza lenjeriei. Acum pachetul tatălui său era cel care îi atrăsese întreaga atenție. M-am uitat să văd ce-l uluise atât de mult.

— Ăla e… un Bosch?

Cunoșteam opera lui Hieronymus Bosch datorită bizarului mod în care folosea arsenalul alchimic și simbolurile. Își acoperea pânzele cu pești zburători, insecte, ustensile casnice uriașe și fructe erotizate. Cu mult înainte ca psihedelismul să devină o modă, Bosch văzuse lumea în culori vii și combinații neliniștitoare.

Totuși, ca și picturile de Holbein pe care Matthew le avea la Old Lodge, această lucrare îmi era necunoscută. Era un triptic, asamblat din trei plăci de lemn prinse în balamale. Concepute să stea pe un altar, tripticurile erau ținute închise, cu excepția ceremoniilor religioase speciale. În muzeele moderne, picturile de pe exterior erau rareori expuse. Mă întrebam ce alte tablouri uluitoare îmi scăpaseră.

Artistul acoperise dosul celor trei plăci cu un pigment negru, catifelat. Un copac uscat ce sclipea în lumina lunii se întindea pe dosul tăbliţelor laterale. Lângă rădăcinile lui era ghemuit un lup minuscul, iar o bufniță stătea cocoțată pe ramurile de sus. Amândouă vietățile se uitau la mine cu un aer cunoscător. O duzină de alți ochi străluceau din întunericul ce împrejmuia copacul, holbați și lipsiți de trup. În spatele stejarului mort, un pâlc de copaci aparent normali, cu trunchiuri deschise la culoare și ramuri verzi irizate, aruncau ceva mai multă lumină asupra scenei. Abia când m-am uitat mai îndeaproape am observat urechile care creșteau din ei, ca și cum ar fi ascultat sunetele nopții.

— Ce înseamnă? am întrebat, privind uimită către lucrarea lui Bosch.

Matthew frământă între degete șireturile pieptarului.

— Reprezintă un vechi proverb olandez: Pădurile au ochi, iar lemnul are urechi, așadar voi vedea, voi tăcea și voi auzi.

Cuvintele surprindeau perfect viața plină de secrete pe care o ducea soțul meu și îmi aminteau de actualul motto pe care și-l alesese Elisabeta.

Interiorul tripticului dezvăluia trei scene legate între ele. În primul tablou apăreau îngeri căzând din ceruri pe același fundal negru catifelat. La prima vedere semănau mai degrabă cu niște libelule, cu aripile lor duble sclipitoare, însă aveau trupuri omenești, cu capete și picioare ce se zvârcoleau în chinuri. În tabloul opus, morții se trezeau la viață pentru Judecata de Apoi într-o scenă mult mai înspăimântătoare decât frescele de la Sept-Tours. Fălcile căscate ale unor pești și lupi reprezentau intrări în iad, care îi înghițeau pe damnați și le hărăzeau durere și agonie veșnice.

Mijlocul arăta însă o cu totul altă imagine a morții: Lazăr cel înviat ieșind senin din sicriul său. Cu picioarele lui lungi, părul negru și expresia serioasă de pe chip, bărbatul reprezentat semăna oarecum cu Matthew. Pe marginile tăbliei mediane, lujere lipsite de viață produceau niște fructe și flori ciudate. Din unele curgea sânge. Altele dădeau naștere unor oameni și animale. Iar Iisus nu se zărea pe nicăieri.

— Lazăr aduce cu tine. Nu e de mirare că nu vrei ca Rudolf să primească tripticul. I-am întins lui Matthew jambierele. Bosch a știut probabil și el că ești vampir.

— Jeroen, sau Hieronymus cum îl știi tu, a văzut ceva ce n-ar fi trebuit, spuse Matthew înnegurat. Eu n-am știut că mă văzuse hrănindu-mă până când n-am dat cu ochii de schițele lui în care apăream eu și o ființă cu sânge cald. Din ziua aceea, el a crezut că toate creaturile au o natură dual, în parte umană și în parte animală.

— Iar uneori în parte vegetală, am spus, studiind o femeie goală cu o căpșună în loc de cap și cireșe în loc de mâini, care fugea de un diavol înarmat cu o furcă și purtând o barză pe post de pălărie.

Matthew scoase un uşor sunet amuzat.

— Rudolf ştie că eşti vampir, aşa cum ştiu Elisabeta şi Bosch?

Eram din ce în ce mai îngrijorată de numărul mare de oameni care îi cunoşteau secretul.

— Da. Împăratul ştie şi că sunt membru al Congregaţiei. Îşi răsuci într-un nod jambierele roşu aprins. Mulţumesc că mi-ai găsit astea.

— Spune-mi acum dacă obişnuieşti să-ţi rătăceşti cheile de la maşină, pentru că n-o să suport genul ăsta de panică în fiecare dimineaţă când tu te pregăteşti să pleci la muncă.

Mi-am strecurat braţele în jurul taliei lui şi mi-am lipit obrazul de inima lui. Bătăile lente şi monotone mă linişteau întotdeauna.

— Ce-o să faci, o să divorţezi de mine?

Matthew îmi răspunse la îmbrăţişare, odihnindu-şi capul peste al meu astfel încât să ne potrivim perfect unul lângă altul.

— Mi-ai promis că vampirii nu divorţează. L-am strâns în braţe. O să arăţi ca un personaj de desene animate dacă îţi pui şosetele alea roşii. În locul tău, eu aş rămâne la negru. Oricum o să ieşi în evidenţă.

— Vrăjitoareo! spuse Matthew şi îmi dădu drumul cu un sărut.

O luă în susul dealului spre castel. Purta până la urmă o pereche de jambiere sobre de culoare neagră şi ducea cu sine un lung mesaj complicat (parţial în versuri) prin care îi oferea lui Rudolf o minunată carte pentru colecţiile lui. Patru ore mai târziu coborî cu mâna goală, după ce-i predase biletul unui lacheu imperial. Nu primise nici o audienţă la suveran, ci fusese ţinut să aştepte laolaltă cu toţi ceilalţi ambasadori care solicitau o întrevedere.

— M-am simţit ca într-un camion pentru vite împreună cu toate trupurile alea calde îngrămădite unul lângă altul. Am încercat să merg într-un loc cu aer curat, ca să răsuflu, dar camerele din apropiere erau pline de vrăjitoare.

— Vrăjitoare?

M-am dat jos de pe masa pe care o foloseam ca să pun sabia lui Matthew la loc sigur pe dulapul cu rufărie, în aşteptarea sosirii lui Jack.

— Zeci de vrăjitoare, spuse Matthew. Se plângeau de ce s-a întâmplat în Germania. Unde-i Gallowglass?

— Nepotul tău cumpără ouă şi ne caută o slujnică şi o bucătăreasă.

Françoise refuzase categoric să se alăture expediţiei noastre în Europa Centrală, pe care o considera tărâmul fără de Dumnezeu al luteranilor. Acum se întorsese la Old Lodge, unde îl răsfăţa pe Charles. Gallowglass îmi servea drept paj şi salahor până la sosirea celorlalţi. Vorbea excelent germana şi spaniola, ceea ce-l făcea indispensabil când venea vorba despre aprovizionarea gospodăriei.

— Spune-mi mai multe despre vrăjitoare.

— Oraşul e un adăpost pentru orice fiinţă supranaturală din Europa Centrală care se teme pentru siguranţa ei, indiferent că e demon, vampir sau vrăjitoare. Însă vrăjitoarele sunt deosebit de bine primite la curtea lui Rudolf, deoarece el râvneşte la cunoştinţele lor. Şi la puterile lor.

— Interesant, am spus. Imediat ce am început să-mi pun întrebări despre identităţile lor, un şir de chipuri s-a arătat celui de-al treilea ochi al meu. Cine e vrăjitorul cu barbă roşcată? Dar vrăjitoarea cu

un ochi albastru și unul verde?

— N-o să rămânem aici îndeajuns de mult pentru ca identitățile lor să conteze, răspunse Matthew pe un ton sumbru, în vreme ce se îndrepta către ușă.

După ce-și terminase treburile pentru Elisabeta din acea zi, se pregătea să meargă acum dincolo de râu, în orașul vechi din Praga, în numele Congregației.

— Ne vedem înainte să se întunece. Rămâi aici până se întoarce Gallowglass! Nu vreau să te rătăcești.

Mai precis, nu voia să dau peste vreo vrăjitoare.

Gallowglass se întoarse pe Sporrengasse cu două vampirițe și un covrig. Mi-l dărui pe cel din urmă, apoi mi le prezentă pe noile servitoare.

Karolína (bucătăreasa) și Tereza (slujnica) făceau parte dintr-un numeros clan de vampiri din Boemia, dedicat slujirii aristocraților și vizitatorilor străini importanți. Asemenea angajaților familiei de Clairmont, vampirii aceștia își câștigaseră reputația – și un salariu neobișnuit de mare – datorită longevității supranaturale și loialității lor extraordinare. Putuserăm să cumpărăm de asemenea discreția bătrânului șef al clanului, cel care le luase pe femei din casa ambasadorului papal. Acesta consimțise cu amabilitate, în semn de respect față de membrii familiei de Clairmont. La urma urmei, ei contribuiseră la falsificarea ultimelor alegeri papale, iar el știa cine îi făcuse viața ușoară. Pe mine mă interesa faptul că bucătăreasa Karolína știa să facă omlete.

După ce gospodăria ne fu cât de cât pusă la punct, Matthew urca în fiecare dimineață dealul spre castel, în vreme ce eu despachetam, făceam cunoștință cu vecinii din cartierul de sub zidurile castelului, numit Malá Strana, și îi așteptam pe cei ai casei care încă lipseau. Îmi era dor de veselia lui Annie și de felul ei naiv în care privea lumea, dar și de inepuizabilul talent al lui Jack de a da de bucluc. Strada noastră șerpuitoare era plină de copii de toate vârstele și naționalitățile, de vreme ce majoritatea ambasadorilor locuiau aici. Se dovedi că Matthew nu era singurul străin din Praga pe care împăratul îl ținea la distanță. Fiecare persoană cu care făceam cunoștință îl regala pe Gallowglass cu povești despre cum îi dăduse Rudolf peste nas vreunui personaj important doar pentru a petrece ore întregi în compania unui anticar din Italia sau a unui umil miner din Saxonia.

Era sfârșitul amiezii în prima zi de primăvară, iar casa se umplea cu miresme domestice de porc și găluște, când un copil de opt ani se năpusti asupra mea.

— Doamnă Roydon! strigă de bucurie Jack, cu fața îngropată în corsajul pe care îl purtam și mâinile înfășurate strâns în jurul meu. Știați că Praga reprezintă, de fapt, patru orașe într-unul singur? Londra e doar un oraș. Și există un castel și un râu. Mâine, Pierre o să-mi arate moara.

— Bună, Jack! am spus eu, mângâindu-l pe păr.

Chiar și pe durata obositoarei călătorii în frig până în Praga, băiatul reușise să mai crească în înălțime. Pierre îl îndopase probabil cu mâncare. Mi-am ridicat privirea și le-am zâmbit lui Annie și credinciosul slujitor.

— Matthew se va bucura tare mult că ați ajuns. V-a dus dorul.

— Și nouă ne-a fost dor de el, spuse Jack, lăsându-și capul pe spate pentru a se uita la mine.

Avea cearcăne întunecate sub ochi și, deși crescuse, părea tras la față.

— Ai fost bolnav? l-am întrebat, pipăindu-i fruntea.

Răcelile se puteau dovedi mortale într-un asemenea climat dur, iar în Orașul Vechi se vorbea despre o epidemie urâtă pe care Matthew o punea pe seama unui virus gripal.

— A avut ceva probleme cu somnul, spuse Pierre liniștit.

Îmi dădeam seama din tonul lui serios că povestea nu se oprea aici, însă mai putea aștepta.

— Ei bine, o să dormi la noapte. O uriașă saltea umplută cu pene te așteaptă în camera ta. Du-te cu Tereza, Jack! Ea o să-ți arate unde îți sunt lucrurile și o să te spele înainte de cină.

În interesul bunei-cuviințe specifice vampirilor, ființele cu sânge cald aveau să doarmă în preajma mea și a lui Matthew, la etajul al doilea, de vreme ce arhitectura îngustă a casei permitea la parter doar o sufragerie și o bucătărie. Asta însemna că primul nivel era dedicat încăperilor formale în care aveau să fie primiți oaspeții. Restul vampirilor din gospodărie își revendicaseră impunătorul etaj al treilea, cu priveliștile lui întinse și ferestrele ce puteau fi deschise în calea fenomenelor naturii.

— Domnul Roydon! chiui Jack, repezindu-se la ușă și trăgând de ea înainte ca Tereza să-l poată opri.

Era un mister cum de reușise să-l observe pe Matthew, date fiind întunericul tot mai puternic și lâna de culoarea ardeziei cu care Matthew alesese să se îmbrace din cap până în picioare.

— Ușurel! spuse Matthew, prinzându-l pe Jack înainte ca acesta să se izbească de picioarele-i solide de vampir.

Gallowglass înșfăcă pălăria băiatului când trecu pe lângă el și îi ciufuli părul.

— Aproape că am înghețat. În râu. Iar sania s-a răsturnat o dată, dar câinele n-a păţit nimic. Am mâncat mistreț fript. Iar Annie și-a prins fusta în roata de la căruță și a fost cât pe ce să cadă. Jack nu știa cum să povestească mai repede toate detaliile călătoriei. Am văzut o stea în flăcări. Nu era foarte mare, dar Pierre mi-a spus că ar trebui să-i vorbesc despre ea domnului Harriot când o să ne întoarcem acasă. Am făcut și un desen pentru el.

Jack își băgă mâna în pieptarul murdar și scoase de acolo o bucată de hârtie la fel de murdară, pe care i-o înfățișă lui Matthew cu respectul acordat în mod normal unei relicve sfinte.

— E chiar bine, spuse soțul meu, cercetând desenul cu grija cuvenită. Îmi place cum ai reprezentat curbura cozii. Și ai pus alte stele în jurul ei. E un lucru înțelept, Jack. Domnul Harriot va fi mulţumit de spiritul tău de observaţie.

Jack se înroși.

— Asta a fost ultima mea bucată de hârtie. Se vinde hârtie la Praga?

Pe când eram la Londra, Matthew își făcuse un obicei din a umple în fiecare dimineață buzunarele lui Jack cu bucăți de hârtie. Cum reușea copilul să le consume atât de repede era o chestiune demnă de o discuţie.

— Orașul e plin de așa ceva, spuse Matthew. Pierre o să te ducă mâine la un magazin din Malá Strana.

După o asemenea promisiune, ne-a fost greu să-i ducem pe copii sus, însă Tereza a dovedit că posedă amestecul exact de blândețe și hotărâre necesar pentru a duce sarcina la bun sfârșit. Astfel noi, cei patru adulți, am avut posibilitatea să discutăm liber.

— Jack a fost bolnav? îl întrebă Matthew pe Pierre.

— Nu, milord. De când s-a despărțit de dumneavoastră, a avut somnul agitat. Slujitorul șovăi. Cred că îl bântuie relele din trecut.

Fruntea lui Matthew se mai netezi, dar încă părea îngrijorat.

— Și altfel, călătoria a fost așa cum te-ai așteptat?

Asta era un mod evaziv de a-l întreba dacă fuseseră atacați de bandiți sau necăjiți de ființe supranaturale ori neobișnuite.

— A fost lungă și rece, spuse Pierre pe un ton neutru, iar copiilor le-a fost mereu foame.

Gallowglass izbucni în hohote de râs.

— Nu sună rău.

— Și dumneavoastră, milord? Pierre îi aruncă o privire tainică lui Matthew. Praga e așa cum v-ați așteptat?

— Rudolf nu m-a primit. Umblă zvonul că Edward Kelley s-ar afla în încăperile cele mai de sus din Turnul Prafului de Pușcă, unde aruncă în aer alambicuri și Dumnezeu mai știe ce altceva, răspunse soțul meu.

— Și Orașul Vechi? întrebă Pierre cu delicatețe.

— În mare parte a rămas așa cum a fost întotdeauna, răspunse Matthew pe un ton vioi și degajat, semn sigur că ceva îl îngrijora. Câtă vreme ignori bârfele care vin din cartierul evreiesc. Unul dintre vrăjitorii lor ar fi plămădit o creatură din lut care umblă noaptea pe străzi. Gallowglass se uită cu inocență la unchiul său. Dincolo de asta, locul e practic neschimbat de ultima oară când am fost aici pentru a-l ajuta pe împăratul Ferdinand să apere orașul, în 1547.

— Mulțumesc, Gallowglass, spuse Matthew cu răceala vântului ce sufla peste râu.

Cu siguranță era nevoie de mai mult decât o vrajă oarecare pentru a crea o ființă din noroi și a o pune în mișcare. Un asemenea zvon putea să însemne un singur lucru: undeva în Praga locuia o țesătoare ca mine, care putea să se miște între lumea celor vii și a celor morți. Dar nu fusese nevoie să-l silesc pe Matthew să-mi dezvăluie secretul. Nepotul lui mi-o luase înainte.

— Doar nu credeai că poți să-i ascunzi mătușii veștile despre creatura asta de lut, nu? Gallowglass clătină din cap amuzat. Nu petreci destulă vreme prin piață. Femeile din Malá Strana știu tot, inclusiv ce a mâncat împăratul la micul dejun și faptul că a refuzat să te primească.

Matthew își trecu degetele peste lemnul pictat al tripticului și oftă.

— Va trebui să duci tripticul ăsta la palat, Pierre.

— Dar e decorațiunea pentru altar de la Sept-Tours! protestă Pierre. Împăratul e celebru pentru firea lui precaută. Cu siguranță, e doar o chestiune de timp până ce o să vă primească.

— Timpul e o marfă de care nu dispunem. Iar familia de Clairmont are o grămadă de decorațiuni pentru altar, spuse Matthew cu mâhnire. Lasă-mă să-i scriu un mesaj împăratului, apoi poți pleca.

La scurt timp după aceea, soțul meu îl trimise pe Pierre cu tabloul. Servitorul se întoarse la fel ca Matthew, cu mâna goală, fără nici un fel de asigurări cu privire la vreo viitoare întrevedere.

De jur împrejurul meu, firele ce legau lumile se strângeau și se mișcau într-o țesătură al cărei model era prea mare pentru ca eu să-l percep sau să-l înțeleg. Dar ceva stătea să se întâmple în Praga. Așa simțeam.

În noaptea aceea m-au trezit niște voci blânde venite din camera de lângă dormitorul nostru. Matthew nu era lângă mine, citind, ca atunci când adormisem. Am lipăit până la ușă ca să văd cine era cu el.

— Spune-mi ce se întâmplă când întunec o parte a feței monstrului.

Mâna lui Matthew se mișcă iute peste uriașa coală de hârtie din fața lui.

— Îl face să pară mai îndepărtat! șopti Jack, uimit de transformare.

— Încearcă și tu! spuse soțul meu, întinzându-i băiatului condeiul său.

Copilul apucă foarte concentrat instrumentul și scoase ușor limba. Matthew îi masă spatele cu mâna, relaxând mușchii încordați ce înconjurau silueta zveltă a băiatului. Jack nu stătea chiar pe genunchii lui, dar se sprijinea de trupul masiv al vampirului care părea să-i dea un sentiment de siguranță.

— Atâția monștri! murmură Matthew, întâlnindu-mi privirea.

— Vreți să-i desenați și pe ai dumneavoastră? Jack împinse puțin hârtia în direcția soțului meu. Atunci ați putea dormi și dumneavoastră.

— Monștrii tăi i-au speriat pe ai mei, răspunse Matthew cu o mină serioasă, îndreptându-și din nou atenția asupra copilului.

Mă durea sufletul pentru băiat. Îndurase multe în scurta și greaua lui viață.

Matthew se uită iar în ochii mei și îmi arătă cu o scurtă mișcare a capului că totul era în regulă. I-am trimis un sărut și m-am întors în cuibul cald, căptușit cu pene, al patului nostru.

A doua zi am primit un mesaj din partea împăratului. Era sigilat cu ceară groasă și panglici.

— Tabloul a funcționat, milord, spuse Pierre pe un ton de scuză.

— Mi se pare normal. Îmi plăcea la nebunie decorațiunea aia pentru altar. Acum o să-mi fie al naibii de greu să pun iar mâna pe ea, spuse Matthew, lăsându-se pe spătarul scaunului său.

Lemnul trosni în semn de protest. Soțul meu întinse mâna către misivă. Scrisul avea un aspect elaborat, cu atâtea bucle și înflorituri, încât literele erau practic de nerecunoscut.

— De ce e atât de ornat scrisul? m-am întrebat.

— Hoefnagelii au sosit de la Viena și n-au cu ce să-și ocupe timpul. Din punctul de vedere al Maiestății Sale, cu cât scrisul e mai împopoțonat, cu atât mai bine, răspunse criptic Pierre.

— Trebuie să mă duc la Rudolf în după-amiaza asta, spuse Matthew cu un zâmbet satisfăcut, împăturind mesajul. Tata va fi mulțumit. Mi-a mai trimis și niște bani, și niște bijuterii, dar se pare că neamul de Clairmont a scăpat ieftin de data asta.

Pierre îi întinse un alt răvaș, mai mic, pe care adresa era trecută cu un scris mai simplu.

— Împăratul a adăugat un post scriptum. Cu mâna lui.

M-am uitat peste umărul lui Matthew în vreme ce-l citea.

— *Bringen das Buch. Und die Hexe*.

În partea de jos a foii stătea semnătura înflorită a împăratului, cu „R”-ul ei elaborat, cu literele „d” și „l” buclate, urmate de un dublu „f”.

Germana mea era cam ruginită, însă mesajul îmi părea clar: „Adu cartea! Și vrăjitoarea.”

— Am vorbit prea repede, bombăni Matthew.

— Eu ți-am zis să-l momești cu uriașa pictură pe pânză a lui Venus, făcută de Tițian, cea pe care tata i-a luat-o de pe cap regelui Filip atunci când soția acestuia s-a arătat nemulțumită de ea, observă Gallowglass. Ca și unchiului său, lui Rudolf i-au plăcut mereu prea mult roșcatele. Și picturile obraznice.

— Și vrăjitoarele, murmură soțul meu. Aruncă scrisoarea pe masă. N-a fost ademenit de tablou, ci de Diana. Poate că ar trebui să-i refuz invitația.

— Aia e o poruncă, unchiule.

Gallowglass își lăsă sprâncenele în jos.

— Iar Rudolf are *Ashmole 782*, am spus. Cartea n-o să apară pur și simplu în fața celor trei corbi de pe Sporrengasse. Va trebui s-o găsim.

— Ne faci corbi, mătușă? spuse Gallowglass, prefăcându-se ofensat.

— Vorbesc despre emblema de pe casă, mocofan ce ești!

Ca oricare altă locuință de pe stradă, și a noastră avea deasupra ușii un simbol în locul unui număr. După ce, la jumătatea secolului, cartierul fusese cuprins de un incendiu, bunicul împăratului insistase să se găsească o cale de a deosebi clădirile, în afara popularelor decorațiuni de tip sgraffito scrijelite în tencuială.

Gallowglass rânji.

— Știam foarte bine despre ce vorbești. Dar îmi place să te văd cum începi să lucești toată când ți se activează aura.

Pufnind, mi-am tras în jurul meu vraja de deghizare, diminuând strălucirea până la un nivel mai acceptabil, mai uman.

— În plus, continuă scoțianul, printre ai mei e un mare compliment să fii legat de un corb. Eu voi fi Muninn, iar lui Matthew o să-i spunem Huginn. Pe tine o să te cheme Göndul, mătușă. Ai fi o walkirie de toată frumusețea.

— Despre ce vorbește? l-am întrebat buimăcită pe soțul meu.

— Despre corbii lui Odin[137]. Și despre fiicele lui.

— Ah! Mulțumesc, Gallowglass! am spus stânjenită.

Nu putea fi un lucru rău să te asemuiască cineva cu fiica unui zeu.

— Chiar dacă acea carte a lui Rudolf e *Ashmole 782*, nu suntem siguri că ea conține răspunsuri la întrebările noastre.

Pe Matthew încă îl îngrijora experiența pe care o avuseserăm cu manuscrisul Voynich.

— Istoricii nu știu niciodată dacă un text o să le ofere răspunsuri. Însă, chiar dacă n-o va face, tot vom avea drept rezultat niște întrebări mai bune, am răspuns.

— Ai punctat bine. Buzele lui Matthew se curbară. Dat fiind că eu nu pot intra să văd biblioteca împăratului fără tine, iar tu nu vrei să pleci din Praga fără carte, n-avem încotro. O să mergem amândoi la palat.

— Ai căzut în groapa pe care singur ai săpat-o, unchiule, spuse Gallowglass cu veselie.

Apoi îmi făcu semn cu ochiul.

Comparat cu vizita noastră la palatul Richmond, drumul până în capătul străzii pentru a-l întâlni pe împărat mai că semăna cu o fugă în vecini pentru a împrumuta o cană de zahăr, deși cerea o ținută mai formală. Amanta ambasadorului papal, care era cam de statura mea, și garderoba ei îmi oferiseră o rochie potrivit de luxoasă și circumspectă pentru nevasta unui demnitar englez. Sau pentru o de Clairmont, după cum adăugase ea în grabă. Îmi plăcea la nebunie felul în care se îmbrăcau femeile avute din Praga: rochii simple cu gulere înalte, fuste în formă de clopot, haine brodate cu mâneci lungi, tivite cu blană. Micile gulere plisate pe care le purtau reprezentau o bine-venită barieră suplimentară între mine și furia naturii.

Matthew renunțase bucuros la visurile lui de a purta jambiere roșii în favoarea obișnuitelor sale haine în nuanțe de gri și negru, accentuate de un verde-închis, cea mai atrăgătoare nuanță pe care o văzusem vreodată la el. În după-amiaza aceea oferea pete de culoare ce se iveau prin despicăturile

pantalonilor bufanţi şi prin căptuşeala iţită în jurul gulerului descheiat al hainei.

— Arăţi splendid, i-am spus după ce l-am inspectat.

— Iar tu arăţi ca o adevărată aristocrată din Boemia, răspunse el, sărutându-mă pe obraz.

— Acum putem pleca? întrebă Jack, nemaigăsindu-şi locul de nerăbdare.

Cineva îi găsise o livrea neagră cu argintiu, apoi îi pusese o cruce şi o semilună pe mânecă.

— Aşadar mergem drept familia de Clairmont, nu Roydon, am rostit încet.

— Nu. Suntem Matthew şi Diana Roydon, replică soţul meu. Călătorim doar cu servitorii familiei de Clairmont.

— Asta ar trebui să-i zăpăcească pe toţi, am comentat în vreme ce ieşeam din faţă.

— Exact, spuse Matthew cu un zâmbet.

Dacă am fi mers ca nişte cetăţeni oarecare, am fi urcat pe noile trepte ale palatului prinse de metereze, care ofereau o cale de acces sigură pentru pietoni. Dar noi am urcat călare pe Sporrengasse, aşa cum îi stătea bine unui reprezentant al reginei Angliei. Asta îmi dădu ocazia să observ pe îndelete casele cu fundaţiile lor piezişe, sgraffitoul colorat şi însemnele pictate. Am trecut pe lângă locuinţa Leului Roşu, a Stelei Aurii, a Lebedei şi a celor Două Lebede. Ajunşi în vârful dealului, am făcut un viraj strâmt spre un cartier plin de conace ale aristocraţilor şi curtenilor, numit Hradc˘any.

Nu era prima oară când dădeam cu ochii de castel, căci îl zărisem înălţându-se deasupra împrejurimilor atunci când intraserăm în Praga şi îi puteam zări meterezele de la ferestrele noastre. Însă niciodată nu mă apropiasem atât de mult ca acum. De aproape, castelul era chiar mai mare şi mai întins decât îmi păruse de la distanţă. Arăta ca un oraş complet separat, plin de negustori şi industriaşi. Drept în faţă se aflau foişoarele gotice ale catedralei Sfântul Vitus, cu turnuri rotunde ce punctau zidurile. Deşi construite pentru apărare, acum turnurile adăposteau ateliere pentru sutele de artizani ce-şi găsiseră adăpost la curtea lui Rudolf.

Gărzile palatului ne lăsară să intrăm pe poarta vestică, într-o curte împrejmuită. După ce Pierre şi Jack preluară caii, escortele noastre înarmate se îndreptară spre un şir de construcţii cuibărite lângă zidurile castelului. Fuseseră ridicate relativ recent, iar pietrele încă aveau margini tăioase şi scânteiau. Arătau ca nişte clădiri de birouri, însă dincolo de ele puteam vedea acoperişuri înalte şi lucrări în piatră caracteristice epocii medievale.

— Ce se întâmplă acum? i-am şoptit lui Matthew. De ce nu intrăm în palat?

— Pentru că acolo nu e nimeni important, spuse Gallowglass.

Ţinea manuscrisul Voynich în braţe, ocrotit într-o învelitoare din piele şi legat cu şnururi, pentru a împiedica să se strice paginile din pricina vremii umede.

— Lui Rudolf, vechiul palat regal i se pare întunecos şi plin de curenţi, explică Matthew, ajutându-mă să păşesc pe pavajul alunecos. Noul lui palat e orientat către sud şi dă spre o grădină privată. Aici e cât mai departe cu putinţă de catedrală. Şi de preoţi.

Holurile reşedinţei erau aglomerate, iar oamenii alergau încoace şi încolo, strigând în germană, cehă, spaniolă şi latină, în funcţie de zona imperiului din care proveneau. Cu cât ne apropiam mai mult de împărat, cu atât activitatea devenea mai frenetică. Am trecut pe lângă o încăpere plină cu oameni care se certau pe marginea unor desene arhitecturale. O altă cameră găzduia o dezbatere aprinsă despre meritele unui elaborat castron din aur şi piatră, făcut să semene cu o scoică. În cele din urmă, gărzile ne introduseră într-un salon confortabil cu scaune greoaie, o sobă înclinată ce răspândea destul de multă căldură şi doi bărbaţi adânciţi în discuţie. Se întoarseră către noi.

— Bună ziua, prieten drag! spuse în engleză un bărbat plăcut, în vârstă de aproximativ șaizeci de ani, și îl privi radios pe Matthew.

— Tadeáš! Soțul meu îi strânse brațul cu căldură. Arăți bine.

— Iar tu arăți tânăr.

Ochii bărbatului sclipiră. Privirea lui nu-mi stârni nici o reacție pe piele.

— Și iat-o pe femeia despre care vorbește toată lumea! Eu sunt Tadeáš Hájek[138].

Omul făcu o plecăciune, iar eu i-am răspuns cu o reverență.

Un gentleman cu piele măslinie și păr aproape la fel de negru ca al lui Matthew se îndreptă către noi.

— Domnule Strada, bună ziua! spuse soțul meu, înclinându-se.

Pe acest bărbat nu se bucura la fel de mult să-l vadă ca pe primul.

— E cu adevărat vrăjitoare? Strada mă cercetă cu interes. Dacă da, atunci surorii mele Katharina i-ar plăcea s-o cunoască. E gravidă, iar sarcina îi face probleme.

— Cu siguranță, Tadeáš, medicul regal, e mai potrivit să se ocupe de nașterea copilului împăratului, spuse Matthew. Sau situația surorii dumneavoastră s-a schimbat?

— Împăratul încă o prețuiește pe sora mea[139], răspunse Strada cu răceală. Fie și numai pentru asta, capriciile ei ar trebui răbdate.

— Te-ai întâlnit cu Joris? De când Maiestatea Sa a deschis tripticul primit de la tine, nu mai vorbește despre altceva, spuse Tadeáš, schimbând subiectul.

— Nu încă, nu. Matthew își îndreptă privirea către ușă. Împăratul e aici?

— Da. Se uită la un nou tablou al maestrului Spranger[140]. E foarte mare și… ăăă, detaliat.

— O altă imagine a lui Venus, spuse Strada, pufnind.

— Această Venus seamănă oarecum cu sora dumneavoastră, domnule.

Hájek zâmbi.

— *Ist das Matthäus höre ich?*[141] întrebă o voce nazală venită din capătul îndepărtat al camerei.

Toți se întoarseră și făcură plecăciuni adânci. Am făcut o reverență automată. Urmărirea conversației avea să se dovedească o provocare. Mă așteptasem ca Rudolf să vorbească în latină, nu în germană.

— *Und Sie das Buch und die Hexe gebracht, ich verstehe. Und die norwegische Wolf.*[142]

Rudolf era un bărbat scund, cu o bărbie disproporționat de lungă și maxilarul de jos împins în față. Buzele pline și cărnoase ale dinastiei de Habsburg îi exagerau proeminența jumătății inferioare a feței, cu toate că aceasta era într-o oarecare măsură echilibrată de ochii exoftalmici, deschiși la culoare, și de nasul gros, turtit. Anii de trai bun și băuturi fine îi dăduseră o siluetă rotofeie, însă picioarele îi rămăseseră subțiri și lungi. Tropăi spre noi încălțat în niște pantofi roșii, cu peceți din aur.

— V-am adus-o pe soția mea, Maiestate, așa cum mi-ați poruncit, spuse Matthew, accentuând ușor cuvântul „soția”.

Gallowglass traduse engleza lui Matthew într-o germană perfectă, de parcă soțul meu n-ar fi cunoscut limba. Eu știam că o vorbea după ce călătorisem cu el într-o sanie de la Hamburg la Wittenberg, apoi la Praga.

— *Y su talento para los juegos también*[143], spuse Rudolf, trecând fără nici un efort la spaniolă[144],

ca și cum așa l-ar fi putut convinge pe Matthew să discute cu el fără mijlocitori.

Împăratul mă cercetă lent, stăruind asupra curbelor trupului meu cu o migală care mă făcu să tânjesc după un duș.

— *Es una lástima que se casó en absoluto, pero aún más lamentable que ella está casada con usted.*[145]

— Regretabil, Maiestate, spuse Matthew cu asprime, ținându-se cu hotărâre de limba engleză. Dar vă asigur că suntem căsătoriți după toate regulile. Tatăl meu a insistat în privința asta. La fel și doamna.

Remarca îl făcu pe Rudolf să mă cerceteze cu și mai mult interes.

Gallowglass se îndură de mine și trânti cartea pe masă.

— *Das Buch.*[146]

Asta le atrase atenția tuturor. Strada o dezveli, în vreme ce Hájek și Rudolf își dădeau cu părerea cât de minunată s-ar putea dovedi această adăugire la biblioteca imperială. Însă, când volumul fu scos la vedere, aerul încăperii se îngreună de dezamăgire.

— Ce fel de glumă e asta? se răsti Rudolf în germană.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrea să spună Maiestatea Voastră, replică Matthew și așteptă ca prietenul lui să traducă.

— Vreau să spun că știu deja despre această carte, izbucni Rudolf.

— Lucrul acesta nu mă miră, Maiestate, de vreme ce dumneavoastră i-ați dat-o lui John Dee. Mi s-a spus că din greșeală.

Matthew făcu o plecăciune.

— Împăratul nu face greșeli! spuse Strada, împingând dezgustat cartea la o parte.

— Toți facem greșeli, *signor* Strada, spuse Hájek cu blândețe. Totuși, sunt sigur că există o altă explicație a faptului că această carte i-a fost înapoiată împăratului. Poate că domnul Dee i-a descoperit secretele.

— Nu conține decât desene copilărești, replică Strada.

— De aceea și-a găsit această carte cu desene drumul spre bagajele lui John Dee? Ați sperat că el va reuși să înțeleagă ceea ce dumneavoastră nu ați putut? Cuvintele lui Matthew avură un efect advers asupra lui Strada, care se făcu vânăt. Poate că dumneavoastră ați împrumutat cartea lui Dee, *signor* Strada, pe cea cu imagini alchimice din biblioteca lui Roger Bacon, în speranța că vă va ajuta s-o descifrați pe aceasta. E o variantă mult mai plăcută decât a ne imagina că l-ați păcălit pe bietul Dee pentru a-i răpi comoara. Bineînțeles, Maiestatea Sa nu se poate să fi știut despre asemenea treburi mârșave.

Zâmbetul lui Matthew îți dădea fiori de gheață.

— Iar această carte pe care spui că o am e singura comoară a mea pe care vrei s-o duci înapoi în Anglia? întrebă Rudolf pe un ton tăios. Sau avariția dumitale se întinde și asupra laboratoarelor mele?

— Dacă vă referiți la Edward Kelley, regina are nevoie de o asigurare că el se află aici de bunăvoie. Nimic mai mult, minți Matthew. Apoi mută conversația pe un tărâm mai puțin periculos. Vă place noua voastră decorațiune pentru altar, Maiestate?

Matthew îi oferea împăratului exact răgazul necesar ca să-și revină și să scape cu fața curată.

— Lucrarea lui Bosch este excepțională. Unchiul meu va fi cât se poate de mâhnit când va afla că am luat-o eu. Rudolf privi în jur. Din păcate, această cameră nu este potrivită pentru expunerea ei.

Voiam să i-o arăt ambasadorului Spaniei, însă aici nu te poţi îndepărta îndeajuns de ea pentru a o admira aşa cum se cuvine. E o lucrare de care trebuie să te apropii încet, îngăduind detaliilor să se ivească în mod firesc. Veniţi! Să vedeţi unde am aşezat-o.

Matthew şi Gallowglass se poziţionară astfel încât Rudolf să nu se poată apropia prea mult de mine în vreme ce ieşeam în grup pe uşă şi intram într-o cameră ce semăna cu magazia unui muzeu supraaglomerat, dar cu prea puţin personal. Rafturi şi dulapuri găzduiau atâtea scoici, cărţi şi fosile încât ameninţau să se răstoarne. Pânze uriaşe (inclusiv noua pictură a lui Venus, care nu era doar detaliată, ci de-a dreptul erotică) erau sprijinite de statui din bronz. Era probabil faimosul muzeu de curiozităţi al lui Rudolf, camera lui cu minuni şi miracole.

— Maiestatea Voastră are nevoie de mai mult spaţiu. Sau de mai puţine specimene, comentă Matthew, înhăţând o piesă de porţelan gata să se izbească de podea.

— Întotdeauna se va găsi loc pentru noi comori. Privirea împăratului se opri încă o dată asupra mea. Construiesc încă patru noi camere pentru a le depozita pe toate. Îi puteţi vedea pe oameni la lucru. Arătă pe fereastră către două turnuri şi către clădirea ce începea să le lege de apartamentele împăratului, dar şi de o altă construcţie aflată în partea opusă. Între timp, Ottavio şi Tadeáš îmi cataloghează colecţiile şi îi instruiesc pe arhitecţi cu privire la cerinţele mele. Nu vreau să mut totul într-o nouă *Kunstkammer*[147] doar pentru ca şi aceasta să devină prea mică.

Rudolf ne conduse printr-o serie de alte depozite, până când ajunserăm în sfârşit la o galerie lungă, cu ferestre de ambele părţi. Era scăldată în lumină, iar după întunericul şi praful din încăperile precedente, intrând în ea te simţeai ca şi cum ai fi luat o gură de aer proaspăt.

Imaginea din mijlocul camerei mă făcu să mă opresc brusc. Decoraţiunea pentru altar a lui Matthew stătea deschisă pe o masă lungă, acoperită cu pâslă groasă de culoare verde. Împăratul avea dreptate: nu puteai aprecia pe deplin culorile atunci când stăteai aproape de lucrare.

— E frumoasă, *dona* Diana. Rudolf profită de surprinderea mea ca să mă ia de mână. Observă cum percepi schimbările la fiecare pas. Numai obiectele vulgare pot fi observate dintr-o singură privire, căci ele nu au nici un mister pe care să-l dezvăluie.

Strada se uită la mine cu o antipatie fățișă, iar Hájek, cu milă. Matthew nu se uita deloc la mine, ci doar la împărat.

— Apropo de asta, Maiestate, aş putea să văd cartea lui Dee?

Figura lui Matthew era nevinovată, însă nici unul dintre cei aflaţi în cameră nu se lăsă vreo clipă înşelat. Lupul ieşise la vânătoare.

— Cine ştie unde se află?

Rudolf fu nevoit să-mi dea drumul la mână pentru a arăta vag către sălile prin care trecusem.

— *Signor* Strada trebuie să-şi fi neglijat îndatoririle dacă un manuscris atât de preţios nu poate fi găsit atunci când împăratul îl cere, spuse Matthew cu blândeţe.

— Ottavio e foarte ocupat în momentul de faţă cu chestiuni importante! Rudolf îl privi furios pe soţul meu. Iar eu n-am încredere în domnul Dee. Regina dumitale ar trebui să ia seama la falsele lui promisiuni.

— Dar aveţi încredere în Kelley. Poate ştie el unde se află cartea?

Auzind acestea, împăratul căpătă un aer evident stânjenit.

— Nu vreau ca Edward să fie tulburat. E într-o fază foarte delicată a lucrării sale alchimice.

— Praga e fermecătoare, iar Diana a fost trimisă să achiziționeze niște obiecte din sticlă cu specific alchimic pentru contesa de Pembroke. Ne vom ocupa de această sarcină până când Sir Edward va putea primi vizitatori. Poate până atunci *signor* Strada va reuși să vă găsească manuscrisul rătăcit.

— Această contesă de Pembroke este sora eroului reginei, Sir Philip Sidney? întrebă Rudolf interesat, dar, când Matthew deschise gura să răspundă, împăratul îl opri cu un semn al mâinii. Chestiunea o privește pe *dona* Diana. O vom lăsa pe ea să răspundă.

— Da, Maiestate, am spus eu în spaniolă.

Pronunția mea era teribilă. Speram că asta avea să-i mai scadă din interes.

— Fermecător, murmură Rudolf.

„Drace!”

— Foarte bine atunci. *Dona* Diana trebuie să-mi viziteze atelierele. Mă bucur să îndeplinesc dorințele unei doamne.

Nu era clar la care doamnă se referea.

-– Cât despre Kelley și carte, vom mai vedea. Vom mai vedea. Rudolf se întoarse iar către triptic. Voi vedea, voi tăcea și voi auzi. Nu așa sună proverbul?

137 În mitologia scandinavă, zeu suprem, divinitatea războiului și a morții, dar și a magiei și a inspirației poetice (n.tr.)

138 Tadeáš Hájek (1525–1600), medic, astronom și astrolog ceh, doctorul personal al lui Rudolf al II-lea (n.red.)

139 Ottavio Strada (1550–1610) a fost anticarul lui Rudolf al II-lea. Fiica, nu sora sa, Katharina (1579–1629), era concubina împăratului, căruia i-a născut mai mulți copii. (n.red.)

140 Bartolomeu Spranger (1546–1611), pictor manierist flamand. Din 1581, pictorul de curte al lui Rudolf al II-lea, pentru care a realizat numeroase nuduri. (n.red.)

141 Matthew e deja aici? (în limba germană în original) (n.red.)

142 Și văd că a adus cartea și pe vrăjitoare. Și lupul norvegian. (în limba germană în original) (n.red.)

143 Și talentul la jocuri (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

144 Rudolf își petrecuse copilăria la curtea unchiului său, Filip al II-lea al Spaniei. (n.red.)

145 E păcat că s-a căsătorit în general, dar e și mai regretabil că s-a căsătorit cu dumneata (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

146 Cartea (în limba germană în original) (n.red.)

147 Cameră de curiozități (în limba germană în original) (n.red.)

CAPITOLUL 28

— Aţi văzut vârcolacul, Frau Roydon? E paznicul de vânătoare al împăratului, iar vecina mea Frau Habermel l-a auzit urlând în noapte. Se spune că se hrăneşte cu căprioarele imperiale ce aleargă prin Şanţul Cerbilor.

Frau Huber luă o varză în mâna înmănuşată şi o mirosi bănuitoare. Herr Huber fusese negustor la Steelyard, în Londra, şi, cu toate că ea nu îndrăgea oraşul, vorbea engleza fluent.

— Bah! Nu există nici un vârcolac, zise *signorina* Rossi, întorcându-şi gâtul ei lung şi ciripind peste preţul cepelor. Totuşi, Stefano al meu îmi spune că la palat există mulţi demoni. Episcopii de la catedrală vor să-i exorcizeze, însă împăratul refuză.

Asemenea lui Frau Huber, Rossi petrecuse un timp la Londra. Apoi fusese amanta unui artist italian care voia să le prezinte englezilor manierismul. Acum era amanta altui artist italian care voia să aducă arta tăierii sticlei la Praga.

— Eu n-am văzut nici vârcolaci, nici demoni, le-am mărturisit.

Femeile rămaseră cu gura căscată.

— Dar am văzut unul dintre noile tablouri ale împăratului. Mi-am coborât vocea. O arată pe Venus. Ridicându-se din baie.

Le-am aruncat amândurora nişte priviri cu subînţeles. În absenţa bârfelor despre lumea supranaturală, erau suficiente şi perversităţile regale. Frau Huber se îndreptă.

— Împăratul Rudolf are nevoie de o soţie. O femeie de treabă din Austria, care să-i gătească.

Consimţi să cumpere o varză de la vânzătorul recunoscător, care îi suportase vreme de aproape jumătate de oră criticile la adresa mărfii lui.

— Mai spune-ne despre cornul de unicorn! Cică ar avea puteri vindecătoare miraculoase.

Era a patra oară în două zile când mi se cerea să confirm minunile aflate printre curiozităţile împăratului. Veştile despre primirea noastră în apartamentele private ale lui Rudolf ne precedaseră întoarcerea la „Trei Corbi”, iar a doua zi de dimineaţă doamnele din Malá Strana mă aşteptau, nerăbdătoare să-mi audă impresiile.

De atunci, apariţia în casa noastră a mesagerilor imperiali, dar şi a servitorilor îmbrăcaţi în livrele trimişi de zeci de aristocraţi din Boemia şi de demnitari străini, le stârnise şi mai tare curiozitatea. Acum, că Matthew fusese primit la curte, steaua lui era suficient de mult înălţată pe cerul imperial pentru ca vechii lui prieteni să fie dispuşi să-i recunoască sosirea. Şi să-i ceară ajutorul. Pierre scoase la iveală registrele contabile, şi curând filiala din Praga a băncii de Clairmont îşi începu activitatea, cu toate că eu vedeam prea puţini bani care intrau în bancă şi un şuvoi neîntrerupt de fonduri care se scurgeau pentru achitarea notelor de plată restante la negustorii din Oraşul Vechi al Pragăi.

— Ai primit un pachet de la împărat, îmi spuse Matthew când m-am întors de la piaţă şi arătă cu pana de scris înspre un sac plin de cocoloaşe. Dacă îl deschizi, Rudolf se va aştepta să-ţi exprimi personal mulţumirea.

— Ce-ar putea fi?

Am pipăit conturul obiectului din interior. Nu era o carte.

— Ceva ce vom regreta că am primit, garantez. Matthew îndesă pana în călimară, provocând o mică erupţie de lichid negru pe suprafaţa biroului. Rudolf e un colecţionar, Diana. Şi nu-l interesează

doar dinții de narval și bezoarii[148]. Râvnește la oameni în aceeași măsură ca la obiecte, și e la fel de puțin probabil să renunțe la ei odată ce intră în posesia lui.

— De pildă, Kelley, am spus, slăbind legăturile sacului. Dar eu nu sunt de vânzare.

— Toți suntem de vânzare. Matthew făcu ochii mari. Doamne Dumnezeule!

Între noi se înălța o statuie din aur și argint, înaltă de șaizeci de centimetri, reprezentând-o pe zeița Diana goală, „îmbrăcată" doar cu tolba cu săgeți și călărind pe o parte pe spinarea unui cerb, cu gleznele modest încrucișate. La picioarele ei stăteau doi câini de vânătoare.

Gallowglass fluieră.

— Ei bine, aș spune că în cazul acesta împăratul și-a făcut cunoscute dorințele.

Dar eu eram prea ocupată cu studierea statuii ca să-i dau prea multă atenție. O cheie micuță era vârâtă la baza obiectului. Am răsucit-o, iar cerbul o luă la pas pe podea.

— Uite, Matthew! Ai văzut?

— Nu ești în pericol să pierzi atenția unchiului, mă asigură Gallowglass.

Era adevărat. Matthew se uita furios la statuie.

— Ușurel, tinere Jack!

Gallowglass îl prinse de guler pe băiatul care se repezise în cameră. Însă micuțul era hoț profesionist, iar asemenea tactici de întârziere nu aveau cine știe ce rezultat atunci când simțea mirosul unui lucru de valoare. Jack se scurse la podea într-o grămadă moale, lăsându-l pe Gallowglass doar cu haina lui în mână, apoi țâșni după cerb.

— E o jucărie? E pentru mine? De ce doamna nu poartă haine? Nu-i e frig?

Întrebările se revărsau din gura lui într-un șuvoi neîntrerupt. Tereza, interesată de spectacol ca oricare altă femeie din Malá Strana, intră să vadă ce-i cu toată agitația. I se tăie răsuflarea la vederea femeii din biroul stăpânului ei și îi acoperi ochii lui Jack.

Gallowglass se uită atent la sânii statuii.

— Ba da, Jack. Eu aș zice că-i e frig.

Replica îi aduse o palmă după ceafă din partea Terezei, care continua să-l țină bine pe copilul ce se zbătea.

— E un automat, Jack, spuse Matthew, ridicând obiectul. Capul cerbului sări în sus, lăsând la vedere golul din interior. E menit să alerge pe masa la care împăratul ia cina. Atunci când cerbul se oprește, persoana aflată cel mai aproape trebuie să bea din gâtul lui. Ce-ar fi să te duci și să-i arăți lui Annie ce face? Așează cu un pocnet la loc capul animalului și îi înmână prețioasa jucărie lui Gallowglass. Apoi îmi aruncă o privire serioasă. Trebuie să discutăm.

Scoțianul îi împinse pe Jack și pe Tereza afară din cameră, promițându-le covrigi și o partidă de patinaj.

— Pășești pe un teren periculos, dragostea mea. Matthew își trecu degetele prin păr, gest care întotdeauna îl făcea să pară mai chipeș. Am înștiințat Congregația că statutul tău de soție a mea e o ficțiune convenabilă, născocită pentru a te proteja de acuzațiile de vrăjitorie și a împiedica vânătorile de vrăjitoare din Berwick să se extindă în afara Scoției.

— Dar prietenii și confrații tăi vampiri știu că e mai mult de atât, am spus.

Simțul olfactiv al unui vampir nu minția, iar eu eram învăluită în mireasma unică a lui Matthew.

— Iar vrăjitoarele știu că relația noastră înseamnă mai mult decât pot ele să vadă cu al treilea

ochi.

— Poate, dar Rudolf nu e nici vampir, nici vrăjitor. Împăratul va primi asigurări de la propriile lui contacte din Congregație că nu există nici o relație între noi. Așadar, nimic nu-l împiedică să umble după tine. Degetele lui Matthew își găsiră drumul spre obrazul meu. Eu nu împart, Diana. Iar dacă Rudolf ar merge prea departe…

— Ți-ai ține furia în frâu. I-am acoperit mâna cu a mea. Știi bine că n-o să-l las pe Sfântul Împărat Roman, sau pe oricine altcineva, să mă seducă. Avem nevoie de *Ashmole 782*. Cui îi pasă dacă Rudolf se holbează la sânii mei?

— Cu holbatul mă descurc. Matthew mă sărută. Mai e ceva ce ar trebui să știi înainte de a merge să-i mulțumești împăratului. De la o vreme, Congregația îi tot alimentează lui Rudolf apetitul pentru femei și curiozități, în încercarea de a-i câștiga sprijinul. Dacă suveranul vrea să te aibă și pune această problemă în fața celorlalți opt membri, hotărârea lor nu va fi în favoarea noastră. Congregația te va da pe mâna lui, pentru că nu-și pot permite ca Praga să cadă pradă unora ca arhiepiscopul de Trier și prietenii lui iezuiți. Și nu vor ca Rudolf să devină un al doilea rege Iacob, însetat de sângele creaturilor supranaturale. Poate că Praga seamănă cu o oază a ființelor neomenești. Dar, ca toate oazele, refugiul pe care îl reprezintă e doar un miraj.

— Înțeleg, am spus.

De ce tot ce-l atingea pe Matthew trebuia să fie atât de încâlcit? Viețile noastre îmi aminteau de firele înnodate din cutia mea cu vrăji. Indiferent de câte ori le descurcam, curând se încurcau la loc.

Matthew îmi dădu drumul.

— Când te duci la palat, ia-l pe Gallowglass cu tine.

— Tu nu vii?

După câte griji își făcea, eram uluită că Matthew mă lăsa să-i scap din ochi.

— Nu. Cu cât Rudolf ne va vedea mai mult împreună, cu atât îi vor spori imaginația și lăcomia. Iar Gallowglass ar putea reuși să intre cu vorba bună în laboratorul lui Kelley. Nepotul meu e mult mai fermecător decât mine.

Matthew rânji, însă expresia nu-i risipi nici un pic negura din priviri.

Gallowglass insistase că are un plan ce avea să mă ferească de o discuție privată cu Rudolf, dar care avea să-mi exprime totuși mulțumirea în mod public. Abia când am auzit clopotele anunțând ora trei, am început să întrevăd ce ar putea implica tertipul lui. Norodul care încerca să intre în Catedrala Sfântul Vitus pe sub bolțile ascuțite ale intrării laterale îmi confirmă bănuielile.

— Ăsta e Sigismund, spuse Gallowglass, aplecându-se aproape de urechea mea.

Zgomotul clopotelor era asurzitor, și abia dacă l-am auzit. Când m-am uitat zăpăcită spre el, scoțianul arătă în sus, spre zăbrelele aurii ale clopotniței de alături.

— Sigismund. Clopotul cel mare. Așa știi că ești la Praga.

Catedrala Sfântul Vitus era o clădire gotică exemplară, cu arcurile ei butante și turnurile ascuțite ca niște ace. În după-amiaza întunecată de iarnă, aspectul ei era și mai izbitor. Înăuntru ardeau lumânările, însă, în vastul spațiu al catedralei, ele nu erau decât niște împunsături galbene în beznă. Afară, lumina scăzuse atât de mult, încât vitraliile colorate și frescele pline de viață abia dacă destindeau atmosfera apăsătoare. Gallowglass se opri cu grijă sub un suport pentru torțe.

— Scutură-ți bine vraja de deghizare, sugeră el. Aici e atât de întuneric, încât s-ar putea ca nici

Rudolf să nu te vadă.

— Vrei să spui să strălucesc?

I-am aruncat cea mai aspră căutătură de profesoară pedantă de care eram în stare. Singurul lui răspuns fu un rânjet.

Am aşteptat începerea slujbei împreună cu o mulţime amestecată de umili slujitori ai palatului, oficiali regali şi aristocraţi. Unii artizani aveau încă petele şi urmele asociate muncii lor, iar cei mai mulţi păreau epuizaţi. După ce am cercetat mulţimea, am ridicat privirea ca să observ dimensiunile şi stilul catedralei.

— O grămadă de bolţi, am murmurat.

Nervurile acestora erau mult mai complicate decât cele din majoritatea bisericilor engleze.

— Aşa se întâmplă când lui Matthew îi intră o idee în cap, comentă Gallowglass.

— Matthew?

Am rămas cu gura căscată.

— Cu multă vreme în urmă trecea prin Praga, iar Peter Parler, noul arhitect, era mult prea crud pentru o treabă atât de importantă. Dar prima epidemie de ciumă îi omorâse pe cei mai mulţi dintre meşterii zidari, aşa că Parler rămăsese la conducere. Matthew l-a luat sub aripa lui, şi amândoi au luat-o un pic razna. Nu pot spune că am înţeles vreodată ce au încercat el şi tânărul Peter să realizeze, dar construcţia îţi sare în ochi. Stai să vezi ce a făcut cu Sala Mare.

Deschisesem gura să mai pun o întrebare, când peste mulţimea adunată se lăsă tăcerea. Sosise Rudolf. Mi-am lungit gâtul încercând să-l văd.

— Uite-l! murmură Gallowglass, făcând semn cu capul la dreapta lui.

Împăratul intrase în catedrală pe la etajul al doilea, prin pasajul acoperit pe care îl văzusem traversând curtea între palat şi catedrală. Stătea la un balcon decorat cu blazoane colorate care îi celebrau numeroasele titluri şi onoruri. Ca şi tavanul, balconul era susţinut de o boltă neobişnuit de ornată, deşi în cazul acesta ea semăna mai degrabă cu ramurile noduroase ale unui copac. Judecând după puritatea uluitoare a celorlalte nervuri ale catedralei, nu-mi venea să cred că acolo era mâna lui Matthew.

Rudolf îşi ocupă locul cu vedere spre naosul central, în vreme ce mulţimea se pleca şi făcea reverenţe în direcţia lojei regale. Din partea lui, împăratul părea stânjenit de faptul că fusese observat. În camerele lui personale se simţea în largul său printre curteni, însă aici părea timid şi rezervat. Se întoarse pentru a-l asculta pe un însoţitor ce-i şoptea ceva şi atunci dădu cu ochii de mine. Îşi înclină capul cu graţie şi zâmbi. Norodul se întoarse pentru a vedea pe cine alesese împăratul pentru a-i da binecuvântarea.

— Fă o reverenţă! îmi şuieră Gallowglass.

M-am lăsat iar în jos.

Am reuşit să trecem de slujba propriu-zisă fără nici un incident. Am descoperit cu uşurare că nimeni, nici măcar împăratul, nu era aşteptat să se împărtăşească şi că toată ceremonia se sfârşi repede. La un moment dat, Rudolf se furişă discret spre odăile lui, fără îndoială pentru a-şi studia comorile.

Odată plecaţi împăratul şi preotul, naosul se transformă într-un vesel loc de întâlnire. Prietenii din public făceau schimb de veşti şi de bârfe. De la distanţă l-am zărit pe Ottavio Strada adâncit în conversaţie cu un gentleman roşu la faţă, îmbrăcat în haine scumpe de lână. Domnul doctor Hájek era

şi el acolo, râzând şi vorbind cu doi tineri evident îndrăgostiţi unul de celălalt. I-am zâmbit, iar doctorul a făcut o mică plecăciune în direcţia mea. De Strada mă puteam lipsi, dar medicul împăratului îmi plăcea.

— Gallowglass! Tu n-ar trebui să hibernezi în rând cu restul urşilor?

Un bărbat subţire cu ochii adânciţi în orbite se apropie, iar buzele i se răsuciră într-un surâs strâmb. Purta haine simple, dar scumpe, iar inelul de aur de pe deget îi arăta prosperitatea.

— Pe vremea asta ar trebui să hibernăm cu toţii. Îmi pare bine să te văd atât de sănătos, Joris.

Gallowglass îi strânse mâna şi-l bătu pe spate. Ochii bărbatului se bulbucară de lovitură.

— Aş spune şi eu acelaşi lucru despre tine, dar, de vreme ce tu eşti mereu sănătos, o să ne scutesc pe amândoi de politeţuri fără rost.

Omul se întoarse către mine.

— Iar doamna e La Diosa.

— Diana, am spus, înclinându-mă în semn de salut.

— Nu aşa ţi se spune pe aici. Rudolf te numeşte „La Diosa de la Caza”. E varianta spaniolă pentru zeiţa vânătorii. Împăratul i-a cerut bietului maestru Spranger să-şi abandoneze ultimele schiţe cu Venus în baie pentru un nou personaj: Diana întreruptă în vreme ce-şi făcea toaleta. Toţi aşteptăm cu nerăbdare să vedem dacă Spranger e în stare să facă o schimbare atât de mare într-un timp atât de scurt. Bărbatul făcu o plecăciune. Joris Hoefnagel.

— Caligraful, am spus, gândindu-mă la remarca lui Pierre despre scrisul împodobit din mesajul oficial care îl chema pe Matthew la curtea lui Rudolf. Dar numele îmi era cunoscut[149]…

— Artistul, mă corectă Gallowglass cu blândeţe.

— La Diosa. Un bărbat sfrijit îşi scoase pălăria cu gesturi speriate ale mâinilor. Sunt Erasmus Habermel. Aţi fi atât de bună încât să-mi vizitaţi atelierul de îndată ce veţi putea? Maiestatea Sa ar dori să aveţi o trusă de instrumente astronomice, astfel încât să observaţi mai bine schimbările capricioasei luni, însă trebuie să fie întocmai pe placul dumneavoastră.

Şi Habermel îmi era un nume cunoscut[150]…

— Mâine doamna va veni la mine. Un bărbat corpolent în vârstă de vreo treizeci de ani îşi croi drum prin mulţimea tot mai numeroasă. Avea un distinct accent italian. La Diosa trebuie să servească drept model pentru un portret. Maiestatea Sa doreşte ca imaginea ei să fie gravată în piatră, ca simbol al permanenţei ei în inima împăratului.

Broboane de sudoare îi apărură pe buza de sus.

— *Signor* Miseroni[151]! spuse un alt italian, încleştându-şi melodramatic mâinile peste pieptul umflat. Credeam că ne-am înţeles. La Diosa trebuie să-şi exerseze dansul dacă are să participe la petrecerea de săptămâna viitoare, aşa cum îşi doreşte împăratul. Bărbatul făcu o plecăciune în direcţia mea. Eu sunt Alfonso Pasetti, La Diosa, maestrul de dans al Maiestăţii Sale.

— Dar soţia mea nu vrea să danseze, spuse un glas rece din spatele meu. Un braţ lung se strecură şi mă prinse de mâna în care frământam tivul corsajului. Vrei, *mon coeur*?

Această ultimă adresare afectuoasă fu însoţită de un sărut pe încheieturile degetelor mele şi de o ciupitură cu dinţii, în chip de avertisment.

— Matthew a ajuns exact la timp, ca întotdeauna, spuse Joris, râzând din toată inima. Ce mai faci?

— Sunt dezamăgit că n-am găsit-o pe Diana acasă, spuse Matthew pe un ton uşor mâhnit. Dar până şi un soţ devotat trebuie să-i cedeze lui Dumnezeu o parte din afecţiunea nevestei sale.

Hoefnagel îl urmărea pe Matthew îndeaproape, cântărindu-i fiecare schimbare a expresiei. Brusc mi-am dat seama cine era bărbatul: marele artist care observa atât de atent natura încât ilustraţiile lui reprezentând flora şi fauna păreau, asemenea fiinţelor de pe pantofii lui Mary, că s-ar putea trezi la viaţă.

— Ei bine, Dumnezeu a terminat cu ea pe ziua de azi. Cred că sunteţi liber să vă duceţi soţia acasă, spuse Hoefnagel pe un ton neutru. La Diosa, iată cum păreţi să treziţi la viaţă ceea ce altfel ar fi o primăvară searbădă. Pentru asta vă suntem cu toţii recunoscători.

Artiştii se împrăştiară după ce primiră asigurări de la Gallowglass că el avea să ţină socoteala diverselor mele programări, care păreau deocamdată să se suprapună. Hoefnagel plecă ultimul.

— O să fiu cu ochii pe soţia ta, *Schaduw*. Poate că şi tu ar trebui să faci asta.

— Sunt întotdeauna atent la ceea ce face soţia mea, cum e şi firesc. Cum altfel aş fi ştiut că se află aici?

— Bineînţeles. Iartă-mă că m-am amestecat. Pădurea are urechi, iar câmpurile au ochi. Hoefnagel făcu o plecăciune. Ne vedem la curte, La Diosa.

— O cheamă Diana, spuse Matthew încordat. Şi *madame* de Clairmont ar fi un apelativ satisfăcător.

— Iar eu care aveam impresia că e Roydon. M-am înşelat. Hoefnagel făcu câţiva paşi în spate. Bună seara, Matthew!

Sunetul tălpilor lui răsună pe podeaua din piatră şi se pierdu treptat.

— *Schaduw?* am întrebat. Înseamnă ceea ce pare?[152]

— E termenul olandez pentru „umbră”. Elisabeta nu e singura care îmi spune aşa. Matthew se uită la Gallowglass. Despre ce petrecere vorbea *signor* Pasetti?

— A, nimic ieşit din comun. Fără îndoială, va fi ceva cu temă mitologică, muzică îngrozitoare şi dansuri încă mai proaste. La sfârşitul serii, pentru că vor fi băut prea mult, curtenii vor intra cu toţii împleticindu-se în dormitoarele altora. Nouă luni mai târziu se va naşte o ceată de bebeluşi nobili cu paternitate incertă. Lucruri obişnuite.

— *Sic transit gloria mundi*[153], murmură Matthew şi făcu o plecăciune în direcţia mea. Mergem acasă, La Diosa?

Porecla mă stânjenea atunci când o foloseau străinii, dar când ieşea din gura lui Matthew era aproape insuportabilă.

— Jack îmi spune că friptura din seara asta e deosebit de apetisantă.

Matthew rămase distant toată seara, urmărindu-mă cu o privire somnoroasă, în vreme ce eu ascultam aventurile copiilor din acea zi, iar Pierre îl punea pe el la curent cu diversele evenimente din Praga. Numele pomenite îmi erau necunoscute, iar poveştile se vădeau atât de confuze încât am renunţat să le mai urmăresc şi m-am dus la culcare.

Mă treziră strigătele lui Jack. Am alergat la el, dar am descoperit că Matthew mi-o luase înainte. Băiatul se zbătea sălbatic, tremura şi ţipa după ajutor.

— Mi se desfac oasele! tot spunea el. Mă doare! Mă doare!

Matthew îl strânse tare la piept, ca să nu se mai poată mişca.

— Șșt! Acum ești cu mine.

Îl ținu până când tremurul trupului subțire se stinse în mici fiori care-i străbăteau mâinile și picioarele.

— În noaptea asta toți monștrii arătau ca niște oameni obișnuiți, domnule Roydon, spuse Jack, cuibărindu-i-se în brațe.

Părea epuizat, iar sub ochi avea dâre vinete care îl făceau să pară mult mai bătrân decât era.

— Deseori arată așa, Jack, spuse Matthew. Deseori.

Următoarele câteva săptămâni fură un vârtej de întâlniri: cu bijutierul împăratului, cu făuritorul de instrumente și cu profesorul său de dans. Fiecare întâlnire mă purta și mai adânc în inima grămezii de clădiri ce compuneau palatul imperial, spre ateliere sau reședințe rezervate artiștilor și intelectualilor prețuiți de Rudolf.

Între două angajamente, Gallowglass mă ducea în secțiuni ale palatului pe care nu le văzusem încă: la menajerie, unde Rudolf își ținea leoparzii și leii cam tot așa cum își ținea pictorii și muzicienii pe străduțele înguste aflate la est de catedrală, la Șanțul Cerbilor, care fusese modificat astfel încât Rudolf să poată savura mai bine sportul vânătorii. În sala de jocuri acoperită cu sgraffitouri, unde curtenii puteau face antrenamente fizice; în noua seră, construită pentru a ocroti prețioșii smochini ai împăratului de iarna aspră din Boemia.

Exista însă un singur loc în care nici măcar Gallowglass nu putea avea intrare: Turnul Prafului de Pușcă, unde Edward Kelley lucra aplecat asupra alambicurilor și creuzetelor sale, în încercarea de a făuri piatra filozofală. Stăteam în fața clădirii și încercam să ne croim cu vorbe dulci drum pe lângă paznicii postați la intrare. Gallowglass se încumetă chiar să strige un salut călduros, care îi făcu pe vecini să vină într-un suflet ca să vadă unde arde, dar nu stârni nici o reacție din partea fostului asistent al doctorului Dee.

— E ca și cum ar fi ținut prizonier, i-am spus lui Matthew după ce vasele de la cină fură strânse, iar Jack și Annie, culcați în siguranță în paturile lor.

Fusese încă o zi de dat cu patinele și cu sania și de mâncat covrigi, după care erau morți de oboseală. Renunțaserăm să ne mai prefacem că ne sunt servitori. Speram că posibilitatea de a se comporta ca un băiat normal de opt ani avea să pună capăt coșmarurilor lui Jack. Însă palatul nu era un loc potrivit pentru ei. Mă îngrozea faptul că s-ar fi putut îndepărta și apoi rătăci pentru totdeauna, incapabili să vorbească limba sau să le spună oamenilor ai cui erau.

— Kelley *este* prizonier[154], spuse Matthew, jucându-se cu piciorul cupei sale.

Era din argint masiv și scânteia în lumina focului.

— Se spune că ocazional merge acasă, de obicei în toiul nopții, când nu e nimeni care să-l vadă. Măcar mai scapă de neîncetatele porunci ale împăratului.

— N-ai cunoscut-o pe doamna Kelley, spuse Matthew sec.

N-o cunoscusem, lucru care mi se părea tot mai ciudat pe măsură ce mă gândeam la el. Poate că nu adoptasem ruta potrivită pentru a-l întâlni pe alchimist. Îmi îngăduisem să mă las prinsă de viața de la curte, cu speranța că voi putea să bat la ușa laboratorului lui Kelley și să intru drept înăuntru pentru a cere *Ashmole 782*. Dar, după ce mă familiarizasem cu viața de la palat, o asemenea abordare directă era puțin probabil să reușească.

În dimineața următoare mi-am propus să merg la cumpărături cu Tereza. Afară era un frig

cumplit, iar vântul sufla sălbatic, însă noi ne-am târât picioarele până la piață.

— O cunoașteți pe compatrioata mea, doamna Kelley? am întrebat-o pe Frau Huber în vreme ce așteptam ca brutarul să ne împacheteze cumpărăturile. Gospodinele din Malá Strana colecționau fapte bizare și curiozități cu aceeași aviditate ca și Rudolf. Soțul ei e unul dintre servitorii împăratului.

— Vreți să spuneți unul dintre alchimiștii ținuți în colivie de împărat, replică Frau Huber, pufnind. Mereu se întâmplă lucruri ciudate în casa aia. Și era mai rău pe vremea când Dee stătea aici. Herr Kelley s-a uitat mereu cu poftă la Frau Dee.

— Și doamna Kelley? i-am dat eu ghes.

— Nu prea iese din casă. Bucătarul ei face cumpărăturile.

Frau Huber nu era de acord cu delegarea responsabilităților de nevastă. Asta deschidea calea la tot soiul de nereguli, inclusiv (argumenta ea) anabaptismului și unei înfloritoare piețe negre a uneltelor de bucătărie furate. Își expusese clar părerile pe tema aceasta încă de la prima noastră întâlnire, și ea era unul dintre principalele motive pentru care ieșeam în oraș pe orice vreme ca să-mi cumpăr varză.

— Vorbiți despre nevasta alchimistului? spuse *signorina* Rossi, împiedicându-se pe pietrele înghețate și evitând în ultima clipă o roabă cu cărbuni. E englezoaică și deci foarte ciudată. Iar notele ei de plată la vin sunt mult mai mari decât ar trebui.

— Cum de știți atât de multe? am întrebat când am terminat de râs.

— Avem aceeași spălătorească, spuse surprinsă Frau Huber.

— Nici una dintre noi nu ține secrete față de spălătoresele noastre, încuviință *signorina* Rossi. Ea i-a spălat și lui Dee. Până când *signora* Dee a concediat-o pentru că cerea prea mult ca să curețe șervețelele.

— O femeie dificilă, Jane Dee, dar n-o puteai învinovăți pentru firea ei econoamă, recunoscu oftând Frau Huber.

— De ce aveți nevoie s-o întâlniți pe doamna Kelley? întrebă *signorina* Rossi, îndesându-și în coș o bucată de pâine împletită.

— Vreau să-l întâlnesc pe soțul ei. Sunt interesată de alchimie și am câteva întrebări.

— Și o să-l plătiți? întrebă Frau Huber, frecându-și mâinile într-un gest universal și, se pare, fără vârstă.

— Pentru ce? am întrebat nedumerită.

— Pentru răspunsurile lui, firește.

— Da, am răspuns, întrebându-mă ce plan viclean punea la cale.

— Lăsați totul în seama mea! spuse Frau Huber. Mi-e poftă de șnițele, iar austriacul care ține taverna de lângă locuința dumneavoastră, Frau Roydon, știe cum se face un șnițel.

Se dovedi că fiica adolescentă a vrăjitorului austriac al șnițelelor împărțea un profesor cu Elisabeth, fata vitregă în vârstă de zece ani a lui Kelley. Iar bucătarul lui era căsătorit cu mătușa spălătoresei, a cărei cumnată îi ajuta prin casă alchimistului.

Datorită acestui misterios lanț al relațiilor făurit de femei, și nu grație legăturilor pe care le avea Gallowglass la curte, eu și Matthew ne-am trezit în toiul nopții în salonul de la etajul al doilea al casei soților Kelley, așteptând sosirea marelui alchimist.

— Trebuie să apară dintr-o clipă în alta, ne asigură Joanna Kelley.

Avea ochii tiviți cu roșu și împăienjeniți, însă era greu de spus dacă din cauza consumului exagerat de vin sau a frigului ce părea să domnească în toată gospodăria.

— Nu vă faceți griji pentru noi, doamnă Kelley! Obișnuim să ne culcăm târziu, spuse Matthew pe un ton dulceag, aruncându-i un zâmbet strălucitor. Și cum vă place noua dumneavoastră casă?

După mult spionaj și numeroase investigații în rândul comunității austriece și al celei italiene, descoperiserăm că soții Kelley achiziționaseră de curând o casă foarte aproape de „Trei Corbi”, într-un complex cunoscut pentru ineditul lui însemn stradal. Cineva luase câteva figurine de lemn rămase de la o scenă cu nașterea lui Iisus, le tăiase în jumătăți și le aranjase pe o scândură, dar în timpul acestui proces îl îndepărtase pe pruncul sfânt din culcușul lui, înlocuindu-l cu capul măgarului Mariei.

— „Măgarul și Leagănul” ne satisface nevoile pe moment, domnule Roydon. Doamna Kelley strănută strașnic pentru a patra oară și luă o înghițitură zdravănă de vin. Crezusem că împăratul ne va repartiza o locuință chiar în incinta palatului, având în vedere munca lui Edward, însă e bună și aceasta.

Un tropăit regulat se auzi pe treptele în spirală.

— Iată-l pe soțul meu!

Mai întâi apăru un baston, apoi o mână pătată, urmată de o mânecă la fel de murdară. Restul ființei lui Edward Kelley arăta tot atât de jerpelit. Barba lungă, neîngrijită, ieșea de sub o bonetă trasă peste urechi. Chiar dacă proprietarul ei o fi avut cândva pălărie, aceasta dispăruse acum. Individul ținea la mesele lui, judecând după proporțiile sale falstaffiene. Intră în cameră cu pas șchiopătat, fluierând, apoi încremeni la vederea lui Matthew.

— Bună ziua, Edward! Vampirul etală unul dintre strălucitoarele sale zâmbete, însă Kelley nu se arătă nici pe departe la fel de încântat ca soția lui. Ca să vezi. Ne reîntâlnim atât de departe de casă!

— Cum ai…? începu Edward cu o voce răgușită.

Se uită prin încăpere, iar ochii i se opriră asupra mea, aruncându-mi o privire ascuțită, mai insidioasă ca a oricărui alt demon pe care-l cunoscusem vreodată. Dar mai era ceva: firele care îl înconjurau erau tulburate, țesătura neregulată din jurul lui indica faptul că nu era doar demonic. Era o ființă instabilă psihic. Kelley schiță un rânjet.

— Vrăjitoarea.

— Împăratul a înălțat-o în rang, la fel ca și pe tine. Acum e La Diosa – zeița, spuse Matthew. Stai jos și odihnește-ți piciorul! Din câte îmi amintesc, te supără pe vreme rece.

— Ce treabă ai cu mine, Roydon?

Edward Kelley își apucă mai strâns bastonul.

— A venit aici din partea reginei, Edward. Eu eram în pat, spuse Joanna pe un ton plângăreț. Apuc să mă odihnesc atât de puțin! Iar din pricina febrei acesteia îngrozitoare încă nu i-am cunoscut pe vecinii noștri. Nici nu mi-ai spus că niște englezi locuiesc atât de aproape. Pot să văd casa doamnei Roydon de la fereastra turnului. Tu ești la castel. Eu rămân singură, tânjind să vorbesc cu cineva în limba mea, și totuși…

— Întoarce-te în pat, draga mea! spuse Kelley, alungând-o pe Joanna. Ia-ți și vinul cu tine!

Îndatoritoare, doamna Kelley ieși trăgându-și nasul, cu o expresie de amărăciune pe chip. Să fii o englezoaică stabilită la Praga fără prieteni sau familie era greu, însă trebuie să fi fost de două ori mai dificil să-ți vezi soțul bine primit în locuri în care ție îți este interzis să mergi. După plecarea ei, Kelley șontâcăi până la masă și se așeză pe scaunul soției sale. Cu o grimasă, își ridică piciorul pentru a-l așeza mai bine. Apoi își plimbă ochii negri și ostili asupra lui Matthew.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să scap de tine! zise el de-a dreptul.

Kelley o fi fost el la fel de viclean ca şi Kit, însă nu avea nimic din farmecul acestuia.

— Regina te vrea pe tine, spuse Matthew, la fel de direct. Noi vrem cartea lui Dee.

— Care carte?

Răspunsul lui Edward fu rapid. Prea rapid.

— Eşti un mincinos dezgustător pentru un şarlatan, Kelley. Cum reuşeşti să-i păcăleşti pe toţi?

Matthew îşi trânti pe masă picioarele lungi, încălţate în cizme. Kelley se făcu mic când tocurile loviră tăblia de lemn.

— Dacă doctorul Dee mă acuză de furt, zbieră el, atunci trebuie să insist să discutăm această chestiune în prezenţa împăratului. El n-ar accepta să fiu tratat astfel, să-mi fie atacată onoarea în propria mea casă.

— Unde e cartea, Kelley? În laboratorul tău? În dormitorul lui Rudolf? O s-o găsesc cu sau fără ajutorul tău. Dar, dacă mi-ai spune secretul, aş putea fi tentat să uit de cealaltă chestiune. Matthew îşi culese o scamă de pe jambiere. Congregaţia nu e mulţumită de comportamentul tău din ultima vreme.

Bastonul lui Kelley căzu cu zgomot pe podea. Matthew i-l ridică îndatoritor şi-i lipi capătul uzat de gâtul alchimistului.

— Aici l-ai atins pe cârciumarul de la han atunci când ai ameninţat că-i iei viaţa? A fost o nechibzuinţă, Edward. Toată pompa şi privilegiile ţi s-au urcat la cap.

Bastonul coborî peste burta considerabilă a lui Kelley şi rămase acolo.

— Nu te pot ajuta, scânci Kelley, în vreme ce Matthew îl apăsa tot mai tare cu băţul. E adevărat. Împăratul mi-a luat cartea când…

Demonul lăsă fraza neterminată şi îşi trecu mâna peste faţă, de parcă ar fi vrut să şteargă imaginea vampirului de lângă el.

— Când ce? am spus, aplecându-mă înainte.

Când atinsesem *Ashmole 782* în Biblioteca Bodleiană, îmi dădusem seama numaidecât că era diferit.

— Tu ar trebui să ştii mai multe despre cartea asta decât mine, lătră alchimistul, cu ochii arzându-i de furie. Voi, vrăjitoarele, n-aţi fost surprinse să aflaţi despre existenţa ei, deşi a fost nevoie de un demon ca s-o recunoască.

— Îmi pierd răbdarea, Edward. Bastonul de lemn trosni în mâinile lui Matthew. Soţia mea ţi-a pus o întrebare. Răspunde!

Kelley îi aruncă lui Matthew o privire lentă şi triumfătoare, apoi împinse capătul bastonului, îndepărtându-l de corpul său.

— Tu urăşti vrăjitoarele. Sau cel puţin aşa crede toată lumea. Dar acum văd că împărtăşeşti slăbiciunea lui Gerbert pentru asemenea fiinţe. Eşti îndrăgostit de ea, exact aşa cum i-am spus lui Rudolf.

— Gerbert!

Tonul lui Matthew era neutru. Kelley dădu din cap în semn de aprobare.

— A venit în timp ce Dee era încă la Praga, a pus întrebări despre carte şi şi-a băgat nasul în treburile mele. Rudolf l-a lăsat să se bucure de una dintre vrăjitoarele din Oraşul Vechi, o fată tare frumuşică, de vreo şaptesprezece ani, cu păr rozaliu şi ochi albaştri, întocmai ca soţia ta. De atunci n-a

mai văzut-o nimeni. Dar în noaptea walpurgică[155] de atunci s-a făcut un foc vârtos. Gerbert a avut onoarea de a-l aprinde. Kelley îşi îndreptă privirea spre mine. Mă întreb dacă o să avem parte de foc şi anul acesta.

Menţionarea străvechii tradiţii de a da foc unei vrăjitoare pentru a celebra venirea primăverii fu pentru Matthew picătura care umplu paharul. Până să-mi dau seama ce se petrece, scosese deja jumătate din trupul lui Kelley pe fereastră.

— Uită-te în jos, Edward! Nu e o distanţă mare. Mă tem că ai supravieţui căderii, deşi s-ar putea să-ţi rupi un os sau două. Eu te-aş aduna şi te-aş duce în dormitorul tău. Fără îndoială, şi acela are o fereastră. Până la urmă aş găsi un loc suficient de înalt ca să-ţi rup în două stârvul ăsta amărât. Până atunci însă, toate oasele tale vor fi fărâme, iar tu îmi vei fi spus ce vreau să aflu.

M-am ridicat. Matthew îşi întoarse ochii negri spre mine.

— Stai jos! inspiră el adânc. Te rog!

M-am aşezat.

— Cartea lui Dee avea atâta putere încât sclipea. I-am simţit mirosul din clipa în care a luat-o de pe raft în Mortlake. El habar n-avea de semnificaţia ei, dar eu am ştiut. Kelley se împleticea în cuvinte. Când se opri să-şi tragă sufletul, Matthew îl scutură. Manuscrisul a fost al vrăjitorului Roger Bacon, care îl preţuia ca pe o comoară nemaiîntâlnită. Numele lui e înscris pe pagina de titlu, lângă inscripţia *Verum secretum secretorum.*

— Dar cartea nu semănă deloc cu *Secretum,* am spus, gândindu-mă la populara lucrare medievală[156]. Aceea e o enciclopedie. Aceasta are ilustraţii alchimice.

— Ilustraţiile nu sunt decât un paravan care să ascundă adevărul, spuse Kelley, şuierând. De aceea Bacon o numea „Adevăratul secret al secretelor”.

— Ce scrie în ea? am întrebat, ridicându-mă entuziasmată.

De data asta Matthew nu mă mai avertiză. Îl trase pe Kelley înapoi.

— Ai putut să citeşti cuvintele? am continuat.

— Poate, spuse bărbatul, netezindu-şi veşmântul.

— Nici el n-a putut citi. Dezgustat, soţul meu îl eliberă pe demon. Îi simt duplicitatea pe sub mirosul fricii.

— E scrisă într-o limbă străină. Nici măcar rabinul Loew n-a putut s-o descifreze.

— Maharal[157] a văzut cartea?

Matthew căpătase acea expresie neclintită şi atentă pe care o avea chiar înainte de a lovi.

— Se vede că nu l-ai întrebat pe rabin despre ea atunci când ai fost în Cartierul Evreiesc ca să-l cauţi pe vrăjitorul care a făurit făptura aceea din lut numită golem. Şi nici n-ai reuşit să-l găseşti pe vinovat. Kelley părea disprețuitor. S-a zis cu celebra ta putere şi influenţă. N-ai putut să-i sperii nici măcar pe evrei.

— Nu cred că textul e în ebraică, am spus eu, amintindu-mi simbolurile ce se mişcau la repezeală în palimpsest.

— Nu e. Împăratul l-a chemat pe rabin la palat doar ca să fie sigur.

Alchimistul dezvăluise mai mult decât avusese de gând. Ochii i se îndreptară către baston, iar firele din jurul lui se încovoiară şi se răsuciră. În faţa ochilor îmi apăru imaginea lui Kelley ridicându-şi bastonul să lovească pe cineva. Oare ce punea la cale?

Apoi mi-am dat seama: avea de gând să mă lovească pe *mine*. Din gura lui ieși un sunet neinteligibil, și, când am ridicat mâna, bastonul îmi zbură drept în palmă. Preț de o clipă, brațul mi se transformă într-o ramură, apoi reveni la conturul lui normal. M-am rugat ca totul să se fi întâmplat prea repede pentru ca Edward Kelley să fi perceput schimbarea. Însă expresia de pe chipul lui îmi dovedi că speranțele mele erau în van.

— Nu-l lăsa pe împărat să te vadă făcând așa ceva, rânji Kelley, altfel o să te încuie și pe tine ca pe o curiozitate cu care să se delecteze. Ți-am spus ce voiai să știi, Roydon. Cheamă-i înapoi pe câinii Congregației.

— Nu cred că pot, spuse soțul meu, luându-mi bastonul. Tu nu ești inofensiv, indiferent ce zice Gerbert. Dar o să te las în pace. Pentru moment. Nu face nimic care să-mi atragă atenția și s-ar putea să mai apuci vara. Matthew aruncă bățul într-un colț. Noapte bună, domnule Kelley!

Mi-am luat mantia, vrând să mă îndepărtez cât mai mult cu putință de detestabilul demon.

— Savurează-ți clipa de glorie, vrăjitoareo! Asemenea momente trec repede la Praga.

Kelley rămase pe loc, iar eu și Matthew am luat-o în jos pe scări.

Când am ajuns în stradă, îi simțeam încă privirea ascuțită. Iar când m-am uitat înapoi spre „Măgarul și Leagănul”, firele strâmbe și rupte care îl legau pe Kelley de lume sclipeau răuvoitor.

148 Concrețiuni calculoase formate din resturi vegetale sau din păr, aflate în tubul digestiv al unor patrupede. În trecut se credea că au proprietăți magice. (n.tr.)

149 Joris Hoefnagel (1542–1601), pictor și gravor olandez, cunoscut îndeosebi pentru miniaturile și anluminurile sale (n.red.)

150 Erasmus Habermel (?–1606), renumit producător de instrumente matematice și astronomice al epocii. Posibil de origine germană. (n.red.)

151 Ottavio Miseroni (1567–1624), cioplitor în piatră și șlefuitor de giuvaiere, angajat în 1588 de către Rudolf al II-lea în Praga (n.red.)

152 Cuvântul seamănă cu porecla în engleză a lui Matthew, Shadow, adică „Umbră”. (n.tr.)

153 Așa trece gloria lumii (în limba latină în original) (n.tr.)

154 Într-adevăr, Kelley fusese arestat în mai 1591 și închis în turn, aparent pentru uciderea unui curtean, dar foarte probabil pentru că împăratul nu voia să-l lase să fugă cu secretele sale alchimice (pe atunci Kelley pretindea – și era crezut – că poate transforma metale comune în aur). (n.red.)

155 Noaptea din ajunul zilei de 1 mai, când se spune că vrăjitoarele își dau întâlnire (n.tr.)

156 *Secretum secretorum* („Secretul secretelor”), traducerea în latină (datând din secolul al XII-lea) a unei enciclopedii arabe din secolul al X-lea, care trata subiecte de politică, etică, astrologie, alchimie, magie și medicină. A fost populară în toată perioada medievală. (n.red.)

157 Judah Loew, cunoscut drept Maharal (1520–1609), mistic evreu, filozof și interpret al Talmudului, rabin în Moravia. Între 1588 și 1592 a locuit în Praga. (n.red.)

CAPITOLUL 29

După zile întregi de negocieri prudente, Matthew reuși să aranjeze o vizită la rabinul Judah Loew. Pentru a-mi face loc în program, Gallowglass fu nevoit să-mi anuleze mai multe întrevederi de la curte, pe motiv de boală.

Din păcate, anunțul acesta atrase atenția împăratului, și casa ne fu inundată de medicamente: *terra sigillata*[158], lutul cu uluitoare proprietăți curative, bezoari colectați din vezicile biliare ale unor capre, bune pentru a înlătura otrava din trup, o ceașcă făcută din corn de unicorn, trimisă împreună cu una dintre rețetele de dulciuri ce aparțineau familiei împăratului. Aceasta din urmă presupunea coacerea la cuptor a unui ou cu șofran, apoi transformarea acestuia în pulbere cu adăugarea de semințe de muștar, angelică, fructe de ienupăr, camfor și de alte câteva substanțe misterioase, și, în fine, într-o pastă, în care se amestecau melasă și sirop de lămâie. Rudolf îl trimise pe doctorul Hájek să mi-o administreze. Însă eu n-aveam nici o intenție să înghit combinația aceea deloc apetisantă, după cum l-am informat imediat și pe medicul imperial.

— Îl voi asigura pe împărat că o să vă reveniți, spuse acesta sec. Din fericire, Maiestatea Sa e prea preocupat de propria sănătate pentru a risca un drum până pe Sporrengasse pentru a-mi confirma prognosticul.

I-am mulțumit din suflet pentru discreție și l-am trimis acasă cu unul dintre puii fripți ce ne fuseseră trimiși de la bucătăria regală pentru a-mi stimula pofta de mâncare. Aruncasem în foc biletul ce însoțea mâncarea – *Ich verspreche Sie werden nicht hungern. Ich halte euch zufrieden. Rudolff*[159] –, după ce Matthew îmi explicase că formularea lăsa loc la îndoieli, căci nu era clar dacă împăratul se referea la pui atunci când promitea să-mi potolească foamea.

În timpul traversării râului Moldav spre Orașul Vechi al Pragăi am avut prima ocazie de a observa agitația și aglomerația din centrul capitalei. Aici, negustori bogați făceau afaceri din prăvăliile cuibărite la parterul caselor cu trei și patru etaje ce mărgineau străzile șerpuitoare. Când am luat-o spre nord, caracterul orașului s-a schimbat: locuințele erau mai mici, locuitorii mai prost îmbrăcați, magazinele mai puțin prospere. Apoi am traversat o stradă lată și am intrat printr-o poartă în Cartierul Evreiesc. Peste cinci mii de evrei locuiau în această mică enclavă înghesuită între zona meșteșugărească de pe malul răului, piața principală a Orașului Vechi și o mănăstire. Cartierul evreilor era aglomerat, ba chiar extrem de populat, până și după standardele Londrei, cu case ce nu erau atât construite, cât crescute ca niște plante – căci fiecare clădire se ridica organic din zidurile alteia, asemenea cămărilor unei cochilii de melc.

Pe rabinul Loew l-am găsit urmând o serpentină ce mă făcu să tânjesc după un sac cu firimituri de pâine, care să mă asigure că ne vom găsi drumul înapoi. Locuitorii ne aruncau priviri precaute, însă puțini se încumetau să ne salute. Aceia care o făceau îl numeau pe Matthew „Gabriel”. Era unul dintre numeroasele lui apelative, iar faptul că era folosit aici însemna că alunecasem într-unul dintre fostele bârloguri ale soțului meu și că urma să întâlnesc încă o față a lui din trecut.

Când am ajuns în fața binevoitorului bărbat cunoscut drept Maharal, am înțeles de ce Matthew vorbea despre el în șoaptă. Rabinul Loew radia aceeași putere tăcută pe care o simțisem la Philippe. Demnitatea lui făcea ca gesturile grandioase ale lui Rudolf și arțagul Elisabetei să pară hilare prin comparație. Și părea cu atât mai izbitoare la vârsta lui, când metoda obișnuită prin care cineva își

impunea voința în fața altora era forța brută. Reputația lui Maharal se baza pe cunoștințele și munca lui științifică, nu pe străşnicia lui fizică.

— Maharal e unul dintre cei mai minunați oameni care au trăit vreodată, îmi spusese Matthew simplu când îl rugasem să-mi povestească mai multe despre Judah Loew.

Dacă stăteam să mă gândesc de cât timp rătăcea Matthew pe pământ, aceasta era o laudă remarcabilă.

— Gabriel, credeam că ne-am încheiat socotelile, spuse aspru Loew în limba latină. Arăta și vorbea cam ca un director de școală. N-am vrut să-ți spun numele vrăjitorului care a creat golemul și n-o voi face nici acum. Rabinul se întoarse apoi către mine. Îmi pare rău, Frau Roydon. Iritarea mea față de soțul dumneavoastră m-a făcut să uit bunele maniere. Îmi face plăcere să vă cunosc.

— N-am venit pentru golem, răspunse Matthew. Treburile mele de azi sunt personale. Se referă la o carte.

— Ce carte e aceea?

Deși Maharal nu clipise, o tulburare în aer îmi dădu de înțeles că avusese totuși reacție aproape inobservabilă. De la întâlnirea cu Kelley, îmi dădeam seama că magia mă furnica de parcă ar fi fost conectată la o sursă invizibilă de curent electric. Balauroaica mea se foia, iar firele ce mă înconjurau căpătau din când în când, brusc, culoare, scoțând în evidență când un obiect, când o persoană, când o cale printre străzi, ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva.

— E un volum pe care soția mea l-a găsit la o universitate aflată departe de aici, spuse Matthew.

Mă mira faptul că era atât de sincer. La fel de uimit fu și rabinul.

— Ah! Văd că în după-amiaza asta suntem onești unul cu celălalt. Ar trebui să facem asta undeva unde avem destulă liniște ca să pot savura experiența. Veniți în biroul meu!

Ne conduse într-una dintre cămăruțele înghesuite în labirintul de la parter. Biroul zgâriat și grămezile de cărți îi dădeau un aer familiar și liniștitor. Am recunoscut mirosul de cerneală și încă de ceva care îmi amintea de cutia cu rășină din sala de dans unde mergeam în copilărie. O oală de fier așezată lângă ușă conținea ceva ce semăna cu niște mere mici și maronii care pluteau în sus și în jos într-un lichid de aceeași culoare. Vasul avea un aspect vrăjitoresc, și mă făcu să mă întreb cu îngrijorare ce altceva ar mai fi putut sta la pândă în adâncurile lui dezgustătoare.

— Porția asta de cerneală e mai mulțumitoare? întrebă Matthew, împungând una dintre mingile plutitoare.

— Este. Mi-ai făcut un serviciu spunându-mi să adaug cuiele acelea în oală. Nu mai e nevoie de atâta cenușă ca s-o înnegresc, iar consistența e mai bună. Rabinul făcu semn către un scaun. Vă rog, luați loc! spuse el și mă așteptă să mă instalez, apoi se așeză pe singurul loc rămas disponibil în cameră – un taburet cu trei picioare. Gabriel nu mai are pe ce sta, dar nu-i nimic. Nu e el prea tânăr, însă are un trup puternic.

— Sunt suficient de tânăr ca să-ți stau la picioare asemenea unui elev, Maharal.

Matthew rânji și se așeză grațios pe jos cu picioarele încrucișate.

— Elevii mei au mai multă minte decât să aleagă podeaua pe o vreme ca asta. Rabinul mă privi atent. Acum să trecem la treabă! De ce soția lui Gabriel ben Ariel a călătorit atât de departe ca să caute o carte?

Am avut deconcertanta senzație că nu se referea la călătoria mea peste râu sau chiar prin Europa. Cum putea să știe că nu eram din epoca aceea?

De îndată ce în mintea mea se formulă întrebarea, chipul unui bărbat se ivi în aer, peste umărul rabinului Loew. Pe fața lui, deși tânără, grijile lăsaseră deja riduri în jurul ochilor cenușii adânci, iar barba castanie începea să-i încărunțească pe mijlocul bărbiei.

— Un alt vrăjitor v-a vorbit despre mine, am spus încet.

Rabinul dădu din cap în semn de încuviințare.

— Praga e un oraș minunat în materie de vești. Din păcate, jumătate din zvonuri sunt neadevărate. Loew așteptă o clipă. Cartea? îmi aminti el.

— Credem că ne-ar putea spune câte ceva despre cum au luat naștere ființele ca Matthew și ca mine, am explicat.

— Acesta nu e un mister. Dumnezeu v-a creat, întocmai cum ne-a creat pe mine și pe împăratul Rudolf, replică Maharal, așezându-se mai bine pe scaunul său.

Adoptase o ținută tipică pentru un profesor, absolut firească după ani întregi în care își învățase elevii să se lupte cu ideile noi. M-am simțit brusc emoționată ca o școlăriță în vreme ce-mi pregăteam răspunsul. Nu voiam să-l dezamăgesc pe rabin.

— Poate, dar nouă Dumnezeu ne-a dăruit niște abilități suplimentare. Dumneavoastră nu puteți trezi morții la viață, domnule rabin, am spus, vorbindu-i ca și cum ar fi fost profesor la Oxford. Și nici nu vă apar chipuri străine în fața ochilor atunci când puneți o simplă întrebare.

— Adevărat. Însă dumneavoastră nu conduceți Boemia, iar germana soțului dumneavoastră e mai bună decât a mea, deși eu vorbesc limba din copilărie. Fiecare dintre noi a primit daruri unice, Frau Roydon. În aparentul haos al lumii, există încă dovezi ale planului lui Dumnezeu.

— Vorbiți cu atâta încredere despre planul lui Dumnezeu pentru că vă cunoașteți originea din Tora, am replicat. *Bereishit* – „La începuturi” – așa numiți cartea pe care creștinii o cunosc drept Facerea. Nu-i așa, domnule rabin?

— Se pare că discut despre teologie cu cine nu trebuie din familia lui Ariel, spuse sec rabinul, deși ochii îi sclipeau poznaș.

— Cine e Ariel? am întrebat.

— Tatăl meu e cunoscut drept Ariel de către poporul rabinului Loew, îmi explică Matthew.

— Îngerul mâniei?

M-am încruntat. Nu semăna cu Philippe pe care îl cunoșteam eu.

— Stăpânul care domină pământul. Unii îi spun Leul din Ierusalim. De curând, neamul meu a avut motive să-i fie recunoscător Leului, cu toate că evreii n-au uitat, și nu vor uita vreodată, numeroasele lui greșeli din trecut. Însă Ariel se străduiește să și le răscumpere. Iar judecata îi aparține lui Dumnezeu. Loew își cântări opțiunile și ajunse la o concluzie. Împăratul mi-a arătat o astfel de carte, dar, din păcate, nu mi-a lăsat prea mult timp ca s-o studiez.

— Orice ne-ați putea spune despre ea ne-ar fi de folos, zise Matthew, vizibil încântat.

Se aplecă în față și își strânse genunchii la piept, la fel cum făcea Jack atunci când asculta una dintre poveștile lui Pierre. Preț de câteva clipe l-am văzut pe soțul meu așa cum arăta probabil pe când era copil și învăța meșteșugul tâmplăriei.

— Împăratul Rudolf m-a chemat la palat în speranța că voi putea să citesc textul. Alchimistul, cel căruia i se spune Edward Nebunul, o luase din biblioteca maestrului său, englezul John Dee. Rabinul oftă și clătină din cap. E greu de înțeles de ce Dumnezeu a ales să-l facă pe Dee învățat, dar nesăbuit,

iar pe Edward ignorant, dar viclean. Edward Nebunul i-a spus împăratului că această străveche carte conţine secretele nemuririi, continuă rabinul. Viaţa veşnică e visul oricărui om puternic. Însă textul e scris într-o limbă pe care nimeni, cu excepţia unui alchimist, n-o poate pricepe.

— Rudolf v-a chemat pe dumneavoastră crezând că e o formă veche a limbii ebraice, am spus, dând din cap în semn de aprobare.

— Poate foarte bine să fie veche, dar nu e ebraică. Existau acolo şi nişte imagini. Nu le-am înţeles, însă Edward mi-a spus că sunt de natură alchimică. Poate cuvintele explicau acele desene.

— Când aţi văzut cartea, cuvintele se mişcau? am întrebat, amintindu-mi de rândurile pe care le văzusem tremurând sub ilustraţiile alchimice.

— Cum să se fi mişcat? se încruntă Loew. Erau doar nişte simboluri scrise cu cerneală pe o pagină.

— Înseamnă că n-a fost ruptă. Nu încă, am spus eu uşurată. Cineva a smuls câteva pagini din carte înainte ca eu s-o văd la Oxford. Sensul textului era imposibil de descifrat deoarece cuvintele alergau de colo până acolo, căutându-şi fraţii şi surorile pierdute.

— Vorbiţi ca şi cum cartea aceea ar fi vie, spuse Loew.

— Cred că este, i-am mărturisit.

Matthew se arătă surprins.

— Sună incredibil, ştiu. Dar, când îmi amintesc de seara aceea şi de ceea ce s-a întâmplat atunci când am atins manuscrisul, asta e singura explicaţie care mi se pare verosimilă. Cartea m-a recunoscut. Cumva… suferea, ca şi cum ar fi pierdut ceva esenţial.

— Printre semenii mei circulă poveşti despre cărţi scrise cu flacără vie, cu vorbe care se mişcă şi se răsucesc astfel încât numai cei aleşi de Dumnezeu să le poată citi.

Rabinul mă punea din nou la încercare. Am recunoscut semnele unui profesor care îşi ia la întrebări elevii.

— Am auzit asemenea poveşti, i-am răspuns încet. Şi poveştile despre alte cărţi pierdute la rândul lor: tablele lui Moise ce au fost distruse, cartea lui Adam în care el a păstrat adevăratele nume ale tuturor părţilor creaţiei.

— Dacă manuscrisul dumneavoastră e la fel de semnificativ ca ele, poate că e dorinţa lui Dumnezeu ca el să rămână ascuns.

Rabinul se aşeză încă o dată şi aşteptă.

— Dar nu e ascuns, am zis eu. Rudolf ştie unde se află, chiar dacă nu-l poate citi. Cine aţi prefera să aibă în custodie un obiect atât de puternic: Matthew sau împăratul?

— Cunosc mulţi înţelepţi care ar spune că a alege între Gabriel ben Ariel şi Maiestatea Sa înseamnă a opta pentru cel mai mic dintre două rele. Atenţia rabinului se îndreptă către Matthew. Din fericire, eu nu mă număr printre ei. Totuşi, nu te pot ajuta mai mult. Am văzut această carte, însă nu ştiu unde se află în prezent.

— Cartea e în posesia lui Rudolf. Sau cel puţin era. Până să ne confirmi domnia ta asta, nu aveam decât bănuielile domnului Dee şi asigurările unuia numit pe bună dreptate Edward Nebunul, spuse Matthew înnegurat.

— Nebunii pot fi periculoşi, observă Loew. Ar trebui să fii mai atent când îi atârni pe geam, Gabriel.

— Ai auzit despre asta?

Matthew părea sfios.

— Orașul vuiește de povești despre cum a zburat Edward Nebunul prin Malá Strana împreună cu diavolul. Firește, am presupus că ai și tu ceva de-a face cu asta. De data aceasta, tonul rabinului avea o ușoară notă de reproș. Gabriel, Gabriel! Ce-ar zice tatăl tău?

— Fără îndoială, ar zice că trebuia să-l fi aruncat jos. Tata are prea puțină răbdare cu ființele ca Edward Kelley.

— Vrei să spui cu nebunii.

— Vreau să spun ce am spus, Maharal, replică Matthew cu voce egală.

— Bărbatul despre a cărui ucidere vorbești cu atâta ușurință este, din păcate, singura persoană care te poate ajuta să găsești cartea soției tale. Loew se opri și își cântări vorbele. Dar îți dorești cu adevărat să cunoști secretele acestui manuscris? Viața și moartea sunt responsabilități uriașe.

— Eu sunt ceea ce sunt, deși să nu te mire că m-am deprins cu asemenea poveri.

Zâmbetul lui Matthew era lipsit de voioșie.

— Poate. Dar soția ta le poate duce? Tu s-ar putea să nu-i stai întotdeauna alături, Gabriel. Unii dintre cei care și-ar împărtăși cunoștințele unei vrăjitoare nu vor vrea să le împartă și cu tine.

— Așadar *există* un făuritor de vrăji în Cartierul Evreiesc, am spus. M-am întrebat încă de când am auzit despre golem.

— Te-a așteptat să-l cauți. Din păcate, nu vrea să se întâlnească decât cu o surată vrăjitoare. Prietenul meu se teme de Congregația lui Gabriel, și asta din motive întemeiate, explică Loew.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, domnule rabin.

Existau extrem de puțini țesători în lume. Nu puteam rata ocazia de a cunoaște unul. Soțul meu se foi, și buzele lui schițară o grimasă de protest.

— E un lucru important, Matthew. Mi-am pus mâna pe brațul lui. I-am promis lui Goody Alsop că nu voi neglija această parte din mine câtă vreme suntem aici.

— Găsești împlinirea în căsnicie, Gabriel, însă ea nu trebuie să devină o colivie pentru nici una dintre părți, spuse rabinul.

— Nu e vorba despre căsnicie sau despre faptul că ești vrăjitoare. Matthew se ridică, silueta lui masivă umplu camera. Poate fi periculos ca o femeie creștină să fie văzută cu un bărbat evreu. Când am dat să protestez, soțul meu scutură din cap. Nu pentru tine. Pentru el. Trebuie să faci ceea ce-ți spune domnul rabin Loew. Nu vreau ca omul acela sau oricine altcineva din Cartierul Evreiesc să aibă de suferit. Nu din pricina noastră.

— Nu voi face nimic care să atragă atenția asupra mea. Sau a rabinului, i-am promis.

— Atunci du-te și întâlnește-te cu acest țesător! Eu voi fi în Unglet, te voi aștepta.

Matthew îmi atinse obrazul cu buzele și dispăru înainte să se poată răzgândi. Loew clipi.

— Gabriel e remarcabil de rapid pentru o ființă atât de solidă, spuse el ridicându-se. Îmi amintește de tigrul împăratului.

— Felinele îl recunosc pe Matthew drept unul de-al lor, am zis eu, gândindu-mă la pisica lui Sarah, Tabitha.

— Ideea că te-ai măritat cu un animal nu te tulbură. Gabriel a fost norocos în alegerea soției sale.

Rabinul luă un veșmânt negru și îi strigă servitorului său că urmează să plecăm.

Am pornit în ceea ce bănuiam că era o altă direcție decât cea din care venisem, dar nu puteam ști

sigur, căci toată atenţia îmi fu atrasă de străzile proaspăt pavate, primele de acest fel pe care le vedeam de când ajunsesem în trecut. L-am întrebat pe Loew cine le oferise acest neobişnuit avantaj.

— Herr Maisel[160] a plătit pavajul, dar şi construcţia unei băi pentru femei. Îl ajută pe împărat în mici chestiuni financiare, precum războiul sfânt împotriva turcilor.

Rabinul ocoli o băltoacă. Atunci i-am văzut inelul de aur cusut pe materialul hainei, deasupra inimii.

— Ce este? am întrebat, arătând din cap înspre însemn.

— Îi avertizează pe creştinii neştiutori că sunt evreu. Loew făcu o grimasă. Multă vreme am crezut că până şi cei mai neghiobi şi-ar da seama de asta până la urmă, cu sau fără însemn. Dar autorităţile insistă că nu trebuie să lăsăm loc de îndoială. Îşi coborî vocea. Şi e preferabil pălăriei pe care evreii erau obligaţi s-o poarte cândva. De un galben aprins şi croită în forma unei piese de şah. Încearcă dumneata să ignori *aşa ceva* la piaţă!

— Asta ne-ar face oamenii mie şi lui Matthew dacă ar afla că trăim printre ei. M-am cutremurat. Uneori e mai bine să te ascunzi.

— Şi cu asta se ocupă Congregaţia lui Gabriel? Vă ţine ascunşi?

— Dacă într-adevăr cu asta se ocupă, atunci nu prea reuşeşte, am spus râzând. Frau Huber crede că prin Şanţul Cerbilor umblă un vârcolac. Vecinii dumneavoastră din Praga sunt convinşi că Edward Kelley poate zbura. Oamenii vânează vrăjitoare în Germania şi Scoţia. Iar Elisabeta a Angliei şi Rudolf al Austriei ştiu despre noi. Presupun că ar trebui să fim recunoscători că anumiţi regi şi regine ne tolerează.

— Toleranţa nu e întotdeauna suficientă. Evreii sunt toleraţi la Praga pentru moment, dar situaţia se poate schimba de la o clipă la alta. Oricând ne putem trezi la ţară, muritori de foame în zăpadă.

Rabinul coti pe o alee îngustă şi intră într-o locuinţă identică majorităţii celorlalte case de pe majoritatea celorlalte străduţe pe care trecuserăm. Înăuntru, doi bărbaţi stăteau la o masă acoperită cu instrumente matematice, cărţi, lumânări şi hârtie.

— Astronomia ne va pune pe un teren comun cu creştinii! exclamă unul dintre bărbaţi în germană, împingând o bucată de hârtie spre tovarăşul lui. Avea în jur de cincizeci de ani, o barbă deasă, colilie, şi arcade proeminente care îi umbreau ochii. Umerii lui erau definitiv cocoşaţi, ca ai mai tuturor învăţaţilor.

— Destul, David! izbucni celălalt. Poate că terenul acesta comun nu e pământul făgăduinţei la care sperăm noi.

— Abraham, doamna aceasta vrea să discute cu tine, spuse rabinul, întrerupându-le dezbaterea.

— Toate femeile din Praga sunt nerăbdătoare să-l întâlnească pe Abraham. David, învăţatul, se ridică în picioare. A cui e fata? Vrea tot o vrajă de dragoste.

— Nu tatăl ei ar trebui să te intereseze, ci soţul ei. E Frau Roydon, soţia englezului.

— Cea pe care împăratul o numeşte La Diosa? David începu să râdă şi îl prinse de umăr pe Abraham. Ţi s-a întors norocul, prietene. Eşti prins între un rege, o zeiţă şi un *nachzehrer*.

În germana mea limitată, am priceput totuşi că termenul însemna „devorator de morţi”.

Abraham spuse, în ebraică, ceva nepoliticos, dacă era să mă iau după expresia rabinului Loew, apoi se întoarse în sfârşit cu faţa spre mine. Ne-am uitat unul la altul, doi vrăjitori, dar nici unul dintre noi nu putu suporta mult privirea celuilalt. Eu m-am răsucit cu răsuflarea tăiată, iar el tresări, apăsându-şi pleoapele cu degetele. Simţeam că mă furnică toată pielea, nu doar porţiunea unde se

opriseră ochii lui. Iar aerul dintre noi era o amestecătură de culori aprinse.

— Ea e cea pe care o aşteptai, Abraham ben Elijah? întrebă Loew.

— Ea este, spuse bărbatul. Se întoarse cu spatele la mine şi îşi sprijini pumnii pe masă. Dar visele mele nu mi-au spus că e soţia unui *alukah*.

— *Alukah?*

M-am uitat la rabin, aşteptând o explicaţie. Dacă era un cuvânt german, nu-l puteam descifra.

— „Lipitoare”. Aşa le numesc evreii pe fiinţele ca soţul dumneavoastră, replică el. Dacă are vreo importanţă, Abraham, să ştii că Gabriel a fost de acord cu întâlnirea.

— Crezi că am încredere în cuvântul unui monstru care îi judecă pe ai mei de pe scaunul lui din Qahal[161], în vreme ce închide ochii la nelegiuirile celor care îi omoară? strigă Abraham.

Am vrut să protestez că acesta nu era acelaşi Gabriel – acelaşi Matthew –, dar m-am oprit. Cine ştie ce parte din ceea ce aş fi spus acum i-ar fi putut ucide pe toţi cei prezenţi în cameră peste şase luni, când avea să se întoarcă Matthew cel din secolul al şaisprezecelea.

— Nu sunt aici pentru soţul meu sau pentru Congregaţie, am spus, păşind în faţă. Sunt aici pentru mine.

— De ce? întrebă Abraham.

— Pentru că şi eu sunt făuritoare de vrăji. Şi n-am mai rămas prea mulţi.

— Eram mai numeroşi înainte ca membrii Qahal – ai Congregaţiei – să-şi impună regulile, spuse Abraham, cu o urmă de provocare în voce. Cu voia lui Dumnezeu, vom trăi să vedem copii născându-se cu astfel de daruri.

— Că veni vorba de copii, unde ţi-e golemul? am întrebat.

David izbucni în hohote de râs.

— Mamă, Abraham! Ce-ar zice familia ta din Chełm[162]?

— Ar zice că m-am împrietenit cu un măgar ce nu are în cap decât stele şi închipuiri fără rost, David Gans! replică Abraham, înroşindu-se.

Balauroaica mea, care stătuse liniştită zile întregi, se trezi la viaţă mugind cu bucurie. Înainte s-o pot opri, se eliberă. Loew şi prietenii săi rămaseră cu gura căscată când o văzură.

— O mai apucă uneori. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Mi-am mustrat apoi cu asprime duhul neobrăzat. Coboară de acolo!

Balaurul se agăţă şi mai tare de perete, apoi ţipă la mine. Tencuiala veche nu putea susţine o creatură cu anvergura aripilor de trei metri. O bucată uriaşă din ea se desprinse, şi reptila hârâi alarmată. Coada i se legănă într-o parte şi se prinse de peretele alăturat pentru mai multă siguranţă. Se auzi un şuier triumfător.

— Dacă nu încetezi, o să-l pun pe Gallowglass să-ţi dea o poreclă cu adevărat urâtă, am bombănit. Îi vede cineva lesa? Arată ca un lanţ subţire.

Am căutat de-a lungul scândurilor de podea dimprejur şi am găsit-o în spatele coşului cu surcele pentru foc, însă legată de mine.

— Poate unul dintre voi să ţină lesa o clipă, până când o strunesc?

M-am întors cu mâinile încărcate de legături translucide.

Bărbaţii dispăruseră.

— Tipic, am murmurat. Sunt trei bărbaţi în toată firea şi o femeie, şi ghici cine rămâne cu

dragonul pe cap?

În clipa următoare, niște pași greoi tropăiră pe podeaua din lemn. M-am mișcat în așa fel încât să pot vedea după ușă. O creatură mică și roșcată, îmbrăcată în haine închise la culoare și cu o șapcă neagră pe capul chel, se holba la balaurul meu.

— Nu, Yosef!

Abraham se așeză între mine și făptura aceasta, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi încercat s-o convingă cu vorba bună. Însă golemul (căci el trebuie să fi fost – legendara ființă plămădită din noroiul râului și trezită la viață cu o vrajă) se apropia tot mai mult de balauroaică.

— Yosef e fascinat de dragonul vrăjitoarei, spuse David.

— Cred că golemul împărtășește dragostea pentru fete frumoase a creatorului său, spuse rabinul. Lecturile mele sugerează că duhul unui vrăjitor poartă deseori câteva dintre caracteristicile creatorului său.

— Golemul e duhul lui Abraham?

Eram uluită.

— Da. N-a apărut de când mi-am făcut prima vrajă. Ba chiar începusem să cred că n-am un duh.

Abraham dădu din mâini spre Yosef, dar golemul se holba neclintit la balaurul cocoțat pe perete. Ca și cum ar fi știut că are un admirator, femela își întinse aripile astfel încât țesătura lor să reflecte lumina.

Am ridicat lanțul.

— A venit cu ceva de genul ăsta?

— Pe *tine* lanțul nu pare să te ajute prea mult, observă Abraham.

— Eu mai am multe de învățat! am spus indignată. Balauroaica mea a apărut când mi-am țesut vraja primordială. Tu cum l-ai făcut pe Yosef?

Vrăjitorul scoase din buzunar un mănunchi grosolan de fire.

— Cu așa ceva.

— Și eu am fire.

Am băgat mâna în săculețul ascuns în buzunarul fustei, căutându-mi firele de mătase.

— Culorile te ajută să deosebești firele lumii și să le folosești mai eficient?

Abraham păși spre mine, interesat de varianta mea diferită de țesătură.

— Da. Fiecare culoare are un înțeles, iar în vrăjile noi folosesc firele ca să mă concentrez asupra unei probleme anume.

M-am uitat nedumerită la golem. Acesta încă admira balaurul.

— Dar cum ai trecut de la fire la o ființă?

— O femeie a venit la mine să-mi ceară o nouă vrajă care s-o ajute să conceapă un copil. Am început să înnod un fir în vreme ce mă gândeam la rugămintea ei și am sfârșit cu ceva care semăna a schelet de om.

Abraham se duse la birou, luă o bucată din hârtia lui David și, în ciuda protestelor prietenului său, făcu o schiță pentru a-și ilustra vorbele.

— E ca o marionetă, am spus, uitându-mă la desenul lui.

Nouă noduri pe o bucată de sfoară întinsă: unul pentru cap, altul pentru inimă, două pentru mâini, încă un nod pentru pelvis, alte două pentru genunchi și ultimele două pentru picioare.

— Am amestecat lutul cu un pic din sângele meu și l-am așezat pe sfoară ca pe un trup. În

dimineața următoare l-am găsit pe Yosef lângă sobă.

— Ai trezit lutul la viață, am spus eu, uitându-mă la golemul îndrăgostit.

Abraham dădu din cap în semn de încuviințare.

— Are în gură o vrajă cu numele tainic al lui Dumnezeu. Atâta vreme cât ea rămâne acolo, Yosef merge și îmi ascultă instrucțiunile. De cele mai multe ori.

— Yosef e incapabil să ia decizii singur, explică rabinul Loew. La urma urmei, a da viață lutului și sângelui nu înseamnă să dăruiești suflet unei ființe. Așa că Abraham nu poate să lase golemul să-i scape din ochi, de teamă că Yosef va face vreo poznă.

— Vineri am uitat să-i scot vraja din gură când a venit ora rugăciunii, recunoscu Abraham timid. Pentru că nimeni nu i-a spus ce să facă, Yosef a rătăcit prin Cartierul Evreiesc și i-a speriat pe vecinii noștri creștini. Acum semenii mei cred că scopul lui este să ne protejeze.

— Munca unei mame nu se termină niciodată, am murmurat, zâmbind. Apropo…

Balauroaica mea adormise și sforăia blând, cu obrazul lipit de tencuială. Ușurel, ca să n-o enervez, am tras de lanț până când ea se dezlipi de perete. Bătu somnoroasă din aripi, deveni transparentă ca fumul, apoi se dizolvă încet în neant, absorbită din nou în trupul meu.

— Aș vrea ca și Yosef să poată face asta, spuse Abraham cu invidie.

— Iar eu mi-aș dori s-o pot potoli scoțându-i o bucată de hârtie din gură! am replicat.

Câteva clipe mai târziu, am simțit pe spinare o răceală de gheață.

— Cine e? am spus cu voce joasă.

Noul sosit nu era masiv sau intimidant din punct de vedere fizic, însă era vampir. Avea ochi albaștri întunecați, pe o față palidă, și părul închis la culoare. Privirea pe care mi-o arunca avea în ea ceva poruncitor, așa că am făcut instinctiv un pas înapoi.

— Nu te privește, Herr Fuchs, spuse Abraham scurt.

— Nu-i nevoie să fii nepoliticos, Abraham.

Rabinul își îndreptă și el atenția către vampir.

— Ea e Frau Roydon, Herr Fuchs. A venit din Malá Strana ca să viziteze Cartierul Evreiesc.

Vampirul își aținti privirea asupra mea, iar nările îi fremătară exact așa cum făceau ale lui Matthew când adulmeca un miros nou. Strânse din pleoape. Am mai făcut un pas în spate.

— De ce ești aici, Herr Fuchs? Ți-am spus că ne întâlnim lângă sinagogă, spuse Abraham, vizibil enervat.

— Ai întârziat. Ochii albaștri ai lui Fuchs se deschiseră brusc, și vampirul îmi zâmbi. Dar acum, că știu ce te-a reținut, nu mă mai deranjează.

— Herr Fuchs ne vizitează din Polonia, acolo unde el și Abraham s-au cunoscut, spuse Loew, sfârșind prezentările.

Cineva de pe stradă strigă înspre noi un salut.

— Iată-l și pe Herr Maisel! spuse Abraham.

Părea tot atât de ușurat ca și mine.

Maisel, cel care se oferea să paveze străzile și finanța bugetul imperial al apărării, își etala prosperitatea printr-un costum de lână impecabil croit, o mantie tivită cu blană și un cerc galben aprins de evreu. Acesta era fixat pe mantie cu fir auriu, ceea ce-l făcea să semene mai degrabă cu un blazon nobiliar decât cu un însemn al deosebirii de neam.

— Aici erai, Herr Fuchs. Maisel îi întinse un săculeț. Iată bijuteriile dumitale! Făcu apoi o plecăciune înaintea mea și a rabinului Loew. Bună ziua, Frau Roydon!

Vampirul luă săculețul și scoase din el un lanț greu cu pandantiv. Nu-i puteam vedea clar modelul, cu toate că smalțul roșu cu verde era simplu. Fuchs își dezveli dinții.

— Îți mulțumesc, Herr Maisel. Vampirul ridică bijuteria, iar culorile reflectară lumina. Lanțul simbolizează jurământul meu de a spinteca dragonii oriunde s-ar afla ei. Mi-a fost dor să-l port. Zilele acestea orașul e plin de creaturi periculoase.

Maisel pufni.

— Nu sunt mai multe ca de obicei. Și nu te mai amesteca în politica orașului, Herr Fuchs! Ne-ar fi mai bine tuturor. Sunteți gata să vă întoarceți la soțul dumneavoastră, Frau Roydon? Nu e cel mai răbdător dintre bărbați.

— Herr Maisel vă va conduce în siguranță până la Ungelt, îmi promise rabinul, apoi se uită lung la Fuchs. Condu-o pe Diana până la stradă, Abraham! Tu rămâi cu mine, Herr Fuchs, și vorbește-mi despre Polonia.

— Vă mulțumesc, domnule Loew.

Am făcut o reverență în semn de rămas-bun.

— Mi-a făcut plăcere, Frau Roydon. Rabinul făcu o pauză. Iar dacă ai timp, ai putea reflecta la ceea ce ți-am spus mai devreme. Nici unul dintre noi nu se poate ascunde la nesfârșit.

— Nu.

Date fiind ororile pe care aveau să le îndure evreii din Praga în următoarele secole, tare mi-aș fi dorit să nu aibă dreptate. Dând pentru ultima oară din cap înspre Fuchs, am ieșit din casă împreună cu Maisel și Abraham.

— Numai o clipă, Herr Maisel! spuse vrăjitorul atunci când am ajuns suficient de departe de casă ca să nu putem fi auziți.

— Grăbește-te, Abraham! zise Maisel, retrăgându-se câteva zeci de centimetri.

— Înțeleg că ești în căutarea a ceva ce se află la Praga, Frau Roydon. A unei cărți.

— De unde știi?

Am simțit un fior de teamă.

— Majoritatea vrăjitoarelor din oraș știu asta, dar eu îți văd legătura cu ea. Cartea e bine păzită, iar forța n-o va elibera. Chipul lui Abraham era serios. Cartea trebuie să vină ea la tine, altfel o vei pierde pentru totdeauna.

— E o carte, Abraham. În afară de cazul când face picioare, va trebui să intrăm în palatul lui Rudolf și s-o luăm.

— Eu știu ce văd, spuse bărbatul cu încăpățânare. Cartea va veni la tine doar dacă o vei cere. Nu uita!

— N-am să uit, i-am promis.

Maisel se uită la noi cu subînțeles.

— Trebuie să plec. Îți mulțumesc pentru că m-ai primit și mi-ai făcut cunoștință cu Yosef.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Diana Roydon! spuse Abraham solemn, cu o mină gravă.

Maisel mă însoți pe scurta distanță dintre Cartierul Evreiesc și Orașul Vechi. Piața spațioasă din centrul lui era plină de oameni. Turnurile gemene ale bisericii Fecioara din Tyn se înălțau la stânga

noastră, în vreme ce silueta apatică a primăriei stătea ghemuită la dreapta.

— Dacă n-ar fi trebuit să ne întâlnim cu Herr Roydon, ne-am fi oprit şi am fi urmărit cum bate ceasul ora exactă, spuse Maisel pe un ton de scuză. Trebuie să-l rugaţi să vă ducă pe lângă el în drum spre pod. Orice vizitator al Pragăi ar trebui să-l vadă.

În Ungelt, acolo unde negustorii străini făceau afaceri sub privirile vigilente ale vameşilor, comercianţii îl priviră pe Maisel cu o ostilitate făţişă.

— Iat-o pe soţia dumneavoastră, Herr Roydon! Am avut grijă să vadă cele mai bune prăvălii pe drum încoace. Acum nu-i va fi greu să-i afle pe cei mai buni meşteşugari din Praga pentru a-şi satisface propriile nevoi şi pe ale casei dumneavoastră.

Maisel îl privi radios pe Matthew.

— Vă mulţumesc, Herr Maisel. Vă sunt recunoscător pentru sprijin şi voi avea grijă ca Maiestatea Sa să afle despre bunătatea dumneavoastră.

— E treaba mea, Herr Roydon, să mă ocup de prosperitatea poporului Maiestăţii Sale. Şi, desigur, a fost o plăcere, spuse bărbatul. Mi-am permis să vă închiriez doi cai până acasă. Vă aşteaptă lângă ceasul oraşului.

Maisel îşi atinse nasul şi făcu conspirativ cu ochiul.

— Vă gândiţi la toate, Herr Maisel, murmură Matthew.

— Cineva trebuie s-o facă, Herr Roydon, răspunse bărbatul.

Acasă la „Trei Corbi”, eu încă îmi scoteam mantia când un băiat de opt ani şi un komondor[163] venit în goană mă trântiră aproape la podea. Căţelul era proprietarul unei limbi roz aprins şi al unui bot negru şi rece.

— Ce mai e şi asta? zbieră Matthew, sprijinindu-mă astfel încât să pot dibui lesa câinelui.

— Îl cheamă Lobero. Gallowglass zice că, atunci când o să crească, o să se transforme într-o fiară şi că am putea foarte bine să-i potrivim o şa pe post de lesă. Şi lui Annie îi place la nebunie. Zice că o să doarmă cu el, dar eu cred că ar trebui să-l împărţim. Dumneavoastră ce credeţi? spuse Jack, ţopăind de bucurie.

— Potaia a venit însoţită de un bilet, spuse Gallowglass.

Se depărtă de tocul uşii şi se îndreptă agale către Matthew, ca să i-l dea.

— Mai e nevoie să întreb cine l-a trimis? zise soţul meu, înşfăcând hârtia.

— A, nu cred, spuse Gallowglass şi miji ochii. S-a întâmplat ceva cât timp ai fost plecată, mătuşă? Pari terminată.

— Sunt doar obosită, am spus, dând din mână.

Komondorul avea dinţi şi limbă, aşa că îmi muşcă degetele, care trecuseră neştiutoare pe lângă gura încă nedescoperită.

— Au!

— Aiureala asta trebuie să înceteze.

Matthew zdrobi mesajul între degete şi îl azvârli pe podea. Căţelul se repezi asupra lui lătrând încântat.

— Ce scria în bilet?

Eram destul de sigură că ştia cine-mi trimisese căţeluşul.

— *Ich bin Lobero. Ich will euch aus den Schatten der Nacht zu schützen*, spuse Matthew sec.

Am scos un sunet de iritare.

— De ce-mi tot scrie în germană? Rudolf ştie că îmi e greu să înţeleg.

— Maiestatea Sa se desfată ştiind că va trebui să-ţi traduc eu declaraţiile de dragoste.

— Aha! Am făcut o pauză. Ce scrie deci în bilet?

— „Sunt Lobero. Eu te voi proteja de umbra nopţii.”

— Şi ce înseamnă *Lobero*?

Cândva, cu multe luni în urmă, Ysabeau mă învăţase că numele sunt importante.

— Înseamnă „vânător de lupi” în spaniolă, mătuşă. Gallowglass luă căţelul în braţe. Ghemul ăsta de blană e un câine de pază unguresc. Lobero va creşte atât de mare încât va putea să doboare şi un urs. E un ocrotitor feroce… şi nocturn.

— Un urs? Când o să ne întoarcem cu el la Londra, o să-i leg o panglică de gât şi o să-l duc la vânătoare de urşi cu câini şi gonaci, ca să înveţe cum să lupte, spuse Jack cu încântarea teribilă a unui copil. Lobero e un nume curajos, nu credeţi? Maestrul Shakespeare sigur va vrea să-l folosească în următoarea lui piesă.

Băiatul flutură din degete în direcţia căţeluşului, iar Gallowglass îi puse îndatoritor neastâmpăratul ghemotoc de blană albă în braţe.

— Annie! Eu îl hrănesc data viitoare pe Lobero!

Jack se repezi pe scări în sus, ţinând strâns în braţe căţelul.

— Vrei să plec cu ei câteva ore? întrebă Gallowglass după ce se uită mai bine la chipul furios al lui Matthew.

— Casa lui Baldwin e goală?

— Nu are chiriaşi în ea, dacă la asta te referi.

— Ia-i pe toţi!

Matthew îmi ridică mantia de pe umeri.

— Chiar şi pe Lobero?

— Mai ales pe Lobero.

Jack turui ca o coţofană pe toată durata cinei, luându-se la harţă cu Annie şi reuşind să-i arunce destul de multă mâncare lui Lobero prin tot felul de metode şirete. Prinsă în jocul dintre copii şi câine, reuşeam aproape să ignor faptul că Matthew îşi regândea planurile pentru seara aceea. Pe de o parte, era o fiinţă obişnuită să trăiască în haită, aşa că, pe undeva, se bucura că avea atâtea vieţi în grijă. Pe de altă parte, era un prădător, şi aveam neliniştitoarea senzaţie că eu eram prada din noaptea asta. Prădătorul învinse. Nici măcar Tereza şi Karolína nu căpătară permisiunea să rămână.

— De ce i-ai gonit pe toţi?

Stăteam încă lângă focul din camera principală a casei, aflată la parter, acolo unde liniştitoarele miresme ale cinei zăboveau în aer.

— Ce s-a întâmplat în după-amiaza asta? mă întrebă Matthew.

— Răspunde-mi mai întâi la întrebare!

— Nu mă forţa! Nu în seara asta! mă avertiză el.

— Tu crezi că ziua *mea* a fost uşoară?

Atmosfera dintre noi trosnea de fire albastre şi negre. Îmi dădea o senzaţie rău prevestitoare.

— Nu, zise Matthew şi îşi împinse scaunul în spate. Dar îmi ascunzi ceva, Diana. Ce s-a întâmplat cu vrăjitorul?

M-am uitat fix la el.

— Aştept.

— N-ai decât să aştepţi până când o face plopu' pere, Matthew, pentru că nu sunt servitoarea ta. Ţi-am pus o întrebare.

Firele se făcură purpurii şi începură să se răsucească şi să se deformeze.

— I-am gonit ca să nu fie martori la discuţia asta. Deci, ce s-a întâmplat?

Mirosul de cuişoare era sufocant.

— M-am întâlnit cu golemul. Şi cu creatorul lui, un vrăjitor evreu pe nume Abraham. Şi el are puterea de a da viaţă.

— Ţi-am spus că nu-mi place când te joci cu viaţa şi moartea.

Matthew îşi mai turnă nişte vin.

— Tu te joci cu ele tot timpul, iar eu accept asta pentru că face parte din ceea ce eşti. Va trebui să accepţi şi tu că e şi o parte din mine.

— Şi Abraham acesta cine e? mă întrebă Matthew.

— Doamne, Matthew! Nu poţi fi gelos doar pentru că am întâlnit un alt ţesător.

— Gelos? Am depăşit de mult faza emoţiilor tipice fiinţelor cu sânge cald.

Soţul meu vampir luă o gură zdravănă de vin.

— De ce a fost după-amiaza asta altfel decât toate celelalte zile pe care ni le-am petrecut despărţiţi, câtă vreme tu erai plecat cu treburi pentru Congregaţie şi pentru tatăl tău?

— E altfel pentru că simt mirosul fiecărei persoane cu care ai intrat în contact azi. E şi aşa destul de rău că emani mereu mirosurile lui Annie şi Jack. Gallowglass şi Pierre încearcă să nu te atingă, dar nu se pot abţine, stau prea mult în preajma ta. Adaugă la asta izul lui Maharal, al lui Herr Maisel şi pe cele ale altor doi bărbaţi. Singurul miros pe care îl suport amestecat cu al tău e al meu, dar nu te pot ţine în colivie, aşa că trebuie să rabd cât pot.

Matthew îşi puse jos cupa şi sări în picioare, încercând să lase o distanţă între noi.

— Mie îmi sună a gelozie.

— Nu e. Cu gelozia m-aş descurca, spuse el mânios. Ce trăiesc eu acum, senzaţia asta de pierdere şi de furie care mă roade pentru că nu pot să am o imagine clară a *ta* în haosul vieţilor noastre, e mai mult decât pot controla.

Pupilele i se dilataseră şi deveneau tot mai mari.

— Asta pentru că eşti vampir. Eşti posesiv. Face parte din fiinţa ta, am spus sec, apropiindu-mă de el cu toate că îl vedeam atât de furios. Iar eu sunt vrăjitoare. Mi-ai promis că mă vei accepta aşa cum sunt: lumină şi întuneric, femeie şi vrăjitoare, propria mea persoană, dar şi soţia ta.

Dacă se răzgândise? Dacă nu era dispus să admită o asemenea imprevizibilitate în viaţa lui?

— Te accept.

Matthew întinse cu blândeţe un deget şi îmi atinse obrazul.

— Nu, Matthew. Mă tolerezi deoarece crezi că într-o zi îmi voi sili magia să mă asculte. Rabinul Loew m-a avertizat că toleranţa poate fi retrasă, şi atunci victima intoleranţei rămâne în bătaia vântului. Magia mea nu e ceva de gestionat. Sunt *eu*. Şi n-o să mă ascund de tine. Nu asta înseamnă dragoste.

— În regulă. Gata cu ascunsul!

— Bine.

Am oftat uşurată, dar senzaţia nu dură mult.

Dintr-o singură mişcare lină, Matthew mă ridică de pe scaun şi mă lipi de perete, apăsându-mi coapsa cu a lui. Îmi desprinse o buclă astfel încât aceasta să-mi cadă pe gât şi peste un sân. Fără să-mi dea drumul, îşi lăsă capul în jos şi îşi lipi buzele de marginea corsajului meu. M-am cutremurat. Trecuse ceva vreme de când nu mă mai sărutase acolo, iar după pierderea sarcinii viaţa noastră sexuală fusese ca şi inexistentă. Buzele lui Matthew îmi urmăriră conturul maxilarului şi trecură peste venele de la gât.

L-am luat de păr şi i-am împins capul.

— Nu. Dacă n-ai de gând să sfârşeşti, nici nu mai începe. Am avut parte de nopţi caste şi săruturi pline de regret cât să-mi ajungă o viaţă întreagă.

Cu câteva mişcări năucitoare, Matthew îmi slăbi legăturile jambierelor, îmi săltă fustele peste talie şi intră în mine. Nu era prima dată când cineva mă poseda sprijinit de un perete, încercând să-şi uite necazurile preţ de câteva minute memorabile. Uneori fusesem chiar eu agresorul.

— Acum e vorba despre mine şi despre tine. Nimic altceva. Nu despre copii. Nu despre afurisita aia de carte. Nu despre împărat şi cadourile lui. În noaptea asta singurele mirosuri din casă vor fi ale noastre.

Matthew îmi apucase fesele cu mâinile, şi numai degetele lui mă protejau de vânătăi în vreme cei îmi împingea regulat trupul în perete. Mi-am înfăşurat mâinile în gulerul cămăşii lui şi i-am tras faţa spre mine, dorindu-mi cu lăcomie să-l gust. Dar soţul meu nu era dispus nici să-mi cedeze controlul sărutului, nici să mă lase să conduc actul sexual. Buzele îi erau dure şi poruncitoare, iar când am insistat să-l domin, îmi muşcă uşor buza de jos în semn de avertisment.

— Ah, Doamne! am spus cu răsuflarea tăiată, în vreme ce ritmul lui constant îmi întindea nervii la maximum. Ah…

— În noaptea asta n-o să te împart nici măcar cu El.

Matthew îmi acoperi restul exclamaţiei cu o sărutare. Cu o mână continua să mă ţină de fese, în vreme ce pe cealaltă şi-o vârî între picioarele mele.

— Cine are inima ta, Diana? mă întrebă.

Atingerea unui deget de-al lui ameninţa să mă treacă graniţele sănătăţii mentale. Se mişcă, se mişca întruna. Îmi aştepta răspunsul.

— Spune! mârâi.

— Ştii doar, am replicat. Tu ai inima mea.

— Doar eu, zise el, mişcându-se încă o dată astfel încât toată acea tensiune strânsă în noi să-şi găsească, în sfârşit, eliberarea.

— Doar… tu… întotdeauna, am gâfâit şi picioarele îmi tremurară în jurul şoldurilor lui.

Mi-am lăsat tălpile pe podea.

Matthew sufla greu, cu fruntea lipită de a mea. În privirea lui se ivi un licăr de regret în vreme ce-mi cobora fustele. Mă sărută gingaş, aproape cast.

Momentul nostru de dragoste, oricât de intens ar fi fost el, nu-i satisfăcuse nevoia aceea care îl făcea să mă vâneze în ciuda faptului că eram indiscutabil a lui. Începeam să-mi fac griji că nimic nu i-o va putea satisface vreodată.

Frustrarea mea ieşi la suprafaţă, luând forma unui teribil curent de aer care îl împinse de lângă mine, izbindu-l de peretele opus. Ochii lui Matthew se înnegriră.

— Ei, cum a fost, iubitule? am întrebat blând.

Pe chipul lui apăru o expresie de surprindere. Am pocnit din degete, dând drumul aerului care îl ţinea captiv. El îşi încordă muşchii pe măsură ce-şi recăpăta mobilitatea şi deschise gura să vorbească.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze! am spus cu înverşunare. Dacă m-ai fi atins într-un fel care nu mi-ar fi plăcut, ţi-aş fi spus nu.

Matthew strânse din buze.

— Nu pot să nu mă gândesc la prietenul tău Giordano Bruno: „Dorinţa îmi dă ghes, iar teama-mi pune căpăstru”. Nu mă tem de puterea ta, de forţa ta sau de orice altceva din tine, am spus. *Tu* de ce te temi, Matthew?

L-am simţit că îmi atinge buzele cu buze încărcate de regret. O şoaptă de vânt îmi atinse fustele. Am înţeles că preferase, din nou, să fugă în loc să răspundă.

158 Lut medicinal din insula Lemnos, despre care în Evul Mediu se credea că are proprietăţi de curăţare şi detoxifiere a organismului (n.red.)

159 Îţi promit că nu vei flămânzi. Vei fi mulţumită, Rudolf (în limba germană în original) (n.red.)

160 Mordecai Meisel (1528–1601), filantrop şi lider al comunităţii evreieşti din Praga. A construit şi dotat două sinagogi şi o clădire a primăriei evreieşti. (n.red.)

161 Congregaţie (în limba ebraică în original) (n.red.)

162 Oraş din estul Poloniei (n.tr.)

163 Rasă ungurească de câine ciobănesc, masivă, foarte flocoasă şi agresivă (n.red.)

CAPITOLUL 30

— A trecut meșterul Habermel pe aici. Setul tău de instrumente astronomice e pe masă.

Matthew nu ridică privirea de la planurile castelului din Praga pe care le procurase cumva de la arhitecții împăratului. În ultimele câteva zile mă ocolise cu grijă și își concentrase energia asupra secretelor gărzii palatului, astfel încât să poată străpunge sistemul de securitate al lui Rudolf. În ciuda sfatului dat de Abraham, pe care i-l transmisesem în aceeași zi, Matthew prefera o strategie agresivă. Voia să plecăm din Praga. Cât mai repede.

M-am apropiat dintr-o parte, iar el și-a ridicat privirea neliniștită și flămândă.

— E doar un cadou. Mi-am lăsat jos mănușile și l-am sărutat adânc. Inima mea îți aparține, mai ții minte?

— Nu e doar un cadou. A venit cu o invitație la vânătoare pentru mâine. Matthew îmi cuprinse șoldurile cu brațele. Gallowglass m-a informat că o vom accepta. A găsit o cale de a intra în apartamentele împăratului seducând o biată slujnică și convingând-o să-i arate colecția de picturi erotice a lui Rudolf. Gardienii palatului vor fi cu noi la vânătoare sau vor trage un pui de somn. Gallowglass crede că e cea mai mare șansă pe care o vom avea de a căuta cartea.

Mi-am aruncat privirea spre biroul lui Matthew, pe care se afla un alt mic pachet.

— Știi și ce e asta?

El dădu din cap în semn de aprobare și îl luă în mână.

— Mereu primești cadouri de la alți bărbați. Acesta e de la mine. Ține palma!

Intrigată, m-am supus. El îmi apăsă în mână ceva rotund și neted, de mărimea unui ou mic.

Un șuvoi de metal rece și greu se scurse în jurul misteriosului ou, și salamandre minuscule mi se risipiră în palmă. Erau făcute din aur și argint și aveau spinările incrustate cu diamante. Am ridicat-o pe una din ele, și sub ochii mei se desfășură un lanț făcut în întregime din salamandre împerecheate, cu capetele unite în dreptul gurilor și cozile împletite. Cuibărit încă în mâna mea era un rubin. Un rubin foarte mare și foarte roșu.

— E superb! Am ridicat privirea spre Matthew. Când ai avut vreme să-l cumperi?

Nu era genul de lanț pe care aurarii să-l țină prin atelier pentru clienții picați la întâmplare.

— Îl am de ceva vreme, mărturisi Matthew. Tatăl meu mi l-a trimis împreună cu decorațiunea pentru altar. Nu eram sigur că o să-ți placă.

— Bineînțeles că-mi place! Salamandrele sunt alchimice, să știi, am spus, sărutându-l încă o dată. În plus, ce femeie ar obiecta în fața a șaizeci de centimetri de salamandre din argint, aur și diamante, plus un rubin mare aproape cât un ou?

— Aceste salamandre anume au fost un dar de la regele Francisc, primit atunci când m-am întors în Franța la sfârșitul anului 1541. El însuși și-a ales o salamandră în flăcări drept emblemă, iar motto-ul lui era: „Hrănesc și nimicesc”[164]. Matthew râse. Lui Kit i-a plăcut atât de mult ideea încât a adaptat-o pentru sine: „Ceea ce mă hrănește mă și nimicește”.

— Kit e clar genul de demon pesimist, am spus, râzând împreună cu el.

Am împuns una dintre salamandre, iar aceasta reflectă lumina lumânărilor. Am dat să vorbesc, apoi m-am oprit.

— Ce e? spuse Matthew.

— Ai mai dat cuiva lanțul… până acum?

După noaptea trecută, propria mea nesiguranță, neașteptată, era rușinoasă.

— Nu, răspunse soțul meu, luându-mi mâna și comoara din ea între ale lui.

— Îmi pare rău. E ridicol, știu, mai ales luând în calcul comportamentul lui Rudolf. Dar aș prefera să nu-mi fac gânduri, asta-i tot. Dacă îmi dai ceva ce i-ai mai dat vreunei foste iubite, doar spune-mi.

— Nu ți-aș dărui un lucru pe care l-am mai dat deja altcuiva, *mon coeur*. Matthew așteptă să-l privesc în ochi. Balauroaica ta mi-a amintit de cadoul lui Francisc, așa că l-am rugat pe tata să pescuiască lanțul din ascunzătoarea lui. L-am purtat o singură dată. De atunci a stat într-o cutie.

— Nu e tocmai genul de bijuterie pe care s-o porți în fiecare zi, am spus, încercând să râd, dar fără să reușesc prea bine. Nu știu ce-i cu mine.

Matthew mă trase spre el și mă sărută.

— Inima mea îți aparține, la fel cum a ta îmi aparține mie. Să nu te îndoiești niciodată de asta!

— N-o să mă îndoiesc.

— Bine. Pentru că Rudolf face tot ce poate ca să ne stoarcă de puteri pe amândoi. Trebuie să ne păstrăm mintea limpede. Și pe urmă trebuie să plecăm naibii din Praga!

Cuvintele lui Matthew se întoarseră să mă bântuie a doua zi, când am petrecut împreună cu cei mai apropiați curteni ai lui Rudolf o după-amiază sportivă. Planul fusese să călărim până la cabana de vânătoare a împăratului, aflată pe Muntele Alb, iar acolo să vânăm căprioare, însă cerul plumburiu ne ținu în apropierea palatului. Era a doua săptămână din aprilie, însă la Praga primăvara venea lent și n-ar fi fost de mirare să ningă.

Rudolf îl chemă pe Matthew lângă el, lăsându-mă pe mine la mila femeilor de la curte. Acestea erau vădit curioase și habar nu aveau cum să se poarte cu mine.

Împăratul și tovarășii săi beau fără opreliști din vinul împărțit de servitori. Dată fiind viteza vânătorii ce avea să urmeze, îmi doream să fi existat niște reguli legate de băutul în șa. Nu că aș fi avut prea multe motive de îngrijorare în ceea ce-l privea pe Matthew. În primul rând pentru că el era mai degrabă abstinent. În al doilea rând pentru că existau prea puține riscuri să moară, chiar dacă armăsarul lui s-ar fi izbit de-un copac.

Doi bărbați își făcură apariția ducând pe umeri o prăjină lungă ce servea drept suport pentru splendida pleiadă de șoimi care aveau să hăituiască păsările în după-amiaza aceea. Alți doi urmară, ducând o singură pasăre cu capul acoperit, cu un sinistru cioc curbat și picioarele îmbrăcate în pene maronii asemănătoare unor cizme. Era uriașă.

— Ah! spuse Rudolf, frecându-și mâinile cu încântare. Iat-o și pe vulturoaica mea, Augusta. Voiam ca La Diosa s-o vadă, chiar dacă n-o vom putea elibera să zboare pe aici. Are nevoie de mai mult spațiu de vânătoare decât îi poate oferi Șanțul Cerbilor.

Augusta era un nume potrivit pentru o asemenea maiestuoasă creatură. Vulturoaica avea aproape un metru înălțime și își ținea capul sus, cu toate că îl avea acoperit.

— Simte că o privim, am murmurat.

Cineva îi traduse replica împăratului, iar el îmi zâmbi aprobator.

— Vânătoresele se înțeleg între ele. Scoateți-i gluga! Lăsați-le pe Augusta și La Diosa să se cunoască!

Un moşneag zbârcit cu picioarele îndoite şi o expresie precaută pe chip se apropie de vulturoaică. Trase de şnururile din piele care strângeau gluga de peste capul Augustei şi i-o scoase uşor. Penele aurii din jurul gâtului şi capului se zbârliră în bătaia vântului, devenind parcă mai intens colorate. Augusta, simţind atât libertatea, cât şi pericolul, îşi desfăcu aripile într-un gest ce putea fi luat fie drept promisiunea unui zbor iminent, fie drept avertisment.

Dar nu pe mine voia Augusta să mă cunoască. Folosindu-şi instinctul infailibil, pasărea întoarse capul către singurul prădător din preajmă mai periculos decât ea. Matthew o privi serios, cu ochii trişti. Augusta ţipă, recunoscându-i uitătura înţelegătoare.

— N-am scos-o pe Augusta ca să-l amuze pe Herr Roydon, ci ca s-o cunoască pe La Diosa, mârâi Rudolf.

— Iar eu vă mulţumesc că ne-aţi făcut prezentările, Maiestate, am spus, încercând să atrag atenţia capriciosului monarh.

— Augusta a răpus doi lupi, să ştiţi, spuse Rudolf, uitându-se cu subînţeles la Matthew. Penele împăratului erau mult mai zbârlite decât ale preţioasei lui păsări. Amândouă luptele au fost sângeroase.

— Dacă aş fi fost lup, pur şi simplu m-aş fi culcat la pământ şi aş fi lăsat-o pe doamnă să facă ce pofteşte, spuse Matthew alene.

În după-amiaza asta arăta din cap până în picioare ca un curtean, cu costumul lui verde şi gri, cu părul negru împins sub o pălărie îndrăzneaţă, ce oferea prea puţină protecţie împotriva vicisitudinilor vremii, dar care îi dădea posibilitatea de a etala pe creştetul ei o emblemă: uroborosul familiei de Clairmont. În caz că Rudolf ar fi uitat cu cine are de-a face.

Ceilalţi curteni surâseră afectat sau râseră pe înfundate la auzul replicii soţului meu. Îndată ce se convinse că nu pe seama lui se amuzau, Rudolf se alătură şi el râsetelor.

— E un alt lucru pe care îl avem în comun, Herr Roydon, spuse el, bătându-l pe Matthew pe umăr. Se uită la mine. Nici unul dintre noi nu se teme de o femeie puternică.

Când tensiunea se risipi, şoimarul o reaşeză oarecum uşurat pe Augusta pe stinghia ei, apoi îl întrebă pe împărat ce pasăre doreşte să folosească în după-amiaza aceea ca să doboare potârnichile regale. Rudolf se codi multă vreme. După ce suveranul îşi alesese un uriaş şoim arctic, arhiducii austrieci şi prinţii germani se luptară pentru păsările rămase până când lăsară la urmă o singură zburătoare. Era mică şi tremura de frig. Matthew întinse mâna spre ea.

— E o pasăre pentru o femeie, spuse Rudolf pufnind, aşezându-se mai bine în şa. Am pus să fie adusă pentru La Diosa.

— În ciuda numelui ei, Dianei nu-i place vânătoarea. Dar nu contează. O să vânez eu cu eretele, spuse Matthew.

Îşi trecu printre degete cureaua legată de piciorul păsării şi întinse mâna, iar eretele i se aşeză pe încheietura îmbrăcată în mănuşă.

— Salut, frumuseţe! murmură el, în vreme ce pasărea îşi potrivea picioarele.

Clopoţeii ei scoteau câte un clinchet la fiecare mic pas.

— O cheamă Šárka, şopti şoimarul cu un zâmbet.

— E tot atât de isteaţă pe cât sugerează numele[165]? îl întrebă Matthew.

— Şi mai şi! răspunse bătrânul, rânjind.

Soțul meu se aplecă înspre pasăre și apucă între dinți una dintre sforile care îi țineau gluga pe cap. Stătea cu gura atât de aproape de Šárka, iar gestul era atât de intim, încât putea fi confundat cu un sărut. Trase de sfoară. Apoi îi fu ușor să scoată gluga cu cealaltă mână și să vâre bucata din piele ornată într-un buzunar.

Šárka clipi când lumea îi apăru în fața ochilor. Mai clipi o dată, studiindu-ne pe mine și apoi pe bărbatul care o ținea.

— Pot s-o ating?

Era ceva irezistibil în straturile acelea moi de pene albe și maronii.

— Eu n-aș atinge-o. E flămândă. Nu cred că își primește porția cuvenită de pradă, spuse Matthew.

Părea din nou trist, chiar melancolic. Šárka scoase câteva chicote guturale și se uită fix la el.

— Te place.

Nu era de mirare. Amândoi vânau din instinct, amândoi erau ținuți în frâu ca să nu cedeze impulsului de a urmări și de a ucide.

Am parcurs o cărare șerpuitoare până la defileul râului ce servise cândva drept șanț cu apă pentru protejarea castelului. Acum râul dispăruse, iar defileul era împrejmuit, pentru a împiedica vânatul împăratului să hoinărească prin oraș. Cerbi, ciute și vieri umblau încolo și încoace. La fel făceau și leii sau alte feline mari din menajerie în zilele în care Rudolf hotăra să-și hăituiască prada cu ele, iar nu cu păsări.

Mă așteptasem la un haos total, însă vânătoarea fu coregrafiată precis, ca un spectacol de balet. De îndată ce Rudolf își eliberă șoimul în aer, păsările ce se odihneau prin copaci se ridicară în stol, luându-și zborul ca să nu-i cadă prădătorului în gheare. Șoimul plonjă și pluti pe deasupra tufelor, și vântul îi șuieră printre clopoțeii de la picioare. Potârnichi speriate țâșniră din adăposturi, fugind și zburătăcind în toate direcțiile, apoi înălțându-se în aer. Șoimul făcu un viraj, își alese o pasăre, o hăitui până o aduse în poziția potrivită, apoi se repezi s-o înțepe cu ghearele și cu ciocul. Potârnichea căzu din cer, șoimul o urmări implacabil până la pământ, și acolo pasărea, speriată și rănită, fu în cele din urmă ucisă. Paznicii de vânătoare dădură drumul câinilor și alergară cu ei pe terenul înzăpezit. Caii se năpustiră imediat după aceea, și strigătele de triumf ale bărbaților fură acoperite de lătratul copoilor.

Când caii și călăreții îi ajunseră din urmă, l-am găsit pe șoim stând lângă prada lui, cu aripile curbate pentru a proteja potârnichea de prădătorii rivali. Matthew adoptase o ținută asemănătoare în Biblioteca Bodleiană, și i-am simțit privirea oprindu-se asupra mea, ca să fie sigur că eram acolo.

Acum, că împăratul își revendicase prima victimă, ceilalți erau liberi să ia și ei parte la vânătoare. Împreună prinseră peste o sută de păsări, suficiente ca să hrănească un număr considerabil de curteni. Se produse o singură altercație. Deloc surprinzător, ea avu loc între superbul șoim arctic de culoare argintie al lui Rudolf și micul erete maro cu alb al lui Matthew.

Soțul meu se ținuse în urma restului haitei masculine. Își eliberase pasărea mult după ceilalți și nu se repezise să ia potârnichea pe care aceasta o doborâse. Deși nici unul dintre ceilalți bărbați nu coborâse din șa, Matthew descălecase, îndemnând-o pe Šárka să se îndepărteze de pradă cu vorbe șoptite și cu o bucățică de carne smulsă de la o victimă anterioară.

O singură dată, totuși, Šárka nu reuși să ajungă din urmă potârnichea pe care o vâna. Aceasta îi scăpă, zburând drept în calea șoimului lui Rudolf. Dar eretele refuză să cedeze. Cu toate că șoimul era

mai mare, Šárka era mai bătăioasă şi mai agilă. Pentru a-şi prinde victima, zbură atât de aproape de capul meu, încât am simţit schimbarea de presiune din aer. Eretele era o creatură tare mică, mai măruntă chiar decât potârnichea şi, cu siguranţă, inferioară păsării împăratului. Potârnichea ţâşni în sus, însă nu avea cale de scăpare. Šárka schimbă iute direcţia şi îşi înfipse ghearele curbate în pradă. Greutatea le trase pe amândouă la pământ. Şoimul indignat ţipă de frustrare, iar Rudolf protestă şi el zgomotos.

— Pasărea dumitale s-a băgat peste a mea, spuse furios suveranul, în vreme ce Matthew dădea pinteni calului ca să prindă eretele.

— Nu e pasărea mea, Maiestate, replică soţul meu.

Šárka, zburlită şi cu aripile întinse pentru a părea cât mai mare şi mai ameninţătoare cu putinţă, scoase un ciripit ascuţit când îl văzu apropiindu-se. Matthew îi murmură ceva ce-mi suna vag cunoscut şi aproape erotic, iar pasărea îşi netezi penele.

— Šárka vă aparţine. Iar astăzi s-a dovedit demnă să fie tiza unei mari personalităţi războinice a Boemiei.

Matthew ridică eretele cu tot cu potârniche şi le ţinu în sus pentru ca toată curtea să le poată vedea. Cureaua de la piciorul Šárkăi flutura liber, iar clopoţeii îi zăngăniră în vreme ce soţul meu o rotea. Neştiind care ar trebui să le fie reacţia, curtenii aşteptară ca Rudolf să facă ceva. Am intervenit:

— E cumva vorba de o femeie-războinic, dragul meu?

Matthew se opri din învârtit şi râânji.

— Da, draga mea. Adevărata Šárka era mică şi bătăioasă, exact ca pasărea împăratului, şi ştia că cea mai importantă armă a unui războinic se află între urechile lui.

Matthew se ciocăni uşor cu degetul în frunte, ca să fie sigur că toată lumea îi pricepe mesajul. Rudolf nu doar că îl pricepu, dar se arătă zăpăcit.

— Seamănă destul de mult cu doamnele din Malá Strana, am spus sec. Şi ce ispravă a făcut Šárka ajutată de inteligenţa ei?

Înainte ca soţul meu să-mi poată răspunde, o femeie necunoscută luă cuvântul:

— Šárka a doborât un batalion de soldaţi, explică ea într-o latină fluentă, cu un puternic accent ceh.

Un bărbat cu barbă albă pe care l-am luat drept tatăl ei o privi aprobator, iar femeia roşi.

— Zău? am spus interesată. Cum?

— Pretinzând că trebuie salvată şi apoi invitându-i pe soldaţi să-i sărbătorească eliberarea cu prea mult vin.

O altă femeie, de data aceasta mai în vârstă, cu un nas acvilin ce rivaliza cu ciocul Augustei, pufni dezgustată.

— Bărbaţii se lasă păcăliţi de fiecare dată.

Am izbucnit în râs. Spre vădita ei surprindere, la fel făcu şi bătrâna aristocrată cu nas coroiat.

— Mă tem, împărate, că doamnele nu vor accepta ca eroina lor să fie blamată din vina altora.

Matthew băgă mâna în buzunar după gluga păsării şi o aşeză cu blândeţe pe creştetul mândru al Šárkăi. Se aplecă apoi şi strânse şnurul cu dinţii. Paznicul de vânătoare luă eretele în ropotul unor aplauze aprobatoare.

Ne-am retras pentru vin şi gustări într-o casă în stil italian, cu acoperişul colorat în roşu şi alb, aşezată la marginea terenului ce înconjura palatul, deşi eu aş fi preferat să mai întârzii în grădini,

acolo unde tocmai înfloreau narcisele şi lalelele împăratului. Ni se alăturară şi alţi membri ai curţii, inclusiv Strada cel acru, maestrul Hoefnagel şi făuritorul de instrumente Erasmus Habermel, căruia i-am mulţumit pentru trusa de unelte astronomice.

— Ceea ce ne trebuie pentru a scăpa de plictiseală e o festivitate a primăverii, acum, că Postul Mare e aproape încheiat, spuse un tânăr curtean cu voce puternică. Nu credeţi, Maiestate?

— O feerie? Rudolf luă o înghiţitură de vin şi se uită fix la mine. Dacă-i aşa, atunci tema ei ar trebui să fie „Diana şi Acteon[166]”.

— Tema asta e foarte banală, Maiestate, şi mai degrabă englezească, spuse Matthew cu tristeţe.

Rudolf se înroşi.

— Poate o înlocuim cu „Demetra[167] şi Persefona[168]”, continuă soţul meu. E o temă mai potrivită cu anotimpul.

— Sau cu povestea lui Odiseu, sugeră Strada, aruncându-mi o căutătură urâtă. Frau Roydon ar putea juca rolul lui Circe şi ne-ar putea transforma în purceluşi.

— Interesant, Ottavio, spuse Rudolf, lovindu-şi proeminenta buză inferioară cu degetul arătător. S-ar putea să-mi placă să-l joc pe Odiseu.

„Nici în ruptul capului”, mi-am zis eu. Nu cu obligatoria scenă a dormitorului şi cu Odiseu care o face pe Circe să-i promită că nu-i va lua bărbăţia cu forţa.

— Îmi permit să vă fac o sugestie, am spus, nerăbdătoare să previn dezastrul.

— Desigur, desigur! exclamă sincer Rudolf, luându-mi mâna şi bătându-mi-o uşor, plin de bunăvoinţă.

— Pentru povestea la care mă gândesc e nevoie de cineva care să joace rolul lui Zeus, regele zeilor, i-am spus împăratului, trăgându-mi uşurel mâna.

— Eu aş fi un Zeus convingător, spuse el cu entuziasm, şi un zâmbet îi lumină chipul. Iar dumneata ai să joci rolul lui Callisto[169]?

„În nici un caz!” Nu aveam de gând să-l las pe Rudolf să pretindă că mă ia cu forţa şi mă lasă gravidă.

— Nu, Maiestate. Dacă insistaţi să iau parte la această distracţie, eu voi juca rolul zeiţei lunii.

Mi-am strecurat mâna în curbura braţului lui Matthew.

— Iar pentru a-şi răscumpăra observaţia de mai devreme, soţul meu va juca rolul lui Endymion[170].

— Endymion?

Zâmbetul lui Rudolf păli.

— Bietul Rudolf! E din nou depăşit în materie de vicleşuguri, murmură Matthew astfel încât numai eu să-l aud. Endymion, Maiestate, continuă el, de data asta cu o voce suficient de ridicată ca să străbată încăperea, frumosul tânăr păstor care a fost cufundat într-un somn fermecat pentru ca nemurirea şi castitatea Dianei să rămână neatinse.

— Cunosc legenda, Herr Roydon, îl avertiză Rudolf.

— Îmi cer scuze, Maiestate, zise Matthew cu o plecăciune graţioasă, deşi superficială. Diana va arăta splendid sosind în carul ei pentru a putea privi melancolic spre bărbaţii pe care îi iubeşte.

În acel moment faţa lui Rudolf era deja de un purpuriu imperial. Am fost alungaţi din compania regală şi am părăsit palatul, luând-o pe scurtul drum în josul dealului până la „Trei Corbi”.

— Am o singură rugăminte, spuse Matthew în vreme ce intram pe uşa din faţă. Oi fi eu vampir, dar aprilie e o lună rece în Praga. Din respect faţă de temperatura de afară, costumele pe care o să le concepi pentru Diana şi Endymion ar trebui să conţină ceva mai substanţial decât o semilună pe care tu s-o porţi în păr şi o cârpă de vase pe care eu să mi-o înfăşor peste şolduri.

— Abia ce te-am distribuit în rolul ăsta şi deja ai pretenţii artistice! Am fluturat din mână prefăcându-mă indignată. Actorii ăştia!

— Asta meriţi dacă lucrezi cu amatori, spuse Matthew, zâmbind. Ştiu exact cum ar trebui să înceapă feeria: „Şi iată! Din ceruri ce se deschid zăresc venind/ Cea mai încântătoare lună, sclipiri de-argint ce-aruncă/ Spre scoica ce-i al lui Neptun pocal."

— Nu poţi să-l foloseşti pe Keats[171]! am râs eu. E un poet romantic. E cu trei sute de ani prea devreme.

— „S-a înălţat/ Lucind cu-atâta pasiune, că sufletu-mi orbit/ Amestecându-se cu sferele-i de-argint s-a tot rotit,/ Pe cer senin sau înnorat, chiar şi când ea intra/ În cort întunecat din pâclă grea", exclamă el teatral, luându-mă în braţe.

— Şi presupun că vei voi să-ţi găsesc eu un cort, spuse Gallowglass, năvălind pe scări în jos.

— Şi nişte oi. Sau poate un astrolab. Endymion poate să fie păstor sau astronom, spuse Matthew, cântărindu-şi opţiunile.

— Paznicul de vânătoare al lui Rudolf nu s-ar despărţi niciodată de vreuna dintre ciudatele lui oi, spuse Gallowglass cu asprime.

— Matthew poate oricând să se folosească de trusa mea de instrumente astronomice. Am privit în jur. Trebuia să fie pe poliţa căminului, unde Jack nu putea ajunge la ea. Unde a dispărut?

— Annie şi Jack i-o arată căţelului. Ei cred că e fermecată.

Până atunci nu observasem firele ce urcau pe scări pornind de la şemineu. Erau aurii, argintii şi cenuşii. În graba mea de a-i găsi pe copii şi a afla ce se întâmplase cu setul, am călcat pe poala fustei. Când am ajuns lângă Annie şi Jack, reuşisem să-i fac deja tivului o nouă margine crestată.

Cei doi copii deschiseseră cutia din alamă şi argint ca pe o carte. Compartimentele exterioare erau complet ieşite în afară. Dorinţa lui Rudolf fusese aceea de a-mi dărui ceva cu care să urmăresc mişcările cerului, iar Habermel se întrecuse pe sine. Trusa conţinea un cadran solar, o busolă, un dispozitiv cu ajutorul căruia să socotesc durata orelor în diverse perioade ale anului, o complicată roată lunară, ale cărei mecanisme puteau fi programate pentru a preciza data, ora, semnul zodiacal şi fazele lunii, şi un grafic al latitudinilor care includea (la cererea mea) oraşele Roanoke, Londra, Lyon, Praga şi Ierusalim. Unul dintre compartimente avea un cotor în care încăpea cea mai nouă dintre tehnologii: tăbliţa ce putea fi ştearsă, făcută dintr-o hârtie special tratată pe care cineva putea scrie, pentru ca mai apoi să şteargă cu grijă şi să facă alte notiţe.

— Uite, Jack, face iar! spuse Annie, uitându-se atent la instrumente.

Mop (nimeni din casă nu-i mai spunea Lobero, cu excepţia lui Jack) începu să latre şi să dea entuziasmat din coadă în vreme ce roata lunară porni să se învârtească de capul ei.

— Pun pariu pe un penny că, atunci când o să termine de învârtit, o să apară luna plină la fereastră, spuse Jack, după care scuipă în palmă şi îi întinse mâna lui Annie.

— Fără pariuri, am spus automat, ghemuindu-mă lângă băiat.

— Când a început asta, Jack? întrebă Matthew, ţinându-l la distanţă pe Mop.

Puștiul ridică din umeri.

— Se tot întâmplă de când Herr Habermel a trimis setul, mărturisi Annie.

— Se învârtește așa toată ziua sau numai la anumite ore? am întrebat.

— Doar o dată sau de două ori. Iar busola se învârtește o singură dată. Annie părea tare amărâtă. Ar fi trebuit să vă spun. Știam eu că e vorba de magie după cum se simte.

— E în regulă, i-am zâmbit. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Mi-am așezat degetul în mijlocul roții și i-am poruncit să se oprească. Mecanismul se supuse. De îndată ce rotațiile încetară, firele argintii și aurii din jurul trusei se dizolvară ușor, lăsându-le în urmă doar pe cele cenușii. Acestea se pierdură iute printre numeroasele fire colorate care ne umpleau casa.

— Ce înseamnă? mă întrebă Matthew mai târziu, când în casă se lăsase liniștea, iar eu aveam prima ocazie de a pune trusa acolo unde copiii nu puteau ajunge la ea.

Mă hotărâsem s-o așez pe baldachinul drept de deasupra patului nostru.

— Apropo, toată lumea ascunde lucruri pe baldachin. E primul loc în care Jack ar cotrobăi.

— Cineva ne caută.

Am tras înapoi jos setul și am căutat un loc nou în care să-l ascund.

— În Praga?

Soțul meu întinse mâna după micul instrument. I l-am dat, iar el îl luă și îl băgă în pieptar.

— Nu. În timp.

Matthew se trânti pe pat și trase o înjurătură.

— E vina mea.

L-am privit sfioasă.

— Am încercat să țes o vrajă astfel încât trusa să mă avertizeze dacă cineva se gândește s-o fure. Speram să-l ferească pe Jack de necazuri. Cred că trebuie să mă întorc la masa de lucru.

— Ce te face să crezi că e vorba de cineva dintr-o altă epocă? întrebă Matthew.

— Faptul că roata lunară e un calendar perpetuu. Mecanismele se învârteau de parcă ar fi încercat să înregistreze informații care le depășeau specificațiile tehnice. Îmi aminteau de cuvintele care goneau prin *Ashmole 782*.

— Poate rotirea busolei indică faptul că, oricine ar fi acela care ne caută, se află și el într-un alt loc. Asemenea roții lunare, busola nu poate arăta adevăratul nord, pentru că i se cere să socotească folosind două adrese: una a noastră din Praga și una a altcuiva.

— Crezi că e vorba de Ysabeau sau de Sarah și că au nevoie de ajutorul nostru?

Ysabeau fusese cea care îi trimisese lui Matthew exemplarul din *Doctorul Faust* pentru a ne ajuta să ajungem în 1590. Știa încotro ne îndreptaserăm.

— Nu, spuse Matthew cu o voce sigură. Ele nu ne-ar da de gol. E vorba de altcineva.

Ochii lui verzi-cenușii se opriră asupra mea. Privirea neliniștită și încărcată de regret revenise.

— Te uiți la mine de parcă te-aș fi trădat cumva. M-am așezat lângă el pe pat. Dacă nu vrei să particip la feerie, n-o să particip.

— N-are a face. Matthew se ridică și se îndepărtă. Încă îmi ascunzi ceva.

— Toți păstrăm anumite lucruri pentru noi, Matthew, am spus eu. Mărunțișuri care nu contează. Uneori, chestiuni mai importante, cum ar fi, să zicem, faptul că faci parte din Congregație.

Acuzațiile lui mă enervau, date fiind lucrurile pe care încă nu le știam despre el. Matthew își puse

brusc mâinile pe umerii mei, ridicându-mă.

— N-o să mă ierți niciodată pentru asta.

Ochii lui păreau negri, iar degetele lui mi se înfigeau în brațe.

— Mi-ai promis că îmi vei tolera secretele, am spus. Loew avea dreptate. Toleranța nu e suficientă.

Matthew îmi dădu drumul înjurând. Am auzit pașii lui Gallowglass pe trepte și murmurele somnoroase ale lui Jack venind de pe hol.

— Îi duc pe Jack și pe Annie acasă la Baldwin, spuse scoțianul din ușă. Tereza și Karolína au plecat deja. Pierre va veni cu mine, câinele la fel. Apoi adăugă cu o voce mai scăzută: Îl speriați pe băiat când vă certați, și bietul de el a trăit destulă frică în scurta lui viață. Lămuriți-vă, altfel îi duc înapoi la Londra și vă las pe amândoi aici s-o scoateți la capăt singuri.

Ochii albaștri ai lui Gallowglass erau înverșunați.

Matthew se așeză în tăcere lângă foc, cu o cupă de vin în mâini și o expresie întunecată pe chip în vreme ce se uita la flăcări. De îndată ce grupul plecă, sări în picioare și se îndreptă către ușă.

Fără să mă gândesc sau să-mi fac vreun plan, mi-am eliberat balauroaica. „Oprește-l!” i-am poruncit. Ea zbură pe deasupra și împrejurul lui, învăluindu-l într-o ceață cenușie, luă formă solidă în dreptul intrării, apoi își înfipse marginile țepoase ale aripilor de-o parte și de alta a cadrului ușii. Când Matthew se apropie prea tare, o limbă de foc ieși din gura creaturii în semn de avertisment.

— Nu pleci nicăieri, am spus.

Făceam eforturi uriașe să nu ridic vocea. O fi putut soțul meu să mă biruie, însă mă îndoiam că se putea împotrivi cu succes duhului meu.

— Balauroaica mea seamănă puțin cu Šárka: mică, dar bătăioasă. Eu n-aș scoate-o din sărite.

Matthew se întoarse cu o privire rece.

— Dacă ești furios pe mine, spune-mi! Dacă am făcut ceva ce nu ți-a plăcut, anunță-mă! Dacă vrei să termini cu căsnicia asta, ai curaj să termini complet, astfel încât să pot – eventual – să-mi revin. Pentru că, dacă o să te uiți în continuare la mine de parcă ți-ai dori să nu fim căsătoriți, ai să mă distrugi.

— N-am nici o dorință de a termina cu căsnicia, spuse el încordat.

— Atunci fii soțul meu! am spus ferm, înaintând spre el. Știi la ce m-am gândit azi când am văzut zburând păsările acelea superbe? „Așa ar arăta și Matthew, dacă ar avea libertatea de a fi el însuși.” Iar când te-am văzut punându-i gluga Šárkăi, orbind-o astfel încât să nu poată vâna așa cum i-o cere instinctul, am zărit în ochii ei aceeași urmă de regret pe care am văzut-o și în ai tăi în fiecare zi de când am pierdut copilul.

— Nu e vorba despre copil.

Acum în privirea lui se citea un avertisment.

— Nu. E vorba despre mine. Și despre tine. Și despre un lucru atât de înspăimântător încât nu-l poți accepta: acela că, în ciuda așa-ziselor tale puteri asupra vieții și morții, nu controlezi totul și nu ne poți feri de rău nici pe mine, nici pe nimeni altcineva dintre cei pe care îi iubești.

— Și crezi că pierderea copilului m-a făcut să conștientizez asta?

— Ce altceva ar putea fi? Vinovăția provocată de Blanca și Lucas aproape că te-a distrus.

— Te înșeli.

Matthew își înfășurase mâinile în părul meu și trăgea de împletituri, eliberând mirosul de mușețel

și mentă al săpunului pe care îl foloseam. Pupilele îi erau uriașe și parcă de culoarea cernelii. Îmi sorbi mireasma, iar ochii lui își recăpătară o parte din culoarea verde.

— Atunci spune-mi despre ce e vorba.

— Despre asta.

Întinse mâna spre marginea corsajului meu și o sfâșie în două. Apoi slăbi șnurul care împiedica decolteul larg al cămășii să îmi alunece de pe umeri, dezvăluindu-mi astfel partea de sus a sânilor. Își trecu degetele peste vena albastră ce se ivea acolo și continuă printre pliurile pânzei.

— Fiecare zi a vieții mele e o luptă pentru control. Mă lupt cu furia și cu greața care îi urmează. Mă lupt cu foamea și setea, deoarece nu cred că e corect să iau sângele unei alte ființe. Nici măcar pe cel al animalelor, deși pot îndura asta mai ușor decât a lua sânge de la cineva cu care m-aș putea întâlni din nou pe stradă. Ridică ochii spre mine. Și mă lupt cu mine însumi, cu această dorință nespusă de a-ți poseda trupul și sufletul în feluri pe care o creatură cu sânge cald nici nu le-ar înțelege.

— Îmi vrei sângele, am șoptit, înțelegând brusc. M-ai mințit.

— M-am mințit pe mine însumi.

— Ți-am spus de mai multe ori că îți aparține. Mi-am înșfăcat cămașa și am rupt-o mai mult, aplecându-mi capul într-o parte și expunându-mi jugulara. Ia-l! Nu-mi pasă. Nu vreau decât să te am înapoi.

Mi-am înghițit un suspin.

— Ești perechea mea. Niciodată n-aș bea de bunăvoie sânge de la gâtul tău. Degetele reci ale lui Matthew îmi traseră cămașa la locul ei. În Madison am făcut-o pentru că eram prea slăbit ca să mă pot opri.

— Ce e în neregulă cu gâtul meu? am spus nedumerită.

— Vampirii îi mușcă de gât doar pe străini și pe cei care li se supun. Nu pe iubiți. Cu siguranță, nu pe cei cu care s-au împerecheat.

— Dominație, am spus, amintindu-mi de discuția pe care o avuseserăm despre vampiri, sânge și sex. Și hrană. Așadar, mai degrabă oamenii sunt mușcați de acolo. Iată sâmburele de adevăr din legendele cu vampiri.

— Vampirii își mușcă perechea aici, spuse Matthew, aproape de inimă.

Își lipi buzele de pielea dezgolită de deasupra cămășii mele. Acolo mă sărutase în noaptea nunții, când emoțiile îl copleșiseră.

— Am crezut că dorința ta de a mă săruta acolo e doar obișnuita poftă trupească, am spus.

— Nu există nimic obișnuit în dorința unui vampir de a bea sânge din această venă.

Își mută gura un centimetru mai jos de-a lungul liniei albastre și își lipi din nou buzele de piele.

— Dar, dacă nu e vorba despre hrană sau dominație, atunci despre ce e vorba?

— Despre onestitate. Matthew mă privi în ochi. Ai lui încă erau mai mult negri decât verzi. Vampirii păstrează prea multe secrete pentru a fi vreodată complet sinceri. Niciodată nu le-am putea împărtăși pe toate verbal, iar majoritatea sunt prea complexe ca să aibă vreo noimă, chiar dacă încerci să le formulezi în cuvinte. Iar în lumea mea există interdicții cu privire la împărtășirea secretelor.

— „Nu e povestea ta”, am spus eu. Am auzit asta de vreo câteva ori.

— A bea din cea pe care o iubești înseamnă a ști că nu are nimic de ascuns. Matthew se uită fix la sânii mei și îmi atinse iar vena cu vârful degetului. Noi numim vasul acesta „vena inimii”. Sângele de

aici e dulce. Dă o senzație de posedare completă și de apartenență, însă cere și un control total, ca să nu te lași purtat de emoțiile puternice pe care le stârnește.

Vocea lui era tristă.

— Și n-ai încredere în autocontrolul tău din pricina furiei sângelui?

— M-ai văzut căzându-i pradă. E declanșată de instinctul protector. Și cine reprezintă un mai mare pericol pentru tine decât eu însumi?

Mi-am scuturat cămașa de pe umeri și mi-am scos brațele din mâneci până când am rămas goală de la brâu în sus. Am întins mâna spre șnururile fustei și le-am smuls.

— Nu! Ochii lui Matthew se înnegriră și mai tare. Nu e nimeni aici în caz că…

— … mă golești de sânge? Am pășit afară din fustă. Dacă n-ai putut avea încredere să faci asta nici când Philippe era la o aruncătură de băț, e puțin probabil s-o faci acum, când Gallowglass și Pierre stau prin apropiere și pot să-mi dea oricând o mână de ajutor.

— Nu e o glumă.

— Nu. I-am luat mâinile în ale mele. E o treabă între soți și soții. O chestiune de onestitate și încredere. Eu n-am nimic să-ți ascund. Dacă, luându-mi sânge din venă, ai să sfârșești cu necontenita nevoie de a vâna ceea ce tu crezi că sunt tainele mele, atunci fă-o!

— Nu e ceva ce un vampir face doar o dată, mă avertiză Matthew, încercând să se retragă.

— Nici n-am crezut asta. Mi-am înfășurat degetele în părul de pe ceafa lui. Ia-mi sângele! Ia-mi secretele! Fă ceea ce instinctul îți cere să faci. Aici nu există glugi sau curelușe legate de picioare. Măcar în brațele mele ar trebui să fii liber, dacă nicăieri altundeva nu poți.

I-am tras gura spre a mea. La început îmi răspunse șovăitor, cu degetele înfășurate în jurul încheieturilor mele, de parcă ar fi sperat să se desprindă cu prima ocazie. Însă instinctele îi erau puternice, iar dorința, palpabilă. Firele care legau lumea se mutară și se așezară în jurul meu ca pentru a face loc unor asemenea sentimente năvalnice. M-am retras ușor. Sânii îmi săltau la fiecare răsuflare.

El părea atât de speriat încât am simțit că mă doare inima. Însă dorința exista și ea. „Teamă și dorință.” Nu era de mirare că apăruseră în eseul pe care îl scrisese pentru All Souls atunci când își câștigase bursa de cercetare. Cine să înțeleagă mai bine lupta dintre cele două decât un vampir?

— Te iubesc, i-am șoptit, lăsându-mi mâinile să-mi atârne pe lângă corp.

Trebuia să facă totul singur. Eu nu puteam să joc nici un rol.

Așteptarea fu chinuitoare, dar în cele din urmă el își lăsă capul în jos. Inima îmi bătea repede, și l-am auzit trăgând adânc aer în piept.

— Miere. Miroși a miere, murmură el uluit, chiar înainte ca dinții lui ascuțiți să-mi străpungă pielea.

În trecut, atunci când mai băuse din mine, Matthew avusese grijă să anestezieze locul cu o picătură din propriul sânge, astfel încât să nu simt nici o durere. De data asta nu mai făcu la fel, însă curând pielea îmi amorți sub presiunea gurii lui pe carnea mea. Mă cuprinse cu mâinile și mă împinse cu spatele către pat. Am rămas în picioare, așteptându-l să se convingă că între noi nu există decât dragoste.

După vreo treizeci de secunde, Matthew se opri. Ridică mirat privirea spre mine, ca și cum ar fi descoperit ceva neașteptat. Ochii i se înnegriră complet și pentru o clipă trecătoare am crezut că furia sângelui e pe cale să iasă la suprafață.

— E în regulă, iubirea mea, am șoptit.

Matthew își lăsă capul în jos și mai bău până când descoperi ceea ce îi trebuia. Îi luă mai mult de un minut. Îmi sărută peticul de piele de deasupra inimii cu aceeași expresie de respect blând pe care o avusese în noaptea nunții noastre de la Sept-Tours, apoi mă privi sfios.

— Ce ai aflat? am întrebat.

— Pe tine. Doar pe tine, murmură Matthew.

Timiditatea i se preschimbă iute în foame în vreme ce mă săruta, și nu trecu mult până când ne-am pomenit înlănțuiți. Cu excepția scurtei noastre partide de amor cu spatele la perete, nu mai făcuserăm dragoste de câteva săptămâni, iar la început ritmul nostru fu ciudat, ca și cum abia ne aminteam cum să ne mișcăm în tandem. Trupul mi se încolăci tot mai strâns. Încă o alunecare rapidă și un sărut profund ar fi fost suficiente ca să mă înalțe pe culmile plăcerii.

Însă Matthew încetini. Privirile ni se întâlniră și se fixară una asupra alteia. Niciodată nu-l mai văzusem arătând astfel: vulnerabil, plin de speranță, frumos, liber. Între noi nu mai existau secrete, nu mai existau emoții ascunse, în caz că am fi fost loviți de un dezastru și purtați în locurile întunecate în care nădejdea nu poate supraviețui.

— Mă simți?

Matthew era acum un punct imobil în miezul trupului meu. Am dat din cap în semn de aprobare. El îmi zâmbi și se puse în mișcare cu o grijă deliberată.

— Sunt înăuntrul tău, Diana, dăruindu-ți viață.

Aceleași cuvinte i le spusesem eu în vreme ce el îmi băuse sângele, când îl trăsesem din pragul morții înapoi în lumea celor vii. Nu crezusem că le auzise.

El se mișcă din nou în mine, repetând vorbele ca pe o incantație. Era cea mai simplă, cea mai pură formă de magie din lume. Matthew era deja țesut în sufletul meu. Acum se țesea în trupul meu, întocmai cum eu eram țesută într-al lui. Inima mea, care în ultimele câteva luni se frânsese la fiecare atingere tristă și privire plină de regret, începu să se vindece la loc.

Atunci când soarele se ivi la orizont, am întins mâna și l-am atins între ochi.

— Mă întreb dacă ți-aș putea citi și gândurile.

— Mi le-ai citit deja, spuse Matthew, lăsându-mi degetele în jos și sărutându-le vârfurile. În Oxford, când ai primit poza cu părinții tăi. Nu erai conștientă de ceea ce făceai. Dar îmi tot răspundeai la întrebări pe care nu eram în stare să le rostesc cu voce tare.

— Pot să încerc din nou? am întrebat, deși mă așteptam mai degrabă să mă refuze.

— Sigur. Dacă ai fi fost vampir, ți-aș fi oferit deja sângele meu.

Se culcă pe pernă. Eu am ezitat o clipă, mi-am domolit gândurile și m-am concentrat asupra unei întrebări simple. „Cum aș putea să cunosc inima lui Matthew?”

Un singur fir argintiu scânteie între inima mea și punctul de pe fruntea lui în care s-ar fi aflat cel de-al treilea ochi dacă el ar fi fost vrăjitor. Firul se scurtă, trăgându-mă tot mai aproape, până când buzele mi se lipiră de pielea lui.

O explozie de imagini și sunete îmi umplu capul, asemenea unui foc de artificii. I-am văzut pe Jack și pe Annie, pe Philippe și pe Ysabeau. I-am văzut pe Gallowglass și pe niște bărbați pe care nu-i recunoșteam ocupând locuri importante în amintirile lui Matthew. I-am văzut pe Eleanor și pe Lucas. Urmară un sentiment de triumf în vreme ce el dezlega un oarecare mister științific, un strigăt de bucurie în timp ce călărea prin pădure pentru a vâna și ucide, așa cum îi era sortit. M-am văzut pe

mine însămi zâmbindu-i.

Apoi am zărit chipul lui Fuchs, vampirul pe care îl cunoscusem în Cartierul Evreilor, şi am auzit destul de clar cuvintele „fiul meu, Benjamin”.

M-am lăsat brusc pe călcâie, atingându-mi cu degetele buzele tremurătoare.

— Ce e? spuse Matthew, ridicându-se şi încruntându-se.

— Herr Fuchs! L-am privit îngrozită, temându-mă că se gândise la ce e mai rău. Nu mi-am dat seama că el e fiul tău, că el e Benjamin.

Existase un semn al furiei sângelui în fiinţa aceea.

— Nu-i vina ta. Nu eşti vampir, iar Benjamin nu dezvăluie decât ceea ce vrea. Vocea lui Matthew era liniştitoare. Probabil i-am simţit prezenţa în preajma ta – o urmă de miros, un indiciu că a fost prin apropiere. Asta m-a făcut să mă gândesc că îmi ascunzi ceva. M-am înşelat. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, *mon coeur*.

— Dar Benjamin probabil ştia cine sunt. Mirosul tău era mai mult ca sigur peste tot pe pielea mea.

— Sigur că ştia, spuse soţul meu netulburat. O să-l caut mâine, dar, dacă nu vrea să fie găsit, atunci n-o să am ce face decât să-i pun în gardă pe Gallowglass şi pe Philippe. Ei o să anunţe restul familiei că Benjamin şi-a făcut din nou apariţia.

— Să-i pui în gardă?

Am simţit fiori de teamă când el dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Singura fiinţă mai înspăimântătoare decât Benjamin căzut pradă furiei sângelui e Benjamin lucid, aşa cum era când te-a întâlnit în prezenţa rabinului Loew, replică Matthew. Exact cum spunea Jack: cei mai îngrozitori monştri arată întotdeauna ca nişte oameni obişnuiţi.

164 Francisc I, rege al Franţei (1515–1547), patron al artelor. Motto-ul său latin, *nutrisco et extinguo*, însemna „hrănesc (binele) şi nimicesc (răul)”). (n.red.)

165 Aluzie la o legendă boemiană despre amazoane (publicată pentru prima oară într-o cronică praghează, din secolul al XII-lea), în care unul din personaje este Šárka, o fată inteligentă şi curajoasă (n.red.)

166 Personaj din mitologia greacă, vânător vestit. A fost transformat în cerb de zeiţa Artemis (Diana, la romani) şi sfâşiat de propriii câini drept pedeapsă pentru că o văzuse scăldându-se goală. (n.tr.)

167 În mitologia greacă, zeiţa agriculturii şi a roadelor pământului (n.tr.)

168 În mitologia greacă, fiica lui Zeus şi a Demetrei. Răpită de Hades, a devenit soţia acestuia. Trăia câteva luni din an domnind asupra umbrelor din împărăţia subpământeană, apoi se întorcea pe pământ lângă mama ei, zeiţa holdelor. Mitul Persefonei simbolizează ciclurile vegetaţiei. (n.tr.)

169 Prinţesă sedusă de Zeus, în mitologia greacă (n.red.)

170 Tânăr chipeş de care se îndrăgosteşte, în mitologia greacă, zeiţa Lunii, Selene. Selene era asimilată, cel puţin parţial, cu Artemis, zeiţa-fecioară a vânătorii. (n.red.)

171 Versurile sunt din poemul *Endymion: A Poetic Romance* (1817) de John Keats. (n.tr.)

CAPITOLUL 31

Noaptea aceea marcă adevăratul început al căsniciei noastre. Matthew era mai echilibrat decât îl văzusem vreodată. Dispăruseră replicile aspre, schimbările bruște de direcție și deciziile impulsive care caracterizaseră relația noastră de până atunci. Soțul meu era acum metodic, măsurat, însă nu mai puțin letal. Se hrănea mai regulat, vânând în oraș și în satele dimprejur. Iar pe măsură ce mușchii lui căpătau greutate și putere, am ajuns să văd și eu ceea ce Philippe observase deja: oricât ar fi părut de puțin probabil, dată fiind statura lui, fiul său se topise pe picioare din pricina lipsei de hrană adecvată.

Eu am rămas cu o semilună argintie pe sân, care marca locul din care băuse. Era deosebită de toate celelalte cicatrice de pe trupul meu, căci îi lipsea țesutul gros și protector ce se formează deasupra majorității rănilor. Matthew îmi spusese că asta se datora unei proprietăți a salivei lui de a sigila locul mușcăturii fără să-l lase să se vindece complet.

Ritualul lui Matthew de a bea sângele perechii sale dintr-o venă aflată aproape de inimă și noul meu ritual al sărutului de vrăjitoare, care îmi dădea acces la gândurile lui, ne-au oferit mai multă intimitate. Nu făceam dragoste de fiecare dată când se culca lângă mine în pat, dar, atunci când făceam, iubirea era mereu precedată și apoi urmată de aceste două arzătoare momente ale sincerității absolute, care înlăturau cea mai mare grijă nu doar a lui Matthew, ci și a mea: aceea că, într-un fel, secretele noastre ne vor distruge. Și, chiar și atunci când nu făceam dragoste, discutam deschis, cu ușurința la care visează toți îndrăgostiții.

În dimineața următoare, Matthew le spuse lui Gallowglass și lui Pierre despre Benjamin. Furia scoțianului fu de mai scurtă durată decât teama servitorului, care ieșea la suprafață ori de câte ori cineva bătea la ușă sau se apropia de mine în piață. Vampirii îl căutau zi și noapte pe fiul rătăcit, și Matthew era cel care plănuia expedițiile.

Însă Benjamin nu era de găsit. Pur și simplu dispăruse.

Paștele venise și trecuse, iar planurile noastre pentru festivalul primăverii organizat de Rudolf în sâmbăta următoare intraseră pe ultima sută de metri. Eu și maestrul Hoefnagel transformaserăm sala cea mare a palatului într-o grădină înfloritoare, plină de ghivece cu lalele. Mă uluiau bolțile ei grațios curbate, ce susțineau acoperișul arcuit precum ramurile unei sălcii.

— O să mutăm aici și portocalul împăratului, spuse Hoefnagel, cu ochii scânteind de entuziasm. Și păunii.

În ziua festivității, servitorii aduseră în răsunătoarea încăpere din piatră toate candelabrele ce prisoseau prin palat și catedrală, oferind astfel iluzia unui cer înstelat, apoi întinseră pe podea rogojini noi din papură. Drept scenă aveam să folosim baza scărilor ce duceau către capela regală. Fusese ideea maestrului Hoefnagel, de vreme ce în felul acesta eu puteam să-mi fac apariția în capul treptelor, asemenea lunii, în vreme ce Matthew îmi calcula poziția cu ajutorul unuia dintre astrolabii meșterului Habermel.

— Nu credeți că suntem prea filozofici? m-am întrebat cu voce tare, ciupindu-mi buza cu degetele.

— Suntem la curtea regelui Rudolf al II-lea, spuse Hoefnagel sec. Aici nu există ceva prea filozofic.

Când curtea începu să se umple pentru banchet, tuturor oaspeților li se tăie răsuflarea de uimire la

vederea scenei pe care o pregătiserăm.

— Le place, i-am şoptit lui Matthew din spatele perdelei ce ne ascundea de mulţime.

Intrarea noastră grandioasă era programată pentru momentul servirii desertului, iar până atunci noi eram pitiţi pe hol, în casa Scării Cavalerilor. Matthew mă ţinea ocupată cu poveşti de pe vremuri despre momentul în care îşi condusese calul în sus pe treptele late din piatră, pentru un duel. M-am întrebat dacă încăperea era adecvată acestui scop, şi el ridică o sprânceană.

— Tu de ce crezi că am făcut camera atât de mare şi tavanul atât de înalt? Iernile pragheze pot fi al naibii de lungi, iar tinerii plictisiţi, dar înarmaţi, sunt periculoşi. E mult mai bine să se repeadă cu toată forţa unul la altul decât să înceapă războaie cu regatele învecinate.

Datorită vinului care curgea fără contenire în pahare şi mâncării îmbelşugate, larma din sală deveni curând asurzitoare. După ce se împărţi desertul, eu şi Matthew ne-am aşezat la locurile noastre. Maestrul Hoefnagel pictase un preafrumos peisaj pastoral pentru soţul meu şi îi alocase, fără prea mare tragere de inimă, unul dintre portocali, astfel încât el să poată sta sub pom pe un scăunel acoperit cu pâslă, făcut să semene cu un bolovan. Eu urma să-mi aştept semnalul, apoi să ies din capelă şi să stau în spatele unei vechi uşi din lemn întoarse pe o parte şi vopsite să semene cu un car.

— Să nu îndrăzneşti să mă faci să râd! l-am avertizat pe Matthew când mă sărută pe obraz pentru a-mi purta noroc.

— Îmi plac la nebunie provocările, îmi şopti el drept răspuns.

Muzica umplu încăperea, iar curtenii se potoliră treptat. Când camera se linişti de tot, Matthew îşi ridică astrolabul spre ceruri, şi feeria începu.

Eu hotărâsem că abordarea optimă implica un minim de dialoguri şi cât mai multe dansuri. Pe de o parte, cine şi-ar fi dorit să stea jos după o cină copioasă şi să asculte discursuri? Participasem la suficiente evenimente academice ca să ştiu că nu era o idee bună. Signor Pasetti se arătase încântat să le înveţe pe câteva dintre doamnele de la curte un „dans al stelelor rătăcitoare”, care avea să-i ofere lui Matthew ceva de observat pe ceruri în vreme ce aştepta apariţia iubitei sale luni. Mulţumită celebrelor frumuseţi ale curţii participante la spectacol, îmbrăcate în costume fabuloase, împodobite cu paiete şi pietre scumpe, feeria căpătă curând aerul unei piese de teatru de la şcoală, cu tot cu părinţii căzuţi în admiraţie. Matthew se prefăcea că agonizează, ca şi cum n-ar fi fost sigur că mai poate îndura o clipă în plus.

Când dansul se sfârşi, muzicienii dădură semnalul intrării mele cu bubuit de tobe şi sunet de trompete. Maestrul Hoefnagel aşezase o cortină peste uşile capelei, astfel încât nu-mi rămânea decât să o dau la o parte cu strălucirea unei zeiţe (şi fără să mişc materialul cu semiluna de pe cap, aşa cum făcusem la repetiţii), apoi să privesc melancolică în jos, spre Matthew. El, cu voia zeiţei, avea să se uite pierdut la mine, fără să-şi încrucişeze ochii sau să-mi fixeze sugestiv sânii.

Mi-am acordat un foarte scurt răgaz pentru a intra în rol, am tras adânc aer în piept şi am împins încrezătoare cortina la o parte, încercând să alunec şi să plutesc asemenea lunii.

Toată curtea scoase o exclamaţie de uimire.

Încântată că îmi făcusem o intrare atât de convingătoare, mi-am coborât ochii spre Matthew. Ai lui erau cât farfuriile.

„O, nu!” Am încercat să pipăi podeaua cu degetul mare de la picior, însă, aşa cum bănuiam, eram deja la câţiva centimetri deasupra ei. Şi continuam să mă ridic! Am întins o mână ca să mă prind de marginea carului şi am văzut că pielea mea emana o distinctă strălucire perlată. Matthew făcu semn

cu capul înspre tiara mea, cu mica ei semilună din argint. În lipsa unei oglinzi, habar nu aveam ce se întâmpla cu ea, dar mă temeam de ce e mai rău.

— La Diosa! spuse Rudolf, ridicându-se în picioare şi aplaudând. Minunat! Un efect minunat!

Nesiguri, curtenii i se alăturară. Câţiva dintre ei îşi făcură mai întâi semnul crucii.

Eram obiectul atenţiei neprecupeţite a întregii mulţimi din încăpere. Mi-am încleştat mâinile la piept şi am bătut din gene spre Matthew, care a răspuns privirii mele admirative cu un zâmbet întunecat. M-am concentrat să cobor pe podea, astfel încât să pot ajunge la tronul lui Rudolf. Zeus fiind, el ocupa cea mai frumos sculptată piesă de mobilier pe care o putusem găsi în podurile palatului. Era incredibil de urâtă, dar se potrivea cu ocazia.

Din fericire, nu mai străluceam atât de tare în vreme ce mă apropiam de împărat, iar publicul încetase să se uite la capul meu de parcă ar fi văzut un foc de artificii. M-am lăsat în jos într-o reverenţă.

— Salutare, La Diosa! tună Rudolf pe ceea ce credea el că e un ton demn de un zeu, dar în realitate era doar un exemplu clasic de cabotinism.

— Sunt îndrăgostită de frumosul Endymion, am spus, ridicându-mă şi arătând către scară, acolo unde Matthew se cufundase într-un culcuş moale din pene şi se prefăcea că doarme.

Scrisesem replicile cu mâna mea. (Matthew îmi sugerase să spun: „Dacă nu eşti de acord să mă laşi în pace, Endymion o să-ţi sfâşie gâtlejul”. Respinsesem propunerea laolaltă cu versurile lui Keats.)

— Pare atât de împăcat. Şi, cu toate că eu sunt zeiţă şi n-o să îmbătrânesc nicicând, în scurt timp chipeşul Endymion se va veşteji şi va pieri. Te implor, fă-l nemuritor, astfel încât să poată rămâne veşnic cu mine!

— Cu o singură condiţie! strigă Rudolf, renunţând la orice pretenţie de sonoritate zeiască în favoarea simplului volum. El trebuie să doarmă tot restul timpului, fără a se trezi vreodată. Abia atunci va rămâne tânăr.

— Îţi mulţumesc, slăvite Zeus! am spus, încercând să nu semăn prea mult cu o actriţă dintr-o trupă de comedie britanică. Acum îmi voi putea privi de-a pururea iubitul.

Rudolf se încruntă. Bine că nu fusese lăsat să aprobe el scenariul.

M-am retras spre carul meu şi m-am întors încet pe sub cortină, în vreme ce doamnele de la curte îşi executau dansul de final. Când acesta se termină, împăratul conduse publicul într-o rundă de aplauze şi tropăituri zgomotoase, care aproape că dărâmară acoperişul. Nu se duse însă să-l trezească pe Endymion.

— Ridică-te! i-am şuierat când am trecut pe lângă el pentru a-i mulţumi împăratului că ne oferise ocazia de a-i distra persoana regală.

N-am primit în schimb decât un sforăit teatral. Aşa că am făcut singură o reverenţă în faţa lui Rudolf, apoi am rostit discursuri de laudă la adresa astrolabului făcut de meşterul Habermel, a decorurilor şi efectelor speciale ce aparţineau maestrului Hoefnagel şi a calităţii muzicii.

— M-am distrat de minune, La Diosa. Mult mai mult decât mă aşteptam. Îi poţi cere lui Zeus o recompensă, spuse Rudolf, şi ochii îi alunecară pe umărul meu şi apoi în jos, peste curbura sânilor. Orice doreşti. Spune şi va fi al tău!

Sporovăielile fără rost din încăpere se opriră. În liniştea ce se lăsase, am auzit cuvintele lui

Abraham: „Cartea va veni la tine doar dacă o vei cere”. Oare putea să fie atât de simplu?

Endymion se foi în patul său moale. Nevrând să-l las să intervină, am fluturat din mâini la spate pentru a-l încuraja să revină în lumea viselor. Curtea își ținea răsuflarea, așteptându-mă să numesc un titlu prestigios, o bucată de pământ, o avere în aur.

— Aș vrea să văd cartea alchimică a lui Roger Bacon, Maiestate.

— Ești foarte tare, mătușă! îmi șopti admirativ Gallowglass în drum spre casă. Ca să nu mai spunem că te pricepi la vorbe.

— Măi să fie, îți mulțumesc! am spus încântată. Apropo, cum arăta capul meu în timpul feeriei? Lumea se holba la el.

— Mici stele răsăreau din semilună, apoi dispăreau. Eu nu mi-aș face griji. A părut ceva atât de real, încât toată lumea va presupune că a fost o iluzie. La urma urmei, majoritatea aristocraților lui Rudolf sunt oameni.

Răspunsul lui Matthew fu mai precaut.

— Nu fi atât de mulțumită încă, *mon coeur*! Poate că Rudolf n-a avut de ales decât să încuviințeze, dată fiind situația, dar tot n-a scos manuscrisul. Ai intrat într-un dans foarte complicat. Și poți fi sigură că împăratul va cere ceva în schimbul unei priviri aruncate cărții sale.

— Atunci va trebui să fim de mult plecați înainte ca el să poată insista în privința asta, am zis.

Dar se dovedi că Matthew avea dreptate să fie precaut. Îmi închipuisem că aveam să fim invitați amândoi să privim comoara a doua zi, în intimitate. Și totuși, invitația nu sosi. Trecură zile întregi până să fim convocați oficial să cinăm la palat împreună cu niște teologi catolici în ascensiune. După aceea, promitea mesajul, un grup ales avea să fie invitat în camerele lui Rudolf pentru a vedea obiecte de o deosebită importanță mistică și religioasă din colecțiile împăratului. Printre vizitatori se număra și un anume Johannes Pistorius, care crescuse luteran, se convertise la calvinism, iar acum era pe cale să devină preot catolic.

— Ni se întinde o cursă, spuse Matthew, trecându-și degetele înainte și înapoi prin păr. Pistorius e un individ periculos, un adversar nemilos și vrăjitor pe deasupra. Peste zece ani se va întoarce aici ca să devină confesorul lui Rudolf.

— E adevărat că i se face pregătirea pentru Congregație? întrebă încet Gallowglass.

— Da. E exact genul de asasin intelectual pe care vrăjitoarele îl vor drept reprezentant. Fără supărare, Diana! Sunt vremuri grele pentru vrăjitoare, recunoscu el.

— Nu m-am supărat, am spus eu cu blândețe. Dar nu e încă membru al Congregației. Tu ești. Dacă are asemenea aspirații, ce șanse sunt ca el să-și dorească să facă probleme câtă vreme stai cu ochii pe el?

— Foarte mari. Altfel, Rudolf nu i-ar fi cerut să ia cina cu noi. Împăratul își stabilește liniile de atac și adună trupele.

— Și, mai exact, pentru ce are de gând să se bată?

— Pentru manuscris. Și pentru tine. N-o să renunțe nici la una, nici la alta.

— Ți-am mai spus că nu sunt de vânzare. Și nici nu sunt vreo pradă de război.

— Nu, dar din punctul de vedere al suveranului reprezinți un teritoriu nerevendicat. Rudolf e arhiduce austriac, rege al Ungariei, Croației și Boemiei, margraf de Moravia și Sfânt Împărat Roman. Mai e și nepotul lui Filip al Spaniei. Habsburgii sunt un neam hrăpăreț, competitiv și nu se dau în

lături de la nimic pentru a obține ceea ce-și doresc.

— Matthew nu te cocoloșește, mătușă, spuse Gallowglass cu un aer sumbru, când am dat să protestez. Dacă ai fi fost soția mea, ai fi plecat din Praga în ziua în care ar fi sosit primul cadou.

Din pricina situației delicate, Pierre și Gallowglass ne însoțiră până la palat. Trei vampiri și o vrăjitoare stârniră așteptatele valuri de interes în drum spre sala mare, la proiectarea căreia contribuise, cândva, și Matthew.

Rudolf mă așeză lângă el, iar Gallowglass se postă în spatele scaunului meu, ca un servitor manierat. Matthew fu așezat în capătul opus al mesei de banchet, cu un Pierre foarte atent în apropiere. Unui privitor neavizat i s-ar fi părut că soțul meu se distrează de minune în mijlocul unui gălăgios grup de tinere și tineri dornici să găsească un model de curtean cu mai multă vervă decât împăratul. Hohote de râs ajungeau din când în când până la noi dinspre curtea rivală a lui Matthew, lucru care nu sporea cu nimic buna dispoziție a Maiestății Sale.

— Dar de ce trebuie să fie atâta vărsare de sânge, părinte Johannes? i se plânse Rudolf corpolentului medic de vârstă mijlocie care stătea la stânga lui.

Pistorius mai avea câteva luni până la hirotonisire, însă, cu zelul tipic convertiților, el nu obiectă când fu prematur înălțat la rang de preot.

— Pentru că erezia și abaterile de la calea cea dreaptă trebuie complet eradicate, Maiestate. Altfel vor găsi un pământ proaspăt în care să crească.

Ochii acoperiți de pleoape grele ai lui Pistorius se opriră asupra mea, înțepându-mă cu privirea. Cel de-al treilea ochi al meu se revoltă în fața grosolanelor lui încercări de a-mi atrage atenția, care semănau izbitor de mult cu metoda lui Champier de a-mi scoate la iveală secretele. Începeau să-mi displacă vrăjitorii cu educație universitară. Mi-am pus jos cuțitul și i-am întors privirea. El cedă primul.

— Tatăl meu credea că toleranța e o politică mai înțeleaptă, replică Rudolf. Iar dumneavoastră ați studiat înțelepciunea evreiască a cabalei. Există slujitori ai Domnului care ar numi asta erezie.

Auzul fin al lui Matthew îi permise să se concentreze asupra conversației cu intensitatea cu care Šárka își urmărise potârnichea. Se încruntă.

— Soțul meu îmi spune că sunteți medic, Herr Pistorius.

Nu era o schimbare subtilă de subiect, însă își atinse scopul.

— Sunt, Frau Roydon. Sau am fost, înainte să-mi îndrept atenția de la prezervarea trupurilor la salvarea sufletelor.

— Reputația părintelui Johannes se întemeiază pe tratamentele sale împotriva ciumei, spuse Rudolf.

— Eu am fost doar o unealtă în îndeplinirea voinței lui Dumnezeu. El e adevăratul vindecător, spuse Pistorius cu modestie. Din dragoste pentru noi, El a creat numeroase remedii naturale ce pot avea efecte miraculoase asupra trupurilor noastre imperfecte.

— Ah, da! Îmi amintesc pledoariile dumneavoastră pentru bezoari ca panacee. Nu demult am trimis una dintre pietrele mele neprețuite pentru La Diosa, care era bolnavă.

Rudolf zâmbi aprobator. Pistorius mă cercetă.

— E limpede că leacul vostru a funcționat, Maiestate.

— Da. La Diosa și-a revenit complet. Arată foarte bine, spuse împăratul, scoțând și mai mult buza de jos în afară în timp ce mă examina.

Purtam o rochie simplă, neagră, brodată cu alb și acoperită de un veșmânt din catifea neagră. Un guler plisat și transparent îmi răsărea din dreptul feței, iar rubinul de la colierul cu salamandre al lui Matthew era aranjat astfel încât să-mi atârne în scobitura gâtului, oferind singura pată de culoare ținutei mele altfel întunecate. Rudolf își fixă atenția asupra frumoasei bijuterii. Se încruntă și îi făcu semn unui servitor.

— E greu de spus ce a fost mai benefic: bezoarul sau amestecul dulce al împăratului Maximilian, am spus, căutând privirea doctorului Hájek să mă sprijine, în vreme ce Rudolf își purta conversația șoptită.

Medicul tocmai ataca al treilea fel de mâncare și, după un acces de tuse speriată pentru a-și desprinde din gât bucățica de vânat pe care tocmai o înghițise, Hájek se dovedi la înălțimea situației.

— Cred că a fost amestecul dulce, domnule doctor Pistorius, recunoscu medicul imperial. L-am preparat într-o ceașcă făcută din corn de unicorn. Împăratul a considerat că asta îi va spori eficacitatea.

— La Diosa a consumat amestecul folosind și o lingură din corn, spuse Rudolf. Ochii îi întârziară acum asupra buzelor mele. Pentru mai multă siguranță.

— Oare ceașca și lingura aceasta se vor regăsi printre specimenele pe care le vom vedea în seara aceasta în muzeul minunilor dumneavoastră, Maiestate? întrebă Pistorius.

Atmosfera dintre mine și vrăjitor prinse brusc viață, trosnind. Firele care îl înconjurau pe medicul-preot explodară în nuanțe violente de roșu și portocaliu, avertizându-mă asupra pericolului. Apoi bărbatul îmi zâmbi. „N-am încredere în tine, vrăjitoareo”, îmi șopti el în minte. „Nici viitorul tău amant, împăratul Rudolf, nu are.”

Bucata de porc mistreț pe care o mestecam (un fel delicios, condimentat cu rozmarin și piper negru, care, conform împăratului, ar fi trebuit să încingă sângele) se transformă în pulbere în gura mea. În locul efectului dorit, sângele îmi îngheță în vene.

— S-a întâmplat ceva? murmură Gallowglass, aplecându-se peste umărul meu.

Îmi întinse un șal pe care nu i-l cerusem și pe care nu știam că îl avea cu el.

— Pistorius a fost invitat sus să vadă cartea, am spus, întorcându-mi capul spre el și vorbind într-o engleză rapidă, ca să reduc riscul de a fi înțeleasă.

Gallowglass mirosea a apă de mare și minte, o combinație înviorătoare și liniștitoare. Nervii mi se potoliră.

— Las’ pe mine! replică el, strângându-mă de umăr. Apropo, ești un pic cam strălucitoare, mătușă. Ar fi mai bine dacă în seara asta n-ar mai vedea nimeni steluțe.

După ce-și aruncase săgeata în semn de avertisment, Pistorius cârmi conversația spre alte subiecte și îl implică pe domnul doctor Hájek într-o dezbatere însuflețită despre beneficiile medicale ale teriacului. Rudolf își împărți atenția între privirile melancolice pe care mi le arunca pe furiș și căutăturile încruntate pe care i le adresa lui Matthew. Cu cât ne apropiam mai mult de momentul în care aveam să vedem *Ashmole 782*, cu atât apetitul îmi scădea, așa că am început să sporovăiesc cu aristocrata de lângă mine. Banchetul se încheie în sfârșit abia după încă cinci feluri de mâncare, inclusiv o familie de păuni împănați și un platou cu carne friptă de porc și purceluș de lapte.

— Arăți palidă, spuse Matthew, luându-mă iute de lângă masă.

— Pistorius mă bănuiește.

Bărbatul îmi amintea, din motive similare, de Peter Knox și de Champier. „Asasin intelectual” era descrierea perfectă pentru amândoi.

— Gallowglass a spus că se va ocupa el de asta, am adăugat.

— Atunci nu-i de mirare că Pierre l-a urmat.

— Pierre ce-o să facă?

— O să aibă grijă ca Pistorius să scape viu de aici, spuse Matthew vesel. Lăsat de capul lui, Gallowglass l-ar sugruma pe proaspătul convertit și l-ar arunca în Șanțul Cerbilor pe post de gustare de la miezul nopții pentru lei. Nepotul meu e aproape la fel de protector ca mine.

Oaspeții lui Rudolf îl însoțiră în sanctuarul lui: galeria privată în care eu și Matthew văzurerăm decorațiunea pentru altar făcută de Bosch. Ottavio Strada ne întâmpină acolo ca să ne servească drept ghid al colecției și să ne răspundă la întrebări.

Când am intrat în cameră, tripticul lui Matthew încă stătea în centru, pe masa acoperită cu verde. Pentru a ne încânta privirea, Rudolf risipise în jurul lui tot felul de alte obiecte. Erau acolo câteva cupe uluitoare făcute din pietre semiprețioase, un lanț smălțuit, un corn lung despre care se spunea că ar fi aparținut unui unicorn, niște statui și o nucă sculptată din Insulele Seychelles. Un frumos amestec de obiecte scumpe, medicale și exotice. Dar nici urmă de manuscris alchimic.

— Unde e? i-am șuierat lui Matthew.

Înainte ca el să apuce să-mi răspundă, am simțit pe braț atingerea unei mâini calde. Matthew se încordă.

— Am un dar pentru tine, *querida diosa*[172].

Răsuflarea lui Rudolf mirosea a ceapă și a vin roșu, iar stomacul mi se întoarse pe dos în semn de protest. M-am întors, așteptându-mă să-l văd pe *Ashmole 782*, dar împăratul ținea în sus lanțul smălțuit. N-am mai apucat să protestez, căci el mi-l trecu peste cap și mi-l așeză pe umeri. Am privit în jos spre el și am văzut un uroboros[173] verde care atârna de un cerc format din cruci roșii, incrustate din abundență cu smaralde, rubine, diamante și perle. Modelul coloristic îmi amintea de bijuteria pe care Maisel i-o dăduse lui Benjamin.

— E un cadou ciudat de oferit soției mele, Maiestate, spuse Matthew cu blândețe.

Stătea chiar în spatele împăratului și privea colierul cu dezgust. Era al treilea asemenea lanț pe care îl primeam, și știam că trebuie să existe un înțeles simbolic. Am ridicat uroborosul astfel încât să pot studia lucrarea smălțuită. Nu era exact un uroboros, pentru că avea picioare. Semăna mai degrabă cu o șopârlă sau cu o salamandră, decât cu un șarpe. O cruce sângerie ieșea din spinarea jupuită a reptilei. Mai important, coada nu era vârâtă în gura creaturii, ci înfășurată în jurul gâtului, strangulând-o.

— E un semn de respect, Herr Roydon. Rudolf accentuă subtil numele. Cândva i-a aparținut regelui Ladislau și a fost moștenit de bunica mea. Însemnul aparține unui brav ordin al cavalerilor unguri, cunoscut drept Ordinul Dragonului Înfrânt.

— Dragon? am spus cu voce slabă, uitându-mă la Matthew.

Cu picioarele ei scurte, creatura putea foarte bine să fie un dragon. Altfel însă semăna izbitor de mult cu emblema familiei de Clairmont. Doar că uroborosul suferea o moarte lentă și dureroasă. Mi-am amintit jurământul lui Fuchs – al lui Benjamin – de a spinteca dragonii oriunde i-ar găsi.

— Dragonul îi simbolizează pe dușmanii noștri, mai ales pe aceia care și-ar putea dori să

intervină asupra prerogativelor noastre regale. Rudolf vorbise pe un ton civilizat, însă era practic o declarație de război adresată întregului clan de Clairmont. Mi-ar plăcea dacă l-ai purta data viitoare când vei veni la curte. Degetul lui Rudolf atinse ușor dragonul de pe sânii mei și întârzie acolo. Atunci îți vei putea lăsa acasă micile salamandre franceze.

Ochii lui Matthew, care fixau dragonul și degetul imperial, se înnegriră când Rudolf își rosti insulta despre salamandrele franceze. Am încercat să gândesc ca Mary Sidney și să născocesc un răspuns potrivit pentru epocă și menit să-l liniștească pe vampir. Aveam să mă ocup mai târziu de revolta mea feministă.

— Dacă voi purta sau nu darul dumneavoastră va depinde de soțul meu, Maiestate, am spus cu răceală, silindu-mă să nu mă feresc de degetul lui Rudolf.

Am auzit exclamații de uimire, câteva șoapte. Dar singura reacție de care îmi păsa era a lui Matthew.

— Nu văd nici un motiv pentru care nu l-ai purta tot restul serii acesteia, *mon coeur*, spuse pe un ton agreabil soțul meu. Nu-l mai preocupa faptul că ambasadorul reginei Angliei vorbea ca un aristocrat francez. La urma urmei, salamandrele și dragonii sunt înrudiți. Și unii, și alții ar trece prin foc pentru a-i apăra pe cei dragi. Iar împăratul a fost îndeajuns de bun ca să-ți arate cartea sa. Matthew privi în jur. Deși se pare că incompetența lui *signor* Strada continuă, căci manuscrisul nu este aici.

Un alt pod se făcu scrum în urma noastră.

— Nu încă, nu încă, spuse Rudolf enervat. Întâi mai am ceva să-i prezint zeiței. Mergeți să-mi vedeți nuca sculptată din Maldive. E singura de soiul ei.

Toată lumea în afară de Matthew se încolonă supusă în direcția indicată de arătătorul lui Strada.

— Și dumneata, Herr Roydon!

— Desigur, murmură Matthew, imitând perfect tonul mamei sale, și o luă încet pe urmele mulțimii.

— Iată ceva ce am cerut în mod special. Părintele Johannes m-a ajutat să procur această comoară. Rudolf privi prin încăpere, dar nu dădu de Pistorius. Se încruntă. Unde a dispărut, *signor* Strada?

— Nu l-am mai văzut de când am plecat din sala mare, Maiestate, răspunse Strada.

— Tu! Împăratul arătă spre un servitor. Du-te și găsește-l!

Bărbatul plecă imediat, în fugă. Suveranul își recăpătă calmul și își îndreptă atenția asupra ciudatului obiect din fața noastră. Arăta ca o sculptură brută a unui bărbat gol.

— Acesta, La Diosa, e o faimoasă rădăcină din Eppendorf. Cu un secol în urmă, o femeie a furat o ostie sfințită de la biserică și a plantat-o la lumina lunii pline pentru a crește fertilitatea grădinii sale. În dimineața următoare a descoperit o varză uriașă.

— Crescută dintr-o ostie?

Cu siguranță, ceva se pierduse în cursul traducerii, altfel înseamnă că înțelesesem complet greșit natura euharistiei creștine. Un *arbor Dianae* e una. Un *arbor brassicae*[174] e cu totul altceva.

— Da. A fost un miracol. Iar când au dezgropat varza, rădăcina ei semăna cu trupul lui Hristos.

Rudolf îmi întinse obiectul. Era încununat cu o mică diademă ornată cu perle. Fusese poate adăugată mai târziu.

— Fascinant! am spus, încercând să arăt și să vorbesc ca și cum aș fi fost interesată.

— Am vrut s-o vezi în parte pentru că seamănă cu o imagine din cartea pe care ai cerut-o. Adu-l pe Edward, Ottavio!

Demonul intră, ținând la piept un volum legat în piele.

De îndată ce l-am văzut, am știut. Tot corpul mă furnica încă de când cartea se aflase în cealaltă parte a încăperii. Puterea ei era palpabilă, mult mai mult acum decât fusese în Biblioteca Bodleiană, în acea noapte de septembrie în care toată viața mea se schimbase.

Iată rătăcitul manuscris *Ashmole*, înainte să-i aparțină lui Elias Ashmole și înainte să fie pierdut.

— Vei sta aici, cu mine, și ne vom uita la carte împreună. Rudolf arătă spre o masă cu două scaune așezate ca pentru o discuție *tête-à-tête*. Dă-mi cartea, Edward!

Rudolf întinse mâna, iar Kelley așeză cu reținere cartea în ea.

I-am aruncat lui Matthew o privire întrebătoare. Dacă manuscrisul începea să strălucească, așa cum făcuse în Biblioteca Bodleiană, sau să se poarte ciudat în vreun alt fel? Și dacă nu reușeam să-mi opresc mintea să-și pună întrebări despre carte și secretele ei? O explozie de magie în acel moment ar fi fost dezastruoasă.

„Pentru asta am venit aici", păru el să-mi amintească, dând încrezător din cap.

M-am așezat lângă împărat, iar Strada îi conduse pe curteni împrejurul camerei, spre cornul de unicorn. Matthew se trase și mai aproape. M-am uitat lung la cartea din fața mea, abia îndrăznind să cred că sosise momentul în care aveam să văd în sfârșit *Ashmole 782* întreg și complet.

— Ei bine? întrebă Rudolf. N-ai de gând să-l deschizi?

— Ba da, sigur, am spus, trăgând volumul mai aproape.

Din pagini nu se ridică nici o irizație. Mi-am pus mâna pe copertă, pentru comparație, preț de o clipă, așa cum făcusem când luasem *Ashmole 782* din teancul de cărți de la bibliotecă. Atunci volumul oftase în semn de recunoaștere, ca și cum m-ar fi așteptat să apar. De data aceasta rămase nemișcat.

Am dat la o parte scândura din lemn îmbrăcată în piele a primei coperte și am scos la iveală o foaie albă de pergament. Mintea mea recapitulă în grabă ce văzusem cu câteva luni în urmă. Aceasta era foaia pe care Ashmole și tatăl meu urmau să scrie într-o zi titlul lucrării.

Am întors pagina și am avut aceeași neobișnuită senzație de greutate. Când m-am uitat pe partea cealaltă, mi se tăie răsuflarea.

Prima pagină și cea care lipsea din *Ashmole 782* înfățișa o minunată anluminură reprezentând un copac. Trunchiul era strâmb și noduros, gros și totuși sinuos. Din vârf răsăreau ramuri ce se răsuceau și își croiau drum prin pagină, sfârșind într-o curajoasă combinație de frunze, fructe roșu aprins și flori. Era ca acel *arbor Dianae* pe care Mary îl făurise cu sângele luat de la Matthew și de la mine.

Când m-am aplecat mai aproape, am simțit că mi se pune un nod în gât. Trunchiul pomului nu era făcut din lemn, sevă și coajă. Era făcut din sute de trupuri, unele chircite și zvârcolindu-se de durere, altele împletite cu seninătate, încă altele singure și speriate.

În partea de jos a paginii, scris cu caracterele specifice sfârșitului de secol al treisprezecelea, se afla titlul pe care i-l dăduse manuscrisului Roger Bacon: *Adevăratul secret al secretelor*.

Nările lui Matthew fremătară ca și cum ar fi încercat să identifice un miros. Cartea nu avea vreo aromă ciudată, ci doar același miros de mucegai pe care îl simțisem și la Oxford.

Am întors pagina. Aici se afla imaginea pe care mi-o trimiseseră părinții mei, cea pe care casa Bishop o păstrase vreme de atâția ani: pasărea phoenix care cuprindea între aripile ei nunta alchimică, în vreme ce bestiile mitice și alchimice asistau la uniunea dintre Soare și Lună.

Matthew părea consternat, iar acum se holba la carte. M-am încruntat. El încă stătea prea departe

ca s-o vadă bine. Ce-l luase prin surprindere?

Am trecut rapid peste imaginea nunții alchimice. Cea de-a treia pagină care lipsise s-a dovedit a fi imaginea a doi dragoni alchimici cu cozile împletite și trupurile încleștate în ceea ce părea a fi o luptă sau o îmbrățișare – era imposibil de spus. O ploaie de sânge cădea din rănile lor, strângându-se într-un bazin din care răsăreau zeci de siluete palide și goale. Niciodată nu mai văzusem o asemenea imagine alchimică.

Matthew stătea lângă umărul împăratului, și m-am așteptat ca uimirea lui să se transforme în entuziasm la vederea acestor noi imagini și la gândul că ne apropiam de rezolvarea misterului cărții. Însă el arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Își acoperi gura și nasul cu o mână albă. M-am încruntat îngrijorată, și el dădu din cap, semn că ar trebui să merg mai departe.

Am inspirat adânc și am întors pagina la ceea ce ar fi trebuit să fie prima dintre ciudatele imagini alchimice pe care le văzusem la Oxford. Aici, așa cum era de așteptat, se afla imaginea fetiței cu cei doi trandafiri. Lucrul neașteptat era însă că fiecare centimetru de spațiu din jurul ei era acoperit cu text. Un ciudat amestec de simboluri și câteva litere aruncate ici și colo. În Biblioteca Bodleiană textul apăruse ascuns de o vrajă care transformase cartea într-un palimpsest magic. Acum, cu volumul intact, rândurile tainice erau la vedere. Dar, deși le puteam vedea, tot nu le puteam citi.

Am urmărit textul cu degetul. Atingerea mea desfăcu cuvintele, transformându-le într-o față, o siluetă, un nume. Era ca și cum textul ar fi încercat să spună o poveste ce implica mii de creaturi.

— Ți-aș fi dat orice mi-ai fi cerut, spuse Rudolf, și răsuflarea lui fierbinte îmi atinse obrazul.

Am simțit încă o dată mirosul de ceapă și vin. Se deosebea foarte mult de mireasma curată și aromată a lui Matthew. Iar căldura lui Rudolf era respingătoare, acum că mă obișnuisem cu răceala unui vampir.

— De ce ai ales cartea asta? Nu poate fi înțeleasă, chiar dacă Edward e convins că în ea se află mari secrete.

Un braț lung se întinse între noi și atinse ușor pagina.

— Măi să fie, volumul ăsta e la fel de lipsit de sens ca și manuscrisul pe care i l-ați strecurat pe furiș bietului John Dee.

Chipul lui Matthew spunea altceva decât vorbele lui. Poate că Rudolf nu-i văzuse mușchiul ce i se încorda în dreptul maxilarului sau nu-i recunoscuse ridurile fine din jurul ochilor, care se adânceau când se concentra.

— Nu neapărat, am spus în grabă. Textele alchimice cer studiu și contemplare dacă îți dorești să le înțelegi pe deplin. Poate că, dacă aș petrece mai mult timp cu el…

— Chiar și așa trebuie să ai binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, spuse Rudolf, încruntându-se la Matthew. Edward a fost atins de Cel de Sus așa cum dumneata n-ai fost, Herr Roydon.

— Ah, a fost atins, fără îndoială! spuse soțul meu, uitându-se la Kelley.

Alchimistul englez se purta ciudat, acum, că volumul nu se mai afla în posesia lui. Existau fire care îl legau de carte. Dar de ce era Kelley legat de *Ashmole 782*?

Când întrebarea aceasta îmi trecu prin minte, firișoarele galbene și aurii care îl uneau pe demon de manuscris căpătară o nouă înfățișare. În locul obișnuitelor două culori împletite sau al unei țesături formate din ițe orizontale și verticale, firele acestea se înfășurau larg în jurul unui centru invizibil, asemenea panglicilor buclate de pe un cadou aniversar. Fire scurte, orizontale, împiedicau buclele să se atingă. Arătau ca…

„O dublă spirală.” Mi-am dus mâna la gură și m-am holbat la manuscris. Acum că atinsesem cartea, mirosul ei ca de mucegai îmi rămăsese pe degete. Era puternic, agresiv, ca…

„Sângele și carnea.” M-am uitat la Matthew, știind că expresia de pe chipul meu oglindea șocul pe care îl văzusem mai devreme pe fața lui.

— Nu arăți foarte bine, *mon coeur*, spuse el îndatoritor, ajutându-mă să mă ridic. Dă-mi voie să te duc acasă.

Edward Kelley alese tocmai acel moment pentru a-și pierde controlul.

— Le aud vocile. Vorbesc în limbi pe care nu le pot înțelege. Voi le auziți?

Gemu tulburat, astupându-și urechile cu palmele.

— Despre ce tot vorbești? spuse Rudolf. Domnule doctor Hájek, se întâmplă ceva cu Edward.

— O să-ți găsești și numele tău în ea, îmi spuse Edward cu o voce din ce în ce mai puternică, de parcă ar fi încercat să acopere un alt sunet. Am știut din clipa în care te-am văzut.

Am privit în jos. Fire cârlionțate mă legau și pe mine de carte, numai că ale mele erau albe și de culoarea levănțicii. Matthew era legat de manuscris prin fire roșii și albe.

Gallowglass își făcu apariția neanunțat și neinvitat. Un paznic masiv îl urma, ținându-se de propriul braț lipsit de vlagă.

— Caii sunt pregătiți, ne informă scoțianul, arătând spre ieșire.

— N-ai voie să intri aici! răcni Rudolf, înfuriindu-se tot mai tare pentru că își vedea năruit planul clădit cu grijă. Iar dumneata, La Diosa, n-ai voie să pleci!

Matthew nu-i dădu absolut nici o atenție împăratului. Pur și simplu mă luă de braț și se îndreptă spre ușă. Simțeam cum manuscrisul trage de mine, cum firele se întindeau ca să mă aducă înapoi lângă el.

— Nu pot lăsa cartea. E…

— Știu ce e, spuse Matthew înnegurat.

— Opriți-i! țipă Rudolf.

Însă gardianul cu mâna ruptă se încăierase deja în noaptea aceea cu un vampir furios. Nu avea de gând să-și forțeze norocul așezându-se în calea lui Matthew. Își dădu ochii peste cap și se prăbuși la podea, leșinat.

Gallowglass îmi aruncă mantia peste umeri în vreme ce coboram în goană treptele. Alți doi gardieni, amândoi inconștienți, zăceau la capătul lor.

— Întoarce-te și ia cartea! i-am ordonat scoțianului, gâfâind din pricina corsetului strâmt și a vitezei cu care ne mișcam prin curte. Nu i-o putem lăsa lui Rudolf, acum, că știm ce este.

Matthew se opri și își înfipse degetele în brațul meu.

— N-o să plecăm din Praga fără manuscris. Mă întorc eu după el, îți promit. Dar mai întâi mergem acasă. Trebuie să-i pregătești pe copii, ca să putem pleca în clipa în care mă întorc.

— Am ars niște punți, mătușă, spuse Gallowglass cu un aer sumbru. Pistorius e încuiat în Turnul Alb. Eu am omorât un paznic și am rănit alți trei. Rudolf te-a atins cum nu se poate mai nepotrivit și am o puternică dorință de a-l vedea și pe el mort.

— Nu înțelegi, Gallowglass. Cartea aia ar putea fi răspunsul la *tot*, am reușit să scâncesc înainte ca Matthew să mă pună din nou în mișcare.

— Ah, înțeleg mai multe decât crezi tu! Vocea lui Gallowglass plutea în bătaia vântului din

preajma mea. I-am simţit mirosul de la parter, atunci când i-am doborât pe gardieni. Sunt nişte vârcolaci morţi în cartea aia. Şi vrăjitoare, şi demoni, garantez. Cine şi-ar fi închipuit că pierduta Carte a Vieţii o să pută a moarte de o să-ţi mute nasul?

172 Zeiță iubită (în limba spaniolă în original) (n.red.)

173 Simbol circular, originar din Egiptul antic, reprezentând un șarpe care își înghite coada (n.red.)

174 Arbore de varză (în limba latină în original) (n.red.)

CAPITOLUL 32

— Cine ar face așa ceva? Douăzeci de minute mai târziu tremuram lângă focul din salonul nostru de la parter, ținând strâns în mâini o cană cu ceai de plante. E cumplit.

Asemenea majorității manuscriselor, *Ashmole 782* era făcut dintr-o piele special tratată, care fusese mai întâi înmuiată în var pentru a îndepărta părul, răzuită pentru a elimina straturile subcutanate de carne și grăsime, apoi înmuiată iar și, în fine, întinsă pe o ramă și răzuită încă puțin.

Diferența aici era că vietățile folosite pentru fabricarea pielii nu erau oi, vite sau capre, ci demoni, vampiri și vrăjitoare.

— Trebuie să fi fost păstrată ca registru.

Matthew încă încerca să se împace cu ceea ce văzuse.

— Dar are sute de pagini, am spus, nevenindu-mi să cred.

Gândul că cineva jupuise atâția demoni, vampiri și vrăjitoare pentru ca mai apoi să le prepare pieile era de neînțeles. Nu știam sigur dacă aveam să mai dorm vreodată o noapte întreagă.

— Ceea ce înseamnă că manuscrisul conține sute de ADN-uri diferite.

Matthew își trecuse mâinile prin păr de atâtea ori încât începuse să semene cu un porc spinos.

— Firele care se răsucesc între noi și *Ashmole 782* arată ca niște duble spirale, am spus.

Trebuise să-i explicăm genetica modernă lui Gallowglass care, în lipsa a patru secole și jumătate de biologie și chimie, făcea tot ce putea ca să priceapă.

— Așadar A-D-N-ul e ca un arbore genealogic, doar că ramurile lui cuprind mai mult de o familie?

Scoțianul pronunță rar termenul „ADN”, cu câte o pauză după fiecare literă.

— Da, spuse Matthew. Cam așa ceva.

— Ai văzut copacul de pe prima pagină? l-am întrebat pe Matthew. Trunchiul lui era făcut din trupuri, iar arborele înflorea, făcea fructe și avea frunze exact ca acel *arbor Dianae* pe care l-am făcut în laboratorul lui Mary.

— Nu, dar am văzut creatura aceea care își ținea coada în gură, zise soțul meu.

Am încercat cu febrilitate să-mi amintesc cele văzute, însă memoria mea fotografică dădu greș tocmai când aveam mai mare nevoie de ea. Erau prea multe informații noi de înmagazinat.

— Imaginea arăta două ființe care se luptau. Sau se îmbrățișau, nu mi-am putut da seama. N-am avut răgazul să le număr picioarele. Sângele care picura din ele dădea naștere altor câteva sute de creaturi. Deși, dacă una dintre ele n-ar fi fost un dragon cu patru picioare, ci un șarpe…

— Iar una ar fi fost un balaur cu două picioare, atunci acei dragoni alchimici ne-ar fi putut simboliza pe noi doi.

Matthew înjură scurt, dar cu patimă.

Gallowglass ne ascultă răbdător până când am terminat, apoi reveni la subiectul inițial.

— Și acest A-D-N trăiește în pielea noastră?

— Nu doar în piele, ci și în sânge, oase, păr, unghii. E peste tot în corp, îi explică Matthew.

— Hm! Gallowglass își frecă bărbia. Și la ce fel de întrebare vă gândiți mai exact când spuneți că volumul ar putea conține toate răspunsurile?

— De ce suntem altfel decât oamenii, spuse Matthew simplu. Și de ce o vrăjitoare ca Diana ar

putea purta copilul unui vârcolac.

Gallowglass etală un zâmbet strălucitor.

— Vrei să spui copilul tău, Matthew. Am ştiut foarte bine că mătuşa e în stare de aşa ceva încă de când eram la Londra. Niciodată n-a mirosit a altcineva decât a ea însăşi… şi a tine. Philippe a ştiut?

— Foarte puţină lume a ştiut, am spus repede.

— Hancock ştia. La fel Françoise şi Pierre. Bănuiala mea e că lui Philippe i s-a povestit totul. Gallowglass se ridică în picioare. Atunci o să mă duc să aduc cartea mătuşii. Dacă are vreo legătură cu bebeluşii familiei de Clairmont, e musai s-o avem.

— Rudolf trebuie s-o fi încuiat bine sau să se fi băgat în pat cu ea, prevesti Matthew. N-o să fie uşor de luat din palat, mai ales dacă l-au găsit pe Pistorius, iar el s-a apucat de risipit vrăji şi făcut pozne.

— Apropo de împăratul Rudolf, putem să scoatem lanţul ăla de pe umerii mătuşii? Urăsc emblema aia însângerată.

— Cu plăcere, am spus, după care am tras de lanţ şi am aruncat înzorzonatul obiect pe masă. Ce legătură există mai exact între ordinul Dragonului Înfrânt şi familia de Clairmont? Presupun că nu poate fi un ordin prieten cu cel al Cavalerilor lui Lazăr, de vreme ce bietul uroboros a fost parţial jupuit şi se sugrumă singur.

— Ne urăsc şi ne vor moartea, spuse Matthew sec. Drăculeştii nu sunt de acord cu vederile largi ale tatălui meu asupra Islamului şi a otomanilor, aşa că au jurat să ne nimicească pe toţi. În felul acesta îşi vor putea împlini nestânjeniţi aspiraţiile politice.

— Şi vor banii familiei de Clairmont, observă Gallowglass.

— Drăculeştii? Vocea îmi era lipsită de vlagă. Dar Dracula e un mit al oamenilor, menit să răspândească teama de vampiri.

Era *cel mai important* mit despre vampiri.

— Asta l-ar surprinde pe patriarhul clanului, Vlad Dracul, comentă Gallowglass, deşi ar fi mulţumit să ştie că va continua să-i bage în sperieţi pe oameni.

— Dracula, fiul lui Vlad Dracul, cunoscut drept Ţepeş, a fost doar una dintre progeniturile patriarhului.

— Ţepeş a fost un ticălos negru la suflet. Din fericire, el e mort acum, aşa că nu mai trebuie să ne preocupe decât tatăl lui, fraţii lui şi aliaţii lor din familia Báthory.

Gallowglass părea oarecum vesel.

— Conform poveştilor spuse de oameni, Dracula a continuat să trăiască vreme de secole. S-ar putea să fie încă în viaţă. Sunteţi siguri că e cu adevărat mort? am întrebat.

— L-am văzut pe Baldwin smulgându-i capul şi îngropându-l la cincizeci de kilometri distanţă de restul trupului. Era cu adevărat mort pe atunci şi e cu adevărat mort şi acum. Scoţianul mă privi cu reproş. Ar trebui să ştii că nu te poţi încrede în basmele astea omeneşti, mătuşă. Niciodată n-au în ele decât cel mult o fărâmă de adevăr.

— Cred că Benjamin avea una dintre emblemele astea cu dragon. Herr Maisel i-a dat-o. Când împăratul mi-a arătat lanţul pentru prima dată, am observat asemănarea în materie de culori.

— Tu mi-ai spus că Benjamin a plecat din Ungaria, îi zise Matthew nepotului său pe un ton acuzator.

— A plecat. Jur. Baldwin i-a poruncit să plece, altfel urma să aibă aceeaşi soartă ca şi Ţepeş. Ar fi

trebuit să-i vezi faţa lui Baldwin. Diavolul însuşi i s-ar fi supus fratelui tău.

— Până la răsărit vreau să fim cât mai departe de Praga, spuse Matthew întunecat. Se întâmplă ceva foarte rău. Îi simt mirosul.

— S-ar putea să nu fie o idee tocmai bună. Nu ştii ce noapte e asta? întrebă Gallowglass.

Matthew scutură din cap.

— E noaptea walpurgică. Peste tot prin oraş se aprind ruguri şi se ard portrete ale vrăjitoarelor. Bineînţeles, dacă nu pot să găsească o vrăjitoare adevărată.

— Doamne! Soţul meu îşi trecu degetele prin păr, scuturându-l bine. Măcar focurile vor distrage întrucâtva atenţia. Trebuie să găsim o cale prin care să-i ocolim pe paznicii lui Rudolf, să intrăm în camerele lui personale şi să găsim cartea. Pe urmă, cu sau fără focuri, plecăm din oraş.

— Suntem vârcolaci, Matthew. Dacă cineva poate fura manuscrisul, noi suntem aceia, spuse încrezător Gallowglass.

— N-o să fie atât de uşor pe cât crezi. S-ar putea să intrăm, dar o să mai ieşim?

— Pot să vă dau o mână de ajutor, domnule Roydon.

Vocea lui Jack răsună ca un flaut în comparaţie cu basul tunător al lui Gallowglass şi cu glasul de bariton al lui Matthew. Soţul meu se întoarse şi îl certă pe băiat.

— Nu, Jack! spuse el ferm. Tu n-ai voie să furi nimic, ai uitat? În plus, tu n-ai mai fost decât prin grajdurile palatului. Habar n-ai avea unde e cartea.

— Ăăă… nu e tocmai adevărat. Gallowglass părea stânjenit. L-am dus în catedrală. Şi în sala mare, ca să vadă desenele pe care le-ai făcut cândva pe pereţii Scării Cavalerilor. Şi a fost în bucătării. Ah, spuse scoţianul după ce se mai gândi, a fost şi la menajerie, bineînţeles. Ar fi fost o cruzime să nu-l las să vadă animalele.

— Şi cu mine a fost la castel, spuse Pierre din uşă. N-am vrut ca într-o zi să plece în căutarea aventurii şi să se piardă.

— Şi tu unde l-ai dus, Pierre? întrebă Matthew pe un ton glacial. În sala tronului, să ţopăie pe scaunul regal?

— Nu, milord. L-am dus în atelierul fierarului şi i-am făcut cunoştinţă cu maestrul Hoefnagel. Pierre se înălţă cât îi permitea trupul lui relativ scund şi înfruntă privirea stăpânului său. M-am gândit că ar trebui să-i arate desenele pe care le face cuiva cu adevărat priceput la astfel de treburi. Maestrul Hoefnagel a fost cât se poate de impresionat şi, drept recompensă, i-a făcut pe loc un portret în creion şi cerneală.

— Pierre m-a dus şi în camera paznicilor, spuse Jack cu voce slabă. De acolo am luat astea. Ridică un inel cu chei. Voiam doar să văd unicornul pentru că nu reuşeam să-mi imaginez cum ar putea să urce un unicorn scările şi m-am gândit că trebuie să aibă aripi. Pe urmă domnul Gallowglass mi-a arătat Scara Cavalerilor. Mi-a plăcut foarte mult cum aţi desenat căprioara în fugă, domnule Roydon. Paznicii stăteau de vorbă. Nu puteam să înţeleg tot, dar tot repetau cuvântul *einhorn,* şi m-am gândit că ştiu ei unde e, şi…

Matthew îl apucă pe Jack de umeri şi se ghemui ca să-l poată privi drept în ochi.

— Ştii ce ţi-ar fi făcut dacă te-ar fi prins?

Soţul meu părea la fel de speriat ca şi copilul. Jack dădu din cap în semn de aprobare.

— Şi merita să fii bătut ca să vezi un unicorn?

— Bătut am mai fost eu. Dar niciodată n-am văzut un animal magic. Cu excepția leului din menajeria împăratului. Și a dragonului doamnei Roydon.

Jack se arătă îngrozit și își plesni gura cu mâna.

— Deci și tu l-ai văzut? Atunci Praga a fost o experiență care ne-a deschis ochii tuturor. Matthew se ridică și întinse mâna. Dă-mi cheile!

Băiatul se supuse fără tragere de inimă. Matthew făcu o plecăciune în fața lui.

— Îți sunt dator, Jack.

— Dar am fost rău, șopti micuțul.

Își frecă spinarea ca și cum ar fi simțit deja pedeapsa pe care soțul meu nu putea să nu i-o dea.

— Eu sunt rău tot timpul, mărturisi Matthew. Uneori iese și câte ceva bun din treaba asta.

— Da, dar pe dumneavoastră nu vă bate nimeni, spuse Jack, încă încercând să înțeleagă lumea asta ciudată în care bărbați în toată firea le erau datori băieților, iar eroul lui se dovedea a nu fi perfect.

— Tatăl lui Matthew l-a bătut o dată cu sabia. Am văzut eu, am spus.

Balaurul flutură ușor din aripi între coastele mele în semn de aprobare tăcută.

— Pe urmă l-a doborât la pământ și a stat deasupra lui.

— Trebuie să fi fost mare cât Sixtus, ursul împăratului, spuse Jack, impresionat la gândul că cineva îl biruise pe Matthew.

— Este, spuse Matthew, mormăind precum ursul în cauză. Acum, înapoi în pat!

— Dar eu sunt ager. Și rapid, protestă Jack. Pot să iau cartea doamnei Roydon fără să mă vadă nimeni.

— Și eu pot, Jack, îi promise soțul meu.

Matthew și Gallowglass se întoarseră de la palat plini de sânge, nori și cenușă. Și aducând *Ashmole 782*.

— Ați luat-o! am strigat.

Eu și Annie așteptam la primul etaj. Împachetaserăm în saci mici lucrurile esențiale pentru călătorie.

Matthew deschise coperta.

— Primele trei pagini au dispărut.

Cartea fusese întreagă cu doar câteva ore în urmă, însă acum era distrusă. Textul fugea pe pagină. Plănuisem ca, odată ce manuscrisul se va afla în posesia noastră, să-mi trec degetele peste litere și simboluri pentru a le desluși înțelesul. Acum îmi era imposibil. De îndată ce atingeam pagina cu vârfurile degetelor, cuvintele începeau să alerge în toate părțile.

— L-am găsit pe Kelley cu cartea. Era aplecat asupra ei și se tânguia ca o muiere. Matthew făcu o pauză. Iar cartea îi răspundea.

— Îți spune adevărul, mătușă. Am auzit vorbele, deși n-am reușit să le înțeleg.

— Atunci cartea e cu adevărat vie, am murmurat.

— Și cu adevărat moartă, spuse Gallowglass, atingând legătura. E un obiect malefic – și foarte puternic.

— Când Kelley a dat cu ochii de noi, a țipat cât l-au ținut bojocii și a început să smulgă paginile manuscrisului. Înainte să ajung la el, paznicii erau deja acolo. A trebuit să aleg între carte și Kelley.

Matthew şovăi. Oare am făcut ce trebuia?

— Cred că da, i-am răspuns. Când am găsit cartea în Anglia, era deja ruptă. Şi s-ar putea să ne fie mai uşor să găsim paginile lipsă în viitor decât ne-ar fi acum.

Motoarele moderne de căutare şi cataloagele bibliotecilor aveau să ne fie de mare ajutor, de vreme ce acum ştiam ce caut.

— Asta în cazul în care paginile n-au fost distruse, spuse Matthew. Dacă aşa stau lucrurile…

— Atunci n-o să cunoaştem niciodată toate secretele cărţii. Oricum, laboratorul tău modern ne-ar putea dezvălui mai multe despre ce-a rămas decât ne închipuiam atunci când am pornit în aventura asta.

— Deci eşti gata să te întorci? mă întrebă Matthew.

Am văzut un licăr în privirea lui. Şi-l ascunse repede. Să fi fost de entuziasm? De teamă? Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— A sosit timpul.

Am fugit din Praga la lumina rugurilor. Celelalte fiinţe supranaturale se ascundeau în timpul nopţii walpurgice, nevrând să fie văzute de petrecăreţi, căci s-ar fi putut trezi aruncate în foc.

Apele îngheţate ale Mării Nordului abia deveniseră navigabile, iar dezgheţul de primăvară spărsese gheaţa din preajma porturilor. Bărcile porneau spre Anglia. Am reuşit să prindem una fără întârziere. Chiar şi aşa, vremea era furtunoasă când ne-am îndepărtat de ţărmul european.

L-am găsit pe Matthew în cabina noastră de sub punte, studiind cartea. Descoperise că fusese cusută cu lungi şuviţe de păr.

— *Dieu*, murmură el, câtă informaţie genetică ar putea cuprinde chestia asta?

Înainte să-l pot opri, îşi atinse vârful degetului mic cu limba, iar câteva picături de sânge stropiră părul bebeluşului desenat pe prima pagină.

— Matthew! am spus îngrozită.

— Exact cum credeam. Cerneala conţine sânge. Iar dacă e aşa, atunci bănuiesc că frunzele aurii şi argintii aplicate pe anluminuri sunt lipite cu un clei făcut din oase. Oasele fiinţelor supranaturale.

Barca se legănă în bătaia vântului, iar stomacul meu îi imită mişcarea. Când am terminat de vomitat, Matthew mă luă în braţe. Cartea stătea între noi, întredeschisă. Rândurile de text căutau să-şi găsească locul în firea lucrurilor.

— Ce-am făcut? am şoptit.

— Am găsit Copacul Vieţii şi Cartea Vieţii într-un singur obiect, spuse Matthew şi îşi sprijini obrazul de creştetul meu. Când Peter Knox mi-a spus că în carte se află toate farmecele iniţiale ale vrăjitoarelor, i-am zis că e nebun. Nu-mi puteam închipui că cineva ar fi atât de nesăbuit încât să pună atâtea cunoştinţe într-un singur loc.

Am atins manuscrisul.

— Dar cartea asta conţine mult mai multe. Şi încă nu ştim ce spun cuvintele. Dacă ar fi să cadă în mâinile cui nu trebuie în epoca noastră…

— Ar putea fi folosită ca să ne distrugă, sfârşi Matthew.

Mi-am ridicat capul să-l privesc.

— Şi atunci, ce-o să facem cu ea? O luăm cu noi în viitor sau o lăsăm aici?

— Nu ştiu, *mon coeur*, mă strânse el mai aproape, înăbuşind zgomotul vântului care biciuia cala.

Dar s-ar putea foarte bine ca în volumul ăsta să se afle cheia tuturor întrebărilor noastre.

Mă surprindea faptul că Matthew ar fi fost în stare să se despartă de el, acum că știa ce conține.

— Nu a tuturor întrebărilor totuși, spuse el. E una la care numai tu poți răspunde.

— Care anume? am întrebat încruntată.

— Ai rău de mare sau ești însărcinată?

Privirea lui Matthew era la fel de apăsătoare și de furtunoasă precum cerul, cu licăriri de fulger în ea.

— Tu ai ști mai bine decât mine.

Băuse din mine cu doar câteva zile în urmă, la scurt timp după ce eu îmi dădusem seama că îmi întârziase ciclul.

— N-am văzut copilul în sângele tău, nici nu i-am auzit inima. Nu încă. Schimbarea mirosului tău e cea pe care am observat-o. Nu poți fi însărcinată în mai mult de câteva săptămâni.

— Aș fi crezut că sarcina mea te va face mai dornic ca oricând să păstrezi cartea.

— Poate că întrebările mele n-au nevoie de răspunsuri atât de urgente pe cât aveam eu impresia. Pentru a-și dovedi spusele, Matthew așează volumul pe podea, acolo unde nu putea fi văzut. Credeam că o să-mi spună cine sunt și de ce mă aflu aici. Poate că deja știu.

L-am așteptat să-mi explice.

— După toate cercetările mele, am descoperit că sunt cine am fost dintotdeauna: Matthew de Clairmont. Soț. Tată. Vampir. Și mă aflu aici dintr-un singur motiv: ca să fac o schimbare.

CAPITOLUL 33

Peter Knox ocolea bălţile din curtea mănăstirii Strahov din Praga. Îşi făcea turul anual al bibliotecilor din Europa Centrală şi de Est. Când numărul de turişti şi oameni de ştiinţă era la cel mai mic nivel, Knox umbla de la un depozit la altul, asigurându-se că în ultimele douăsprezece luni nu apăruse nici o lucrare nefavorabilă care să creeze probleme Congregaţiei. Sau lui. În fiecare bibliotecă avea câte un informator de încredere, un membru al personalului suficient de suspus ca să aibă liber acces la cărţi şi manuscrise, dar nu atât de bine plasat în schemă încât să i se poată cere mai târziu să ia o atitudine principială împotriva faptului că unele comori ale instituţiei pur şi simplu… dispar.

Knox făcea astfel de vizite regulate încă de când îşi terminase doctoratul şi începuse să lucreze pentru Congregaţie. Multe se schimbaseră după Al Doilea Război Mondial, iar structura administrativă a Congregaţiei se adaptase vremurilor. Odată cu revoluţia transporturilor din secolul al nouăsprezecelea, trenurile şi şoselele permiteau o nouă formă de guvernare. Fiecare specie îşi strunise mai degrabă propriii membri, în loc să supravegheze o regiune geografică. Asta implica multe călătorii şi numeroase scrisori trimise, toate posibile în epoca aburului. Philippe de Clairmont avusese un rol esenţial în modernizarea operaţiunilor Congregaţiei, deşi Knox bănuia de multă vreme că o făcuse mai mult pentru a proteja secretele vampirilor decât pentru a încuraja progresul.

Apoi cele două războaie mondiale întrerupseseră reţelele de comunicaţii şi transport, iar Congregaţia revenise la vechile obiceiuri. Era mult mai logic să împarţi globul în felii, decât să-l străbaţi în lung şi în lat pe urmele unui anume individ acuzat de un delict. Nimeni n-ar fi îndrăznit să propună o asemenea schimbare radicală pe vremea când Philippe era în viaţă. Din fericire, fostul cap al familiei de Clairmont nu mai era ca să i se opună. Internetul şi e-mailul ameninţau să anuleze necesitatea unor asemenea călătorii, însă lui Knox îi plăcea să păstreze tradiţia.

„Cârtiţa” lui din biblioteca Strahov era un bărbat de vârstă mijlocie pe nume Pavel Skovajsa. Era maroniu peste tot, asemenea unei hârtii pătate de vreme, şi purta o pereche de ochelari specifică epocii comuniste la care refuza să renunţe, deşi nu era clar dacă reţinerea lui avea o motivaţie istorică sau sentimentală. De obicei, cei doi bărbaţi se întâlneau în fabrica de bere a mănăstirii, unde nişte cuve sclipitoare din cupru serveau o excelentă bere chihlimbarie botezată după Sfântul Norbert, ale cărui rămăşiţe pământeşti se odihneau prin apropiere.

Dar anul acesta Skovajsa chiar găsise ceva.

— E o scrisoare. În ebraică, şoptise bibliotecarul în receptor.

Era suspicios în privinţa noilor tehnologii, nu avea telefon mobil şi detesta e-mailul. De aceea era angajat al departamentului de conservare, unde atitudinea lui idiosincratică faţă de cunoaştere n-ar fi încetinit avansul constant al bibliotecii spre modernitate.

— De ce şopteşti, Pavel? îl întrebase Knox iritat.

Singura problemă cu Skovajsa era că îi plăcea să se creadă un spion cioplit din gheaţa Războiului Rece. Ca urmare, era uşor paranoic.

— Pentru că am dezmembrat o carte ca s-o iau. Cineva a ascuns-o sub paginile albe ale unui exemplar din *De arte cabalistica* de Johannes Reuchlin, explicase Skovajsa tot mai entuziasmat.

Knox se uitase la ceas. Era atât de devreme încât nici nu-şi băuse cafeaua.

— Trebuie să vii numaidecât. Vorbeşte despre alchimie şi despre englezoaica aia care a lucrat

pentru Rudolf al II-lea. S-ar putea să fie ceva important.

Knox luase următorul avion spre Berlin. Iar acum Skovajsa îl ascunsese într-o cameră prăfuită, aflată la subsolul bibliotecii şi luminată de un singur bec gol.

— Există vreun loc mai confortabil în care să ne facem treaba? spuse Knox, uitându-se bănuitor la masa de metal (şi ea specifică epocii comuniste). Ăla e gulaş? arătă el către o pată lipicioasă de pe blat. Pereţii au urechi şi podelele au ochi.

Skovajsa şterse pata cu marginea pulovărului său maroniu.

— Aici suntem în siguranţă. Stai jos! Lasă-mă să-ţi aduc scrisoarea.

— Şi cartea, spuse Knox pe un ton aspru.

Bibliotecarul se răsuci, surprins de tonul vrăjitorului.

— Da, sigur. Şi cartea.

— Asta nu este *Despre arta cabalei*, spuse Knox la întoarcerea lui Skovajsa, tot mai iritat.

Cartea lui Johannes Reuchlin era subţire şi elegantă. Monstruozitatea aceasta avea probabil aproape opt sute de pagini. Când atinse masa, greutatea ei făcu să răsune tăblia şi coborî de-a lungul picioarelor de metal.

— Nu tocmai, spuse Skovajsa pe un ton defensiv. E *De arcanis catholicae veritatis*, de Galatino. Dar volumul lui Reuchlin se află în ea.

O abordare neglijentă a detaliilor bibliografice precise era unul dintre coşmarurile lui Knox.

— Pagina de titlu conţine inscripţii în ebraică, latină şi franceză.

Bibliotecarul deschise coperta. De vreme ce nu exista nimic care să susţină cotorul uriaşului tom, Knox nu se miră când auzi un trosnet de rău augur. Îl privi alarmat pe Skovajsa.

— Nu-ţi face griji, îl asigură custodele, nu e un volum catalogat. L-am descoperit doar pentru că era aşezat pe raft lângă celălalt exemplar al nostru, care trebuia să fie trimis din nou la legat. Probabil a ajuns aici din greşeală, când ne-au fost returnate cărţile în 1989.

Knox examină supus pagina de titlu şi inscripţiile ei.

Facerea 49:27

Beniamin lupus rapax mane comedet praedam et vespere dividet spolia.

Benjamin est un loup qui déchire; au matin il dévore la proie, et sur le soir il partage le butin.

— E un scris de mână vechi, nu? Iar proprietarul era clar bine educat, spuse Skovajsa.

— „Veniamin, lup răpăcitor, dimineaţă mănâncă vânat şi pradă împarte seara”, medită Knox.

Nu-şi putea închipui ce legătură avea versetul cu *De arcanis*. Lucrarea lui Galatino reprezentase o lovitură în războiul bisericii catolice împotriva misticismului iudaic, acelaşi război care în secolul al şaisprezecelea dusese la cărţi arse, proceduri inchizitoriale şi vânători de vrăjitoare. Poziţia lui Galatino în legătură cu aceste chestiuni era dezvăluită chiar din titlu: *Cu privire la secretele adevărului universal*. Într-un elegant număr de acrobaţie intelectuală, autorul argumenta că evreii anticipaseră doctrinele creştine şi că studiul cabalei ar putea contribui la eforturile catolicilor de a-i converti pe iudei la adevărata credinţă.

— Poate că pe proprietar îl chema Benjamin?

Skovajsa privi peste umăr şi îi dădu lui Knox un dosar. Vrăjitorul se bucură să vadă că nu avea pe el ştampila TOP SECRET cu litere roşii.

— Şi iată scrisoarea. Nu ştiu ebraica, dar numele Edward Kellaeus şi cuvântul „alchimie” –

alchymia – sunt în latină.

Knox întoarse pagina. Visa. Nu se poate să nu fi visat. Scrisoarea data din a doua zi de Elul 5369 – 1 septembrie 1609 în calendarul creştin. Şi era semnată de Yehuda ben Bezalel, un bărbat cunoscut mai ales drept rabinul Judah Loew.

— Tu ştii ebraica, nu? spuse Skovajsa.

— Da. De data aceasta, Knox era cel care şoptea. Da, spuse încă o dată, cu glas mai puternic.

Se uită fix la scrisoare.

— Ei bine? zise bibliotecarul după ce se scurse aproape un minut de tăcere. Ce scrie?

— Se pare că un evreu din Praga l-a întâlnit pe Edward Kelley şi i-a scris unui prieten pentru a-i povesti despre asta.

Era adevărat. Într-un fel.

„Viaţă lungă şi pace ţie, Benjamin, fiu al lui Gabriel, preţuit prieten!" scria rabinul Loew.

Am primit cu mare bucurie scrisoarea ta din oraşul meu natal. Poznań e un loc mult mai potrivit pentru tine decât Ungaria, unde nu te aşteaptă nimic altceva decât suferinţa. Deşi sunt om bătrân, scrisoarea ta mi-a amintit cu limpezime de ciudatele întâmplări petrecute în primăvara lui 5351, când Edwardus Kellaeus, student în ale alchimiei şi apropiat al împăratului, a venit la mine. Aiura despre un bărbat pe care îl omorâse şi despre faptul că paznicii palatului aveau să-l aresteze curând pentru crimă şi trădare. Şi-a prezis propria moarte, strigând: „Voi cădea precum îngerii în iad". A mai vorbit şi despre această carte pe care o cauţi, cea care, după cum ştii, i-a fost furată împăratului Rudolf. Kellaeus o numea uneori „Cartea Creaţiei" şi alteori „Cartea Vieţii". Plângea, spunând că se apropie sfârşitul lumii. Nu înceta să repete prevestiri ca „La început au fost absenţa şi dorinţa", „La început au fost sânge şi teamă", „La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor" şi aşa mai departe.

În sminteala lui, Kellaeus înlăturase trei pagini din Cartea Vieţii înainte ca aceasta să-i fie luată împăratului. O foaie mi-a dat-o mie, dar n-a vrut să-mi spună cui dăduse celelalte pagini, vorbindu-mi în ghicitori despre un înger al morţii şi un înger al vieţii. Din păcate, nu ştiu unde se află cartea în prezent. Nu mai am foaia mea, căci i-am dat-o spre păstrare lui Abraham ben Elijah. El a murit de ciumă, iar pagina se poate să se fi pierdut pe veci. Singurul care ar putea să mai facă lumină în acest mister e creatorul tău. Fie ca interesul tău faţă de vindecarea acestei cărţi să se întindă şi la vindecarea filiaţiei tale frânte, aşa încât să poţi afla pacea cu Tatăl care ţi-a dat viaţă şi suflare. Domnul să-ţi aibă sufletul în pază, de la iubitorul tău prieten Yehuda din sfântul oraş Praga, fiu al lui Bezalel, a 2-a a lunii Elul 5369.

— Asta-i tot? întrebă Skovajsa după o lungă pauză. E vorba doar despre o întâlnire?

— În esenţă, da.

Knox făcu nişte calcule rapide pe spatele dosarului. Loew murise în 1609. Kelley îl vizitase cu optsprezece ani înainte. „Primăvara lui 1591." Băgă mâna în buzunar după telefonul mobil şi se uită dezgustat la ecran.

— Ai semnal aici?

— Suntem sub pământ, spuse bibliotecarul şi ridică din umeri în vreme ce arăta spre zidurile groase. Deci am avut dreptate să-ţi spun despre scrisoare?

Îşi linse buzele nerăbdător.

— Ai procedat bine, Pavel. O să iau scrisoarea. Şi cartea.

Erau singurele obiecte pe care Knox le luase vreodată din biblioteca Strahov.

— Bine. M-am gândit eu că merită să-i acorzi timp, fiindcă menţiona alchimia.

Pavel rânji.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu absolut regretabil. Skovajsa avusese nenorocul ca, după ani de scotocit fără succes, să găsească ceva preţios pentru Knox. Cu câteva vorbe şi un mic gest, vrăjitorul avu grijă ca Pavel să nu mai poată împărtăşi niciodată altcuiva cele văzute. Din motive sentimentale şi etice, Knox nu-l ucise. Acesta ar fi fost răspunsul unui vampir, aşa cum ştia de toamna trecută, când îl găsise pe Gillian Chamberlain proptit în uşa camerei sale din Randolph Hotel. Vrăjitor fiind, Knox pur şi simplu eliberă cheagul de sânge care stătea deja la pândă în coapsa lui Skovajsa, astfel încât acesta să poată urca până în creierul bibliotecarului. Odată ajuns acolo, cheagul provocă un masiv accident vascular cerebral. Urmau să treacă mai multe ore până când cineva avea să-l găsească, iar atunci avea să fie prea târziu ca să mai poată fi reparat ceva.

Knox se întoarse la maşina sa închiriată cu scrisoarea şi cartea de proporţii biblice cuibărite în siguranţă la subraţ. După ce se îndepărtă suficient de complexul Strahov, trase pe marginea drumului şi, cu mâinile tremurând, scoase scrisoarea.

Tot ceea ce ştia Congregaţia despre misterioasa carte a originilor, *Ashmole 782*, se baza pe frânturi ca aceasta. Orice nouă descoperire le sporea considerabil cunoştinţele. Iar această scrisoare conţinea mai mult decât o scurtă descriere a volumului şi câteva indicii tainice cu privire la semnificaţia lui. În ea se aflau nume, date şi înspăimântătoarea revelaţie că din manuscrisul pe care Diana Bishop îl văzuse în Oxford lipseau trei pagini.

Knox se mai uită o dată pe scrisoare. Voia să ştie mai multe, să stoarcă din ea orice potenţială fărâmă de informaţie utilă. De această dată îi săriră în ochi anumite cuvinte şi fraze: „filiaţia frântă”, „Tatăl care ţi-a dat viaţă şi suflare”, „creatorul tău”. La prima lectură, bănuise că Loew se referea la Dumnezeu. După a doua citire ajunse la o cu totul altă concluzie. Îşi luă telefonul şi apăsă o singură tastă.

— *Oui*.

— Cine e Benjamin ben Gabriel? întrebă Knox.

Urmă un moment de tăcere absolută.

— Salut, Peter! spuse Gerbert de Aurillac.

Knox strânse pumnul la auzul răspunsului neutru. Era tipic pentru vampirii din Congregaţie. Ei vorbeau despre onestitate şi cooperare, dar trăiseră prea mult şi ştiau prea multe. Şi, ca toţi prădătorii, nu erau dispuşi să-şi împartă prada.

— „Veniamin, lup răpăcitor”. Ştiu că Benjamin ben Gabriel e vampir. Cine e?

— Nimeni important.

— Ştii ce s-a întâmplat în Praga în 1591? întrebă Knox încordat.

— O grămadă de lucruri. Nu te poţi aştepta să-ţi recapitulez toate evenimentele precum un profesor de istorie de la şcoala generală.

Knox auzi un uşor tremur în vocea lui Gerbert, detaliu pe care numai cineva care îl cunoştea foarte bine l-ar fi observat. Gerbert, venerabilul vampir care niciodată nu rămânea fără cuvinte, era nervos.

— Asistentul doctorului Dee, Edward Kelley, se afla acolo în 1591.

— Am mai discutat despre asta. E adevărat, Congregația a crezut cândva că e posibil ca *Ashmole 782* să se fi aflat în biblioteca lui Dee. Dar eu m-am întâlnit cu Edward Kelley la Praga în primăvara lui 1586, atunci când acele suspiciuni au ieșit prima dată la iveală. Doctorul Dee avea o carte plină cu desene. Nu era a noastră. De atunci am luat urma fiecărui volum din biblioteca lui Dee, doar ca să fim siguri. Elias Ashmole n-a intrat în posesia manuscrisului prin intermediul lui Dee sau al lui Kelley.

— Te înșeli. Kelley avea cartea în mai 1591. Knox făcu o pauză. Și s-a apucat s-o facă bucăți. Cartea pe care Diana Bishop a văzut-o la Oxford avea trei pagini lipsă.

— Ce știi, Peter? spuse Gerbert pe un ton tăios.

— *Tu* ce știi, Gerbert?

Lui Knox nu-i plăcea vampirul, însă erau aliați de ani de zile. Amândoi înțelegeau că lumea lor urma să treacă printr-o schimbare cataclismică. La sfârșit aveau să rămână învingători și învinși. Nici unul dintre cei doi nu intenționa să intre în tabăra perdanților.

— Benjamin ben Gabriel e fiul lui Matthew Clairmont, spuse Gerbert fără tragere de inimă.

— Fiul lui? repetă buimăcit Knox.

Benjamin de Clairmont nu apărea în nici una dintre elaboratele scheme genealogice ale vampirilor făcute de Congregație.

— Da. Dar Benjamin și-a renegat neamul. Nu e ceva ce un vampir ar face cu ușurință, căci e probabil ca restul familiei să-l ucidă pentru a-și proteja secretele. Matthew a interzis oricărui de Clairmont să-i ia viața fiului său. Și nimeni nu l-a mai văzut pe Benjamin din secolul al nouăsprezecelea, când a dispărut în Ierusalim.

Lumea lui Knox se prăbuși. Lui Matthew Clairmont nu i se putea permite să aibă *Ashmole 782*. Nu și dacă această carte conținea cele mai prețioase cunoștințe ale vrăjitoarelor.

— Ei bine, va trebui să-l găsim, spuse Knox cu un aer sumbru, căci, conform acestei scrisori, Edward Kelley a împărțit cele trei pagini lipsă. Pe una i-a oferit-o domnului rabin, care i-a dat-o mai departe cuiva pe nume Abraham ben Elijah din Chełm.

— Abraham ben Elijah a fost cândva cunoscut drept un foarte puternic vrăjitor. Voi nu știți nimic despre propria voastră istorie?

— Știm că nu trebuie să avem încredere în vampiri. Eu mereu am respins prejudecata asta pentru că mi s-a părut bazată pe histrionism, nu pe istorie, dar acum nu mai sunt sigur. Knox făcu o pauză. Loew i-a spus lui Benjamin să-i ceară ajutorul tatălui său. Știam eu că de Clairmont ascunde ceva. Trebuie să-l găsim pe Benjamin de Clairmont și să-l facem să ne spună ce știu el și tatăl lui despre *Ashmole 782*.

— Benjamin de Clairmont e un tânăr instabil. A fost afectat de aceeași boală de care a suferit sora lui Matthew, Louisa.

Vampirii îi spuneau furia sângelui, iar Congregația se întreba dacă nu cumva era legată de noua maladie care afecta acum neamul lor: cea care provoca numeroase morți ale ființelor cu sânge cald, după mai multe încercări eșuate de a da naștere unui nou vampir.

— Dacă într-adevăr există trei foi pierdute din *Ashmole 782*, le vom găsi și fără ajutorul lui. Va fi mai bine așa.

— Nu. E vremea ca vampirii să renunțe la secretele lor.

Knox știa că succesul sau eșecul planurilor lor puteau foarte bine să depindă de această ramură

instabilă a neamului de Clairmont. Se mai uită o dată la scrisoare. Loew spunea clar că voia ca Benjamin să îndrepte nu doar cartea, ci și relația cu familia sa. Matthew Clairmont ar fi putut să știe mai multe despre treaba asta decât bănuia oricare dintre ei.

— Presupun că acum vei vrea să te întorci în timp în Praga din epoca lui Rudolf ca să-l cauți pe Edward Kelley, mârâi Gerbert, încercând să-și înăbușe un oftat nervos.

Vrăjitorii puteau fi tare impulsivi.

— Din contră. Mă duc la Sept-Tours.

Gerbert pufni. Să dai buzna în castelul familiei de Clairmont era o idee chiar mai ridicolă decât întoarcerea în trecut.

— Oricât ar părea de tentant, nu e un lucru înțelept. Baldwin închide ochii doar pentru că el și Matthew s-au înstrăinat.

Din câte își putea aminti Gerbert, aceasta fusese singura greșeală strategică a lui Philippe: să lase conducerea Cavalerilor lui Lazăr pe mâna lui Matthew, și nu a fiului său mai mare, cel care se considerase mereu îndreptățit să primească poziția.

— În plus, Benjamin nu se mai consideră un de Clairmont. Iar membrii familiei cu siguranță nu-l socotesc unul de-ai lor. Sept-Tours e ultimul loc în care l-am putea găsi.

— Din câte știm noi, Matthew de Clairmont deține de secole întregi una dintre paginile lipsă. Cartea nu ne folosește la nimic dacă e incompletă. În plus, e timpul ca vampirul acela să plătească pentru păcatele lui. Și pentru cele ale mamei și tatălui său.

Membrii acestei familii erau răspunzători de moartea a mii de vrăjitoare. Lasă-i pe vampiri să-și bată capul să-l împace pe Baldwin. Knox avea dreptatea de partea lui.

— Nu uita de păcatele iubitei lui! spuse Gerbert pe un ton răutăcios. Mi-e dor de Juliette a mea. Diana Bishop mi-e datoare cu o viață pentru cea pe care a luat-o.

— Așadar, am susținerea ta?

Lui Knox nu-i păsa dacă îl avea sau nu. Cu sau fără ajutorul lui Gerbert, până la sfârșitul săptămânii el tot avea să conducă un atac al vrăjitorilor asupra fortăreței de Clairmont.

— O ai, spuse Gerbert fără tragere de inimă. Știi că toți se adună acolo – vrăjitoarele, vampirii. Există chiar și câțiva demoni înăuntru. Își spun Conventiculul. Marcus le-a trimis tuturor vampirilor din Congregație un mesaj prin care cere anularea legământului.

— Dar asta ar însemna…

— Sfârșitul lumii noastre, încheie Gerbert.

PARTEA A V-A

LONDRA BLACKFRIARS

CAPITOLUL 34

— M-ai dezamăgit!

Un pantof roşu de damasc zbură prin aer. Matthew îşi înclină capul înainte ca încălţămintea să apuce să-l lovească. Pantoful îşi continuă drumul pe lângă urechea lui, lovi şi dărâmă o sferă armilară cu pietre scumpe de pe masă, apoi ateriză pe podea. Inelele sferei se învârtiră pe orbitele lor fixe cu o frustrare neputincioasă.

— Îl voiam pe Kelley, neghiobule, şi m-am ales cu ambasadorul împăratului, care mi-a vorbit despre numeroasele tale indiscreţii. Când a cerut să mă vadă nu era nici opt dimineaţa, iar soarele abia răsărise.

Pe Elisabeta Tudor o durea o măsea, lucru care nu-i îmbunătăţea starea de spirit. Îşi supse un obraz ca să neutralizeze molarul infectat şi făcu o grimasă.

— Şi tu unde erai? Te furişai înapoi la curtea mea fără nici o grijă faţă de suferinţele mele.

O femeie frumoasă cu ochi albaştri făcu un pas în faţă şi îi înmână Maiestăţii Sale o cârpă îmbibată în ulei de cuişoare. Cum Matthew fierbea lângă mine, aroma de mirodenii din încăpere era deja copleşitoare. Elisabeta îşi aşeză cu delicateţe cârpa între obraz şi gingie, iar femeia care i-o dăduse se îndepărtă. Rochia verde îi flutură în jurul gleznelor. Îmbrăcase o culoare optimistă pentru acea zi înnorată de mai, ca şi cum ar fi sperat să grăbească sosirea verii. Camera, aflată la etajul al treilea al unui turn din palatul Greenwich, oferea o privelişte largă asupra râului cenuşiu, a terenurilor noroioase şi a cerului furtunos al Angliei. În ciuda numeroaselor ferestre, lumina argintie a dimineţii nu contribuia prea mult la risipirea atmosferei apăsătoare din camera aceasta sobră mobilată în stilul specific primei părţi a epocii Tudor. Iniţialele gravate pe tavan – un H şi un A înlănţuite, de la Henric al VIII-lea şi Anne Boleyn – arătau că încăperea fusese decorată cam în perioada naşterii Elisabetei şi arareori folosită de atunci încoace.

— Poate că ar trebui să-l ascultăm pe domnul Roydon înainte să aruncaţi şi cu călimara, sugeră blând William Cecil.

Braţul Elisabetei se opri, dar nu lăsă jos obiectul greu din metal.

— Avem veşti despre Kelley, am început eu, sperând să fiu de ajutor.

— Nu ţi-am cerut părerea, doamnă Roydon! spuse tăios regina Angliei. Asemenea mult prea multor femei de la curte, eşti complet lipsită de stăpânire sau de bune maniere. Dacă vrei să rămâi la Greenwich cu soţul dumitale în loc să fii trimisă înapoi la Woodstock unde ţi-e locul, ar fi înţelept să urmezi exemplul doamnei Throckmorton. Ea nu vorbeşte decât dacă i se cere.

Doamna Throckmorton se uită la Walter, care stătea lângă Matthew. Ne întâlnirăm cu el pe scara de serviciu ce ducea către apartamentul personal al reginei şi, cu toate că Matthew refuzase, căci nu i se părea necesar, Walter insistase să ne însoţească în bârlogul lupului.

Bess strânse din buze în vreme ce-şi înăbuşea amuzamentul, însă ochii îi jucau în cap. Faptul că atrăgătoarea pupilă a reginei şi chipeşul ei pirat taciturn aveau o relaţie inimă era un lucru evident pentru toată lumea, mai puţin pentru Elisabeta[175]. Cupidon reuşise să-l prindă în laţ pe Sir Walter Raleigh, exact aşa cum Matthew îi prezisese prietenului său. Nobilul bărbat era îndrăgostit până peste urechi.

Gura lui Walter se înmuie sub privirea provocatoare a iubitei lui, iar uitătura vădit admirativă pe

care i-o trimise drept răspuns promitea că subiectul bunelor ei maniere avea să fie abordat într-un spațiu mai intim.

— De vreme ce prezența Dianei nu vă e de folos, permiteți-i, vă rog, soției mele să meargă acasă și să se odihnească așa cum am cerut, spuse Matthew cu voce egală, deși ochii îi erau la fel de negri și de furioși ca ai reginei. A călătorit vreme de câteva săptămâni.

Vasul regal ne ieșise în cale chiar înainte să punem piciorul în Blackfriars.

— Să se odihnească! Eu n-am avut parte decât de nopți albe de când am auzit despre aventurile tale la Praga. Se va odihni când am să termin cu tine! țipă Elisabeta, și în clipa aceea călimara luă calea pantofului regal.

Traiectoria ei viră spre mine, și Matthew întinse mâna și o prinse. Fără un cuvânt, i-o întinse lui Raleigh, iar acesta la rândul lui o aruncă valetului care ținea deja pantoful reginei.

— Domnul Roydon ar fi mult mai greu de înlocuit decât jucăria aceea astronomică, Maiestate. Cecil îi întinse reginei o pernă brodată. Poate veți lua asta în calcul dacă veți mai avea nevoie de muniție.

— Să nu-ți dea prin cap să mă conduci dumneata pe mine, Lord Burghley! spumegă regina și se întoarse mânioasă înspre Matthew. Sebastian Saint Clair nu l-a tratat astfel pe tatăl meu. El n-ar fi îndrăznit să-l provoace pe leul Tudor.

Bess Throckmorton clipi la auzul numelui necunoscut. Capul ei blond se întoarse dinspre Walter înspre regină precum o narcisă de primăvară în căutarea soarelui. Cecil tuși ușor când văzu evidenta nedumerire a tinerei.

— Haideți să ne amintim altă dată despre binecuvântatul vostru tată, când vom putea acorda atenția cuvenită amintirii sale. Nu cumva aveați niște întrebări pentru domnul Roydon?

Secretarul reginei se uită la Matthew ca și cum și-ar fi cerut scuze. „Pe care din ei îl preferi?” părea a spune expresia de pe chipul lui.

— Ai dreptate, William. Leilor nu le stă în fire să se joace cu șoricei și alte ființe neînsemnate.

Disprețul reginei reuși cumva să-l transforme pe soțul meu într-un simplu băiețaș. Îndată ce el se arătă suficient de spășit (deși mușchiul care îi tresărea în dreptul maxilarului mă făcea să mă întreb cât de sincere erau în realitate remușcările lui), Elisabeta își dădu un răgaz să se potolească. Strânse încă brațele scaunului până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Aș vrea să știu cum de a reușit Umbra mea să facă așa o treabă de mântuială. Vocea reginei deveni plângăreață. Împăratul are destui alchimiști. Nu-i trebuie al meu.

Umerii lui Walter coborâră puțin, iar Cecil își înăbuși un oftat de ușurare. Dacă Elisabeta folosea porecla lui Matthew, asta însemna că mânia ei începea deja să se înmoaie.

— Edward Kelley nu putea fi dezrădăcinat de la curtea împăratului precum o buruiană rătăcită, indiferent câți trandafiri cresc acolo, spuse Matthew. Rudolf îl prețuiește foarte mult.

— Așadar Kelley a reușit în sfârșit. Piatra filozofală chiar *este* în posesia lui, spuse Elisabeta trăgând brusc aer în piept și își prinse falca în palmă când acesta ajunse la dintele dureros.

— Nu, n-a reușit, iar aceasta este esența problemei. Atâta vreme cât Kelley promite mai mult decât poate face, Rudolf nu se va despărți nicicând de el. Împăratul se poartă mai degrabă ca un tânăr lipsit de experiență decât ca un monarh trecut prin viață, și e fascinat de ceea ce nu poate avea. Maiestatea Sa se dă în vânt după vânătoare. Ea îi umple zilele și îi ocupă visele, spuse Matthew netulburat.

Între noi și Rudolf al II-lea se întindeau deja câmpurile ude și râurile umflate ale Europei, însă erau momente în care îi simțeam încă atingerile nedorite și privirile hulpave. În ciuda căldurii de mai și a focului ce ardea în cămin, m-am cutremurat.

— Noul ambasador francez îmi scrie că Edward Kelley a transformat cuprul în aur.

— Philippe de Mornay nu e mai de încredere decât fostul vostru ambasador, cel care, din câte îmi amintesc, a încercat să vă asasineze.

Tonul lui Matthew era perfect echilibrat între slugărnicie și iritare. Elisabeta avu o reacție întârziată.

— Mă momești, domnule Roydon?

— N-aș momi niciodată un leu. Nici măcar pe puiul său, spuse Matthew tărăgănat.

Walter închise ochii ca și cum n-ar fi putut suporta să fie martor la inevitabilul dezastru pe care aveau să-l provoace vorbele soțului meu.

— M-am ales cu o cicatrice serioasă după o astfel de întâlnire și n-am nici o dorință să-mi pătez și mai mult frumusețea, de teamă că nu veți mai răbda să mă vedeți.

Se lăsă o tăcere consternată, întreruptă în cele din urmă de un hohot de râs nepotrivit pentru o doamnă. Walter deschise brusc ochii.

— Ai primit ceea ce meritai pentru că te-ai furișat prin spatele unei tinere fecioare în timp ce cosea, spuse Elisabeta pe un ton ce aducea foarte mult a indulgență.

Eu am clătinat ușor din cap, sigură că vorbele auzite fuseseră doar o impresie.

— Voi ține minte, Maiestate, dacă se va întâmpla să mai dau peste o tânără leoaică înarmată cu o foarfecă ascuțită.

Eu și Walter eram acum la fel de zăpăciți ca și Bess. Numai Matthew, Elisabeta și Cecil păreau a înțelege ce se spunea. Și ce nu se spunea.

— Chiar și pe atunci erai Umbra mea.

Privirea pe care Elisabeta i-o aruncă lui Matthew o făcu să pară din nou o copilă, nu o femeie ce se apropia cu pași repezi de șaizeci de ani. Am clipit, și ea se transformă la loc în suverana bătrână și obosită.

— Lăsați-ne!

— M-maiestatea… Voastră? bâigui Bess.

— Vreau să discut în particular cu domnul Roydon. Presupun că nu va fi de acord ca limbuta lui soție să-i scape de sub ochi, așa că ea poate rămâne. Așteaptă-mă în apartamentele mele, Walter! Ia-o și pe Bess cu tine! Vom veni și noi de îndată.

— Dar… protestă Bess.

Părea cât se poate de nervoasă. Treaba ei era să stea lângă regină, iar în lipsa unui protocol care s-o îndrume, era complet pierdută.

— Va trebui să mă ajuți pe mine în schimb, doamnă Throckmorton. Cecil se îndepărtă de regină, făcând câțiva pași dureroși, ajutat de bastonul său greu. Când trecu pe lângă Matthew, îi aruncă o privire aspră. Îl vom lăsa pe domnul Roydon să se îngrijească de bunăstarea Maiestății Sale.

Regina le făcu semn valeților să iasă din cameră, și noi trei am rămas singuri.

— *Jesu,* spuse Elisabeta gemând. Îmi simt capul ca pe un măr putred, gata să plesnească. Nu cred că puteai alege un moment mai nepotrivit pentru un incident diplomatic!

— Dați-mi voie să vă examinez! ceru Matthew.

— Crezi că-mi poți oferi îngrijirea pe care chirurgul meu nu mi-o poate da, domnule Roydon? spuse regina cu o speranță precaută.

— Cred că vă voi putea alina măcar în parte durerea, dacă asta e voia lui Dumnezeu.

— Chiar și pe patul de moarte, tatăl meu vorbea cu dor despre tine. Elisabeta își răsuci mâinile în pliurile fustei. Te asemuia cu un tonic ale cărui efecte benefice nu le-a știut aprecia.

— Cum așa?

Matthew nu făcu nici un efort de a-și ascunde curiozitatea. Nu era o poveste pe care s-o mai fi auzit până atunci.

— Spunea că îl puteai scăpa de proasta dispoziție mai repede decât oricine altcineva. Deși, ca mai toate doctoriile, puteai fi greu de înghițit. Elisabeta zâmbi când auzi râsul tunător al soțului meu, apoi surâsul îi păli. A fost un mare om, un caracter teribil. Și un neghiob.

— Toți oamenii sunt neghiobi, Maiestate, spuse Matthew iute.

— Nu. Hai să vorbim din nou simplu unul cu altul, ca și cum eu n-aș fi regina Angliei, iar tu n-ai fi un vârcolac.

— Doar dacă mă lăsați să mă uit la dintele vostru, spuse Matthew, încrucișându-și brațele la piept.

— Cândva, o invitație de a-mi împărtăși intimitatea ar fi fost o tentație suficientă și nu mi-ai pus nici o condiție. Elisabeta oftă. Îmi pierd mai mult decât dintele. Foarte bine, domnule Roydon.

Deschise gura, supusă. Chiar și de la câteva zeci de centimetri distanță, am simțit mirosul putreziciunii. Matthew îi luă capul în mâini ca să poată vedea mai bine care era problema.

— E un miracol că mai ai dinți, spuse el cu severitate.

Elisabeta se făcu roșie de furie și încearcă să răspundă.

— Poți să strigi la mine când termin. Atunci o să ai motive întemeiate s-o faci, pentru că îți voi fi confiscat violetele trase în zahăr și vinul îndulcit. Așa nu vei rămâne cu nimic de băut mai dăunător decât apa mentolată și cu nimic de supt decât un pansament cu cuișoare pentru gingii. Sunt pline de abcese.

Matthew își trecu degetele de-a lungul dinților reginei. Câțiva dintre ei se clătinară alarmant de mult, iar Elisabeta bulbucă ochii. El scoase un sunet de nemulțumire.

— Oi fi tu regina Angliei, Lizzie, dar asta nu-ți oferă cunoștințe în materie de medicină și chirurgie. Ar fi fost mai înțelept să ții cont de sfatul chirurgului. Acum stai nemișcată!

În vreme ce eu încercam să-mi vin în fire după ce-l auzisem pe soțul meu spunându-i reginei Angliei „Lizzie”, Matthew își scoase degetul arătător, și-l frecă de propriii dinți ascuțiți pentru a scoate o picătură de sânge, apoi îl vârî la loc în gura Elisabetei. Deși lucra atent, regina tresări. Apoi umerii ei coborâră în semn de ușurare.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi încă! Când o să termin n-o să mai rămână nici urmă de zaharicale sau bomboane de mentă pe o rază de opt kilometri. Și mă tem că durerea va reveni.

Matthew își retrase degetele, iar regina își plimbă limba prin gură.

— Da, dar pentru moment a dispărut, spuse ea recunoscătoare și făcu semn către niște scaune din apropiere. Mă tem că nu ne-a mai rămas decât să ne încheiem socotelile. Stai jos și povestește-mi

despre Praga!

După ce-mi petrecusem câteva săptămâni la curtea împăratului, știam că era un extraordinar privilegiu să fii invitat să stai jos în prezența oricărui suveran, însă eu eram de două ori mai recunoscătoare pentru această ocazie. Călătoria îmi exacerbase oboseala firească a primelor săptămâni de sarcină. Matthew îmi trase un scaun, iar eu m-am lăsat pe el. Mi-am lipit șalele de spătarul sculptat, folosindu-mă de nodurile și umflăturile lui pentru a-mi masa încheieturile dureroase. Soțul meu întinse mâna automat spre aceeași zonă, apăsându-mă pentru a-mi ușura suferința. Sclipiri de invidie apărură pe chipul reginei.

— Și dumneata ai dureri, doamnă Roydon? se interesă ea plină de solicitudine.

Se purta prea frumos. Când Rudolf îl trata astfel pe un curtean, ceva sinistru urma să se întâmple.

— Da, Maiestate. Din păcate, nu e ceva ce poate fi rezolvat cu apă mentolată, am spus mâhnită.

— Apa mentolată nu va netezi nici penele zbârlite ale împăratului. Ambasadorul meu îmi spune că ai furat una dintre cărțile lui Rudolf.

— Care carte? întrebă Matthew. Rudolf are atât de multe!

Ca mulți alți vampiri, el nu mai făcuse de mult cunoștință cu starea de nevinovăție, așa că interpretarea lui păru falsă.

— Nu jucăm jocuri, Sebastian, spuse liniștită regina, confirmându-mi bănuielile că Matthew folosise numele de Sebastian Saint Clair câtă vreme stătuse la curtea regelui Henric.

— Tu mereu joci jocuri, replică el. Din punctul ăsta de vedere nu te deosebești cu nimic de împărat sau de Henric al Franței.

— Doamna Throckmorton mi-a spus că tu și Walter ați făcut schimb de versuri despre nestatornicia puterii. Însă eu nu sunt unul dintre acei potentați înfumurați, potriviți doar pentru dispreț și ridiculizare. Am fost educată de dascăli duri, răspunse regina. Toți cei din jurul meu – mamă, mătuși, mame vitrege, unchi, veri – au pierit. Eu am supraviețuit. Așa că nu mă minți sperând că ai să scapi cu fața curată. Te întreb din nou: ce e cu cartea?

— N-o avem, am intervenit.

Matthew mă privi perplex.

— Cartea nu se mai află în posesia noastră. În prezent.

Fără îndoială, era deja înapoi la „Cerbul și Coroana”, cuibărită în siguranță în arhiva din pod a lui Matthew. Atunci când vasul regal trăsese lângă noi în drumul nostru pe Tamisa, eu îi pasasem lui Gallowglass volumul învelit în piele și pânză gudronată protectoare.

— Măi să fie! Elisabeta deschise ușor gura, arătându-și dinții înnegriți. Mă surprinzi. Și se pare că și pe soțul tău.

— Eu nu sunt altceva decât o surpriză, Maiestate. Sau cel puțin așa mi se spune.

Indiferent de câte ori ar fi folosit Matthew apelativul „Lizzie” sau de câte ori l-ar fi numit ea Sebastian, eu aveam grijă să mă adresez formal.

— Atunci împăratul pare a fi căzut pradă închipuirilor. Cum îți explici asta?

— Nu e nimic remarcabil aici, spuse Matthew, pufnind. Mă tem că nebunia care i-a afectat familia l-a cuprins acum și pe Rudolf. Chiar în clipele acestea fratele său Matthias îi plănuiește căderea și se pregătește să pună mâna pe putere atunci când împăratul nu va mai putea domni.

— Nu mă miră că împăratul e atât de dornic să-l păstreze pe Kelley. Piatra filozofală îl va vindeca și va anula problema succesorului său. Regina luă o mutră acră. Va trăi pentru totdeauna, fără teamă.

— Haide, Lizzie! Te credeam mai deșteaptă. Kelley nu poate să făurească piatra. Nu te poate salva pe tine și nici pe nimeni altcineva. Până și reginele ori împărații trebuie să moară într-o zi.

— Suntem prieteni, Sebastian, dar nu-ți uita locul!

— Când aveai șapte ani și m-ai întrebat dacă tatăl tău plănuiește să-și omoare proaspăta soție, ți-am spus adevărul. Am fost sincer cu tine atunci și voi fi la fel de sincer acum, indiferent cât de mult te-ar înfuria asta. Nimic n-o să-ți aducă tinerețea înapoi, Lizzie, și n-o să-i învie pe cei pe care i-ai pierdut, spuse Matthew implacabil.

— Nimic? Elisabeta îl cercetă pe îndelete. Eu nu văd la tine nici un rid sau fir de păr cărunt. Arăți exact cum arătai acum cincizeci de ani la Hampton Court, când mi-am scos foarfeca la tine.

— Dacă îmi cereți să-mi folosesc sângele ca să vă transform într-un vârcolac, Maiestate, atunci răspunsul trebuie să fie „nu”. Legământul îmi interzice să mă amestec în politica oamenilor. Iar asta cu siguranță include modificarea liniei succesorale a Angliei prin așezarea pe tron a unei ființe supranaturale.

Expresia lui Matthew era amenințătoare.

— Și tot acesta ar fi fost răspunsul tău dacă Rudolf ți-ar fi adresat o asemenea cerere? întrebă Elisabeta cu o sclipire în ochii ei negri.

— Da. N-ar duce decât la haos – ba chiar mai rău.

Perspectiva era înfiorătoare.

— Teritoriul tău e în siguranță, o liniști Matthew. Împăratul se poartă precum un copil răsfățat căruia i s-a refuzat o plăcere. Asta-i tot.

— Chiar în clipa asta unchiul său, Filip al Spaniei, construiește nave. Plănuiește o altă invazie!

— Și nu va reuși nimic, promise Matthew.

— Pari foarte sigur.

— Sunt.

Leoaica și lupul se uitară unul la altul de-o parte și de alta a mesei. Când, în sfârșit, fu mulțumită, Elisabeta își feri privirea, oftând.

— Foarte bine. Tu n-ai cartea împăratului, iar eu nu-i am nici pe Kelley, nici piatra. Toți trebuie să învățăm să trăim cu dezamăgiri. Totuși, trebuie să-i ofer ambasadorului venit din partea împăratului ceva care să-l îmbuneze.

— Ce ziceți de asta?

Mi-am scos săculețul din buzunarul fustei. În afara lui *Ashmole 782* și a inelului de pe degetul meu, în el se aflau cele mai prețioase comori ale mele: șnururile din mătase pe care Goody Alsop mi le dăduse pentru a țese vrăji, o pietricică netedă pe care Jack o găsise în nisipul de pe insula Elba și pe care o luase drept bijuterie, un valoros fragment de bezoar pe care Susanna putea să-l folosească în leacurile ei și salamandrele lui Matthew. Și colierul hidos ornat, cu un dragon muribund atârnat de el, pe care îl primisem de la Sfântul Împărat Roman. Pe ultimul l-am așezat pe masă, între mine și regină.

— Asta e o jucărie pentru o regină, nu pentru soția unui gentilom. Elisabeta întinse mâna să atingă dragonul sclipitor. Ce i-ai dat lui Rudolf de ți-a oferit așa ceva?

— Cum spunea Matthew, Maiestate. Împăratul tânjește după ceea ce nu va putea avea niciodată. A crezut că așa îmi va putea cuceri inima, dar nu a reușit, am spus, scuturând din cap.

— Poate, Rudolf n-ar suporta ca alții să afle că a lăsat să-i scape ceva atât de valoros, sugeră

Matthew.

— Te referi la soţia ta sau la această bijuterie?

— La soţia mea, răspunse el scurt.

— Oricum, bijuteria s-ar putea dovedi utilă. Poate că mie a vrut să-mi ofere colierul, medită Elisabeta, însă dumneata ai luat asupră-ţi sarcina de a-l aduce aici, pentru o mai mare siguranţă.

— Diana nu vorbeşte germana foarte bine, încuviinţă Matthew cu un zâmbet strâmb. Când Rudolf i l-a aşezat pe umeri, poate că a făcut-o pentru a-şi imagina mai bine cum ar arăta pe umerii tăi.

— Ah, mă îndoiesc, spuse Elisabeta cu asprime.

— În caz că împăratul a intenţionat ca acest colier să ajungă la regina Angliei, el şi-ar fi dorit să i-l prezinte cu pompa cuvenită. Dacă îi oferim ambasadorului recunoaşterea cuvenită… am sugerat.

— E o soluţie potrivită. Nu va mulţumi pe nimeni, bineînţeles, dar le va da curtenilor mei ceva de tocat până când se va ivi vreo altă curiozitate. Elisabeta bătu gânditoare cu degetele în masă. Dar rămâne problema acestei cărţi.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu e importantă? întrebă Matthew.

Regina clătină din cap.

— Nu.

— Mă gândeam eu că nu. Dar dacă ţi-aş spune contrariul, că viitorul ar putea depinde de ea? spuse soţul meu.

— Asta e şi mai greu de crezut. Dar, de vreme ce n-am nici o dorinţă ca Rudolf sau vreuna dintre rudele lui să aibă viitorul în mâini, voi lăsa în seama ta problema returnării volumului. Bineînţeles, asta dacă vei mai intra vreodată în posesia lui.

— Vă mulţumesc, Maiestate, am spus, uşurată că problema se rezolvase cu relativ puţine minciuni.

— N-am făcut-o pentru dumneata, îmi aminti Elisabeta pe un ton tăios. Vino, Sebastian! Aşază-mi bijuteria la gât! Pe urmă te vei putea transforma la loc în domnul Roydon, iar noi ne vom întoarce în sala de recepţie, unde vom da un spectacol al gratitudinii care îi va uimi pe toţi.

Matthew făcu aşa cum i se ceruse, şi degetele lui stăruiră pe umerii reginei mai mult decât era necesar. Ea îl bătu uşor pe creştet.

— Îmi stă dreaptă peruca? mă întrebă Elisabeta în timp ce se ridica în picioare.

— Da, Maiestate.

În realitate, era uşor strâmbă după ajutorul lui Matthew. Elisabeta întinse mâna şi trase de ea.

— Învaţă-ţi soţia cum să spună o minciună convingătoare, domnule Roydon. Va trebui şcolită mai bine în arta mistificării, altfel nu va supravieţui multă vreme la curte.

— Lumea are mai multă nevoie de sinceritate decât de un curtean în plus, comentă Matthew, luând-o de braţ. Diana o să rămână aşa cum e.

— Un soţ care preţuieşte onestitatea propriei soţii. Elisabeta clătină din cap. E cea mai bună dovadă pe care am văzut-o până acum că lumea se apropie de sfârşit, aşa cum a prezis John Dee.

Când Matthew şi regina îşi făcură apariţia în pragul uşii care dădea spre apartamentele Elisabetei, peste mulţime se lăsă tăcerea. Sala era plină ochi, şi priviri precaute treceau de la suverană la un tânăr de vârsta unui student – despre care am intuit că era ambasadorul imperial – apoi la William Cecil şi înapoi. Matthew dădu drumul mâinii pe care regina şi-o ţinea sus pe braţul lui îndoit. Balauroaica îmi bătu alarmată din aripi în spatele coastelor.

Mi-am pus mâna pe diafragmă și am potolit bestia. „Iată-i pe adevărații dragoni!” am avertizat-o în tăcere.

— Îi mulțumesc împăratului pentru darul său, Excelența Voastră, spuse Elisabeta, mergând drept către adolescent, cu mâna întinsă astfel încât el să i-o poată săruta.

Tânărul o privi cu ochi goi.

— *Gratias tibi ago*[176], adăugă regina.

— Sunt din ce în ce mai tineri, murmură Matthew, trăgându-mă lângă el.

— Asta spui și despre studenții mei, i-am șoptit. Cine e?

— Vilém Slavata. Sigur l-ai văzut pe tatăl lui la Praga.

L-am studiat pe tânărul Vilém și am încercat să-mi imaginez cum ar fi putut arăta peste douăzeci de ani.

— Tatăl lui era cel rotofei, cu gropiță în bărbie?

— Unul dintre ei. Tocmai i-ai descris pe cei mai mulți dintre oficialii lui Rudolf, îmi atrase atenția Matthew după ce îi aruncasem o privire exasperată.

— Încetează cu șușotitul, domnule Roydon!

Regina se întoarse către soțul meu cu o privire ucigătoare, iar el se plecă, cerându-și scuze. Maiestatea sa continuă să turuie în latină.

— *Decet eum qui dat, non meminisse beneficii: eum vero, qui accipit, intueri non tam munus quam dantis animum.*

Suverana Angliei îl supunea pe ambasador unui examen lingvistic pentru a vedea dacă e demn de ea.

Slavata se albi. Bietul băiat urma să pice testul.

„Se cuvine ca acela ce oferă să nu-și amintească favoarea, dar ca acela ce primește să nu privească atât la cadou, cât la sufletul dăruitorului.” Am tușit pentru a-mi ascunde chicotitul ce mă apucase după ce tradusesem fraza.

— Maiestate? bâigui Vilém într-o engleză cu accent puternic.

— Cadou. De la împărat.

Elisabeta arătă cu maiestuozitate spre colierul din cruci smălțuite pe care îl purta peste umerii slabi. Dragonul atârna mai jos pe pieptul ei decât pe al meu. Regina oftă cu o exasperare exagerată.

— Spune-i pe limba lui ce am zis, domnule Roydon! N-am răbdare pentru lecții de latină. Împăratul nu-și educă slujitorii?

— Excelența Sa cunoaște latina, Maiestate. Dacă îmi amintesc bine, ambasadorul Slavata a urmat cursurile Universității din Wittenberg și a studiat dreptul la Basel. Nu limba îl pune în încurcătură, ci mesajul vostru.

— Atunci hai să fim limpezi, astfel încât și el, și stăpânul său să-l primească. Și nu de dragul meu, spuse Elisabeta înnegurată. Dă-i drumul!

Ridicând din umeri, Matthew repetă mesajul Maiestății Sale în limba maternă a lui Slavata.

— Am înțeles ce a spus, răspunse tânărul uluit. Dar ce înseamnă?

— Ești zăpăcit, continuă Matthew înțelegător în cehă. E un lucru des întâlnit în rândul noilor ambasadori. Nu-ți face griji! Spune-i reginei că Rudolf e încântat să-i ofere această bijuterie. Pe urmă vom putea lua cina.

— Îi spuneți dumneavoastră în locul meu?

Slavata era complet depășit.

— Sper că n-ai provocat o altă neînțelegere între mine și împăratul Rudolf, domnule Roydon, spuse Elisabeta, vădit iritată că printre cele șapte limbi pe care le cunoștea nu se număra și ceha.

— Excelența Sa raportează că împăratul îi urează Maiestății Voastre sănătate și fericire. Iar ambasadorul Slavata e încântat că acest colier se află acolo unde îi e locul, și nu lipsește, așa cum se temea suveranul.

Matthew o privi blajin pe fosta lui amantă. Elisabeta dădu să spună ceva, apoi închise zgomotos gura și se încruntă la el. Slavata, dornic să învețe, voia să știe cum reușise soțul meu s-o facă pe regina Angliei să tacă. Dar când făcu un gest spre a-l încuraja pe Matthew să traducă, Cecil îl luă pe tânăr în primire.

— Minunate vești, Excelență! Mi se pare că ați avut parte de suficiente lecții pentru o singură zi. Veniți să luați cina cu mine, spuse bărbatul, conducându-l spre o masă din apropiere.

Regina, pusă în umbră atât de spionul ei, cât și de primul său sfătuitor, pufni și porni să urce platforma, ajutată să pășească pe cele trei trepte joase de către Bess Throckmorton și Raleigh.

— Ce se întâmplă acum? am șoptit.

Spectacolul se terminase, iar ocupanții camerei dădeau semne de nervozitate.

— Vreau să mai vorbim, domnule Roydon, strigă Elisabeta în timp ce-i erau aranjate pernele pe placul ei. Să nu pleci prea departe!

— Pierre e în sala de primire de alături. El o să te conducă în camera mea, unde o să ai parte de un pat și de liniște. Poți să te odihnești acolo până când îmi dă drumul Maiestatea Sa. N-ar trebui să dureze mult. Nu vrea decât un raport complet despre Kelley.

Matthew îmi duse mâna la buzele lui și mi-o sărută formal.

Cunoscând atașamentul Elisabetei față de însoțitorii ei bărbați, povestea putea foarte bine să dureze și câteva ore.

Chiar dacă mă pregătisem sufletește pentru gălăgia din sala de primire, tot am făcut un pas înapoi. Curtenii insuficient de importanți ca să primească permisiunea de a cina în apartamentele reginei mă înghiontiră în vreme ce treceau pe lângă mine, nerăbdători să-și ia propria cină înainte să se termine toată mâncarea. La mirosul de vânat fript, stomacul mi se întoarse pe dos. N-aveam să mă obișnuiesc niciodată cu el, și nici bebelușului nu-i plăcea.

Pierre și Annie stăteau lângă perete alături de alți servitori. Amândoi se arătară ușurați când mă văzură.

— Unde e milord? întrebă Pierre, trăgându-mă afară din îmbulzeală.

— O așteaptă pe regină, am spus. Sunt prea obosită ca să mai stau în picioare sau ca să mănânc. Poți să mă duci în camera lui Matthew?

Pierre aruncă o privire îngrijorată către intrarea în sala de primire.

— Sigur.

— Știu eu drumul, doamnă Roydon, spuse Annie.

Proaspăt întoarsă de la Praga și aflată la a doua vizită la curtea Elisabetei, Annie adoptase o atitudine de nonșalanță studiată.

— I-am arătat camera lui milord când ați plecat s-o întâlniți pe Maiestatea Sa, mă asigură Pierre.

E chiar la parter, sub apartamentele care erau folosite cândva de soția regelui.

— Iar acum sunt folosite de favoriții reginei, presupun, am spus ca pentru sine.

Fără îndoială, acolo dormea Walter. Sau nu dormea, după cum era cazul.

— Așteaptă-l aici pe Matthew, Pierre! Eu și Annie ne găsim singure drumul.

— Vă mulțumesc, *madame*. Pierre mă privi cu recunoștință. Nu-mi place să-l las prea mult cu regina.

Slujitorii reginei își înfulecau cina în decorul mult mai puțin somptuos al camerei paznicilor. În vreme ce eu și Annie străbăteam încăperea ne priviră cu o curiozitate leneșă.

— Trebuie să existe un drum mai direct, am spus, mușcându-mi buza și privind în jos spre lungul șir de trepte.

Sala tronului avea să fie și mai aglomerată.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu există, spuse Annie parcă cerându-și scuze.

— Atunci hai să înfruntăm gloata! am zis oftând.

Sala tronului era plină de petiționari care solicitau câte o fărâmă din atenția reginei. Apariția mea din direcția apartamentelor regale fu întâmpinată cu un freamăt de entuziasm, urmat de murmure dezamăgite când se dovedi că nu eram un personaj important. După experiența de la curtea lui Rudolf, mă deprinsesem întrucâtva să fiu în centrul atenției, însă tot mă stinghereau privirile apăsătoare ale oamenilor, cele câteva împunsături ale demonilor, furnicăturile provocate de o vrăjitoare solitară. Dar, când uitătura glacială a unui vampir se opri asupra mea, m-am întors alarmată.

— Ce este, doamnă? mă întrebă Annie.

Am cercetat din ochi mulțimea, însă n-am putut detecta sursa răcelii.

— Nimic, Annie, am murmurat neliniștită. Doar imaginația mea, care îmi joacă feste.

— Aveți nevoie de odihnă, mă mustră ea.

Semăna foarte tare la vorbă cu Susanna.

Dar nu aveam să mă bucur de nici o clipă de odihnă în camerele spațioase ale lui Matthew, așezate la parter, cu vedere spre grădinile private ale reginei. L-am găsit acolo pe primul dramaturg al Angliei. Am trimis-o pe Annie să-l scoată pe Jack din cine știe ce bucluc în care s-ar mai fi putut băga și mi-am luat inima în dinți să-l înfrunt pe Christopher Marlowe.

— Bună, Kit! am spus.

Demonul ridică privirea de la biroul soțului meu, unde stătea pe scaun. Pagini de versuri erau risipite în jurul lui.

— Ești singur?

— Walter și Henry iau cina cu regina. Tu de ce nu ești cu ei?

Kit părea palid, slab și cu gândul aiurea. Se ridică și începu să-și strângă hârtiile, privind îngrijorat spre ușă, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să intre și să ne întrerupă.

— Sunt prea obosită. Am căscat. Dar nu trebuie să pleci. Stai și așteaptă-l pe Matthew! Se va bucura să te vadă. Ce scrii?

— Un poem.

După acest răspuns brutal, Kit se așeză. Ceva nu era în regulă. Demonul părea în mod cert tulburat.

Tapiseria ce acoperea peretele din spatele lui înfățișa o fecioară cu păr auriu, stând într-un turn cu vedere spre mare, ținând în mână un felinar și privind în zare. Asta explica totul.

— Scrii despre Hero și Leandru[177].

Nu formulasem propoziția ca pe o întrebare. Kit tânjea probabil după Matthew și lucrase la poemul epic de dragoste încă din ianuarie, când noi ne îmbarcaserăm la Gravesend.

Demonul nu-mi răspunse.

După câteva momente, am recitat versurile relevante.

Unii jurau că e fecioară-n haine bărbătești,
Căci pe-al lui chip tot ce-și doresc bărbații – ai să găsești:
Obraz plăcut și zâmbitor, ochi ce grăiesc cu voce tare,
O frunte ce iubirii furtunoase să-i fie desfătare.
Iar cei care știau că e bărbat spuneau așa:
Leandru, deși făcut pentru amor și joaca sa,
De ce tu nu te-ndrăgostești, ci doar de toți te lași iubit?

Kit țâșni de pe scaun.

— Ce răutate vrăjitorească mai e și asta? Știi ce-o să fac de îndată ce am terminat.

— Nu e nici o răutate, Kit. Cine să înțeleagă mai bine decât mine ceea ce simți? am spus cu grijă.

Demonul păru a-și recăpăta controlul, cu toate că mâinile îi tremurau în vreme ce se ridica în picioare.

— Trebuie să plec. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în arena pentru turniruri. Se vorbește despre un spectacol ce va fi organizat luna viitoare, înainte ca regina să pornească în călătoria de vară. Mi s-a cerut să asist.

În fiecare an, Elisabeta umbla prin țară cu un șir de trăsuri pline de însoțitori și curteni, trăind pe cheltuiala nobililor, lăsând în urmă datorii uriașe și cămări goale.

— Voi avea grijă să-i spun lui Matthew că ai fost aici. O să-i pară rău că te-a ratat.

Un licăr intens se ivi în ochii lui Marlowe.

— Poate că ai vrea să vii cu mine, doamnă Roydon. E o zi frumoasă, și încă n-ai văzut Greenwichul.

— Îți mulțumesc, Kit.

Mă uimea rapiditatea cu care își schimbase starea de spirit, dar, la urma urmei, era un demon. Și visa la Matthew. Deși sperasem să mă odihnesc, iar propunerea lui Kit era cam bombastică, trebuia să fac un efort, de dragul armoniei.

— E departe? Sunt destul de obosită după călătorie.

— Nu-i deloc departe. Demonul făcu o plecăciune. După dumneata.

Arena pentru turniruri din Greenwich semăna cu un uriaș teren de atletism cu pistă. Avea zone împrejmuite pentru atleți, tribune pentru spectatori și echipamente risipite peste tot. Două rânduri de baricade se întindeau prin centrul suprafeței compacte.

— Aici au loc duelurile?

Îmi imaginam copitele tropăind pe pământ în vreme ce cavalerii se repezeau unul spre altul, cu lăncile așezate perpendicular pe gâturile cailor astfel încât să poată lovi scutul adversarului și să-l doboare din șa.

— Da. Ți-ar plăcea să vezi mai îndeaproape? întrebă Kit.

Locul era pustiu. Lănci erau înfipte în pământ ici și colo. Am văzut ceva ce semăna alarmant de

mult cu o spânzurătoare, judecând după stâlpul drept și brațul lung. Însă, în locul unui trup, la capătul ei atârna un sac cu nisip. Fusese străpuns, iar din el se scurgeau fire subțiri de nisip.

— Un stâlp cu țintă, explică Marlowe, arătând într-acolo. Călăreții țintesc sacul de nisip cu lancea.

Întinse mâna și împinse brațul spânzurătorii ca să-mi arate. Acesta se roti, oferind o țintă mobilă pentru exersarea abilităților cavalerești. Kit cercetă arena din priviri.

— Cel cu care trebuia să te întâlnești e aici?

M-am uitat și eu în jur. Dar singura persoană pe care o puteam vedea era o femeie înaltă, cu părul negru, îmbrăcată într-o luxoasă rochie roșie. Stătea la mare depărtare și avea, fără îndoială, vreo întâlnire romantică înainte de cină.

— Ai văzut cealaltă țintă?

Kit arătă în direcția opusă, acolo unde un manechin făcut din paie și pânză de sac stătea legat de un stâlp. Și de data aceasta, ansamblul semăna mai mult cu o formă de execuție decât cu un echipament sportiv.

Am simțit o privire rece, concentrată. N-am apucat să mă întorc. Un vampir mă prinse cu niște brațe ce-mi dădeau familiara impresie că sunt făcute mai degrabă din oțel decât din carne. Însă aceste brațe nu erau ale lui Matthew.

— Măi să fie, e chiar mai delicioasă decât sperasem, spuse o femeie, și răsuflarea ei glacială îmi șerpui pe gât.

„Trandafiri. Zibetă.” Am înregistrat mirosurile și am încercat să îmi amintesc unde mai simțisem această combinație.

„Sept-Tours. Camera Louisei de Clairmont.”

— Sângele ei are ceva irezistibil pentru vârcolaci, spuse Kit cu asprime. Nu pricep ce, dar până și părintele Hubbard pare să fi fost robit de ea.

Niște dinți ascuțiți îmi zgâriară gâtul, dar fără să-mi străpungă pielea.

— O să fie amuzant să mă joc cu ea.

— Planul nostru era s-o omorâm, se plânse Kit. Era chiar mai nervos și mai agitat acum, după sosirea Louisei. Am rămas tăcută, încercând cu disperare să-mi dau seama ce joc puneau la cale. Pe urmă totul are să fie ca înainte.

— Răbdare! Louisa îmi sorbi mirosul. Îi simți frica? Asta întotdeauna îmi crește apetitul.

Fascinat, Kit înaintă puțin.

— Dar ești palid, Christopher. Mai ai nevoie de doctorii?

Louisa mă mută în loc, ca să poată băga mâna în săculețul ei. Îi dădu lui Kit o pastilă lipicioasă de culoare maronie. El o luă nerăbdător și o vârî în gură.

— Sunt miraculoase, nu-i așa? Ființele cu sânge cald din Germania le numesc „pietre ale nemuririi”, căci ingredientele lor îi fac pe amărâții de oameni să se simtă divini. Iar pe tine te-au făcut să te simți din nou puternic.

— Vrăjitoarea e cea care mă vlăguiește, tot așa cum l-a sleit de puteri și pe fratele tău.

Ochii lui Kit deveniră sticloși, iar răsuflarea lui căpătă o aromă grețos de dulce. Opiacee. Nu era de mirare că se purta atât de ciudat.

— E adevărat, vrăjitoareo? Kit spune că l-ai fermecat pe fratele meu împotriva voinței lui.

Louisa mă răsuci. Chipul ei frumos era întruchiparea vampirului din coșmarurile oricărei ființe cu

sânge cald: piele albă ca porțelanul, păr negru ca noaptea și ochi închiși la culoare, tot atât de înceţoşaţi de opiu ca ai lui Kit. Toată ființa ei emana răutate, iar buzele ei roșii, perfect curbate, nu erau doar senzuale, ci și pline de cruzime. Era o creatură care ar fi vânat și ucis fără urmă de regret.

— Nu l-am fermecat pe fratele tău. L-am ales. Iar el m-a ales pe mine, Louisa.

— Știi cine sunt?

Ridică din sprâncenele ei negre.

— Matthew nu are secrete față de mine. Suntem o pereche. Suntem de asemenea soț și soție. Tatăl tău ne-a organizat nunta.

„Îţi mulţumesc, Philippe."

— Mincinoaso! țipă Louisa.

Pupilele îi înghițiră irisul pe măsură ce-și pierdea controlul. Nu aveam a mă teme doar de droguri, ci și de furia sângelui.

— Să nu crezi nimic din ce spune! o avertiză Kit.

Scoase un pumnal din pieptar și mă apucă de păr. Am țipat de durere în vreme ce el îmi trăgea capul pe spate. Cuțitul mi se învârtea în jurul ochiului drept.

— O să-i scot ochii ca să nu-i mai poată folosi pentru farmece sau pentru a-mi vedea soarta. Știe cum am să mor. Sunt sigur de asta. Fără vederea ei de vrăjitoare nu va mai avea nici o putere asupra noastră. Și nici a lui Matthew.

— Nu merită o moarte așa rapidă, spuse Louisa cu amărăciune.

Kit îmi apăsă carnea cu vârful pumnalului, chiar sub arcadă, și o picătură de sânge mi se scurse pe obraz.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, Louisa. Ca să-i rupi vraja, trebuie să-i scoți ochii. Pe urmă vreau să moară și să dispară. Atâta timp cât trăiește, Matthew n-o va uita.

— Șșșt, Christopher! Oare nu te iubesc eu pe tine? Nu suntem aliați?

Louisa se aplecă înspre Kit și îl sărută apăsat. Își coborî gura de-a lungul maxilarului lui, apoi mai jos, acolo unde sângele pulsa în vene. Atinse pielea cu buzele, și în clipa aceea am văzut dâra de sânge care îi însoțea mișcările. Kit inspiră tremurând și închise ochii.

Louisa bău cu lăcomie din gâtul demonului. Stăteam ca într-un nod strâns, prinși laolaltă în brațele puternice ale vampirului. Am încercat să mă zbat ca să scap, însă ea nu făcu decât să mă strângă și mai tare, în vreme ce dinții și buzele ei se înfruptau din Kit.

— Dulce Christopher, murmură femeia când se sătură de băut, apoi linse rana.

Cicatricea de pe gâtul lui Kit era argintie și moale, exact ca aceea de pe sânul meu. Probabil, Louisa se hrănise din el și altă dată.

— Simt nemurirea din sângele tău și văd cuvintele frumoase ce-ți trec prin minte. Matthew e un prost că nu vrea să le împartă cu tine.

— N-o vrea decât pe vrăjitoare. Kit își atinse gâtul, închipuindu-și că Matthew, și nu sora acestuia, băuse din venele lui. Vreau s-o văd moartă.

— Și eu la fel. Louisa întoarse spre mine ochii ei negri insondabili. Așa că ne vom întrece pentru ea. Cel care câștigă va putea să-i facă tot ce poftește pentru a răscumpăra relele pe care ea i le-a făcut fratelui meu. Ești de acord, dragul meu?

Erau amândoi complet amețiți de droguri, acum, că Louisa se înfruptase din sângele îndoit cu

opiu al lui Kit. Am intrat în panică. Apoi în minte îmi veniră instrucţiunile pe care Philippe mi le dăduse pe când eram la Sept-Tours.

„Gândeşte! Şi rămâi în viaţă!”

Mi-am amintit de copil, iar panica reveni. Nu-l puteam pune în pericol pe pruncul nostru.

Kit dădu din cap în semn de aprobare.

— Aş face orice pentru a recăpăta atenţia lui Matthew.

— Mă gândeam eu. Louisa zâmbi şi îl sărută din nou. Ne alegem culorile?

175 Frumoasa Elizabeth („Bess”) Throckmorton (1565–1647), doamnă de onoare a reginei Elisabeta, şi Walter Raleigh s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit în secret probabil în toamna lui 1591, deşi regina a aflat despre asta abia în mai 1592. Rezultatul a fost dizgraţierea lui Raleigh pentru cinci ani de zile. (n.red.)

176 Îţi mulţumesc (în limba latină în original) (n.tr.)

177 În mitologia greacă, Hero era o preoteasă iubită de tânărul Leandru, care, pentru a-şi întâlni iubita, traversa în fiecare noapte înot Hellespontul. Într-o noapte cu furtună, el şi-a aflat moartea în apele mării, iar Hero, nevrând să-i supravieţuiască, s-a aruncat din înaltul unui turn. Christopher Marlowe a lăsat neterminat un poem despre *Hero şi Leandru*. (n.tr.)

CAPITOLUL 35

— Faci o mare greșeală, Louisa, am avertizat-o eu, luptându-mă cu legăturile ce mă țineau.

Ea și Kit scoseseră de pe stâlp manechinul inform făcut din paie și pânză de sac, apoi mă țintuiseră pe mine în locul lui. Kit mă legase la ochi cu o fâșie de mătase albastră luată de pe vârful uneia dintre lănci, ca să nu-i pot fermeca folosindu-mi privirea. Cei doi stăteau acum undeva în apropiere, certându-se care să folosească lancea negru cu argintiu și care pe cea verde cu auriu.

— O să-l găsești pe Matthew cu regina. El o să-ți explice tot.

Am încercat să păstrez un ton egal, însă vocea îmi tremura. Soțul meu îmi vorbise despre sora sa în Oxfordul modern, în vreme ce sorbeam ceai lângă șemineul lui de la Old Lodge. Era la fel de rea pe cât era de frumoasă.

— Îndrăznești să-i rostești numele? Kit era nebun de furie.

— Să nu mai deschizi gura, vrăjitoareo, altfel până la urmă o să-l las pe Christopher să-ți reteze limba!

Vocea Louisei era plină de venin, și nu aveam nevoie să văd pentru a ști că macul și furia sângelui nu merg bine împreună. Vârful diamantului lui Ysabeau îmi zgârie ușor obrazul, făcând să curgă sânge. Louisa îmi rupsese degetul pentru a-mi scoate bijuteria, iar acum o purta chiar ea.

— Sunt soția lui Matthew, perechea lui. Care îți imaginezi că îi va fi reacția atunci când va afla ce ați făcut?

— Ești un monstru, o bestie. Dacă o să câștig eu întrecerea, o să te despoi de falsa ta umanitate și o să dezvălui ce se află sub ea. Cuvintele Louisei îmi picurau în urechi ca o otravă. Și atunci Matthew te va vedea drept ceea ce ești cu adevărat și va împărți cu noi bucuria de a te ști moartă.

Când discuția lor se pierdu în depărtare, n-am mai avut nici o cale de a ști unde erau sau din care direcție s-ar fi putut întoarce. Eram complet singură.

„Gândește! Rămâi în viață!”

Ceva îmi fremătă în piept. Dar nu era senzația de panică. Era balauroaica mea. Nu rămăsesem singură. Și eram vrăjitoare. N-aveam nevoie de ochi ca să văd lumea din jur.

„Ce vedeți?” am întrebat pământul și aerul.

Răspunsul veni de la balauroaica mea. Ea ciripi și cârâi, bătând din aripi în spațiul dintre burta și plămânii mei, evaluând situația.

„Unde sunt?” m-am întrebat.

Cel de-al treilea ochi mi se deschise larg, dezvăluindu-mi culorile sclipitoare ale primăverii târzii în toată gloria ei albastră și verde. Un fir verde mai întunecat era răsucit într-unul alb și încâlcit cu ceva negru. L-am urmat până la Louisa, care se urca pe spinarea unui cal agitat. Animalul nu voia să stea locului sub vampir și se tot ferea. Louisa îl mușcă de gât, și calul încremeni, însă teama îi rămase aceeași.

Am urmărit un alt rând de fire, de data aceasta cărămizii și albe, sperând că acestea m-ar putea duce la Matthew. Am zărit în schimb un vârtej năucitor de forme și culori. Am căzut – mult, mult, până când am aterizat pe o pernă rece. Zăpadă. Am tras în plămâni aerul rece al iernii. Nu mai eram legată de un stâlp de la palatul Greenwich, într-o după-amiază de sfârșit de mai. Aveam patru sau cinci ani și stăteam întinsă pe spate în curticica din spatele casei noastre din Cambridge.

Și mi-am amintit.

Mă jucam cu tata după o ninsoare zdravănă. Mănușile mele aveau nuanța cărămizie a Harvardului pe fundalul alb. Făceam îngeri, fluturându-ne brațele și picioarele în sus și în jos. Eram fascinată de faptul că, dacă îmi mișcam mâinile suficient de repede, aripile albe păreau să capete o urmă roșie.

— Parcă ar fi dragonul cu aripi de foc, i-am șoptit tatălui meu.

Brațele lui se opriră în loc.

— Când ai văzut tu un dragon, Diana?

Avea o voce serioasă. Știam diferența dintre glasul acela și obișnuitul lui ton jucăuș. Însemna că aștepta un răspuns. Și încă sincer.

— De multe ori. Cel mai des noaptea.

Brațele mi se mișcau din ce în ce mai repede. Zăpada de sub ele își schimba culoarea, căpătând sclipiri verzi și aurii, roșii și negre, argintii și albastre.

— Și unde era? șopti tata, uitându-se la nămeți.

Aceștia creșteau în jurul meu, gâfâind și uruind de parcă ar fi fost vii. Unul se făcu mare și se întinse în forma unui cap suplu de dragon. Alte troiene se lățiră într-o pereche de aripi. Dragonul scutură fulgi de zăpadă din solzii albi. Când se întoarse și se uită la tatăl meu, el murmură ceva și îl bătu ușor pe nas, ca și cum s-ar fi cunoscut deja. Dragonul răsuflă abur cald în aerul înghețat.

— De cele mai multe ori e înăuntrul meu. Aici.

M-am ridicat să-i arăt tatălui meu ce voiam să spun. Mi-am dus mâinile înmănușate spre oasele curbate ale coastelor. Le simțeam calde prin piele, prin haină, prin împletitura groasă a mănușilor.

— Dar, când are nevoie să zboare, trebuie să-i dau drumul. Altfel nu-i încap aripile.

O pereche de aripi sclipitoare se așeză pe zăpada din spatele meu.

— Ți-ai lăsat în urmă propriile aripi, spuse tatăl meu cu seriozitate.

Dragonul își croi drum afară din nămeți. Clipi din ochii negru cu argintiu în vreme ce se elibera, se ridică în aer, apoi dispăru pe deasupra unui măr, devenind mai transparent cu fiecare bătaie din aripi. Ale mele păleau deja în zăpadă.

— Dragonul nu vrea să mă ia și pe mine. Și niciodată nu stă prea mult, am spus oftând. De ce, tati?

— Poate că trebuie să fie altundeva.

M-am gândit la această posibilitate.

— Ca atunci când tu și mami vă duceți la școală?

Era năucitor să te gândești că părinții merg la școală. Toți copiii de pe stradă erau de părerea asta, chiar dacă cei mai mulți dintre părinții lor își petreceau și ei mare parte din zi la școală.

— Exact așa. Tata stătea încă în zăpadă, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor. Îmi zâmbi. O iubesc pe vrăjitoarea din tine, Diana.

— Pe mami o sperie.

— Neah! Tata clătină din cap. Pe mami o sperie doar schimbarea.

— Am încercat să țin dragonul secret, dar cred că ea tot știe, am spus pe un ton sumbru.

— De obicei, mămicile știu, răspunse tata și se uită în jos la zăpadă. Aripile mele dispăruseră complet. Dar ea știe și când vrei ciocolată caldă. Dacă mergem înăuntru, eu zic că o s-o aibă deja

pregătită.

Tata se ridică în picioare și îmi întinse mâna. Mi-am strecurat-o pe a mea, însă îmbrăcată în mănuși cărămizii, în strânsoarea lui caldă.

— O să fii mereu aici și o să mă ții de mână când se face întuneric? am întrebat.

Se lăsa noaptea, și brusc mi se făcuse frică de umbre. Monștrii dădeau târcoale prin beznă, creaturi stranii care mă pândeau în timp ce mă jucam.

— Nu, spuse tata clătinând din cap.

Buzele începură să-mi tremure. Nu era răspunsul pe care mi-l doream.

— Dar nu-ți face griji! continuă el, și vocea i se transformă într-o șoaptă. O să ai mereu dragonul.

O picătură de sânge mi se scurse din pielea crestată de deasupra ochiului în pământul de la picioarele mele. Chiar dacă eram legată la ochi, tot am putut să-i văd mișcarea leneșă, apoi felul în care aterizâ lăsând o pată umedă. Din pata aceea se ivi un vlăstar negru.

Copite veneau tropăind spre mine. Cineva scoase un țipăt ascuțit și plin de entuziasm care îmi trezi imagini ale străvechilor bătălii. Sunetul neliniști și mai mult balauroaica. Trebuia să mă eliberez. Iute.

În loc să încerc să văd firele care duceau spre Kit și Louisa, m-am concentrat asupra celor înfășurate în sforile care îmi țineau legate încheieturile și gleznele. Tocmai începusem să le slăbesc, când ceva greu și ascuțit îmi străpunse coastele. Lovitura îmi tăie răsuflarea.

— O lovitură! strigă Kit. Vrăjitoarea e a mea!

— O lovitură indirectă, îl corectă Louisa. Trebuie să-i împlânți lancea în corp ca s-o revendici drept premiu.

Din păcate, eu nu știam regulile. Nici pe cele ale duelului, nici pe cele ale magiei. Goody Alsop îmi spusese clar asta înainte să plecăm spre Praga. „Acum n-ai decât un balaur capricios, o aură aproape orbitoare și tendința de a pune întrebări ce dau naștere unor răspunsuri poznașe”, îmi spusese ea. Îmi neglijasem țesăturile în favoarea intrigilor de la curte și încetasem să-mi urmăresc magia pentru a vâna manuscrisul *Ashmole 782*. Poate că, dacă aș fi rămas la Londra, aș fi știut cum să ies din încurcătura asta. Dar eram legată de un buștean gros ca o vrăjitoare gata să fie arsă pe rug.

„Gândește! Rămâi în viață!”

— Trebuie să încercăm din nou, spuse Louisa.

Cuvintele i se pierdură în aer în vreme ce-și întorcea calul și se îndepărta.

— Nu face asta, Kit! am spus. Gândește-te cum îl va afecta pe Matthew. Dacă vrei să plec, voi pleca. Îți promit.

— Promisiunile tale nu înseamnă nimic, vrăjitoareo! O să-ți încrucișezi degetele și o să găsești o cale prin care să te descotorosești de angajamente. Chiar și acum văd aura din jurul tău și știu că încerci să-ți folosești magia împotriva mea.

„O aură orbitoare. Întrebări ce dau naștere unor răspunsuri poznașe. Și un balaur capricios.”

Totul încremeni.

„Ce trebuie să facem?” am întrebat balauroaica.

Reacția ei fu să bată din aripi, întinzându-le complet. Mi se strecurară printre coaste, prin carne, și-mi ieșiră de-o parte și de alta a coloanei vertebrale. Balauroaica rămase unde era, cu coada

încolăcită ocrotitor în jurul pântecului meu. Privi pe furiș din spatele sternului cu ochii ei strălucitori colorați în negru și argintiu, apoi bătu iar din aripi.

„Rămâi în viață!” îmi șopti drept răspuns, și cuvintele ei trimiseră un văl de ceață cenușie în aerul din jurul meu.

Forța aripilor ei făcu să trosnească stâlpul gros din lemn aflat în spatele meu, iar țepii de pe marginile lor spintecară sforile care îmi legau încheieturile. Ceva ascuțit, asemănător cu o gheară, tăie și legăturile din jurul gleznelor. M-am ridicat șase metri în aer în vreme ce Kit și Louisa intrau în norul cenușiu și derutant al balaurului. Se mișcau prea repede ca să poată să se oprească sau să schimbe direcția. Lăncile li se încrucișară, se încâlciră, iar forța izbiturii îi făcu pe amândoi să zboare din șa pe pământul tare de sub ei.

Mi-am smuls legătura de la ochi cu mâna teafără, chiar în clipa în care Annie apărea la marginea arenei.

— Doamnă! strigă ea.

Nu trebuia s-o las aici, nu în preajma Louisei de Clairmont.

— Pleacă! am șuierat.

Cuvintele mi se transformară în foc și fum în vreme ce zburam în cerc pe deasupra lui Kit și a Louisei.

Din încheieturi și glezne îmi curgea sânge. Oriunde cădeau picăturile roșii, creștea câte o mlădiță neagră. Curând, o palisadă formată din trunchiuri negre și subțiri îi înconjură pe demonul și pe vampirul ce priveau uluiți. Louisa încercă să le smulgă din pământ, însă magia mea rezistă.

— Să vă spun care vă va fi viitorul? am întrebat cu asprime.

Amândoi ridicară spre mine ochi avizi și temători.

— Tu, Kit, nu vei obține niciodată ceea ce-și dorește inima ta, pentru că uneori nu putem avea exact lucrul la care râvnim cel mai mult. Iar tu, Louisa, nu vei umple nicicând golurile din tine. Nici cu sânge, nici cu furie. Amândoi veți muri, pentru că mai devreme sau mai târziu moartea se abate asupra tuturor. Însă morțile voastre nu vor fi blânde.

Un vârtej se apropie de noi. Când se mai potoli, l-am recunoscut pe Hancock.

— Davy!

Degetele perlate ale Louisei înșfăcară tulpinile negre ce o înconjurau.

— Ajută-ne! Vrăjitoarea și-a folosit magia ca să ne doboare. Scoate-i ochii și îi vei lua puterea.

— Matthew e deja pe drum, Louisa, răspunse Hancock. Ești mai în siguranță în țarcul ăla, sub protecția Dianei, decât ai fi fugind de furia lui.

— Nici unul dintre noi nu e în siguranță. Ea va împlini străvechea profeție, cea pe care Gerbert i-a împărtășit-o lui *maman* cu atâția ani în urmă. Ea va distruge familia de Clairmont!

— Nu există nici un pic de adevăr în profeția aceea, spuse Hancock cu milă.

— Ba există! insistă Louisa. „Feriți-vă de vrăjitoarea ce poartă sângele lupului și al leului, căci cu el va distruge copiii nopții.” Ea e vrăjitoarea din profeție! Nu vezi?

— Nu te simți bine, Louisa. Asta văd foarte clar.

Louisa se îndreptă indignată.

— Sunt un *manjasang* și sunt perfect sănătoasă, Hancock.

Henry și Jack sosiră imediat după aceea, gâfâind de oboseală. Henry cercetă arena.

— Unde e? îi strigă lui Hancock în timp ce se învârtea în loc.

— Acolo sus, spuse vampirul, arătând cu degetul mare în aer. Exact așa cum a spus Annie.

— Diana!

Henry oftă ușurat.

Un ciclon întunecat în nuanțe de cenușiu și negru se năpusti în arenă și se opri lângă stâlpul rupt ce marca locul în care fusesem legată. Matthew n-avea nevoie să-i spună nimeni unde mă aflam. Ochii lui mă găsiră fără greș.

Walter și Pierre sosiră ultimii. Pierre o ducea în spate pe Annie, care se ținea srâns cu brațele de gâtul său. Când se opri, fata îi alunecă de pe umeri.

— Walter! strigă Kit, alăturându-se Louisei în dreptul barierei. Trebuie s-o opriți! Dă-ne drumul! Acum știu ce e de făcut. Am vorbit cu o vrăjitoare din Newgate și…

Un pumn pătrunse printre gratiile negre, iar niște degete lungi și albe îl înșfăcară pe Kit de beregată. Vocea lui Marlowe se stinse într-un gâlgâit.

— Nici – o – vorbă!

Matthew o măsură din ochi pe Louisa.

— Matthieu! Sângele și drogurile o făceau să-i pronunțe și mai neclar numele în franceză. Slavă Domnului că ești aici! Mă bucur să te văd.

— N-ar trebui.

Matthew îl azvârli pe Kit.

M-am lăsat pe pământ în spatele lui. Aripile nou răsărite mi se strânseseră între coaste. Dar balaurul îmi rămase treaz, cu coada strâns încolăcită. Matthew mă simți acolo și mă cuprinse cu brațul, chiar dacă nu-și luă ochii nici o clipă de la prizonierii mei. ÎșI trecu degetele peste locul în care lancea îmi străpunsese corsajul, corsetul și pielea și fusese oprită abia de oasele cutiei toracice. Eram udă acolo unde sângele trecuse prin haine.

Matthew mă răsuci și căzu în genunchi, rupându-mi materialul din dreptul rănii. Trase o înjurătură și îșI puse o mână pe abdomenul meu, iar privirea lui îmi cercetă ochii.

— Sunt bine. Suntem bine, l-am asigurat.

Soțul meu se ridică în picioare, cu ochii lui negri. Vena de la tâmplă îi pulsa.

— Domnule Roydon!

Jack se strecură mai aproape de Matthew. Bărbia îi tremura. Soțul meu întinse mâna și îl înșfăcă de guler, oprindu-l înainte să se poată apropia prea tare de mine. Jack nici nu tresări.

— Aveți un coșmar?

Mâna lui Matthew căzu, eliberându-l pe băiat.

— Da, Jack. Un coșmar îngrozitor.

Băiatul îșI lăsă mâna să-i alunece într-a vampirului.

— O să aștept lângă dumneavoastră până când o să treacă.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Asta îi spunea Matthew în toiul nopții, când copilul amenința să fie înghițit de groază.

Soțul meu strânse mâna băiatului în semn de tăcută recunoaștere. Se opriră amândoi în loc – unul înalt, lat în umeri și cu o sănătate ieșită din comun, celălalt plăpând, ciudat și scuturându-se abia acum de povara copilăriei neglijate. Furia lui Matthew începu să se domolească.

— Când Annie mi-a spus că te-a prins o femeie-vârcolac, nu mi-am imaginat nici o clipă că…

Nu mai putu continua.

— Christopher a fost de vină! strigă Louisa, distanțându-se de demonul sălbatic ce-i stătea alături. A spus că ai fost fermecat. Dar eu îi simt sângele în tine. Nu eşti sub vraja ei, ci te hrăneşti din ea.

— E perechea mea, explică Matthew pe un ton letal. Şi poartă un copil.

Răsuflarea lui Marlowe se transformă într-un şuierat. Privirea lui îmi împunse burta. Mi-am mişcat mâna ruptă pentru a-l ocroti pe copilul nostru de uitătura demonului.

— E imposibil. Matthew nu poate… Nedumerirea lui Kit se transformă în furie. Chiar şi acum te-a vrăjit. Cum ai putut să-l trădezi în felul ăsta? Cine e tatăl copilului tău, doamnă Roydon?

Mary Sidney bănuise că fusesem violată. Gallowglass pusese la început copilul pe seama unui iubit sau a unui soţ decedat, căci oricare dintre variante ar fi putut să trezească instinctele protectoare ale lui Matthew şi să explice idila noastră rapidă. Pentru Kit, singurul răspuns posibil era că-l înşelasem pe bărbatul pe care el îl iubea.

— Ia-o, Hancock! imploră Luisa. Nu putem lăsa o vrăjitoare să-şi vâre bastardul în familia Clairmont.

Hancock clătină din cap spre femeie şi îşi încrucişă braţele.

— Ai încercat să-mi dobori perechea. Ai făcut-o să sângereze, spuse Matthew. Iar copilul nu e un bastard. E al meu.

— Nu se poate! spuse Louisa, deşi părea nesigură.

— Copilul e al *meu*! repetă cu înverşunare fratele ei. Carnea mea! Sângele meu!

— Ea poartă sângele lupului, şopti Louisa. Vrăjitoarea chiar *este* cea despre care vorbea profeţia. Dacă pruncul va trăi, ne va distruge pe toţi!

— Ia-i din ochii mei! Vocea lui Matthew era înecată de furie. Înainte să-i fac bucăţi şi să-i arunc la câini.

Doborî cu piciorul palisada, apoi îşi înşfăcă prietenul şi sora.

— Eu n-o să… începu Louisa.

Privi în jos şi văzu mâna lui Hancock înfăşurată în jurul braţului ei.

— Ah, o să mergi unde te duc eu, spuse acesta cu blândeţe. Îi smulse inelul lui Ysabeau de pe deget şi i-l aruncă lui Matthew. Cred că ăsta aparţine soţiei tale.

— Şi Kit? întrebă Walter, privindu-l cu îngrijorare pe Matthew.

— Având în vedere că ţin atât de mult unul la altul, încuiaţi-l împreună cu Louisa.

Matthew îl îmbrânci pe demon spre Raleigh.

— Dar ea o să… începu Walter.

— … se hrănească din el? Matthew făcu o mutră acră. S-a hrănit deja. Singurul mod în care un vampir poate simţi efectele vinului sau ale medicamentelor e sorbind din vena unei fiinţe cu sânge cald.

Walter evaluă starea de spirit a lui Matthew şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Foarte bine, Matthew. O să-ţi respectăm dorinţele. Du-i pe Diana şi pe copii în Blackfriars! Lasă totul în seama mea şi a lui Hancock!

— I-am spus că n-are de ce să-şi facă probleme. Copilul e bine.

Mi-am lăsat cămaşa în jos. Venisem drept acasă, însă Matthew tot îl trimisese pe Pierre să le aducă pe Susanna şi Goody Alsop. Acum casa era plină-ochi cu vampiri şi vrăjitoare, toţi furioşi.

— Poate reușești să-l convingi tu.

Susanna își clăti mâinile în ligheanul cu apă fierbinte amestecată cu săpun.

— Dacă soțul tău nu vrea să creadă ce vede cu ochii lui, nimic din ce aș face sau spune eu nu-l va convinge.

Îl strigă pe Matthew. Gallowglass veni cu el. Amândoi umpleau cadrul ușii.

— Te simți cu adevărat bine?

Chipul scoțianului era pământiu.

— Am avut un deget rupt și o coastă fisurată. Rănile astea le-aș fi putut căpăta și căzând pe scări. Mulțumită Susannei, degetul mi-e complet vindecat.

Mi-am întins mâna. Era încă umflată, iar inelul lui Ysabeau îl purtam pe mâna cealaltă, dar puteam să-mi mișc degetele fără durere. Tăietura de la coaste urma să aibă nevoie de mai mult timp. Matthew refuzase să folosească sânge de vampir ca s-o vindece, așa că Susanna recursese la câteva cusături magice și o cataplasmă.

— Ai multe motive întemeiate s-o urăști pe Louisa în momentul ăsta, spuse Matthew cu un aer sumbru, dar iată un lucru pentru care poți să-i fii recunoscătoare: n-a vrut să te ucidă. Louisa țintește impecabil. Dacă ar fi vrut să-și vâre sulița în inima ta, ai fi fost moartă.

— Louisa era prea preocupată de profeția pe care Gerbert i-a împărtășit-o lui Ysabeau.

Cei doi vampiri se uitară unul la altul.

— Nu e nimic, spuse Matthew fără a da importanță subiectului, doar o idioțenie născocită să-i trezească interesul lui *maman*.

— E profeția Meridianei[178], nu-i așa?

O știusem în sinea mea încă de când Louisa adusese vorba despre ea. Cuvintele îmi treziseră amintirea atingerii lui Gerbert în castelul La Pierre. Și făcuseră ca aerul din preajma Louisei să trosnească de electricitate, de parcă ea ar fi fost Pandora și tocmai ar fi ridicat capacul de deasupra unei comori magice de mult uitate.

— Meridiana voia să-l sperie pe Gerbert cu privire la viitor. A reușit. Matthew clătină din cap. N-are nici o legătură cu tine.

— Tatăl tău e leul. Tu ești lupul.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Ceva nu era în regulă cu mine în interior, într-un loc unde lumina nu putea ajunge niciodată. M-am uitat la soțul meu, unul dintre copiii nopții menționați în profeție. Primul nostru prunc murise deja. Mi-am alungat gândurile, nevrând să le păstrez în suflet sau în minte îndeajuns ca să lase urme. Dar strădania aceasta nu mi-a fost de nici un folos. Exista prea multă sinceritate între noi ca să mă pot ascunde de Matthew. Sau de mine însămi.

— N-are de ce să-ți fie teamă, spuse el, atingându-mi buzele cu ale sale. Ești prea plină de viață ca să fii un vestitor al distrugerii.

L-am lăsat să mă liniștească, însă cel de-al șaselea simț al meu nu-l lua în seamă. Cumva, undeva, se dezlănțuise o forță periculoasă și letală. Chiar și în clipele acelea îi simțeam firele strângându-se, trăgându-mă spre întuneric.

178 Demon feminin cu care se spune că ar fi comunicat papa Silvestru al II-lea, adică Gerbert d'Aurillac (n.red.)

CAPITOLUL 36

Aşteptam sub firma „Gâsculiţa de Aur” ca Annie să cumpere nişte friptură pentru cina din acea seară, când privirea neclintită a unui vampir alungă orice urmă de căldură din atmosferă.

— Părinte Hubbard, am spus, întorcându-mă în direcţia ei.

Ochii bărbatului se abătură asupra coastelor mele.

— Mă surprinde că soţul dumitale îţi permite să umbli neînsoţită prin oraş, ţinând cont de ce s-a întâmplat în Greenwich. Şi de faptul că porţi un copil.

Balauroaica mea, care devenise înverşunat de protectoare de când cu incidentul de pe arena pentru turniruri, îşi încolăci coada în jurul şoldurilor mele.

— Toată lumea ştie că vârcolacii nu pot fi taţii copiilor născuţi de femei cu sânge cald, am spus nepăsătoare.

— Se pare că imposibilul are prea puţină putere în cazul unei vrăjitoare ca dumneata. Înfăţişarea încruntată a lui Hubbard deveni şi mai tensionată. De exemplu, majoritatea creaturilor supranaturale cred că disprețul lui Matthew față de vrăjitoare e de neclintit. Puțini ar accepta ideea că el a fost cel care a făcut ca Barbara Napier să scape de rug în Scoția.

Evenimentele din Berwick continuau să-l preocupe pe Matthew, dar erau de asemenea pe lista cu subiecte de bârfă a oamenilor şi a fiinţelor supranaturale din Londra.

— Matthew era departe de Scoția la vremea aceea.

— Nici nu trebuia să fie acolo. Hancock era în Edinburgh, dându-se drept unul dintre „prietenii” lui Napier. El a adus în atenţia curţii problema sarcinii ei.

Răsuflarea lui Hubbard era rece şi mirosea a pădure.

— Vrăjitoarea nu se făcea vinovată de acuzaţiile care i se aduceau, am spus brusc, trăgându-mi şalul peste umeri. Juriul a achitat-o.

— Pentru un singur cap de acuzare. Hubbard îmi susţinu privirea. A fost găsită vinovată de multe alte lucruri. Şi, dată fiind întoarcerea dumitale recentă, poate n-ai auzit încă: regele Iacob a găsit o nouă cale de a schimba decizia juriului în cazul Napier.

— S-o schimbe? Cum?

— Regelui Scoţiei nu-i e prea dragă Congregaţia zilele acestea, în mare parte mulţumită soţului dumitale. Felul alunecos în care Matthew înţelege legământul şi implicarea lui în politica scoţiană l-au inspirat pe Maiestatea Sa să-şi găsească propriile portiţe legale. Iacob îi trimite în judecată pe juraţii care au achitat-o pe vrăjitoare. Sunt acuzaţi de faptul că au eşuat în a-i face dreptate regelui. Intimidarea juraţilor va asigura un anumit deznodământ proceselor viitoare.

— Nu acesta era planul lui Matthew, am spus, în timp ce mintea îmi funcţiona febril.

— Pare suficient de viclean ca să-ţi aparţină. S-ar putea ca Napier şi bebeluşul ei să supravieţuiască, dar zeci de alte fiinţe mai puţin vinovate vor muri din pricina asta. Expresia de pe chipul lui Hubbard era ucigătoare. Nu asta îşi doreşte familia de Clairmont?

— Cum îndrăzneşti?

— Am luat…

Annie ieşi pe stradă şi fu cât pe ce să scape oala din mână. M-am întins şi am luat-o de braţ.

— Mulţumesc, Annie.

— Știi unde e soțul dumitale în această frumoasă dimineață, doamnă Roydon?

— E plecat cu treburi.

Matthew avusese grijă să-mi mănânc micul dejun, mă sărutase, apoi ieșise din casă împreună cu Pierre. Jack fusese de neconsolat după ce soțul meu îi spusese că trebuie să rămână acasă cu Harriot. Am simțit un fior de neliniște. Lui Matthew nu-i stătea în obicei să-i refuze băiatului o plimbare prin oraș.

— Nu, spuse Hubbard cu voce blândă, e la Bedlam cu sora lui și cu Christopher Marlowe.

Bedlam era o *oubliette* din toate punctele de vedere, mai puțin numele. Un loc al uitării, unde nebunii erau ținuți sub cheie împreună cu cei îngropați acolo chiar de familiile lor, sub pretextul vreunei acuzații născocite doar ca să scape de ei. Neavând nici un alt așternut decât paiele, nici o sursă constantă de mâncare, nici o fărâmă de bunătate din partea gardienilor și nici un fel de tratament medical, majoritatea deținuților nu mai scăpau niciodată de acolo. Iar dacă o făceau, rareori își reveneau în urma experienței.

— Pentru că nu se mulțumește să influențeze judecățile din Scoția, Matthew caută acum să-și facă singur dreptate aici, la Londra, continuă Hubbard. În dimineața asta s-a dus să-i interogheze pe cei doi. Înțeleg că e încă acolo.

Era trecut de ora prânzului.

— L-am văzut pe Matthew de Clairmont ucigând repede atunci când e cuprins de furie. E groaznic să asiști la așa ceva. Dar să-l privești omorând încet, dureros… asta l-ar face până și pe cel mai convins ateu să creadă în diavol.

„Kit.” Louisa era vampir și avea în vine sângele lui Ysabeau. Se putea apăra și singură. Dar un demon…

— Annie, du-te la Goody Alsop! Spune-i că am plecat la Bedlam ca să am grijă de domnul Marlowe și de sora domnului Roydon.

Am întors-o pe fată în direcția potrivită și i-am dat drumul să plece, despărțind-o de vampir cu propriul meu trup.

— Trebuie să rămân cu dumneavoastră, spuse Annie cu ochii cât cepele. Domnul Roydon m-a pus să-i promit!

— Cineva trebuie să știe unde sunt, Annie. Spune-i lui Goody Alsop ce ai auzit aici. Găsesc eu drumul spre Bedlam.

În realitate, aveam doar o vagă idee despre adresa celebrului azil, însă existau alte metode prin care puteam să descopăr unde se afla Matthew. Mi-am înfășurat degetele imaginare în jurul lanțului din mine și m-am pregătit să trag de el.

— Stai!

Mâna lui Hubbard se strânse în jurul încheieturii mele. Am tresărit. El strigă la cineva aflat în umbră. Era tânărul cu chip ascuțit căruia Matthew i se adresase cu ciudat de potrivitul nume Amen Corner.

— O să te ducă fiul meu până acolo.

— Acum Matthew o să știe că ne-am întâlnit. M-am uitat în jos la mâna lui Hubbard. Încă mă ținea strâns de încheietură, transferându-și mirosul care îl dădea de gol pe pielea mea caldă. O să se răzbune pe băiat.

Rânjetul lui Hubbard deveni mai crispat, iar eu am scos un sunet de înțelegere.

— Dacă vrei să mă însoțești și dumneata până la Bedlam, părinte Hubbard, nu trebuie decât să mi-o ceri.

Hubbard cunoștea fiecare scurtătură și alee dosnică dintre Saint James Garlickhythe și Bishopsgate. Am ieșit din zona centrală a orașului și am intrat în suburbiile mizere ale Londrei. Ca și Cripplegate, zona din jurul Bedlamului era bântuită de sărăcie și extrem de aglomerată. Însă adevăratele orori încă nu începuseră să iasă la iveală.

Supraveghetorul ne întâmpină la poartă și ne conduse în ceea ce cândva fusese cunoscut drept spitalul Sfintei Maria din Betleem. Domnul Sleford îl cunoștea foarte bine pe părintele Hubbard și nu mai prididea cu plecăciunile în vreme ce ne conducea către una dintre ușile zdravene aflate de cealaltă parte a curții pline de scobituri în pământ. Chiar și prin zidurile groase din lemn și piatră ale bătrânei priorii medievale, țipetele deținuților tot răzbăteau până afară. Majoritatea ferestrelor erau lipsite de geamuri și stăteau căscate în fața furiei naturii. Duhoarea de putregai, mizerie și stătut era copleșitoare.

— Nu, am spus, refuzând mâna pe care Hubbard mi-o întindea în vreme ce intram în celule umede și înghesuite. Mi se părea o nerușinare să-i accept ajutorul când eu eram liberă, iar deținuții nu aveau parte de nici un sprijin.

Înăuntru mă luară cu asalt fantomele foștilor deținuți și firele zdrențuite ce se răsuceau în jurul actualilor ocupanți chinuiți ai spitalului. Ca să pot face față ororilor, m-am apucat de niște macabre exerciții matematice, împărțind femeile și bărbații pe care îi vedeam în grupuri mai mici, doar pentru a-i aranja apoi într-un alt fel.

De-a lungul drumului nostru pe coridor am numărat douăzeci de deținuți. Paisprezece erau demoni. Șase dintre cei douăzeci stăteau complet goi, iar alți zece erau îmbrăcați doar în zdrențe. O femeie ce purta un costum bărbătesc murdar, dar scump, se holba la noi cu o ostilitate fățișă. Era unul dintre cei trei oameni aflați acolo. Mai existau două vrăjitoare și un vampir. Cincisprezece dintre bietele suflete erau legate cu cătușe de ziduri, prinse cu lanțuri de podea sau și una, și alta. Patru dintre ceilalți cinci nu puteau să stea în picioare, așa că se ghemuiseră pe lângă pereți, unde aiurau și zgâriau piatra. Unul dintre pacienți era liber și dansa gol-pușcă pe holul din fața noastră.

O singură încăpere avea ușă. Ceva îmi spunea că Louisa și Kit se aflau în spatele ei.

Supraveghetorul descuie și ciocăni cu asprime. Pentru că nu primi un răspuns imediat, începu să bată cu pumnii.

— Te-am auzit de prima dată, domnule Sleford.

Gallowglass arăta jerpelit, cu câteva zgârieturi proaspăt făcute de-a lungul obrazului și sânge pe pieptar. Când mă văzu stând în spatele lui Sleford, se mai uită încă o dată, nevenindu-i să creadă.

— Mătușă!

— Lasă-mă să intru!

— Nu-i o idee prea… Gallowglass se mai uită o dată la expresia de pe chipul meu și păși într-o parte. Louisa a pierdut destul de mult sânge. Îi e foame. Stai departe de ea, dacă nu ți-ai pus în gând să fii mușcată sau zgâriată cu ghearele. Unghiile i le-am mai tăiat, dar nu pot să fac mare lucru în privința dinților.

Deși nimic nu-mi stătea în cale, am rămas încremenită în prag. Frumoasa și cruda Louisa era

legată cu lanțuri de un inel din fier, fixat în podeaua de piatră. Avea rochia făcută ferfeniță și era acoperită de sângele care i se scurgea din tăieturile adânci de la gât. Cineva își afirmase dominația asupra Louisei. Cineva mai puternic și mai furios decât ea.

Am cercetat umbrele până când am găsit o siluetă întunecată ghemuită deasupra unei umflături de pe podea. Matthew își smuci capul în sus. Avea chipul palid ca al unei stafii, iar ochii negri ca noaptea. Pe trupul lui nu se zărea nici un strop de sânge. Asemenea ajutorului oferit de Hubbard, și curățenia lui părea cumva nerușinată.

— Ar trebui să fii acasă, Diana.

Soțul meu se ridică în picioare.

— Sunt exact unde ar trebui să fiu, mulțumesc. Am făcut un pas spre el. Furia sângelui și macul nu merg bine împreună. Cât ai băut din sângele lor?

Umflătura de pe podea se mișcă.

— Sunt aici, Christopher! strigă Hubbard. Nimeni n-o să-ți mai facă nici un rău.

Marlowe începu să plângă de ușurare, cu trupul zguduit de suspine.

— Bedlam nu e pe teritoriul Londrei, Hubbard, spuse Matthew cu răceală. Ți-ai depășit jurisdicția, iar Kit nu se mai află sub protecția ta.

— Dumnezeule, o luăm de la capăt! Gallowglass închise ușa în nasul uimitului Sleford. Încui-o! lătră el prin lemn, punctându-și cerința cu o lovitură de pumn.

Când mecanismul de metal gemu și se închise, Louisa sări în picioare. Lanțurile îi zăngăniră în jurul gleznelor și încheieturilor. Unul dintre ele se rupse, și eu am sărit în sus când zalele deșirate căzură cu un clinchet pe podea. De-a lungul coridorului, mai multe lanțuri bubuiră în semn de aprobare.

— Nusângelemeunusângelemeunusângelemeu, scanda Louisa. Se lipi cât putea de mult de zidul cel mai îndepărtat. Când am privit-o în ochi, se făcu mică și se feri. Piei, *fantôme*! Am murit deja o dată și n-am motive să mă tem de stafii ca tine.

— Taci din gură!

Vocea lui Matthew era joasă, dar răsună în cameră suficient de puternic ca să ne facă pe toți să tresărim.

— Mi-e sete! cârâi Louisa. Te rog, Matthew!

Se auzea ceva picurând constant pe piatră. La fiecare plescăit, trupul Louisei se scutura. Cineva atârnase de coarne capul unui cerb, cu ochii holbați în gol. Din gâtul retezat sângele se scurgea picătură cu picătură pe podea, acolo unde Louisa nu-l putea ajunge.

— Încetează s-o mai torturezi!

Am făcut un pas în față, însă Gallowglass mă reținu.

— Nu te pot lăsa să intervii, mătușă, spuse el ferm. Matthew are dreptate: locul tău nu e aici, între toate astea.

— Gallowglass!

Soțul meu scutură din cap în semn de avertisment. Scoțianul îmi eliberă brațul și se uită îngrijorat la unchiul său.

— Foarte bine, atunci. Să-ți răspund la întrebarea de mai devreme, mătușă. Matthew a băut din sângele lui Kit exact cât îi trebuie ca să-și păstreze aprinsă furia sângelui. Dacă vrei să vorbești cu el, s-ar putea să ai nevoie de ăsta.

Gallowglass îmi azvârli un cuţit. N-am făcut nici un gest să-l prind, iar lama căzu cu zgomot pe pietre.

— Nu te poţi lăsa subjugat de boala asta, Matthew. Am păşit peste lamă şi m-am dus lângă el. Stăteam atât de aproape încât poala fustei mele îi atingea cizmele. Lasă-l pe părintele Hubbard să-l vadă pe Kit!

— Nu!

Expresia de pe chipul lui Matthew era neclintită.

— Ce-ar crede Jack dacă te-ar vedea aşa? Preferam să folosesc vinovăţia în locul oţelului pentru a-l face pe soţul meu să-şi vină în fire. Tu eşti eroul lui. Eroii nu-şi chinuiesc prietenii şi familia.

— Au încercat să te omoare!

Răgetul lui Matthew avu ecou în micuţa încăpere.

— Îşi pierduseră minţile din pricina opiaceelor şi a băuturii. Nici unul dintre ei nu ştia ce face, am răspuns. Nici tu, dacă îmi e permis să adaug, habar n-ai ce faci în starea actuală.

— Nu te păcăli singură! Amândoi ştiau exact ce fac. Kit scăpa de un obstacol ce stătea în calea fericirii sale, fără să-i pese de altcineva. Louisa se lăsa pradă aceloraşi porniri crude pe care şi le-a îngăduit din ziua în care a fost creată. Matthew îşi trecu degetele prin păr. Şi eu ştiu ce fac.

— Da – te pedepseşti pe tine însuţi. Eşti convins că biologia reprezintă destinul tău, cel puţin în ceea ce priveşte furia sângelui. Crezi că eşti întocmai ca Louisa şi Kit, tot un nebun. Eu ţi-am cerut să nu-ţi mai negi instinctul, Matthew, nu să te transformi în sclavul lui.

De data aceasta, când am făcut un pas înspre ea, sora lui Matthew sări la mine, scuipând şi arătându-şi colţii.

— Şi iată-ţi cea mai mare teamă pentru viitor: că vei fi redus la un animal, legat în lanţuri şi aşteptându-ţi pedeapsa pe care o meriţi. M-am întors la el şi l-am apucat de umeri. Nu aşa eşti tu, Matthew. Niciodată n-ai fost aşa.

— Ţi-am mai spus să nu mă romanţezi, răspunse el scurt.

Îşi desprinse privirea de mine, dar am apucat să-i văd disperarea din ochi.

— Deci şi asta e spre binele meu? Încerci în continuare să dovedeşti că nu eşti demn de a fi iubit?

El îşi ţinea pumnii încleştaţi pe lângă corp. Am întins mâna spre ei, i-am desfăcut cu forţa, apoi i-am lipit palmele de burta mea.

— Ţine-ţi copilul, uită-te în ochii mei şi spune-ne că nu există nici o speranţă ca povestea asta să se sfârşească altfel!

Ca şi în noaptea în care aşteptasem ca el să bea din vena mea, timpul păru să se întindă la infinit în vreme ce Matthew se lupta cu sine însuşi. Acum, ca şi atunci, nu puteam face nimic pentru a grăbi procesul sau pentru a-l ajuta să aleagă viaţa în locul morţii. Trebuia să înşface firavul fir al speranţei fără nici un sprijin din partea mea.

— Nu ştiu, recunoscu el în cele din urmă. Cândva ştiam că dragostea dintre un vampir şi o vrăjitoare e ceva greşit. Eram sigur că cele patru specii sunt distincte. Acceptam moartea vrăjitoarelor, dacă asta însemna supravieţuirea vampirilor şi a demonilor. Deşi pupilele încă îi eclipsau ochii, în ei se ivi o scânteie de culoare verde. Mi-am spus că nebunia demonilor şi slăbiciunea vampirilor au apărut relativ recent, dar acum văd că Louisa şi Kit…

— Nu ştii. Mi-am coborât vocea. Nici unul dintre noi nu ştie. E o perspectivă înfricoşătoare. Dar

trebuie să nădăjduim în viitor, Matthew. Nu vreau ca pruncii noştri să se nască sub aceeaşi umbră, urând şi temându-se de cine sunt. L-am aşteptat să mă contrazică în continuare, însă el rămase tăcut. Lasă-l pe Gallowglass să-şi asume răspunderea pentru sora ta. Îngăduie-i lui Hubbard să se ocupe de Kit. Şi încearcă să-i ierţi.

— Vârcolacii nu iartă la fel de uşor ca fiinţele cu sânge cald, spuse Gallowglass cu glas aspru. Nu-i poţi cere aşa ceva.

— Matthew ţi-a cerut-o ţie, i-am atras atenţia.

— Da, iar eu i-am spus că cel mai bun lucru la care poate spera e ca, poate, în timp, să uit. Nu-i cere lui Matthew mai mult decât îţi poate oferi, mătuşă. Îşi e singur cel mai dur schingiuitor şi n-are nevoie de ajutor din partea ta.

În tonul vampirului se simţea o urmă de avertisment.

— Eu aş vrea să uit, vrăjitoareo, spuse Louisa pe un ton afectat, de parcă ar fi făcut o simplă alegere de material pentru o nouă rochie. Flutură din mână. Totul. Foloseşte-ţi magia şi fă ca toate visele îngrozitoare să dispară.

Îmi stătea în putere să fac asta. Reuşeam să văd firele care o legau de Bedlam, de Matthew şi de mine. Dar, cu toate că nu voiam s-o torturez, nu eram atât de iertătoare încât să-i ofer pacea sufletească.

— Nu, Louisa, am spus. Îţi vei aminti pentru tot restul zilelor tale de Greenwich, de mine, chiar şi de felul în care te-a rănit Matthew. Fie ca asta să-ţi fie temniţa, şi nu locul în care te afli acum! M-am întors spre Gallowglass. Înainte să-i dai drumul, ai grijă să nu mai reprezinte un pericol pentru ea însăşi sau pentru oricine altcineva.

— Ah, n-o să se bucure de nici un pic de libertate, promise Gallowglass. O să plece de aici oriunde o va trimite Philippe. După tot ce a făcut, bunicul meu n-o s-o mai lase niciodată să hoinărească.

— Spune-le, Matthew! îl imploră Louisa. Tu înţelegi cum e să ai aceste… chestii care ţi se târăsc prin cap. Nu le mai suport!

Îşi smulse părul din cap cu una dintre mâinile prinse în cătuşe.

— Şi Kit? întrebă Gallowglass. Eşti sigur că vrei să-l laşi în custodia lui Hubbard, Matthew? Ştiu că Hancock ar fi încântat să te scape de el.

— E creatura lui Hubbard, nu a mea. Tonul lui Matthew era categoric. Nu-mi pasă ce i se întâmplă.

— Ce am făcut, am făcut din dragoste… începu Kit.

— Ai făcut din ciudă, spuse soţul meu, întorcând spatele celui mai bun prieten al său.

— Părinte Hubbard, am spus, în vreme ce el se repezea să-şi ia protejatul. Faptele lui Kit din Greenwich vor fi uitate, cu condiţia ca tot ce s-a întâmplat aici să rămână între aceşti pereţi.

— Promiţi asta în numele întregii familii de Clairmont? Hubbard ridică din sprâncenele lui palide. Soţul dumitale trebuie să-mi ofere această asigurare, nu dumneata.

— Cuvântul meu va trebui să îţi fie îndeajuns, am spus, rămânând pe poziţie.

— Foarte bine, *madame* de Clairmont. Era pentru prima dată când Hubbard folosea acest titlu. Eşti într-adevăr fiica lui Philippe. Accept condiţiile familiei dumitale.

Chiar şi după ce am plecat din Bedlam, tot îi mai simţeam întunericul agăţându-se de noi. Şi

Matthew îl percepea. Ne urmărea oriunde am fi mers în Londra, ne însoţea la cină, ne vizita prietenii. Exista o singură cale să scăpăm de el.

Trebuia să ne întoarcem în prezentul nostru.

Fără discuţii sau planuri conştiente, amândoi am început să ne punem treburile în ordine, tăind rând pe rând firele ce ne legau de trecutul pe care îl împărtăşeam. Françoise plănuise să vină la noi la Londra, dar i-am trimis vorbă să rămână la Old Lodge. Matthew avu o lungă şi complicată discuţie cu Gallowglass despre minciunile pe care nepotul lui trebuia să le spună astfel încât să nu-i dezvăluie lui Matthew cel din secolul al şaisprezecelea că fusese temporar înlocuit de persoana sa din viitor. Lui Matthew cel din secolul al şaisprezecelea nu trebuia să i se permită să-i vadă pe Kit ori pe Louisa, căci în cei doi nu se putea avea încredere. Walter şi Henry aveau să născocească o poveste pentru a explica orice soi de discontinuităţi în comportament. Soţul meu îl trimise pe Hancock în Scoţia, să se pregătească pentru o nouă viaţă acolo. Eu lucram cu Goody Alsop, perfecţionându-mi nodurile pe care aveam să le folosesc pentru a ţese vraja ce urma să ne poarte în viitor.

După una dintre lecţii, Matthew îmi dădu întâlnire în Saint James Garlickhythe şi îmi propuse să facem în drum spre casă o plimbare prin curtea Catedralei Saint Paul. Mai erau două săptămâni până la solstiţiu, iar zilele păreau însorite şi strălucitoare, în ciuda stăruitorului văl nebulos ce ne acoperea încă de la Bedlam.

Deşi Matthew părea încă vlăguit după experienţa cu Louisa şi Kit, atunci când ne-am oprit pe la tarabele vânzătorilor de cărţi pentru a vedea ultimele titluri şi veşti, m-am simţit aproape ca pe vremuri. Tocmai citeam despre o nouă rundă în războiul cuvintelor dintre doi absolvenţi de la Cambridge certaţi între ei, când Matthew înţepeni.

— Muşeţel. Frunze de stejar. Şi cafea.

Întoarse capul în direcţia mirosului necunoscut.

— Cafea? am întrebat, mirându-mă cum putea ceva ce încă nu apăruse în Anglia să-şi răspândească aroma în aerul din jurul Catedralei Saint Paul.

Dar Matthew nu mai era lângă mine ca să-mi răspundă. Îşi croia drum prin mulţime cu sabia în mână.

Am oftat. Soţul meu nu se putea abţine să vâneze orice hoţ din piaţă. Uneori îmi doream ca el să nu fi avut o privire atât de ageră, iar busola lui morală să fi fost mai puţin absolută.

De data aceasta pornise în urmărirea unui bărbat cu vreo doisprezece centimetri mai scund decât el, înzestrat cu nişte bucle dese castanii, presărate cu fire cărunte. Era un individ suplu şi cu umerii uşor aduşi în faţă, ca şi cum şi-ar fi petrecut prea mult timp aplecat deasupra cărţilor. Ceva din această combinaţie îmi stârni memoria.

Bărbatul simţi pumnalul ce se apropia şi se întoarse. Din păcate, avea la el un cuţit mic, nu mai mare decât un briceag, care nu-i putea fi de mare folos împotriva lui Matthew. Sperând să evit o baie de sânge, m-am repezit pe urmele soţului meu.

Matthew apucă atât de strâns mâna bietului om încât arma acestuia căzu la pământ. Cu un genunchi, vampirul îl lipi de o tarabă cu cărţi, aşezându-şi latul sabiei la gâtul lui. M-am uitat mai bine la victima lui.

— Tată? am şoptit.

Nu era cu putinţă. Mă holbam nevenindu-mi să cred, în vreme ce inima îmi bubuia de încântare şi de surpriză.

— Salut, domnișoară Bishop! răspunse tatăl meu, ridicând privirea de la lama ascuțită a sabiei lui Matthew. Ce chestie să te întâlnesc aici!

CAPITOLUL 37

Tata părea calm înfruntând un vampir necunoscut, înarmat, şi pe propria lui fiică adultă. Îl dădeau de gol numai uşorul tremur al vocii şi faptul că se ţinea atât de strâns de tarabă încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Domnul profesor Proctor, presupun.

Matthew se dădu la o parte şi îşi vârî sabia în teacă.

Tata îşi netezi haina comodă de culoare maronie. Nimic nu se potrivea. Cineva, probabil mama, încercase să transforme o haină lungă cu guler îngust în ceva care să semene cu o sutană. Iar pantalonii erau prea lungi, de parcă i-ar fi purtat mai degrabă Benjamin Franklin decât Walter Raleigh. Însă vocea familiară a tatei, pe care n-o mai auzisem de douăzeci şi şase de ani, suna exact aşa cum trebuia.

— Ai mai crescut în ultimele trei zile, spuse el tremurând.

— Tu arăţi exact aşa cum mi te amintesc, am spus amorţită, încă buimăcită de faptul că îl vedeam stând în faţa mea.

Atentă la faptul că doi vrăjitori şi un vârcolac ar fi putut fi prea mult pentru mulţimea din curtea Catedralei Saint Paul şi neştiind ce să fac cu această nouă situaţie, m-am bazat pe convenţiile sociale.

— Vrei să vii la noi acasă şi să bei ceva? am sugerat stânjenită.

— Sigur, scumpo! Ar fi grozav, răspunse el, dând şovăitor din cap.

Nu ne-am putut abţine să ne uităm unul la altul nici în drum spre casă, nici atunci când am intrat la adăpostul camerelor de la „Cerbul şi Coroana”, care, în mod miraculos, erau goale. Acolo el mă strânse într-o îmbrăţişare nebună.

— Eşti tu cu adevărat. Vorbeşti exact ca mama ta, spuse el, ţinându-mă la distanţă de un braţ pentru a-mi studia trăsăturile. Şi arăţi ca ea.

— Lumea îmi spune că am ochii tăi, am răspuns, studiindu-l la rândul meu.

Când ai şapte ani nu observi anumite lucruri. Te gândeşti să le cauţi abia după aceea, când e prea târziu.

— Aşa e.

Stephen râse.

— Diana are şi urechile dumneavoastră. Iar mirosurile vă sunt întrucâtva asemănătoare. Aşa v-am recunoscut la Saint Paul. Matthew îşi trecu nervos mâna prin păr, apoi i-o întinse tatălui meu. Eu sunt Matthew.

Tata se uită la mâna întinsă.

— Fără nume de familie? Eşti vreun soi de celebritate ca Halston sau Cher?

Brusc îmi veni în minte imaginea a tot ceea ce pierdusem neavându-l pe tata prin preajmă în adolescenţă, ca să se facă de râs când îi cunoştea pe băieţii cu care îmi dădeam întâlnire. Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Matthew are o grămadă de nume de familie. Doar că e… complicat, am spus, trăgându-mi nasul ca să-mi alung lacrimile.

Tata se arătă alarmat de emoţiile ce ieşiseră brusc la iveală în mine.

— Matthew Roydon e suficient pentru moment, spuse soţul meu, atrăgând din nou atenţia tatei.

Cei doi își strânseră mâinile.

— Așadar tu ești vampirul, spuse tata. Diana încă nu poate să meargă pe bicicletă, și Rebecca își face o mie de griji în legătură cu aspectele practice ale relației tale cu fiica mea.

— Ah, tată!

În clipa în care cuvintele îmi ieșiră pe gură, am roșit. Vorbise de parcă aveam doisprezece ani. Matthew zâmbi în vreme ce se apropia de masă.

— Nu vrei să stai jos și să bei niște vin, Stephen? Îi oferi o cupă, apoi îmi trase un scaun. Probabil ești uluit s-o vezi pe Diana.

— S-ar putea spune și așa. Mi-ar plăcea niște vin.

Tata se așeză, luă o gură din băutură și dădu din cap aprobator, după care făcu un efort vizibil de a prelua controlul.

— Deci, spuse el scurt, ne-am salutat, tu m-ai invitat la tine acasă, iar acum am băut ceva. Astea sunt ritualurile esențiale de salut în Occident. Acum putem să trecem la treabă. Ce faci aici, Diana?

— Eu? Ce faci *tu* aici? Și unde e mama?

Am împins într-o parte vinul pe care mi-l turnase Matthew.

— Mama ta e acasă și are grijă de tine. Tata clătină amuzat din cap. Nu-mi vine să cred. Probabil ai cu zece ani mai puțin decât mine.

— Mereu uit că ești cu mult mai în vârstă decât mama.

— Tu umbli cu un vampir și ai ceva împotriva diferenței de vârstă dintre noi?

Mutra poznașă a tatei mă făcu să râd. Am socotit repede.

— Deci vii din 1980.

— Da. În sfârșit, mi-am predat notele și m-am apucat să fac niște explorări. Stephen ne studie. Voi doi v-ați cunoscut aici și acum?

— Nu. Noi ne-am cunoscut în septembrie 2009, la Oxford. În Biblioteca Bodleiană. M-am uitat la Matthew, care îmi aruncă un zâmbet încurajator. M-am întors apoi spre tata și am tras adânc aer în piept. Pot să călătoresc în timp la fel ca tine. L-am adus pe Matthew cu mine.

— Știu că poți călători în timp, micuțo. Ai speriat-o de moarte pe mama ta în luna august a anului trecut, când ai dispărut în ziua în care împlineai trei ani. Un țânc hoinar prin timp e cel mai urât coșmar al unei mame. Mă privi cu viclenie. Așadar ai ochii, urechile, mirosul meu și capacitatea mea de a călători în timp. Altceva?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Pot să inventez vrăji.

— Ah! Noi speram să ai mai degrabă înclinație spre foc, ca mama ta, dar n-am avut norocul ăsta. Tata păru stânjenit și își coborî vocea. Probabil n-ar trebui să amintești despre talentul tău în compania altor vrăjitoare. Iar când vor încerca să te învețe vrăjile lor, lasă-le să-ți intre pe o ureche și să-ți iasă pe cealaltă. Nici măcar nu încerca să le reții.

— Mi-aș dori să-mi fi spus asta dinainte. M-ar fi ajutat să mă descurc cu Sarah, am spus.

— Buna și bătrâna Sarah!

Râsul tatălui meu era cald și molipsitor.

Pe trepte se auzi un tropăit de pași, apoi un câine și un băiețel se năpustiră peste prag, trântind ușa de perete cu entuziasm.

— Domnul Harriot a zis că pot să merg cu el și să caut stele și mi-a promis că de data asta n-o să mai uite de mine. Iar maestrul Shakespeare mi-a dat asta. Jack flutură prin aer o foaie de hârtie. Zice că e o scrisoare de credit. Și Annie se tot zgâia la băiatul de la „Pălăria Cardinalului” în vreme ce-și mânca plăcinta. El cine e?

Ultima întrebare fusese rostită cu un deget soios îndreptat spre tatăl meu.

— Dumnealui e domnul Proctor, spuse Matthew, prinzându-l pe Jack de talie. L-ai hrănit pe Mop în drum spre casă?

Nu fusese chip să-l despărțim pe băiat de câine la Praga, așa că Mop ne urmase la Londra, unde înfățișarea lui ciudată îl transformase într-un soi de curiozitate locală.

— Sigur că l-am hrănit. Dacă uit, îmi roade pantofii, iar Pierre zice că ar plăti pentru o nouă pereche fără să vă spună, dar nu și pentru a doua. Jack se plesni peste gură. Îmi pare rău, doamnă Roydon! A fugit pe stradă și n-am putut să-l prind.

Annie intră încruntată și grăbită în cameră, apoi se opri brusc, și obrajii îi păliră subit când se uită la tatăl meu.

— E în regulă, Annie, am spus cu blândețe.

De la episodul din Greenwich fata se temea de ființele necunoscute.

— El e domnul Proctor. E un prieten.

— Am bile de marmură. Știți să jucați?

Jack îl studia pe tatăl meu cu o curiozitate fățișă, încercând să-și dea seama dacă nou sositul avea să fie o persoană în preajma căreia merita să stai.

— Domnul Proctor a venit aici ca să discute cu doamna Roydon, Jack. Matthew îl răsuci. Avem nevoie de apă, vin și pâine. Tu și Annie împărțiți-vă treburile, iar când se întoarce, Pierre o să te ducă la Moorfields.

Mormăind puțin, Jack o însoți pe Annie înapoi afară. În sfârșit, m-am uitat în ochii tatălui meu. Ne urmărise pe Matthew și pe mine fără să scoată un cuvânt, iar atmosfera era încărcată de întrebări.

— De ce ești aici, scumpo? repetă tatăl cu voce liniștită, după plecarea copiilor.

— Ne-am gândit că aici am putea găsi pe cineva care să mă ajute cu niște întrebări despre magie și alchimie. Din cine știe ce motiv, nu voiam ca tata să afle detaliile. Pe profesoara mea o cheamă Goody Alsop. Ea și sabatul ei m-au adoptat.

— Frumoasă încercare, Diana! Și eu sunt vrăjitor, așa că știu când ocolești adevărul. Tata se cufundă în scaunul lui. Până la urmă va trebui să-mi spui. M-am gândit doar că așa o să scutim niște timp.

— *Dumneavoastră* de ce sunteți aici? întrebă Matthew.

— Eu doar mă plimb. Sunt antropolog. Asta mi-e meseria. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt om de știință – biochimist, lucrez în cercetare la Oxford.

— Tu nu te „plimbi” pur și simplu prin Londra elisabetană, tată. Ai deja pagina din *Ashmole 782*. Brusc, am înțeles de ce se afla acolo. Cauți restul manuscrisului.

Am lăsat în jos flacăra lumânării. Trusa astronomică a meșterului Habermel era cuibărită între două lumânări. Trebuia s-o mutăm zilnic, pentru că Jack o găsea de fiecare dată.

— Ce pagină? întrebă tatăl meu, părând suspect de inocent.

— Pagina care are pe ea imaginea nunții alchimice. Provine dintr-un manuscris al Bibliotecii

Bodleiene. Am deschis trusa. Era complet nemișcată, exact așa cum mă așteptasem. Uite, Matthew!

— Mișto, spuse tatăl meu și scoase un fluierat admirativ.

— Ar trebui să-i vezi capcana pentru șoareci, spuse Matthew în barbă.

— Ce face?

Tata întinse mâna spre trusă ca să se uite mai bine.

— Un instrument matematic care indică ora și urmărește evenimente astronomice precum fazele lunii. A început să se miște de capul lui în timp ce ne aflam în Praga. Din câte m-am gândit eu, asta însemna că cineva ne căuta pe Matthew și pe mine, dar acum mă întreb dacă nu cumva te simțea pe tine umblând după manuscris.

Mecanismul încă își făcea de cap din când în când – rotițele lui începeau să se învârtească fără veste. Toți cei din casă îl numeau „ceasul vrăjitoresc”.

— Poate ar trebui să mă duc și să aduc cartea, spuse Matthew ridicându-se în picioare.

— E în regulă, răspunse tatăl meu și îi făcu semn să se așeze la loc. Nu-i nici o grabă. Rebecca se așteaptă să mă întorc abia peste câteva zile.

— Deci o să rămâi aici, la Londra?

Chipul tatălui meu se îmblânzi. Dădu din cap în semn de aprobare.

— Unde stați? întrebă soțul meu.

— Aici! am spus indignată. Stă aici.

După atâția ani petrecuți fără el, era de neconceput să-l scap din ochi.

— Fiica dumneavoastră are opinii foarte clare în privința cazării membrilor familiei sale prin hoteluri, spuse Matthew cu un zâmbet strâmb, amintindu-și cum reacționasem când încercase să-i instaleze pe Marcus și pe Miriam într-o pensiune din Cazenovia. Puteți să stați la noi, bineînțeles.

— Am cazare în cealaltă parte a orașului, spuse șovăitor tatăl meu.

— Rămâi! Am strâns din buze și am clipit ca să-mi alung lacrimile. Te rog!

Aveam atâtea întrebări pe care voiam să i le pun, atâtea întrebări la care numai el putea răspunde. Tata și soțul meu se uitară lung unul la altul.

— În regulă, spuse în cele din urmă tata. Ar fi super să stau o vreme cu voi.

Am încercat să-i ofer dormitorul nostru, de vreme ce Matthew nu putea să doarmă cu un străin în casă, iar eu încăpeam foarte bine pe locul de lângă fereastră, însă tata refuză. Pierre îi cedă patul lui. Eu am rămas pe palier și am ascultat cu invidie cum tata și Jack sporovăiau ca doi vechi prieteni.

— Cred că Stephen are tot ce-i trebuie, spuse Matthew, strecurându-și brațele în jurul meu.

— E dezamăgit de mine? m-am întrebat cu voce tare.

— Tatăl tău? Lui Matthew nu-i venea să creadă. Bineînțeles că nu!

— Pare ușor stingherit.

— Când te-a sărutat de rămas-bun acum câteva zile, erai un țânc. E copleșit, atâta tot.

— Oare știe ce o să li se întâmple lui și mamei? am șoptit.

— Habar n-am, *mon coeur*, dar cred că da. Matthew mă trase înspre dormitorul nostru. Vino la culcare! Totul o să arate altfel mâine-dimineață.

Soțul meu avusese dreptate: a doua zi tata era ceva mai relaxat, deși nu părea să fi dormit foarte mult. Și nici Jack.

— Puștiul are mereu coșmaruri atât de urâte? întrebă tata.

— Îmi pare rău că te-a ținut treaz, m-am scuzat eu. Schimbarea îl neliniștește. De obicei,

Matthew e cel care are grijă de el.

— Știu. L-am văzut, spuse Stephen, sorbind din ceaiul de plante pregătit de Annie.

Asta era problema cu tatăl meu: vedea tot. Vigilența lui îi dădea de rușine pe vampiri. Deși aveam sute de întrebări despre mama și magia ei sau despre pagina din *Ashmole 782*, toate parcă se topiră sub privirea lui blândă. Din când în când tata se mai interesa de câte o banalitate. Puteam să arunc o minge de baseball? Credeam că Bob Dylan e un geniu? Fusesem învățată să întind un cort? Nu mă întrebă nimic despre mine și Matthew, despre locul în care făcusem școala, ba nici chiar despre profesia mea. În lipsa unei dovezi de interes din partea lui, mă simțeam stânjenită să-i ofer de bunăvoie astfel de informații. La sfârșitul primei noastre zile petrecute împreună, mai aveam puțin și plângeam.

— De ce nu vrea să discute cu mine? am întrebat în vreme ce Matthew îmi dezlega corsetul.

— Pentru că e prea ocupat să asculte. E antropolog – un observator profesionist. Tu ești istoricul familiei. Întrebările sunt punctul tău forte, nu al lui.

— Mi se înnoadă limba în preajma lui și nu știu de unde să încep. Iar când vorbește cu mine, abordează mereu subiecte ciudate, ca de exemplu dacă regula jucătorilor desemnați să stea la bătaie a distrus baseballul.

— Despre asta ar vorbi un tată cu fiica lui când ar începe s-o ducă la meciuri. Deci Stephen nu știe că n-o să te mai vadă crescând. Pur și simplu nu știe cât timp i-a mai rămas de petrecut cu tine.

M-am lăsat pe marginea patului.

— A fost un mare fan al echipei Red Sox. Mi-o amintesc pe mama spunând că, între sarcina ei și faptul că jucătorul Carlton Fisck a reușit un *home run* în cel de-al șaselea joc din campionatul național, semestrul început în toamna lui 1975 a fost cel mai bun din viața tatei. Chiar dacă Cincinnati bătuse până la urmă Bostonul.

Matthew râse ușor.

— Sunt sigur că semestrul început în toamna lui 1976 l-a întrecut.

— Sox chiar a câștigat în anul ăla?

— Nu. Tatăl tău a câștigat.

Matthew mă sărută și suflă în lumânare.

A doua zi, când m-am întors din oraș, l-am găsit pe tata în salonul apartamentului nostru gol, cu *Ashmole 782* deschis înainte.

— Unde l-ai găsit? am întrebat în timp ce-mi așezam pachetele pe masă. Matthew ar fi trebuit să-l ascundă.

Și așa îmi era greu să-i țin pe copii departe de afurisita aceea de trusă.

— Jack mi l-a dat. Îl numește „cartea cu monștri a doamnei Roydon”. Când am auzit așa ceva, bineînțeles că am fost nerăbdător să-l văd.

Tata întoarse pagina. Avea degetele mai scurte decât ale lui Matthew, mai degrabă boante și pline de forță decât subțiri și agile.

— Aceasta e cartea din care provine imaginea nunții?

— Da. Mai existau două desene: unul al unui copac, altul cu doi dragoni care varsă sânge. M-am oprit. Nu știu sigur cât ar trebui să-ți mai spun, tată. Eu am aflat lucruri despre relația ta cu cartea asta pe care tu nu le știi. Lucruri care nu s-au întâmplat încă.

— Atunci spune-mi ce ți s-a întâmplat după ce ai descoperit-o în Oxford. Și vreau adevărul,

Diana. Pot să văd firele distruse dintre tine şi manuscris, toate răsucite şi încâlcite. Şi cineva ţi-a făcut rău din punct de vedere fizic.

În cameră se lăsă o tăcere grea, şi n-am mai avut unde să mă ascund de privirea pătrunzătoare a tatălui meu. Când n-am mai putut, m-am uitat în ochii lui.

— Vrăjitoarele m-au rănit. Matthew adormise, iar eu am ieşit afară să iau aer. Ar fi trebuit să mă aflu în siguranţă. O vrăjitoare m-a răpit. M-am foit pe scaunul meu. Sfârşit. Hai să vorbim despre altceva! Nu vrei să ştii unde am făcut şcoala? Sunt istoric. Ocup un post universitar. La Yale.

Aş fi vorbit cu tata despre orice, mai puţin despre lanţul de evenimente care începuse cu o fotografie veche găsită în apartamentul meu de la New College şi se sfârşise cu moartea lui Juliette.

— Mai târziu. Acum trebuie să ştiu de ce o altă vrăjitoare şi-a dorit cartea asta atât de mult încât să fie dispusă să te ucidă pentru ea. Ah, da! spuse el când îmi văzu figura neîncrezătoare. Îmi dau singur seama. O vrăjitoare a folosit o vrajă de deschidere pe spatele tău şi ţi-a lăsat o cicatrice înfiorătoare. Simt rana. Ochii lui Matthew privesc cu insistenţă într-acolo, iar dragonul tău (ştiu şi despre el) îţi protejează locul cu aripile.

— Satu, vrăjitoarea care m-a răpit, nu e singura fiinţă care îşi doreşte cartea. Şi Peter Knox o vrea. El face parte din Congregaţie.

— Peter Knox, spuse blând tatăl meu. Ca să vezi!

— V-aţi cunoscut?

— Din păcate, da. A avut mereu o slăbiciune pentru mama ta. Din fericire, ea îl detestă. Tatăl meu se întunecă la faţă şi mai întoarse o pagină. Sper din tot sufletul că Peter nu ştie despre vrăjitorii morţi din manuscrisul ăsta. O magie neagră pluteşte în jurul cărţii, iar Knox a fost mereu interesat de acest aspect al meşteşugului. El ştiu de ce ar vrea-o, dar tu şi Matthew de ce aveţi atâta nevoie de ea?

— Fiinţele supranaturale sunt pe cale de dispariţie, tată. Demonii devin din ce în ce mai sălbatici. Uneori sângele vampirilor nu mai e capabil să transforme un om. Iar vrăjitoarele nu mai dau naştere multor urmaşi. Ne stingem. Matthew crede că această carte ne-ar putea ajuta să înţelegem de ce, am explicat. Există o grămadă de informaţii genetice în ea: piele, păr, chiar sânge şi oase.

— Te-ai măritat cu echivalentul lui Charles Darwin. Şi originile îl interesează la fel de mult ca extincţia?

— Da. Încearcă de multă vreme să-şi dea seama ce legătură au demonii, vrăjitoarele şi vampirii între ei, dar şi cu oamenii. Dacă l-am putea reîntregi şi am reuşi să-i înţelegem conţinutul, acest manuscris ne-ar putea oferi indicii importante.

Tata îşi adânci ochii căprui într-ai mei.

— Iar acestea sunt doar preocupări teoretice pentru vampirul tău?

— Acum nu. Sunt însărcinată, tată.

Mi-am aşezat uşor mâna peste abdomen. În ultima vreme făceam gestul acesta fără să mă gândesc.

— Ştiu, zâmbi el. Am dedus şi asta, dar îmi pare bine să te aud spunând-o.

— Nu eşti aici decât de patruzeci şi opt de ore. Nu-mi place să grăbesc lucrurile – nu mai mult decât îţi place ţie, am spus cu timiditate.

Tata se ridică, mă luă în braţe şi mă ţinu strâns.

— În plus, ar trebui să fii surprins. Se presupune că vrăjitoarele şi vampirii nu se îndrăgostesc între ei. Şi, cu siguranţă, nu au copii împreună.

— Mama ta m-a avertizat în privința asta. Ea a văzut totul cu puterile ei vizionare. Tata începu să râdă. Toată ziua își face griji! Dacă nu se frământă pentru tine, atunci se gândește la vampir. Felicitări, scumpo! Un copil e un dar minunat.

— Sper doar să-i putem face față. Cine știe cum o să fie pruncul nostru?

— Tu poți să faci față mai multor provocări decât crezi. Mă sărută pe obraz. Vino, hai să facem o plimbare! Ai putea să-mi arăți locurile tale preferate din oraș. Mi-ar plăcea la nebunie să-l cunosc pe Shakespeare. Unul dintre idioții mei de colegi chiar crede că regina Elisabeta a scris *Hamlet*. Și, apropo de colegi: cum se face că, după ani întregi în care ți-am cumpărat bavete și mănuși cu însemnele de la Harvard, m-am ales cu o fată care predă la Yale?

— Sunt curios într-o privință, spuse tata, uitându-se în cupa cu vin.

Făcurăm o plimbare încântătoare, luaserăm cu toții o cină tihnită, copiii fuseseră trimiși la culcare, iar Mop sforăia lângă foc. Până acum fusese o zi perfectă.

— Ce este, Stephen? întrebă Matthew, ridicând privirea prin propria cupă și zâmbind.

— Cât credeți că veți mai putea ține sub control viața asta nebunească a voastră?

Zâmbetul lui Matthew pieri.

— Nu sunt sigur că vă înțeleg întrebarea, spuse el cu asprime.

— Voi doi vă țineți al naibii de strâns de toate. Tata luă o gură de vin și se uită cu subînțeles la pumnii pe care soțul meu îi ținea încleștați peste marginea cupei sale. Cu strânsoarea aia ai putea să distrugi fără să vrei tot ce iubești mai mult, Matthew.

— O să am grijă.

Matthew își ținea firea. Cu greu. Am deschis gura ca să calmez spiritele.

— Nu mai tot încerca să repari lucrurile, scumpo! zise tatăl meu înainte ca eu să apuc să rostesc vreun cuvânt.

— Nu încerc, am protestat.

— Ba da, continuă Stephen. Mama ta face asta tot timpul și recunosc semnele. E singura mea ocazie de a-ți vorbi ca adult, Diana, și n-o să-mi măsor cuvintele pentru că te fac pe tine – sau pe el – să vă simțiți stânjeniți. Tata își vârî mâna în haină și scoase o broșură. Și tu ai încercat să repari lucrurile, Matthew.

„Știri din Scoția”, scria pe mica foaie tipărită, chiar deasupra unui titlu mai mare: VIAȚA RUȘINOASĂ A DOCTORULUI FIAN, UN CELEBRU VRĂJITOR CARE A FOST ARS ÎN EDENBROUGH ÎN IANUARIE ANUL TRECUT.

— Tot orașul vorbește despre vrăjitoarele din Scoția, spuse tata, împingând paginile spre Matthew. Dar ființele supranaturale spun altceva decât oamenii. Ele vorbesc că marele și teribilul Matthew Roydon, inamic al vrăjitoarelor, a sfidat dorințele Congregației și le-a salvat pe acuzate.

Degetele lui Matthew opriră mișcarea paginilor.

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi, Stephen. Londonezilor le plac bârfele fără rost.

— Pentru doi indivizi cărora le place să domine, cu siguranță stârniți o mulțime de necazuri. Iar necazurile nu se vor sfârși aici. Vă vor urma și acasă.

— Singurul lucru care ne va urma acasă din 1591 va fi *Ashmole 782*, am spus.

— Nu puteți lua cartea. Tata vorbea pe un ton autoritar. Locul ei e aici. Ați deformat suficient timpul stând atât de mult în vremurile astea.

— Am fost foarte atenţi, tată.

Criticile lui mă răneau.

— Atenţi? Sunteţi aici de şapte luni. Aţi conceput un copil. Cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o eu în trecut a fost de două săptămâni. Voi nu mai sunteţi călători prin timp. Aţi căzut pradă uneia dintre cele mai elementare greşeli din domeniul antropologiei: aţi devenit de-ai locului.

— Eu am mai fost aici, Stephen, spuse Matthew pe un ton egal, chiar dacă îşi lovea ritmic coapsa cu degetele.

Ăsta nu era niciodată semn bun.

— Sunt conştient de asta, Matthew, replică tata. Dar aţi introdus mult prea multe variabile pentru ca trecutul să rămână cum a fost.

— Trecutul ne-a schimbat, am spus, înfruntând privirea furioasă a tatălui meu. E firesc ca şi *noi* să-l fi schimbat pe *el*.

— Şi asta e OK? Călătoria în timp e o treabă serioasă, Diana. Chiar şi pentru o vizită scurtă ai nevoie de un plan care să includă faptul că trebuie să le laşi pe toate exact aşa cum le-ai găsit.

M-am foit pe scaun.

— Iniţial n-ar fi trebuit să rămânem aici atât de mult. Dar lucrurile s-au înlănţuit…

— Acum o să lăsaţi în urmă o vraişte. Probabil la fel o să găsiţi şi acasă.

Tata ne privi înnegurat.

— Da, tată. Am dat-o în bară.

— Aşa e, spuse el cu blândeţe. Poate vreţi să vă mai gândiţi la asta câtă vreme eu mă duc la „Pălăria Cardinalului”. Cineva pe nume Gallowglass mi s-a prezentat în curte. Mi-a spus că e rudă cu Matthew şi mi-a promis că mă va ajuta el să-l cunosc pe Shakespeare, de vreme ce propria mea fiică m-a refuzat. Tata mă sărută pe obraz. În gestul lui se simţea dezamăgirea, dar şi iertarea. Nu mă aşteptaţi!

Eu şi Matthew am rămas tăcuţi în vreme ce sunetul paşilor tatălui meu se pierdea în zare. Apoi eu am tras aer în piept, tremurând.

— Chiar am dat-o în bară, Matthew?

Am recapitulat evenimentele din ultimele luni: întâlnirea cu Philippe, spargerea cochiliei protectoare a lui Matthew, întâlnirea cu Goody Alsop şi cu alte vrăjitoare, descoperirea faptului că eram o ţesătoare, împrietenirea cu Mary şi cu doamnele din Malá Strana, primirea lui Jack şi a lui Annie în casa şi în inimile noastre, recuperarea manuscrisului *Ashmole 782* şi, da, conceperea unui copil. Mâna îmi alunecă spre pântec într-un gest ocrotitor. Nu exista nici măcar un singur lucru pe care să fi vrut să-l schimb dacă aş fi avut posibilitatea.

— E greu de ştiut, *mon coeur*, zise Matthew cu tristeţe. Timpul ne-o va spune.

— M-am gândit că i-am putea face o vizită lui Goody Alsop. Ea mă ajută cu vraja de întoarcere în viitor.

Stăteam în faţa tatălui meu, ţinând strâns în mâini cutia pentru vrăji. Încă mă simţeam stânjenită în preajma lui după perdaful pe care ni-l trăsese mie şi lui Matthew cu o seară în urmă.

— Era şi timpul, spuse tata, întinzând mâna spre haina lui. Încă o purta ca un bărbat modern, dezbrăcând-o de cum intra undeva şi suflecându-şi mânecile de la cămaşă. Nu credeam că te-am convins cu vreuna dintre aluziile mele. Abia aştept să cunosc o ţesătoare cu experienţă. Şi o să-mi

arăți în sfârșit ce se află în cutia aia?

— Dacă erai curios în privința ei, de ce nu m-ai întrebat?

— O acopereai atât de grijulie cu vălul ăla tulbure al tău încât m-am gândit că nu vrei să pomenească nimeni de ea, spuse el în vreme ce coboram scările.

Când am ajuns în parohia Saint James Garlickhythe, spiritul lui Goody Alsop ne deschise ușa.

— Intrați, intrați! zise vrăjitoarea, făcându-ne semn să ne apropiem de scaunul ei așezat lângă foc. Ochii aprinși îi scăpărau de entuziasm. Vă așteptam.

Tot sabatul era acolo, cu sufletul la gură.

— Goody Alsop, el e tatăl meu, Stephen Proctor.

— Țesătorul. Bătrâna radia de încântare. Ești plin de apă, ca și fiica ta.

Tata se ținu înapoia mea, așa cum făcea mereu, urmărindu-i pe toți și vorbind cât mai puțin în vreme ce eu făceam prezentările. Toate femeile zâmbiră și dădură din cap, deși Catherine fu nevoită să-i repete lui Elizabeth Jackson tot ce spunea tata, căci accentul lui era prea ciudat.

— Dar sunt nepoliticoasă. Vrei să ne spui numele creaturii tale?

Goody Alsop se uită cu atenție la umerii tatălui meu, acolo unde se zăreau contururile neclare ale unui bâtlan.

— Îl vezi pe Bennu? întrebă tata surprins.

— Sigur. Stă cocoțat pe umerii tăi, cu aripile întinse. Duhul meu nu are aripi, chiar dacă eu sunt strâns legată de aer. Bănuiesc că de aceea a fost mai ușor de îmblânzit. Pe când eram fată, o țesătoare a venit la Londra aducând cu ea o harpie pe post de duh. O chema Ella și era foarte greu de dresat.

Spiritul lui Goody Alsop pluti de jur împrejurul tatălui meu, cârâindu-i ușor păsării, pe măsură ce aceasta devenea tot mai vizibilă.

— Poate că Bennu al tău va reuși să convingă balaurul Dianei să-și dezvăluie numele. Cred că așa fiicei tale i-ar fi mult mai ușor să se întoarcă în epoca ei. Nu vreau ca vreo urmă din duhul ei să rămână aici, trăgând-o pe Diana înapoi spre Londra.

— Uau!

Tata se străduia să le înțeleagă pe toate: adunarea vrăjitoarelor, spiritul lui Goody Alsop, faptul că secretele lui ieșiseră la iveală.

— Cine? întrebă politicoasă Elizabeth Jackson, presupunând că înțelesese greșit.

Tata făcu un pas îndărăt și o studie cu grijă pe vrăjitoare.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu. Probabil recunoști apa din venele mele. Suntem bucuroase să te avem printre noi, domnule Proctor. A trecut multă vreme de când Londra n-a mai avut între zidurile ei trei țesători. Tot orașul vuiește.

Goody Alsop făcu semn către scaunul de lângă ea.

— Stai jos!

Tata ocupă locul de onoare.

— Nimeni dintre cei de acasă nu știe despre treaba asta cu țesutul.

— Nici măcar mama? Eram oripilată. Tată, trebuie să-i spui!

— OK, ea știe. Dar n-a trebuit să-i spun. I-am arătat.

Degetele tatei se încleștară, apoi se desfăcură într-un gest poruncitor instinctiv.

Lumea se aprinse în nuanțe de albastru, cenușiu, levănțică și verde, în vreme ce el culegea toate

firele legate de apă ce stăteau ascunse în cameră: ramurile de salcie dintr-o cană așezată la fereastră, sfeșnicele din argint pe care Goody Alsop le folosea pentru vrăjile ei, peștele care aștepta să fie copt pentru cină. Toți și toate cele ce se aflau în cameră purtau aceleași nuanțe ale apei. Bennu porni în zbor, și aripile lui cu vârfuri argintii vălurirră aerul. Spiritul lui Goody Alsop fu azvârlit încoace și încolo de curenți, schimbându-și forma într-un crin cu tijă lungă, apoi revenind la înfățișarea umană și căpătând aripi. Era ca și cum două duhuri s-ar fi jucat între ele. Simțind ocazia distracției, balauroaica mea flutură din coadă și bătu din aripi între coastele mele.

— Nu acum, i-am spus încordată, strângându-mi corsetul în pumni.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era un balaur săltăreț. Poate că trecutul îmi scăpa de sub control, dar știam cel puțin că nu trebuie să dau drumul unui dragon prin Londra elisabetană.

— Las-o, Diana! mă îndemnă tata. Ben o să aibă grijă de ea.

Dar nu m-am încumetat s-o fac. Tata îl chemă pe Bennu, iar acesta dispăru în umerii lui. Magia apei din jurul meu păli și ea.

— De ce ți-e teamă? mă întrebă încet tata.

— Din cauza lor! Am fluturat șnururile de mătase prin aer. Și a ei! M-am lovit peste coaste, înghiontindu-mi balauroaica. Ea râgâi în semn de răspuns. Mâna îmi alunecă apoi în jos, spre locul în care creștea copilul nostru. Și a lui. E prea mult. N-am nevoie să folosesc magia flamboaiantă a elementelor, așa cum tocmai ai făcut tu. Sunt fericită cu ceea ce am.

— Poți țese vrăji, îi dai porunci unui balaur și încalci regulile care guvernează viața și moartea. Ești schimbătoare precum creația însăși. Astea sunt puteri pentru care orice vrăjitoare care se respectă ar fi în stare să ucidă.

L-am privit îngrozită. Adusese în discuție singurul subiect pe care nu-l puteam înfrunta: vrăjitoarele deja uciseseră pentru aceste puteri. Îi omorâseră și pe părinții mei.

— Dacă-ți repartizezi magia în cutiuțe ordonate și o ții departe de meșteșugul tău, n-o să ne împiedici pe mama ta și pe mine să ne împlinim destinul, continuă tata cu tristețe.

— Nu asta încercam să fac.

— Zău? Ridică din sprâncene. Vrei să mai încerci o dată, Diana?

— Sarah spune că magia elementelor și meșteșugul sunt două lucruri separate. Ea zice…

— Lasă ce zice Sarah! Tata mă luă de umeri. Tu nu ești Sarah. Tu nu semeni cu nici o altă vrăjitoare care a trăit vreodată. Și tu nu trebuie să alegi între vrăji și puterea pe care o ai la îndemână. Suntem țesători, nu?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Atunci gândește-te că magia elementelor e urzeala, firele puternice care alcătuiesc lumea, iar vrăjile sunt țesătura. Amândouă fac parte dintr-o singură tapiserie. Totul e un mare ansamblu, scumpo. Iar tu îl poți stăpâni dacă îți lași la o parte teama.

Zăream posibilitățile sclipind în jurul meu în pânze de culori și umbre, însă frica stăruia.

— Așteaptă! Am legătură cu focul, asemenea mamei. Nu știm cum reacționează apa și focul. Încă n-am luat lecții despre asta.

„Din pricina șederii la Praga”, m-am gândit eu. „Pentru că m-am lăsat distrasă de căutarea manuscrisului *Ashmole 782* și am uitat să mă concentrez asupra viitorului, a întoarcerii la el.”

— Deci poți să lovești mingea și cu stânga, și cu dreapta – e o armă secretă vrăjitorească.

Începu să râdă.

— E treabă serioasă, tată.

— Nu trebuie să fie.

Tata îmi lăsă răgazul de a-i înțelege vorbele, apoi își curbă degetul, prinzând cu vârful lui un singur fir verde-cenușiu.

— Ce faci? l-am întrebat bănuitoare.

— Fii atentă! spuse el cu o voce șoptită ca a valurilor ce se sparg de țărm.

Își duse degetul spre el și țuguie buzele, ca și cum ar fi ținut în gură un balon de gumă invizibil. Când răsuflă, se formă o minge de apă. Tata flutură din degete în direcția găleții cu apă de lângă sobă, iar mingea se transformă în gheață, pluti până acolo și căzu cu un plescăit.

— La fix!

Elizabeth chicoti, scoțând un șir de bule de apă ce se sparseră în aer. Din fiecare căzură câțiva stropi.

— Nu-ți place necunoscutul, Diana, dar uneori trebuie să-l înfrunți. Ai fost îngrozită când te-am așezat pentru prima dată pe o tricicletă. Și ai aruncat cu cuburile în perete când n-ai reușit să le așezi pe toate la loc în cutia lor. Am trecut de crizele acelea. Sunt sigur că ne putem descurca și cu asta.

Tata întinse mâna.

— Dar e așa de…

— … încâlcită? La fel e și viața. Încetează să mai cauți perfecțiunea! Încearcă să fii reală!

Tata își roti brațul prin aer, scoțând la iveală toate firele care în mod normal erau ascunse privirii.

— Lumea întreagă se află în această cameră. Nu te grăbi, fă cunoștință cu ea!

Am studiat modelele, am văzut petele de culoare din jurul vrăjitoarelor, care le indicau puterile deosebite. Fire de foc și de apă mă înconjurau într-o harababură de nuanțe contradictorii. Frica reveni.

— Cheamă focul! spuse tata, de parcă ar fi fost ceva la fel de simplu ca a comanda o pizza.

După o clipă de ezitare, mi-am curbat degetul și mi-am dorit ca focul să vină la mine. Un fir roșu cu portocaliu mi se prinse de vârful degetului, iar când am răsuflat printre buzele țuguiate, zeci de bule minuscule de lumină și căldură se risipiră în aer ca niște licurici.

— Formidabil, Diana! strigă Catherine, bătând din palme.

Am simțit-o pe balauroaica mea că voia să fie eliberată. Bennu strigă de pe umerii tatălui meu, iar dragonul îi răspunse.

— Nu! am zis, scrâșnind din dinți.

— Nu fi așa rigidă! E un balaur, nu un peștișor auriu. De ce încerci mereu să te prefaci că magia e obișnuită? Las-o să zboare!

M-am relaxat foarte puțin, iar coastele mi se înmuiară, deschizându-se dinspre șira spinării precum paginile unei cărți. Balaurul fugi îndată din colivia sa de os, apoi începu să bată din aripi, care, din gri și lipsite de substanță, deveniră iridescente și sclipitoare. Coada i se încârligă ca într-un nod larg, și dragonul începu să zboare prin încăpere. Prinse între dinți micile bule de lumină și le înghiți ca pe niște bomboane. Apoi își îndreptă atenția spre bulele de apă ale tatălui meu, de parcă ar fi fost făcute din șampanie fină. Când termină cu răsfățurile culinare, balauroaica veni în fața mea, bătând podeaua cu coada. Își lăsă capul într-o parte și aşteptă.

— Ce ești? am zis, întrebându-mă cum de reușise să absoarbă toate puterile contradictorii ale apei

și focului.

— Sunt tu, dar nu ca tine.

Balauroaica clipi, studiindu-mă cu ochii ei sticloși. O minge rotitoare de energie se legăna în capătul cozii ei în formă de treflă. Creatura flutură din coadă și lăsă mingea să cadă în mâinile mele făcute căuș. Arăta exact ca aceea pe care i-o dăruisem lui Matthew în Madison.

— Cum te cheamă? am șoptit.

— Poți să-mi spui Corra, răspunse ea în limba fumului și a cețiii.

Dădu din cap în semn de rămas-bun, apoi se topi într-o umbră cenușie și dispăru. I-am simțit greutatea în mijlocul trupului meu, aripile ei care mi se curbau în jurul spatelui, după care se lăsă liniștea. Am inspirat adânc.

— A fost grozav, scumpo! Tata mă strânse tare în brațe. Ai gândit ca focul. În viață, empatia e secretul majorității lucrurilor. Inclusiv al magiei. Uite cât de strălucitoare sunt acum firele!

Peste tot în jurul nostru lumea scânteia de posibilități. Iar din colțuri, țesătura în nuanțe din ce în ce mai puternice de indigo și chihlimbariu ne avertiza că timpul devenea tot mai nerăbdător.

CAPITOLUL 38

— Cele două săptămâni s-au încheiat. E timpul să plec.

Cuvintele tatei nu erau neașteptate, însă tot le-am simțit ca pe o lovitură. Am coborât pleoapele pentru a-mi ascunde reacția.

— Dacă nu apar curând, mama o să creadă că m-am încurcat cu vreo vânzătoare de portocale.

— Vânzătoarele de portocale țin mai mult de secolul șaptesprezece, am spus cu un aer absent, alegând dintre firele aflate în poala mea.

Făceam progrese constante în toate domeniile, de la simple farmece împotriva durerilor de cap până la țesături mai complicate, ca acelea care făceau valurile să se umfle pe Tamisa. Mi-am înfășurat în jurul degetelor firele aurii și albastre. „Putere și înțelegere.”

— Uau! Frumoasă revenire, Diana! Tata se întoarse către Matthew. Își revine foarte repede.

— Mie-mi spuneți! veni replica la fel de seacă a soțului meu.

Amândoi se foloseau de umor pentru a netezi asperitățile din relația lor, lucru care uneori îi făcea insuportabili.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Matthew, în ciuda aerului înspăimântător pe care îl capeți atunci când ți se pare că fac pe șeful cu Diana, spuse tata râzând.

Fără să le iau în seamă tachinările, am împletit sfoara galbenă împreună cu cea aurie și albastră. „Persuasiune.”

— Poți rămâne până mâine? Ar fi păcat să ratezi festivitățile.

Era ajunul zilei Sfântului Ioan Botezătorul și vremea solstițiului de vară, iar orașul căpătase un aer de sărbătoare. Îngrijorată că o ultimă seară petrecută cu fiica lui nu l-ar fi tentat suficient, apelam fără rușine la interesele academice ale tatălui meu.

— Vor fi o mulțime de obiceiuri folclorice pe care să le observi.

— Obiceiuri folclorice? Tata râse. Foarte șmecheră! Sigur că o să stau până mâine. Annie mi-a făcut o cunună din flori pe care să mi-o pun pe cap, iar eu și Will o să împărțim niște tutun cu Walter. Pe urmă o să-i fac o vizită părintelui Hubbard.

Matthew se încruntă.

— Îl cunoști pe Hubbard?

— O, sigur! M-am prezentat la el când am sosit. A trebuit, de vreme ce el e la conducere. Și-a dat seama destul de repede că sunt tatăl Dianei. Toți aveți un uluitor simț al mirosului. Tata îl privi pe Matthew cu un aer inofensiv. Un bărbat interesant, cu ideile lui despre faptul că toate ființele ar putea trăi ca o mare și fericită familie.

— Ar fi un haos total, i-am atras atenția.

— Noi am rezistat cu toții noaptea trecută – trei vampiri, doi vrăjitori, un demon, doi oameni și un câine sub același acoperiș. Nu te grăbi să respingi ideile noi, Diana! Tata mă privi cu dezaprobare. Pe urmă cred că o să mă duc să petrec cu Marjorie și Catherine. Multe vrăjitoare o să-și facă apariția la noapte. Ele două cu siguranță o să știe unde e toiul distracției.

Părea că se bate pe burtă cu jumătate din oraș.

— Să ai grijă, tati! Mai ales în preajma lui Will. Fără „uau” sau „bine jucat, Shakespeare”.

Tatei îi plăcea mult argoul. Era, cum spunea el, pecetea antropologului.

— Dacă l-aș putea lua cu mine acasă pe Will, ar fi un coleg foarte mișto (scuze, scumpo!). Are simțul umorului. Catedrei noastre i-ar prinde bine un om ca el. Să pună puțină drojdie în aluat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Tata își frecă mâinile. Voi ce planuri aveți?

— Nu avem nici unul.

I-am aruncat o privire goală lui Matthew, iar el ridică din umeri.

— Mă gândeam să mai răspund la niște scrisori, zise el șovăitor.

Mormanele de corespondență atinseseră dimensiuni alarmante.

— A, nu!

Tata se așeză la loc cu un aer îngrozit.

— Ce e?

Am întors capul să văd cine intrase în cameră.

— Nu-mi spune că sunteți genul de profesori care nu fac deosebirea dintre viață și muncă. Tata flutură mâinile în aer ca și cum ar fi vrut să alunge răul. Refuz să cred că fiica mea ar putea fi astfel.

— Sună cam melodramatic, tati, am spus cu asprime. Am putea să ne petrecem seara cu tine. Eu n-am fumat niciodată. Ar fi un moment istoric să fumez pentru prima dată în compania lui Walter, de vreme ce el a adus tutunul în Anglia.

Tata mă privi și mai îngrozit.

— În nici un caz! Noi o să ne petrecem timpul ca între bărbați. Lionel Tiger argumentează că…

— Nu sunt un mare fan al lui Lionel Tiger, interveni Matthew. Pentru mine carnivorul ăla social[179] n-a avut niciodată vreo noimă.

— Putem să lăsăm deoparte pentru o clipă subiectul mâncatului de oameni și să discutăm despre motivul pentru care nu vrei să-ți petreci ultima seară aici împreună cu mine și Matthew?

Mă simțeam rănită.

— Nu-i vorba despre asta, iubito. Ajută-mă și tu un pic, Matthew! Scoate-o pe Diana în oraș! Nu se poate să nu vă vină nici o idee ce să faceți!

— De exemplu să ne dăm pe patine cu rotile? Matthew ridică din sprâncene. Nu există patinoare în Londra secolului șaisprezece. Și aș putea adăuga că au mai rămas foarte puține în secolul douăzeci și unu.

— Drace!

De zile întregi vrăjitorul și vampirul meu se jucau de-a „profeția împlinită” și, cu toate că tata se arătase încântat să afle că popularitatea muzicii disco și a rockului psihedelic urma să scadă, fusese șocat să audă că alte lucruri, de pildă costumele în culori vii și cu imprimeuri, erau în vremea noastră doar ținta glumelor.

— Mă dau în vânt după patine cu rotile. Eu și Rebecca ne ducem într-un loc din Dorchester atunci când vrem să scăpăm de Diana pentru câteva ore și….

— O să mergem la plimbare, am zis în grabă.

Stephen putea fi inutil de sincer când ajungea la discuții despre felul în care își petreceau el și mama timpul liber. Părea să creadă că asta ar fi putut să șocheze firea cuviincioasă a lui Matthew. Când văzu că nu reușește, se apucă să-l strige pe soțul meu „Sir Lancelot”, pentru a-i spori iritarea.

— O plimbare. O să faceți o plimbare. Tata făcu o pauză. Vorbești la propriu, nu? Se depărtă de masă. Nu e de mirare că ființele supranaturale o iau pe urmele păsărilor dodo[180]. Ieșiți în oraș!

Amândoi! Acum! Și vă ordon să vă distrați!

Ne împinse către ușă.

— Cum? am întrebat, complet zăpăcită.

— Asta nu-i o întrebare pe care o fiică să i-o adreseze tatălui ei. E ajunul zilei Sfântului Ioan. Ieșiți în oraș și întrebați-l pe primul trecător care vă iese în cale ce ar trebui să faceți. Sau, și mai bine, urmați exemplul altcuiva! Urlați la lună! Faceți magie! Măcar giugiuliți-vă! Cu siguranță, Sir Lancelot obișnuiește să se giugiulească. Ridică din sprâncene. Ai prins ideea, domnișoară Bishop?

— Cred că da.

Tonul meu reflecta o serie de îndoieli cu privire la ideile tatălui meu despre distracție.

— Bun. Eu n-o să mă întorc înainte de răsărit, așa că nu mă așteptați. Chiar mai bine ar fi să stați și voi prin oraș toată noaptea. Jack e cu Tommy Harriot. Annie e la mătușa ei. Pierre e… nu știu unde e Pierre, dar el n-are nevoie de dădacă. Ne vedem la micul dejun.

— Când ai început să-i spui lui Thomas Harriot „Tommy”? am întrebat.

Tata se făcu că nu mă aude.

— Îmbrățișează-mă înainte să pleci! Și nu uita să te distrezi, bine? Mă cuprinse în brațe. Ne vedem pe partea cealaltă, puiule.

Ne împinse afară și ne închise ușa în nas. Am întins mâna spre zăvor și l-am găsit prins în strânsoarea rece a unui vampir.

— O să plece peste câteva ore, Matthew.

Am întins cealaltă mână spre ușă. Soțul meu mi-o prinse și pe aceea.

— Știu. Așa cum știe și el, îmi explică Matthew.

— Atunci ar trebui să înțeleagă faptul că vreau să mai petrec puțin timp cu el.

M-am uitat fix la ușă, dorindu-mi ca tata s-o deschidă. Vedeam firele ce porneau din mine, străbăteau fibra lemnului ușii, apoi se îndreptau către vrăjitorul de pe partea cealaltă. Unul dintre ele se rupse și îmi plesni dosul mâinii ca un elastic. Mi se tăiase răsuflarea.

— Tată!

— Du-te, Diana! strigă el.

Eu și Matthew am umblat prin oraș și am observat că prăvăliile se închideau mai devreme, iar petrecăreții începeau deja să umple barurile. Mai mulți măcelari aranjau degajați mormane de oase în fața ușilor, albe și curate, de parcă ar fi fost fierte.

— Ce-i cu oasele astea? l-am întrebat pe Matthew după ce am văzut o a treia astfel de grămadă.

— Sunt pentru focurile de oase.

— Ruguri?

— Nu, spuse Matthew, focuri de oase. În mod tradițional, oamenii sărbătoresc ajunul Sfântului Ioan Botezătorul aprinzând focuri: focuri de oase, focuri de lemne și focuri mixte. Primarul îi avertizează în fiecare an să înceteze cu asemenea ceremonii superstițioase, însă ei tot le aprind.

Matthew mă tratã cu o cină la faimosul han „Frumoasa Sălbatică”, aflat chiar la marginea cartierului Blackfriars, pe Ludgate Hill. „Frumoasa Sălbatică” nu era un simplu restaurant, ci era un complex de distracții, unde clienții puteau să urmărească piese de teatru și meciuri de scrimă, ca să nu mai vorbim despre Marocco, celebrul cal care putea să aleagă fecioarele din mulțime. Nu era chiar la fel de bun ca datul cu patinele în Dorchester, dar se apropia.

Adolescenții orașului ieșiseră gălăgioși, strigându-și insulte și făcându-și apropouri deocheate

între ei în vreme ce se îndreptau de la o cârciumă la alta. În timpul zilei, majoritatea munceau din greu ca servitori sau ucenici. Nici măcar serile timpul nu le aparţinea, de vreme ce stăpânii lor se aşteptau ca ei să le vegheze casele şi prăvăliile, să se ocupe de copii, să aducă mâncare şi apă sau să facă sute de alte mici corvezi necesare pentru a ţine pe picioare o gospodărie din vremurile acelea. În noaptea aceasta însă, Londra era toată a lor, şi ei profitau la maximum de ocazie.

Ne-am întors prin Ludgate şi ne-am apropiat de intrarea în Blackfriars tocmai când clopotele sunau ora nouă. Era momentul în care străjerii îşi începeau rondul pe străzi, iar oamenii erau aşteptaţi să se întoarcă la casele lor, dar în noaptea asta nimeni nu părea să impună regulile. Deşi soarele apusese cu un ceas în urmă, luna mai avea doar o zi până să devină plină, iar drumurile oraşului încă sclipeau în lumina ei.

— Putem să ne mai plimbăm? am întrebat.

Noi mergeam mereu către un loc anume: la castelul Baynard s-o vedem pe Mary, la Saint James Garlickhythe la adunarea vrăjitoarelor, în curtea Catedralei Saint Paul după cărţi. Eu şi Matthew nu făcuserăm niciodată o plimbare prin oraş fără să avem în minte o destinaţie anume.

— Nu văd de ce nu, de vreme ce ni s-a ordonat să rămânem în oraş şi să ne distrăm, spuse soţul meu.

Îşi lăsă capul în jos şi îmi fură un sărut.

Am ocolit uşa vestică a catedralei, care era plină de lume în ciuda orei înaintate, şi am ieşit din curtea bisericii spre nord. Aşa am ajuns pe Cheapside, cea mai spaţioasă şi prosperă stradă a Londrei, acolo unde îşi făceau afacerile aurarii. Am ocolit fundaţia crucii Cheapside Cross[181], care acum era folosită drept piscină pentru bălăceală de către un grup de băieţi gălăgioşi, şi ne-am îndreptat spre est. Matthew îmi descrise traseul pe care o luase procesiunea organizată în cinstea încoronării lui Anne Boleyn[182] şi-mi arătă casa în care copilărise Geoffrey Chaucer. Câţiva negustori îl invitară pe Matthew să li se alăture într-un joc de popice. Îl scoaseră însă din întrecere cu huiduieli după a treia lovitură câştigătoare la rând.

— Eşti fericit acum când le-ai dovedit că tu eşti cel mai tare? l-am tachinat în vreme ce mă cuprindea cu braţul şi mă trăgea mai aproape.

— Foarte, spuse el şi arătă spre o răspântie. Uite!

— Royal Exchange! M-am întors entuziasmată spre el. Noaptea! Ţi-ai amintit.

— Un gentleman nu uită niciodată, murmură el, făcând o plecăciune adâncă. Nu ştiu sigur dacă a mai rămas vreun magazin deschis, însă felinarele sunt aprinse. Vii cu mine să ne preumblăm?

Am intrat pe sub arcadele spaţioase de lângă clopotniţa în vârful căreia se înălţa un cosaş aurit. Înăuntru, m-am răsucit încet ca să observ pe de-a-ntregul clădirea înaltă de patru etaje, cu sutele de magazine care ofereau de toate, de la armuri la limbi de pantofi. Statui ale monarhilor englezi îi priveau de sus pe clienţi şi negustori, iar o altă pleiadă de cosaşi împodobea vârfurile lucarnelor.

— Cosaşul a fost emblema lui Gresham[183], care nu s-a sfiit să-şi facă reclamă, spuse Matthew râzând când îmi urmări privirea.

Unele magazine erau într-adevăr deschise, felinarele de sub arcadele dimprejurul curţii centrale erau aprinse, şi nu doar noi savuram seara aceasta.

— De unde vine muzica? am întrebat, rotindu-mi privirea în căutarea menestrelilor.

— Din turn, spuse Matthew, arătând în direcţia din care veniserăm. Negustorii sponsorizează

concerte atunci când vremea e caldă. Prieşte afacerii…

Şi soţul meu se pricepea la afaceri, dacă mă luam după numărul mare al negustorilor care îl salutau spunându-i pe nume. El glumea cu ei şi îi întreba de neveste sau copii.

— Mă întorc imediat, spuse el la un moment dat, ţâşnind într-un magazin din apropiere.

Nedumerită, am rămas pe loc, am ascultat muzica şi am urmărit-o pe o tânără femeie autoritară cum improvizează un bal. Oamenii formau cercuri, se luau de mâini şi săreau în sus şi în jos precum floricelele de porumb într-o tigaie încinsă.

Când se întoarse, Matthew îmi oferi, cu tot ceremonialul cuvenit…

— O capcană pentru şoareci, am spus, chicotind la vederea cutiuţei din lemn cu uşă glisantă.

— *Asta* e o capcană adevărată, zise el, luându-mă de mână, începând să meargă cu spatele şi să mă tragă spre centrul veselei adunări. Dansează cu mine!

— Cu siguranţă nu ştiu dansul ăsta.

Nu semăna deloc cu dansurile potolite de la Sept-Tours sau de la curtea lui Rudolf.

— Ei bine, eu îl ştiu, spuse Matthew, fără să se mai deranjeze să se uite la cuplurile ce se roteau în spatele lui. E un dans vechi, Mânzul Negru, cu nişte paşi foarte simpli.

Mă trase la capătul unui şir de oameni şi îmi luă din mâini capcana pentru şoareci, dând-o spre păstrare unui pici. Îi promise băiatului un penny dacă avea să ne-o înapoieze la sfârşitul cântecului.

Matthew mă luă de mână, păşi în rând cu ceilalţi dansatori, iar când ei se mişcară, noi i-am urmat. Trei paşi şi un mic şut în faţă, trei paşi şi o scurtă aplecare în spate. După câteva repetări am ajuns la partea mai complicată, în care şirul de doisprezece dansatori se împărţea în două rânduri de câte şase, iar oamenii începeau să facă schimb de locuri, mergând pe trasee diagonale de la un şir la altul, mişcându-se înainte şi înapoi.

Când dansul luă sfârşit, se auziră strigăte care cereau ca muzica să continue şi solicitări de melodii anume, însă noi am plecat de la Royal Exchange înainte ca dansatorii să devină şi mai energici. Matthew îmi recuperă capcana şi, în loc să mă ducă drept acasă, ocoli spre sud, în direcţia râului. Am luat-o pe atâtea alei şi am străbătut atâtea curţi de biserici încât eram complet pierdută când am ajuns la biserica All Hallows the Great, cu turnul ei înalt, pătrăţos, şi peristilul abandonat prin care treceau odinioară călugării. Asemenea majorităţii lăcaşurilor de cult londoneze, All Hallows era pe cale de a se transforma într-o ruină, căci structura ei medievală făcută din piatră se fărâmiţa puţin câte puţin.

— Te simţi în stare de o căţărare? mă întrebă soţul meu, intrând în peristil şi trecând cu capul plecat printr-o uşă scundă din lemn.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului şi ne-am început ascensiunea. Am trecut pe lângă clopote, care din fericire nu sunau în clipele acelea, iar Matthew împinse o trapă din acoperiş. Se strecură prin deschizătură, apoi întinse mâna în jos şi mă ridică alături de el. Ne-am trezit deodată sub crenelurile turnului, cu toată Londra întinsă la picioarele noastre.

Rugurile de pe dealurile din afara oraşului ardeau deja cu putere, iar felinarele se legănau în sus şi în jos la prova bărcilor şi a vaselor de plăcere care traversau Tamisa. De la distanţa asta, pe fundalul râului întunecat, semănau cu nişte licurici. Am auzit râsete, muzică, toate sunetele obişnuite ale vieţii cu care ajunsesem să mă deprind atât de mult în cursul lunilor petrecute aici.

— Aşadar ai făcut cunoştinţă cu regina, ai văzut Royal Exchange noaptea şi chiar ai *jucat* într-o piesă în loc doar să asişti, spuse Matthew, întinzându-şi pe rând degetele pentru a marca fiecare punct

de pe listă.

— Am găsit și *Ashmole 782*. Și am descoperit că sunt o țesătoare și că magia nu e atât de disciplinată pe cât credeam eu.

Am privit orașul, amintindu-mi de ziua în care sosiserăm, iar Matthew fusese nevoit să-mi arate punctele de reper, de teamă să nu mă rătăcesc. Acum puteam să le numesc singură.

— Uite Bridewell! am arătat. Și Saint Paul! Și arena pentru vânători de urși cu câini și gonaci. M-am întors către vampirul tăcut care îmi stătea alături. Îți mulțumesc pentru seara asta, Matthew. Noi niciodată n-am ieșit la o întâlnire-întâlnire, așa, în public. A fost minunat.

— N-am făcut o treabă prea bună când te-am curtat, nu? Ar fi trebuit să existe mai multe seri ca asta, cu dansuri și privit la stele.

Soțul meu își ridică fața, iar luna îi lumină pielea palidă.

— Practic, strălucești, am spus încet și am întins degetele ca să-i ating bărbia.

— Și tu la fel. Mâinile lui Matthew îmi alunecară pe talie și cuprinseră și bebelușul în îmbrățișarea noastră. Apropo. Și tatăl tău ne-a dat o listă.

— Ne-am distrat. Tu ai făcut magie ducându-mă în centrul comercial și apoi luându-mă prin surprindere cu priveliștea asta.

— Asta înseamnă că ne-au mai rămas două opțiuni. Doamna alege: pot să urlu la lună ori putem să ne giugiulim.

Am zâmbit și mi-am ferit privirea, simțindu-mă ciudat de intimidată. Matthew își ridică iar fața spre lună, pregătindu-se.

— Fără urlete. O să atragi atenția străjerilor, am protestat râzând.

— Atunci pupături să fie, spuse el încet, potrivindu-și gura peste a mea.

* * *

În dimineața următoare toți ai casei căscau în timpul micului dejun, după ce stătuseră treji până aproape în zori. Tom și Jack abia se sculaseră și înfulecau din castroane cu terci fiert în lapte, când Gallowglass intră și îi șopti ceva lui Matthew. Când am văzut expresia de pe chipul soțului meu, am simțit că mi se usucă gura.

— Unde e tata?

Am sărit în picioare.

— A plecat acasă, spuse Gallowglass cu voce răgușită.

— De ce nu l-ai oprit? l-am întrebat pe vampir, simțind înțepătura lacrimilor. Nu se poate să fi plecat. Mai aveam nevoie doar de câteva ore cu el.

— Nu ți-ar fi ajuns tot timpul din lume, mătușă, zise Gallowglass cu tristețe.

— Dar nu și-a luat rămas-bun, am șoptit amorțită.

— Un părinte n-ar trebui să-și ia niciodată adio de la copilul lui, spuse Matthew.

— Stephen m-a rugat să-ți dau asta, spuse scoțianul.

Era o bucățică de hârtie, împăturită în forma unei bărci în stil origami.

— Tata habar n-avea să facă lebede, am spus, ștergându-mi ochii, dar la bărci se pricepea foarte bine.

Am despăturit cu grijă biletul.

Diana:

Ești tot ceea ce am visat că vei deveni într-o zi.
Viața e urzeala puternică a timpului. Moartea e doar țesătura.
Datorită copiilor tăi și copiilor copiilor lor, eu voi trăi veșnic.

Tata

P.S. De fiecare dată când vei citi cuvintele „e ceva putred în Danemarca” din Hamlet, *să te gândești la mine.*

— Tu mi-ai spus că magia e doar dorință transformată în realitate. Poate că vrăjile nu sunt nimic mai mult decât niște cuvinte pe care le crezi din toată inima, zise Matthew, venind să-și așeze mâinile pe umerii mei. Te iubește. Veșnic. La fel și eu.

Vorbele lui se întrețesură cu firele ce ne legau. Purtau în ele convingerile trăirilor lui: grijă, respect, constanță, speranță.

— Și eu te iubesc, am șoptit, întărindu-i vraja cu a mea.

179 Lionel Tiger (născut 1937), antropolog canadian, proponentul unei teorii a evoluției omului ca „animal carnivor social” (n.red.)

180 Specie de păsări complet dispărută în 1681, ce trăia pe insula Mauritius (n.tr.)

181 Cruce monumentală, una dintre cele douăsprezece construite în anii 1290 de către regele Eduard I în memoria soției sale Eleonora de Castilia. A fost dărâmată definitiv în 1643. (n.red.)

182 Regină a Angliei, soția lui Henric al VIII-lea, încoronată în cadrul unei ceremonii fastuoase la Abația Westminster. În același an a născut-o pe viitoarea împărătească Elisabeta. Trei ani mai târziu a fost acuzată de trădare și decapitată. (n.red.)

183 Sir Thomas Gresham (1518–1579), comerciant londonez, om de afaceri și fondator al Royal Exchange (n.tr.)

CAPITOLUL 39

Tatăl meu părăsise Londra fără să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvine. Eu eram hotărâtă să plec altfel. Ca atare, ultimele mele zile în oraş au fost o complicată ţesătură făcută din cuvinte şi dorinţe, vrăji şi magie.

Când i-am făcut ultima vizită profesoarei mele, spiritul lui Goody Alsop mă aştepta cu tristeţe în capătul aleii. Apoi mă urmă melancolică în vreme ce urcam treptele către odăile vrăjitoarei.

— Aşadar, ne părăseşti, spuse Goody Alsop din scaunul său de lângă foc.

Purta îmbrăcăminte din blană şi un şal, iar flăcările ardeau zdravăn în sobă.

— Trebuie. M-am aplecat şi i-am sărutat obrazul ca de hârtie. Cum te simţi azi?

— Oarecum mai bine, mulţumită leacurilor Susannei. Goody Alsop tuşi, şi forţa spasmelor îi îndoi trupul fragil. Când îşi reveni, mă cercetă cu ochi strălucitori şi dădu din cap în semn de aprobare. De data aceasta, pruncul a prins rădăcini.

— Aşa e, am spus zâmbind. Am şi greţuri, drept dovadă. Vrei să le spun eu celorlalte?

Nu voiam ca Goody Alsop să poarte pe umeri poveri suplimentare, fie ele fizice sau emoţionale. Susanna îşi făcea griji pentru sănătatea ei precară, iar Elizabeth Jackson preluase deja din atribuţiile ce-i reveneau în mod normal bătrânei ţesătoare în cadrul adunării.

— Nu-i nevoie. Catherine a fost cea care mi-a spus mie. A zis că acum câteva zile Corra zbura în cerc, ciripind şi cârâind aşa cum face întotdeauna când are un secret.

Eu şi balauroaica mea căzuserăm la o înţelegere: ea avea să-şi limiteze zborurile în aer liber la unul pe săptămână şi atunci doar noaptea. Îi îngăduisem fără prea mare tragere de inimă o a doua ieşire în noaptea fără lună, când riscurile ca cineva s-o vadă şi s-o ia drept un înflăcărat prevestitor al apocalipsei erau minime.

— Aşadar, la ea s-a dus, am spus râzând.

Corra considera tovărăşia Catherinei liniştitoare, iar aceasta se distra provocând-o la întreceri de scuipat foc.

— Toate suntem bucuroase că balaurul tău şi-a găsit şi altceva de făcut decât să se agaţe de hornuri şi să ţipe la fantome. Goody Alsop arătă spre scaunul din faţa ei. Nu vrei să mai stai cu mine? S-ar putea ca zeiţa să nu ne mai ofere o altă ocazie.

— Ai veşti din Scoţia? am întrebat-o în vreme ce mă aşezam.

— N-am mai auzit nimic de când mi-ai spus că argumentul cu sarcina n-a salvat-o pe Euphemia MacLean de rug.

Declinul sănătăţii lui Goody Alsop începuse în noaptea în care îi spusesem că o tânără vrăjitoare din Berwick fusese arsă pe rug în ciuda eforturilor lui Matthew.

— Matthew i-a convins în cele din urmă pe ceilalţi membri ai Congregaţiei că avalanşa de acuzaţii şi execuţii trebuie oprită. Două dintre vrăjitoarele acuzate şi-au luat cuvintele înapoi şi au spus că mărturisirile lor au fost rezultatul torturii.

— Membrilor Congregaţiei trebuie să li se fi tăiat elanul când un vârcolac a luat cuvântul în favoarea unei vrăjitoare. Goody Alsop îmi aruncă o privire ageră. Dacă ar fi să rămâneţi, soţul tău s-ar da de gol. Matthew Roydon trăieşte într-o lume a jumătăţilor de adevăr, însă nimeni nu poate evita la nesfârşit să fie prins. De dragul pruncului, trebuie să aveţi mai multă grijă.

— O să avem, am asigurat-o. Numai că nu sunt încă absolut sigură că cele opt noduri ale mele sunt suficient de puternice pentru o călătorie în timp. Cu Matthew și cu copilul.

— Lasă-mă să văd! spuse Goody Alsop și întinse mâna.

M-am aplecat în față și i-am așezat sforile în palmă. Aveam să folosesc toate cele nouă rânduri de fire pentru călătoria în timp și urma să leg nouă noduri diferite. Nici o vrajă nu folosea mai multe.

Cu mâini antrenate, Goody Alsop făcu opt încrucișări de-a lungul sforii de culoare roșie, iar la urmă legă capetele astfel încât nodul să fie indestructibil.

— Așa se face.

Era de o simplitate superbă, cu bucle deschise și răsuceli ce aminteau de dantelăria din piatră a unei ferestre de catedrală.

— Al meu nu arăta așa. Am râs amărâtă. Se clatină și se mișcă încolo și încoace.

— Fiecare țesătură e unică, precum țesătoarea care o face. Zeița nu vrea să imităm un ideal al perfecțiunii, ci să fim noi înșine.

— Înseamnă că eu trebuie să fiu tare clătinată.

Am întins mâna spre sfori ca să studiez modelul.

— Mai e un nod pe care aș vrea să ți-l arăt, spuse Goody Alsop.

— Altul?

M-am încruntat.

— Al zecelea nod. Mie mi-e imposibil să-l fac, deși ar trebui să fie cel mai simplu. Goody Alsop zâmbea, însă bărbia îi tremura. Nici profesoara mea nu putea să-l facă, dar tot l-am transmis mai departe, în speranța că o să apară cândva o țesătoare ca tine.

Bătrâna desfăcu nodul abia terminat cu o singură fluturare a arătătorului noduros. I-am dat înapoi mătasea roșie, din care ea a făcut o buclă simplă. Preț de o clipă, sfoara s-a lipit într-un inel neîntrerupt. Dar, de îndată ce și-a desprins degetele de pe ea, bucla s-a deșirat.

— Dar ai unit capetele cu doar un minut în urmă, iar asta cu o țesătură mult mai complicată, am spus nedumerită.

— Atâta vreme cât există o împletitură de-a lungul sforii, eu pot îmbina capetele și sfârși vraja. Dar numai o țesătoare ce stă între cele două lumi poate să facă al zecelea nod, răspunse bătrâna. Încearcă-l! Folosește mătasea argintie!

Deconcertată, am unit capetele sforii într-un cerc. Firele s-au lipit cu un pocnet, formând o buclă fără început și fără sfârșit. Mi-am luat degetele de pe ea, iar cercul a rezistat.

— O țesătură frumoasă, spuse Goody Alsop cu satisfacție. Cel de-al zecelea nod surprinde forța veșniciei, e o țesătură a vieții și a morții. Seamănă mai degrabă cu șarpele soțului tău sau cu felul în care Corra își poartă uneori coada în gură, atunci când o încurcă.

Ridică cel de-al zecelea nod. Era tot un uroboros. În cameră se instaură o senzație de supranatural care-mi zbârli părul de pe brațe.

— Creația și distrugerea sunt cele mai simple forme de magie și cele mai puternice, întocmai cum cel mai simplu nod e și cel mai greu de făcut.

— Eu nu vreau să-mi folosesc magia ca să distrug ceva, am spus.

Tradiția familiei Bishop interzicea cu desăvârșire a face rău cuiva. Mătușa Sarah credea că orice vrăjitoare care se îndepărtează de la acest principiu fundamental va descoperi că până la urmă răul se

întoarce împotriva ei.

— Nimeni nu vrea să folosească darurile zeiței drept arme, însă uneori e necesar. Vârcolacul tău știe asta. După tot ce s-a întâmplat aici și în Scoția, o știi și tu.

— Poate. Dar lumea mea e altfel, am spus. E mai puțină nevoie de arme magice.

— Lumile se schimbă, Diana. Bătrâna își îndreptă atenția asupra unei amintiri îndepărtate. Profesoara mea, Mama Ursula, a fost o mare țesătoare. Mi-am amintit de una dintre profețiile făcute de ea. Asta s-a întâmplat în ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților, când au început teribilele evenimente din Scoția. Și când tu ai venit să ne schimbi lumea.

Vocea ei căpătă tonalitatea unei incantații.

Căci furtuni vor urla și oceane vor vui
Când Gabriel pe apă și pe țărm se va ivi.
Iar când în cornu-i minunat el va sufla,
Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viață vor lua.

Nici o adiere de vânt și nici un trosnet de lemn în sobă nu tulburară încăperea când Goody își sfârși vorbele. Bătrâna trase adânc aer în piept.

— Toate sunt una. Moarte și naștere. Cel de-al zecelea nod, cel fără început și fără sfârșit, și șarpele vârcolacului. Luna plină care a strălucit la începutul săptămânii și umbra pe care Corra a aruncat-o asupra Tamisei ca o prevestire a plecării tale. Lumea veche și cea nouă. Zâmbetul lui Goody tremură. M-am bucurat când ai venit la mine, Diana Roydon. Iar când vei pleca, așa cum trebuie să faci, inima îmi va fi grea.

— De obicei, Matthew îmi spune când pleacă din oraș.

Mâinile albe ale lui Andrew Hubbard se odihneau pe brațele sculptate ale scaunului său din cripta bisericii. Mult deasupra noastră, cineva se pregătea pentru începerea unei slujbe.

— Ce vă aduce aici, doamnă Roydon?

— Am venit să vorbim despre Annie și Jack.

Ochii ciudați ai vampirului mă cercetară în vreme ce scoteam din buzunar un săculeț din piele. Conținea salariile pe cinci ani ale fiecăruia dintre ei.

— Plec din Londra. Aș vrea să țineți banii ăștia pentru îngrijirea lor.

Am aruncat săculețul în direcția lui Hubbard. El nu făcu nici un gest pentru a-l lua.

— Nu e nevoie, doamnă.

— Vă rog! I-aș lua cu mine dacă aș putea. Dar, de vreme ce asta nu se poate, am nevoie să știu că cineva o să aibă grijă de ei.

— Și ce mi-ați dărui în schimb?

— Păi… banii, bineînțeles.

Am întins încă o dată săculețul.

— Nu vreau bani și nici n-am nevoie de ei, doamnă Roydon.

Hubbard se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii.

— Ce vreți… ? M-am oprit. Nu!

— Dumnezeu nu face nimic în van. Nu există accidente în planurile Lui. El a vrut să vii astăzi aici pentru că El vrea să am grijă ca nici un neam de sânge de-al tău să nu aibă a se teme de mine sau de ai

mei.

— Am destui protectori, am protestat.

— Se poate spune același lucru și despre soțul domniei voastre? Hubbard aruncă o privire spre sânii mei. Sângele dumneavoastră e mai puternic în venele lui acum decât atunci când ați venit. Și mai e și copilul la mijloc.

Am simțit că îmi stă inima în loc. După ce aveam să-l duc pe Matthew al meu înapoi în prezentul nostru, Andrew Hubbard urma să rămână unul dintre puținii care îi cunoșteau viitorul. Și faptul că în el se afla o vrăjitoare.

— Nu pot să cred că v-ați folosi cunoștințele împotriva mea sau a lui Matthew. Nu după tot ce a făcut, după felul în care s-a schimbat.

— Nu le-aș folosi? Zâmbetul încordat al lui Hubbard îmi spunea că ar fi făcut orice ar fi fost necesar pentru a-și proteja turma. Între noi e dușmănie mare.

— O să găsesc o altă cale de a-i pune la adăpost, am spus, hotărându-mă să plec.

— Annie e deja copilul meu. E vrăjitoare și parte din familia mea. O să mă ocup de bunăstarea ei. Cu Jack Blackfriars e altă treabă. El nu e ființă supranaturală și va trebui să se apere singur.

— E un copil, un băiețel!

— Dar nu e copilul meu. Nici dumneata nu ești. Nu vă datorez nici unuia nimic. O zi bună, doamnă Roydon!

Hubbard se întoarse.

— Și dacă aș face parte din familia dumneavoastră, ce s-ar întâmpla atunci? Mi-ați îndeplini rugămintea în privința lui Jack? L-ați recunoaște pe Matthew drept rudă de sânge cu mine și, prin urmare, protejat al dumneavoastră?

La Matthew cel din secolul al șaisprezecelea mă gândeam eu. Când aveam să ne întoarcem în prezent, celălalt Matthew urma să fie încă aici, în trecut.

— Dacă îmi oferiți sângele dumneavoastră, nici Matthew, nici Jack, nici pruncul vostru nenăscut nu vor avea motive să se teamă de mine.

Hubbard îmi oferise informația pe un ton egal, însă în ochi i se citea aceeași lăcomie pe care o văzusem în privirea lui Rudolf.

— Și de cât sânge ați avea nevoie?

„Gândește! Rămâi în viață!”

— De foarte puțin. Nu mai mult de o picătură.

Atenția lui Hubbard era neclintită.

— Nu v-aș putea lăsa să-l luați direct din trupul meu. Matthew ar ști, la urma urmei suntem pereche, am spus eu.

Privirea lui Hubbard zbură spre sânii mei.

— Eu îmi iau întotdeauna tributul din gâtul copiilor mei.

— Sunt sigură că așa faceți, părinte Hubbard. Dar înțelegeți de ce în cazul meu lucrul acesta nu e posibil. Și nici de dorit.

Am tăcut, sperând ca foamea lui Hubbard – de putere, de a ne cunoaște pe mine și pe Matthew, de ceva cu care să țină în șah familia de Clairmont ori de cât ori ar fi avut nevoie – să învingă.

— Mi-ar prinde bine o cupă.

— Nu, spuse Hubbard scuturându-și barba. Sângele vi s-ar întina. Trebuie să fie curat.

— Atunci o cupă din argint, am spus, amintindu-mi de lecţiile lui Chef de la Sept-Tours.

— Vă veţi despica vena de la încheietură deasupra gurii mele şi veţi lăsa sângele să se scurgă. Nu ne vom atinge unul pe celălalt. Hubbard mă privi încruntat. Altfel mă voi îndoi de sinceritatea ofertei dumneavoastră.

— Foarte bine, părinte Hubbard. Vă accept condiţiile.

Mi-am slăbit legătura de la încheietura dreaptă şi am suflecat mâneca. În vreme ce făceam asta, îi adresam o rugăminte tăcută Correi.

— Unde vreţi să facem treaba asta? Din câte am văzut până acum, copiii dumneavoastră îngenunchează, dar, dacă eu trebuie să-mi las sângele să picure în gura dumneavoastră, asta n-o să meargă.

— E un sacrament. În faţa lui Dumnezeu nu contează cine îngenunchează.

Spre marea mea surprindere, Hubbard se lăsă lângă mine pe podea şi îmi întinse un cuţit.

— N-am nevoie de el.

Mi-am trecut degetul peste urmele albăstrui de pe încheietură şi am murmurat o simplă vrajă de dezlegare. Pe piele mi se ivi o linie roşiatică. Sângele ţâşni din ea.

Hubbard deschise gura şi rămase cu ochii aţintiţi asupra chipului meu. Aştepta să renunţ sau să-l înşel cumva. Dar eu aveam să respect litera înţelegerii, nu şi spiritul ei. „Mulţumesc, Goody Alsop”, am spus, trimiţându-i o binecuvântare tăcută pentru că mă învăţase cum să mă port cu individul.

Mi-am ţinut încheietura deasupra gurii lui şi am strâns pumnul. O picătură de sânge mi se scurse pe braţ şi începu să cadă. Hubbard închise ochii ca şi cum ar fi vrut să se concentreze asupra a ceea ce avea să descopere în sângele meu.

— Ce e sângele, dacă nu foc şi apă? am murmurat.

Am chemat vântul să încetinească scurgerea picăturii. Sporindu-şi forţa, el îngheţă stropul de sânge, astfel încât acesta să fie cristalin şi tăios când avea să aterizeze pe limba vampirului. Părintele Hubbard deschise ochii nedumerit.

— Nu mai mult de o picătură.

Vântul uscase deja rămăşiţele de sânge de pe pielea mea, transformându-le într-un labirint de dâre roşii peste vene albastre.

— Sunteţi un slujitor al lui Dumnezeu, un bărbat de cuvânt, nu-i aşa, părinte Hubbard?

Corra slăbi strânsoarea cozii pe care şi-o ţinea înfăşurată în jurul şoldurilor mele. O folosise pentru a-l apăra pe copil, pentru ca el să nu ştie nimic despre această sordidă tranzacţie, însă acum voia parcă s-o folosească pentru a-l bate până la leşin pe Hubbard.

Mi-am retras încet braţul. Vampirul se gândi să-l înşface, apoi să şi-l ducă la gură. Am văzut ideea trecându-i prin minte cu aceeaşi claritate cu care îl văzusem pe Edward Kelley cum se gândeşte să mă ciomăgească folosindu-şi bastonul. Dar părintele se răzgândi. Am şoptit o altă vrajă simplă pentru a închide rana şi, fără un cuvânt, m-am întors să plec.

— Data viitoare când veţi veni la Londra, Dumnezeu îmi va da de ştire. Iar dacă asta va fi voinţa Lui, ne vom reîntâlni. Dar nu uitaţi: indiferent unde plecaţi de aici încolo, chiar şi în moarte, o fărâmă din dumneavoastră va trăi în trupul meu.

M-am oprit şi m-am uitat la el. Cuvintele îi erau ameninţătoare, însă expresia de pe chipul lui părea gânditoare, chiar tristă. Am grăbit pasul în vreme ce părăseam cripta bisericii, dorindu-mi să mă

depărtez cât mai mult de Andrew Hubbard.

— Rămas-bun, Diana Bishop! strigă el în urma mea.

Traversasem deja pe jumătate orașul când mi-am dat seama că, oricât de puțin i-ar fi dezvăluit acea singură picătură de sânge, acum părintele Hubbard îmi știa adevăratul nume.

Când m-am întors la „Cerbul și Coroana", Walter și Matthew strigau unul la altul. Îi auzea până și grăjdarul lui Raleigh, care stătea în curte, ținând frâiele armăsarului negru al lui Walter și ascultându-le cearta prin fereastra deschisă.

— Asta ar însemna moartea mea. Și a ei! Nimeni nu trebuie să știe că poartă un copil!

Destul de ciudat, Walter era cel care vorbea.

— Nu poți să renunți la femeia pe care o iubești și la propriul copil pentru a încerca să-i rămâi fidel reginei, Walter. Elisabeta va descoperi că ai trădat-o și Bess va fi distrusă pentru totdeauna.

— Ce te aștepți să fac? S-o iau de nevastă? Dacă fac asta fără permisiunea reginei, voi fi arestat.

— O să supraviețuiești, indiferent ce s-ar întâmpla, spuse Matthew pe un ton neutru. Dar, dacă o lași pe Bess fără ocrotire, ea nu va supraviețui.

— Cum poți pretinde o asemenea sinceritate după toate minciunile pe care tu le-ai spus în legătură cu Diana? În unele zile ai insistat că ești însurat, dar ne-ai pus să jurăm că vom nega totul dacă vreo vrăjitoare străină sau vreun vârcolac necunoscut vor veni să adulmece și să pună întrebări. Vocea lui Walter scăzu, însă înverșunarea rămase. Te aștepți să cred că te vei întoarce de unde ai venit și o vei recunoaște drept soție?

M-am furișat nevăzută în cameră.

Matthew șovăi.

— Mă gândeam eu, spuse Walter.

Se apucă să-și scoată mănușile.

— Așa vreți voi doi să vă luați rămas-bun? am întrebat.

— Diana! spuse Walter îngrijorat.

— Bună, Walter! Grăjdarul tău e jos cu calul.

El porni spre ușă, apoi se opri.

— Fii rațional, Matthew! Nu pot să pierd orice trecere aș avea la curte. Bess înțelege mai bine ca oricine cât de periculoasă e mânia reginei. La curtea Elisabetei, norocul e trecător, însă dizgrația durează veșnic.

Matthew își urmări prietenul tropăind în jos pe scări.

— Dumnezeu să mă ierte! Prima dată când am auzit planul ăsta, i-am spus că e înțelept. Biata Bess!

— Ce se va întâmpla cu ea după plecarea noastră? am întrebat.

— La toamnă, sarcina lui Bess va începe să se vadă. Se vor căsători în secret. Când regina îl va întreba despre relația lor, Walter o va nega. În repetate rânduri. Reputația lui Bess va fi distrusă, soțul ei va fi demascat drept un mincinos și amândoi vor fi arestați.

— Și copilul? am șoptit.

— Se va naște în martie și va muri în toamna următoare. Matthew se așează la masă, cu capul în mâini. O să-i scriu tatălui meu ca să fiu sigur că Bess are parte de ocrotirea lui. Poate că Susanna Norman se va îngriji de ea pe durata sarcinii.

— Nici tatăl tău, nici Susanna n-o pot apăra de lovitura pe care i-o dă negarea lui Raleigh. Mi-am pus mâinile pe încheietura lui. Și tu vei nega că suntem căsătoriți atunci când ne vom întoarce?

— Nu e atât de simplu, spuse Matthew, fixându-mă cu o privire hăituită.

— Asta a spus Walter. Tu i-ai zis că e o greșeală. Mi-am amintit de profeția lui Goody Alsop. „Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viață vor lua.” Se apropie timpul când va trebui să alegi între siguranța trecutului și promisiunea viitorului, Matthew.

— Iar trecutul nu poate fi îndreptat, indiferent cât de mult aș încerca, spuse el. E un lucru pe care i-l spun mereu reginei când suferă în urma unei decizii proaste. Am căzut în groapa pe care singur am săpat-o, cum s-ar grăbi să-mi atragă atenția Gallowglass.

— Mi-ai luat-o înainte, unchiule. Gallowglass intrase fără zgomot, iar acum descărca pachete. Ți-am luat hârtie. Și pene pentru scris. Și niște tonic pentru gâtul lui Jack.

— Cu asta se alege dacă își petrece tot timpul prin turnuri cu Tom, discutând despre stele. Matthew își trecu mâinile peste față. Va trebui să avem grijă ca Tom să fie îngrijit, Gallowglass. Walter n-o să-l mai poată ține mult în slujbă. Henry Percy va trebui să ducă greul, din nou, însă ar fi cazul să contribui și eu cu ceva la întreținerea lui.

— Că veni vorba despre Tom, i-ai văzut planurile pentru ochelarii cu un singur ochi care îl vor ajuta să vadă cerurile? El și Jack îi spun „sticla stelară”.

Am simțit furnicături pe pielea capului, iar firele din cameră trosniră de energie. Timpul gemu ușor prin colțuri în semn de protest.

— „Sticlă stelară”! Am încercat să-mi păstrez o voce egală. Cum arată?

— Întreabă-l chiar tu! spuse Gallowglass, întorcându-și capul spre scară.

Jack și Mop năvăliră în cameră. Tom îi urmă cu un aer absent și cu o pereche de ochelari sparți în mână.

— Cu siguranță vei lăsa o urmă în viitor dacă te amesteci în așa ceva, Diana, mă avertiză Matthew.

— Uite, uite, uite! Jack flutură o bucată groasă de lemn. Mop îi urmărea mișcările și clănțănea din dinți către băț când acesta îi trecea prin față. Domnul Harriot a zis că, dacă îl găurim și îi punem o lentilă de ochelari în capăt, o să facă lucrurile de departe să pară mai aproape. Știți să ciopliți, domnule Roydon? Dacă nu, credeți că tâmplarul de pe Saint Dunstan m-ar putea învăța? Mai sunt chifle? Domnului Harriot i-a chiorăit stomacul toată după-amiaza.

— Dă-mi să văd chestia aia! am spus și am întins mâna spre tubul din lemn. Chiflele sunt în dulapul de pe palier, Jack, unde stau mereu. Dă-i una domnului Harriot și ia una pentru tine! Și nu, am spus tăindu-i vorba copilului încă de când deschisese gura, Mop n-are voie s-o mănânce.

— Bună ziua, doamnă Roydon! spuse Tom cu un aer visător. Dacă o pereche atât de simplă de ochelari îl poate ajuta pe om să vadă cuvintele lui Dumnezeu în Biblie, cu siguranță, ea poate fi transformată în ceva mai complex, care să-i permită omului să vadă lucrarea Domnului în Cartea Naturii. Îți mulțumesc, Jack.

Tom mușcă absent din chiflă.

— Și cum ai transforma tu ochelarii în ceva mai complex? l-am întrebat cu voce tare, abia îndrăznind să respir.

— Aș combina lentile convexe cu unele concave, așa cum sugerează gentlemanul napolitan *signor*

della Porta[184] într-o carte pe care am citit-o anul trecut. Brațul meu nu le poate susține la distanța potrivită. Așa că încercăm să ne creștem lungimea brațului cu această bucată de lemn.

Cu aceste cuvinte, Thomas Harriot schimba istoria științei. Iar eu nici nu trebuia să mă amestec în trecut, ci doar să am grijă ca el să nu fie uitat.

— Dar astea sunt doar închipuiri fără rost. O să-mi aștern ideile pe hârtie și o să mă gândesc la ele mai târziu.

Tom oftă.

Asta era problema cu oamenii de știință ai epocii: nu înțelegeau necesitatea de a publica. În cazul lui Thomas Harriot, în mod cert ideile lui se pierduseră în lipsa unui editor.

— Cred că ai dreptate, Tom. Dar tubul ăsta din lemn nu e suficient de lung, am spus și i-am zâmbit larg. Cât despre tâmplarul din Saint Dunstan, *monsieur* Vallin v-ar putea fi de mai mare ajutor dacă vă trebuie un tub lung și gol pe dinăuntru. Mergem să-i facem o vizită?

— Da! strigă Jack, sărind în aer. *Monsieur* Vallin are tot felul de mecanisme și arcuri, domnule Harriot. Mi-a dat unul care acum e în cutia mea cu comori. A mea nu e la fel de mare ca a doamnei Roydon, dar încap destule în ea. Putem să plecăm acum?

— Ce pune la cale mătușa? îl întrebă Gallowglass pe Matthew. Amândoi erau zăpăciți și îngrijorați.

— Cred că se răzbună pe Walter pentru că n-a fost destul de atent la viitor, spuse Matthew cu blândețe.

— Ah! E bine atunci. Și eu care credeam că miroase a necazuri.

— Necazuri apar tot timpul, zise Matthew. Ești sigură că știi ce faci, *ma lionne*?

Se întâmplaseră prea multe lucruri pe care nu le puteam îndrepta. Nu puteam să-mi aduc înapoi primul copil nenăscut sau să le salvez pe vrăjitoarele din Scoția. Veniserăm cu *Ashmole 782* tocmai din Praga doar pentru a descoperi că nu-l puteam lua în siguranță în viitor. Ne luaserăm rămas-bun de la tații noștri și eram pe cale să ne părăsim prietenii. Cele mai multe dintre aceste întâmplări aveau să dispară fără urmă. Însă eu știam exact cum să mă asigur că telescopul lui Tom supraviețuiește.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Trecutul ne-a schimbat, Matthew. De ce să nu-l schimbăm și noi pe el?

Soțul meu îmi luă mâna și mi-o sărută.

— Atunci mergeți la *monsieur* Vallin. Puneți-l să-mi trimită mie nota de plată.

— Mulțumesc.

M-am aplecat și i-am șoptit ceva la ureche.

— Nu-ți face griji! O s-o iau pe Annie cu mine. Ea o să-l facă să mai scadă din preț. În plus, cine știe cât să ceară pe un telescop în 1591?

Și astfel o vrăjitoare, un demon, doi copii și un câine îi făcură în după-amiaza aceea o scurtă vizită lui *monsieur* Vallin. Seara i-am invitat pe prietenii noștri să ni se alăture în noaptea următoare. Avea să fie ultima dată când îi mai vedeam. În timp ce eu mă ocupam de telescop și de planurile pentru cină, Matthew trimise spre Mortlake cartea *Verum secretum secretorum* ce-i aparținuse lui Roger Bacon. Nu voiam să văd că *Ashmole 782* trece în mâinile doctorului Dee. Știam că trebuia să se întoarcă în enorma bibliotecă a alchimistului, astfel încât Elias Ashmole s-o poată cumpăra în secolul al șaptesprezecelea. Dar nu-mi era ușor să las cartea în grija altuia, așa cum nu-mi fusese ușor să-i

cedez lui Kit, atunci când sosisem, mica figurină ce o reprezenta pe zeița Diana. Detaliile practice ale plecării noastre căzură în sarcina lui Gallowglass și a lui Pierre, care împachetară cufere, goliră sipete, redistribuiră fonduri și trimiseră bunuri personale la Old Lodge cu o eficiență care arăta de câte ori mai făcuseră asta.

Mai erau doar câteva ore până la plecarea noastră. Eu tocmai mă întorceam de la *monsieur* Vallin cu un pachet ciudat înfășurat în piele moale, când mă opri în loc apariția unei fetițe de zece ani ce stătea în fața prăvăliei cu plăcinte, uitându-se fascinată la produsele din vitrină. Îmi amintea de mine la vârsta ei, de la părul rebel blond-căpșună până la brațele prea lungi pentru restul corpului. Fetița se încordă când simți că era privită. În clipa în care privirile ni se întâlniră, am știut de ce: era vrăjitoare.

— Rebecca! o chemă o femeie ce ieșea din prăvălie.

Inima îmi sări din piept când am dat cu ochii de ea, căci era o combinație între mama mea și Sarah.

Rebecca nu spuse nimic, ci continuă să se uite fix la mine, de parcă ar fi văzut o fantomă. Mama ei căută să vadă ce atrăsese atenția fiicei sale și tresări. Privirea ei îmi furnică pielea în vreme ce-mi studia chipul și trupul. Și ea era vrăjitoare.

Mi-am silit picioarele să mă poarte spre prăvălia cu plăcinte. Fiecare pas pe care îl făceam mă ducea mai aproape de cele două vrăjitoare. Mama o strânse pe copilă între fustele ei, iar Rebecca scânci în semn de protest.

— Arată ca *grand-dame*, șopti micuța, încercând să se uite mai bine la mine.

— Șșt! îi spuse mama ei. Mă privi parcă scuzându-se. Știi că *grand-dame* a ta a murit, Rebecca.

— Sunt Diana Roydon. Am dat din cap înspre semnul din spatele lor. Locuiesc aici, la „Cerbul și Coroana”.

— Dar asta înseamnă că sunteți…

Femeia făcu ochii mari și o trase pe Rebecca mai aproape.

— Eu sunt Rebecca White, spuse fata, netulburată de reacția mamei sale.

Făcu o scurtă reverență șovăitoare. Și această mișcare îmi părea cunoscută.

— Mă bucur mult să te cunosc. Ești nouă în Blackfriars?

Voiam să fac conversație cât mai mult timp cu putință, fie și numai ca să mă pot holba la chipurile lor familiare, și totuși străine.

— Nu. Locuim lângă spitalul din preajma pieței Smithfield, mă lămuri copila.

— Eu iau pacienții la mine când au saloanele pline. Femeia ezită. Sunt Bridget White, iar Rebecca e fiica mea.

Chiar și fără cele două nume familiare, le recunoșteam pe aceste două ființe până în măduva oaselor. Bridget Bishop se născuse în jurul anului 1632, iar primul nume ce apărea în grimoarul Bishop era al bunicii ei, Rebecca Davies. Oare fetița de zece ani din fața mea avea să se mărite într-o bună zi și să poarte acel nume?

Atenția Rebeccăi fu atrasă de ceva de la gâtul meu. Am întins mâna. „Cerceii lui Ysabeau.”

Eu și Matthew folosiserăm trei obiecte ca să ne transportăm în trecut: un exemplar manuscris din *Doctorul Faust*, o piesă de șah din argint și un cercel ascuns în păpușa lui Bridget Bishop. Am întins mâna și mi-am scos bijuteria de aur din ureche. Știind din experiența avută cu Jack că era un lucru înțelept să-i privești în ochi pe copii dacă voiai să le lași o impresie puternică, m-am ghemuit până când am ajuns la înălțimea fetiței.

— Am nevoie de cineva care să țină ăsta în siguranță. Am întins cercelul. Într-o zi o să-mi trebuiască. Vrei să mi-l ții tu?

Rebecca mă privi solemn și dădu din cap în semn de aprobare. Am luat-o de mână, simțind recunoașterea ca pe un curent electric ce ne străbătea pe amândouă, și i-am pus firele de aur în palmă. Ea își strânse degetele în jurul lor.

— Pot, mamă? îi șopti ea prea târziu lui Bridget.

— Cred că e în regulă, răspunse precaută mama ei. Hai, Rebecca! Trebuie să plecăm.

— Mulțumesc, am spus, după care m-am ridicat și am bătut-o pe Rebecca pe umăr în vreme ce o priveam pe Bridget în ochi. Mulțumesc.

Am simțit împunsătura unei priviri. Am așteptat ca vrăjitoarele să dispară din raza mea vizuală și abia apoi m-am întors către Christopher Marlowe.

— Bună ziua, doamnă Roydon! Vocea îi era aspră și suna ca moartea. Walter mi-a spus că veți pleca în noaptea asta.

— Eu l-am rugat să-ți spună.

L-am silit pe Kit să mă privească în ochi printr-un act de voință pură. Era încă un lucru pe care îl puteam îndrepta: puteam să am grijă ca Matthew să-și ia rămas-bun cum se cuvine de la bărbatul care îi fusese cândva cel mai apropiat prieten.

Kit își coborî privirea, ascunzându-și fața.

— N-ar fi trebuit să vin niciodată.

— Te iert, Kit.

Marlowe ridică brusc capul, surprins de vorbele mele.

— De ce? mă întrebă năucit.

— Pentru că îl iubești. Și pentru că, atâta vreme cât Matthew te va blama pentru ceea ce mi s-a întâmplat, o parte din el va rămâne cu tine. Veșnic, am spus eu simplu. Vino sus și ia-ți rămas-bun!

Matthew ne aștepta pe palier, căci ghicise că aduceam acasă pe cineva. L-am sărutat ușor pe gură în drum spre dormitorul nostru.

— Tatăl tău te-a iertat pe tine, am murmurat. Fă-i și tu același dar lui Kit.

Pe urmă i-am lăsat să repare ce mai puteau în puținul timp rămas.

Câteva ore mai târziu îi întindeam lui Thomas Harriot un tub de oțel.

— Iată „sticla ta stelară”, Tom.

— E făcută dintr-o țeavă de pușcă. Cu ajustări, bineînțeles, îi explică *monsieur* Vallin, faimosul făuritor de ceasuri și capcane pentru șoareci. Și e gravată, așa cum a cerut doamna Roydon.

Pe laterală, în mijlocul unei încântătoare etichete din argint, stătea scrisă legenda: N. VALLIN ME FECIT, T. HARRIOT ME INVENIT, 1591.

— „N. Vallin m-a făurit, T. Harriot m-a inventat.” I-am zâmbit cu căldură lui *monsieur* Vallin. E perfect.

— Acum putem să ne uităm la lună? strigă Jack, repezindu-se la ușă. Pare deja mai mare decât ceasul de la Saint Mildred.

Și așa Thomas Harriot, matematician și lingvist, intră în istoria științei în curtea de la „Cerbul și Coroana”, stând așezat pe un scaun uzat împletit din răchită și recuperat de prin podurile noastre. Îndreptă lungul tub de metal căruia îi fuseseră potrivite două lentile de ochelari spre luna plină și oftă

de plăcere.

— Uite, Jack! E exact cum a spus *signor* della Porta. Tom îl invită pe băiat în poala lui şi aşează un capăt al tubului la ochiul entuziastului său asistent. Două lentile, una convexă şi una concavă, reprezintă într-adevăr soluţia, dacă sunt ţinute la distanţa potrivită.

După Jack ne-am uitat toţi, cu rândul.

— Ei bine, nu e deloc cum mă aşteptam, spuse George Chapman dezamăgit. Tu n-ai crezut că luna o să fie ceva mai dramatică? Mi se pare că prefer misterioasa lună a poeţilor în locul acesteia, Tom.

— Păi nu e perfectă deloc, se plânse Henry Percy, frecându-se la ochi şi privind încă o dată prin tub.

— Bineînţeles că nu e perfectă. Nimic nu e, spuse Kit. Nu poţi crede tot ce-ţi spun filozofii. Uite ce puţin l-a ajutat filozofia pe Tom!

M-am uitat la Matthew şi am zâmbit. Trecuse ceva vreme ce când nu mai savurasem ripostele verbale ale membrilor Şcolii Nopţii.

— Măcar Tom se poate hrăni singur, ceea ce nu pot spune despre dramaturgii pe care îi cunosc. Walter se uită prin tub şi fluieră. Îmi doresc să-ţi fi venit ideea asta înainte să plecăm în Virginia, Tom. Ar fi fost utilă pentru supravegherea ţărmului în vreme ce ne aflam în siguranţă pe puntea vasului. Uită-te prin ea, Gallowglass, şi spune-mi că mă înşel!

— Tu nu te înşeli niciodată, Walter, replică scoţianul şi îi făcu semn cu ochiul lui Jack. Ascultă bine la mine, tinere Jack! Cel care îţi plăteşte salariul are întotdeauna dreptate.

Le invitasem pe Goody Alsop şi pe Susanna să vină la noi, aşa că până şi cele două vrăjitoare se uitară prin „sticla stelară” a lui Tom. Nici una nu păru teribil de impresionată de invenţie, deşi amândouă scoaseră sunete de entuziasm când fură întrebate.

— De ce se obosesc bărbaţii cu asemenea flecuşteţe? îmi şopti Susanna. Eu aş fi putut să-i spun că luna nu-i perfect netedă şi fără acest nou instrument. Ei n-au ochi?

După plăcerea de a studia cerurile, nu ne mai rămăsese decât durerea despărţirii. Pe Annie am trimis-o cu Goody Alsop, sub pretextul că Susanna avea nevoie de încă două mâini ca s-o ajute pe bătrână să traverseze oraşul. Salutul meu fu scurt, iar fata mă privi cu neîncredere.

— Sunteţi bine, doamnă? Poate e mai înţelept să rămân aici.

— Nu, Annie. Du-te cu mătuşa ta şi cu Goody Alsop!

Am clipit ca să-mi alung lacrimile. Cum putea Matthew să îndure despărţirile astea repetate?

Plecară apoi Kit, George şi Walter, luându-şi rămas-bun cu voci îngroşate. Îl bătură pe Matthew pe spate şi-i urară numai bine.

— Haide, Jack! Tu şi Tom o să mergeţi acasă la mine, spuse Henry Percy. Noaptea abia a început.

— Nu vreau să plec, spuse Jack.

Se învârtea pe lângă Matthew, cu ochii cât cepele. Simţea iminenta schimbare.

Vampirul îngenunche lângă el.

— N-ai de ce să te temi, Jack. Îi cunoşti pe domnul Harriot şi pe lordul Northumberland. Ei n-o să lase să ţi se întâmple nimic rău.

— Dar dacă o să mai am un coşmar? şopti micuţul.

— Coşmarurile sunt precum „sticlele stelare” ale domnului Harriot. Sunt un truc al luminii, care face ca lucrurile aflate la distanţă să pară mai apropiate şi mai mari decât sunt cu adevărat.

— Ah! Jack se gândi la răspunsul lui Matthew. Deci, chiar dacă văd un monstru în visele mele, el nu poate să mă ajungă?

Soţul meu clătină din cap.

— Dar o să-ţi spun un secret. Un vis e un coşmar întors pe dos. Dacă visezi un om pe care îl iubeşti, acela îţi va părea mai aproape, chiar dacă e la depărtare.

Se ridică şi îşi puse o mână pe creştetul lui Jack, ca pentru o binecuvântare tăcută.

Odată ce băiatul şi tutorii lui plecară, n-am mai rămas decât cu Gallowglass. Am luat sforile din cutia mea pentru vrăji şi am lăsat în schimb câteva obiecte: o pietricică, o pană albă, o bucăţică din scoruş, bijuteriile mele şi biletul de la tata.

— O să am eu grijă de ea, îmi promise Gallowglass, luându-mi cutia.

Părea ciudat de mică în mâna lui uriaşă. El mă strânse într-o îmbrăţişare ca de urs.

— Ai grijă de celălalt Matthew, astfel încât să mă poată găsi într-o zi, i-am şoptit la ureche, ţinându-mi ochii strâns închişi.

I-am dat drumul şi am păşit într-o parte. Cei doi de Clairmont îşi luară rămas-bun aşa cum făceau toţi cei din familia lor: scurt, dar cu patimă.

Pierre aştepta cu caii în faţă la „Pălăria Cardinalului”. Matthew mă ajută să urc în şa, apoi încălecă şi el.

— Rămas-bun, *madame*! spuse Pierre şi dădu drumul frâielor.

— Îţi mulţumesc, prietene, am spus şi ochii mi se umplură încă o dată de lacrimi.

Servitorul îi întinse lui Matthew o scrisoare. Am recunoscut sigiliul lui Philippe.

— Instrucţiunile tatălui dumneavoastră, milord.

— Dacă nu apar în Edinburgh peste două zile, să vii să mă cauţi.

— Aşa o să fac, promise Pierre, în vreme ce soţul meu dădea pinteni calului şi porneam spre Oxford.

Am schimbat caii de trei ori şi am ajuns la Old Lodge înainte de răsărit. Françoise şi Charles fuseseră trimişi de acasă. Eram singuri.

Matthew lăsă scrisoarea de la Philippe pe biroul lui, unde tizul său cel din secolul al şaisprezecelea n-avea cum s-o rateze. Îl trimitea urgent cu treburi în Scoţia. Odată ajuns acolo, Matthew Roydon urma să stea o vreme la curtea regelui Iacob, apoi să dispară pentru a începe o nouă viaţă în Amsterdam.

— Regele Scoţiei va fi încântat să vadă că am revenit la vechile mele păreri, comentă Matthew, atingând scrisoarea cu vârful degetului. Cu siguranţă, n-o să mai fac vreo tentativă de a le scăpa pe vrăjitoare.

— Ai schimbat ceva aici, Matthew, am spus, cuprinzându-i talia cu braţul. Acum trebuie să lămurim lucrurile în prezent. Am intrat în dormitorul în care aterizaserăm cu atâtea luni în urmă. Să ştii că nu sunt sigură că vom aluneca printre secole şi vom ateriza în locul şi la momentul potrivite, l-am avertizat.

— Mi-ai mai explicat asta, *mon coeur*. Am încredere în tine. Matthew îşi împleti braţele cu ale mele. Hai să ne cunoaştem viitorul! Din nou.

— Adio, casă!

M-am uitat pentru ultima oară la primul nostru cămin. Chiar dacă aveam să-l revăd, nu avea să

mai fie ca în această dimineaţă de iunie.

Firele albastre şi chihlimbarii din colţuri trosniră şi se văitară nerăbdătoare, umplând camera de lumină şi sunet. Am inspirat adânc şi mi-am înnodat sfoara maronie, lăsând capătul să atârne liber. În afară de Matthew şi de hainele de pe noi, firele de ţesătoare erau singurele obiecte pe care aveam să le iau cu mine.

— Cu primul nod făcut, vraja a început, am şoptit.

Volumul timpului creştea cu fiecare nod pe care îl făceam, până când ţipetele şi vaietele deveniră aproape asurzitoare.

În vreme ce capetele celei de-a noua sfori se uneau, am ridicat picioarele şi împrejurimile începură să dispară încet-încet.

184 Giambattista della Porta (1535–1615), savant renascentist italian (n.red.)

CAPITOLUL 40

Toate ziarele englezești titrau variațiuni ale aceluiași titlu, însă lui Ysabeau i se păru că *Times* era cel mai isteț.

Un englez câștigă cursa pentru a vedea în spațiu
30 iunie 2010

Anthony Carter, cel mai mare expert al lumii în instrumente științifice timpurii de la Muzeul de Istorie a Științei al Universității Oxford, a confirmat azi că un telescop refringent ce poartă numele matematicianului și astronomului elisabetan Thomas Harriot și pe al lui Nicholas Vallin, un ceasornicar hughenot care a fugit din Franța pe temeiuri religioase, este într-adevăr autentic. Pe lângă cele două nume, pe telescop e gravată data 1591.

Descoperirea i-a electrizat pe oamenii de știință și pe istorici. Vreme de secole, împrumutul, în 1609, al unui telescop rudimentar de la olandezi pentru a privi luna îi fusese atribuit matematicianului Galileo Galilei.

„Cărțile de istorie vor trebui rescrise”, a spus Carter. Thomas Harriot citise *Magia naturii* a lui Giambattista della Porta și fusese intrigat de felul în care lentilele concave și convexe puteau fi folosite pentru „a se vedea atât lucrurile de foarte departe, cât și lucrurile de aproape, și unele, și altele mai mari și mai clare”.

Contribuția lui Thomas Harriot la progresul astronomiei a fost trecută cu vederea în parte pentru că el nu și-a publicat-o, preferând să împărtășească descoperirile unui grup apropiat de prieteni pe care unii îl numesc „Școala Nopții”. Patronat de Walter Raleigh și de Henry Percy, „contele-vrăjitor” din Northumberland, Harriot a fost liber din punct de vedere financiar să-și urmeze pasiunile.

Domnul I.P. Riddell a descoperit telescopul, împreună cu o cutie în care se găseau mai multe lucrări matematice caligrafiate de Thomas Harriot și o foarte elaborată capcană pentru șobolani, purtând și ea semnătura lui Vallin. Domnul Riddell tocmai repara clopotele bisericii Saint Michael, aflată în apropierea casei familiei Percy din Alnwick, când o pală de vânt deosebit de puternică a dărâmat o tapiserie uzată ce o înfățișa pe Sfânta Margareta spintecând dragonul și a scos la iveală cutia ce fusese ascunsă acolo.

„E un lucru rar ca instrumentele din acea perioadă să aibă atâtea elemente de identificare”, le-a explicat domnul doctor Carter reporterilor, arătând data marcată pe telescop, care confirmă că obiectul a fost făcut în 1591–1592. „Îi datorăm multe lui Nicholas Vallin, care a știut că acesta este un moment important în istoria instrumentelor științifice și a luat măsuri neobișnuite pentru a-i înregistra genealogia și proveniența.”

— Refuză să-l vândă, spuse Marcus, sprijinindu-se de tocul ușii.

Așa cum stătea cu brațele și picioarele încrucișate, aducea foarte mult cu Matthew.

— Am vorbit cu toată lumea, de la oficialii bisericii din Alnwick la ducele de Northumberland și la episcopul din Newcastle. Nu vor să renunțe la telescop, nici măcar pentru mica avere pe care le-ai oferit-o. Dar cred că i-am convins să-mi împrumute capcana pentru șoareci.

— Toată lumea știe despre ele, spuse Ysabeau. Până și *Le Monde* a publicat povestea.

— Ar fi trebuit să ne străduim mai mult să înăbușim subiectul. Treaba asta le-ar putea oferi

informaţii vitale vrăjitoarelor şi aliaţilor lor, spuse Marcus.

Tot mai numeroasele persoane care locuiau între zidurile castelului Sept-Tours îşi făceau griji de câteva săptămâni în legătură cu felul în care ar fi putut să reacţioneze Congregaţia dacă ar fi descoperit unde anume se aflau Diana şi Matthew.

— Ce părere are Phoebe? întrebă Ysabeau.

O plăcuse din prima pe tânăra cea atentă, cu bărbia ei fermă şi firea blândă.

Chipul lui Marcus se îmblânzi. Arătă deodată ca înainte de plecarea lui Matthew, pe vremea când era vesel şi lipsit de griji.

— Crede că e prea devreme să ne dăm seama ce rău s-a putut produce prin descoperirea telescopului.

— Fată deşteaptă, spuse Ysabeau zâmbind.

— Nu ştiu ce-aş face… începu Marcus. Expresia de pe chipul lui deveni înverşunată. O iubesc, *grand-mère*.

– Sigur că o iubeşti. Iar ea te iubeşte pe tine.

După evenimentele din mai, Marcus îşi dorise s-o vadă alături de restul familiei şi o adusese la Sept-Tours ca să se stabilească acolo. Erau nedespărţiţi. Iar Phoebe dovedise o remarcabilă chibzuinţă în vreme ce făcea cunoştinţă cu adunarea de demoni, vrăjitoare şi vampiri ce ocupa castelul în prezent. Chiar dacă fusese poate surprinsă să afle că există alte fiinţe care împart pământul cu oamenii, n-o arătase.

Numărul membrilor Conventiculului lui Marcus crescuse considerabil în ultimele luni. Asistenta lui Matthew, Miriam, era acum locuitor permanent al castelului, la fel ca fata lui Philippe, Verin, împreună cu soţul ei Ernst. Gallowglass, neliniştitul nepot al lui Ysabeau, îi uluise pe toţi stând locului vreme de şase săptămâni la rând. Nici măcar acum nu dădea semne că ar vrea să plece. Margaret, copilul lui Sophie Norman şi al lui Nathaniel Wilson venise pe lume sub acoperişul lui Ysabeau, iar acum autoritatea ei la castel era depăşită doar de cea a stăpânei de Clairmont. După ce nepoata ei se stabilise la Sept-Tours, mama lui Nathaniel, Agatha, începuse să apară acolo fără veste, la fel cum făcea şi prietenul cel mai bun al lui Matthew, Hamish. Chiar şi Baldwin trecea pe acolo din când în când.

Niciodată în lunga ei viaţă Ysabeau nu se aşteptase să fie castelană peste o asemenea gospodărie.

— Unde e Sarah? întrebă Marcus, atent la zumzetul activităţilor din jur. N-o aud.

— E în Turnul Rotund.

Ysabeau îşi trecu unghia ascuţită de jur împrejurul articolului de ziar, apoi desprinse frumos coloanele decupate de restul paginii tipărite.

— Sophie şi Margaret au rămas cu ea ceva vreme. Sophie zice că Sarah stă de strajă.

— De ce? Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă Marcus, înşfăcând ziarul.

Citise presa toată dimineaţa, urmărind subtilele schimbări în domeniul finanţelor şi în raporturile de forţe pe care Nathaniel reuşise să le izoleze şi analizeze astfel încât să poată fi mai bine pregătiţi pentru următoarea mişcare a Congregaţiei. O lume fără Phoebe era de neconceput pentru Marcus, însă Nathaniel le devenise şi el indispensabil.

— Nenorocitul ăla de telescop o să fie o problemă. N-am nici o îndoială. Congregaţia nu are nevoie decât de o vrăjitoare călătoare în timp şi de povestea asta ca să se poată întoarce în trecut şi să-l găsească pe tatăl meu.

— Tatăl tău n-o să mai rămână multă vreme acolo. Dacă n-a plecat încă.

— Zău, *grand-mère*! spuse Marcus cu o urmă de exasperare în voce. Privirea îi era încă ațintită asupra textului din jurul găurii pe care Ysabeau o făcuse în *Times*. Cum poți tu să știi asta?

— Mai întâi au apărut miniaturile, apoi documentele de laborator, iar acum telescopul ăsta. Îmi cunosc nora. Telescopul e exact genul de gest pe care Diana l-ar face dacă n-ar mai avea nimic de pierdut. Ysabeau trecu pe lângă nepotul ei. Diana și Matthew se întorc acasă.

Expresia lui Marcus era de nepătruns.

— Mă așteptam să te bucure mai mult întoarcerea tatălui tău, spuse Ysabeau calmă, oprindu-se lângă ușă.

— Au fost câteva luni grele, spuse Marcus cu un aer întunecat. Membrii Congregației mi-au spus clar că vor cartea și pe fiica lui Nathaniel. Odată ce Diana va fi aici…

— Nu se vor da în lături de la nimic. Ysabeau trase încet aer în piept. Măcar nu va mai trebui să ne facem griji că Diana și Matthew ar putea păți ceva în trecut. Vom fi împreună, la Sept-Tours, luptând cot la cot.

„Murind cot la cot.”

— S-au schimbat atâtea din noiembrie anul trecut!

Marcus se uită la suprafața lucioasă a mesei ca și cum ar fi fost el însuși vrăjitor și ar fi putut să vadă în ea viitorul.

— Și în viețile lor bănuiesc că s-au schimbat multe. Însă dragostea tatălui tău pentru tine e o constantă. Acum Sarah are nevoie de Diana. Iar tu ai nevoie de Matthew.

Ysabeau își luă frânturile de ziar și se îndreptă spre Turnul Rotund, lăsându-l pe Marcus cu gândurile lui. Cândva, aceea fusese temnița preferată a lui Philippe. Acum era folosită pentru depozitarea colecției de ziare vechi a familiei. Deși ușa spre camera de la etajul al treilea era deschisă, Ysabeau bătu cu eleganță în ea.

— Nu trebuie să bați. E casa ta.

Asprimea din vocea lui Sarah sugera câte țigări fumase și cât whisky băuse.

— Dacă așa te porți, mă bucur că nu sunt oaspetele tău, spuse Ysabeau pe un ton tăios.

— Oaspetele meu? Sarah râse ușor. Eu nu te-aș fi lăsat niciodată la mine în casă.

— De obicei, vampirii n-au nevoie de invitație.

Ysabeau și Sarah își perfecționaseră arta tachinărilor acerbe. Marcus și Em încercaseră fără succes să le convingă să se supună regulilor comunicării politicoase, însă cele două conducătoare de clanuri știau că schimburile lor acide ajutau la menținerea echilibrului fragil al puterii.

— N-ar trebui să fii aici sus, Sarah.

— De ce nu? Ți-e teamă că o să răcesc și o să mor?

Vocea lui Sarah deveni brusc ascuțită de durere, iar femeia se îndoi de mijloc, ca și cum ar fi fost lovită.

— Zeiță, ajută-mă, mi-e dor de ea! Spune-mi că-i un vis, Ysabeau! Spune-mi că Emily e încă în viață!

— Nu e un vis, răspunse vampirul cât putu de blând. Tuturor ne e dor de ea. Știu că ești pustiită pe dinăuntru și că suferi, Sarah.

— Și o să treacă, rosti lent vrăjitoarea.

— Nu. N-o să treacă!

Sarah privi în sus, surprinsă de vehemența lui Ysabeau.

— În fiecare zi a vieții mele îi duc dorul lui Philippe. Soarele răsare, iar inima mea plânge după el. Îi caut vocea, dar aud doar tăcere. Tânjesc după atingerea lui. Când soarele apune, mă retrag știind că perechea mea a părăsit lumea aceasta, iar eu n-o să-i mai revăd niciodată chipul.

— Dacă încerci să mă faci să mă simt mai bine, să știi că n-ai succes, spuse Sarah, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Emily a murit pentru ca odrasla lui Sophie și a lui Nathaniel să poată trăi. Cei care i-au provocat moartea vor plăti, îți promit. Familia de Clairmont se pricepe foarte bine la răzbunări, Sarah.

— Iar răzbunarea o să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu. Dar o să te ajute s-o vezi pe Margaret crescând și devenind femeie. Și asta la fel. Ysabeau lăsă bucata de ziar să cadă în poala vrăjitoarei. Diana și Matthew vin acasă.

PARTEA A VI-A
LUME NOUĂ, LUME VECHE

CAPITOLUL 41

Încercările mele de a ajunge la viitorul Old Lodge din trecutul acestuia rămaseră fără succes. M-am concentrat asupra felului cum arăta şi cum mirosea casa, apoi am văzut firele care ne legau pe Matthew şi pe mine de casă – maro, verzi şi aurii. Însă ele îmi scăpau întruna printre degete.

Am încercat să ajung atunci la Sept-Tours. Firele care ne legau de castel purtau amestecul specific lui Matthew de roşu şi negru, cu sclipiri argintii. Mi-am închipuit casa plină de feţe familiare: Sarah şi Em, Ysabeau şi Marthe, Marcus şi Miriam, Sophie şi Nathaniel. Dar nici acest liman nu-mi era accesibil.

Ignorând cu hotărâre groaza ce punea tot mai mult stăpânire pe mine, am căutat printre sutele de opţiuni ale unei alte destinaţii. Oxford? Staţia de metrou Blackfriars din Londra modernă? Catedrala Saint Paul?

Degetele mele se tot întorceau la acelaşi fir din urzeala şi ţesătura timpului care nu era mătăsos sau neted, ci dur şi aspru. I-am parcurs lungimea răsucită şi am descoperit că nu era un fir, ci o rădăcină legată de un copac nevăzut. Când mi-am dat seama de asta m-am împiedicat, ca şi cum aş fi dat peste un prag nevăzut, şi am căzut în sufrageria casei Bishop.

„Acasă.” Am aterizat în patru labe, simţind sforile înnodate între palmele mele şi podea. Secole de lustruit parchetul şi trecerea a sute de picioare neteziseră scândurile late din lemn de pin. Mâinile mele le cunoşteau, erau un simbol al statorniciei într-o lume a schimbării. Am ridicat privirea, aşteptându-mă aproape să-mi văd mătuşile stând în salonul din faţă. Îmi fusese atât de uşor să-mi găsesc drumul înapoi spre Madison, încât presupuneam că ele ne îndrumaseră. Însă aerul din casa Bishop era neclintit şi lipsit de viaţă, ca şi cum nici un suflet nu l-ar mai fi tulburat de la Halloween încoace. Nici măcar fantomele nu păreau să fie acasă.

Matthew stătea în genunchi lângă mine, cu braţul încă prins într-al meu şi cu muşchii tremurându-i după călătoria prin timp.

— Suntem singuri? am întrebat.

El adulmecă mirosurile locuinţei.

— Da.

Auzindu-i răspunsul calm, casa se trezi şi, într-o clipă, din neutră şi lipsită de viaţă atmosfera deveni apăsătoare şi neliniştită. Matthew se uită la mine şi zâmbi.

— Părul tău! S-a schimbat iar.

Am privit în jos şi n-am mai văzut buclele de un blond-căpşună cu care mă obişnuisem, ci şuviţe drepte, mătăsoase, de un blond-roşcat mai strălucitor, exact ca al mamei.

— Călătoria prin timp trebuie să fie de vină.

Casa scârţâi şi gemu. Am simţit-o adunându-şi energia pentru o explozie.

— Suntem doar eu şi Matthew.

Cuvintele voiau să fie liniştitoare, însă vocea îmi suna apăsată şi aspră. Casa mă recunoscu totuşi, şi un oftat de uşurare umplu camera. O adiere de vânt coborî pe horn, purtând o aromă necunoscută de muşeţel amestecat cu scorţişoară. M-am uitat peste umăr la şemineu şi către lambriurile din lemn crăpat care îl înconjurau, apoi m-am chinuit să mă ridic în picioare.

— Ce naiba e ăsta?

Un copac răsărise de sub grătarul căminului. Trunchiul lui negru umplea hornul, iar ramurile îşi croiseră drum prin piatră şi prin lambriurile de lemn dimprejur.

— Seamănă cu arborele din alambicul lui Mary.

Matthew se ghemui lângă vatră, îmbrăcat în pantalonii de catifea şi cămaşa din pânză brodată. Atinse cu degetul o mică umflătură din argint de pe scoarţa pomului. Ca şi al meu, glasul lui părea nepotrivit cu timpul şi locul.

— Parc-ar fi însemnul tău de pelerin.

Contururile sicriului lui Lazăr erau abia recognoscibile. Am venit lângă soţul meu. Fusta mea neagră şi lungă până în pământ se răspândi pe podea.

— Cred că asta şi este. Ampula avea în interior două scobituri aurite în care să ţină apa sfinţită. Înainte să plec din Oxford, am umplut-o pe una cu sângele meu, iar pe cealaltă cu sângele tău, spuse Matthew şi mă privi în ochi. Faptul că picăturile noastre de sânge sunt atât de apropiate mă face să simt că nu vom putea fi niciodată despărţiţi.

— Arată ca şi cum ampula ar fi fost expusă căldurii şi s-ar fi topit parţial. Dacă interiorul era aurit, odată cu sângele au fost probabil eliberate şi urme de mercur.

— Aşadar copacul s-a născut din aceleaşi ingrediente ca şi cel pe care Mary l-a numit *arbor Dianae.*

Matthew ridică privirea spre crengile goale.

Mirosul de muşeţel şi scorţişoară se intensifică. Arborele începu să dea rod. Dar nu obişnuitele fructe şi flori. Dintre ramuri răsăriră o cheie şi o singură foaie din piele.

— E pagina din manuscris, spuse Matthew, desprinzând-o.

— Asta înseamnă că în secolul douăzeci şi unu volumul e încă distrus şi incomplet. Nimic din ce am făcut noi în trecut n-a schimbat asta.

Am tras aer în piept ca să mă liniştesc.

— Atunci e probabil ca *Ashmole 782* să fie ascuns la loc sigur în Biblioteca Bodleiană, spuse Matthew calm. Iar asta e o cheie de maşină.

O luă de pe ramuri. De luni întregi nu mă mai gândisem la vreo altă formă de transport în afară de cal sau barcă. M-am uitat pe fereastra din faţă, dar acolo nu ne aştepta nici un vehicul. Matthew îmi urmări privirea.

— Marcus şi Hamish s-ar fi îngrijit să avem o cale de a ajunge la Sept-Tours, aşa cum am plănuit, fără să le cerem ajutorul. Probabil au maşini care ne aşteaptă prin toată Europa şi prin America, pentru orice eventualitate. Dar n-ar fi lăsat una la vedere, continuă soţul meu.

— Aici nu există nici un garaj.

— Există hambarul.

Matthew schiţă automat gestul de a băga cheia în buzunarul de la şold al pantalonilor, însă hainele lui nu aveau asemenea accesorii moderne.

— S-or fi gândit să ne lase şi haine?

Am făcut semn spre jacheta mea brodată şi spre fusta voluminoasă. Încă erau prăfuite de pe drumurile nepavate ale Oxfordului din secolul al şaisprezecelea.

— Hai să aflăm!

Matthew luă cheia şi pagina din *Ashmole 782.* Am intrat în sufragerie, apoi în bucătărie.

— Sunt încă maronii, am observat, cu ochii la tapetul în pătrățele și la frigiderul străvechi.

— Suntem acasă, spuse Matthew, trăgându-mă în curbura brațului său.

— Nu fără Em și Sarah.

Spre deosebire de casele supraaglomerate care ne înconjuraseră vreme de atâtea luni, familia noastră modernă era firavă și puțin numeroasă. Aici nu exista o Mary Sidney cu care să pot discuta despre problemele mele în timpul vreunei seri furtunoase. Nici Susanna, nici Goody Alsop nu aveau să ne mai facă o vizită după-amiaza ca să bea o cupă cu vin și să mă ajute să-mi perfecționez cele mai recente vrăji. Nu mai aveam ajutorul lui Annie cea veselă ca să-mi dezbrac corsetul și fustele. Mop nu mi se mai încurca printre picioare – și nici Jack. Iar dacă aveam nevoie de sprijin, nu exista nici un Henry Percy care să ne sară în ajutor fără întrebări sau ezitare. Mi-am strecurat mâna în jurul taliei lui Matthew. Aveam nevoie să simt ceva care să-mi amintească de indestructibilitatea lui.

— O să-ți fie mereu dor de ei, spuse el încet, ghicindu-mi starea de spirit, dar cu timpul durerea va păli.

— Încep să mă simt mai mult ca un vampir decât ca o vrăjitoare, am spus mâhnită. Prea multe despărțiri, prea multe persoane dragi care lipsesc.

Am observat calendarul de pe perete. Arăta luna noiembrie. I l-am arătat lui Matthew.

— E cu putință ca nimeni să nu mai fi fost aici de anul trecut? se întrebă el îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva, am spus și am dus mâna spre telefon.

— Nu, zise soțul meu. Congregația sigur ascultă telefoanele și supraveghează casa. Suntem așteptați la Sept-Tours. Indiferent că timpul petrecut departe de casă poate fi măsurat într-o oră sau un an, acolo trebuie să mergem.

Ne-am găsit hainele moderne pe uscător, vârâte într-o față de pernă ca să nu se prăfuiască. Servieta lui Matthew era așezată cu grijă lângă ele. Însemna că măcar Em mai trecuse pe aici de când plecaserăm. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la asemenea aspecte practice. Am înfășurat hainele noastre elisabetane în cearșafuri, căci nu mă lăsa inima să renunț la aceste rămășițe tangibile ale fostelor noastre vieți, apoi le-am luat la subraț ca pe două mingi de fotbal. Matthew băgă pagina din *Ashmole 782* în servieta lui din piele și o închise bine.

Înainte să ieșim din casă, soțul meu cercetă livada și câmpurile. Ochii lui pândeau cu atenție orice pericol. Am scrutat și eu locul cu cel de-al treilea ochi al meu, dar nu părea a fi nimeni acolo. Vedeam apa de sub livadă, auzeam bufnițele din copaci, simțeam dulceața verii în aerul amurgului, dar atâta tot.

— Haide! spuse Matthew, înșfăcând una dintre legăturile cu haine și luându-mă de mână.

Am parcurs în fugă spațiul deschis până la hambar. Matthew se lăsă cu toată greutatea pe ușa glisantă și o împinse, însă aceasta nu voi să se clintească.

— Sarah a aruncat o vrajă asupra ei. O vedeam răsucită în jurul mânerului și prin fibra lemnului. Și încă una zdravănă.

— Prea zdravănă ca să poată fi ruptă?

Matthew strângea din buze cu îngrijorare. Nu era de mirare că își făcea griji. Ultima oară când fuseserăm aici, eu nu putusem nici măcar să aprind dovlecii de Halloween. Am reperat capetele libere ale legăturilor și am rânjit.

— Nu sunt noduri. Sarah e bună, dar nu e țesătoare.

Îmi vârâsem șnururile de mătase elisabetane în elasticul din talia colanților. Când le-am scos de acolo, sforile verzi și maronii din mâna mea se întinseră și se prinseră de vraja lui Sarah, slăbind legăturile pe care mătușa mea le făcuse în jurul ușii chiar mai repede decât ar fi reușit Jack, meșterul nostru într-ale furtișagurilor.

În hambar stătea parcată Honda lui Sarah.

— Cum naiba o să încapi tu în aia? m-am întrebat.

— Mă descurc eu, spuse Matthew și aruncă hainele pe bancheta din spate.

Îmi dădu mie servieta, se ghemui pe scaunul din față și, după câteva încercări ratate, mașina se trezi la viață.

— Încotro acum? am întrebat, punându-mi centura.

— Syracuse. Apoi Montreal. Pe urmă Amsterdam, unde am o casă. Matthew băgă mașina în viteză și o luă fără mult zgomot peste câmp. Dacă ne pândește cineva, ne va căuta probabil la New York, Londra și Paris.

— N-avem pașapoarte, am observat.

— Uită-te sub covoraș! Marcus i-ar fi zis lui Sarah să le lase acolo, spuse el.

Am desprins covorașele murdare de podea și am găsit sub ele pașaportul francez al lui Matthew și pe cel american pentru mine.

— De ce pașaportul tău nu e roșu? am întrebat, scoțând actul dintr-o pungă de plastic sigilată (tot mâna lui Em, mi-am zis).

— Pentru că e un pașaport diplomatic. Matthew viră pe șosea și aprinse farurile. Ar trebui să fie unul și pentru tine.

Pașaportul meu diplomatic francez, inscripționat cu numele Diana de Clairmont și care nu-l pomenea pe Matthew la rubrica de stare civilă, era vârât în pașaportul american obișnuit. Era imposibil de știut cum reușise Marcus să-mi copieze fotografia fără să strice originalul.

— Și acum ești spion? am întrebat cu voce slabă.

— Nu. Pașapoartele sunt ca elicopterele, răspunse el cu un zâmbet. Doar un alt avantaj al apartenenței la familia de Clairmont.

Am plecat din Syracuse pe post de Diana Bishop și am intrat a doua zi în Europa drept Diana de Clairmont. Casa lui Matthew din Amsterdam se dovedi a fi un conac din secolul al șaptesprezecelea, clădit pe malul uneia dintre cele mai frumoase porțiuni din canalul Herengracht. Matthew mi-a explicat că îl cumpărase imediat după ce plecase din Scoția în 1605.

Am rămas acolo doar cât să facem un duș și să ne schimbăm hainele. Am păstrat colanții pe care îi purtam de când plecasem din Madison și mi-am schimbat tricoul cu unul al lui Matthew. El se îmbrăcă în obișnuitele lui haine gri și negre din cașmir sau lână, deși, conform ziarelor, era sfârșitul lui iunie. Mi se părea ciudat să nu-i văd picioarele. Mă obișnuisem să fie la vedere.

— Mi se pare un schimb corect, comentă Matthew. Luni de zile eu nu ți-am văzut picioarele decât în intimitatea dormitorului nostru.

Soțul meu fu cât pe ce să facă un atac de cord când descoperi că îndrăgitul lui Range Rover nu-l aștepta în garajul de la subsol. Găsi în schimb două mașini sport decapotabile, de culoare bleumarin.

— Îl omor! spuse Matthew când observă cât de joase erau. Cu cheia de la casă descuie o cutie de metal prinsă în perete. Înăuntru se găseau o altă cheie și un bilet: „Bine ai venit acasă! Nimeni nu se

va gândi că tu conduci așa ceva. E sigură. Și rapidă. Salut, Diana! M.”

— Ce e? am întrebat cu ochii la butoanele de pe elegantul bord cromat, ca de avion.

— Un Spyker Spider. Marcus colecționează mașini botezate după arahnide.

Matthew activă ușile mașinii, iar acestea se ridicară precum aripile unui avion de luptă cu reacție. Soțul meu scoase o înjurătură.

— E cea mai vizibilă mașină dintre toate.

Am ajuns doar până în Belgia înainte ca Matthew să oprească la o reprezentanță auto, să predea cheile mașinii lui Marcus și să iasă din parcare cu ceva mai mare și mai puțin amuzant de condus. Simțindu-ne protejați de interiorul greoi și pătrățos, am intrat în Franța și, câteva ore mai târziu, am început urcușul lent printre munții din Auvergne, către Sept-Tours.

Printre copaci se zăreau licăriri ale fortăreței: piatra cenușiu-rozalie, fereastra întunecată a unui turn. Nu mă puteam abține să nu compar castelul și orașul dimprejur în varianta lor de acum cu felul în care arătaseră când le văzusem ultima oară în 1590. De data aceasta, deasupra localității Saint-Lucien nu mai atârna nici un nor greu de fum. Sunetul îndepărtat al unor clopote mă făcu să întorc capul. M-am gândit că o să dau cu ochii de descendenții caprelor care se întorceau cândva acasă pentru masa de seară. Dar Pierre nu avea să ne mai iasă grabnic în întâmpinare cu torțele. Chef nu mai era în bucătărie, decapitând fazani cu un satâr pentru ca vânatul proaspăt să fie preparat astfel încât să hrănească atât vampiri, cât și ființe cu sânge cald.

Și nu avea să mai fie nici urmă de Philippe, așadar nici hohote de râs, nici observații acide despre fragilitatea oamenilor inspirate din Euripide, nici observații profunde despre problemele care ne așteptau acum, că ne întorseserăm în prezent. Cât avea să mai treacă până să încetez a anticipa freamătul și gălăgia care anunțau sosirea lui Philippe într-o cameră? Mă durea inima când mă gândeam la socrul meu. Lumea modernă, rapidă și plină de lumini electrice nu mai avea loc pentru eroi ca el.

— Te gândești la tata, murmură Matthew.

Ritualurile noastre tăcute, în care el îmi sorbea sânge, iar eu îl sărutam pe frunte, ne întăriseră capacitatea de a ne ghici gândurile unul altuia.

— Și tu la fel, am observat.

Se gândea la tatăl lui încă de când trecuserăm granița în Franța.

— Castelul mi s-a părut gol de la moartea lui. Mi-a oferit un refugiu, dar prea puțin confort.

Ochii lui Matthew se înălțară spre fortăreață, apoi se așternură iar pe drumul din fața noastră. Atmosfera era apăsătoare din pricina sentimentului de responsabilitate și a nevoii fiului de a se ridica la nivelul moștenirii lăsate de tatăl său.

— Poate că de data asta o să fie altfel. Sarah și Em sunt acolo. Marcus la fel. Ca să nu mai vorbim despre Sophie și Nathaniel. Iar Philippe e încă aici, dacă învățăm să ne concentrăm mai degrabă asupra prezenței, decât a absenței lui.

Da, avea să fie în umbrele din fiecare încăpere, în fiecare piatră de zid. Am studiat trăsăturile frumoase, dar austere ale soțului meu, înțelegând mai bine cum i le modelaseră experiențele vieții și durerea. O mână mi-o țineam peste abdomen, în timp ce cu cealaltă căutam să-i ofer alinarea de care avea nevoie cu disperare.

Degetele lui se împletiră strâns cu ale mele. Apoi Matthew îmi dădu drumul, și pentru o vreme n-am mai vorbit. Curând însă, degetele mele începură să bată nerăbdătoare darabana în tăcerea care se

lăsase, și am fost tentată de mai multe ori să deschid plafonul mașinii și să zbor spre ușa din față a castelului.

— Să nu îndrăznești!

Râjnetul larg al lui Matthew îi îndulci puțin tonul amenințător al vocii. I-am întors zâmbetul în vreme ce coboram pe o curbă strânsă.

— Atunci grăbește-te! am spus, abia stăpânindu-mă.

Însă, în ciuda rugăminților mele, acul vitezometrului rămase exact unde era. Am gemut de nerăbdare.

— Ar fi trebuit să rămânem în mașina lui Marcus.

— Răbdare! Aproape am ajuns.

„Și nu există nici o șansă să merg mai repede", gândi Matthew în timp ce coboram din nou.

— Ce spunea Sophie despre stilul de condus al lui Nathaniel când era ea gravidă? „Conduce ca o babă."

— Imaginează-ți cum ar fi condus el dacă *ar fi fost* cu adevărat o babă, bătrână de secole, așa, ca mine. Așa o să conduc tot restul vieții mele, atâta timp cât tu ești în mașină.

Se întinse iar spre mâna mea și și-o duse la buze.

— Amândouă mâinile pe volan, băbuțo! am glumit în vreme ce luam ultimul viraj. Până la intrarea în castel mai aveam o bucată de drum întins și un șir de nuci.

„Grăbește-te!" l-am implorat în tăcere pe soțul meu. Privirea mi se agăță de acoperișul de deasupra turnului lui Matthew, pe măsură ce acesta se ivea în zare. Când mașina încetini, m-am uitat la el nedumerită.

— Ne așteaptă, explică el, apropiindu-și fața de parbriz.

Sophie, Ysabeau și Sarah stăteau nemișcate în mijlocul drumului.

Demon, vampir, vrăjitoare… și încă cineva. Ysabeau ținea în brațe un bebeluș. Deslușeam ciuful des de păr castaniu și piciorușele lungi, durdulii. Copilul își ținea o mână strâns înfășurată în jurul unei bucle aurii din părul lui Ysabeau, iar cu cealaltă arăta imperios spre noi. Am simțit o ușoară furnicătură atunci când ochii lui se ațintiră asupra mea. Pruncul lui Sophie și al lui Nathaniel era o vrăjitoare, exact așa cum fusese prezis.

Am desfăcut centura de siguranță, am deschis brusc ușa și am sărit din mașină înainte ca Matthew s-o poată opri complet. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Sarah alergă să mă cuprindă în brațe, printre faldurile atât de familiare de lână și flanel, înconjurându-mă cu miresme de măselariță și vanilie.

„Acasă", mi-am zis.

— Mă bucur nespus că te-ai întors teafără, spuse ea cu patimă.

Peste umărul lui Sarah am văzut-o pe Sophie luând cu blândețe copilul din brațele lui Ysabeau. Chipul mamei lui Matthew era de nepătruns și minunat de frumos ca întotdeauna, însă încordarea de pe buzele ei trăda emoții puternice. Aceeași tensiune îl dădea de gol și pe Matthew. Erau mai asemănători la trup și sânge decât ar fi dat de înțeles metoda prin care fusese creat soțul meu.

Retrăgându-mă din îmbrățișarea mătușii mele, m-am întors către Ysabeau.

— Nu știam dacă că o să vă mai întoarceți. Ați fost plecați atâta timp! Dar Margaret a început să ne ceară s-o ducem spre șosea, așa încât am ajuns să cred că s-ar putea ca până la urmă să veniți înapoi teferi și nevătămați.

Ysabeau îmi cercetă chipul, căutând vreo frântură de informație care îi scăpase.

— Acum ne-am întors. Și o să rămânem aici.

Avusese parte de suficiente pierderi în lunga ei viață. Am sărutat-o ușor pe un obraz, apoi pe celălalt.

— *Bien*[185], murmură ea ușurată. Toată lumea e fericită că sunteți aici – nu doar Margaret.

Copilul își auzi numele și începu să gângurească, în vreme ce mâinile și picioarele i se mișcau ca niște moriști, încercând să ajungă la mine.

— Isteață fată! spuse Ysabeau pe un ton aprobator, bătându-le ușor pe creștet mai întâi pe Margaret, apoi pe Sophie.

— Vrei să-ți ții în brațe fina? mă întrebă Sophie.

Zâmbea larg, deși ochii îi înotau în lacrimi. Semăna tare mult cu Susanna.

— Desigur, am spus și am luat copilul în schimbul unui sărut pe obrazul mamei.

— Bună, Margaret! am șoptit, inspirându-i mirosul de copilaș.

— D-d-d-d.

Fetița apucă o șuviță din părul meu și începu să și-o înfășoare în jurul pumnului.

— Ești o mare poznașă, am spus râzând.

Ea își îndesă călcâiele în coastele mele și mârâi în semn de protest.

— E la fel de încăpățânată ca tatăl ei, deși s-a născut în zodia peștilor, spuse Sophie senină. Sarah a oficiat ceremonia în locul tău. A fost și Agatha aici. Acum e plecată, dar bănuiesc că o să se întoarcă repede. Ea și Marthe au pregătit un tort special, înfășurat în fire de zahăr, cu totul uimitor. Iar rochia lui Margaret a fost superbă. Tu vorbești altfel, de parcă ți-ai fi petrecut mult timp într-o țară străină. Îmi place părul tău, arată schimbat. Ți-e foame?

Sophie turuia cuvinte la întâmplare, exact așa cum făceau Tom și Jack. Mi-era dor de prietenii noștri chiar și aici, în sânul familiei.

Am sărutat-o pe Margaret pe frunte și am înapoiat-o mamei sale. Matthew stătea încă în spatele ușii deschise a Range Roverului, cu un picior în mașină și cu celălalt sprijinit pe pământul din Auvergne, ca și cum n-ar fi știut sigur dacă trebuia să se afle acolo.

— Unde-i Em? am întrebat.

Sarah și Ysabeau se uitară una la alta.

— Toată lumea vă așteaptă în castel. Ce-ar fi să mergem pe jos până acolo? sugeră Ysabeau. Lasă mașina! O să aibă grijă cineva de ea. Probabil vreți să vă dezmorțiți picioarele.

Am cuprins-o cu brațul pe Sarah și am făcut câțiva pași. Unde era Matthew? M-am întors și mi-am întins mâna liberă. „Vino printre ai tăi”, am spus în tăcere, privindu-l în ochi. „Vino să fii cu cei pe care-i iubești!”

El zâmbi, iar mie inima îmi tresări în piept drept răspuns.

Ysabeau șuieră surprinsă, scoțând un sunet pătrunzător ce străbătu aerul verii mai limpede decât o șoaptă.

— Inimi care bat. A ta. Și… încă două?

Frumoșii ei ochi verzi se pironiră asupra abdomenului meu, și o minusculă picătură roșie i se ivi în ochi, amenințând să cadă. Se uită întrebător la Matthew. El dădu din cap în semn de aprobare, iar lacrima de sânge a mamei se formă complet și îi alunecă pe obraz.

— Noi avem deseori gemeni în familie, am spus eu în chip de explicație.

Matthew simțise a doua inimă ce bătea în Amsterdam, chiar înainte să urcăm în mașina lui Marcus.

— Și noi, șopti Ysabeau. Deci se adeveresc cele văzute de Sophie în visele ei? Porți un copil – copilul lui Matthew?

— Copii, am spus, urmărind căderea lentă a lacrimii de sânge.

— Atunci e un nou început, spuse Sarah, ștergându-și și ea o lacrimă din ochi.

Ysabeau îi aruncă mătușii mele un zâmbet amar.

— Philippe avea o zicală preferată despre începuturi. Foarte veche, mi se pare. Cum era, Matthew? îl întrebă femeia pe fiul ei.

Acesta coborî în sfârșit din mașină, ca și cum o vrajă l-ar fi reținut până atunci, iar acum ea ar fi fost în sfârșit dezlegată. Făcu câțiva pași până la mine, își sărută ușor mama pe obraz, după care întinse mâna și o luă pe a mea.

— *Omni fine initium novum*, spuse el, privind spre pământurile tatălui său, ca și cum ar fi ajuns, în sfârșit, acasă. „În orice sfârșit există un nou început.”

185 Bine (în limba franceză în original) (n.red.)

CAPITOLUL 42

30 mai 1593

Annie îi aduse părintelui Hubbard micuța statuie a Dianei, întocmai așa cum o pusese să-i promită domnul Marlowe. I se strânse inima când o văzu în palma vârcolacului. Figurina îi amintea întotdeauna de Diana Roydon. Chiar și acum, după aproape doi ani de la plecarea neașteptată a stăpânei sale, Annie încă îi mai ducea dorul.

— Și n-a spus nimic altceva? întrebă Hubbard, întorcând figurina pe toate părțile.

Săgeata zeiței vânătorii reflectă lumina și scânteie ca și când ar fi fost pe cale să-și ia zborul.

— Nimic, părinte. Înainte să plece spre Deptford în această dimineață, mi-a cerut să vă aduc asta. Domnul Marlowe a spus că veți ști dumneavoastră ce trebuie făcut.

Hubbard observă o bucățică de hârtie vârâtă în tolba subțire, făcută sul și îndesată printre săgețile zeiței.

— Dă-mi unul dintre acele tale de păr, Annie!

Fata scoase un ac din corsaj și i-l întinse cu un aer nedumerit. Vampirul agăță hârtia cu vârful ascuțit și o prinse între degete, apoi o trase afară cu grijă.

Citi rândurile, se încruntă și clătină din cap.

— Bietul Christopher! Mereu a fost unul dintre copiii pierduți ai Domnului.

— Domnul Marlowe nu se mai întoarce?

Annie își înăbuși un scurt suspin de ușurare. Niciodată nu-l plăcuse pe dramaturg și nu-și mai recăpătase respectul pentru el după îngrozitoarele evenimente petrecute în arena pentru turniruri a palatului Greenwich. După ce stăpânii ei plecaseră fără să lase vreun indiciu în legătură cu locul în care s-ar afla, Marlowe trecuse de la melancolie la disperare, apoi într-o stare și mai întunecată. În unele zile, Annie era convinsă că negura o să-l înghită cu totul. Voia să fie sigură că n-o va înhăța și pe ea.

— Nu, Annie. Dumnezeu îmi spune că domnul Marlowe a plecat din această lume către cea de dincolo. Mă rog să-și găsească pacea acolo, căci în viața aceasta i-a fost refuzată.

Hubbard se uită la fată preț de câteva clipe. Se transformase într-o tânără fermecătoare. Poate că avea să-l vindece pe Will Shakespeare de dragostea lui pentru soția altui bărbat.

— Dar nu trebuie să-ți faci griji. Doamna Roydon m-a pus să-i promit că te voi trata ca pe copilul meu. Eu mă îngrijesc de copiii mei, iar tu vei primi un nou stăpân.

— Pe cine, părinte?

Trebuia să accepte orice post i-ar fi oferit Hubbard. Doamna Roydon îi spusese clar câți bani îi trebuiau ca să devină cusătoreasă independentă în Islington. Avea nevoie de timp și de multă cumpătare ca să strângă o asemenea sumă.

— Pe maestrul Shakespeare. Acum că știi să scrii și să citești, ești o femeie de valoare, Annie. Îi poți fi de ajutor în munca lui.

Hubbard se gândi la bucățica de hârtie pe care o ținea în mână. Era tentat s-o păstreze la un loc cu pergamentul ce-i sosise de la Praga, trimis prin intermediul formidabilei rețele de curieri și negustori pe care o puseseră la punct vampirii olandezi.

Încă nu știa de ce-i trimisese Edward Kelley strania imagine a celor doi dragoni. Alchimistul era

o ființă întunecată și alunecoasă, iar Hubbard nu fusese de acord cu codul lui moral, conform căruia adulterul fățiș sau furtul nu erau păcate. A-i lua sângele în cadrul ritualului său familiar fusese o corvoadă, nu o plăcere. Văzuse în schimb suficient de mult din sufletul lui Kelley ca să nu vrea să-l țină la Londra. Îl trimisese în Mortlake. Asta pusese capăt neîncetatelor cereri ale lui Dee de lecții de magie.

Însă Marlowe voise ca statuia să-i rămână lui Annie, iar Hubbard n-avea de gând să încalce dorința unui muribund. Îi întinse fetei figurina și bucățica de hârtie.

— Trebuie să-i dai astea mătușii tale, doamna Norman. Ea le va păstra în siguranță pentru tine. Hârtia poate fi o amintire de la domnul Marlowe.

— Da, părinte Hubbard, spuse Annie, deși ar fi preferat să vândă obiectul din argint și să pună câștigul la ciorap.

Tânăra vrăjitoare părăsi biserica în care își făcea veacul Andrew Hubbard și străbătu în grabă străzile până la casa lui Will Shakespeare. El nu era așa de schimbător ca Marlowe, iar doamna Roydon vorbise mereu despre el cu mult respect, chiar dacă prietenii lui se grăbeau să-l ia în râs.

Se acomodă repede în locuința dramaturgului, și starea ei de spirit se îmbunătăți vizibil. Când îi ajunse vestea înfiorătoarei morți a lui Marlowe, ea nu făcu decât să confirme norocul pe care Annie îl avusese când scăpase de el. Maestrul Shakespeare fu și el tulburat, iar într-o noapte bău prea mult, lucru care atrase atenția maestrului de ceremonii de la curte. Dar dramaturgul își explică în chip satisfăcător faptele, iar acum totul revenise la normal.

Annie tocmai curăța mâzga de pe un ochi de geam pentru a face mai multă lumină, astfel încât stăpânul ei să poată citi. Când își înmuie cârpa în apă curată, un petic de hârtie îi alunecă din buzunar, purtat de vânt către tocul ferestrei.

— Ce e aia, Annie? întrebă Shakespeare bănuitor, arătând spre bilet cu capătul penei de scris.

Fata lucrase pentru Kit Marlowe. Putea să le transmită rivalilor informații despre el. Will nu-și putea permite ca lumea să afle despre ultimele lui încercări de a-și găsi un ocrotitor. Cum toate teatrele fuseseră închise din pricina ciumei, era o reală provocare să-ți ții trupul laolaltă cu sufletul. *Venus și Adonis* ar fi putut să-l ajute în sensul ăsta, cu condiția ca nimeni să nu-i fure ideea.

— Nimic, m-m-maestre Shakespeare, se bâlbâi fata, aplecându-se să ia hârtia.

— Ad-o aici, de vreme ce nu e nimic! îi porunci el.

De îndată ce primi biletul, Shakespeare recunoscu scrisul caracteristic și părul i zbârli. Era un mesaj de la un om mort.

— Când ți-a dat Marlowe biletul ăsta?

Dramaturgul avea o voce aspră.

— Nu el mi l-a dat, maestre Shakespeare.

Ca întotdeauna, Annie nu se încumeta să mintă. Moștenise puține dintre celelalte trăsături ale vrăjitoarelor, însă cinste avea din plin.

— Era ascuns. Părintele Hubbard l-a găsit și mi l-a dat. Drept amintire, a spus.

— Ai găsit mesajul după moartea lui Marlowe?

Furnicăturile din ceafa bărbatului fură curând potolite de valul de interes.

— Da, șopti Annie.

— Atunci o să ți-l păstrez eu. Să fie în siguranță.

— Firește.

În ochii fetei se ivi un licăr de îngrijorare când văzu cum ultimele cuvinte ale lui Christopher Marlowe dispar în pumnul strâns al noului ei stăpân.

— Cată-ţi de treabă, Annie!

Shakespeare aşteptă până când servitoarea plecă să mai aducă nişte cârpe şi apă. Apoi cercetă rândurile.

Negru e-nsemnul zadarnicei iubiri adevărate
Culoarea demonilor
Şi umbra nopţii.

Shakespeare oftă. Alegerile lui Kit în materie de versificaţie nu avuseseră niciodată nici o noimă pentru el. Iar umorul lui melancolic şi fascinaţia faţă de morbid erau prea întunecate pentru acele vremuri triste. Făceau publicul să se simtă rău, şi moartea împânzise deja Londra. Shakespeare răsuci pana între degete.

„Zadarnică iubire adevărată.” O, da! Dramaturgul pufni. Se cam săturase de adevărata dragoste, cu toate să publicul nu părea să se plictisească vreodată de ea. Tăie expresia şi o înlocui cu un singur cuvânt, care îi exprima mai bine sentimentele.

„Demonii.” Succesul pe care îl avusese Kit cu *Faust* încă îl rodea. Shakespeare nu se pricepea să scrie despre fiinţe care depăşeau limita naturalului. Lui îi erau mult mai la îndemână obişnuiţii muritori imperfecţi, prinşi în ghearele sorţii. Uneori se gândea că ar putea scoate o poveste bună cu fantome. Poate cu un tată ucis pe nedrept care îşi bântuie fiul. Shakespeare se cutremură. Propriul său părinte ar fi fost o stafie înspăimântătoare dacă Domnul avea să se sature vreodată de compania lui după ce John Shakespeare îşi va fi încheiat socotelile cu viaţa. Tăie deci cuvântul ofensator şi alese un altul.

„Umbra nopţii.” Era un sfârşit slab şi previzibil al versului, genul de care s-ar fi îndrăgostit George Chapman din lipsă de ceva mai bun. Dar ce formulă ar fi servit mai bine scopurilor sale? Tăie un alt cuvânt şi scrise deasupra „căutătura”. „Căutătura nopţii.” Nici aşa nu era tocmai bine. Tăie din nou şi scrise „haina”. La fel de rău.

Gândul lui Shakespeare zbură la soarta lui Marlowe şi a prietenilor lui, toţi acum himerici ca nişte umbre. Henry Percy se bucura de un rar interval de bunăvoinţă regală şi era mai tot timpul pe la curte. Raleigh se însurase în secret şi ieşise din graţiile reginei. Acum era trimis la ţară, în Dorset, unde suverana spera că avea să fie uitat. Harriot se retrăsese pe undeva, fără îndoială aplecat asupra vreunei enigme matematice sau holbându-se la stele ca un Robin Goodfellow[186] lunatic. Umblau zvonuri că Chapman ar fi fost plecat în Ţările de Jos, în nu se ştie ce misiune pentru Cecil, şi că s-ar fi apucat să scrie lungi poeme despre vrăjitoare[187]. Iar Marlowe fusese ucis de curând în Deptford, deşi se spunea că era mai degrabă vorba despre un asasinat plătit. Poate că galezul acela ciudat ştia mai multe, căci el fusese în tavernă cu Marlowe în noaptea crimei. Roydon, singurul om cu adevărat puternic pe care Shakespeare îl întâlnise vreodată, şi misterioasa lui soţie dispăruseră cu totul în vara lui 1591 şi de atunci nu mai fuseseră văzuţi.

Singurul din cercul lui Marlowe despre care Shakespeare afla veşti în mod regulat era un scoţian uriaş pe nume Gallowglass, al cărui comportament era mult prea princiar pentru un servitor şi care spunea poveşti minunate despre zâne sau spiriduşi. Datorită slujbelor primite constant de la Gallowglass avea Shakespeare un acoperiş deasupra capului. Scoţianul părea să aibă mereu de dus la

bun sfârşit câte o treabă ce solicita abilităţile de falsificator ale dramaturgului. Şi plătea bine, mai ales când voia ca Shakespeare să imite scrisul lui Roydon pe marginile vreunei cărţi sau să aştearnă pe hârtie o scrisoare semnată de acesta.

„Ce mai târlă!” îşi spuse Shakespeare. „Trădători, atei şi criminali cu toţii.” Pana îi şovăi deasupra hârtiei. După ce mai scrise un cuvânt, de data aceasta cu litere groase şi negre, hotărât trasate, se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi studie noile versuri.

Negru-i însemnul iadului,
Culoarea temniţelor şi şcoala nopţii.

Cuvintele lui Marlowe nu mai puteau fi recunoscute. Prin alchimia talentului său, Shakespeare transformase ideile unui om mort în ceva mai potrivit pentru londonezii obişnuiţi decât pentru indivizii periculoşi ca Roydon. Şi nu-i trebuiseră decât câteva minute.

Nu simţea nici urmă de regret în vreme ce modifica trecutul, schimbând astfel şi viitorul. Vremea lui Marlowe pe scena lumii se sfârşise, însă a lui Shakespeare abia acum începea. Amintirile au viaţă scurtă, iar istoria nu e blândă. Aşa e cursul lumii.

Mulţumit, dramaturgul aşeză bucata de hârtie într-un teanc format din mai multe astfel de bileţele ce stăteau pe colţul biroului său şi deasupra cărora era aşezat ca greutate craniul unui câine. Într-o zi avea să găsească un folos frânturilor acelora de versuri. Apoi începu să aibă îndoieli.

Poate că se grăbise când renunţase la „zadarnica iubire adevărată”. Cuvintele aveau un potenţial nerealizat, ce aştepta să fie descătuşat. Shakespeare întinse mâna spre un petic pe care îl rupsese dintr-o foaie parţial acoperită cu text, într-o încercare palidă de a face economie după ce Annie îi arătase ultima notă de plată de la măcelar.

„Zadarnicele chinuri ale dragostei”, scrise el cu litere mari.

Da, medită Shakespeare, cu siguranţă îi va prinde bine într-o zi.

186 Cunoscut şi sub numele de *puck*; personaj din folclorul englez medieval, înfăţişat ca demon sau zână malefică. Este personaj principal în piesa *Visul unei nopţi de vară* de William Shakespeare. (n.tr.)

187 George Chapman a publicat în 1594 un lung poem intitulat chiar *Umbra nopţii*, dedicat poetului Matthew Raydon. Este o preamărire a nopţii ca timp al reflecţiei şi contemplaţiei, şi a doua sa parte este un imn închinat zeiţei lunii. (n.red.)

LIBRI PERSONAE: PERSONAJELE CĂRȚII

Numele marcate cu * sunt recunoscute de către istorici

Partea I: Woodstock. The Old Lodge

Diana Bishop, vrăjitoare
Matthew de Clairmont, cunoscut drept *Roydon, vampir
* Christopher Marlowe, demon, dramaturg
Françoise și Pierre, amândoi vampiri și servitori
* George Chapman, scriitor cu oarecare reputație și puțini ocrotitori
* Thomas Harriot, demon, astronom
* Henry Percy, conte de Northumberland
* Sir Walter Raleigh, aventurier
Joseph Bidwell, senior și junior, pantofari
Maestrul Somers, mănușar
Văduva Beaton, o femeie pricepută
Mister Danforth, cleric
Maestrul Iffley, alt mănușar
Gallowglass, vampir și soldat al sorții
* Davy Gam, cunoscut ca Hancock, vampir, tovarășul său velș

Partea a II-a: Sept-Tours și satul Saint-Lucien

* Joyeuse, cardinal, vizitator în mănăstirea de pe Mont Saint-Michel
Alain, vampir, servitor al lui *sieur* de Clairmont
Philippe de Clairmont, vampir, stăpân la Sept-Tours
Chef, bucătar
Catrine, Jehanne, Thomas și Étienne, servitori
Marie, croitoreasă
André Champier, vrăjitor din Lyon

Partea a III-a: Londra. Blackfriars

* Robert Hawley, pantofar
* Margaret Hawley, soția acestuia
* Mary Sidney, contesa de Pembroke
Joan, slujnica acesteia
* Nicholas Hilliard, pictor de miniaturi
Maestrul Prior, plăcintar
* Richard Field, tipograf
* Jacqueline Vautrollier Field, soția acestuia
* John Chandler, spițer de lângă Barbican Cross
Amen Corner și Leonard Shoreditch, vampiri
Părintele Hubbard, vampirul-șef al Londrei
Annie Undercroft, tânără vrăjitoare cu ceva pricepere și puțină putere
* Susanna Norman, moașă și vrăjitoare

* John și Jeffrey Norman, fiii ei
Goody Alsop, o vrăjitoare a vântului din cartierul Saint James Garlickhythe
Catherine Streeter, vrăjitoare a focului
Elizabeth Jackson, vrăjitoare a apei
Marjorie Cooper, vrăjitoare a pământului
Jack Blackfriars, orfan cu multă dexteritate
* John Dee, învățat ce deține o bibliotecă
* Jane Dee, nemulțumita lui soție
* William Cecil, lord Burghley, marele lord trezorier al Angliei
* Robert Devereux, contele de Essex
* Elisabeta I, regina Angliei
* Elizabeth (Bess) Throckmorton, domnișoară de onoare la curtea reginei

Partea a IV-a: Imperiul. Praga

Karolína și Tereza, vampire și servitoare
* Tadeáš Hájek, medicul Maiestății Sale
* Ottavio Strada, istoric și bibliotecar imperial
* Rudolf al II-lea, Sfânt Împărat Roman și rege al Boemiei
Frau Huber, o austriacă, și Signorina Rossi, o italiancă, femei din Malá Strana
* Joris Hoefnagel, artist
* Erasmus Habermel, făuritor de instrumente matematice
* Signor Miseroni, șlefuitor de pietre prețioase
* Signor Pasetti, maestrul de dans al Maiestății Sale
* Joanna Kelley, o femeie aflată departe de casă
* Edward Kelley, demon și alchimist
* Judah Loew, rabin și înțelept
Abraham ben Elijah din Chełm, un vrăjitor care are o problemă
* David Gans, astronom
Herr Fuchs, vampir
* Melchior Maisel, negustor prosper din Cartierul Evreiesc
Lobero, câine komondor unguresc
* Johannes Pistorius, vrăjitor și teolog

Partea a V-a: Londra. Blackfriars

* Vilém Slavata, foarte tânăr ambasador
Louisa de Clairmont, femeie-vampir, sora lui Matthew de Clairmont
* Master Sleford, supraveghetorul bietelor suflete din Bedlam
Stephen Proctor, vrăjitor
Rebecca White, vrăjitoare
Bridget White, fiica ei

Partea a VI-a: Lume Nouă, Lume Veche

Sarah Bishop, vrăjitoare, mătușa Dianei Bishop

Ysabeau de Clairmont, femeie-vampir, mama lui Matthew de Clairmont
Sophie Norman, demon
Margaret Wilson, fiica ei, vrăjitoare

Alte personaje din alte epoci

Rima Jaén, bibliotecară în Sevilla
Emily Mather, vrăjitoare, partenera lui Sarah Bishop
Marthe, menajera lui Ysabeau de Clairmont
Phoebe Taylor, o persoană foarte corectă, amatoare de artă
Marcus Whitmore, vampir, fiul lui Matthew de Clairmont
Verin de Clairmont, femeie-vampir
Ernst Neumann, soțul ei
Peter Knox, vrăjitor, membru al Congregației
Pavel Skovajsa, lucrător într-o bibliotecă
* Gerbert d'Aurillac din Cantal, vampir, aliat al lui Peter Knox
* William Shakespeare, scrib și falsificator, uneori autor de piese de teatru

MULȚUMIRI

O mulţime de oameni au ajutat această carte să vină pe lume.

Mai întâi, mulţumiri mereu blândelor, mereu nepărtinitoarelor mele prime cititoare: Cara, Fran, Jill, Karen, Lisa şi Olive. Şi mulţumiri speciale lui Margie, pentru că s-a prefăcut plictisită tocmai când eu mă luptam cu ultima corectură şi îi ofeream manuscrisul să-l lectureze cu ochii ei pătrunzători de scriitor.

Carole DeSanti, redactorul meu responsabil, a fost moaşa cărţii şi ştie în ce dulapuri îmi sunt îngropate toate scheletele. Îţi mulţumesc, Carole, pentru că mereu ai fost gata să-mi acorzi sprijin cu o peniță ascuțită și o ureche înțelegătoare.

Extraordinara echipă de la Viking, care transformă ca prin minune teancuri de foi scoase la imprimantă în cărţi superbe, continuă să mă uimească prin entuziasmul şi profesionalismul ei. Mulţumiri speciale redactorului meu de carte, Maureen Sugden, ai cărei ochi de vultur rivalizează cu ai Augustei. Și editorilor mei din întreaga lume, vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut (și continuați să faceți) astfel încât să-i prezentați pe Diana și pe Matthew noilor cititori.

Agentul meu literar, Sam Stoloff de la Frances Goldin Agency, rămâne unul dintre cei mai loiali susținători ai mei. Mulţumesc, Sam, pentru că mi-ai oferit perspective şi ai făcut munca de culise care îmi permite mie să scriu. Datorez mulţumiri şi agentului meu de film, Rich Green de la Creative Artists Agency, care mi-a devenit o sursă indispensabilă de sfaturi şi bună dispoziție, chiar şi în cele mai dificile circumstanțe.

Asistenta mea, Jill Hough, mi-a apărat în ultimul timp şi sănătatea mentală cu ferocitatea unui balaur care scuipă foc. Pur şi simplu nu aş fi putut să termin cartea fără ea.

Lisa Halttunen a pregătit încă o dată manuscrisul pentru predare. Deşi mă tem că nu voi stăpâni niciodată decât prea puține dintre regulile gramaticale pe care le cunoaștea, îi sunt etern recunoscătoare pentru că e în continuare dornică să-mi îndrepte proza și punctuația.

Patrick Wyman mi-a oferit informații detaliate despre cotiturile şi întorsăturile istoriei medievale şi militare, care au purtat personajele (și povestea) în direcții surprinzătoare. Carole ştie unde sunt îngropate scheletele, dar Patrick înţelege cum au ajuns acolo. Îţi mulţumesc, Patrick, pentru că m-ai ajutat să-i văd pe Gallowglass, pe Matthew şi mai ales pe Philippe într-o nouă lumină. Îi mulţumesc şi Cleopatrei Comnenos pentru că mi-a răspuns la întrebările despre limba greacă.

Aş vrea, de asemenea, să-mi exprim recunoştinţa faţă de toţi cei de la Pasadena Roving Archers, care m-au ajutat să înţeleg exact cât e de greu să tragi cu o săgeată la ţintă. Scott Timmons de la Aerial Solutions mi-a făcut cunoştinţă cu Fokker şi cu celelalte superbe păsări răpitoare de la Terranea Resort din California. Iar Andrew de la Apple Store din Thousand Oaks i-a salvat pe autoare, computerul ei şi cartea însăşi de la o posibilă distrugere definitivă într-un moment crucial al procesului de creație.

Cartea îi este dedicată istoricului Lacey Baldwin Smith, care m-a luat sub aripa lui pe când eram studentă şi care a insuflat câtorva mii de alţi studenţi pasiunea lui pentru Anglia Tudorilor. Ori de câte ori vorbea despre Henric al VIII-lea sau despre fiica acestuia, Elisabeta I, părea că tocmai luase prânzul cu ei. Odată mi-a dat o scurtă listă de fapte istorice şi mi-a cerut să-mi imaginez cum le-aş trata dacă aş scrie o cronică, o poveste despre viaţa unui sfânt sau un roman de dragoste medieval. La sfârşitul uneia dintre poveştile mele excesiv de scurte, a scris: „Ce se întâmplă în continuare? Ar

trebui să te gândești să scrii un roman.” Poate că atunci a fost plantată sămânța acestei trilogii.

În ultimul, dar nu cel din urmă, rând, le sunt sincer recunoscătoare familiei și prietenilor îndelung încercați (vă știți voi care sunteți!), care m-au văzut foarte rar în timpul sejurului meu în 1590 și care m-au primit cu brațele deschise când m-am întors în prezent.